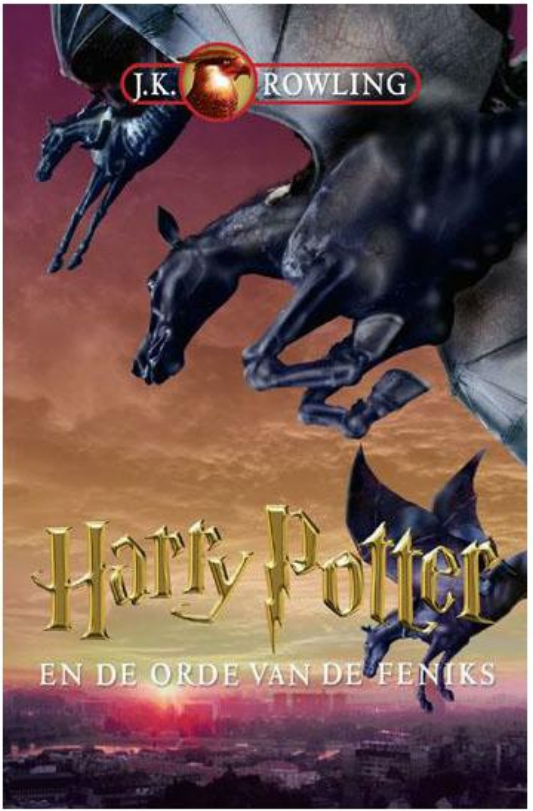
J.K. ROWLING
Harry Potter
EN DE ORDE VAN DE FENIKS

J.K. Rowling

Harry Potter

en de Orde van de Feniks

Hoofdstuk 1

DIRK DRAAIT DOOR

De warmste dag van de zomer tot dusver liep op zijn eind en een slaperige stilte hing over de grote, vierkante huizen aan de Ligusterlaan. Auto's die anders altijd blonken stonden nu stoffig op de oprit en de eens smaragdgroene gazons waren uitgedroogd en vergeeld, omdat het vanwege de aanhoudende droogte verboden was leidingwater te verspillen. De bewoners van de Ligusterlaan konden niet langer autowassen en grasmaaien, zoals ze zo graag deden, en hadden zich teruggetrokken in de schaduw van hun koele huizen, met de ramen wijd open in de hoop dat ze een zuchtje niet-bestaande wind zouden vangen. Er was maar één persoon buiten: een jongen van vijftien, die plat op zijn rug in een bloembed voor nummer 4 lag.

Het was een magere jongen met zwart haar, een bril, en de holle wangen en enigszins ongezonde aanblik van iemand die in korte tijd een stuk gegroeid is. Zijn spijkerbroek was vuil en gescheurd, zijn T-shirt slobberig en vaal en de zolen van zijn gympen begonnen los te laten. Harry Potters uiterlijk maakte hem niet populair bij de buren, die vonden dat sjofelheid

eigenlijk strafbaar moest worden gesteld, maar omdat hij zich had verscholen achter een grote hortensia kon niemand hem zien. Hij kon alleen betrapt worden als oom Herman of tante Petunia hun hoofd uit het woonkamerraam staken en recht omlaag keken naar het bloembed.
In het algemeen was Harry behoorlijk tevreden met zijn schuilplaats. Het lag niet echt lekker op de warme, harde aarde, maar aan de andere kant keek niemand hem woedend aan, werd er niet zo hard met tanden geknarst dat hij het nieuws niet kon horen en werd hij niet bestookt met onaangename vragen, zoals tot nu toe steeds was gebeurd als hij binnen tv had willen kijken met zijn oom en tante.
Bijna alsof die gedachte door het open raam naar binnen was gefladderd hoorde Harry hoe zijn oom, Herman Duffeling, plotseling zei: 'Ik ben blij dat die jongen ons niet meer lastig valt. Waar is hij trouwens?'
'Geen idee,' zei tante Petunia onverschillig. 'Niet binnen.'
Oom Herman gromde.
'Naar het nieuws kijken...' zei hij vernietigend. 'Ik zou wel eens willen weten wat hij werkelijk in zijn schild voert. Alsof het een normale jongen iets kan schelen wat er op het nieuws is - Dirk heeft geen flauw idee wat er in de wereld gebeurt. Het zou me verbazen als hij weet wie de premier is! En trouwens, er is nooit iets over zijn soort mensen op ons nieuws...'
'Sst, Herman!' zei tante Petunia. 'Het raam staat open!'

'O ja - sorry, schat.'
De Duffelingen deden er het zwijgen toe. Harry luisterde naar de jingle van een of ander merk cornflakes en keek hoe mevrouw Vaals, een lichtelijk gestoorde oude kattenliefhebster uit de naburige Salviastraat, langzaam voorbij slenterde. Ze mompelde nijdig in zichzelf en Harry was blij dat hij zich achter zijn struik had verstopt, omdat mevrouw Vaals sinds kort de gewoonte had hem op de thee uit te nodigen als ze hem op straat tegenkwam. Ze was nauwelijks om de hoek verdwenen toen de stem van oom Herman weer door het raam naar buiten zweefde.
'Komt Dirkie niet. thuis voor het eten?'
'Hij eet bij de Pulkings,' zei tante Petunia liefdevol. 'Hij heeft ontzettend veel vrienden, hij is vreselijk populair...'
Harry wist met moeite een schamper gesnuif te onderdrukken. De Duffelingen waren echt ongelooflijk stom als het om hun zoon Dirk ging. Ze hadden zijn doorzichtige smoezen dat hij in de zomervakantie iedere avond bij een andere vriend ging eten voor zoete koek geslikt. Harry wist wel beter: Dirk ging helemaal nergens eten. Hij en zijn makkers waren iedere avond bezig met het vernielen van de speeltuin, het roken op straathoeken en het gooien van stenen naar passerende auto's en kinderen. Harry had ze gezien als hij 's avonds door Klein Zanikem wandelde, want hij zwierf het grootste deel van zijn vakantie over straat en viste oude

kranten uit vuilnisbakken.
Harry hoorde de openingstune van het journaal van zeven uur en zijn maag draaide zich om. Misschien zou het vanavond - na een maand wachten - eindelijk zover zijn.
'Een recordaantal vakantiegangers is gestrand op vliegvelden nu de staking van het Spaanse grondpersoneel zijn tweede week ingaat...'
'Ik gaf ze allemaal een levenslange siësta,' gromde oom Herman door het staartje van de zin van de nieuwslezer heen, maar dat deed er niet toe: buiten in het bloembed ontspande Harry's maag zich weer enigszins. Als er iets gebeurd was, zouden ze daar vast mee geopend hebben: dood en verderf waren belangrijker dan gestrande vakantiegangers. Hij ademde langzaam uit en staarde naar de felblauwe hemel. Deze zomer was iedere dag hetzelfde: spanning, bange verwachting, tijdelijke opluchting en dan weer toenemende spanning... met op de achtergrond de vraag die zich steeds meer opdrong: waaróm was er nog niets gebeurd?
Hij bleef luisteren, voor het geval hij een kleine aanwijzing zou horen die niet door Dreuzels begrepen werd - een onverklaarbare verdwijning of een merkwaardig ongeluk - maar de staking van het grondpersoneel werd gevolgd door nieuws over de droogte in het zuidoosten ('Ik hoop dat hij van hiernaast luistert!' bulderde oom Herman. 'Met z'n sproeiers die om drie uur 's nachts aangaan!'), over een helikopter die

bijna was neergestort in een weiland in Surrey en over de scheiding van een beroemde actrice van haar al even beroemde man ('Alsof we geïnteresseerd zijn in hun ranzige privéleven,' snoof tante Petunia, die de scheiding gefascineerd had gevolgd in elk roddelblad dat ze maar in haar knokige handen kon krijgen).
Net toen Harry zijn ogen dichtdeed om de haast pijnlijke gloed van de avondhemel buiten te sluiten, zei de nieuwslezer:'- en ten slotte heeft Pietje het kanariepietje een nieuwe manier gevonden om koel te blijven. Pietje, die in café de Vijf veren woont, heeft leren waterskiën. Het volgende verslag is van Maria Dubbelveer.'
Harry deed zijn ogen weer open. Als ze bij waterskiënde parkieten waren aangeland, kwam er niets meer dat het aanhoren waard was. Hij rolde voorzichtig op zijn buik, kwam op knieën en ellebogen overeind en maakte aanstalten om weg te kruipen van het raam.
Hij had misschien zo'n vijf centimeter afgelegd toen er vlak na elkaar verschillende dingen gebeurden.
Een keiharde knal verscheurde de slaperige stilte als een kanonschot; een kat sprong onder een geparkeerde auto vandaan en schoot weg; in de woonkamer van de Duffelingen werd schril gekrijst, daverend gevloekt en viel iets aan scherven. Alsof dat het signaal was waar Harry al die tijd op had gewacht sprong hij overeind en rukte een dun houten

stokje uit zijn broeksband, alsof hij een zwaard trok. Voor hij zich echter in zijn volle lengte kon oprichten knalde hij met zijn hoofd tegen het open raam, met zo'n dreun dat tante Petunia nog harder gilde.
Harry had het gevoel dat zijn hoofd in tweeën was gespleten. Hij kwam wankelend overeind en probeerde ondanks zijn tranende ogen de oorzaak van het geluid te achterhalen, maar hij had zich nauwelijks opgericht toen twee grote paarse handen door het open raam naar buiten werden gestoken en zich in een wurggreep om zijn keel sloten. 'Stop-dat-ding- weg' gromde oom Herman in Harry's oor. 'Nu! Voor iemand - het - ziet'.
'Laat - me - los!' bracht Harry moeizaam uit. Even worstelden ze met elkaar. Harry probeerde de dikke worstvingers van zijn oom los te wrikken met zijn linkerhand terwijl hij met zijn rechterhand zijn toverstok bleef vasthouden. Toen de pijn in Harry's schedel nog erger werd, piepte oom Herman het uit en liet hij Harry abrupt los, alsof hij een elektrische schok had gehad. Er leek een onzichtbare kracht door zijn neef te stromen, waardoor hij hem onmogelijk langer kon vasthouden.
Harry viel hijgend voorover in de hortensia, kwam overeind en keek om zich heen. Hij kon niet ontdekken wat die knal veroorzaakt had, maar zag wel diverse buren voor het raam staan. Harry stopte zijn toverstok terug in zijn broek en

probeerde onschuldig te kijken.
'Heerlijke avond!' riep oom Herman, zwaaiend naar mevrouw Nummer Zeven van de overkant, die boos door haar vitrage gluurde. 'Hoorde u die automotor ook terugslaan? Petunia en ik schrokken ons dood!' Hij bleef met een manische grijns naar buiten kijken tot alle nieuwsgierige buren verdwenen waren; toen werd zijn grijns een grimas van woede en wenkte hij Harry.
Harry kwam een paar stappen dichterbij, maar hield voldoende afstand om te voorkomen dat oom Hermans uitgestrekte handen hun wurgende werk konden hervatten.
'Wat heeft dat in godsnaam te betekenen, jongeman?' vroeg oom Herman krasserig, met een stem die trilde van woede.
'Wat heeft wat te betekenen?' zei Harry koeltjes. Hij keek nog steeds links en rechts door de straat, in de hoop dat hij zou zien wat de knal veroorzaakt had.
'Die rotherrie! Alsof er een startpistool werd afgeschoten voor ons -' ik was het niet,' zei Harry beslist.
Het magere paardengezicht van tante Petunia verscheen naast het bolle, paarse hoofd van oom Herman. Zo te zien was zij ook furieus.' 'Waarom had je je verstopt onder het raam?'
'Ja - ja, goed punt, Petunia! Wat deed je onder ons raam, jongen?'
'Ik luisterde naar het nieuws,' zei Harry berustend.
Zijn oom en tante keken elkaar diep verontwaardigd aan.

'Luisterde naar het nieuws? Alwéér?'
'Nou, het is elke dag anders,' zei Harry.
'Geen gevatte opmerkingen, graag! Ik wil weten wat je in je schild voert - en geen geklets over naar het nieuws luisteren! Je weet best dat over jouw soort mensen -'
'Voorzichtig, Herman!' fluisterde tante Petunia en oom Herman voegde er zo zachtjes aan toe dat Harry hem nauwelijks kon verstaan,'- dat over jouw soort mensen nooit iets op ons nieuws is!'
'Dat denkt ú,' zei Harry.
De Duffelingen staarden hem enkele ogenblikken met uitpuilende ogen aan en toen zei tante Petunia: 'Je bent een lelijke kleine leugenaar. Wat doen al die -' zij begon opeens ook te fluisteren, zodat Harry moest liplezen om het volgende woord te kunnen verstaan '- uilen dan hier, als ze geen nieuws komen brengen?'
'Aha!' fluisterde oom Herman triomfantelijk. 'Probeer je daar maar eens uit te draaien, jongen! Alsof wij niet weten dat al jouw nieuws van die pokkenvogels komt!'
Harry aarzelde even. Het kostte hem moeite om de waarheid te vertellen, ook al konden zijn oom en tante niet weten hoe zwaar het hem viel om dat toe te geven.
'Die uilen... brengen me geen nieuws,' zei hij toonloos.
'Ik geloof er geen woord van,' zei tante Petunia meteen.
'Ik ook niet,' voegde oom Herman er gedecideerd aan toe.

'We weten dat je iets in je schild voert,' zei tante Petunia.
'We zijn niet helemaal achterlijk,' zei oom Herman.
'Nou, dat is inderdaad nieuws,' zei Harry, die kwaad begon te worden. Voor de Duffelingen hem terug konden roepen draaide hij zich om, liep over het grasveld aan de voorkant naar het lage tuinmuurtje, stapte eroverheen en beende met grote passen de straat uit.
Hij had zich in de nesten gewerkt, besefte hij. Zijn oom en tante zouden hem er later van langs geven omdat hij brutaal was geweest, maar dat kon hem even niets schelen. Hij had dringender zaken aan zijn hoofd.
Harry wist zeker dat die knal was veroorzaakt doordat iemand Verschijnselde of Verdwijnselde. Dobby de huis-elf maakte exact hetzelfde geluid als hij in het niets verdween. Was Dobby in de Ligusterlaan? Volgde Dobby hem misschien op dit moment? Harry draaide zich vlug om en keek, maar de Ligusterlaan was uitgestorven en Harry wist zeker dat Dobby zich niet onzichtbaar kon maken.
Hij liep door, haast zonder te beseffen welke kant hij opging, want hij had de laatste tijd zo vaak door deze straten gesjokt dat zijn voeten hem automatisch naar zijn favoriete plekjes voerden. Om de paar passen keek hij even over zijn schouder. Hij wist zeker dat er iemand met toverkracht in de buurt was geweest toen hij tussen de verwelkte begonia's van tante Petunia lag. Waarom had die niets gezegd, geen contact

gemaakt? Waarom hielden ze zich verborgen?
Zijn gevoel van frustratie bereikte een hoogtepunt en tegelijkertijd ebde zijn zekerheid weg.
Misschien was het toch geen magisch geluid geweest. Misschien verlangde hij zo wanhopig naar zelfs maar het allerkleinste teken van contact met de wereld waarin hij thuishoorde dat hij veel te overdreven reageerde op een doodgewoon geluid. Was hij er écht zeker van dat die knal niet was veroorzaakt doordat een van de buren iets had laten vallen? Harry kreeg een dof, hol gevoel in zijn maag en voor hij het wist, werd hij weer overvallen door de neerslachtigheid die hem al de hele zomer plaagde.
Morgenochtend om vijf uur zou de wekker gaan, zodat hij de uil kon betalen die de Ochtendprofeet bezorgde - maar had het wel zin om geabonneerd te blijven? Tegenwoordig keek Harry alleen nog even naar de voorpagina en gooide de krant dan in de vuilnisbak; als de idioten van de redactie eindelijk beseften dat Voldemort was teruggekeerd zou het voorpaginanieuws zijn, en dat was het enige nieuws waar Harry in geïnteresseerd was.
Als hij geluk had, zouden er ook uilen zijn met brieven van Ron en Hermelien, zijn beste vrienden, ook al hoopte hij al lang niet meer dat ze hem iets interessants zouden schrijven.
We kunnen uiteraard niet veel zeggen over Jeweetwel... We hebben opdracht om niets belangrijks te schrijven, voor het

geval onze brieven in verkeerde handen vallen... We hebben het behoorlijk druk, maar ik kan geen bijzonderheden geven... Er zijn allerlei ontwikkelingen gaande, maar dat hoor je wel als we je zien... Maar wannéér zouden ze elkaar zien? Blijkbaar voelde niemand de behoefte om een precieze datum te prikken. Hermelien had 'Ik denk dat we elkaar weer vlug zullen zien' op zijn verjaardagskaart gekrabbeld, maar hoe vlug was vlug? Voor zover Harry uit de vage hints in hun brieven kon afleiden, waren Hermelien en Ron op dezelfde plek, waarschijnlijk bij Ron thuis. De gedachte dat zij het lekker naar hun zin hadden in Het Nest terwijl hij opgesloten zat in de Ligusterlaan was haast onverdraaglijk. Hij was zelfs zo kwaad geweest dat hij de twee dozen met chocolaatjes van Zacharinus' Zoetwarenhuis die ze voor zijn verjaardag hadden gestuurd ongeopend had weggegooid, al had hij daar 's avonds spijt van gekregen toen tante Petunia hem een bord verlepte sla voorzette.

Wat deden Ron en Hermelien toch allemaal? Waarom was hij daar niet bij betrokken? Hij had toch bewezen dat hij veel meer aankon dan zij? Was iedereen vergeten wat hij gedaan had? Was hij niet naar dat kerkhof getransporteerd, waar hij had gezien hoe Carlo werd vermoord; was hij niet aan een grafsteen vastgebonden en zelf ook bijna gedood? Denk daar niet aan, zei Harry voor de honderdste keer die zomer streng tegen zichzelf. Het was al erg genoeg dat hij in zijn

nachtmerries terugkeerde naar het kerkhof, zonder zich er ook nog eens mee te kwellen als hij wakker was.
Hij ging de hoek om naar de Magnolialaan; halverwege passeerde hij de smalle brandgang waar hij zijn peetvader voor het eerst had gezien.
Sirius scheen tenminste te begrijpen hoe Harry zich voelde. Zijn brieven bevatten even weinig nieuws als die van Ron en Hermelien, maar wel troostende woorden en waarschuwingen in plaats van alleen gekmakende hints: 'Ik weet dat dit frustrerend voor je is... Zorg dat je uit de problemen blijft, dan komt alles goed... Wees voorzichtig en doe geen ondoordachte dingen... Nou, dacht Harry, terwijl hij de Magnolialaan overstak naar de Magnoliastraat en in de schemering naar de speeltuin liep, hij had de raad van Sirius keurig opgevolgd. Hij had in elk geval de verleiding weerstaan om zijn hutkoffer op zijn bezem te binden en zelf op weg te gaan naar Het Nest. Harry was best tevreden over zijn gedrag, als je naging hoe gefrustreerd en kwaad hij was omdat hij nu al een maand vastzat in de Ligusterlaan en zich moest verschuilen in bloembedden om eventueel iets te horen over wat Voldemort uitvoerde. Desondanks was het irritant om steeds te moeten lezen dat hij voorzichtig moest zijn, zeker als dat werd geschreven door iemand die twaalf jaar in de tovenaarsgevangenis Azkaban had gezeten, was ontsnapt, geprobeerd had de moord te plegen waarvoor hij

oorspronkelijk ten onrechte was veroordeeld en die uiteindelijk was gevlucht op een gestolen Hippogrief.
De hekken van het park zaten op slot, maar Harry sprong eroverheen en liep over het dorre gras. De speeltuin was even uitgestorven als de omringende straten. Toen hij bij de schommels was, plofte hij neer op de enige die Dirk en zijn vrienden nog niet hadden gesloopt, sloeg zijn arm om de ketting en staarde somber naar de grond. Hij kon zich nu niet opnieuw verschuilen in het bloembed van de Duffelingen. Morgen moest hij een andere manier bedenken om naar het nieuws te luisteren. Ondertussen had hij helemaal niets om naar uit te kijken behalve de zoveelste rusteloze, bijna slapeloze nacht. Want zelfs als hij wist te ontsnappen aan de nachtmerries over Carlo, had hij verontrustende dromen over lange, donkere gangen die steevast doodliepen of eindigden in ondoordringbare deuren, wat waarschijnlijk iets te maken had met het opgesloten gevoel dat hem plaagde als hij wakker was Vaak had hij ook pijnlijke steken in het litteken op zijn voorhoofd, maar hij verbeeldde zich niet dat Ron of Hermelien of Sirius dat interessant zou vinden. In het verleden was pijn in zijn litteken een waarschuwing geweest dat Voldemort sterker werd, maar nu hij was teruggekeerd zouden zijn vrienden hem er vermoedelijk op wijzen dat het nogal logisch was dat hij steken voelde... niets om je druk om te maken... oud nieuws...

Plotseling werd hij overweldigd door zo'n verongelijkt gevoel dat hij het wilde uitschreeuwen van woede. Als hij er niet was geweest, zou niemand hebben geweten dat Voldemort terug was! En als beloning zat hij nu al vier weken opgesloten in de Ligusterlaan, zo volkomen afgesneden van de magische wereld dat hij in zijn wanhoop tussen de verwelkte begonia's moest neerhurken om onzin over waterskiënde parkieten aan te horen! Hoe kon Perkamentus hem zo gemakkelijk vergeten zijn? Waarom waren Ron en Hermelien wel samen en hadden ze hem niet uitgenodigd? Hoe lang moest hij zich nog door Sirius laten vertellen dat hij braaf moest zijn; hoe lang moest hij nog weerstand bieden aan de verleiding om een brief te schrijven aan die stomme Ochtendprofeet, waarin hij erop wees dat Voldemort toch echt was teruggekeerd? Furieuze gedachten wervelden door Harry's hoofd en woede knaagde aan zijn binnenste terwijl de zoele, fluweelzwarte avond viel. De lucht rook naar warm, droog gras en het enige geluid was het zachte geronk van het verkeer op de weg langs het park.

Hij wist niet hoe lang hij op de schommel had gezeten voor zijn mijmeringen verstoord werden door het geluid van stemmen. De straatlantaarns rond het park verspreidden een mistige gloed, maar die was sterk genoeg om een groepje mensen te verlichten dat het gras overstak. Iemand brulde een onsmakelijk liedje en de rest lachte. De dure racefietsen

die ze aan de hand hadden maakten zachte, klikkende geluiden. Harry kende de voorbijgangers. De voorste was onmiskenbaar zijn neef Dirk Duffeling, die samen met zijn trouwe bende op weg was naar huis.
Dirk was nog even massief als altijd, maar een jaar stevig diëten en de ontdekking van een nieuw talent hadden hem fysiek behoorlijk veranderd. Zoals oom Herman opgetogen vertelde aan iedereen die maar wilde luisteren, was Dirk sinds kort juniorenkampioen Zwaargewicht van de Regionale Schoolbokscompetitie. Dankzij 'de nobele sport', zoals oom Herman het noemde, was Dirk een nog geduchtere tegenstander dan in Harry's lagereschooltijd, toen hij als Dirks eerste boksbal had gefungeerd. Harry was absoluut niet bang meer voor zijn neef, maar het maakte hem ook niet vrolijk dat Dirk harder en nauwkeuriger leerde slaan dan ooit. De kinderen uit de buurt waren als de dood voor hem, nog banger dan voor 'dat ventje van Potter', dat een doorgewinterde vandaal was, fluisterde men, en in St. Walpurga's Gesloten Inrichting voor Onverbeterlijke Jonge Criminelen zat.
Harry keek hoe de donkere gedaantes het gras overstaken en vroeg zich af wie ze deze keer in elkaar hadden geslagen. Kijk om, dacht Harry onwillekeurig. Vooruit... kijk om... ik zit hierin mijn eentje... neem mij maar te grazen...
Als Dirks vrienden hem zagen, zouden ze vast op hem

afkomen. Wat zou Dirk dan doen? Hij wilde natuurlijk niet afgaan in het bijzijn van zijn maatjes, maar deed het in zijn broek bij de gedachte om Harry kwaad te maken... het zou grappig zijn om Dirks dilemma te zien, om hem te pesten terwijl hij niet durfde reageren... en als een van zijn vrienden Harry een dreun wilde geven, was hij er klaar voor- hij had zijn toverstok. Laat ze het maar proberen... hij wilde dolgraag een deel van zijn frustratie afreageren op de jongens die zijn leven vroeger tot een hel hadden gemaakt.
Maar ze keken niet om, ze zagen hem niet, ze waren bijna bij het hek. Harry onderdrukte de aandrang om te roepen... ruzie zoeken was nooit verstandig... hij mocht geen magie gebruiken... als hij dat deed, liep hij het risico om van school gestuurd te worden.
De stemmen van Dirk en zijn trawanten stierven weg; ze liepen nu door de Magnoliastraat en Harry kon hen niet meer zien.
Kijk, Sirius, dacht Harry dof, ik doe geen ondoordachte dingen. Ik zorg dat ik uit de problemen blijf. Precies het tegenovergestelde van wat jij zou hebben gedaan. Hij stond op en rekte zich uit. Tante Petunia en oom Herman leken ervan uit te gaan dat elk tijdstip waarop het Dirk behaagde zijn gezicht te laten zien precies de juiste tijd was om thuis te komen, en twee seconden daarna veel te laat. Oom Herman had gedreigd Harry op te sluiten in het schuurtje als hij ooit

nog eens later thuiskwam dan Dirk, dus onderdrukte Harry een geeuw en liep hij naar het hek, nog steeds nors fronsend.
Net als de Ligusterlaan werd de Magnoliastraat gekenmerkt door grote, vierkante huizen met perfect gemillimeterde gazons en grote, vierkante eigenaars met blinkend schone auto's die veel op de auto van oom Herman leken. Harry was liever 's avonds op straat, als het licht dat door de gordijnen scheen voor heldere kleurplekken zorgde en hij niet het risico liep om afkeurend gemompel over zijn 'criminele uiterlijk' te horen als hij een van de bewoners passeerde. Hij liep snel, zodat hij halverwege de Magnoliastraat Dirks bende weer in zicht kreeg; ze namen afscheid van elkaar bij de kruising met de Magnolialaan. Harry ging in de schaduw van een grote sering staan en wachtte af.
'... jammerde als een speenvarken, hè?' zei Mark en de anderen bulderden van het lachen.
'Mooie rechtse hoek, D.D.,' zei Pieten
'Morgen om dezelfde tijd?' zei Dirk.
'Bij mij thuis. M'n ouders zijn er niet,' Zei Gordon.
'Oké, tot morgen,' zei Dirk.
'Tot ziens, Dirk!'
'Groeten, D.D!'
Harry wachtte tot de rest was doorgelopen voor hij zijn schuilplaats verliet. Toen hun stemmen waren weggestorven, ging hij de hoek om naar de Magnolialaan en door snel te

lopen was hij al gauw weer op gehoorsafstand van Dirk, die toonloos neuriënd voortslenterde.
'Hé, D.D.!'
Dirk keek om.
'O, ben jij het?' gromde hij.
Hoe lang noemen ze je al D.D.?' vroeg Harry.
'Hou je kop,' snauwde Dirk, die zich omdraaide.
'Klinkt best cool,' zei Harry grijnzend en hij liep met zijn neef op, 'maar ik noem je toch liever "m'n kleine Dirkmans".'
'HOU JE KOP, zei ik,' gromde Dirk, die zijn buitenmodel handen tot vuisten balde.
'Weten je vrienden niet hoe je mammie je noemt?'
'Klep dicht!'
'Dat zeg je nou nooit tegen haar. Hoe zit het dan met "Snoeperdepoepie" en "Dikkie Dik"? Mag ik je zo noemen?'
Dirk zei niets. Hij had blijkbaar al zijn zelfbeheersing nodig om Harry geen dreun te verkopen.
'En, wie hebben jullie vanavond afgetuigd?' zei Harry en zijn grijns stierf weg. 'Weer een jochie van tien? Ik weet dat jullie twee dagen geleden Mark Evers te grazen hebben genomen...'
'Hij vroeg erom,' snauwde Dirk.
'O ja?'
'Hij was brutaal tegen me.'
'Meen je dat? Zei hij soms dat je een varken bent dat geleerd heeft om op zijn achterpoten te lopen? Want dat is niet

brutaal, Dirk, dat is gewoon waar.'
Er trok een spiertje bij Dirks kaak. Het gaf Harry een geweldige voldoening om te weten hoe woedend hij Dirk maakte; het was alsof hij zijn eigen frustratie overhevelde naar zijn neef, de enige uitlaatklep die hij had.
Ze sloegen rechtsaf, naar de smalle brandgang waar Harry Sirius voor het eerst had gezien en waardoor je een stuk kon afsnijden tussen de Magnolialaan en de Salviastraat. Het was er verlaten en donker omdat er geen verlichting was. Hun voetstappen werden gedempt door garagemuren aan de ene en een hoge schutting aan de andere kant.
'Je vindt jezelf heel wat omdat je dat ding bij je hebt, hè?' zei Dirk na een paar tellen.
'Welk ding?' 'Dat - dat ding dat je verborgen houdt.'
Harry grijnsde opnieuw.
'Dus je bent niet zo stom als je eruitziet, Dirkie? Maar ja, als je dat wel was, kon je niet lopen en praten tegelijk.'
Harry pakte zijn toverstok en zag Dirk er uit zijn ooghoeken naar kijken.
'Je mag hem niet gebruiken,' zei Dirk. 'Dat weet ik. Anders word je van die achterlijke school van je getrapt.'
'En hoe weet je dat ze de regels niet veranderd hebben, D.D.?'
'Dat weet ik,' zei Dirk, maar echt overtuigd klonk hij niet.
Harry lachte zachtjes.

'Je hebt gewoon het lef niet om het zonder dat ding tegen me op te nemen, hè?' beet Dirk hem toe.
'Terwijl jij met vier grote vrienden best een jochie van tien in elkaar durft te slaan, bedoel je? Hoe oud was je tegenstander eigenlijk toen je dat bokskampioenschap won waar je steeds over opschept? Zeven? Acht?'
'Zestien, als je het wilt weten,' snauwde Dirk. 'En hij was twintig minuten buiten westen toen ik met hem klaar was en hij was twee keer zo zwaar als jij. Wacht maar tot ik tegen pa zeg dat je met dat ding liep te zwaaien...'
'O, dus nu hollen we gauw naar pappie. Is z'n lieve kleine bokskampioentje bang voor Harry's nare toverstok?'
"s Avonds ben je heel wat minder dapper!' sneerde Dirk.
'Het is nu avond, Dirkmans. Zo noemen we het als het buiten donker wordt.'
'Ik bedoel als je in bed ligt,' gromde Dirk.
Hij was blijven staan. Harry stopte ook en staarde naar zijn neef. Het weinige dat hij van Dirks bolle gezicht kon zien, straalde een vreemde triomf uit.
'Hoe bedoel je dat ik niet dapper ben als ik in bed lig?' vroeg Harry verbouwereerd. 'Waar moet ik dan bang voor zijn? De kussens of zo?'
'Ik heb je wel gehoord, gisternacht,' zei Dirk ademloos. 'Je praatte in je slaap. Je kreunde.'
'Hoe bedoel je?' herhaalde Harry, maar hij kreeg een kil, hol

gevoel in zijn maag. Gisteren was hij in zijn dromen teruggekeerd naar het kerkhof.
Dirk lachte scherp en spottend en zei toen met een hoog, jammerend stemmetje: '"Maak Carlo niet dood! Maak Carlo niet dood!" Wie is Carlo - je vriendje?'
'Ik - je liegt,' zei Harry werktuiglijk, maar zijn keel was droog geworden. Hij wist dat Dirk niet loog - hoe kon hij anders van Carlo weten? '"Pa! Help me, pa! Hij wil me vermoorden, pa! Boehoehoe!"'
'Hou je kop,' zei Harry zacht. 'Hou je kop, Dirk! Ik waarschuw je!'
'"Help me alsjeblieft, pa! Help me alsjeblieft, ma! Hij heeft Carlo vermoord! Pa, help me! Hij wil -" Richt dat ding niet op me.'
Dirk deinsde achteruit tot hij met zijn rug tegen de muur van het steegje stond. Harry wees met zijn toverstok op Dirks hart en voelde vijftien jaar haat in hem opborrelen. Wat zou hij er niet voor geven om toe te slaan, om Dirk zo grondig te vervloeken dat hij naar huis moest kruipen als een insect, niet in staat om te praten, met voelsprieten op zijn kop...
'Waag het niet om daar ooit nog iets over te zeggen!' snauwde Harry.
'Hoor je me?'
'Richt dat ding ergens anders op!'
'Hoor je me, zei ik?'

'Richt ergens anders op!'
'HOOR JE ME?'
'WIJS NIET STEEDS MET DAT -'
Plotseling maakte Dirk een merkwaardig, huiverend geluid, alsof hij doorweekt werd met ijskoud water.
Er was iets gebeurd met de nacht. De met sterren bezaaide, donkerblauwe hemel was opeens inktzwart en er was nergens meer een lichtje te bekennen - de sterren, de maan en de nevelige straatlantaarns aan de uiteinden van het steegje waren verdwenen. Het verkeer ronkte niet meer in de verte, de bomen ruisten niet meer en de zoele avondlucht was plotseling ijskoud. Ze werden omgeven door een ondoordringbare, geluidloze duisternis, alsof een reuzenhand een dikke, kille, verblindende mantel over het steegje had gegooid.
Een fractie van een seconde dacht Harry dat hij getoverd had zonder het te beseffen, ondanks het feit dat hij uit alle macht geprobeerd had die aandrang te onderdrukken, maar toen drong wat zijn zintuigen hem vertelden tot zijn verstand door - hij was niet in staat om de sterren uit te doven. Hij keek naar links en rechts en probeerde iets te onderscheiden, maar de duisternis drukte als een gewichtsloze sluier tegen zijn ogen.
Dirks doodsbenauwde stem klonk in Harry's oor.
'W-wat d-doe je? H-hou op!'
'Ik doe helemaal niks! Hou je mond en verroer je niet!'

'I-ik kan niets zien! Ik b-ben b-blind geworden! Ik -'
'Hou je mond, zei ik!'
Harry bleef doodstil staan en draaide alleen zijn nietsziende ogen naar links en rechts. De kou was zo intens dat zijn hele lichaam rilde; hij had kippenvel op zijn armen en zijn nekharen stonden overeind. Hij sperde zijn ogen zo wijd mogelijk open en staarde om zich heen, maar kon nog steeds niets zien.
Het was onmogelijk... ze konden hier niet zijn... niet in Klein Zanikem... hij luisterde uit alle macht... hij zou ze horen voor hij ze zag...
'I-ik z-zeg het tegen pa!' jammerde Dirk. 'W-waar ben je? W-wat doe -'
'Hou toch eens je kop!' siste Harry. 'Ik probeer te luister- '
Maar opeens zweeg hij. Hij had het geluid gehoord dat hij het meest vreesde.
Ze waren niet alleen in het steegje. Er was nog iets, iets wat langzaam, schor en reutelend ademde. Harry voelde een vreselijke angst terwijl hij trillend in de ijskoude brandgang stond,
'H-hou op! Doe niet! I-ik geef je een dreun, ik zweer het!'
'Dirk, hou je -'
BAM.
Een vuist kwam zo hard tegen Harry's hoofd dat hij van de grond werd getild. Kleine witte lichtjes dansten voor zijn ogen.

Voor de tweede keer in een uur had Harry het gevoel dat zijn hoofd in tweeën werd gespleten; een tel later viel hij met een smak op de grond en vloog zijn toverstok uit zijn hand.
'Dirk, idioot die je bent!' schreeuwde Harry. Tranen van pijn sprongen in zijn ogen terwijl hij op handen en knieën rondkroop en verwoed naar zijn stok tastte. Hij hoorde Dirk stommelend en struikelend weglopen en tegen de schutting botsen.
'DIRK, KOM TERUG! JE LOOPT ER RECHT OP AF!'
Hij hoorde een afschuwelijke, snerpende gil en plotseling hielden Dirks voetstappen op. Tegelijkertijd kwam achter Harry een ijzige kou aankruipen, en dat kon maar één ding betekenen. Er waren er meerdere.
'DIRK, HOU JE MOND DICHT! HOU JE MOND DICHT, WAT JE OOK DOET! Stok!' mompelde Harry geagiteerd en zijn handen vlogen als spinnen over de grond. 'Waar is - m'n stok - kom op - Lumos!'
Hij zei de spreuk automatisch, in het wanhopige verlangen naar licht om hem te helpen zoeken - en tot zijn opluchting en ongeloof laaide een paar centimeter van zijn rechterhand licht op - de punt van zijn toverstok was gaan gloeien. Harry griste de stok van de grond, krabbelde overeind en draaide zich om.
Zijn maag maakte een salto.
Een lange, dreigende gedaante in mantel en kap gleed soepel

op hem af, een paar centimeter boven de grond. Het ding had zo te zien geen voeten of gezicht en het zoog de avondlucht reutelend op terwijl het naar hem toe zweefde
Harry strompelde een paar passen achteruit en hief zijn toverstok op. 'Expecto patronum!'
Een zilverachtig dampwolkje schoot uit de punt van zijn toverstok en de Dementor minderde vaart, maar de spreuk had niet goed gewerkt; struikelend over zijn eigen voeten deinsde Harry nog verder terug, terwijl de Dementor opnieuw naderde. Paniek trok als een nevel door zijn geest - hij moest zich concentreren -
Twee grauwe, slijmerige, met korsten overdekte handen gleden onder de mantel van de Dementor vandaan en tastten naar Harry. Een ruisend geluid klonk in zijn oren.
'Expecto patronum!'
Zijn stem klonk vaag en zwak. Een tweede vleugje zilveren rook, nog kleiner dan het eerste, kringelde uit zijn toverstok - hij kon het niet meer, hij kon de spreuk niet meer uitvoeren.
Hij hoorde gelach in zijn hoofd: schril, hoog gelach.,, hij rook de ijzige, naar bederf stinkende adem van de Dementor, die zijn eigen longen vulde en hem verdronk... denk... aan iets gelukkigs...
Maar hij had niets gelukkigs om aan te denken... de kille vingers van de Dementor sloten zich om zijn keel - het hoge gelach werd luider en luider en een stem zei in zijn hoofd:

'Buig voor de dood, Harry... misschien is het zelfs pijnloos... ik zou het niet weten.- ik ben nog nooit gestorven...'
Hij zou Ron en Hermelien nooit meer zien...
En terwijl hij naar adem snakte, zag hij hun gezichten opeens duidelijk voor zich.
'EXPECTO PATRONUM!'
Een enorm zilveren hert sprong uit de punt van Harry's toverstok; zijn gewei raakte de Dementor op de plaats waar diens hart had moeten zitten; de Dementor werd achterover geworpen, gewichtsloos als de duisternis, en toen het hert opnieuw op hem afstormde scheerde de verslagen Dementor zich als een vleermuis weg.
'HIERHEEN!' schreeuwde Harry tegen het hert. Hij draaide zich om en sprintte door het steegje, met zijn lichtgevende toverstok hoog boven zijn hoofd. 'DIRK? DIRK?'
Na hoogstens tien passen zag hij Dirk opgerold op de grond liggen, met zijn armen voor zijn gezicht. Een tweede Dementor boog zich over hem heen. Hij greep Dirks polsen met zijn slijmerige handen, trok ze langzaam en haast liefdevol uiteen en bewoog zijn kap naar Dirks gezicht, alsof hij op het punt stond hem te kussen.
'GRIJP HEM!' brulde Harry en met een ruisend, bulderend geluid galoppeerde het zilveren hert dat hij had opgeroepen langs hem heen. Het oogloze gezicht van de Dementor was nog maar twee centimeter van dat van Dirk, toen het zilveren

gewei hem raakte; hij werd hoog in de lucht geworpen en net als zijn kameraad zweefde hij weg en loste hij op in het duister. Het hert draafde naar het uiteinde van het steegje en viel in een zilveren waas uiteen.
De sterren, de maan en de straatlantaarns begonnen opeens weer te schijnen. Een warm briesje streek door het steegje. Bomen ritselden in naburige tuinen en het geronk van de auto's in de Magnolialaan klonk weer op. Harry bleef doodstil staan, met al zijn zintuigen op en top alert, en werd zich langzaam bewust van die abrupte terugkeer naar de normaliteit. Na enkele seconden besefte hij dat zijn T-shirt aan zijn rug plakte; hij was kletsnat van het zweet.
Hij kon het gewoon niet geloven. Dementors, hier, in Klein Zanikem! Dirk lag nog steeds opgerold als een bal op de grond, trillend en jammerend. Harry boog zich over hem heen om te zien of hij in staat was om overeind te komen, maar hoorde toen haastige voetstappen. Instinctief hief hij zijn toverstok weer op en draaide zich bliksemsnel om, klaar om het nieuwe gevaar het hoofd te bieden.
Mevrouw Vaals, hun gestoorde oude buurvrouw, kwam hijgend aanhollen. Uit het haarnetje dat ze droeg piekten warrige grijze haren, een rammelende boodschappentas zwaaide heen en weer aan haar pols en haar voeten staken half in Schots geruite pantoffels. Harry wilde zijn toverstok haastig verbergen, maar -

'Niet wegstoppen, idioot!' krijste ze. 'Misschien zijn er wel meer! O, ik vermóórd die Levenius Lorrebos!'

Hoofdstuk 2

EEN HOOP UILEN

'Wat?' zei Harry wezenloos.
'Hij is er vandoor!' zei mevrouw Vaals handenwringend.
'Hij moest zo nodig iemand spreken over een lading ketels die zogenaamd van een bezem waren gevallen! Ik zei nog dat ik hem levend zou villen als hij er tussenuit kneep, en moet je nu eens zien! Dementors! Het is maar goed dat ik meneer Tippel heb gevraagd om een oogje in het zeil te houden. Maar we hebben geen tijd te verliezen! Vooruit, vlug, naar huis! O, de ellende die dit zal geven! Ik vermóórd hem!'
'Maar -' De onthulling dat zijn geschifte, door katten geobsedeerde buurvrouw wist wat Dementors waren, was voor Harry bijna net zo'n grote schok als het feit dat hij er twee tegen het lijf was gelopen in het steegje. 'Bent u - bent u een heks?'
'Ik ben een Snul, zoals Levenius maar al te goed weet. Hoe moest ik je in vredesnaam helpen om Dementors te verdrijven? Hij heeft je onbeschermd achtergelaten, terwijl ik hem nog zo gewaarschuwd had -'
'Heeft Levenius mij gevolgd? Wacht eens even - dan was hij

het! Hij Verdwijnselde vlak voor ons huis!'
'Ja, ja, ja, maar gelukkig had ik een van mijn katten onder een auto gezet, voor het geval dat, en kwam meneer Tippel me waarschuwen, maar tegen de tijd dat ik arriveerde was jij al weg - en nu - o, wat zal Perkamentus zeggen? 'Jij daar!' krijste ze tegen Dirk, die nog steeds languit op de grond lag. 'Vooruit, overeind met die dikke kont van je!'
'Kent u Perkamentus?' vroeg Harry, die haar aanstaarde.
'Natuurlijk ken ik Perkamentus. Wie kent Perkamentus niet? Maar schiet alsjeblieft op - aan mij heb je niks als ze terugkomen. Ik heb zelfs nog nooit een theezakje getransfigureerd.'
Ze bukte zich, greep met haar rimpelige handen een van Dirks massieve armen en trok.
'Sta op, waardeloze vetklomp, sta op.'
Maar Dirk kon of wilde zich niet verroeren. Hij bleef trillend op de grond liggen, met een asgrauw gezicht en zijn lippen stijf op elkaar geklemd.
'Laat mij het maar doen.' Harry pakte Dirks arm en trok. Met een enorme krachtsinspanning wist hij hem overeind te hijsen. Dirk kon blijkbaar elk moment flauwvallen; zijn oogjes rolden in hun kassen en het zweet liep over zijn gezicht. Zodra Harry hem losliet, wankelde hij gevaarlijk.
'Haast je!' riep mevrouw Vaals hysterisch.
Harry sloeg een loodzware arm van Dirk om zijn schouders

en sleepte hem mee, lichtelijk doorbuigend onder het gewicht. Mevrouw Vaals schuifelde voor hen uit en gluurde angstig om de hoek.
'Hou je toverstok gereed,' zei ze toen ze bij de Salviastraat waren. 'Trek je niks aan van het Statuut van Geheimhouding, de draken zijn nu toch aan het dansen en een spreuk meer of minder maakt niets meer uit. Die stomme Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen... dit is precies waar Perkamentus bang voor was. - Wie is dat daar aan het einde van de straat? O, het is meneer Strumpel maar... stop je toverstok niet weg, jongen, ik zei toch dat je aan mij niets hebt?'
Het was niet gemakkelijk om een toverstok in de aanslag te houden en tegelijkertijd Dirk mee te slepen. Harry gaf zijn neef een ongeduldige por in zijn zij, maar Dirk scheen niet in staat te zijn om zich onafhankelijk voort te bewegen. Hij leunde met zijn volle gewicht op Harry's schouder en zijn grote voeten sleepten over de grond.
'Waarom hebt u niet eerder gezegd dat u een Snul bent, mevrouw Vaals?' vroeg Harry, hijgend van de moeite die het kostte om te blijven lopen. 'Ik ben zo vaak bij u thuis geweest-waarom hebt u niets gezegd?' 'Opdracht van Perkamentus. Ik moest je in de gaten houden, maar ik mocht niets zeggen. Je was te jong. Het spijt me dat ik je zo vaak heb verveeld, Harry, maar de Duffelingen hadden je nooit laten gaan als ze gedacht

hadden dat je het leuk vond. Het was niet gemakkelijk, weet je... maar o, lieve hemel,' zei ze dramatisch en opnieuw handenwringend, 'als Perkamentus dit hoort - hoe kan Levenius hem zomaar gesmeerd zijn? Hij had tot middernacht dienst - waar is hij? Hoe moet ik Perkamentus laten weten wat er gebeurd is? Ik kan niet Verschijnselen.'
'U kunt mijn uil lenen,' kreunde Harry, bang dat zijn rug zou breken onder Dirks gewicht.
'Harry, je snapt het niet! Perkamentus moet zo snel mogelijk op de hoogte worden gebracht. Het Ministerie heeft zijn eigen methodes om toverkunst door minderjarigen op te sporen. Reken maar dat ze al weten wat er gebeurd is!'
'Maar ik joeg alleen die Dementors weg. Ik móest wel toveren - ze zullen zich toch eerder afvragen wat Dementors in Klein Zanikem deden?'
'O, jongen, was het maar zo. Maar ik ben bang - LEVENIUS LORREBOS, IK VERMOORD JE!'
Er klonk een keiharde knal, de penetrante geur van sterke drank en oude tabak golfde door de lucht en plotseling stond er een gedrongen, ongeschoren man in een rafelige overjas voor hen. Hij had kromme beentjes, lang, warrig, rossig haar en bloeddoorlopen ogen met dikke wallen eronder, zodat hij op een droevige spaniel leek. In zijn handen hield hij een zilverachtig bundeltje dat Harry direct herkende als een onzichtbaarheidsmantel.

'Tisser, Vaalsje?' zei hij en hij staarde van mevrouw Vaals naar Harry en Dirk. 'Ik dacht dat we ons gedeisd mosten houden?'
'Gedeisd, m'n hoela!' schreeuwde mevrouw Vaals. 'Dementors, waardeloze, achterbakse kruimeldief die je bent!'
'Dementors?' herhaalde Levenius ontzet. 'Dementors, hierzo?'
'Ja, hierzo, stinkende hoop vleermuiskeutels, hierzo!' krijste mevrouw Vaals. 'De jongen die jij moest beschermen is aangevallen door Dementors!'
'Sodeju,' zei Levenius zwakjes. Hij keek van mevrouw Vaals naar Harry. 'Sodeju, ik -' 'En jij moest zo nodig gestolen ketels kopen. Terwijl ik nog zó gezegd had dat je niet moest gaan!'
'Ik - nou - ik -' Levenius was erg slecht op zijn gemak. 'Ik - het leek een prima handeltje -'
Mevrouw Vaals hief haar arm op en sloeg Levenius om zijn oren met haar bengelende boodschappentas; te oordelen naar het gerammel zat hij vol kattenvoer.
'Au - schei uit - rot op, ouwe gek! Iemand mot 't tegen Perkamentus zeggen!'
'Ja - dat - moet!' schreeuwde mevrouw Vaals, die Levenius met haar tas met kattenvoer raakte waar ze hem maar raken kon. 'Doe - jij - dat maar - en - zeg - gelijk - waarom - je - de - hort - op - was!'
'Denk om je bloeddruk!' zei Levenius, angstig ineengedoken en met zijn armen boven zijn hoofd. 'Ik ga al, ik ga al!'

En met een tweede knal verdween hij.
'Ik hoop dat Perkamentus hem vermóórdt!' zei mevrouw Vaals woedend. 'Kom op, Harry! Waar wacht je op?'
Harry besloot de weinige adem die hij had niet te verspillen door uit te leggen dat hij nauwelijks een pas kon verzetten met Dirk om zijn nek. Hij gaf zijn half bewusteloze neef een ruk en wankelde verder.
'Ik breng je wel tot bij de deur,' zei mevrouw Vaals toen ze afsloegen naar de Ligusterlaan. 'Voor het geval er nog meer zijn... o jee, o jee, wat een catastrofe... en jij moest ze in je eentje verjagen... en Perkamentus zei nog zo dat we geen magie mochten gebruiken... nou ja, gedane spreuken nemen geen keer... maar je hebt de knuppel wel in het kabouterhok gegooid.'
'Dus Perkamentus... heeft me... laten schaduwen?' hijgde Harry.
'Ja, natuurlijk,' zei mevrouw Vaals ongeduldig. 'Dacht je dat hij je in je eentje zou laten rondlopen na wat er in juni is gebeurd? Allemachtig, jongen, ze zeiden dat je slim was... oké... naar binnen en blijf binnen,' zei ze toen ze bij nummer 4 waren. 'Waarschijnlijk neemt iemand binnenkort contact met je op.'
'Wat gaat u doen?' vroeg Harry vlug.
'Ik ga regelrecht naar huis,' zei mevrouw Vaals, die huiverend door de donkere straat keek. 'Op nieuwe instructies wachten.

Blijf jij nou maar binnen. Tot ziens.'
'Wacht, niet gaan! Ik wil weten -'
Maar mevrouw Vaals liep op een drafje weg, met rammelende boodschappentas en klepperende pantoffels.
'Wacht!' riep Harry haar na. Hij had wel een miljoen vragen voor iemand die contact had met Perkamentus, maar na enkele ogenblikken verdween mevrouw Vaals in het donker. Nijdig hees Harry Dirk wat beter over zijn schouder en sjokte over het tuinpad naar de deur.
Het licht in de hal brandde. Harry stak zijn toverstok in zijn spijkerbroek, belde aan en keek hoe het silhouet van tante Petunia groter en groter werd, merkwaardig vervormd door het matglas in de deur. 'Dirkmansje! Eindelijk, ik begon me echt- echt- Dirkmansje, wat is er?' Harry keek uit zijn ooghoeken naar Dirks lichtgroene gezicht en wist nog net op tijd opzij te springen. Dirk zwaaide even heen en weer, deed zijn mond open en kotste de deurmat onder.
'DIRKMANS! Dirkmansje, wat is er? Herman? HERMAN!'
Harry's oom kwam aanklossen vanuit de woonkamer. Zijn walrussnor wapperde alle kanten op, zoals altijd als hij geagiteerd was. Haastig hielp hij tante Petunia om hun waggelende zoon naar binnen te loodsen, terwijl hij tegelijkertijd zijn best deed om niet in de plas braaksel te stappen.
'Hij voelt zich niet goed, Herman!'

'Wat scheelt eraan, jongen? Wat is er gebeurd? Heeft mevrouw Pulking je van dat buitenlandse varkensvoer voorgezet?'
'Waarom zit je onder het vuil, schat? Heb je op de grond gelegen?' 'Wacht eens even - je bent toch niet beroofd, jongen?'
Tante Petunia gilde.
'Bel de politie, Herman! Bei de politie! Dirkmans, schat van me, zeg iets tegen mammie! Wat hebben ze met je gedaan?'
In alle commotie lette niemand op Harry, wat hij helemaal niet erg vond. Vlak voor oom Herman de deur dichtsloeg wist hij naar binnen te glippen, en terwijl de Duffelingen in een rumoerig groepje naar de keuken liepen, sloop Harry stilletjes naar de trap.
'Wie heeft het gedaan, jongen? Geef ons namen. Ze krijgen hun verdiende loon, daar zal ik voor zorgen!'
'Sst! Hij probeert iets te zeggen, Herman! Wat is er, Dirkmansje? Zeg maar tegen mammie'
Harry had zijn voet net op de onderste tree gezet toen Dirk zijn stem hervond.
'Hij.' Harry verstijfde en zette zich schrap, met zijn voet op de trap en een grimas op zijn gezicht.
'JIJ DAAR! KOM HIER!'
Met een mengeling van angst en woede haalde Harry langzaam zijn voet van de trap, draaide zich om en volgde de

Duffelingen.
De brandschone keuken glom onnatuurlijk helder na het donker buiten. Tante Petunia loodste Dirk naar een stoel; hij was nog steeds groen en klam. Oom Herman stond bij het aanrecht en staarde Harry woedend aan met zijn kleine, half toegeknepen oogjes.
'Wat heb je met mijn zoon gedaan?' gromde hij dreigend.
'Niets,' zei Harry, die heel goed wist dat oom Herman hem toch nooit zou geloven.
'Wat heeft hij met je gedaan, Dirkmansje?' zei tante Petunia met trillende stem, terwijl ze het braaksel van Dirks leren jack veegde. 'Was het - was het Jeweetwel, schattebout? Heeft hij - heeft hij zijn ding gebruikt?' Langzaam en trillerig knikte Dirk.
'Nietwaar!' zei Harry op scherpe toon toen tante Petunia begon te jammeren en oom Herman zijn vuisten ophief. 'Ik heb helemaal niets gedaan! Ik was het niet, het waren -'
Maar op dat moment scheerde er een dwerguil naar binnen door het keukenraam. Hij raakte op een haar na oom Hermans kruin, vloog door de keuken, liet een grote perkamenten envelop aan Harry's voeten vallen, maakte een gracieuze bocht waarbij zijn vleugeltoppen langs de bovenkant van de ijskast streken, zoefde weer naar buiten en vloog weg door de tuin.
'UILEN!' bulderde oom Herman. De al vaak geteisterde ader in zijn slaap klopte woedend terwijl hij met een klap het

keukenraam dichtsloeg. 'STEEDS WEER DIE UILEN! IK WIL GEEN UILEN IN MIJN HUIS!'
Maar Harry scheurde de envelop al open en haalde de brief eruit, terwijl zijn hart klopte in de buurt van zijn adamsappel.

Geachte heer Potter,
Ons bereikte het bericht dat u hedenavond om drieëntwintig over negen de Patronusbezwering hebt gebruikt in een door Dreuzels bewoond gebied en in aanwezigheid van een Dreuzel.
Gezien de ernst van deze overtreding van de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen zijn wij genoodzaakt u te verwijderen van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus. Vertegenwoordigers van het Ministerie zullen zich binnenkort bij uw woning vervoegen om uw toverstok te vernietigen. Aangezien u al een officiële waarschuwing hebt ontvangen wegens een eerdere overtreding van sectie 13 van het Statuut van Geheimhouding van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters, moeten wij u tot onze spijt mededelen dat u op 12 augustus, om negen uur 's ochtends, verwacht wordt op het Ministerie van Toverkunst voor een hoorzitting van de tuchtraad.
Met vriendelijke groeten,
Mafalda Russula,
Taakeenheid Ongepast Spreukgebruik,

Ministerie van Toverkunst

Harry las de brief twee keer door. Hij was zich er slechts vaag van bewust dat oom Herman en tante Petunia tegen hem praatten. In zijn hoofd was alles koud en suf. Slechts één feit drong tot hem door, als een verlammende pijl. Hij was van Zweinstein gestuurd. Het was voorbij. Hij mocht nooit meer terug.
Hij keek naar de Duffelingen. Oom Herman stond met een paars hoofd en nog steeds opgeheven vuisten te schreeuwen en tante Petunia hield haar armen om een kokhalzende Dirk.
Harry's tijdelijk verdoofde geest scheen weer tot leven te komen. Vertegenwoordigers van het Ministerie zullen zich binnenkort bij uw woning vervoegen om uw toverstok te vernietigen. Er zat niets anders op: hij moest vluchten - meteen. Harry wist niet waar hij heen moest, maar één ding wist hij wel: hij had zijn toverstok nodig, of hij nou op Zweinstein zat of niet. Bijna in een soort trance haalde hij zijn toverstaf uit zijn broek, draaide zich om en liep naar de keukendeur.
'Waar denk jij dat je heengaat?' schreeuwde oom Herman. Toen Harry geen antwoord gaf, stormde hij naar de deuren ging ervoor staan, ik ben nog niet met je klaar, jongetje!'
'Opzij,' zei Harry zacht.
'Je blijft hier en je legt uit hoe mijn zoon -'

'Opzij of ik vervloek je,' zei Harry, die zijn stok ophief.
'Maak dat de kat wijs!' snauwde oom Herman, ik weet dat je dat ding niet mag gebruiken buiten het gekkenhuis dat jij een school noemt!'
'Dat gekkenhuis heeft me net van school getrapt,' zei Harry. 'Dus ik kan doen wat ik wil. Ik geef je nog drie tellen. Een - twee -'
Een denderende BENG galmde door de keuken. Tante Petunia gilde, oom Herman dook brullend ineen en Harry zocht voor de derde keer die avond naar de reden voor een klap die hij niet had veroorzaakt. Hij zag direct wat het was: voor het dichte keukenraam zat een versufte en verfomfaaide kerkuil, die tegen het glas was gebotst.
Harry negeerde oom Hermans gekwelde 'UILEN!', holde naar het raam en gooide het open. De uil stak een poot uit waaraan een rolletje perkament was vastgebonden, schudde zijn veren uit en vloog weg zodra Harry het briefje had losgemaakt. Met trillende handen rolde Harry de tweede boodschap uit, die haastig en vlekkerig was geschreven met zwarte inkt.

Harry,
Perkamentus is net op het Ministerie gearriveerd en probeert de zaak te regelen.
BLIJF IN HET HUIS VAN JE OOM EN TANTE.

GEBRUIK GEEN TOVERKRACHT MEER. GEEF JE TOVERSTOK NIET AF.
Arthur Wemel

Perkamentus probeerde de zaak te regelen... wat betekende dat? Had Perkamentus zoveel invloed dat hij besluiten van het Ministerie kon terugdraaien? Was er een kleine kans dat hij misschien toch op Zweinstein mocht blijven? Er gloeide een sprankje hoop op in Harry's borst, dat vrijwel direct gedoofd werd door paniek - hoe moest hij weigeren om zijn toverstok af te geven zonder toverkracht te gebruiken? Hij zou moeten duelleren met de vertegenwoordigers van het Ministerie en als hij dat deed, werd hij niet alleen van school gestuurd maar liep hij grote kans in Azkaban te belanden.
Zijn gedachten werkten op topsnelheid... hij kon de benen nemen en het risico lopen dat hij gepakt werd door het Ministerie, of blijven waar hij was en wachten tot ze hem kwamen halen. Het eerste leek een stuk aantrekkelijker, maar hij wist dat meneer Wemel het beste met hem voorhad... en per slot van rekening had Perkamentus wel ergere dingen weten te regelen.
'Oké,' zei Harry, 'ik heb me bedacht. Ik blijf.'
Hij plofte neer aan de keukentafel en keek naar Dirk en tante Petunia. De Duffelingen waren zo te zien nogal overrompeld door zijn abrupte ommezwaai. Tante Petunia keek vertwijfeld

naar oom Herman. De ader in zijn paarse slaap klopte harder dan ooit.
'Van wie zijn al die rotuilen?' gromde hij.
'De eerste was van het Ministerie van Toverkunst, om te laten weten dat ik van school ben gestuurd,' zei Harry kalm. Hij luisterde aandachtig of hij buiten iets hoorde, voor het geval de vertegenwoordigers van het Ministerie eraan kwamen, en het was makkelijker en rustiger om de vragen van oom Herman gewoon te beantwoorden in plaats van hem te laten razen en tieren. 'De tweede was van de vader van mijn vriend Ron, die op het Ministerie werkt.'
'Het Ministerie van Toverkunst?' bulderde oom Herman. 'Zitten er lui zoals jij in de regering? O, dat verklaart alles, alles! Geen wonder dat het land naar de haaien gaat!'
Toen Harry niet reageerde keek oom Herman hem woedend aan en beet hem toe: 'Waarom ben je van school gestuurd?'
'Omdat ik heb getoverd.'
'AHA!' brulde oom Herman. Hij beukte met zijn vuist op de bovenkant van de ijskast, die openvloog; verscheidene caloriearme snacks van Dirk spatten op de grond uiteen. 'Dus je geeft het toe! Wat heb je met Dirk gedaan?'
'Niks,' zei Harry iets minder kalm. 'Ik deed niks -'
'Welles,' mompelde Dirk onverwachts. Oom Herman en tante Petunia maakten onmiddellijk wuivende gebaren om

Harry de mond te snoeren terwijl ze zich naar Dirk toe bogen.
'Ga verder, jongen,' zei oom Herman. 'Wat heeft hij gedaan?'
'Zeg het, liefje,' fluisterde tante Petunia.
'Hij richtte z'n stok op me,' mompelde Dirk.
'Jawel, maar ik heb niet -' begon Harry, maar -
'KOP DICHT!' brulden oom Herman en tante Petunia in koor.
'Ga verder, jongen,' herhaalde oom Herman, met verwoed wapperende snor.
'Alles werd donker,' zei Dirk schor en hij huiverde. 'Alles donker. En toen h-hoorde ik... dingen. In m-m'n hoofd.'
Oom Herman en tante Petunia keken elkaar vol afgrijzen aan. Toverkunst was dan misschien het ergste wat er was - meteen gevolgd door buren die ondanks de droogte meer leidingwater verspilden dan zij, maar mensen die stemmen hoorden verdienden absoluut een plaatsje in de top tien. Het was duidelijk dat ze dachten dat Dirk gek begon te worden.
'Wat voor dingen hoorde je dan, Dikkie Dik?' fluisterde een lijkbleke tante Petunia met tranen in haar ogen.
Maar dat kon Dirk blijkbaar niet over zijn lippen krijgen. Hij huiverde en schudde zijn dikke blonde hoofd. Ondanks het lamgeslagen gevoel dat Harry geplaagd had sinds de komst van de eerste uil, voelde hij toch een zekere nieuwsgierigheid. Dementors lieten mensen het ergste wat ze ooit hadden

meegemaakt herbeleven. Wat had die verwende, in de watten gelegde bullebak van een Dirk moeten aanhoren?
'En hoe ben je gevallen, jongen?' zei oom Herman onnatuurlijk zacht, op de toon die hij ook zou gebruiken aan het bed van een ernstig zieke.
'G-gestruikeld,' zei Dirk trillerig. 'En toen -'
Hij gebaarde naar zijn massieve borst. Harry begreep wat hij bedoelde. Dirk herinnerde zich de klamme kou die je longen vulde terwijl ieder vleugje hoop en geluk uit je werd weggezogen.
'Vreselijk,' kraste Dirk. 'Koud. Heel koud.'
'Goed, goed,' zei oom Herman met geforceerde kalmte, terwijl tante Petunia haar hand ongerust op Dirks voorhoofd legde om zijn temperatuur te voelen. 'Wat gebeurde er toen, Dirkie?'
'Ik dacht... dacht... dacht... dat ik... dat ik...'
'Dat je nooit meer gelukkig zou zijn,' voegde Harry er dof aan toe. 'ja,' fluisterde Dirk, nog steeds trillend.
'Aha!' donderde oom Herman op zijn normale volume terwijl hij overeind kwam. 'Dus je hebt een soort achterlijke betovering uitgesproken over mijn zoon zodat hij stemmen hoorde en geloofde dat hij dat hij alleen nog maar ellende zou meemaken?'
'Hoe vaak moet ik het nog zeggen?' snauwde Harry. Hij begon kwaad te worden, 'Dat was ik niet'. Het waren twee

Dementors!'
'Twee - wat is dat voor onzin?'
'De - men - tors,' zei Harry langzaam en duidelijk. 'Twee stuks.' 'En wat zijn Dementors in vredesnaam?'
'Die bewaken Azkaban, de tovenaarsgevangenis,' zei tante Petunia. Twee tellen was het oorverdovend stil en toen sloeg tante Petunia haar hand voor haar mond, alsof ze gore taal had uitgeslagen. Oom Herman staarde haar met uitpuilende ogen aan. Het duizelde Harry. Mevrouw Vaals was één ding - maar tante Petunia? 'Hoe weet u dat?' vroeg hij verbluft. Tante Petunia was duidelijk diep geschokt door wat ze gezegd had. Ze keek oom Herman angstig en verontschuldigend aan en liet haar hand een stukje zakken, zodat haar paardengebit bloot kwam. 'Ik hoorde - die vreselijke jongen - er jaren geleden - met haar over praten,' zei ze schokkerig.
'Als u m'n vader en moeder bedoelt, waarom gebruikt u dan niet gewoon hun namen?' zei Harry, maar tante Petunia negeerde hem. Ze leek verschrikkelijk van streek.
Harry kon zijn oren niet geloven. Afgezien van één enkele uitbarsting, jaren geleden, toen tante Petunia had gegild dat Harry's moeder een monster was geweest, had hij haar nooit iets over haar zus horen zeggen. Hij was verbijsterd dat ze zich dat weetje over de magische wereld zo lang had herinnerd, terwijl ze meestal uit alle macht deed alsof die wereld niet bestond.

Oom Herman deed zijn mond open en weer dicht, opende hem opnieuw, sloot hem weer, probeerde zich blijkbaar te herinneren hoe hij moest praten, deed hem voor de derde keer open en hakkelde schor: 'Dus - dus - ze - eh - ze - eh - ze bestaan echt, die - eh - die Demendingesen?'
Tante Petunia knikte.
Oom Herman keek van tante Petunia naar Dirk en toen naar Harry, alsof hij hoopte dat iemand plotseling: 'Eén april!' zou roepen. Toen dat niet gebeurde, deed hij zijn mond opnieuw open, maar de moeizame zoektocht naar meer woorden werd hem bespaard door de komst van de derde uil van de avond. Het beest zoefde als een gevederde kanonskogel door het nog altijd open keukenraam en streek met veel kabaal op tafel neer, zodat de Duffelingen een sprongetje maakten van schrik.
Harry rukte een tweede officieel uitziende envelop uit zijn snavel en scheurde hem open terwijl de uil weer naar buiten vloog.
'Genoeg - pokken - uilen' mompelde oom Herman verbeten. Hij kloste naar het raam en sloeg het met een klap dicht.

Geachte heer Potter,
Naar aanleiding van onze brief van plusminus tweeëntwintig minuten geleden kan ik u mededelen dat het Ministerie van Toverkunst het besluit om uw toverstok onmiddellijk te

vernietigen heeft herzien. U mag uw stok behouden tot de hoorzitting op 12 augustus, waarna een officieel besluit zal worden genomen.
Na overleg met het hoofd van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus heeft het Ministerie besloten dat bij die gelegenheid tevens een beslissing zal worden genomen omtrent uw verwijdering van voornoemde school. U kunt zich derhalve als tijdelijk geschorst beschouwen, in afwachting van nader onderzoek. Met de beste wensen en vriendelijke groeien,
Mafalda Russula,
Taakeenheid Ongepast Spreukgebruik,
Ministerie van Toverkunst

Harry las de brief drie keer achter elkaar. De knoop in zijn borst werd iets minder toen hij opgelucht besefte dat hij niet definitief van school was gestuurd, maar het was ook nog lang niet allemaal koek en ei. Alles scheen van die hoorzitting op 12 augustus af te hangen.
'En?' zei oom Herman, zodat Harry opschrok uit zijn overpeinzingen.
'Wat nu weer? Hebben ze je al tot iets veroordeeld? Wordt in jouw wereld de doodstraf vaak toegepast?' voegde hij er hoopvol aan toe.
'Ik moet naar een hoorzitting,' zei Harry.

'En dan krijg je straf?'
'Ja, dat zal wel.'
'Nou, dan geef ik de hoop nog niet op,' zei oom Herman onaangenaam.
'Goed, als we uitgepraat zijn...' zei Harry en hij stond op. Hij wilde dolgraag alleen zijn, zodat hij kon nadenken en misschien een brief kon schrijven aan Ron, Hermelien of Sirius.
'NEE, WE ZIJN NOG LANG NIET UITGEPRAAT!' bulderde oom Herman. 'GA ZITTEN!'
'Wat nu weer?' vroeg Harry ongeduldig.
'DIRK!' brulde oom Herman. 'Ik wil weten wat er precies met mijn zoon is gebeurd!'
'Nou, GOED DAN!' schreeuwde Harry, en door zijn woede spatten er rode en gouden vonken uit de punt van zijn toverstok die hij nog steeds in zijn hand hield. De drie Duffelingen deinsden doodsbenauwd achteruit.
'Dirk en ik liepen door de brandgang tussen de Magnolialaan en de Salviastraat,' zei Harry snel, terwijl hij zijn best deed om zijn woede in bedwang te houden. 'Dirk pestte me en ik trok m'n toverstok, maar gebruikte hem niet. Toen verschenen er opeens twee Dementors...' 'Maar wat ZIJN Dementors?' vroeg oom Herman furieus. 'Wat DOEN ze?'
'Dat zei ik toch - ze zuigen alle geluk uit je weg,' zei Harry. 'En als ze de kans krijgen, kussen ze je.'

'Kussen ze je?' zei oom Herman, met lichtelijk uitpuilende ogen. 'Kussen ze je?'
'Ja, zo noemen ze het. Dan zuigen ze je ziel op door je mond.'
Tante Petunia slaakte een kreetje
. 'Z'n ziel? Ze hebben toch niet - hij heeft toch -'
Ze pakte Dirk bij zijn schouders en schudde hem door elkaar, alsof ze dacht dat ze zijn ziel zou horen rammelen.
'Natuurlijk heeft hij zijn ziel nog, anders zou u het wel gemerkt hebben,' zei Harry geërgerd.
'Dus je hebt ze op hun donder gegeven, Dirkie?' zei oom Herman luid, op de toon van iemand die zijn uiterste best doet om het gesprek weer op een begrijpelijk niveau te brengen, 'je hebt ze getrakteerd op een snelle links-rechtscombinatie?'
'Je kunt Dementors niet trakteren op een snelle links-rechtscombinatie.' zei Harry met opeengeklemde kaken.
'Waarom mankeert hem dan niets?' tierde oom Herman. 'Waarom is hij dan niet leeg van binnen?'
'Omdat ik de Patronus -'
ZWOEF. Met een hoop gekletter, het geruis van vleugels en een grote stofwolk schoot een vierde uil via de haard de keuken in.
'GOD NOG TOE!' brulde oom Herman, die grote plukken haar uit zijn snor trok, iets wat hij in tijden niet meer had

gedaan. 'IK WIL GEEN UILEN IN HUIS! ZE ZITTEN ME TOT HIER!'
Maar Harry trok al een rolletje perkament van de poot van de uil. Hij was er zo van overtuigd dat dit de brief moest zijn waarin Perkamentus alles verklaarde - de Dementors, mevrouw Vaals, wat het Ministerie van plan was en hoe Perkamentus dat allemaal dacht te regelen - dat hij voor het eerst in zijn leven teleurgesteld was toen hij het handschrift van Sirius zag. Hij negeerde oom Hermans tirade, kneep zijn ogen even dicht toen de uil zich met een tweede stofwolk weer door de schoorsteen wrong en las de boodschap van Sirius.

'Arthur heeft net verteld wat er gebeurd is. Je mag het huis onder geen enkele omstandigheid meer verlaten.'

Harry vond dat zo'n ontoereikend antwoord na alles wat er die avond gebeurd was dat hij het perkament omdraaide, op zoek naar de rest van de brief, maar er was niets.
Hij begon weer kwaad te worden. Kreeg hij dan echt van niemand een schouderklopje omdat hij in zijn eentje twee Dementors had verjaagd? Meneer Wemel en Sirius deden alsof hij zich had misdragen en leken hun uitbranders alleen maar uit te stellen tot was vastgesteld hoeveel schade er was aangericht.
'Elke keer weer een hoos... ik bedoel een hoop uilen in huis!

Ik wil het niet meer hebben, mannetje, ik wil het -'
'Ik kan het ook niet helpen van die uilen,' snauwde Harry, die het briefje van Sirius verfrommelde in zijn vuist.
'Ik wil weten wat er vanavond écht gebeurd is!' blafte oom Herman. 'Als die Dementor's Dirk kwaad hebben gedaan, waarom ben jij dan van school gestuurd? Je hebt gedingest, geef maar toe!'
Harry haalde diep adem, in een poging zichzelf te kalmeren. Zijn hoofd begon weer pijn te doen. Hij wilde het liefst zo snel mogelijk weg uit de keuken, weg bij de Duffelingen.
'Ik heb de Patronusbezwering gebruikt om de Dementors te verjagen,' zei hij en hij dwong zichzelf om rustig te blijven. 'Dat is het enige dat werkt.'
'Maar wat deden die Dementorren hier?' zei oom Herman verontwaardigd.
'Ik zou het niet weten,' zei Harry vermoeid. 'Geen idee.'
Zijn hoofd bonkte in het ongenadige licht van de tl-buis. Zijn woede ebde weg. Hij voelde zich mat en leeg. De Duffelingen staarden hem aan.
'Het komt door jou,' zei oom Herman beslist. 'Het heeft iets met jou te maken, dat weet ik zeker. Waarom zouden ze hier anders rondzwerven? Waarom zouden ze anders in die brandgang zijn? Jij moet de enige - de enige -' blijkbaar kon hij zich er niet toe brengen om het woord 'tovenaar' te zeggen '- de enige Jeweetwel in de wijde omgeving zijn.'

'Ik weet niet wat ze daar deden.'
Maar toen oom Herman dat zei, begon Harry's uitgeputte brein weer te werken. Waarom waren er Dementors in Klein Zanikem? Was het toeval dat ze waren verschenen in het steegje waar hij ook was? Waren ze gestuurd? Was het Ministerie van Toverkunst de controle over de Dementors kwijt? Hadden ze Azkaban verlaten en zich aangesloten bij Voldemort, zoals Perkamentus voorspeld had?
'Dus die Demonteurs bewaken een of andere idiote gevangenis?' vroeg oom Herman, die voortsjokte in het kielzog van Harry's gedachten.
'Ja,' zei Harry.
Deed zijn hoofd maar niet zo zeer en kon hij maar weg, naar zijn donkere slaapkamer, zodat hij kon nadenken...
'Aha! Dus ze kwamen je arresteren!' zei oom Herman, op de triomfantelijke toon van iemand die tot een onweerlegbare slotsom komt. 'Dat klopt, hè, jongetje? Je bent voortvluchtig!'
'Natuurlijk niet,' zei Harry. Hij schudde met zijn hoofd alsof hij een vlieg wilde wegjagen en zijn gedachten raasden nog sneller voort dan eerst.
'Waarom -'
'Hij moet ze gestuurd hebben,' zei Harry zacht, meer in zichzelf dan tegen oom Herman.
'Wie is hij? Wie heeft ze gestuurd?'
'Heer Voldemort,' zei Harry.

Hij besefte vaag hoe vreemd het was dat de Duffelingen, die beefden, trilden en piepten als ze woorden zoals 'heks', 'magie' of 'toverstok' hoorden, zonder een spier te vertrekken naar de naam van de meest verdorven tovenaar aller tijden konden luisteren.

'Heer- wacht eens even,'zei oom Herman, met zijn kleine oogjes half toegeknepen en een uitdrukking alsof hem langzaam iets begon te dagen, 'ik heb die naam eerder gehoord... dat was de vent die -'

'Mijn ouders heeft vermoord, ja,' zei Harry mat.

'Maar die was verdwenen,' zei oom Herman ongeduldig, zonder het minste of geringste teken dat hij besefte dat de moord op Harry's ouders wel eens een pijnlijk onderwerp zou kunnen zijn. 'Dat zei die soortement reus. Hij was verdwenen.'

'En nu is hij terug,' zei Harry dof.

Het was een heel vreemd gevoel om in de steriel schone keuken van tante Petunia te staan, naast de peperdure koelkast en de breedbeeldtv, en kalmpjes met oom Herman over Voldemort te praten. De komst van de Dementors scheen een bres te hebben geslagen in de dikke, onzichtbare muur die de meedogenloos niet-magische wereld van de Ligusterlaan scheidde van die andere wereld. Harry's twee levens waren op de een of andere manier met elkaar vermengd geraakt en alles stond nu op zijn kop: de

Duffelingen vroegen naar bijzonderheden over de toverwereld; mevrouw Vaals kende Albus Perkamentus; Dementors zweefden door de straten van Klein Zanikem en hij zou misschien nooit meer naar Zweinstein mogen. Harry's hoofd begon steeds pijnlijker te kloppen.
'Terug?' fluisterde tante Petunia.
Ze keek Harry aan zoals ze hem nog nooit had aangekeken en plotseling, voor het eerst in zijn leven, realiseerde Harry zich ten volle dat tante Petunia de zus van zijn moeder was. Hij had niet kunnen zeggen waarom dat opeens met zo'n kracht tot hem doordrong; hij wist alleen dat hij niet de enige was die besefte wat de terugkeer van Voldemort werkelijk betekende. Tante Petunia's grote, fletse ogen (heel anders dan die van haar zus) waren niet klein van woede of afkeer, maar angstig opengesperd. De schijn die ze haar hele leven had opgehouden - dat er geen magie bestond en geen andere wereld dan de wereld waarin zij en oom Herman leefden - leek plotseling te zijn weggevallen.
'Ja,' zei Harry, nu rechtstreeks tegen tante Petunia. 'Hij is een maand geleden teruggekeerd. Ik heb hem gezien.'
Haar handen tastten naar Dirks massieve, in leer gehulde schouders en knepen erin.
'Wacht eens even,' zei oom Herman. Hij keek van zijn vrouw naar Harry en was blijkbaar versuft door het ongekende begrip dat plotseling tussen hen heerste. 'Wacht eens even.

Die Heer Voldedinges is terug, zeg je?'
'Ja.'
'De vent die je ouders heeft vermoord.'
'Ja.'
'En nu stuurt hij Dementen op je af?'
'Daar ziet het naar uit,' zei Harry.
'Juist, ja,' zei oom Herman, die weer van zijn doodsbleke vrouw naar Harry keek en zijn broek optrok. Het was alsof hij opzwol, alsof zijn toch al enorme paarse gezicht nog groter werd terwijl Harry toekeek. Nou, dat doet de deur dicht,' zei hij, en de knoopjes sprongen bijna van zijn overhemd. 'Dan maak je maar gauw dat je wegkomt, jongetje'.
'Wat?' zei Harry.
'Je hebt me verstaan - WEGWEZEN!' brulde oom Herman, en zelfs tante Petunia en Dirk schrokken. 'WEG! WEG! Ik had dit al veel eerder moeten doen! Uilen die dit huis als een soort rustoord beschouwen, ontploffende puddingen, de halve woonkamer aan puin, de staart van Dirk, Margot die tegen het plafond zweeft, die vliegende Ford Anglia - WEG! WEG! Ik ben het zat! Ik wil je niet meer zien. Je blijft hier geen seconde langer, zeker niet als een of andere halvegare het op je gemunt heeft! Je brengt mijn vrouw en zoon niet in gevaar, je zadelt ons niet op met jouw problemen. Als jij dezelfde kant opgaat als je waardeloze ouders, ben ik het zat! WEGWEZEN!'

Harry stond als aan de grond genageld. De brieven van het Ministerie, meneer Wemel en Sirius waren tot een prop verfrommeld in zijn linkerhand. Je mag het huis onder geen enkele omstandigheid meer verlaten. BLIJF IN HET HUIS VAN JE OOM EN TANTE.

'Je hebt me gehoord!' zei oom Herman, die zijn bolle paarse hoofd zo dicht naar dat van zijn neef boog dat Harry kleine spuugvlokjes in zijn gezicht voelde spatten. 'Maak dat je wegkomt! Een halfuur geleden wilde je niets liever! Nou, ik ook! Maak dat je wegkomt en waag het niet om ooit nog je gezicht te laten zien! Ik snap niet waarom we je in huis hebben genomen! Margot had gelijk, we hadden je naar een weeshuis moeten sturen. We zijn veel te week geweest en plukken daar nu de wrange vruchten van. We dachten dat we het uit je konden ranselen, dat we een normaal iemand van je konden maken, maar je was vanaf het begin door en door verrot en ik heb genoeg van - uilen'.

De vijfde uil kwam zo snel door de schoorsteen omlaag dat hij tegen de vloer stuitte voor hij weer met een snerpend gekras opsteeg. Harry stak zijn hand uit om de brief te pakken, die in een vuurrode envelop zat, maar de uil scheerde over hem heen en vloog recht op tante Petunia af, die gillend in elkaar dook, met haar armen voor haar gezicht. De uil liet de rode envelop op haar hoofd vallen, maakte een bocht en dook de schoorsteen weer in.

Harry wilde de brief pakken, maar tante Petunia was hem voor. 'Maak maar open als u wilt,' zei Harry, 'ik hoor toch wat erin slaat. Het is een Brulbrief.'
'Gooi weg, Petunia!' schreeuwde oom Herman. 'Niet aanraken! Misschien is het gevaarlijk!'
'Hij is aan mij geadresseerd,' zei tante Petunia met trillende stem. 'Hij is aan mij geadresseerd, Herman! Kijk! Mevrouw Petunia Duffeling, De Keuken, Ligusterlaan Nummer 4.' Ze snakte vol ontzetting naar adem toen de rode envelop begon te roken.
'Maak open!' drong Harry aan. 'Hoe eerder het achter de rug is, hoe beter! Het gebeurt toch!'
'Nee.'
Tante Petunia's handen trilden. Ze keek verwilderd door de keuken, alsof ze een ontsnappingsroute zocht, maar het was te laat - de envelop ging in vlammen op. Gillend liet ze hem op tafel vallen.
Uit de brandende brief steeg een ontzagwekkende stem op, die de hele keuken vulde en door de kleine ruimte galmde.
'Denk aan mijn laatste, Petunia.'
Het leek alsof tante Petunia van haar stokje zou gaan. Ze zakte neer in de stoel naast Dirk, met haar handen voor haar gezicht. In de stilte die volgde vergingen de laatste resten van de envelop tot een smeulend hoopje as.
'Wat heeft dat te betekenen?' zei oom Herman schor. 'Wat -

ik snap niet - Petunia?'
Tante Petunia zei niets. Dirk gaapte zijn moeder wezenloos aan. De stilte bereikte ijzingwekkende proporties. Harry keek volslagen verbijsterd naar zijn tante, met een gevoel alsof zijn hoofd elk moment kon barsten.
'Petunia, schat?' zei oom Herman timide. 'P-Petunia?'
Ze hief haar hoofd op. Ze trilde nog steeds. Ze slikte.
'De jongen - de jongen blijft, Herman,' zei ze zwakjes.
'W-wat?'
'Hij blijft,' zei ze. Ze keek Harry niet aan terwijl ze opstond.
'Hij... maar Petunia...'
'Als we hem op straat zetten, gaan de buren kletsen,' zei ze. Ze kreeg haar gebruikelijke, snibbige manier van doen terug, maar was nog steeds lijkbleek. 'Dan stellen ze vast lastige vragen, willen ze weten waar hij is. We moeten hem wel houden.'
Oom Herman leek langzaam leeg te lopen, als een lekke band.
'Maar Petunia, schat -'
Tante Petunia negeerde hem. Ze wendde zich tot Harry.
'Je blijft op je kamer en je komt het huis niet uit,' zei ze. 'Vooruit, naar bed.'
Harry verroerde zich niet.
'Van wie was die Brulbrief?'
'Geen vragen!' snauwde tante Petunia.

'Heeft u contact met tovenaars?'
'Heb je me niet gehoord? Naar bed, zei ik!'
'Wat had dat te betekenen? Denk aan de laatste wat?'
'Naar bed!'
'Hoe -'
'JE HEBT JE TANTE GEHOORD! NAAR BED, EN SNEL!'

Hoofdstuk 3

DE VOORHOEDE

Ik ben net aangevallen door Dementors en word misschien van Zweinstein gestuurd. Ik wil weten wat er aan de hand is en wanneer ik hier eindelijk weg mag.

Zodra Harry bij het bureau in zijn donkere slaapkamer was, schreef hij die woorden op drie verschillende stukken perkament. Het eerste adresseerde hij aan Sirius, het tweede aan Ron en het derde aan Hermelien. Zijn uil, Hedwig, was aan het jagen; haar lege kooi stond op het bureau. Harry ijsbeerde door de slaapkamer terwijl hij wachtte op haar terugkomst. Zijn hoofd bonkte en zijn gedachten maalden te veel om te kunnen slapen, ook al prikten en jeukten zijn ogen van vermoeidheid. Zijn rug deed zeer omdat hij Dirk naar huis had moeten slepen en de twee bulten op zijn hoofd, waar hij met het raam en Dirks vuist in aanraking was gekomen, klopten pijnlijk.
Hij liep op en neer, op en neer, verteerd door woede en frustratie, tandenknarsend en met gebalde vuisten. Steeds als hij langs het raam kwam, keek hij nijdig naar de verlaten

sterrenhemel. Hij was aangevallen door Dementors en geschaduwd door mevrouw Vaals en Levenius Lorrebos; hij was geschorst van Zweinstein en er stond hem een hoorzitting op het Ministerie van Toverkunst te wachten - en nog steeds wilde niemand hem vertellen wat er aan de hand was.
En wat had die Brulbrief te betekenen? Wiens stem had zo dreigend door de keuken gegalmd?
Waarom zat hij hier opgesloten, zonder een greintje informatie? Waarom behandelde iedereen hem als een stout kind? Gebruik geen toverkracht meer, blijf binnen...
Toen hij langs zijn hutkoffer kwam schopte hij ertegen, maar dat vergrootte zijn woede alleen maar, omdat hij naast al zijn andere pijntjes nu ook nog eens een zere teen had.
Net toen hij weer langs het raam hinkte, zweefde Hedwig met zacht ritselende vleugels naar binnen, als een kleine geest.
'Hè hè, eindelijk!' zei Harry nijdig toen ze gracieus neerstreek op haar kooi. 'Leg dat maar weg. Ik heb werk voor je!'
Hedwigs grote, ronde, geelbruine ogen staarden hem verwijtend aan boven de dode kikker die ze in haar snavel hield.
'Kom hier,' zei Harry, die de drie rolletjes perkament met een leren riempje aan haar geschubde poot bond. 'Breng die zo snel mogelijk naar Sirius, Ron en Hermelien en waag het niet om terug te komen voor ze uitgebreid geantwoord hebben. Als het moet, pik je ze net zo lang tot ze een flinke brief

hebben geschreven. Begrepen?'
Hedwig kraste gesmoord, met haar snavel vol kikker.
'Vooruit, op pad,' zei Harry.
Ze vloog onmiddellijk weg. Zodra ze was vertrokken plofte Harry met kleren en al op bed neer en staarde naar het donkere plafond. Nu voelde hij zich ook nog eens rot omdat hij kortaf was geweest tegen Hedwig, zijn enige kameraad in de Ligusterlaan. Maar hij zou het goedmaken als ze terugkwam met brieven van Sirius, Ron en Hermelien.
Ze zouden vast snel terugschrijven; een aanval door Dementors konden ze onmogelijk negeren. Als hij morgen wakker werd, lagen er waarschijnlijk drie dikke brieven op hem te wachten, vol medeleven en plannen voor een enkele reis richting Het Nest. En samen met dat geruststellende idee spoelde er een golf van slaap over hem heen, die alle gedachten wegvaagde.
Maar Hedwig kwam de volgende ochtend niet terug. Harry bleef de hele dag op zijn kamer, die hij alleen verliet om naar de wc te gaan. Tante Petunia schoof drie keer een bord eten door het kattenluikje dat oom Herman een paar zomers eerder had geïnstalleerd. Steeds als Harry haar voetstappen hoorde, probeerde hij haar uit te horen over de Brulbrief, maar hij had net zo goed tegen de deurknop kunnen praten. Verder bleven de Duffelingen zo ver mogelijk uit zijn buurt. Harry besefte dat het geen zin had om hun zijn gezelschap op

te dringen; hij zou niets bereiken met een nieuwe ruzie en misschien alleen maar zo kwaad worden dat hij nog meer illegale toverkunsten zou verrichten.

Zo ging het drie dagen lang. Soms werd Harry geplaagd door een rusteloze energie, zodat hij zich nergens op kon concentreren en alleen maar door zijn kamer ijsbeerde, woedend omdat zijn vrienden hem lieten stikken terwijl hij in de puree zat, en soms door zo'n volslagen lusteloosheid dat hij wel een uur lang op bed lag en versuft voor zich uit staarde, sidderend van angst bij de gedachte aan de hoorzitting op het Ministerie.

Stel dat die ongunstig uitpakte? Stel dat hij inderdaad van school werd gestuurd en dat zijn toverstok in tweeën werd gebroken? Wat moest hij dan, waar moest hij heen? Hij kon onmogelijk het hele jaar bij de Duffelingen wonen, niet nu hij de andere wereld kende waarin hij werkelijk thuishoorde. Zou hij bij Sirius kunnen intrekken, zoals Sirius zelf een jaar geleden had voorgesteld, voor hij had moeten vluchten voor het Ministerie? Zou Harry daar in zijn eentje mogen wonen? Hij was tenslotte nog minderjarig. Of zouden anderen besluiten waar hij naartoe werd gestuurd? Was zijn overtreding van het Internationale Statuut van Geheimhouding zo ernstig dat hij in een cel in Azkaban zou belanden? Steeds als hij daaraan dacht, liet Harry zich van zijn bed glijden en begon hij weer te ijsberen.

Op de vierde avond na Hedwigs vertrek, toen Harry in een van zijn lusteloze fases uitgeblust naar het plafond lag te staren, kwam zijn oom onverwachts binnen. Harry keek langzaam op. Oom Herman droeg zijn beste pak en Harry had hem nog nooit zo zelfvoldaan zien kijken. 'We zijn er vanavond niet,' zei hij.
'Pardon?'
'We - daarmee bedoel ik je tante, Dirk en mezelf - zijn er vanavond niet.'
'Oké,' zei Harry mat en hij staarde weer naar het plafond.
'Jij blijft op je kamer.'
'Goed.'
'Je komt niet aan de tv, de geluidsinstallatie of andere spullen.'
'Prima.'
'Je jat geen eten uit de koelkast.'
'Goed.'
'En ik doe je deur op slot.'
'U doet maar.'
Oom Herman keek Harry nijdig aan, duidelijk achterdochtig door dit gebrek aan tegenspraak, maar stampte toen weer naar buiten en deed de deur dicht. Harry hoorde hoe de sleutel werd omgedraaid en oom Herman de trap af kloste. Een paar minuten later werden er portieren dichtgeslagen, startte er een auto en klonk het onmiskenbare geluid van knerpende banden op de oprit.

Het liet Harry in feite koud dat de Duffelingen weggingen. Het maakte hem niets uit of ze thuis waren of niet. Hij kon niet eens de energie opbrengen om op te staan en het licht in zijn kamer aan te doen. Het werd steeds donkerder terwijl hij naar de nachtelijke geluiden luisterde die naar binnen drongen door het raam, dat openstond in afwachting van het gezegende moment dat Hedwig zou terugkeren.
Rondom hem kraakte het lege huis. Leidingen gorgelden. Harry lag in een soort doffe trance op bed, zonder ergens aan te denken, gevangen in een waas van ellende.
En toen hoorde hij opeens iets breken in de keuken.
Hij ging rechtop zitten en spitste zijn oren. De Duffelingen konden nog niet terug zijn; daar was het veel te vroeg voor en bovendien had hij hun auto niet gehoord.
Even was het stil en toen klonken er stemmen.
Inbrekers, dacht Harry, die zich van het bed liet glijden - maar vrijwel meteen besefte hij dat inbrekers hun best zouden doen om zachtjes te praten en dat deden de mensen in de keuken zeer zeker niet. Hij griste zijn toverstok van het nachtkastje, liep naar de slaapkamerdeur en luisterde aandachtig. Het volgende moment schrok hij zich een ongeluk, toen het slot klikte en de deur openzwaaide.
Harry staarde roerloos door de deuropening naar de donkere overloop. Hij deed zijn best om nog meer geluiden op te vangen, maar hoorde niets. Na een korte aarzeling liep hij

snel en geruisloos naar de trap. Zijn hart bonkte in zijn keel. Er stonden wel acht of negen mensen in de schemerige hal. Hun silhouetten staken af tegen de gloed van de straatlantaarns die door de glazen deur drong, en voor zover hij kon zien, keken ze allemaal naar hem.
'Laat die toverstok zakken voor je iemand een oog uitsteekt,' gromde een diepe stem.
Harry's hart bonsde onbedwingbaar. Hij kende die stem, maar hij liet zijn toverstok niet zakken.
'Professor Dolleman?' vroeg hij aarzelend.
'Dat 'professor' weet ik nog zo net niet,' gromde de stem. 'Ik heb niet bepaald veel lesgegeven, nietwaar? Kom naar beneden, dan kunnen we je zien.'
Harry liet zijn stok een beetje zakken, maar bleef hem stevig vasthouden en verroerde zich niet. Hij had goede reden om achterdochtig te zijn. Nog maar kortgeleden had hij negen maanden doorgebracht in het gezelschap van iemand die hij voor Dwaaloog Dolleman had aangezien, om tot de ontdekking te komen dat het een bedrieger was die geprobeerd had Harry te vermoorden voor hij ontmaskerd werd. Maar voor hij kon besluiten wat hij moest doen, klonk beneden een tweede, enigszins hese stem.
'Wees niet bang, Harry. We komen je halen.'
Harry's hart sprong op. Die stem kende hij ook, al had hij hem meer dan een jaar niet gehoord.

'P-professor Lupos?' zei hij ongelovig. 'Bent u dat?'
'Waarom staan we hier in het donker?' zei een vrouwenstem die Harry niet kende.
'Lumos.' De punt van een toverstok lichtte op en wierp een magische gloed door de hal. Harry knipperde met zijn ogen. De mensen die onder aan de trap waren samengedromd bekeken hem aandachtig. Sommigen reikhalsden om hem beter te kunnen zien.
Remus Lupos stond het dichtstbij. Hoewel hij nog vrij jong was, zag hij er moe en niet echt gezond uit; hij had meer grijze haren dan toen Harry afscheid van hem had genomen en zijn gewaad was sjofeler en had meer opgezette stukken dan ooit. Niettemin grijnsde hij breed tegen Harry, die ondanks zijn shocktoestand ook probeerde te glimlachen.
'O, hij is precies zoals ik me had voorgesteld,' zei de heks die haar lichtgevende toverstok omhooghield. Zo te zien was zij de jongste; ze had een bleek, hartvormig gezicht, donkere, twinkelende ogen en kort, oogverblindend lila piekhaar. 'Hoe gaat ie, Harry?'
'Ja, ik zie wat je bedoelt, Remus,' zei een kale zwarte tovenaar die helemaal achteraan stond - hij had een diepe, trage stem en één grote gouden ring in zijn oor. 'Hij lijkt sprekend op James.'
'Behalve zijn ogen,' zei een tovenaar met zilvergrijs haar en een amechtige stem, die ook achteraan stond. 'Hij heeft de

ogen van Lily.' Dwaaloog Dolleman had lang, warrig grijs haar en een neus met een hap eruit. Hij tuurde achterdochtig naar Harry met zijn twee ongelijke ogen. Het ene was klein, donkeren kraalachtig en het andere groot, rond en staalblauw - het magische oog dat door muren, deuren en Dollemans eigen achterhoofd kon kijken.
'Weet je zeker dat hij het is, Lupos?' gromde hij. 'We zouden ons lelijk in de nesten werken als we een of andere Dooddoener meenemen die zich voordoet als Potter. Eigenlijk moeten we hem iets vragen wat alleen de echte Potter kan weten. Of heeft iemand toevallig Veritaserum bij zich?'
'Harry, wat voor vorm neemt je Patronus aan?' vroeg Lupos.
'Een hert,' zei Harry nerveus.
'Hij is het, Dwaaloog,' zei Lupos.
Harry voelde zich heel ongemakkelijk door al die starende blikken.
Hij liep langzaam de trap af en stopte zijn toverstok in de achterzak van zijn spijkerbroek.
'Nooit daar je stok stoppen, jongen!' brulde Dolleman. 'Stel dat hij vlam vat? Zo zijn betere tovenaars dan jij een bil kwijtgeraakt!
' 'Ken jij iemand die een bil is kwijtgeraakt?' vroeg de vrouw met het lila haar geïnteresseerd aan Dolleman.
'Doet er niet toe! Stop je toverstok gewoon nooit in je

achterzak!' gromde Dwaaloog. 'De grondregels van veilig stokgebruik! Niemand trekt zich er nog iets van aan.' Hij liep met nijdige passen naar de keuken. 'En dat zag ik,' zei hij geïrriteerd toen de vrouw haar ogen ten hemel sloeg.
Lupos gaf Harry een hand.
'Hoe is het met je?' vroeg hij, terwijl hij Harry aandachtig bekeek.
'P - prima...'
Harry kon nauwelijks geloven dat dit echt gebeurde. Vier weken lang had hij niets gehoord, zelfs niet de allerkleinste aanwijzing dat er een plan bestond om hem weg te halen uit de Ligusterlaan, en nu stond plotseling een hele meute tovenaars plompverloren in de hal, alsof ze dit maanden geleden al hadden afgesproken. Hij keek even naar de mensen rondom Lupos, die hem nog steeds gretig aanstaarden. Hij was zich er opeens heel erg van bewust dat hij zijn haar vier dagen niet had gekamd.
'Ik - jullie boffen dat de Duffelingen er toevallig niet zijn...' mompelde hij.
'Toevallig, m'n hoela,' zei de vrouw met het lila haar. 'Ik heb ze weggelokt door een brief te sturen via de Dreuzelpost, met de mededeling dat ze zijn doorgedrongen tot de finale van het Kampioenschap Voor Het Best Onderhouden Gazon In Een Keurige Buitenwijk. Ze zijn nu op weg naar de prijsuitreiking... of dat denken ze tenminste.'

Harry zag vluchtig oom Hermans gezicht voor zich, als hij besefte dat het Kampioenschap Voor Het Best Onderhouden Gazon niet bestond.
'We gaan toch weg, hè' zei hij. 'Gauw?'
'Zo gauw als maar kan,' zei Lupos. 'We wachten alleen tot de kust veilig is.'
'Waar gaan we heen? Het Nest?' vroeg Harry hoopvol.
'Nee, niet Het Nest,' zei Lupos, die gebaarde dat Harry mee moest komen naar de keuken; het groepje heksen en tovenaars volgde en bleef Harry nieuwsgierig aanstaren. 'Dat is te riskant. Ons Hoofdkwartier is gevestigd op een plaats die niet gevonden kan worden. Dat heeft de nodige tijd in beslag genomen...'
Dwaaloog Dolleman zat aan de keukentafel en nam grote slokken uit een heupflacon. Zijn magische oog tolde alle kanten op en bekeek de vele huishoudelijke apparaten van de Duffelingen.
'Dit is Alastor Dolleman, Harry,' zei Lupos, die op Dolleman wees.
'Ja, weet ik,' zei Harry, slecht op zijn gemak. Het was vreemd om voorgesteld te worden aan iemand die hij een jaar lang gekend dacht te hebben.
'En dit is Nymphadora -'
'Noem me alsjeblieft geen Nymphadora Remus,' zei de jonge heks huiverend, ik heet Tops.'

'Nymphadora Tops, die liever alleen bij haar achternaam wordt genoemd,' besloot Lupos.
'Dat zou jij ook liever willen als je halvegare moeder je had opgezadeld met Nymphadora,' mompelde Tops.
'Dit is Romeo Wolkenveldt.' Hij wees op de lange zwarte tovenaar, die boog. 'Engelbert Dop.' De amechtige tovenaar knikte. 'Dedalus Diggel -' 'We hebben elkaar al eens ontmoet,' piepte de opgewonden Diggel, die zijn lila hoge hoed liet vallen.
'Emmeline Vonk.' Een statige heks met een smaragdgroene omslagdoek boog haar hoofd. 'Severijn Zonderland.' Een tovenaar met een vierkante kaak en dik, stroblond haar knipoogde. 'En Hecuba Jacobs.' Een heks met zwart haar en roze wangen die naast de broodrooster stond, zwaaide.
Harry knikte opgelaten als hij aan een van de heksen of tovenaars werd voorgesteld. Hij wenste vurig dat ze niet alleen naar hem zouden kijken; het was alsof hij plotseling een toneel was opgeduwd. Hij vroeg zich af waarom ze met zovelen waren.
'Een verrassend aantal mensen was bereid je te komen halen,' zei Lupos, alsof hij Harry's gedachten had gelezen; zijn mondhoeken krulden een beetje om.
'Nou ja, hoe meer hoe beter,' zei Dolleman duister. 'Wij moeten je bewaken, Potter.'
'We wachten alleen nog op het sein veilig,' zei Lupos, die

door het keukenraam keek. 'We hebben nog een kwartiertje de tijd, schat ik.' 'Ze zijn wel heel erg schoon, hè, die Dreuzels?' zei Tops, die haar blik vol belangstelling door de keuken liet gaan. 'Mijn vader had Dreuzelouders, maar hij is echt een wandelende vuilstort. Het verschilt zeker, net als bij tovenaars?'

'Eh - ja,' zei Harry. 'Hoor eens -' hij wendde zich weer tot Lupos, '- wat is er allemaal aan de hand? Ik heb al tijden niets meer gehoord. Wat voert Vol -?'

Enkele heksen en tovenaars maakten merkwaardige sisgeluiden; Dedalus Diggel liet zijn hoed weer vallen en Dolleman gromde: 'Hou je mond'.

'Hoezo?' vroeg Harry. 'We kunnen hier niet praten. Veel te riskant,' zei Dolleman, en hij keek Harry met zijn normale oog aan. Zijn magische oog bleef naar het plafond staren. 'Hè, verdomme!' zei hij nijdig en hij pakte het oog beet. 'Het blijft steeds steken sinds die smeerlap het heeft gebruikt.'

En met een onaangenaam zuigend geluid, alsof iemand een gootsteenontstopper hanteerde, trok hij het oog uit zijn kas.

'Je weet toch dat dat weerzinwekkend is, hè, Dwaaloog?' zei Tops kalm.

'Heb je een glas water voor me, Harry?' vroeg Dolleman.

Harry liep naar de vaatwasser, pakte een schoon glas en vulde dat bij de gootsteen, nog steeds gretig gadegeslagen door de groep heksen en tovenaars. Hun onophoudelijke gestaar

begon hem te irriteren.
'Bedankt,' zei Dolleman toen Harry hem het glas gaf. Hij gooide het magische oog in het water en dompelde het een paar keer onder; het oog tolde rond en staarde alle aanwezigen om beurten aan. 'Op de terugreis wil ik driehonderdzestig graden zicht hebben.'
'En hoe komen we - waar we dan ook heen gaan?' vroeg Harry.
'Bezems,' zei Lupos. 'Dat is de enige manier, je bent te jong om te Verschijnselen, ze houden het Haardrooster in de gaten en als we een clandestiene Viavia installeren, komen we pas echt in de problemen.'
'Volgens Remus kun je goed vliegen,' zei Romeo Wolkenveldt met zijn zware stem.
'Heel goed,' zei Lupos, die op zijn horloge keek. 'Hoe het ook zij, je kunt beter je spullen gaan pakken, Harry. Je moet klaarstaan als het teken gegeven wordt.'
'Ik help je wel,' zei Tops opgewekt.
Ze volgde Harry naar de hal en ze gingen de trap op. Tops keek nieuwsgierig om zich heen.
'Raar huis,' zei ze. 'Een beetje té schoon, als je begrijpt wat ik bedoel. Haast onnatuurlijk. O, dit is beter,' voegde ze eraan toe toen ze Harry's slaapkamer binnenstapten en hij het licht aandeed.
Harry's kamer was inderdaad een stuk rommeliger dan de rest

van het huis. Harry had er vier dagen opgesloten gezeten terwijl hij in een pesthumeur was en hij had niet de moeite genomen om op te ruimen. De meeste van zijn boeken lagen verspreid over de grond, nadat hij ze een voor een had gepakt om zijn gedachten te verzetten en weer had neergegooid; Hedwigs kooi moest nodig worden schoongemaakt en begon te stinken en zijn hutkoffer stond open, zodat er een wirwar van Dreuzelkleren en tovenaarsgewaden zichtbaar was, die ook de vloer rond de koffer bedekten.

Harry begon boeken op te rapen en haastig in zijn koffer te gooien. Tops bleef bij de open klerenkast staan en bekeek zichzelf kritisch in de spiegel aan de binnenkant.

'Weet je, ik vraag me af of lila me wel staat,' zei ze peinzend en ze trok aan een plukje van haar piekhaar. 'Vind je niet dat het me een beetje bleek maakt?'

'Eh -' zei Harry, die haar aankeek over Zwerkbalteams van Groot-Brittannië en Ierland.

'Ja, ik vind van wel,' zei Tops gedecideerd. Ze kneep haar ogen dicht en keek nogal gepijnigd, alsof ze haar uiterste best deed om zich iets te herinneren, en een tel later was haar haar opeens kauwgomroze.

'Hoe heb je dat gedaan?' zei Harry, die haar verbluft aanstaarde terwijl ze haar ogen weer opendeed.

'Ik ben een Transformagiër,' zei ze, terwijl ze haar spiegelbeeld bekeek en haar hoofd naar links en rechts

draaide, zodat ze haar haar van alle kanten kon zien. 'Dat betekent dat ik m'n uiterlijk naar believen kan veranderen,' voegde ze eraan toe bij het zien van Harry's verbaasde gezicht. 'Zo ben ik geboren. Tijdens m'n opleiding tot Schouwer kreeg ik de hoogste cijfers voor Vermommen en Verschuilen, zonder dat ik er iets voor hoefde te doen. Echt fantastisch.'
'Ben je Schouwer?' vroeg Harry vol ontzag. Een opleiding tot bestrijder van Duistere tovenaars was de enige carrière die Harry ooit had overwogen als zijn schooltijd op Zweinstein erop zat.
'Ja,' zei Tops trots. 'Net als Romeo, alleen is hij iets hoger dan ik. Ik heb pas een jaar geleden m'n diploma gehaald. Ik was nog bijna gezakt voor Steelsheid en Schaduwen, want ik ben hartstikke onhandig. Hoorde je dat ik dat bord liet vallen toen we arriveerden?'
'Kun je leren hoe je Transformagiër moet worden?' Harry kwam overeind en had geen aandacht meer voor zijn hutkoffer.
Tops grinnikte.
'Je zou dat litteken af en toe zeker best willen verbergen, hè?' Haar blik gleed naar het bliksemvormige litteken op Harry's voorhoofd.
'Ja, dat zou ik best willen,' mompelde Harry en hij draaide zich om. Hij hield er niet van als mensen naar zijn litteken keken.

'Nou, ik ben bang dat daar geen eenvoudige oplossing voor is,' zei Tops. 'Transformagiërs zijn hartstikke zeldzaam. Je wordt zo geboren, je kunt het niet leren. De meeste tovenaars hebben een toverstok of drankjes nodig om hun uiterlijk te veranderen. Maar we moeten voortmaken, Harry. Je moet je spullen inpakken,' zei ze met een schuldbewuste blik op de rommel op de grond.
'O ja,' zei Harry, die een paar boeken greep.
'Doe niet zo stom, het gaat veel vlugger als ik - pak!' riep Tops, met een weids gebaar van haar toverstok.
Boeken, kleren, telescoop en weegschaal vlogen de lucht in en ploften lukraak in de koffer.
'Erg netjes is het niet,' zei Tops met een blik op de chaos. 'M'n moeder heeft een trucje waardoor spullen zichzelf opbergen - zelfs sokken vouwen zich keurig op - maar dat heb ik nooit onder de knie gekregen.
Ze doet het met een soort zwiepje -' Tops gaf ook een hoopvol zwiepje met haar toverstok.
Een van Harry's sokken wiegde zwakjes heen en weer en viel toen weer slap op de rest van de warboel.
'Afijn,' zei Tops, terwijl ze het deksel dichtsloeg, 'het zit er in elk geval allemaal in. Die zou ook wel eens schoongemaakt mogen worden.' Ze wees met haar toverstok op Hedwigs kooi. 'Sanitato.' Een paar veertjes en keutels verdwenen. 'Nou, het is ietsje beter - ik ben nooit een ster geweest in die

huishoudelijke spreuken. Goed - heb je alles? Ketel? Bezem? Wauw - een Vuurflits?'
Tops staarde met grote ogen naar de bezem in Harry's rechterhand. Het was zijn dierbaarste bezit, een cadeau van Sirius: een bezem van internationale klasse.
'En ik moet het nog steeds doen met een Komeet 260,' zei Tops jaloers. 'Afijn... toverstok nog in je achterzak? Heb je je billen nog? Oké, laten we gaan. Locomotor koffer.'
Harry's hutkoffer kwam een paar centimeter van de grond. Met Hedwigs kooi in haar linkerhand en zwaaiend met haar toverstaf als een dirigent met zijn stokje liet Tops de koffer naar de deur en de overloop zweven. Harry volgde, met zijn bezem in zijn hand.
In de keuken had Dolleman zijn oog teruggeplaatst, dat na zijn schoonmaakbeurt zo snel rondtolde dat Harry er misselijk van werd. Romeo Wolkenveldt en Severijn Zonderland bestudeerden de magnetron en Hecuba Jacobs lachte om een dunschiller die ze in een lade had gevonden. Lupos verzegelde een brief die aan de Duffelingen was geadresseerd.
'Uitstekend,' zei Lupos toen Tops en Harry binnenkwamen. 'We hebben nog een minuutje de tijd, denk ik. Misschien moeten we alvast naar de tuin gaan. Harry, ik heb je oom en tante geschreven dat ze zich vooral geen zorgen moeten maken -'

'Dat zullen ze heus niet doen,' zei Harry.
'- dat je veilig bent -'
'Dat vinden ze alleen maar jammer.'
'- en dat je ze volgend jaar zomer weer zult zien.'
'Moet dat echt?'
Lupos glimlachte, maar gaf geen antwoord.
'Kom hier, jongen,' zei Dolleman kortaf en hij wenkte Harry met zijn toverstok. 'Ik moet je Kameofleren.'
'Wat moet u?' vroeg Harry nerveus.
'Een Kameoflagespreuk,' zei Dolleman, die zijn toverstok ophief. 'Volgens Lupos heb je een onzichtbaarheidsmantel, maar die waait gegarandeerd af als we vliegen; dit is een betere vermomming. Alsjeblieft -' Hij gaf Harry een ferme tik op zijn kruin en Harry had het merkwaardige gevoel dat Dolleman een ei had stukgeslagen op zijn hoofd; vanaf het punt waar de stok hem had geraakt leken er koude kloddertjes langs zijn lichaam omlaag te lopen.
'Goed gedaan, Dwaaloog,' zei Tops goedkeurend terwijl ze naar Harry's middenrif staarde.
Harry keek naar zijn lichaam, of liever gezegd naar wat zijn lichaam was geweest, want het leek helemaal niet meer op zijn vertrouwde lijf. Het was niet onzichtbaar; het had plotseling exact dezelfde kleur en structuur als de keukenkastjes achter hem.
'Kom op,' zei Dolleman, die met zijn toverstok de

keukendeur openmaakte.
Iedereen stapte oom Hermans perfect onderhouden gazon op.
'Een heldere lucht,' gromde Dolleman, wiens magische oog de hemel bestudeerde. 'We hadden wel wat bewolking kunnen gebruiken. Luister goed,' blafte hij tegen Harry. 'We vliegen in gesloten formatie. Tops gaat voorop, dus blijf dicht bij haar staart. Lupos dekt je van beneden en ik van achteren. De rest cirkelt om ons heen. We verbreken de formatie onder geen enkele omstandigheid. Begrepen? Als iemand gedood wordt -'
'Is die kans groot?' vroeg Harry zenuwachtig, maar Dolleman negeerde hem.
'- dan vliegen de anderen gewoon door. Niemand stopt, niemand verlaat de formatie. Als ze ons allemaal neerhalen en jij overleeft het, Harry, dan hebben we gelukkig de achterhoede nog; blijf naar het oosten vliegen en dan nemen zij het over.'
'Doe niet zo opgewekt, Dwaaloog; dadelijk denkt hij nog dat we dit niet serieus nemen,' zei Tops, terwijl ze Harry's hutkoffer en Hedwigs kooi in een tuig gespte dat onder haar bezem hing.
'Ik vertel die jongen alleen wat het plan is,' gromde Dolleman. 'Het is onze taak hem veilig af te leveren bij het Hoofdkwartier en als er doden vallen -'

'Er vallen geen doden,' zei Romeo Wolkenveldt met zijn zware, kalmerende stem.
'Op de bezems, dat is het eerste teken!' zei Lupos scherp en hij wees naar de lucht.
Ver, ver boven hun hoofden lichtte een fontein van rode vonken op tussen de sterren Harry zag meteen dat die was afgevuurd door een toverstok. Hij sloeg zijn rechterbeen over zijn Vuurflits, greep de steel stevig beet en voelde hem lichtjes trillen, alsof de bezem net zo graag wilde opstijgen als Harry zelf.
'Dat is het tweede teken! Laten we gaan!' zei Lupos toen hoog in de lucht groene vonken uiteenspatten.
Harry zette krachtig af tegen de grond. De koele avondlucht streek door zijn haar terwijl de keurige, vierkante tuinen van de Ligusterlaan in de diepte verdwenen en razendsnel krompen tot een lappendeken van donkergroen en zwart. Alle gedachten aan de hoorzitting op het Ministerie werden uit zijn hoofd geblazen, alsof de gierende wind ze had meegevoerd. Hij had het gevoel dat zijn hart zou barsten van plezier; eindelijk vloog hij weer, weg van de Ligusterlaan, zoals hij de hele zomer gedroomd had. Hij ging naar huis... Een paar heerlijke momenten lang leken al zijn problemen volkomen nietig onder de reusachtige sterrenhemel.
'Scherp naar links, scherp naar links, er kijkt een Dreuzel!' riep Dolleman achter hem. Tops zwenkte naar links en Harry

volgde haar. Hij keek hoe zijn hutkoffer wild heen en weer zwaaide onder haar bezem. 'We moeten hoger klimmen... nog zo'n vierhonderd meter!'
Harry's ogen begonnen te tranen van de kou terwijl ze verder stegen; hij zag beneden nu alleen nog maar piepkleine speldenprikjes licht, koplampen van auto's en straatlantaarns. Twee van die minuscule lichtjes zouden de koplampen van oom Hermans auto kunnen zijn... de Duffelingen zouden nu op de terugweg zijn naar hun lege huis, woedend omdat het Kampioenschap Voor Het Best Onderhouden Gazon niet bestond... Harry lachte hardop bij die gedachte, ook al werd het geluid overstemd door het gewapper van gewaden, het gekraak van het tuig waar zijn koffer en de kooi in hingen en het geraas van de wind. Hij had zich in een maand niet zo vitaal of gelukkig gevoeld.
'Meer richting zuiden!' riep Dwaaloog. 'Stad recht vooruit!'
Ze bogen af naar rechts om niet over het fonkelende spinnenweb van lichtjes in de diepte te vliegen.
'Blijf naar het zuidoosten vliegen en blijf klimmen. Ik zie laaghangende bewolking waarin we ons kunnen verschuilen!' riep Dolleman.
'Ik verdom het om door de wolken te vliegen!' riep Tops nijdig. 'Dan worden we kletsnat, Dwaaloog!'
Harry was opgelucht toen ze dat zei; de handen waarmee hij zijn Vuurflits vasthield waren gevoelloos van de kou. Hij wilde

dat hij er aan gedacht had om een jas aan te doen; hij begon te rillen.
Om de zoveel tijd veranderden ze op bevel van Dwaaloog van koers. Harry had zijn ogen half dichtgeknepen tegen de ijzige wind, die nu ook pijn begon te doen aan zijn oren. Hij had het maar één keer eerder zo koud gehad op een bezem: tijdens een Zwerkbalwedstrijd tegen Huffelpuf in zijn derde jaar, die had plaatsgevonden in een storm. Zijn bewakers cirkelden als reusachtige roofvogels om hem heen. Harry had geen besef van tijd meer. Hij vroeg zich af hoe lang ze al vlogen; het leek minstens een uur.
'Koers zuidwest!' schreeuwde Dolleman. 'We moeten de snelweg vermijden.'
Harry was zo verkleumd dat het knusse, droge interieur van de auto's die beneden langs stroomden heel aanlokkelijk leek en het reizen met behulp van Brandstof nog veel aanlokkelijker. Het was misschien ongemakkelijk om rond te tollen in brandende open haarden, maar je had het in elk geval lekker warm... Romeo Wolkenveldt zoefde om hem heen.
Zijn kale hoofd en gouden oorring glansden dof in het maanlicht... nu vloog Emmeline Vonk rechts van hem, met haar toverstok in de aanslag, naar links en rechts kijkend... toen scheerde ze ook over hem heen en werd haar plaats ingenomen door Severijn Zonderland...

'Eigenlijk zouden we een stukje moeten terugvliegen om er zeker van te zijn dat we niet worden gevolgd!' schreeuwde Dolleman.
'BEN JE HELEMAAL ACHTERLIJK, DWAALOOG?' gilde Tops, die nog steeds voorop vloog. 'We zitten nu al vastgevroren aan onze bezems! Als we steeds van koers veranderen, zijn we er pas volgende week! En bovendien is het nog maar een klein eindje!'
'Tijd om te dalen!' zei de stem van Lupos. 'Volg Tops, Harry!'
Harry zette een duikvlucht in, net als Tops. Ze vlogen in de richting van de grootste verzameling lichtjes die hij tot nu toe had gezien: een gigantisch, uitgestrekt netwerk van fonkelende strepen en elkaar kruisende lijnen, afgewisseld door inktzwarte vlekken. Ze daalden steeds verder, tot Harry afzonderlijke koplampen en straatlantaarns, schoorstenen en tv-antennes kon onderscheiden. Hij wilde dolgraag landen, ook al was hij ervan overtuigd dat hij vastgevroren zat aan zijn bezem en dat iemand hem eerst zou moeten ontdooien.
'We zijn er!' riep Tops en een paar tellen later was ze geland. Harry streek vlak achter haar neer en stapte af op een verwilderd grasveld in het midden van een klein pleintje. Tops was al bezig om Harry's hutkoffer los te gespen. Harry keek rillend om zich heen. De groezelige gevels van de omringende huizen zagen er niet bepaald uitnodigend uit; sommige hadden kapotte ramen, die glinsterden in het licht

van de straatlantaarns. De verf van veel voordeuren bladderde en overal lagen bergen afval.
'Waar zijn we?' vroeg Harry, maar Lupos zei zacht: 'Straks.' Dolleman zocht in zijn mantel. Zijn knoestige handen waren stijf van de kou.
'Hebbes,' mompelde hij. Hij hield iets omhoog wat op een zilveren aansteker leek en klikte ermee.
De dichtstbijzijnde straatlantaarn ging met een ploppend geluidje uit. Dolleman klikte opnieuw met de Uitsteker en de volgende lamp ging uit; hij bleef klikken tot alle lantaarns rond het plein gedoofd waren en het enige licht afkomstig was van het dunne maantje en de gloed die door de gordijnen voor de ramen drong.
'Van Perkamentus geleend,' gromde Dolleman, die de Uitsteker weer wegstopte. 'Voor als er nieuwsgierige Dreuzels naar buiten gluren, snap je? Kom op, vlug.'
Hij pakte Harry's arm en loodste hem via het grasveld naar de overkant van de straat; Lupos en Tops volgden, met Harry's hutkoffer tussen hen in. Ze werden geflankeerd door de rest van de wachters, met getrokken toverstokken.
Uit een bovenraam van het dichtstbijzijnde huis klonk het gedempte gebonk van een stereo. De berg uitpuilende vuilniszakken naast het kapotte hekje verspreidde een doordringende lucht van rottend afval. 'Alsjeblieft,' mompelde Dolleman, die een stuk perkament uitstak naar Harry's

gekameofleerde hand en de tekst verlichtte met zijn toverstok. 'Snel lezen en in je geheugen prenten.'
Harry keek naar het perkament. Het smalle handschrift kwam hem vaag bekend voor. Er stond:

Het Hoofdkwartier van de Orde van de Feniks is gevestigd aan het Grimboudplein 12, Londen.

Hoofdstuk 4

GRIMBOUDPLEIN 12

'Wat is de Orde van de -' begon Harry.
'Niet hier, jongen,' gromde Dolleman. 'Wacht tot we binnen zijn!'
Hij griste het perkament uit Harry's hand en stak het met de punt van zijn toverstok in brand. Terwijl de boodschap werd verteerd en de as omlaag dwarrelde, keek Harry opnieuw naar de huizen. Ze stonden voor nummer 11; links zag hij nummer 10, maar het rechterhuis was nummer 13.
'Maar waar is -'
'Denk aan wat je hebt gelezen,' zei Lupos zacht.
Dat deed Harry en zodra hij aan de woorden 'Grimboudplein 12' dacht, verscheen tussen de nummers 11 en 13 een gehavende deur, gevolgd door vuile muren en groezelige ramen. Het was alsof er een opblaashuis werd opgepompt, dat de huizen aan weerszijden opzij drukte. Harry staarde er met open mond naar. De stereo in nummer 11 bonkte nog steeds. Blijkbaar hadden de Dreuzels die er woonden niets gemerkt.
'Vooruit, schiet op,' gromde Dolleman, die Harry een por in

zijn rug gaf.
Harry liep het uitgesleten trapje op en keek naar de zojuist verschenen deur. De zwarte verf was haveloos en bekrast en de zilveren klopper had de vorm van een kronkelende slang. Er was geen sleutelgat of brievenbus.
Lupos pakte zijn toverstok en tikte één keer op de deur. Harry hoorde een hoop metaalachtig geklik en iets wat op het gerammel van een ketting leek. De deur ging knarsend open.
'Naar binnen, Harry, vlug,' fluisterde Lupos. 'Maar loop niet te ver door en raak niets aan.'
Harry stapte over de drempel een aardedonkere hal in. Hij rook vocht, stof en een zoetige rottingsgeur; het hele huis wasemde verval en leegstand uit. Hij keek achterom en zag de anderen ook naar binnen stappen, Lupos en Tops met zijn hutkoffer en Hedwigs kooi tussen hen in. Dolleman stond op de bovenste tree van het stoepje en liet de lichtbollen los die de Uitsteker uit de straatlantaarns had gestolen; ze vlogen terug naar hun gloeilampen en het hele plein baadde even in oranje licht. Toen hinkte Dolleman ook naar binnen en deed de voordeur dicht, zodat de duisternis compleet werd.
'Alsjeblieft.'
Hij gaf Harry een harde tik op zijn hoofd met zijn toverstok; Harry had het gevoel alsof er iets warms langs zijn rug droop en hij wist dat de Kameoflagespreuk was opgeheven.
'Goed. Blijf allemaal doodstil staan, dan zorg ik voor wat licht,'

fluisterde Dolleman.
De gedempte toon waarop iedereen praatte gaf Harry een beklemmend gevoel; het was alsof ze in een huis waren waar iemand op sterven lag. Hij hoorde een zacht gesis en aan de wanden kwamen ouderwetse gaslampen tot leven, die een flakkerend, ijl licht wierpen op het afbladderende behang en het tot op de draad versleten tapijt van een grote, sombere hal. Hoog boven hun hoofden glom een met spinrag overdekte luchter, en portretten die zwart zagen van ouderdom hingen schots en scheef aan de muren. Harry hoorde kleine pootjes trippelen achter de plinten. Zowel de luchter als de grote kandelaar op een gammel tafeltje had de vorm van een slang.
Er klonken haastige voetstappen, een deur aan het uiteinde van de hal ging open en mevrouw Wemel verscheen. Ze liep breed glimlachend naar hen toe, al vond Harry haar een stuk magerder en bleker dan de laatste keer dat hij haar had gezien.
'O Harry, wat heerlijk om je weer te zien!' fluisterde ze. Ze omhelsde Harry zo stevig dat zijn ribben kraakten, hield hem toen op een armlengte afstand en bekeek hem kritisch. 'Je ziet een beetje pips; je moet eens wat beter eten, maar ik ben bang dat het nog even duurt voor we aan tafel kunnen.'
Ze wendde zich tot de tovenaars achter Harry en fluisterde dringend: 'Hij is net gearriveerd; de vergadering is al

begonnen.'
De tovenaars maakten belangstellende en opgewonden geluidjes en schuifelden naar de deur waardoor mevrouw Wemel was binnengekomen. Harry wilde Lupos volgen, maar mevrouw Wemel hield hem tegen. 'Nee, Harry, de vergadering is alleen voor leden van de Orde. Ron en Hermelien zijn boven. Wacht jij samen met hen. Als de vergadering voorbij is gaan we eten. En praat vooral niet te hard in de hal,' voegde ze er fluisterend aan toe.
'Waarom niet?'
'Ik wil niet dat iets wakker wordt.'
'Hoe bedoelt -' 'Dat leg ik later wel uit. Ik moet ook bij de vergadering zijn - ik laat je alleen even zien waar je slaapt.'
Ze legde een vinger tegen haar lippen en liep op haar tenen langs twee lange, mottige gordijnen. Harry veronderstelde dat daar ook een deur achter schuilging. Ze passeerden een grote paraplubak die van een afgehakt trollenbeen leek te zijn gemaakt, liepen een donkere trap op en kwamen langs een rij gekrompen hoofden op houten wandplaten. Toen Harry beter keek, zag hij dat het hoofden van Huis-elfen waren. Ze hadden allemaal dezelfde, nogal snuitachtige neus.
Met iedere stap die hij deed nam Harry's verbazing toe. Wat deden ze in vredesnaam in een huis dat zo te zien bewoond werd door de meest Duistere tovenaars die je je maar kon voorstellen?

'Mevrouw Wemel, waarom -'
'Ron en Hermelien leggen het wel uit, liefje; ik moet nu echt gaan,' fluisterde mevrouw Wemel verstrooid. 'Zo -' ze waren op de tweede verdieping '- jij hebt de eerste deur rechts. Ik roep jullie wel als we klaar zijn.'
Ze ging haastig naar beneden.
Harry liep over de haveloze overloop naar de slaapkamerdeur, draaide de knop in de vorm van een slangenkop om en ging naar binnen. Heel even ving hij een glimp op van een sombere kamer met een hoog plafond en twee eenpersoonsbedden; toen klonk er een luid gekwetter, gevolgd door een harde gil, en zag hij alleen nog een grote bos haar. Hermelien omhelsde hem zo stevig dat Harry bijna onderuit ging en Koekeroekus, Rons minuscule uiltje, zoefde opgewonden om hun hoofden.
'HARRY! Ron, hij is er! Harry is er! We hebben je helemaal niet binnen horen komen! O, hoe is het met je? Is alles goed? Ben je erg kwaad op ons geweest? Ik wil wedden van wel. Ik weet dat onze brieven waardeloos waren - maar we mochten niks vertellen. We moesten Perkamentus beloven dat we niks zouden zeggen en we hebben juist zoveel te vertellen en jij ons vast en zeker ook - die Dementors! Toen we dat hoorden - en die hoorzitting op het Ministerie - echt schandalig. Ik heb het opgezocht en ze kunnen je helemaal niet van school sturen, dat kan gewoon niet, er staat een

uitzonderingsclausule in de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen die speciaal bedoeld is voor het gebruik van toverkracht in levensbedreigende situaties -'
'Laat hem even bijkomen, Hermelien,' zei Ron grijnzend terwijl hij de deur achter Harry dichtdeed. Hij scheen minstens vijf centimeter gegroeid te zijn in de maand dat ze elkaar niet hadden gezien, zodat hij langer en slungeliger leek dan ooit, maar zijn grote neus, vuurrode haar en sproeten waren hetzelfde.
Hermelien liet Harry los, glimlachend van oor tot oor, maar voor ze nog iets kon zeggen vloog er een witte schim op van een donkere klerenkast, die zacht ruisend neerstreek op Harry's schouder. 'Hedwig!'
De sneeuwuil klikte met haar snavel en knabbelde liefdevol aan Harry's oor terwijl hij haar veren streelde.
'Ze was echt in alle staten,' zei Ron. 'Ze heeft ons bijna dood gepikt toen ze je laatste brieven bracht. Moet je kijken -'
Hij liet Harry zijn rechterwijsvinger zien, die ontsierd werd door een half genezen maar duidelijk diepe wond.
'O ja,' zei Harry. 'Sorry, maar ik wilde eindelijk wel eens antwoord.' 'En dat wilden we je ook geven,' zei Ron. 'Hermelien kreeg er bijna wat van. Ze zei steeds dat je iets stoms zou doen als je daar in je eentje opgesloten zat, zonder nieuws, maar we moesten Perkamentus -'
'- beloven dat jullie niets zouden zeggen,' zei Harry. 'Ja, dat zei

Hermelien ook al.'
De warme gloed die hij had gevoeld toen hij zijn twee beste vrienden zag, werd gedoofd door een ijzige kilte in zijn binnenste. Plotseling - na een maand te hebben gesnakt naar het moment waarop hij hen zou terugzien - had hij eigenlijk liever dat Ron en Hermelien hem met rust zouden laten.
Er volgde een gespannen stilte, terwijl Harry zijn uil streelde en de anderen niet aankeek.
'Dat vond hij blijkbaar verstandiger,' zei Hermelien een tikje ademloos. 'Perkamentus, bedoel ik.'
'Aha,' zei Harry. Hij zag dat haar handen ook waren open gepikt door Hedwig en merkte dat hij dat helemaal niet erg vond.
'Ik geloof dat hij dacht dat je veiliger was bij die Dreuzels...' begon Ron.
'O ja?' zei Harry met opgetrokken wenkbrauwen. 'Zijn jullie deze zomer soms aangevallen door Dementors?'
'Nou, nee - maar daarom heeft hij je ook de hele tijd laten schaduwen door mensen van de Orde van de Feniks...'
Harry voelde een vreemde schok in zijn buik, alsof hij per ongeluk een tree had overgeslagen toen hij de trap af liep. Dus iedereen had geweten dat hij in de gaten werd gehouden, behalve hijzelf.
'Nou, dat was anders ook geen groot succes, hè' zei Harry, die zijn uiterste best deed om zijn stem onder controle te

houden. 'Toen puntje bij paaltje kwam, moest ik toch voor mezelf zorgen.'
'Hij was echt ongelooflijk kwaad,' zei Hermelien met iets van ontzag in haar stem. 'Perkamentus. We waren erbij toen hij hoorde dat Levenius er tussenuit was geknepen. Het was angstaanjagend.'
'Ik ben blij dat Levenius hem smeerde,' zei Harry kil. 'Als hij dat niet had gedaan, had ik niet getoverd en zou Perkamentus me waarschijnlijk de hele zomer in de Ligusterlaan hebben laten zitten.'
'Maak je je... maak je je geen zorgen om de hoorzitting op het Ministerie?' vroeg Hermelien zacht.
'Nee,' loog Harry uitdagend. Hij liep weg bij de anderen met een tevreden Hedwig op zijn schouder en keek om zich heen, maar van zijn slaapkamer werd hij ook niet vrolijker. Die was klam en donker. Aan de bladderende muren hing alleen een kaal, wit schilderij in een rijk bewerkte lijst, en toen Harry de lijst passeerde, dacht hij dat hij iemand onaangenaam hoorde grinniken.
'Waarom wilde Perkamentus zo graag dat ik van niks wist?' vroeg Harry, die nog steeds zijn best deed om zijn stem zo nonchalant mogelijk te laten klinken. 'Hebben jullie - eh - de moeite genomen om hem dat te vragen?'
Toen hij opkeek, wisselden ze net een blik uit en zag hij dat ze al bang waren geweest dat hij zich zo zou gedragen. Dat

maakte zijn humeur er niet beter op.
'We hebben tegen Perkamentus gezegd dat we je wilden vertellen wat er aan de hand was,' zei Ron. 'Echt, maatje. Maar hij heeft het vreselijk druk. We hebben hem maar twee keer gezien sinds we hier zijn, en zelfs toen had hij weinig tijd. We moesten alleen beloven dat we je geen belangrijke dingen zouden schrijven, omdat onze uilen onderschept konden worden.'
'Als hij had gewild, had hij me best op de hoogte kunnen houden, al was het dan misschien niet per uil,' zei Harry snibbig, 'Je wilt me toch niet wijsmaken dat Perkamentus geen andere manieren weet om boodschappen te verzenden?'
Hermelien keek even naar Ron en zei toen: 'Dat dacht ik ook. Maar hij wilde niet dat je iets zou horen.'
'Misschien vertrouwt hij me niet,' zei Harry met een blik op hun gezichten.
'Doe niet zo achterlijk,' zei Ron, behoorlijk van slag.
'Of hij denkt dat ik niet voor mezelf kan zorgen.'
'Natuurlijk niet!' zei Hermelien nerveus.
'Waarom zit ik dan opgesloten bij de Duffelingen en maken jullie mooi alles mee wat hier gebeurt?' flapte Harry er zo snel uit dat zijn woorden bijna over elkaar struikelden. Met iedere zin die hij zei werd zijn stem luider. 'Waarom weten jullie dan wél precies wat eraan de hand is?'
'Dat weten we niet!' viel Ron hem in de rede. 'We mogen van

ma niet naar de vergaderingen, ze vindt ons te jong -'
Voor hij er zelf erg in had begon Harry te schreeuwen.
'DUS JULLIE MOGEN NIET NAAR DE VERGADERINGEN! O WAT ERG! MAAR JULLIE ZIJN WEL LEKKER HIER, HÈ. JULLIE ZIJN GEZELLIG BIJ ELKAAR! IK HEB EEN MAAND BIJ DE DUFFELINGEN GEZETEN! EN IK HEB MEER MEEGEMAAKT DAN JULLIE SAMEN EN DAT WEET PERKAMENTUS! WIE HEEFT DE STEEN DER WIJZEN GERED? WIE HEEFT VILIJN UITGESCHAKELD? WIE HEEFT JULLIE GERED VAN DE DEMENTORS?'
Elke verbitterde en rancuneuze gedachte die Harry de afgelopen maand had gehad spatte naar buiten: zijn frustratie vanwege het gebrek aan nieuws, zijn gekwetstheid omdat Ron en Hermelien bij elkaar waren en hij werd buitengesloten en zijn woede omdat hij geschaduwd was en dat niet had geweten - alle gevoelens waar hij zich half voor had geschaamd. Hedwig schrok van het lawaai en vloog terug naar de klerenkast; Koekeroekus kwetterde angstig en zoefde nog sneller om hun hoofden.
'WIE MOEST VORIG JAAR LANGS DRAKEN EN SFINXEN EN ANDERE AFSCHUWELIJKE MONSTERS ZIEN TE KOMEN? WIE ZAG HEM TERUGKEREN? WIE MOEST AAN HEM

ONTSNAPPEN? IK!'
Ron staarde hem met open mond aan. Hij was duidelijk volslagen verbijsterd en wist niet wat hij moest zeggen. Hermelien stond op het punt om in tranen uit te barsten.
'MAAR WAAROM ZOU IK MOETEN WETEN WAT ER AAN DE HAND IS? WAAROM ZOU IEMAND DE MOEITE NEMEN OM ME TE VERTELLEN WAT ER GEBEURT?'
'Dat wilden we dolgraag, Harry, echt -' begon Hermelien.
'DOLGRAAG ZAL HET NIET GEWEEST ZIJN, ANDERS HADDEN JULLIE WEL EEN UIL GESTUURD! MAAR JULLIE MOESTEN VAN PERKAMENTUS BELOVEN -'
'Nou, dat was ook zo -'
'IK HEB VIER WEKEN OPGESLOTEN GEZETEN IN DE LIGUSTERLAAN! IK MOEST KRANTEN JATTEN UIT VUILNISBAKKEN OM ERACHTER TE KOMEN OF ER IETS GEBEURD WAS!'
'We wilden -'
'JULLIE HEBBEN JE ZEKER WEL DOODGELACHEN, HÈ, TERWIJL JULLIE GEZELLIG SAAMPJES WAREN?'
'Nee, echt niet -'
'Harry, het spijt ons vreselijk,' zei Hermelien wanhopig en er glinsterden tranen in haar ogen. 'Je hebt groot gelijk, Harry - ik

zou ook razend zijn als mij dat was overkomen!'
Harry keek haar woedend aan, nog steeds diep ademhalend. Toen draaide hij zich om en begon te ijsberen, terwijl Hedwig mistroostig zat te krassen op de klerenkast. De stilte werd alleen verbroken door het naargeestige gekraak van de planken onder Harry's voeten.
'Waar zijn we hier eigenlijk?' vroeg hij plotseling.
'In het Hoofdkwartier van de Orde van de Feniks,' zei Ron.
'En zou iemand zo vriendelijk willen zijn om uit te leggen wat de Orde van de Feniks -'
'Het is een geheim genootschap,' zei Hermelien vlug. 'Perkamentus heeft het opgericht en heeft de leiding. Het bestaat uit mensen die het de vorige keer hebben opgenomen tegen Jeweetwel.'
'Wie horen er allemaal bij?' vroeg Harry, Hij bleef staan, met zijn handen in zijn zakken.
'Behoorlijk wat mensen -'
'We hebben er een stuk of twintig ontmoet,' zei Ron, 'maar volgens ons zijn er nog meer.'
Harry staarde hen nijdig aan.
'En?' zei hij en hij keek van de een naar de ander.
'En,' zei Ron. 'En wat?'
'Voldemort' zei Harry woedend, en zowel Ron als Hermelien kromp ineen. 'Wat gebeurt er? Wat voert hij in zijn schild? Waar is hij? Wat doen we om hem tegen te houden?'

'We zeiden toch al dat we niet bij de vergaderingen van de Orde mogen zijn?' zei Hermelien nerveus. 'Daarom weten we de details niet - maar we hebben wel een algemeen beeld,' voegde ze er haastig aan toe bij het zien van Harry's gelaatsuitdrukking.
'Fred en George hebben Hangoren uitgevonden,' zei Ron. 'Die komen goed van pas.'
'Hang -'
'Oren, ja. Alleen hebben we ze de laatste tijd niet kunnen gebruiken, omdat ma erachter kwam en door het lint ging. Fred en George moesten ze gauw verstoppen, voor ma ze in de vuilnisbak gooide. Maar voor ze ons doorkreeg, hebben we er veel aan gehad. We weten dat sommige leden van de Orde bekende Dooddoeners in de gaten houden -'
'Sommigen zijn bezig om meer mensen voor de Orde te werven -' zei Hermelien.
'En sommigen bewaken iets of iemand,' zei Ron. 'Ze hebben het tenminste constant over wachtlopen.'
'Zou dat toevallig op mij kunnen slaan?' vroeg Harry sarcastisch.
'O ja,' zei Ron, met een uitdrukking alsof het hem langzaam begon te dagen.
Harry snoof. Hij liep nog een keer door de kamer en keek expres niet naar Ron of Hermelien. 'Nou, wat hebben jullie gedaan als jullie niet bij de vergaderingen mochten zijn?'

vroeg hij. 'Jullie zeiden dat je het zo druk had.'
'Dat is ook zo,' zei Hermelien vlug. 'We zijn bezig geweest om het huis te ontsmetten; het staat al tijden leeg en er hebben zich allerlei dingen in voortgeplant We hebben de keuken schoon weten te krijgen, de meeste slaapkamers en ik geloof dat we morgen de woonka - AARGH!' Met twee donderende knallen verschenen Fred en George, Rons oudere tweelingbroers, plotseling midden in de kamer. Koekeroekus kwetterde angstiger dan ooit, vloog naar de klerenkast en ging naast Hedwig zitten.
'Hou daarmee op!' zei Hermelien zwakjes tegen de broers, die net zulk knalrood haar hadden als Ron, maar gedrongener en iets kleiner waren.
'Hallo, Harry,' zei George met een brede grijns. 'We dachten al dat we je zoetgevooisde stem hoorden.'
'Je moet je woede niet zo opkroppen, Harry. Gooi het er toch gewoon uit,' zei Fred, ook met een grijns van oor tot oor. 'Misschien zijn er tachtig kilometer verderop nog mensen die je niet gehoord hebben.'
'Dus jullie zijn geslaagd voor je Verschijnselbrevet?' vroeg Harry chagrijnig.
'Met vlag en wimpel,' zei Fred. Hij had iets in zijn hand wat op een lang, vleeskleurig stuk touw leek.
'Als jullie gewoon via de trap waren gekomen, had dat hoogstens dertig seconden langer geduurd,' zei Ron.

'Tijd is goud, broertje,' zei Fred. 'Hoe het ook zij, Harry, je stoorde onze ontvangst. Hangoren,' voegde hij eraan toe bij het zien van Harry's opgetrokken wenkbrauwen en hij hield het touw omhoog. Harry zag nu dat het helemaal tot op de overloop liep. 'We proberen te horen wat ze beneden uitvoeren.'
'Wees voorzichtig,' zei Ron, die naar het Oor staarde. 'Als ma dat ding ziet...'
'Dat is het risico waard. Ze hebben een belangrijke vergadering,' zei Fred.
De deur ging open en een grote bos rood haar verscheen.
'O, hallo, Harry!' zei Rons zusje Ginny opgewekt. 'Ik dacht al dat ik je stem hoorde. '
Ze wendde zich tot Fred en George en zei: 'Doe die Hangoren maar weg. Ma heeft een Fnuikspreuk uitgesproken over de keukendeur.'
'Hoe weet je dat?' zei George beteuterd.
'Tops heeft me verteld hoe je dat kunt ontdekken,' zei Ginny. 'Je gooit gewoon iets naar de deur en als het geen contact maakt met het houtwerk, is het Gefnuikt. Ik heb vanaf de trap Mestbommen gegooid, maar die stuitten gewoon terug. Dan krijg je zo'n Hangoor nooit onder de deur door.'
Fred zuchtte diep. 'Zonde. Ik wilde echt graag horen wat die ouwe Sneep in z'n schild voert.'
'Sneep!' zei Harry. is die er ook?'

'Ja,' zei George, die de deur zorgvuldig dichtdeed en op een van de bedden ging zitten; Fred en Ginny volgden zijn voorbeeld. 'Hij brengt regelmatig rapport uit. Strikt geheim.'
'Zak,' zei Fred terloops.
'Hij staat nu aan onze kant,' zei Hermelien berispend.
'Maakt niet uit, het blijft een zak.' snoof Ron. 'Heb je hem naar ons zien kijken?'
'Bill mag hem ook niet,' zei Ginny, alsof de zaak daarmee was afgedaan.
Harry wist niet zeker of zijn woede al bekoeld was, maar zijn verlangen naar informatie won het van de aandrang om te blijven schreeuwen. Hij plofte op het tweede bed, tegenover de anderen.
'Is Bill er ook?' zei hij. 'Ik dacht dat hij in Egypte werkte?'
'Hij heeft gesolliciteerd naar een administratieve functie, zodat hij naar huis kon komen en voor de Orde kon werken,' zei Fred. 'Hij zegt dat hij de piramides mist, maar -' hij grijnsde - daar staan weer andere dingen tegenover.'
'Hoe bedoel je?'
'Herinner je je die ouwe Fleur Delacour?' zei George. 'Ze heeft nu een baantje bij Goudgrijp, om 'aar Hengels te verbieteren -'
'En Bill geeft haar vaak privéles,' grinnikte Fred.
'Charlie hoort ook bij de Orde,' zei George, 'maar hij zit nog steeds in Roemenië. Perkamentus wil dat zo veel mogelijk

buitenlandse tovenaars meedoen en daarom probeert Charlie op zijn vrije dagen contact te leggen.'
'Is dat niet eerder iets voor Percy?' vroeg Harry. Toen hij voor het laatst iets over de op twee na oudste Wemel had gehoord, werkte die op het Ministerie van Toverkunst, op het Departement voor Internationale Magische Samenwerking. Toen Harry dat zei, wisselden de Wemels en Hermelien duistere maar veelbetekenende blikken uit.
'Laat Percy's naam alsjeblieft niet vallen waar pa en ma bij zijn, Harry,' zei Ron gespannen.
'Waarom niet?'
'Omdat iedere keer dat Percy ter sprake komt, ma in tranen uitbarst en pa alles wat hij in zijn handen heeft kapot laat vallen,' zei Fred.
'Het was echt een verschrikkelijke toestand,' zei Ginny triest.
'Opgeruimd staat netjes, vind ik,' zei George, met een onkarakteristieke, verbeten uitdrukking op zijn gezicht.
'Wat is er dan gebeurd?' vroeg Harry.
'Percy en pa hebben ruzie gehad,' zei Fred. 'Ik heb pa nog nooit zo tekeer horen gaan. Meestal is het ma die kwaad wordt.'
'Het was in de eerste week van de vakantie,' zei Ron. 'We wilden ons net aansluiten bij de Orde toen Percy thuiskwam en vertelde dat hij promotie had gemaakt.'
'Meen je dat?' zei Harry.

Hoewel hij maar al te goed wist dat Percy vreselijk ambitieus was, had Harry de indruk gehad dat Percy niet bepaald geschitterd had in zijn eerste baantje op het Ministerie van Toverkunst. Je zou kunnen zeggen dat Percy redelijk nalatig was geweest door niet te merken dat zijn chef beheerst werd door Voldemort (niet dat het Ministerie dat geloofd zou hebben - ze dachten allemaal dat meneer Krenck gek was geworden). 'Ja, we waren stomverbaasd,' zei George. 'Percy had een hoop problemen gekregen door die toestand met Krenck, een officieel onderzoek en weet ik wat. Hij had moeten beseffen dat Krenck niet goed snik was en dat aan zijn superieuren moeten melden. Maar je kent Percy: Krenck had hem de leiding gegeven en hij was niet van plan om te klagen.'
'Maar waarom hebben ze hem dan bevorderd?'
'Dat vroegen wij ons ook af,' zei Ron, die blijkbaar graag een normaal gesprek op gang wilde houden nu Harry was opgehouden met schreeuwen. 'Hij was echt in zijn sas met zichzelf toen hij thuiskwam - nog meer dan gewoonlijk, als je je dat kunt voorstellen - en hij zei tegen pa dat ze hem een baan op Droebels eigen kantoor hadden aangeboden. Dat was natuurlijk een reuzensprong voor iemand die nog maar een jaar van Zweinstein was: Assistent van de Minister. Waarschijnlijk dacht hij dat pa geweldig onder de indruk zou zijn.'
'Maar dat was hij dus niet,' zei Fred grimmig.

'Waarom niet?' vroeg Harry.
'Nou, schijnbaar controleert Droebel de laatste tijd het hele Ministerie, van hoog tot laag, om na te gaan of niemand contact heeft met Perkamentus,' zei George.
'Perkamentus staat tegenwoordig niet bepaald goed aangeschreven op het Ministerie.' zei Fred. 'Ze vinden hem een paniekzaaier met zijn praatjes dat Jeweetwel terug zou zijn.'
'En volgens pa maakte Droebel duidelijk dat iedereen die onder één hoedje speelt met Perkamentus direct zijn spullen kan pakken,' zei George.
'Het probleem is alleen dat Droebel pa ook verdenkt. Hij weet dat hij op goede voet staat met Perkamentus en hij heeft hem altijd een vreemde vogel gevonden vanwege zijn obsessie met Dreuzels.'
'Maar wat heeft dat met Percy te maken?' vroeg Harry verward.
'Daar kom ik op. Droebel, zei pa, heeft Percy alleen maar bevorderd omdat hij via hem ons hele gezin kan bespioneren - en Perkamentus.'
Harry floot zacht.
'Dat zal Percy leuk hebben gevonden.'
Ron lachte hol.
Hij ging volkomen door het lint. Hij zei - nou, de vreselijkste dingen. Hij zei dat hij sinds zijn eerste werkdag op het

Ministerie moest opknokken tegen pa's belabberde reputatie en dat pa geen ambitie heeft en dat we daarom altijd - nou ja - dat we daarom nooit veel geld hebben gehad.'
'Wat?' zei Harry vol ongeloof, terwijl Ginny het geluid maakte van een nijdige kat.
'Ik weet het,'zei Ron zacht. 'En het werd nog erger. Hij zei dat het stom was van pa om goede maatjes te zijn met Perkamentus, dat Perkamentus binnenkort diep in de problemen zou zitten en pa met zich zou meesleuren, maar dat hij - Percy - gelukkig wist aan wie hij zijn loyaliteit verschuldigd was: aan het Ministerie. En dat als pa en ma verraders van het Ministerie waren, hij zou zorgen dat iedereen wist dat hij geen deel meer uitmaakte van ons gezin. Dezelfde avond pakte hij z'n biezen en nu woont hij in Londen.'
Harry vloekte zacht. Hij had Percy altijd Rons minst sympathieke broer gevonden, maar hij had nooit gedacht dat hij zulke dingen zou zeggen tegen meneer Wemel.
'Ma heeft het er verschrikkelijk moeilijk mee gehad,' zei Ron somber, je weet wel - huilbuien en zo. Ze is naar Londen gegaan om met Percy te praten, maar die smeet de deur gewoon voor haar neus dicht. Ik weet niet wat hij doet als hij pa ziet op het werk - hem straal negeren, neem ik aan.'
'Maar Percy móet weten dat Voldemort terug is,' zei Harry langzaam. 'Hij is niet achterlijk. Hij moet weten dat je vader en

moeder niet alles op het spel zouden zetten als er geen bewijs was.' 'Ja, nou, jouw naam kwam ook ter sprake tijdens die ruzie,' zei Ron met een besmuikte blik op Harry. 'Percy zei dat jouw woord het enige bewijs was en... ik weet niet... dat vond hij blijkbaar onvoldoende.'
'Percy neemt de Ochtendprofeet serieus,' zei Hermelien snibbig en de anderen knikten.
'Waar hebben jullie het over?' vroeg Harry. De anderen keken hem behoedzaam aan.
'Heb je - je was toch geabonneerd op de Ochtendprofeet?' vroeg Hermelien nerveus.
'Klopt,' zei Harry.
'Lees je - eh - lees je hem altijd grondig?' vroeg Hermelien nog veel zenuwachtiger.
'Nou, niet van voor tot achter,' zei Harry verdedigend. 'Als ze iets zouden schrijven over Voldemort zou dat voorpaginanieuws zijn. Ja toch?'
De anderen krompen ineen bij het horen van die naam. Hermelien vervolgde haastig: 'Nou, je moet hem wel van voor tot achter lezen om het op te pikken, maar - eh - een paar keer per week schrijven ze over jou.'
'Dat zou ik gezien -'
'Niet als je alleen de voorpagina leest,' zei Hermelien hoofdschuddend. 'Ik heb het niet over grote artikelen. Ze laten gewoon af en toe je naam vallen, als een soort vaste

grap.'
'Hoe bedoel je?'
'Het is eigenlijk behoorlijk gemeen,' zei Hermelien met geforceerde kalmte. 'Ze borduren voort op die onzin van Rita Pulpers.'
'Maar die schrijft toch niet meer voor de Ochtendprofeet?'
'Nee, ze heeft zich aan haar belofte gehouden - niet dat ze veel keus had,' voegde Hermelien er voldaan aan toe. 'Maar ze heeft wel de basis gelegd voor wat ze nu proberen te doen.'
'En dat is?' vroeg Harry ongeduldig.
Nou, je weet dat ze schreef dat je te pas en te onpas van je stokje ging en dat je litteken pijn deed en zo?'
Ja,' zei Harry, die Rita Pulpers' artikelen niet gauw zou vergeten. 'Nu schilderen ze je af als een gestoord, op aandacht gefixeerd persoon die zichzelf als een tragische held beschouwt,' zei Hermelien vlug, alsof het minder onaangenaam voor Harry zou zijn als hij die feiten snel te horen kreeg. 'Ze vlechten steeds kleine steken onderwater in allerlei stukjes. Als er een onwaarschijnlijk verhaal in de krant staat, zetten ze er iets bij in de trant van: 'Een verhaal dat Harry Potter had kunnen verzinnen' en als iemand een raar ongeluk heeft gehad staat er: 'Laten we hopen dat hij er geen litteken op zijn voorhoofd aan overhoudt, anders wil hij dadelijk nog dat iedereen hem vereert' -'
'Ik wil helemaal niet dat iemand me vereert -' begon Harry

kwaad.
'Weet ik, Harry,' zei Hermelien vlug en een beetje angstig. 'Wéét ik. Maar snap je waar ze op uit zijn? Ze proberen je ongeloofwaardig te maken. Ik wil wedden dat Droebel erachter zit. Ze willen dat de gemiddelde tovenaar je beschouwt als een ventje dat door niemand serieus wordt genomen, dat belachelijke verhalen verzint omdat hij het geweldig vindt om beroemd te zijn en dat zo lang mogelijk wil rekken.' 'Ik heb nooit - ik wil helemaal niet - Voldemort heeft mijn ouders vermoord'.' sputterde Harry. 'Ik ben beroemd omdat hij mijn ouders heeft vermoord, maar mij niet kon doden! Wie wil er nu op zo'n manier beroemd worden? Denken ze niet dat ik veel liever nooit -'
'Dat wéten we, Harry,' zei Ginny ernstig.
'En uiteraard hebben ze geen woord geschreven over het feit dat je bent aangevallen door Dementors,' zei Hermelien. 'Iemand heeft ze opdracht gegeven om dat te verzwijgen. Eigenlijk had dat groot nieuws moeten zijn: losgebroken Dementors. Ze hebben niet eens gemeld dat je het Internationale Statuut van Geheimhouding hebt geschonden. We dachten dat ze dat wel zouden doen, omdat het precies aansluit bij het beeld van stomme aansteller dat ze van je willen creëren. We denken dat ze wachten tot je van school wordt gestuurd en dan groot uitpakken - ik bedoel, als je van school wordt gestuurd,' voegde ze er haastig aan toe. 'Eigenlijk

zou dat niet mogen als ze zich aan hun eigen regels houden, want die heb je niet overtreden.'
Ze waren weer bij de hoorzitting en daar wilde Harry niet aan denken. Hij zocht naar een ander onderwerp, maar die moeite werd hem bespaard door voetstappen op de trap. 'O - o.' Fred gaf een ruk aan het Hangoor; er klonk opnieuw een luide knal en hij en George verdwenen. Nog geen seconde later verscheen mevrouw Wemel in de deuropening.
'De vergadering zit erop; kom maar naar beneden, dan gaan we eten. Iedereen wil je graag ontmoeten, Harry. En wie heeft die Mestbommen neergegooid bij de keukendeur?'
'Knikkebeen,' zei Ginny zonder een spier te vertrekken. 'Hij speelt er graag mee.'
'O,' zei mevrouw Wemel. 'Ik dacht dat het Knijster was; hij doet wel vaker van die rare dingen. Denk eraan: niet te hard praten in de hal. Ginny, je handen zijn vreselijk vies. Wat heb je in vredesnaam uitgevoerd? Ga ze wassen voor we aan tafel gaan.'
Ginny trok een gezicht en volgde haar moeder, zodat Harry alleen achterbleef met Ron en Hermelien. Ze keken hem allebei nogal angstig aan, alsof ze bang waren dat hij weer zou gaan schreeuwen nu de anderen weg waren. Harry schaamde zich een beetje toen hij hun nerveuze gezichten zag.
'Hoor eens...' mompelde hij, maar Ron schudde zijn hoofd en Hermelien zei zacht: 'We wisten dat je kwaad zou zijn,

Harry. Dat nemen we je echt niet kwalijk, maar probeer het te begrijpen: we hebben écht ons best gedaan om Perkamentus op andere gedachten te brengen -'
'Ja, ja, goed,' zei Harry kortaf.
Hij zocht naar een onderwerp dat niet met het schoolhoofd van Zweinstein te maken had, want als hij alleen maar aan Perkamentus dacht, begon hij weer te koken van woede.
'Wie is Knijster?' vroeg hij.
'De huis-elf die hier woont,' zei Ron. 'Een echte mafkees. Ik heb er nog nooit zo eentje ontmoet.'
Hermelien keek Ron fronsend aan.
'Hij is geen mafkees, Ron.' 'Z'n grootste ambitie is om onthoofd te worden, zodat ze z'n kop aan de muur kunnen hangen, naast die van z'n moeder,' zei Ron geïrriteerd. 'Is dat normáál, Hermelien?'
'Nou - misschien is hij een tikje vreemd, maar dat is niet zijn schuld.' Ron sloeg zijn ogen ten hemel.
'Hermelien zit nog steeds in de SHIT,' zei hij tegen Harry.
'Het is geen SHIT!' zei Hermelien verhit. 'Het is de Stichting Huis-elf, voor Inburgering en Tolerantie. En ik ben niet de enige. Perkamentus vindt ook dat we aardiger moeten zijn tegen Knijster.'
'Ja, ja,' zei Ron. 'Kom mee, ik rammel.'
Hij ging de anderen voor naar de trap, maar voor ze hun voet op de eerste tree hadden gezet -

'Stop!' fluisterde Ron, terwijl hij zijn arm uitstak om Harry en Hermelien tegen te houden. 'Ze staan nog in de hal. Misschien kunnen we iets horen.'
Ze keken alledrie voorzichtig over de trapleuning. De schemerige, sombere hal stond vol heksen en tovenaars, onder wie ook Harry's bewakers. Ze fluisterden opgewonden tegen elkaar. In het midden van de groep zag Harry het vettige, donkere haar en de grote neus van zijn minst geliefde leraar op Zweinstein, professor Sneep. Harry boog zich verder over de trapleuning. Hij was buitengewoon geïnteresseerd in wat Sneep uitvoerde in de Orde van de Feniks...
Een dun, vleeskleurig touwtje gleed plotseling langs Harry's ogen. Hij keek op en zag hoe Fred en George op de overloop boven hem voorzichtig een Hangoor lieten zakken naar de donkere groep mensen in de hal. Vrijwel direct liepen ze echter naar de voordeur en verdwenen uit het zicht.
'Hè, verdomme,' fluisterde Fred, die het Hangoor weer omhoogtrok. De voordeur ging open en weer dicht.
'Sneep blijft nooit eten,' zei Ron tegen Harry. 'Godzijdank. Kom op.'
'En vergeet niet om zachtjes te praten in de hal, Harry,' fluisterde Hermelien.
Toen ze de rij elfenkoppen passeerden, zagen ze Lupos, mevrouw Wemel en Tops bij de voordeur staan en de vele

sloten en grendels weer magisch verzegelen.
'We eten in de keuken,' fluisterde mevrouw Wemel, die hen onder aan de trap opwachtte. 'Dat is door die deur daar, Harry. Als je op je tenen zou willen lopen -'
BENG. 'Tops!' riep mevrouw Wemel geërgerd, nog voor ze zich had omgedraaid om te kijken.
'Het spijt me!' jammerde Tops, die languit op de grond lag. 'Dat is de tweede keer dat ik over die stomme paraplubak ben ge -'
Maar de rest van haar zin werd overstemd door een oorverdovend, bloedstollend gekrijs.
De mottige fluwelen gordijnen die Harry eerder was gepasseerd vlogen open, maar er zat geen deur achter. Heel even dacht Harry dat hij naar een raam keek, een raam waarachter een oude vrouw met een zwarte muts gilde alsof ze gemarteld werd - maar toen besefte hij dat het een levensgroot portret was: het meest realistische en onaangename portret dat hij ooit had gezien.
De oude vrouw kwijlde, haar ogen rolden, de gelige huid van haar gezicht was strakgespannen en overal in de hal begonnen nu ook andere portretten te gillen. Het was zo'n vreselijk lawaai dat Harry zijn ogen dichtkneep en zijn handen tegen zijn oren drukte.
Lupos en mevrouw Wemel holden naar het portret en probeerden de gordijnen dicht te trekken, maar dat lukte niet.

De vrouw krijste harder dan ooit, en hield haar tot klauwen gekromde handen opgestoken alsof ze hun gezichten kapot wilde krabben.
'Schorem! Geteisem! Voortbrengselen van vuil en voosheid! Halfbloeden, gedrochten, mutanten, scheer je weg'. Hoe durven jullie het huis van mijn voorvaderen te bezoedelen -'
Tops maakte keer op keer haar excuses en hees het loodzware trollenbeen weer overeind; mevrouw Wemel staakte haar pogingen om de gordijnen te sluiten en Verlamde de andere portretten in de hal haastig met haar toverstok; een man met lang zwart haar kwam door een deur tegenover Harry naar buiten stormen.
'Hou je kop, smerige ouwe heks, hou je KOP!' bulderde hij en hij greep de gordijnen die mevrouw Wemel had losgelaten.
De oude vrouw trok wit weg.
'Jij!' jammerde ze toen ze de man zag, en haar ogen puilden uit haar hoofd. 'Verrader van je eigen bloed, misbaksel, nagel aan mijn doodskist'.
'Ik zei hou - je - KOP!' bulderde de man en met een geweldige krachtsinspanning wisten hij en Lupos de gordijnen dicht te trekken. Het gekrijs van de oude vrouw stierf weg en er viel een galmende stilte.
Lichtjes hijgend en zijn lange donkere haar uit zijn ogen strijkend draaide de man zich om.

'Hallo, Harry,' zei Sirius Zwarts, Harry's peetvader. 'Ik zie dat je mijn moeder hebt ontmoet.'

Hoofdstuk 5

DE ORDE VAN DE FENIKS

'Wie - ?'
'M'n lieve ouwe moedertje, ja,' zei Sirius. 'We proberen haar al een maand van de muur te krijgen, maar volgens mij heeft ze een Permanente Plakbezwering uitgesproken over de achter kant van het doek. Vooruit, naar beneden, voor ze allemaal opnieuw wakker worden.'
'Maar wat doet een portret van je moeder hier?' vroeg Harry verbijsterd, terwijl ze via een deur in de hal een smalle stenen trap afdaalden. De anderen volgden hen.
'Heeft niemand je dat verteld? Dit was het huis van mijn ouders,' zei Sirius. 'Maar ik ben de laatste Zwarts, dus is het nu van mij. Ik heb het aan Perkamentus aangeboden als Hoofdkwartier - zo'n beetje mijn enige nuttige bijdrage.'
Harry, die een hartelijker welkom had verwacht, merkte hoe hard en verbitterd de stem van Sirius klonk. Hij volgde zijn peetvader naar een deur onder aan de trap, die naar de keuken in het souterrain leidde.
De keuken was bijna net zo somber als de hal: een enorme, holle ruimte met ruwe stenen muren. Het meeste licht was

afkomstig van een groot vuur aan het einde van het vertrek. Door een waas van tabaksrook, als de kruitdampen na een veldslag, doemden de onheilspellende omtrekken op van de zware ijzeren potten en pannen die aan het donkere plafond hingen. Vanwege de vergadering waren er een heleboel stoelen in het vertrek gestouwd en in het midden stond een lange houten tafel, die bezaaid was met rollen perkament, bekers, lege wijnflessen en iets wat op een voddenbaal leek. Meneer Wemel en zijn oudste zoon Bill, zaten aan het einde van de tafel zachtjes te praten, met hun hoofden dicht bij elkaar.
Mevrouw Wemel schraapte haar keel. Haar echtgenoot, een magere, kalende, roodharige man met een hoornen bril, keek op en sprong overeind.
'Harry!' zei meneer Wemel. Hij liep haastig naar hem toe en schudde hem krachtig de hand. 'Goed je te zien!'
Over zijn schouder zag Harry hoe Bill, die zijn lange haar nog steeds in een paardenstaart had, de stukken perkament op tafel vlug oprolde.
'Goeie reis gehad, Harry?' riep Bill, terwijl hij twaalf rollen perkament tegelijk probeerde op te rapen. 'Heeft Dwaaloog jullie niet via Groenland laten vliegen?'
'Dat probeerde hij wel,' zei Tops. Ze liep naar Bill om te helpen en stootte meteen een kaars om, die op het laatste stuk perkament viel. 'O jee - sorry -'

'Geeft niks, liefje,' zei mevrouw Wemel, al kon ze de ergernis in haar stem niet helemaal onderdrukken. Ze repareerde het perkament met een zwaai van haar toverstok en in de lichtflits van haar bezwering zag Harry iets wat erg op de plattegrond van een gebouw leek.
Mevrouw Wemel zag hem kijken. Ze griste de plattegrond van tafel en stopte hem in Bills toch al overvolle armen.
'Dit soort dingen moet meteen worden opgeruimd als de vergadering afgelopen is,' zei ze kortaf. Ze liep naar een stokoude servieskast en begon er borden uit te halen.
Bill pakte zijn toverstok, mompelde: 'Evanesco!' en de rollen perkament verdwenen.
'Ga zitten, Harry,' zei Sirius. 'Levenius Lorrebos ken je al, geloof ik?' Het voorwerp dat Harry voor een berg vodden had gehouden stootte een lang, grommend gesnurk uit en werd toen met een schok wakker. 'Hoorde ik m'n naam?' mompelde Levenius slaperig. 'Ik ben 't geheel met Sirius eens...' Hij hief een uitermate vuile hand op, alsof hij ergens voor stemde, en keek wazig uit zijn bloeddoorlopen, droevige ogen.
Ginny giechelde.
'De vergadering zit erop, Lor, en Harry is er,' zei Sirius terwijl iedereen ging zitten.
'Hé' zei Levenius, die Harry nerveus aankeek door zijn verwarde, rossige haar. 'Sodeju, je hebt gelijk. Zo... alles kits,

Harry?'
'Ja,' zei Harry.
Levenius, die Harry bleef aanstaren, rommelde zenuwachtig in zijn zakken en haalde een groezelige zwarte pijp te voorschijn. Hij stopte hem in zijn mond, stak hem aan met de punt van zijn toverstok en nam een lange trek. Binnen een paar tellen werd hij aan het zicht onttrokken door dikke, groenachtige rookwolken.
'Een klein excuus is misschien op z'n plaats,' gromde hij vanuit het midden van de onwelriekende wolk.
'Ik zeg het nog één keer, Levenius!' riep mevrouw Wemel. 'Zou je dat ding niet willen roken in de keuken? En vooral niet als we nog moeten eten!' 'Ah,' zei Levenius. 'Ja, oké. Sorry, Molly.' De rookwolken verdwenen toen Levenius zijn pijp vlug weer in zijn zak stopte, maar de penetrante geur van brandende sokken bleef hangen.
'En als jullie willen dat er vóór middernacht iets op tafel komt, kan ik wel een beetje hulp gebruiken,' zei mevrouw Wemel tegen iedereen.
'Nee, blijf jij maar zitten. Harry. Jij hebt een lange reis achter de rug.' 'Wat kan ik doen, Molly?' zei Tops, die enthousiast aan kwam lopen.
'Eh - nee, laat maar, Tops. Rust jij ook maar uit. Je hebt vandaag genoeg gedaan.'
'Nee, nee, ik wil graag helpen!' zei Tops opgewekt en ze

stootte een stoel om terwijl ze naar de servieskast liep waar Ginny bestek uit haalde.
Al gauw was een reeks zware messen uit zichzelf bezig vlees en groenten te snijden, onder het toeziend oog van meneer Wemel, terwijl zijn vrouw in een grote ketel roerde die boven het vuur hing en de anderen borden, meer bekers en eten uit de provisiekast haalden. Alleen Harry en Sirius zaten nog aan tafel, samen met Levenius, die Harry met droevig knipperende ogen aanstaarde.
'Hebbie Vaalsje nog gezien na die toestand?' vroeg hij.
'Nee,' zei Harry. 'Ik heb helemaal niemand gezien.'
'Hoor 'ns effe.'zei Levenius meteen smekende ondertoon in zijn stem en hij boog zich naar voren, 'ik had je nooit zomaar in de steek gelaten als d'r zich niet opeens een zakelijk buitenkansje had voorgedaan -'
Harry voelde iets langs zijn knieën strijken en schrok, maar het was Knikkebeen, de krompotige, rossige kat van Hermelien. Hij gaf Harry spinnend een kopje, sprong toen bij Sirius op schoot en ging liggen slapen. Sirius krabde hem verstrooid achter zijn oren en keek Harry aan.
Zijn gezicht stond nog steeds grimmig.
'Goeie zomer gehad tot dusver?'
'Nee, een rotzomer,' zei Harry.
Voor het eerst flitste er iets wat op een grijns leek over het gezicht van Sirius.

'Ik snap eerlijk gezegd niet waar je over klaagt.'
'Wat?' zei Harry vol ongeloof.
'Persoonlijk was ik dolgraag aangevallen door een paar Dementors.
Een strijd op leven en dood, met mijn ziel als inzet, had tenminste geholpen tegen de verveling. Jij denkt misschien dat je het zwaar hebt gehad, maar jij kon het huis uit, je benen strekken, een paar keer knokken... ik zit al een maand opgesloten in dit huis.'
'Waarom?' vroeg Harry fronsend.
'Omdat het Ministerie van Toverkunst nog steeds achter me aan zit en Voldemort inmiddels weet dat ik een Faunaat ben. Dat heeft Wormstaart hem ongetwijfeld verteld, dus is m'n belangrijkste vermomming nu waardeloos. Ik kan niet veel doen voor de Orde van de Feniks... dat vindt Perkamentus in elk geval.'
Aan de enigszins vlakke toon waarop Sirius de naam van Perkamentus uitsprak, hoorde Harry dat zijn peetvader ook niet onverdeeld gelukkig was met het schoolhoofd van Zweinstein. Harry voelde plotseling een golf van genegenheid voor Sirius.
'Jij weet tenminste wat er allemaal gebeurt,' zei hij opbeurend.
'O ja,' zei Sirius sarcastisch, 'Gezellig naar de rapporten van Sneep luisteren, plus al z'n kleine rotopmerkingen over hoe hij z'n leven op het spel zet terwijl ik hierop m'n krent zit en

geen greintje gevaar loop... naar z'n vragen over hoe het met de schoonmaak gaat...'
'Wat voor schoonmaak?' vroeg Harry.
'Onze pogingen om dit huis weer bewoonbaar te maken,' zei Sirius, die naar de naargeestige keuken gebaarde. 'Sinds de dood van mijn lieve moedertje, tien jaar geleden, heeft hier niemand meer gewoond, of je moet haar oude huiself meerekenen en die is al lang rijp voor het gesticht - die heeft in jaren niets meer opgeruimd.'
'Sirius,' zei Levenius, die blijkbaar niet naar het gesprek had geluisterd maar wel aandachtig een lege beker bestudeerde, 'is dat massief zilver, jongen?'
'Ja,' zei Sirius, terwijl hij vol afkeer naar de beker keek. 'Het allerbeste, vijftiende-eeuwse, door kobolden gesmede zilver, verlucht met het familiewapen van de Zwartsen.'
'Dat krijg ik d'r wel af,' mompelde Levenius, die de beker oppoetste met zijn mouw.
'Fred - George - NEE, DRAAG DIE DINGEN GEWOON!' gilde mevrouw Wemel.
Harry, Sirius en Levenius keken op en doken bliksemsnel weg. Fred en George hadden een grote ketel met stoofpot, een ijzeren kan Boterbier en een zware houten broodplank, compleet met mes, zo betoverd dat ze door de lucht zoefden. De stoofpot schraapte over de volle lengte van de tafel en kwam vlak voor de rand tot stilstand, met achterlating van een

lange zwarte schroeiplek; de kan Boterbier viel met een klap om en de inhoud spatte alle kanten uit, en het mes schoot uit de broodplank en landde onheilspellend trillend in de tafel, precies op de plek waar zich een paar tellen eerder de rechterhand van Sirius had bevonden.
'ALLEMACHTIG!'gilde mevrouw Wemel. 'DAT WAS HELEMAAL NIET NODIG - IK BEN HET ZAT - ALLEEN OMDAT JULLIE NU MOGEN TOVEREN, HOEF JE NIET VOOR ELKE FUTILITEIT JE STOK TE TREKKEN!'
'We wilden tijd besparen!' zei Fred, die vlug naar de tafel liep en het broodmes uit het hout wrikte. 'Sorry, Sirius - ik wilde niet -'
Harry en Sirius lachten allebei; Levenius, die ruggelings van zijn stoel was gekieperd, kwam vloekend overeind en Knikkebeen was nijdig blazend onder de servieskast geschoten, waar zijn grote gele ogen gloeiden in het donker.
'Jongens,' zei meneer Wemel, die de ketel met stoofpot weer in het midden van de tafel zette, 'jullie moeder heeft gelijk. Jullie zijn nu meerderjarig en we mogen enig verantwoordelijkheidsgevoel van jullie verwachten -'
'Jullie broers zijn nooit zo onhandelbaar geweest!' tierde mevrouw Wemel, terwijl ze een nieuwe kan Boterbier met zo'n klap neerzette dat opnieuw driekwart van de inhoud over de tafel spatte. 'Bill hoefde niet om de twee meter te

Verschijnselen! Charlie sprak geen bezweringen uit over alles wat los en vast zat! Percy -'
Haar adem stokte en ze zweeg abrupt. Angstig keek ze naar haar man, wiens gezicht plotseling uitdrukkingsloos was geworden.
'Oké, aan tafel!' zei Bill vlug.
'Het ziet er heerlijk uit, Molly,' zei Lupos, die stoofpot voor haar opschepte en haar het bord gaf.
Een paar minuten lang concentreerde iedereen zich op het eten en werd de stilte alleen verbroken door het gerinkel van borden en bestek en het geschraap van stoelen. Toen wendde mevrouw Wemel zich tot Sirius.
'Dat wou ik je al een tijdje vragen, Sirius: er zit iets in dat schrijfbureau in de woonkamer. Het rammelt en kleppert constant. Het zou natuurlijk gewoon een Boeman kunnen zijn, maar misschien is het verstandig om aan Alastor te vragen of hij even wil kijken voor we het openmaken.'
'Ja, goed,' zei Sirius ongeïnteresseerd.
'En de gordijnen in de woonkamer zitten vol Doxy's,' vervolgde mevrouw Wemel. 'Ik dacht dat we die misschien morgen konden aanpakken.'
'Ik verheug me er nu al op,' zei Sirius. Harry hoorde het sarcasme in zijn stem, maar hij wist niet of de anderen dat ook merkten.
Tops, die tegenover Harry zat, amuseerde Hermelien en

Ginny door tussen twee happen door haar neus te transformeren. Iedere keer kneep ze haar ogen dicht met dezelfde gekwelde uitdrukking die Harry ook op zijn slaapkamer had gezien, en dan zwol haar neus op tot een enorm, krom uitsteeksel dat veel op de neus van Sneep leek, slonk tot de omvang van een minichampignon of groeiden er opeens enorme bossen haar uit haar neusgaten. Blijkbaar deed ze dat vaker onder het eten, want Hermelien en Ginny vroegen al gauw om hun favoriete neuzen. 'Doe die varkenssnuit nog eens, Tops.'
Tops voldeed aan hun verzoek en toen Harry opkeek, had hij het gevoel dat een vrouwelijke Dirk hem grijnzend aankeek.
Meneer Wemel, Bill en Lupos voerden een indringend gesprek over kobolden.
'Ze laten nog steeds niets los,' zei Bill. 'Ik ben er nog niet achter of ze nou geloven dat hij is teruggekeerd of niet. Het zou natuurlijk kunnen dat ze gewoon liever neutraal blijven. Zich er niet mee bemoeien.' 'Ik weet zeker dat ze nooit zouden overlopen naar Jeweetwel,' zei meneer Wemel hoofdschuddend. 'Zij hebben tenslotte ook verliezen geleden; weet je nog dat hij vorige keer een koboldgezin heeft uitgemoord in het noorden van het land?'
'Volgens mij hangt het ervan af wat ze aangeboden krijgen,' zei Lupos. 'En dan heb ik het niet over goud. Als hij de vrijheden aanbiedt die wij hun eeuwenlang onthouden hebben, zullen

ze in verleiding worden gebracht. Heb je nog geen succes gehad met Ragnok, Bill?'
'Hij is op het moment behoorlijk antitovenaar,' zei Bill. 'Hij is nog steeds ziedend vanwege dat gedoe met Bazuyn. Volgens hem heeft het Ministerie de zaak in de doofpot gestopt. Die kobolden hebben hun goud nooit gekregen, weet je -'
Een daverend gelach aan het midden van de tafel overstemde Bills woorden. Fred, George, Ron en Levenius vielen bijna van hun stoel van de pret.
"... en toen,' zei Levenius gesmoord, terwijl de tranen over zijn wan gen liepen, 'en toen, geloof 't of niet, zegt ie tegen mij, hij zegt: "Hé, Lor, hoe kommie aan al die padden? Want een of andere gladjakker heb de mijne gejat!" Dus ik zeg: "Al je padden gejat, Wil? Waar mot 't heen met de wereld! Nou, dan hebbie zeker wel een paar nieuwe nodig?" En geloof 't of niet, jongens, die slome Flubberwurm kocht z'n eigen padden terug van mij, en nog voor een aardig bedrag ook -'
'We hebben nu wel genoeg gehoord over je zakelijke transacties, Levenius, dank je zeer,' zei mevrouw Wemel, terwijl Ron snikkend van het lachen zijn hoofd op tafel legde.
'Neem me niet kwalijk, Molly,' zei Levenius. Hij droogde zijn tranen en knipoogde tegen Harry. 'Maar Wil had ze zelf weer van Kareltje Schilfers gegapt, dus deed ik eigenlijk niks fout.'
'Ik weet niet waar jij over goed en fout hebt geleerd, Levenius, maar je schijnt een paar cruciale lessen te hebben gemist,' zei

mevrouw Wemel kil.
Fred en George begroeven hun gezicht in hun beker Boterbier; George hikte van het lachen. Om de een of andere reden staarde mevrouw Wemel Sirius heel vuil aan voordat ze opstond en als toetje een grote rabarbervlaai haalde. Harry keek naar zijn peetvader.
'Molly heeft het niet zo op Levenius,' zei Sirius zacht.
'Waarom zit hij dan bij de Orde?' vroeg Harry nog zachter.
'Hij komt goed van pas,' mompelde Sirius. 'Hij kent alle schurken - niet zo vreemd, want hij is er zelf een. Maar hij is ook ontzettend loyaal aan Perkamentus. Die heeft hem ooit geholpen toen hij in de nesten zat. Het is heel nuttig om iemand als Lor erbij te hebben. Hij hoort dingen die wij niet horen. Maar Molly vindt het te ver gaan om hem ook te laten mee-eten. Ze heeft het hem nog niet vergeven dat hij stiekem zijn post verliet toen hij jou moest bewaken.'
Na drie stukken vlaai begon Harry's spijkerbroek behoorlijk strak te zitten (en dat wilde wat zeggen, want het was een afdankertje van Dirk). Toen hij zijn lepel neerlegde, viel het gesprek aan tafel even stil. Meneer Wemel leunde verzadigd en ontspannen achterover; Tops, wier neus weer normaal was, geeuwde breed en Ginny, die Knikkebeen onder de kast uit had weten te lokken, zat op de grond en gooide Boterbierkurken voor hem.
'Bijna bedtijd, lijkt me,' geeuwde mevrouw Wemel.

'Nog niet, Molly,' zei Sirius, die zijn lege bord wegschoof en naar Harry keek. 'Harry, je verbaast me. Ik had gedacht dat je alles zou willen weten over Voldemort zodra je hier binnen was.'

De sfeer in de keuken veranderde met een snelheid die Harry met de komst van Dementors associeerde. Eerst was het er slaperig en loom geweest, maar nu was iedereen alert en zelfs gespannen. Er was een rilling rond de tafel gegaan toen Voldemorts naam viel. Lupos had een slok wijn willen nemen, maar liet nu zijn beker langzaam zakken met een behoedzame uitdrukking op zijn gezicht.

'Dat wilde ik ook!' zei Harry verontwaardigd. 'Ik heb het aan Ron en Hermelien gevraagd, maar zij zeiden dat we niet worden toegelaten tot de Orde en -'

'En dat is ook zo,' zei mevrouw Wemel. 'Jullie zijn veel te jong.' Ze zat kaarsrecht overeind, met haar gebalde vuisten op de armleuningen van haar stoel. Elk spoortje slaperigheid was verdwenen.

'Sinds wanneer moet iemand per se tot de Orde van de Feniks behoren om vragen te mogen stellen?' zei Sirius. 'Harry heeft een maand lang opgesloten gezeten in dat Dreuzelhuis. Hij heeft het recht om te weten wat -'

'Wacht eens even!' viel George hem in de rede.

'Waarom krijgt Harry wel antwoord op zijn vragen?' zei Fred boos.

'Wij proberen je al een maand lang uit te horen, maar je hebt ons geen ene moer verteld!' zei George.
'Jullie zijn te jong, jullie behoren niet tot de Orde,'" zei Fred met een hoog stemmetje dat griezelig veel op dat van zijn moeder leek. 'Harry is nota bene nog minderjarig!'
'Het is niet mijn schuld dal jullie niet gehoord hebben wat de Orde doet,' zei Sirius kalm. 'Dat is een beslissing van jullie ouders. Harry daarentegen -'
'Het is niet aan jou om te beslissen wat goed is voor Harry!' zei mevrouw Wemel op scherpe toon. De uitdrukking op haar normaal zo vriendelijke gezicht was dreigend, 'je bent toch niet vergeten wat Perkamentus heeft gezegd?'
'En dat was?' vroeg Sirius beleefd maar met het gezicht van iemand die zich voorbereidt op een gevecht.
'Dat we Harry niet meer moeten vertellen dan hij weten moet,' zei mevrouw Wemel, met zware nadruk op de laatste vier woorden.
Ron, Hermelien, Fred en George keken van Sirius naar mevrouw Wemel en weer terug alsof ze een tenniswedstrijd volgden. Ginny knielde met open mond tussen een stapel vergeten Boterbierkurken. Lupos keek aandachtig naar Sirius.
'Ik ben ook niet van plan om hem meer te vertellen dan hij weten moet, Molly,' zei Sirius. 'Maar aangezien hij degene is die Voldemort heeft zien terugkeren' (opnieuw ging er een huivering rond de tafel) 'heeft hij meer recht dan de meeste

mensen om -'
'Hij is geen lid van de Orde van de Feniks!' zei mevrouw Wemel. 'Hij is pas vijftien en -'
'Heeft minstens zoveel meegemaakt als de meeste leden van de Orde,' zei Sirius. 'En heel wat meer dan sommige leden.'
'Niemand ontkent dat hij veel gedaan heeft!' zei mevrouw Wemel. Haar stem werd schril en haar vuisten trilden op de armleuningen van haar stoel. 'Maar hij is nog een -'
'Hij is geen kind meer!' zei Sirius ongeduldig.
'Hij is ook niet volwassen!' zei mevrouw Wemel, die rood begon te worden. 'Harry is James niet, Sirius!'
'Ik weet heel goed wie Harry is, Molly, dank je,' zei Sirius kil.
'Dat weet ik nog zo net niet,' zei mevrouw Wemel. 'Als ik je soms hoor praten, is het net alsof je denkt dat je je beste vriend terug hebt!' 'En wat is daar mis mee?' vroeg Harry.
'Wat daar mis mee is, Harry, is dat jij níet je vader bent, al lijk je nog zoveel op hem!' zei mevrouw Wemel, terwijl haar ogen zich in die van Sirius boorden. 'Je zit nog op school, en dat zouden de volwassenen die verantwoordelijk voor je zijn niet moeten vergeten!'
'Dus je bedoelt dat ik een onverantwoordelijke peetvader ben?' zei Sirius, wiens stem ook scheller werd.
'Ik bedoel dat je wel vaker ondoordachte dingen hebt gedaan, Sirius. Dat is de reden waarom Perkamentus je steeds op het hart drukt om thuis te blijven en -'

'Laten we de instructies van Perkamentus hier buiten laten!' zei Sirius.
'Arthur!' Mevrouw Wemel wendde zich tot haar man. 'Arthur, zeg jij er ook eens wat van!'
Meneer Wemel nam de tijd. Hij zette zijn bril af en poetste die langzaam op met zijn gewaad, zonder zijn vrouw aan te kijken. Pas toen hij hem zorgvuldig weer had opgezet, gaf hij antwoord.
'Perkamentus weet dat de situatie veranderd is, Molly. Hij accepteert dat Harry tot op zekere hoogte geïnformeerd zal moeten worden nu hij in het Hoofdkwartier logeert.'
'Ja, maar dat is heel wat anders dan hem aan te moedigen om te vragen wat hij wil!'
'Als ik voor mezelf mag spreken,' zei Lupos kalm, terwijl hij zijn blik eindelijk van Sirius afwendde en mevrouw Wemel zich haastig omdraaide in de hoop dat ze een bondgenoot had gevonden, 'dan lijkt het me beter dat Harry de feiten van ons hoort - niet alle feiten, Molly, maar een algemene indruk - dan dat hij een vertekend beeld krijgt van... anderen.'
Zijn uitdrukking was mild, maar Harry wist zeker dat in elk geval Lupos besefte dat een aantal Hangoren de grote schoonmaak van mevrouw Wemel had overleefd.
'Nou,' zei mevrouw Wemel zwaar ademend. terwijl ze zocht naar steun die ze niet kreeg, 'nou... ik zie dat ik in de minderheid ben. Laat ik alleen nog dit zeggen: Perkamentus

had vast zijn redenen om Harry niet te veel te vertellen, en als iemand die het beste met hem voorheeft -'
'Hij is je zoon niet,' zei Sirius kalm.
'Zo goed als!' zei mevrouw Wemel fel. 'Wie heeft hij anders?'
'Mij.'
'Ja,' zei mevrouw Wemel schamper. 'Het was alleen een beetje lastig om voor hem te zorgen toen je opgesloten zat in Azkaban, nietwaar?'
Sirius schoof zijn stoel achteruit.
'Molly, je bent niet de enige in deze keuken die om Harry geeft,' zei Lupos op scherpe toon. Sirius, ga zitten.'
Mevrouw Wemels onderlip trilde. Sirius, die doodsbleek was geworden, ging langzaam weer zitten.
'Ik vind dat Harry ook zijn zegje moet doen,' vervolgde Lupos. 'Hij is oud genoeg om zelf te kunnen beslissen.'
'Ik wil weten wat er gebeurd is,' zei Harry direct.
Hij keek mevrouw Wemel niet aan. Hij was geroerd toen ze zei dat hij als een zoon voor haar was, maar tegelijk wilde hij ook niet steeds bemoederd worden. Sirius had gelijk, hij was geen kind meer.
'Nou, goed dan,' zei mevrouw Wemel met stokkende stem. 'Ginny - Ron - Hermelien - Fred - George - de keuken uit! Nu!'
Onmiddellijk brak er tumult los.
'Wij zijn meerderjarig!' riepen Fred en George in koor.

'Als Harry mag blijven, waarom ik dan niet?' riep Ron.
'Ma, ik wil het ook horen!' jammerde Ginny.
'NEE!' schreeuwde mevrouw Wemel en ze stond op. Haar ogen waren vochtig. 'Ik verbied jullie -'
'Molly, je kunt Fred en George niets meer verbieden,' zei meneer Wemel vermoeid. 'Ze zijn meerderjarig.'
'Maar ze zitten nog op school.'
'Voor de wet zijn ze volwassen,' zei meneer Wemel op dezelfde vermoeide toon.
Mevrouw Wemel had nu een vuurrood hoofd.
'Ik - o, goed dan! Fred en George mogen blijven, maar Ron -'
'Harry vertelt mij en Hermelien toch alles wat jullie gezegd hebben!' zei Ron verhit. 'Ik bedoel - ja toch?' voegde hij er onzeker aan toe, terwijl hij Harry aankeek.
Een fractie van een seconde overwoog Harry om te zeggen dat hij Ron niets zou vertellen, geen woord, zodat hij zelf ook eens kon voelen hoe het was om in onwetendheid te worden gelaten. Maar die rancuneuze impuls verdween zodra ze elkaar aankeken.
'Tuurlijk,' zei Harry.
Ron en Hermelien glimlachten breed.
'Nou, goed dan!' schreeuwde mevrouw Wemel. 'Prima! Ginny NAAR BED!'
Ginny vertrok niet rustig. Ze hoorden haar tegen haar moeder razen en tieren terwijl ze langzaam en stampvoetend de trap

op liep, en in de hal kwam het oorverdovende gekrijs van mevrouw Zwarts daar nog eens bij. Lupos haastte zich naar het portret om de orde te herstellen en pas nadat hij was teruggekomen, de keukendeur achter zich dicht had gedaan en weer was gaan zitten, zei Sirius:
'Oké, Harry... wat wil je weten?'
Harry haalde diep adem en stelde de vraag die hem de afgelopen maand geobsedeerd had.
'Waar is Voldemort?' zei hij, de hernieuwde rillingen en grimassen rond de tafel negerend. 'Wat voert hij in zijn schild? Ik heb geprobeerd naar het Dreuzelnieuws te kijken, maar ik heb niets gezien wat ook maar in zijn richting wijst, geen mysterieuze sterfgevallen of zo.'
'Dat is omdat er nog geen mysterieuze sterfgevallen zijn geweest,' zei Sirius. 'Tenminste, niet voor zover wij weten... en we weten veel.'
'Meer dan hij denkt in elk geval,' zei Lupos.
'Waarom pleegt hij geen moorden meer?' vroeg Harry. Hij wist dat Voldemort alleen al het afgelopen jaar verscheidene mensen had gedood.
'Omdat hij niet de aandacht wil trekken,' zei Sirius. 'Dat zou te riskant zijn. Zijn terugkeer is niet helemaal verlopen zoals hij gepland had, snap je? Hij heeft er een puinhoop van gemaakt.'
'Of liever gezegd, dat heb jij gedaan,' zei Lupos met een

tevreden glimlach.
'Hoezo?' vroeg Harry verbijsterd.
'Je had het niet mogen overleven!' zei Sirius. 'Eigenlijk mochten alleen zijn Dooddoeners weten dat hij was teruggekeerd. Maar jij overleefde het, nadat je alles gezien had.'
'Als er iemand was die niet mocht weten dat hij was herrezen, en vooral niet zo snel na zijn terugkeer, dan was het Perkamentus,' zei Lupos. 'Maar door jouw toedoen wist Perkamentus het meteen.'
'Hoe heeft dat dan geholpen?' vroeg Harry.
'Maak je soms een geintje?' vroeg Bill ongelovig. 'Perkamentus is de enige voor wie Jeweetwel ooit bang is geweest!'
'Dankzij jou kon Perkamentus nog geen uur na de terugkeer van Voldemort de Orde van de Feniks weer bijeen roepen,' zei Sirius.
'En wat hebben de leden van de Orde allemaal gedaan?' zei Harry, die naar de anderen keek.
'Ons uiterste best om te voorkomen dat Voldemort zijn plannen ten uitvoer kan brengen,' zei Sirius.
'Hoe weten jullie wat zijn plannen zijn?' vroeg Harry.
'Perkamentus heeft een aardig idee,' zei Lupos, 'en als Perkamentus een aardig idee heeft, blijkt dat meestal wel te kloppen.'
'Wat is hij volgens Perkamentus dan van plan?'

'Nou, om te beginnen wil hij zijn leger weer opbouwen,' zei Sirius. 'Vroeger beschikte hij over een enorme strijdmacht: tovenaars die hij zo behekst of geïntimideerd had dat ze hem volgden, zijn trouwe Dooddoeners en een heleboel verschillende Duistere schepsels. Je hoorde hem plannen smeden om de reuzen voor zijn karretje te spannen; dat is maar één van de groepen waarop hij het gemunt heeft. Hij zal heus niet proberen om het tegen het Ministerie van Toverkunst op te nemen met maar een stuk of tien Dooddoeners.'
'Dus jullie proberen te verhinderen dat hij meer volgelingen krijgt?'
'We doen ons best,' zei Lupos.
'Hoe?'
Voornamelijk door zo veel mogelijk mensen ervan te overtuigen dat Jeweetwel werkelijk is teruggekeerd, zodat ze op hun hoede zijn,' zei Bill. 'En dat is al lastig genoeg.'
'Hoezo?'
'Door de houding van het Ministerie,'zei Tops. 'Je hebt Cornelis Droebel gezien, vlak na de terugkeer van Jeweetwel. Nou, hij klampt zich nog steeds halsstarrig aan zijn eigen mening vast. Hij weigert te geloven wat er gebeurd is.'
'Maar waarom?' vroeg Harry vertwijfeld. 'Waarom doet hij zo stom? Als Perkamentus -'
'Ah, nu leg je je vinger op de zere plek, Harry,' zei meneer

Wemel met een wrange glimlach. 'Perkamentus.'
'Droebel is bang voor hem,' zei Tops triest.
'Bang voor Perkamentus?' zei Harry ongelovig.
'Bang voor wat hij in zijn schild voert,' zei meneer Wemel. 'Droebel denkt dat Perkamentus hem wil verdringen. Hij denkt dat Perkamentus Minister van Toverkunst wil worden.'
'Maar Perkamentus is toch niet -'
'Nee, natuurlijk niet,' zei meneer Wemel. 'Hij is nooit op dat baantje uit geweest, ook al wilden veel mensen dat hij het zou worden toen Milène Boterberg met pensioen ging. In plaats daarvan kwam Droebel aan de macht, maar hij is nooit vergeten hoeveel steun Perkamentus had, ook al heeft Perkamentus nooit gesolliciteerd.'
'Diep van binnen weet Droebel dat Perkamentus veel slimmer is dan hij, een veel machtiger tovenaar, en toen hij pas Minister was vroeg hij Perkamentus constant om hulp en raad,' zei Lupos. 'Maar blijkbaar is hij de laatste tijd een stuk zelfverzekerder en geniet hij van zijn macht. Hij vindt het prachtig om Minister van Toverkunst te zijn en hij heeft zichzelf wijsgemaakt dat hij de slimmerik is en Perkamentus de onverantwoordelijke onruststoker.'
'Hoe kan hij dat nou denken?' vroeg Harry kwaad. 'Hoe kan hij denken dat Perkamentus dat allemaal zou verzinnen - dat ik dat zou verzinnen?' 'Omdat hij, als hij accepteert dat Voldemort is teruggekeerd, met problemen te kampen krijgt

waar het Ministerie veertien jaar lang geen last van heeft gehad,' zei Sirius bitter. 'Droebel kan zichzelf er niet toe brengen om dat onder ogen te zien. Het is veel geruststellender om te geloven dat Perkamentus aan de poten van zijn stoel zaagt en daarom liegt.'

'Zie je het probleem?' zei Lupos. 'Zolang het Ministerie volhoudt dat we niets te vrezen hebben van Voldemort, is het moeilijk om mensen ervan te overtuigen dat hij terug is, vooral omdat ze dat eigenlijk niet willen geloven. Bovendien oefent het Ministerie zware druk uit op de Ochtendprofeet om geen verslag meer te doen van wat ze daar de sensatieverhalen van Perkamentus noemen. Daardoor weet het grootste gedeelte van de tovergemeenschap helemaal niet dat er iets is gebeurd en zijn ze een gemakkelijk doelwit voor de Dooddoeners, als die de Imperiusvloek gebruiken.'

'Maar jullie maken het toch bekend?' zei Harry met een blik op meneer Wemel, Sirius, Bill, Levenius, Lupos en Tops. 'Jullie laten de mensen toch weten dat hij terug is?'

Ze glimlachten vreugdeloos.

'Aangezien iedereen denkt dat ik een krankzinnige massamoordenaar ben en het Ministerie een prijs van tienduizend Galjoenen op mijn hoofd heeft gezet, kan ik moeilijk folders gaan uitdelen op straat,' zei Sirius rusteloos.

'En de gemiddelde heks of tovenaar nodigt mij ook niet graag thuis uit,' zei Lupos. 'Dat krijg je als je een weerwolf bent.'

'Tops en Arthur zouden hun baantje op het Ministerie kwijtraken als ze hun mond voorbij praatten,' zei Sirius. En het is heel belangrijk dat we spionnen binnen het Ministerie hebben, want je kunt er wat om verwedden dat Voldemort die ook heeft.'
'We hebben wel een aantal mensen weten te overtuigen,' zei meneer Wemel. 'Tops, bijvoorbeeld - ze is te jong om de vorige keer bij de Orde van de Feniks te hebben gehoord en het is een geweldig voordeel als er ook een paar Schouwers aan onze kant staan. Aan Romeo Wolkenveldt hebben we ook veel gehad; hij heeft de leiding over de jacht op Sirius en heeft het Ministerie wijsgemaakt dat Sirius ergens in Tibet zit.'
'Maar als niemand het nieuws verspreidt dat Voldemort terug is -' begon Harry.
'Wie zegt dat niemand dat nieuws verspreidt?' zei Sirius. 'Waarom denk je dat Perkamentus zo in de problemen zit?'
'Hoe bedoel je?' vroeg Harry.
'Ze proberen hem in diskrediet te brengen,' zei Lupos. 'Heb je vorige week de Ochtendprofeet niet gezien? Ze schreven dat hij was afgezet als voorzitter van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters omdat hij te oud zou zijn en de zaken te veel op hun beloop zou laten, maar dat is niet waar; hij is weggestemd door tovenaars van het Ministerie, na een toespraak waarin hij de terugkeer van Voldemort bekend maakte. Ze hebben hem ook zijn baantje als

Hoofdbewindwijzer van de Wikenweegschaar afgepakt - dat is het magische hooggerechtshof - en ze dreigen zelfs zijn Orde van Merlijn, Eerste Klas, in te nemen.'
'Maar Perkamentus zegt dat ze hun gang maar gaan, zolang ze zijn foto op de Chocokikkerplaatjes laten staan,' zei Bill grijnzend.
'Dat is niet om te lachen,' zei meneer Wemel scherp. 'Als hij het blijft opnemen tegen het Ministerie zou hij wel eens in Azkaban kunnen belanden, en dat is het laatste waar we behoefte aan hebben. Zolang Jeweetwel weet dat Perkamentus vrij rondloopt en hem in de gaten houdt, zal hij voorzichtig te werk gaan. Als Perkamentus in de bak zit - nou, dan heeft Jeweetwel vrij spel.'
'Maar als Voldemort meer Dooddoeners probeert te rekruteren, wordt toch vanzelf bekend dat hij terug is?' vroeg Harry wanhopig.
'Voldemort wandelt niet gewoon naar iemands voordeur om aan te kloppen, Harry,' zei Sirius. 'Hij gebruikt list en bedrog, hij vervloekt, hij chanteert. Hij heeft een hoop ervaring met geheime operaties. En bovendien is het rekruteren van meer volgelingen slechts één van zijn doelen. Hij heeft ook andere plannen, plannen die hij heel stilletjes in werking kan laten treden, en daar concentreert hij zich voorlopig op.'
'Wat wil hij dan nog meer hebben, behalve nieuwe volgelingen?' vroeg Harry. Hij dacht dat hij Sirius en Lupos

heel even naar elkaar zag kijken voor Sirius antwoord gaf. 'Dingen die hij alleen stiekem te pakken kan krijgen.'
Toen Harry verbaasd bleef kijken, zei Sirius: 'Een wapen, bijvoorbeeld. Iets wat hij de vorige keer nog niet had.'
'De vorige keer dat hij machtig was?'
'Ja.'
'Wat voor soort wapen?' vroeg Harry. 'Nog erger dan de Avada Kedavra?'
'Zo is het genoeg!' zei mevrouw Wemel vanuit de schaduwen naast de deur. Harry had haar niet terug horen komen nadat ze Ginny naar boven had gebracht. Ze keek hen woedend aan, met haar armen over elkaar geslagen.
'Naar bed! Allemaal!' zei ze met een blik op Fred, George, Ron en Hermelien.
'Je kunt ons niet dwingen -' begon Fred.
'O nee?' snauwde mevrouw Wemel. Ze trilde een beetje terwijl ze tegen Sirius zei: 'Je hebt Harry meer dan genoeg verteld. Nog meer en je kunt hem net zo goed meteen in de Orde opnemen.'
'Waarom niet?' zei Harry vlug. 'Ik doe wel mee. Ik wil graag meedoen. Ik wil vechten.'
'Nee.'
Deze keer zei niet mevrouw Wemel dat, maar Lupos.
'De Orde bestaat alleen uit meerderjarige tovenaars,' zei hij. 'Tovenaars die niet meer op school zitten,' voegde hij eraan

toe toen Fred en George hun mond opendeden. 'Het brengt gevaren met zich mee waar jullie geen weet van hebben... Molly heeft gelijk, Sirius. We hebben genoeg verteld.'
Sirius haalde zijn schouders op, maar ging er niet tegenin. Gebiedend wenkte mevrouw Wemel haar zoons en Hermelien. Ze stonden een voor een op en Harry, die besefte dat hij niet kon winnen, volgde hun voorbeeld.

Hoofdstuk 6

HET NOBELE EN ALOUDE GESLACHT ZWARTS

Mevrouw Wemel volgde hen naar boven, met een grimmige uitdrukking op haar gezicht. 'Ik wil dat jullie regelrecht naar bed gaan en niet praten,' zei ze toen ze op de eerste overloop waren. 'We hebben morgen veel te doen. Ginny zal al wel slapen,' voegde ze eraan toe tegen Hermelien, 'dus probeer haar niet wakker te maken.'

'Slapen. Ja, vast,' zei Fred zachtjes nadat Hermelien welterusten had gezegd en ze de volgende trap op liepen. 'Als Ginny niet klaarwakker ligt te wachten, zodat Hermelien haar alles kan vertellen wat er beneden besproken is, dan ben ik een Flubberwurm.'

'Oké, Ron, Harry,' zei mevrouw Wemel op de tweede verdieping en ze wees naar hun slaapkamer. 'Naar bed.'

'Trusten,' zeiden Harry en Ron tegen de tweeling.

'Slaap lekker,' zei Fred met een knipoog.

Mevrouw Wemel deed de deur met een klap achter Harry dicht. Het was binnen zo mogelijk nog donkerder en somberder dan eerst. Het witte schilderij ademde nu langzaam en diep, alsof de onzichtbare geportretteerde sliep.

Harry trok zijn pyjama aan, zette zijn bril af en stapte in het kille bed, terwijl Ron een handvol Uilevellen op de klerenkast gooide als traktatie voor Hedwig en Koekeroekus, die rusteloos rondhipten en met hun vleugels ritselden.
'We kunnen ze niet iedere avond naar buiten laten om te jagen,' legde Ron uit terwijl hij zijn kastanjebruine pyjama aantrok. 'Perkamentus wil niet dat er te veel uilen rondvliegen op het plein, dat is verdacht. O ja... bijna vergeten...'
Hij liep naar de deur en schoof de grendel ervoor.
'Waarom doe je dat?'
'Knijster.' zei Ron terwijl hij het licht uitdeed. 'De eerste avond dat ik hier sliep, stond hij om drie uur 's nachts opeens naast m'n bed. Geloof me, alles is beter dan wakker worden terwijl hij door je kamer sluipt. Hoe het ook zij...' Hij stapte in bed, kroop onder de dekens en keek in het donker naar Harry, die zijn silhouet zag in het maanlicht dat door het groezelige raam viel. 'Wat vind je?'
Harry hoefde niet te vragen wat Ron bedoelde.
'Nou, het meeste hadden we zelf al wel kunnen raden, nietwaar?' zei hij en hij dacht aan wat er in de keuken was gezegd. 'Ik bedoel, ze zeiden in feite alleen maar dat de Orde wil voorkomen dat mensen zich aansluiten bij Vol - '
Ron maakte een sissend geluidje.
'demort,' zei Harry gedecideerd. 'Wanneer durf je die naam nou eindelijk eens uit te spreken? Sirius en Lupos doen het

ook.'
Ron negeerde die laatste opmerking.
'Ja, je hebt gelijk,' zei hij. 'Eigenlijk wisten we alles al, dankzij onze Hangoren. Het enige nieuwtje was - '
Beng.
'AU!'
'Niet zo hard, Ron, anders komt ma kijken.'
'Jullie zijn boven op m'n knieën Verschijnseld!'
'Ja, nou, het is lastiger mikken in het donker.'
Harry zag de vage omtrekken van Fred en George van Rons bed springen. Piepend en krakend zakte Harry's matras een paar centimeter in, toen George aan het voeteneind ging zitten.
'En, zijn jullie er al achter?' vroeg George gretig.
'Over welk wapen Sirius het had, bedoel je?'
'Volgens mij flapte hij dat er per ongeluk uit,' zei Fred genietend, terwijl hij naast Ron ging zitten. 'Daar hebben we niks over gehoord met onze Hangoortjes, nietwaar?'
'Wat zou het kunnen zijn?' vroeg Harry.
'Van alles en nog wat,' zei Fred.
'Maar niets is toch erger dan de Avada Kedavravloek?' zei Ron. 'Wat is nou erger dan de dood?'
'Misschien is het iets waarmee je een heleboel mensen tegelijk kunt doden,' opperde George.
'Of iets wat voor een ontzettend pijnlijke dood zorgt,' zei Ron

angstig.
'Als hij pijn wil doen, heeft hij de Cruciatusvloek,' zei Harry. 'Iets efficiënters bestaat niet.'
Er viel een stilte en Harry wist dat de anderen zich ook afvroegen wat voor gruwelen dat wapen zou kunnen aanrichten.
'Wie zou het nu hebben?' vroeg George.
'Wij, hoop ik,' zei Ron lichtelijk nerveus.
'Als dat zo is, bewaakt Perkamentus het waarschijnlijk,' zei Fred.
'Waar?' zei Ron. 'Op Zweinstein?'
'Vast!' zei George. 'Daar had hij de Steen der Wijzen ook verborgen.'
'Maar zo'n wapen is een stuk groter dan de Steen!' zei Ron.
'Hoeft niet,' zei Fred.
'Ja, grootte zegt niks over kracht,' zei George. 'Kijk maar naar Ginny.' 'Hoe bedoel je?' vroeg Harry.
'Jij hebt nog nooit kennisgemaakt met haar Vleddervleervloek, hé?'
'Sst!' zei Fred, die half overeind kwam. 'Luister!'
Ze zwegen en hoorden voetstappen op de trap.
'Ma,' zei George en met een luide beng voelde Harry het gewicht van zijn voeteneinde verdwijnen. Een paar tellen later kraakten de planken voor de deur; het was duidelijk dat mevrouw Wemel luisterde of ze lagen te praten.

Hedwig en Koekeroekus krasten mistroostig. De planken kraakten weer terwijl ze naar boven liep om Fred en George te controleren.
'Ze vertrouwt ons echt voor geen Knoet,' zei Ron spijtig.
Harry wist niet zeker of hij wel zou kunnen slapen; er waren die avond zoveel dingen gebeurd waarover hij moest nadenken dat hij ervan uitging dat hij uren wakker zou liggen. Eigenlijk wilde hij nog een tijdje met Ron praten, maar mevrouw Wemel kwam krakend de trap af en zodra ze eenmaal beneden was, hoorde hij anderen naar boven komen... hij hoorde zelfs wezens met meer dan twee benen zachtjes heen en weer galopperen voor hun slaapkamerdeur en Hagrid, hun leraar Zorg voor Fabeldieren, die zei: 'O Ja, een prachtbeesten, hè Hang? Dit jaar bestuderen we wapens...'
Harry zag dat de wezens kanonnen hadden in plaats van koppen en dat ze die op hem richtten... hij dook weg...
Toen hij zich weer ergens van bewust werd, lag hij opgerold onder de dekens en galmde de stem van George door de kamer.
'Ma zegt dat jullie op moeten staan. Het ontbijt staat klaar in de keuken en daarna verwacht ze jullie in de woonkamer. Er zijn veel meer Doxy's dan ze dacht en ze heeft een nest dode Pulkeriken gevonden onder de bank.'
Een halfuur later, nadat ze zich vlug hadden aangekleed en

hadden ontbeten, gingen Harry en Ron naar de woonkamer op de eerste verdieping: een lange kamer met een hoog plafond en olijfgroene muren die behangen waren met vuile wandtapijten. De vloerbedekking wasemde kleine stofwolkjes uit als iemand erop liep en de gordijnen van mosgroen fluweel zoemden alsof ze krioelden van de onzichtbare bijen. Mevrouw Wemel, Hermelien, Ginny, Fred en George stonden bij de gordijnen, maar ze zagen er nogal merkwaardig uit. Ze hadden allemaal een doek voor hun neus en mond gebonden en hadden grote spuitflessen met zwarte vloeistof in hun hand.

'Doe iets voor je gezicht en pak ook een spuit,' zei mevrouw Wemel tegen Harry en Ron zodra ze binnenkwamen. Ze wees op nog twee flessen met zwarte vloeistof die op een tafel met dunne pootjes stonden. 'Doxycide. Ik heb nog nooit zo'n vreselijke plaag meegemaakt - Joost mag weten wat die huis-elf hier de afgelopen tien jaar heeft uitgevoerd...' Hermeliens gezicht ging gedeeltelijk schuil achter een theedoek, maar toch zag Harry dat ze mevrouw Wemel verwijtend aankeek.

'Knijster is stokoud. Ik denk dat hij niet in staat was - '

'Je zou versteld staan als je wist waar Knijster toe in staat is, Hermelien,' zei Sirius, die de kamer binnenkwam met een bloedbevlekte zak die blijkbaar dode ratten bevatte. 'Ik heb Scheurbek net gevoerd,' zei hij toen hij Harry zag kijken. 'Ik hou hem boven, in mijn moeders slaapkamer. Maar over dat

schrijfbureau...'
Hij gooide de zak met ratten op een stoel en boog zich over het bureau, dat op slot zat maar zachtjes trilde.
'Nou, Molly, ik weet haast zeker dat het een Boeman is,' zei Sirius, die door het sleutelgat gluurde. 'Maar misschien moeten we Dolleman er even naar laten kijken voor we het opendoen - mijn moeder kennende, zou het ook wel eens iets veel ergers kunnen zijn.'
'Afgesproken, Sirius,' zei mevrouw Wemel.
Ze spraken allebei zo luchtig en beleefd dat Harry direct hoorde dat ze hun meningsverschil van de avond tevoren nog niet vergeten waren. Beneden klingelde de bel, meteen gevolgd door net zo'n kakofonie van gegil en gekrijs als Tops had veroorzaakt toen ze de paraplubak omschopte.
'Ik heb al zo vaak gezegd dat ze niet moeten aanbellen!' zei Sirius geïrriteerd, en hij ging haastig de kamer uit. Ze hoorden hem dreunend de trap af lopen terwijl de kreten van mevrouw Zwarts door het huis galmden: 'Eerloos gebroed, smerige halfbloedjes, verraders van jullie voorvaderen, voortbrengselen van vuil en gruis...'
'Doe de deur dicht, Harry,' zei mevrouw Wemel.
Harry deed de woonkamerdeur zo langzaam mogelijk dicht, want hij wilde horen wat er beneden gebeurde. Blijkbaar was Sirius erin geslaagd om de gordijnen voor het portret van zijn moeder dicht te trekken, want ze hield op met krijsen. Hij

hoorde Sirius door de hal lopen, daarna het gerammel van de ketting aan de voordeur en de zware stem van Romeo Wolkenveldt 'Ik ben net afgelost door Hecuba, dus die heeft nu de mantel van Dolleman,' zei Romeo. 'Het leek me verstandig om een rapport achter te laten voor Perkamentus...'
Harry, die de ogen van mevrouw Wemel in zijn achterhoofd voelde boren, deed de deur met tegenzin dicht en voegde zich weer bij het groepje Doxybestrijders.
Mevrouw Wemel boog zich over Gladianus Smalharts Grote Ongediertegids, die opengeslagen op de bank lag, en controleerde het artikel over Doxy's.
'Oké, jongens, we moeten voorzichtig zijn, want Doxy's bijten en hebben giftanden. Er staat een fles tegengif klaar, maar die gebruik ik liever niet.'
Ze kwam overeind, ging voor de gordijnen staan en wenkte de anderen.
'Als ik een teken geef, beginnen jullie te spuiten,' zei ze. 'Ik denk dat ze ons zullen aanvliegen, maar volgens het etiket is één flinke straal voldoende om ze te verlammen. Als ze niet meer bewegen, gooi je ze in deze emmer.'
Ze stapte zorgvuldig opzij zodat ze niet in de vuurlinie stond, en hief haar eigen fles op.
'Oké - spuiten!'
Harry had nog maar een paar seconden gespoten toen een volwassen Doxy uit een plooi in de gordijnen te voorschijn

schoot. Haar glanzende, keverachtige vleugels gonsden, haar piepkleine, vlijmscherpe tandjes waren ontbloot, haar elfachtige lichaam was bedekt met dik zwart haar en haar vier piepkleine vuistjes waren gebald van woede. Harry raakte haar recht in haar gezichtje met een wolk Doxycide en ze verstijfde midden in de lucht en plofte met een verrassend harde bonk op het versleten tapijt. Harry raapte haar op en gooide haar in de emmer.

'Fred, wat doe je?' vroeg mevrouw Wemel. 'Spuiten en weggooien!' Harry keek om. Fred hield een tegenstribbelende Doxy tussen duim en wijsvinger.

'Okido,' zei Fred opgewekt en hij spoot de Doxy vlug in haar gezicht, zodat ze flauwviel, maar zodra zijn moeder zich had omgekeerd, stopte hij de Doxy met een knipoog in zijn zak.

'We willen experimenteren met Doxygif voor onze Spijbelsmuldozen,' fluisterde George tegen Harry.

Harry bespoot behendig twee Doxy's die de aanval inzetten op zijn neus, stapte wat dichter naar George en mompelde vanuit zijn mondhoek: 'Wat zijn Spijbelsmuldozen?'

'Een speciaal assortiment snoepgoed waar je ziek van wordt,' fluisterde George, die zijn moeder in de gaten bleef houden. 'Niet echt vreselijk ziek, maar ziek genoeg om een les te kunnen overslaan. Fred en ik zijn de hele zomer bezig geweest om het te ontwikkelen. Het zijn snoepjes met verschillend gekleurde uiteinden. Als je de oranje helft van

onze Braakbabbelaars opeet, begin je over te geven. Zodra je haastig naar de ziekenzaal bent gebracht eet je de paarse helft op - '
'waardoor u zich direct weer kerngezond voelt en u zich kunt wijden aan uw favoriete vrijetijdsbestedingen, gedurende een uur dat anders gekenmerkt zou zijn door zinloze verveling.' Dat staat tenminste in onze advertenties, fluisterde Fred, terwijl hij voorzichtig opzij schuifelde zodat zijn moeder hem niet zag, een paar verdwaalde Doxy's opveegde en ze in zijn zak stopte. 'Maar we moeten er nog een hoop aan bijschaven. Op dit moment kost het onze proefpersonen nog zoveel moeite om te stoppen met overgeven dat ze de paarse helft bijna niet door kunnen slikken.'
'Proefpersonen?'
'Wij dus,' zei Fred. 'We zijn om de beurt de klos. George heeft de Zwijmzuurtjes uitgetest - wij allebei de Neusbloednoga - '
'Ma dacht dat we geduelleerd hadden,' zei George.
'Dus jullie gaan door met die fopshop?' mompelde Harry, die deed alsof hij de sproeikop van zijn spuit beter afstelde.
'Nou, we hebben nog geen kans gehad om uit te kijken naar een geschikt pand,'zei Fred nog zachter, toen mevrouw Wemel haar voorhoofd even afveegde met haar sjaal alvorens weer tot de aanval over te gaan. 'Daarom runnen we het op dit moment als een postorderbedrijf. We hebben vorige week

een advertentie in de Ochtendprofeet gezet.
' 'En allemaal dankzij jou, maatje,' zei George. 'Maar maak je geen zorgen... ma heeft geen flauw idee. Ze leest de Ochtendprofeet niet meer omdat er steeds leugens in staan over jou en Perkamentus.'
Harry grijnsde. Hij had Fred en George gedwongen het prijzengeld aan te nemen dat hij had gewonnen met het Toverschool Toernooi, zodat ze hun grote ambitie konden verwezenlijken en een fopshop konden openen, maar desondanks was hij blij dat mevrouw Wemel niet op de hoogte was van zijn aandeel in hun plannen. Ze vond het runnen van een feestwinkel geen geschikte carrière voor haar zoons.
Het ontsmetten van de gordijnen nam bijna de hele ochtend in beslag. Pas na twaalven deed mevrouw Wemel eindelijk haar beschermende sjaal af en plofte neer in een doorgezakte fauteuil, om met een kreet van walging weer overeind te springen omdat ze op de zak met dode ratten was gaan zitten. De gordijnen gonsden niet meer maar hingen er slap en klam bij na het intensieve gesproei. Onder aan de gordijnen puilden de bewusteloze Doxy's uit hun emmer, naast een kom zwarte eieren waar Knikkebeen aan snoof en waar Fred en George begerige blikken op wierpen.
'Laten we die voor na de lunch bewaren,' zei mevrouw Wemel, en ze wees op de stoffige vitrinekasten aan

weerszijden van de schoorsteenmantel. Ze waren volgestouwd met een merkwaardig assortiment voorwerpen: klauwen, een reeks roestige dolken, een opgerolde slangenhuid, een aantal doffe zilveren dozen met opschriften in talen die Harry niet kon ontcijferen en, als minst aangename, een rijkversierde kristallen fles met een opalen stop, gevuld met iets wat onmiskenbaar bloed was. De deurbel klingelde weer en iedereen keek naar mevrouw Wemel.
'Hier blijven,' zei ze gedecideerd en ze griste de zak met ratten van de stoel terwijl mevrouw Zwarts beneden weer begon te krijsen. 'Ik neem wel boterhammen mee.'
Ze ging de kamer uit en deed de deur zorgvuldig achter zich dicht. Meteen holde iedereen naar het raam, om te kijken wie er voor de deur stond. Ze zagen de kruin van een hoofd vol warrig, rossig haar en een enorme, wankele stapel ketels.
'Levenius!' zei Hermelien. 'Waarom heeft hij al die ketels bij zich?' 'Waarschijnlijk zoekt hij een veilige bergplaats,' zei Harry. 'Op de avond dat hij mij eigenlijk moest bewaken ging hij toch een lading gestolen ketels ophalen?'
'ja, je hebt gelijk,' zei Fred terwijl de voordeur openging; Levenius sjouwde zijn ketels naar binnen en verdween uit het zicht, 'Jeetje, daar zal ma blij mee zijn...'
Hij en George liepen naar de deur en luisterden. Mevrouw Zwarts gilde niet meer.
'Levenius praat met Romeo en Sirius,' mompelde Fred

ingespannen fronsend. 'Ik kan het niet goed verstaan... zullen we de Hangoren riskeren?'
'Het is het proberen waard,' zei George. 'Ik sluip wel naar boven en pak twee - '
Maar op dat moment barstte beneden een orkaan van geluid los, zodat Hangoren volkomen overbodig waren, Iedereen kon horen wat mevrouw Wemel schreeuwde.
'DIT IS GEEN OPSLAGPLAATS VOOR GESTOLEN GOED!'
'Hè, heerlijk als ma tegen iemand anders tekeergaat,' zei Fred met een tevreden glimlach, terwijl hij de deur een paar centimeter open deed zodat de stem van mevrouw Wemel nog beter tot zijn recht kwam. 'Voor de verandering, bedoel ik.'
'VOLKOMEN ONVERANTWOORDELIJK, ALSOF WE NIET GENOEG ZORGEN HEBBEN ZONDER DAT JIJ HET HUIS VOLSTOUWT MET GESTOLEN KETELS - '
'Die idioot laat haar op stoom komen,' zei George hoofdschuddend. 'Je moet haar meteen zien af te leiden, want als ze eenmaal bezig is, gaat ze uren door. Sinds Levenius er tussenuit is geknepen terwijl hij jou moest bewaken, heeft ze een aanleiding gezocht om hem op zijn donder te kunnen geven - en daar hebben we de moeder van Sirius weer.'
De woorden van mevrouw Wemel werden overstemd door

hernieuwd gegil en gekrijs van de portretten in de hal.
George wilde de deur dichtdoen om het geluid buiten te sluiten, maar voor hij dat kon doen kwam er een huis-elf binnenschuifelen. Hij was spiernaakt, afgezien van een gore lap die als een soort lendendoek om zijn middel was gebonden en hij leek stokoud. Zijn huid scheen verscheidene maten te groot voor hem en hoewel hij kaal was, zoals iedere huis-elf, groeiden er grote plukken wit haar uit zijn vleermuisachtige oren. Zijn ogen waren bloeddoorlopen en waterig grijs en hij had een grote, vlezige, nogal snuitachtige neus.
De elf keurde Harry en de anderen geen blik waardig. Hij deed net alsof hij hen niet zag en schuifelde gebogen maar vastberaden naar het andere einde van de kamer, terwijl hij onophoudelijk in zichzelf mompelde met een schorre, diepe stem die aan een brulkikker deed denken. 'Stinkt als een riool en nog een misdadiger ook, maar zij is geen haar beter, lelijke ouwe bloedverraadster, met haar rotkinderen die het huis van mijn meesteres bezoedelen, o, mijn arme meesteres, als ze eens wist wat voor schorem er nu in haar huis woont, wat zou ze dan niet tegen die oude Knijster zeggen, o de schande, de schande, Modderbloedjes en weerwolven en verraders en dieven, maar arme oude Knijster kan er niets aan doen...'
'Hallo, Knijster,' zei Fred, die de deur met een klap dichtdeed. De huis-elf verstijfde, hield op met mompelen en

maakte een heel overdreven en slecht geacteerd sprongetje van verbazing.
'Knijster zag de jonge meester niet,' zei hij, terwijl hij zich omdraaide en voor Fred boog. Nog steeds met zijn neus naar het tapijt gekeerd voegde hij er duidelijk verstaanbaar aan toe: 'Smerige kleine bloedverrader.'
'Sorry?' zei George. 'Dat laatste hoorde ik niet.'
'Knijster zei niets,' zei de elf, die ook boog voor George en er zacht aan toevoegde: 'En zijn tweelingbroer, ook al zo'n onnatuurlijk ettertje.' Harry wist niet of hij moest lachen. De elf richtte zich weer op en keek hen vuil aan. Hij bleef zachtjes mompelen, blijkbaar in de overtuiging dat ze hem niet konden verstaan.
'... en daar staat het Modderbloedje, zo brutaal als de beul, o wat zou mijn meesteres huilen als ze dat wist, en ik zie ook een nieuwe jongen. Knijster weet niet hoe hij heet. Wat doet hij hier? Knijster weet het niet...'
'Dit is Harry, Knijster,' zei Hermelien aarzelend. 'Harry Potter.' Knijsters grote bleke ogen werden nog groter en hij begon nog sneller en furieuzer te mompelen.
'Het Modderbloedje praat tegen Knijster alsof ze zijn vriendin is! O, wat zou Knijsters meesteres zeggen als ze hem in zulk gezelschap zag - '
'Noem haar geen Modderbloedje!' zeiden Ron en Ginny boos.

'Geeft niet,' fluisterde Hermelien. 'Hij is niet goed bij zijn hoofd, hij weet niet wat hij - '
'Maak jezelf niets wijs, Hermelien, hij weet precies wat hij zegt,' zei Fred, die vol afkeer naar Knijster keek.
Knijster staarde nog steeds mompelend naar Harry.
'Is dat waar? Is dat Harry Potter? Knijster ziet het litteken, dus moet het waar zijn, dit is de jongen die de Heer van het Duister heeft tegengehouden. Knijster vraagt zich af hoe hij dat gedaan heeft...'
'Net als wij allemaal, Knijster,' zei Fred.
'Wat kom je eigenlijk doen?' vroeg George.
Knijsters reusachtige ogen flitsten even naar George.
'Knijster is aan het schoonmaken,' zei hij ontwijkend.
'En dat moeten we geloven?' zei een stem achter Harry.
Sirius was terug en keek de huis-elf vanuit de deuropening nijdig aan.
Het lawaai in de hal was weggestorven; misschien zetten mevrouw Wemel en Levenius hun ruzie voort in de keuken.
Toen hij Sirius zag, maakte Knijster zo'n potsierlijk diepe buiging dat zijn snuitachtige neus dubbel boog tegen de grond.
'Sta op,' zei Sirius ongeduldig. 'Wat voer je in je schild?'
'Knijster is aan het schoonmaken,' herhaalde de elf. 'Knijster is de nederige dienaar van het nobele huis Zwarts - '
'En dat huis wordt met de dag zwarter. Het is hier echt een

zwijnenstal,' zei Sirius.
'Meester hield altijd al van een grapje,' zei Knijster, die opnieuw boog en er zacht aan toevoegde: 'Meester was een ondankbare kleine smeerlap en heeft zijn moeders hart gebroken.'
'Mijn moeder had geen hart, Knijster,' beet Sirius hem toe. 'Ze bleef leven uit pure rancune.'
Knijster boog opnieuw.
'Als Meester het zegt,' mompelde hij. 'Meester was te min om zijn moeders veters te strikken. O mijn arme meesteres, wat zou ze zeggen als ze zag dat Knijster hém nu dient, ze heeft altijd een hekel aan hem gehad, hij was een vreselijke teleurstelling voor haar -'
'Ik vroeg wat je kwam doen,' zei Sirius kil. 'Steeds als je zogenaamd iets schoonmaakt, neem je stiekem dingen mee, zodat wij ze niet kunnen weggooien.'
'Knijster zou nooit iets van zijn plaats halen in Meesters huis,' zei de elf. Vervolgens mompelde hij heel snel: 'Knijsters meesteres zou Knijster nooit vergeven als het wandtapijt werd weggegooid, het is al zeven eeuwen in de familie, Knijster moet het redden, Knijster laat het niet vernietigen door Meester en bloedverraders en kleine etterbakken - '
'Dat dacht ik al,' zei Sirius, met een schampere blik op de muur tegenover de deur, 'Ze heeft ook vast een Permanente Plakspreuk uitgesproken over de achterkant van het tapijt,

maar als ik een manier vind om het weg te gooien, zal ik dat zeker doen. En nu opgehoepeld, Knijster.' Blijkbaar durfde de huis-elf een direct bevel niet te negeren, maar hij wierp Sirius wel een blik vol diepe afkeer toe terwijl hij naar de deur schuifelde en mompelde: 'komt terug uit Azkaban en geeft Knijster bevelen, o mijn arme meesteres, wat zou ze zeggen als ze haar huis nu zag, vol geteisem dat haar mooiste spulletjes weggooit, ze heeft gezworen dat hij haar zoon niet was en nu is hij terug en nog een moordenaar ook, zeggen ze -'

'Ga zo door en ik ben dadelijk echt een moordenaar!' zei Sirius geïrriteerd, terwijl hij de deur achter de elf dichtsloeg.

'Sirius, hij is niet goed bij zijn hoofd,' zei Hermelien smekend. 'Volgens mij beseft hij niet dat we hem kunnen verstaan.'

'Hij is te lang alleen geweest,' zei Sirius, 'pratend in zichzelf en krankzinnige bevelen opvolgend van mijn moeders portret, maar hij was altijd al een kleine rot -'

'Maar als je hem nou vrij zou laten...' zei Hermelien hoopvol.

'We kunnen hem niet vrijlaten. Hij weet te veel van de Orde,' zei Sirius kortaf. 'En bovendien zou de schok hem fataal worden. Zeg maar eens tegen hem dat hij het huis moet verlaten en kijk dan hoe hij reageert.' Sirius liep naar het tapijt dat Knijster had willen beschermen en dat de volle breedte van de wand besloeg. Harry en de anderen volgden hem.

Het tapijt leek inderdaad oeroud; het was vaal en zo te zien hadden er op sommige plaatsen Doxy's aan geknaagd. Desondanks glinsterde het gouddraad van het borduursel nog voldoende om een enorme, uitgebreide stamboom te kunnen zien, die (voor zover Harry kon beoordelen) terugging tot in de Middeleeuwen. Helemaal boven aan het tapijt stond in grote letters:

Het Nobele en Aloude Geslacht Zwarts
'Toujours pur'

'Jij staat er niet op!' zei Harry, toen hij de onderkant van het tapijt had bestudeerd.
'Vroeger wel,' zei Sirius en hij wees op een klein, rond brandgat, alsof iemand een sigaret had uitgedrukt op het tapijt. 'M'n lieve oude moedertje heeft me weggeschroeid toen ik van huis wegliep - iets waar Knijster graag over mag mompelen.'
'Ben je van huis weggelopen?'
'Op m'n zestiende,' zei Sirius. 'Toen was ik het zat.'
'Waar ben je naartoe gegaan?' vroeg Harry, die hem aanstaarde.
'De ouders van je vader,' zei Sirius. 'Die waren heel aardig en adopteerden me min of meer als een soort tweede zoon. Ja, tijdens de schoolvakanties logeerde ik bij je pa en toen ik zeventien was, ging ik op mezelf wonen. M'n oom Alvoleus

had me een behoorlijke pot goud nagelaten - hij is ook van het tapijt geschroeid en dat zal wel de reden zijn - en daarna heb ik voor mezelf gezorgd. Maar als ik 's zondags bij meneer en mevrouw Potter wilde eten, was ik altijd welkom.'
'Maar... waarom ging je...'
'Weg?' Sirius glimlachte verbitterd en streek met zijn vingers door zijn lange, ongekamde haar. 'Omdat ik ze niet meer kon uitstaan: mijn ouders met hun obsessie voor bloedzuiverheid en hun overtuiging dat je een soort koning was als je de naam Zwarts droeg... mijn halfgare broer die stom genoeg was om hen te geloven... daar heb je hem.'
Sirius pookte met zijn vinger naar de naam Regulus Zwarts, die helemaal onder aan de stamboom stond. Zijn geboortedatum werd gevolgd door een datum van overlijden (zo'n vijftien jaar geleden).
'Hij was jonger dan ik,' zei Sirius. 'En een veel betere zoon, zoals ik altijd te horen kreeg.'
'Maar hij is dood,' zei Harry.
'Ja,' zei Sirius. 'Stomme idioot... hij sloot zich aan bij de Dooddoeners.'
'Meen je dat?'
'Kom, Harry, je hebt toch voldoende van dit huis gezien om te weten wat voor soort tovenaars mijn ouders waren?' zei Sirius prikkelbaar. 'Waren - waren je ouders ook Dooddoeners?'

'Nee, dat niet, maar ze vonden wel dat Voldemort het bij het rechte eind had. Zij dachten ook dat het tovenaarsras moest worden gezuiverd, dat iedereen die Dreuzels in de familie had het veld moest ruimen en dat alleen mensen met rein bloed het voor het zeggen mochten hebben. Ze waren trouwens niet de enigen: een hoop mensen vonden dat Voldemort prima ideeën had, tot zijn ware aard bovenkwam... toen bleek waartoe hij bereid was om aan de macht te komen, begonnen ze 'm te knijpen. Maar ik wed dat mijn ouders Regulus in het begin echt een kleine held vonden.'
'Is hij gedood door een Schouwer?' vroeg Harry aarzelend.
'Welnee,' zei Sirius. 'Nee, hij is vermoord door Voldemort. Of waarschijnlijk alleen op bevel van Voldemort; ik betwijfel of Regulus ooit belangrijk genoeg was om door Voldemort zelf te worden gedood. Voor zover ik heb kunnen nagaan, raakte hij in paniek toen hij hoorde wat hij allemaal moest doen nadat hij eenmaal in de organisatie verstrikt was geraakt, en probeerde hij terug te krabbelen. Nou, je kunt niet zomaar tegen Voldemort zeggen dat je een ander baantje zoekt. Of je dient hem je leven lang, of je gaat eraan.'
'Eten,' zei mevrouw Wemel.
Op de punt van haar uitgestoken toverstok balanceerde een enorm dienblad dat was volgeladen met boterhammen en cake. Ze had een vuurrood hoofd en zag er nog steeds kwaad uit. De anderen hadden allemaal trek en liepen naar haar toe,

maar Harry bleef bij Sirius staan, die zich dichter naar het wandtapijt boog.
'Ik heb hier in jaren niet meer naar gekeken. Daar heb je Firminus Nigellus... mijn over-over-overgrootvader... het minst populaire schoolhoofd dat Zweinstein ooit heeft gehad... en Araminta Meliflua... een nicht van mijn moeder... probeerde er op het Ministerie een wet doorheen te jassen waardoor het jagen op Dreuzels legaal zou worden... en lieve tante Elladora... zij is begonnen met de traditie om Huis-elfen te onthoofden als ze te oud werden om nog dienbladen te kunnen dragen... iedere keer als er in onze familie iemand werd geboren die ook maar een klein beetje fatsoenlijk was, werd hij of zij meteen onterfd. Ik zie Tops nergens. Misschien luistert Knijster daarom niet naar haar -eigenlijk hoort hij alles te doen wat een familielid hem opdraagt -'
'Is Tops familie van je?' vroeg Harry verbaasd.
'Jazeker. Haar moeder Andromeda was mijn lievelingsnicht,' zei Sirius, terwijl hij aandachtig naar het tapijt keek. 'Nee, Andromeda staat er ook niet op, kijk maar.'
Hij wees op een klein rond schroeiplekje tussen de namen Bellatrix en Narcissa.
'Andromeda's zussen staan er wel op, want die zijn met keurige, respectabele, bloedzuivere tovenaars getrouwd, maar Andromeda legde het aan met iemand met Dreuzelouders, ene Ted Tops, dus...'

Sirius deed alsof hij het wandtapijt blakerde met een toverstok en lachte zuur. Harry lachte niet; hij staarde veel te ingespannen naar de namen rechts van Andromeda's schroeiplek. Een dubbele lijn goudborduursel verbond Narcissa Zwarts met Lucius Malfidus en één verticaal gouden lijntje leidde naar de naam Draco.
'Je bent familie van Malfidus!' 'Alle bloedzuivere families zijn aan elkaar verwant,' zei Sirius.
'Je hebt maar weinig keus als je zoons en dochters uitsluitend met tovenaars van zuiver bloed mogen trouwen, want die zijn er bijna niet meer.
Molly is mijn aangetrouwde nicht en Arthur iets van een achter-achterneef.
Maar die hoef je niet te zoeken - als er ooit een stel bloedverraders heeft bestaan, zijn het de Wemels wel.' Maar Harry keek naar de naam links van Andromeda's schroeiplek: Bellatrix Zwarts, die met een dubbele lijn verbonden was met Rodolphus van Detta.
'Van Detta...' zei Harry hardop.
Die naam kwam hem bekend voor; hij kende hem ergens van, maar kon hem niet thuisbrengen, al kreeg hij wel een vreemd, hol gevoel in zijn maag.
'Die zitten in Azkaban,' zei Sirius kortaf.
Harry keek hem nieuwsgierig aan.
'Bellatrix en haar man Rodolphus zijn samen met Barto

Krenck junior naar Azkaban gebracht,' zei Sirius op dezelfde bruuske toon.
'Net als Rabastan, de broer van Rodolphus.' Opeens herinnerde Harry het zich.
Hij had Bellatrix van Detta gezien in de Hersenpan van Perkamentus, het vreemde voorwerp waarin je gedachten en herinneringen kon opslaan: een lange vrouw met donker haar en zware oogleden, die na haar proces was opgestaan en had gezegd dat ze altijd trouw zou blijven aan Voldemort, dat ze er trots op was dat ze had geprobeerd hem na zijn val te vinden en ervan overtuigd was dat haar trouw op een dag beloond zou worden.
'Je hebt nooit gezegd dat ze -' 'Doet dat er iets toe?' beet Sirius hem toe.
'Wat mij betreft zijn die lui geen familie van me, en zij al helemaal niet.
Ik heb haar niet meer gezien sinds ik zo oud was als jij, afgezien van een korte glimp toen ze in Azkaban arriveerde.
Denk je dat ik er trots op ben dat zo iemand mijn nicht is?'
'Sorry,' zei Harry vlug.
'Ik wilde niet - ik was verbaasd, meer niet -' 'Doet er niet toe.
Je hoeft je niet te verontschuldigen,' mompelde Sirius.
Hij keerde het tapijt de rug toe, met zijn handen diep in zijn zakken.
'Ik vind het vreselijk om terug te zijn,' zei hij, door de

woonkamer starend.
'Ik had niet gedacht dat ik ooit nog opgesloten zou zitten in dit huis.' Harry begreep het helemaal.
Hij wist precies hoe hij zich zou voelen als hij opeens terug moest naar de Ligusterlaan, als hij eenmaal volwassen was en had gedacht dat hij daar nooit meer een voet over de drempel zou hoeven zetten.
'Uiteraard is dit een ideaal Hoofdkwartier,' zei Sirius.
'Mijn vader heeft het beveiligd met alle tovermethodes die maar bekend waren toen hij hier woonde.
Het is Onleesbaar, zodat er geen Dreuzels op bezoek kunnen komen - alsof die dat gewild zouden hebben - en nu Perkamentus daar zijn eigen beschermende maatregelen aan heeft toegevoegd, denk ik niet dat je ergens een veiliger huis zou kunnen vinden.
Perkamentus is de Geheimhouder van de Orde - je kunt het Hoofdkwartier alleen vinden als hij je persoonlijk vertelt waar het is; het briefje dat Dolleman je gisteravond liet zien was van Perkamentus...'Sirius lachte kort en scherp.
'Als mijn ouders eens konden zien waar hun huis nu voor gebruikt wordt...nou, het portret van mijn moeder geeft je enig idee...' Hij keek even nors voor zich uit en zuchtte toen.
'Ik zou het niet zo erg vinden als ik af en toe maar eens naar buiten mocht en iets nuttigs kon doen.
Ik heb Perkamentus gevraagd of ik mee mag naar de

hoorzitting - als Snuffel, uiteraard - om je een beetje morele steun te geven.
Wat vind je?' Harry had het gevoel alsof zijn maag plotseling door het stoffige tapijt zonk Door alle opwinding nu hij weer in het gezelschap van zijn vrienden was en hoorde wat er allemaal gebeurd was, had hij sinds het avondeten gisteren niet meer aan de hoorzitting gedacht.
Na de woorden van Sirius keerde het verpletterende gevoel van angst echter in volle hevigheid terug.
Hij keek hoe Hermelien en de Wemels op hun boterhammen aanvielen en bedacht hoe hij zich zou voelen als zij teruggingen naar Zweinstein en hij niet.
'Maak je niet druk,' zei Sirius.
Harry keek op en besefte dat Sirius zijn gezicht had gezien.
'Ze spreken je vast vrij; er staat iets in het Internationale Statuut van Geheimhouding over toveren in noodgevallen, als het een kwestie van leven of dood is.' 'Maar als ze me toch van school sturen,' zei Harry zacht, 'kan ik dan bij jou komen wonen?' Sirius glimlachte triest.
'We zullen zien.' 'Ik zou lang niet zo erg opzien tegen die hoorzitting als ik wist dat ik niet terug hoefde naar de Duffelingen,' drong Harry aan.
'Die moeten wel heel erg zijn, als je liever hier bent,' zei Sirius somber.
'Schiet op, jullie twee, anders blijft er niks over,' riep mevrouw

Wemel.
Sirius zuchtte opnieuw en na een duistere blik op het wandtapijt voegden Harry en hij zich bij de anderen.
Harry deed zijn uiterste best om niet aan de hoorzitting te denken toen ze 's middags de vitrinekasten opruimden.
Gelukkig was dat een karwei waar je al je aandacht bij nodig had, omdat veel van de voorwerpen er blijkbaar niets voor voelden om hun stoffige planken te verlaten.
Sirius werd lelijk gebeten door een zilveren snuifdoos; binnen een paar tellen was zijn hand bedekt met onsmakelijke korsten, alsof hij een krokante bruine handschoen droeg.
'Geeft niks,' zei hij en hij bestudeerde zijn hand belangstellend alvorens hem met een tikje van zijn toverstok te genezen.
'Ik denk dat er Knapperkorstpoeder in zat.' Hij gooide de doos in de zak waarin ze ongewenste voorwerpen deponeerden.
Harry zag hoe George even later zorgvuldig een doek om zijn hand wikkelde en de doos stiekem in zijn al met Doxy's gevulde broekzak stopte.
Toen Harry een onaangenaam uitziend zilveren instrument wilde pakken dat veel weg had van een pincet met pootjes, rende het snel als een spin tegen zijn arm op en probeerde hem te steken.

Sirius plette het met een massief boek getiteld Edele Geslachten - Een Overzicht van Alle Tovenaarsfamilies.
Er was ook een speeldoos die een enigszins sinister, tinkelend wijsje speelde toen hij werd opgewonden, Iedereen voelde zich daarna opeens merkwaardig slap en slaperig, tot Ginny zo verstandig was het deksel dicht te slaan.
Verder vonden ze een groot medaillon dat niemand open kon krijgen, een aantal antieke zegels en, in een stoffig doosje, een Orde van Merlijn, Eerste Klas, die het Ministerie aan de grootvader van Sirius had toegekend wegens 'bewezen diensten'.
'Dat betekent dat hij ze een zak goud heeft gegeven,' zei Sirius vol verachting en hij smeet de medaille in de afvalzak.
Knijster kwam diverse keren binnensluipen en probeerde dingen naar buiten te smokkelen onder zijn lendendoek.
Iedere keer als hij betrapt werd, mompelde hij vreselijke verwensingen.
Toen Sirius een grote gouden ring met het wapen van Zwarts afpakte, barstte Knijster zelfs in tranen van woede uit.
Zachtjes snikkend blies hij de aftocht, terwijl hij Sirius uitmaakte voor dingen waar Harry nog nooit van gehoord had.
Die was van mijn vader,' zei Sirius terwijl hij de ring in de zak gooide.
'Knijster was ietsje minder toegewijd aan hem dan aan mijn

moeder, maar toch betrapte ik hem vorige week nog toen hij een oude broek van pa probeerde in te pikken.' Mevrouw Wemel liet hen hard doorwerken.
Alleen al het ontsmetten van de woonkamer kostte drie dagen.
Uiteindelijk waren de enige ongewenste voorwerpen die over waren het wandtapijt met de stamboom van de Zwartsen, dat ze met geen mogelijkheid van de muur konden krijgen, en het rammelende bureau.
Dolleman was niet meer langs geweest, dus wisten ze nog steeds niet zeker wat erin zat.
Van de woonkamer gingen ze naar een eetkamer op de begane grond, waar ze in de servieskast spinnen zo groot als schoteltjes aantroffen (Ron ging vlug thee zetten en kwam pas anderhalf uur later terug).
Het servies, dat voorzien was van het wapen en het motto van de Zwartsen, gooide Sirius direct in een zak en een serie oude foto's in doffe zilveren lijsten onderging hetzelfde lot.
De afgebeelde personen gilden snerpend toen het glas in hun lijstjes aan scherven vloog.
Sneep noemde hun werk dan misschien 'schoonmaken', maar naar Harry's idee voerden ze in feite oorlog tegen het huis, dat zich met hand en tand verzette, geholpen door Knijster.
Steeds als ze ergens waren, dook de huis-elf op en zijn gemompel werd des te beledigender naarmate zijn pogingen

om dingen te redden uit de afvalzakken vaker strandden.
Sirius dreigde op een gegeven moment zelfs hem kleren te geven, maar Knijster staarde hem met waterige ogen aan en zei: 'Meester moet doen wat Meester niet laten kan', alvorens zich om te draaien en luid te mompelen: 'maar Meester stuurt Knijster niet weg, nee, want Knijster weet wat ze in hun schild voeren, jazeker.
Hij spant samen tegen de Heer van het Duister, met Modderbloedjes en verraders en ander tuig...' Op dat moment negeerde Sirius de protesten van Hermelien, greep Knijster van achteren bij zijn lendendoek en gooide hem met een boog de kamer uit.
Verscheidene keren per dag ging de bel, waarna de moeder van Sirius steevast begon te krijsen en Harry en de anderen een poging deden om de bezoekers af te luisteren, al werden ze niet veel wijzer van de gespreksflarden die ze opvingen alvorens mevrouw Wemel hen weer aan het werk zette.
Sneep glipte diverse keren het huis in en uit, al liep Harry hem tot zijn opluchting nooit tegen het lijf, en hij ving ook een glimp op van zijn lerares Gedaanteverwisseling, professor Anderling, die er heel merkwaardig uitzag in een Dreuzeljurk en -jas.
Ook zij had het blijkbaar te druk om lang te kunnen blijven, maar sommige bezoekers kwamen een handje helpen.
Op een gedenkwaardige middag, toen ze een moorddadige

oude Grauwel ontdekten die zich boven schuilhield in een toilet, kregen ze gezelschap van Tops.
Lupos, die in het huis van Sirius logeerde maar ook vaak lange tijd weg was om geheimzinnig werk te doen voor de Orde, hielp hen een staande klok te repareren die de onaangename gewoonte had om voorbijgangers te bekogelen met zware moeren en bouten.
Levenius wist zijn ernstig geschonden reputatie bij mevrouw Wemel enigszins op te poetsen door Ron te redden uit de plooien van een stokoud paars gewaad, dat hem probeerde te wurgen toen hij een klerenkast wilde uitruimen.
Ondanks het feit dat hij nog steeds slecht sliep en dat dromen over gangen en gesloten deuren hem steken in zijn litteken bezorgden, had Harry het voor het eerst die zomer een beetje naar zijn zin.
Zolang hij het maar druk had, ging alles goed, maar als het werk erop zat, als hij even niet op zijn hoede was of uitgeput op bed lag en keek hoe vage schaduwen over het plafond bewogen, werd hij meteen weer geplaagd door gedachten aan de naderende hoorzitting.
Vlijmscherpe angstscheuten sneden door hem heen als hij zich afvroeg wat er met hem zou gebeuren als hij echt van school werd gestuurd.
Die gedachte was zo vreselijk dat hij hem niet durfde uitspreken, zelfs niet tegen Ron en Hermelien.

Hij zag hen weliswaar vaak samen fluisteren en ongeruste blikken in zijn richting werpen, maar ze volgden zijn voorbeeld en zeiden niets.
Soms kon hij niet voorkomen dat in zijn verbeelding een anonieme functionaris van het Ministerie opdoemde, die zijn toverstok doormidden brak en hem opdracht gaf terug te keren naar de Duffelingen...
maar dat zou hij niet doen, dat had hij zich vast voorgenomen. Dan ging hij liever terug naar het Grimboudplein en trok hij bij Sirius in.
Hij had het gevoel alsof er een baksteen in zijn maag viel toen mevrouw Wemel woensdagavond onder het eten zachtjes zei: 'Ik heb je beste kleren gestreken voor morgenochtend, Harry, en ik wil dat je vanavond je haar wast.
Een goede eerste indruk doet wonderen.' Ron, Hermelien, Fred, George en Ginny hielden allemaal op met praten en keken hem aan.
Harry knikte en probeerde een hap van zijn karbonaadje te nemen, maar zijn mond was plotseling zo droog dat hij niet kon kauwen.
'Hoe moet ik er komen?' vroeg hij aan mevrouw Wemel.
Hij deed zijn best om nonchalant te klinken.
'Arthur neemt je mee als hij naar zijn werk gaat,' zei mevrouw Wemel.
Meneer Wemel, die tegenover Harry zat, glimlachte

bemoedigend.
Harry keek naar Sirius, maar voor hij iets kon vragen gaf mevrouw Wemel al antwoord.
'Het lijkt professor Perkamentus geen goed idee als Sirius meegaat en ik moet zeggen dat ik -' '-het daar helemaal mee eens ben,' zei Sirius met op elkaar geklemde kaken.
Mevrouw Wemel tuitte haar lippen.
'Wanneer zei Perkamentus dat?' vroeg Harry, die Sirius aanstaarde.
'Hij is hier gisteravond even geweest, toen jij al naar bed was,' zei meneer Wemel.
Sirius prikte nors met zijn vork in een aardappel en Harry keek naar zijn eigen bord.
De gedachte dat Perkamentus aan de vooravond van de hoorzitting was langs geweest maar hem niet eens even had opgezocht, maakte dat hij zich zo mogelijk nog rotter voelde.

Hoofdstuk 7

HET MINISTERIE VAN TOVERKUNST

De volgende ochtend om half zes schrok Harry zo abrupt wakker dat het leek alsof iemand in zijn oor had geschreeuwd. Een paar tellen bleef hij roerloos liggen, terwijl de gedachte aan de hoorzitting tot in elk vezeltje van zijn brein doordrong, tot hij het niet meer kon verdragen.
Hij sprong uit bed en zette zijn bril op.
Mevrouw Wemel had zijn pas gewassen T-shirt en spijkerbroek al klaargelegd op het voeteneinde van zijn bed en Harry kleedde zich haastig aan.
Het witte schilderij gniffelde zacht.
Ron lag languit op zijn rug met zijn mond wijd open, en sliep als een blok. Hij verroerde zich niet terwijl Harry naar de deur liep, de overloop op stapte en de deur zachtjes achter zich dichttrok. Harry probeerde niet te denken aan de volgende keer dat hij Ron zou zien en ze misschien niet meer samen op Zweinstein zouden zitten. Hij liep stilletjes de trap af, langs de hoofden van Knijsters voorouders, en ging naar de keuken.
Hij had gedacht dat er verder niemand op zou zijn, maar toen

hij bij de keukendeur was, hoorde hij het gemompel van stemmen. Hij deed de deur open en zag meneer en mevrouw Wemel, Sirius, Lupos en Tops aan tafel zitten, alsof ze op hem wachtten, Iedereen was aangekleed, behalve mevrouw Wemel, die een gewatteerde paarse ochtendjas droeg. Zodra Harry binnenkwam, sprong ze overeind.
'Ontbijt,' zei ze, terwijl ze haar toverstok pakte en vlug naar de haard liep.
'M-m-morgen, Harry,' geeuwde Tops. Deze keer was haar haar blond en krullerig. 'Lekker geslapen?'
'Ja hoor,' zei Harry.
'Ik b-b-ben de hele nacht op geweest,' zei ze met een tweede gigantische geeuw. 'Kom naast me zitten...' Ze schoof een stoel achteruit en gooide daarbij de stoel ernaast om.
'Wat wil je eten, Harry?' riep mevrouw Wemel. 'Havermout? Muffins? Eieren met spek? Toast?'
'Alleen - alleen toast, graag,' zei Harry.
Lupos keek even naar Harry en zei toen tegen Tops: 'Wat zei je over Schobbejak?' 'O... ja... nou, we moeten voorzichtig zijn. Hij stelt Romeo en mij de laatste tijd rare vragen...'
Harry was vagelijk dankbaar dat hij niet bij het gesprek betrokken werd. Er trokken allerlei vreemde krampen door zijn maag. Mevrouw Wemel zette wat toast en een pot marmelade voor hem neer en hij probeerde iets te eten, maar het was alsof hij op karton kauwde. Mevrouw Wemel

ging aan de andere kant naast hem zitten en begon zijn T-shirt glad te strijken. Ze stopte het labeltje naar binnen en trok zijn mouwen recht en Harry wilde dat ze dat niet zou doen.
'... en ik moet tegen Perkamentus zeggen dat ik morgen geen nachtdienst kan doen. Ik b-ben gewoon te moe,' besloot Tops met alweer een enorme geeuw.
'Ik val wel voor je in,' zei meneer Wemel. 'Dat geeft niks, ik moet toch een rapport afmaken...' Meneer Wemel droeg geen tovenaarsgewaad maar een krijtstreepbroek en een oud pilotenjack. Hij keek van Tops naar Harry. 'Hoe voel je je?'
Harry haalde zijn schouders op.
'Het is zo voorbij,' zei meneer Wemel opbeurend. 'Over een paar uur is je naam gezuiverd,' Harry zei niets. 'De hoorzitting wordt op mijn verdieping gehouden, in het kantoor van Emilia Bonkel, het hoofd van de afdeling Magische Wetshandhaving. Zij zal je ondervragen.'
'Emilia Bonkel is geen slechte, Harry,' zei Tops serieus. 'Ze is eerlijk en zal je rustig je verhaal laten doen.' Harry knikte, maar wist nog steeds niet wat hij moest zeggen.
'Word vooral niet kwaad,' zei Sirius abrupt. 'Wees beleefd en houd je aan de feiten.' Harry knikte opnieuw.
'De wet staat achter je, Harry,' zei Lupos kalm. 'In levensbedreigende situaties mogen zelfs minderjarige magiërs toveren.' Er liep iets kouds langs Harry's nek en even dacht hij dat iemand een Kameoflagespreuk had uitgesproken, maar

toen besefte hij dat mevrouw Wemel zijn haar te lijf ging met een natte kam. Ze drukte hard op zijn kruin.
'Blijft het echt nooit plat liggen?' vroeg ze vertwijfeld. Harry schudde zijn hoofd.
Meneer Wemel keek op zijn horloge en toen naar Harry. 'Laten we gaan,' zei hij. 'Het is nog een beetje vroeg, maar je kunt beter wat eerder op het Ministerie zijn dan hier rond te hangen.'
'Oké,' zei Harry werktuiglijk. Hij legde zijn toast neer en stond op.
'Alles komt goed, Harry,' zei Tops, die op zijn arm klopte.
'Succes,' zei Lupos.
'Ik weet zeker dat het allemaal op zijn pootjes terechtkomt.'
'En zo niet, dan neem ik Emilia Bonkel wel voor mijn rekening...' zei Sirius grimmig.
Harry glimlachte zwakjes.
Mevrouw Wemel omhelsde hem. 'We zullen voor je duimen,' zei ze.
'Bedankt,' zei Harry. 'Nou... tot later dan maar.' Hij volgde meneer Wemel naar de voordeur en hoorde de moeder van Sirius grommen in haar slaap achter haar gordijnen.
Meneer Wemel schoof de grendels weg en ze stapten het kille grijze ochtendlicht in.
'Normaal gesproken loopt u toch niet naar uw werk?' vroeg Harry, terwijl ze in stevig tempo om het plein marcheerden.

'Nee, meestal Verschijnsel ik,' zei meneer Wemel. 'Maar dat kun jij uiteraard nog niet en het lijkt me verstandig om op een zo onmagisch mogelijke manier te arriveren... dat maakt een betere indruk, gezien de aanklacht...' Terwijl ze liepen had meneer Wemel zijn hand onder zijn jack en Harry wist dat hij zijn toverstok vasthield.
De vervallen straten waren bijna uitgestorven, maar toen ze bij een haveloos klein metrostation arriveerden, puilde dat al uit van de vroege forenzen. Zoals altijd wanneer hij Dreuzels in hun dagelijkse omgeving zag, kostte het meneer Wemel moeite om zijn enthousiasme te verbergen. 'Echt fantastisch,' fluisterde hij toen hij de kaartjesautomaten zag. 'Ongelooflijk ingenieus.'
'Ze zijn defect,' zei Harry, die op een bordje wees.
'Ja, maar toch...' zei meneer Wemel, met een bewonderende glimlach naar de automaten.
Ze kochten hun kaartjes bij een slaperige controleur (of liever gezegd Harry, omdat meneer Wemel altijd moeite had met Dreuzelgeld) en vijf minuten later stapten ze in de metro en ratelden ze richting centrum. Meneer Wemel keek de hele tijd ongerust op het plattegrondje boven het raam.
'Nog vier haltes te gaan, Harry... nu nog maar drie... nog twee haltes, Harry...' Bij een station in hartje Londen stapten ze uit en werden ze meegesleurd door een stroom van mannen in maatpakken en vrouwen met aktetassen.

Ze namen de roltrap, passeerden de tourniquet (meneer Wemel was dolenthousiast over de manier waarop die zijn kaartje inslikte) en stonden toen in een brede straat met indrukwekkende gebouwen aan weerskanten, waar het al zwart zag van de auto's.
'Waar zijn we?' zei meneer Wemel verbaasd en één ijzingwekkend moment dacht Harry dat ze bij de verkeerde halte waren uitgestapt, ondanks het feit dat meneer Wemel continu op de kaart had gekeken, maar toen zei hij: 'O ja... deze kant uit, Harry,' en ging hij hem voor naar een zijstraat. 'Sorry,' zei hij, 'maar ik ga nooit met de metro en vanuit Dreuzelperspectief ziet alles er heel anders uit. Eerlijk gezegd heb ik nog nooit de bezoekersingang gebruikt.' Hoe verder ze liepen, hoe kleiner en bescheidener de gebouwen werden.
Uiteindelijk arriveerden ze in een straat met diverse sjofele kantoren, een kroeg en een container vol sloopafval. Harry had gedacht dat het Ministerie van Toverkunst op een imposantere locatie gevestigd zou zijn.
'We zijn er,' zei meneer Wemel opgewekt en hij wees op een oude rode telefooncel met ingeslagen ruitjes, die voor een met graffiti volgespoten muur stond.
'Na jou, Harry.' Hij deed de deur van de telefooncel open. Harry stapte stomverbaasd naar binnen. Meneer Wemel wurmde zich ook in de cel en deed de deur dicht. Er was nauwelijks ruimte voor twee; Harry stond tegen de telefoon

gedrukt, die scheef aan de wand hing, alsof een vandaal had geprobeerd hem los te rukken. Meneer Wemel reikte langs Harry heen en pakte de hoorn.
'Misschien is dit ding ook defect, meneer Wemel,' zei Harry.
'Nee, nee, het werkt vast uitstekend,' zei meneer Wemel, die de hoorn boven zijn hoofd hield en naar de kiesschijf keek. 'Even denken... zes...' hij draaide het nummer, 'twee... vier... en nog een vier... en een drie...' Terwijl de kiesschijf soepel snorrend terugdraaide, klonk plotseling een koele vrouwenstem door de cel: niet uit de hoorn die meneer Wemel vasthield, maar luid en duidelijk, alsof er een onzichtbare dame naast hen stond.
'Welkom bij het Ministerie van Toverkunst. Uw naam en de reden van uw bezoek, graag.'
'Eh...' zei meneer Wemel, die duidelijk twijfelde of hij in de hoorn moest praten of niet. Hij sloot een compromis door het mondstuk bij zijn oor te houden.
'Arthur Wemel, Afdeling Misbruikpreventie van Dreuzelvoorwerpen. Ik begeleid Harry Potter, die is opgeroepen voor een hoorzitting...'
'Dank u,' zei de koele vrouwenstem. 'Bezoeker, neem uw badge en bevestig hem op uw gewaad.' Er klonk een klik en een gerinkel en Harry zag iets uit de gleuf vallen waardoor je gewoonlijk je wisselgeld terugkreeg.
Hij pakte een vierkante zilveren badge met de woorden Harry

Potter, Hoorzitting en speldde hem op zijn T-shirt, terwijl de vrouwenstem zei: 'Bezoeker van het Ministerie, u bent verplicht u te laten fouilleren en uw toverstok te laten registreren bij de bewakingsbalie aan het einde van het Atrium.' De vloer van de telefooncel trilde.

Ze zonken langzaam weg in de grond. Harry keek een beetje angstig hoe het trottoir omhoog rees langs de glazen wanden van de cel, tot de duisternis zich boven hen sloot. Toen zag hij helemaal niets meer; hij hoorde alleen het doffe geknars waarmee de telefooncel wegzakte in de aarde. Na ongeveer een minuut, hoewel Harry het veel langer vond aanvoelen, scheen er een gouden lichtstreep op zijn voeten, die snel groter werd en langs zijn lichaam omhoog gleed tot hij zijn gezicht bereikte. Harry moest met zijn ogen knipperen om te voorkomen dat ze zouden gaan tranen.

'Het Ministerie van Toverkunst wenst u een prettige dag,' zei de vrouwenstem. De deur van de telefooncel sprong open en meneer Wemel stapte naar buiten, gevolgd door Harry, die met open mond om zich heen keek. Ze stonden aan het einde van een lange, schitterende hal met een gepolijste vloer van donker hout. Het pauwblauwe plafond was ingelegd met fonkelende gouden symbolen die steeds veranderden en van plaats verwisselden, als een reusachtig hemels informatiebord. In de wanden aan weerszijden, met een glanzende lambrisering van donker hout, bevonden zich vele vergulde

haarden. In de haarden links verscheen om de paar tellen een heks of tovenaar, met een zacht geruis. Voor de haarden rechts wachtten korte rijen mensen tot ze konden vertrekken. Halverwege de hal klaterde een fontein. Een groep van meer dan levensgrote gouden beelden stond midden in een rond bassin.

Het hoogste beeld was van een nobel uitziende tovenaar, die zijn toverstaf recht omhooghield. Hij werd omgeven door een beeldschone heks, een centaur, een kobold en een huis-elf. De laatste drie keken vol aanbidding naar de heks en de tovenaar.

Flonkerende waterstralen spoten uit hun toverstokken, uit de pijlpunt van de centaur, de top van de hoed van de kobold en uit de oren van de huis-elf, zodat het kletteren en ruisen van vallend water zich vermengde met het geplop en geknal van Verschijnselende werknemers en het getik van voetstappen, terwijl honderden heksen en tovenaars, die ervoor het merendeel nog nors en slaperig uitzagen, naar een gouden poort aan het andere eind van de hal liepen.

'Hierheen,' zei meneer Wemel. Ze sloten zich bij de menigte aan en zigzagden tussen de ambtenaren van het Ministerie door. Sommigen droegen wankele stapels perkament en anderen haveloze aktetassen; weer anderen lazen al lopend de Ochtendprofeet. Toen ze de fontein passeerden, zag Harry zilveren Sikkels en bronzen Knoeten glinsteren op de

bodem van het bassin. Op een klein, vuil bordje naast de fontein stond:

ALLE GIFTEN UIT DE FONTEIN VAN DE MAGISCHE BROEDERSCHAP KOMEN TEN GOEDE AAN ST. HOLISTO'S HOSPITAAL VOOR MAGISCHE ZIEKTES EN ZWAKTES.

Als ik niet van Zweinstein word gestuurd, gooi ik er tien Galjoenen in, dacht Harry vertwijfeld.
'Hierheen, Harry,' zei meneer Wemel en ze verlieten de stroom mensen die naar de gouden poort liep. Links, onder een bord met het opschrift Bewaking, zat een slecht geschoren tovenaar in een pauwblauw gewaad achter een balie. Hij keek op toen ze aan kwamen lopen en legde zijn Ochtendprofeet neer.
'Ik begeleid een bezoeker,' zei meneer Wemel met een gebaar naar Harry.
'Stapje naar voren, graag,' zei de tovenaar verveeld.
Harry liep naar hem toe. De tovenaar pakte een dunne gouden staaf, zo lang en flexibel als een autoantenne, en streek daarmee van voren en achteren over Harry's lichaam.
'Stok,' gromde de tovenaar, terwijl hij het gouden instrument neerlegde en zijn hand uitstak. Harry pakte zijn toverstok. De man legde hem op een vreemd, geelkoperen instrument dat aan een weegschaal met één schaaltje deed denken. Het

apparaat begon te trillen en uit een gleuf in het voetstuk gleed een smalle strook perkament. De tovenaar scheurde de strook af en las: 'Zevenentwintig komma acht centimeter, kern van feniksveer, vier jaar in gebruik. Klopt dat?'
'Ja,' zei Harry zenuwachtig.
'Dit hou ik,' zei de tovenaar en hij prikte de strook op een koperen pinnetje. 'Jij krijgt dit,' voegde hij eraan toe en hij gaf Harry zijn toverstok terug.
'Bedankt.' 'Wacht eens even...' zei de tovenaar langzaam. Zijn blik flitste van de zilveren bezoekersbadge op Harry's borst naar zijn voorhoofd.
'Bedankt, Erik,' zei meneer Wemel gedecideerd. Hij pakte Harry bij zijn schouder en loodste hem terug naar de stroom heksen en tovenaars die de gouden poort passeerde. Te midden van een dringende menigte liepen Harry en meneer Wemel naar een kleinere hal, waar minstens twintig liften klaarstonden achter vouwhekken van gesmeed goud. Harry en meneer Wemel sloten zich bij een van de rijen aan. Naast hen stond een grote tovenaar met een baard. Hij had een kartonnen doos bij zich, die raspende geluiden maakte.
'Alles goed, Arthur?' zei de tovenaar en hij knikte tegen meneer Wemel.
'Wat heb je daar, Bob?' vroeg meneer Wemel meteen blik op de doos.
'Weten we nog niet zeker,' zei de tovenaar ernstig.

'Eerst dachten we een minkukelkip, tot ze opeens vuur begon te spuwen. Volgens mij heeft iemand aardig de hand gelicht met het Experimentele Fokverbod.' Met een hoop gerammel en gekletter verscheen er een lift; het gouden hek gleed open en Harry en meneer Wemel stapten in, samen met de rest van de menigte, zodat Harry tegen de achterwand werd gedrukt.

Verschillende heksen en tovenaars bekeken hem nieuwsgierig; hij staarde naar zijn voeten om niemand aan te hoeven kijken en streek zijn pony glad. Het hek ging met een klap dicht en de lift begon langzaam te stijgen, met rammelende kettingen, terwijl de koele vrouwenstem die Harry ook in de telefooncel had gehoord aankondigde: 'Zevende verdieping, Afdeling Magische Sport en Recreatie, waaronder Hoofdkwartier van de Britse en Ierse Zwerkbalbond, Officiële Fluimstenenclub en Potsierlijke Patentbureau.' Het hek van de lift ging open en Harry ving een glimp op van een rommelige gang vol posters van Zwerkbalteams, die schots en scheef aan de muren waren geplakt.

Een van de tovenaars in de lift, die een arm vol bezems bij zich had, wurmde zich naar buiten en verdween door de gang. Het hek gleed weer dicht, de lift ging schokkerig verder en de vrouwenstem riep om: 'Zesde verdieping, Magisch Verkeersbureau, waaronder Viavia Alarmcentrale,

Haardrooster raad, Bureau voor de Bezemveiligheid en Testcentrum Verschijnselen.' Opnieuw gleden de hekken open en stapten vier of vijf heksen en tovenaars uit; tegelijkertijd vlogen diverse papieren vliegtuigjes de lift in.
Harry keek hoe ze loom rondfladderden boven zijn hoofd; ze waren heel licht lila en aan de rand van hun vleugels zag hij stempels met Ministerie van Toverkunst.
'Gewoon memo's tussen de afdelingen,' mompelde meneer Wemel. 'Vroeger gebruikten we uilen, maar dat werd een ongelooflijke smeerboel... alles zat onder de poep...' Terwijl ze rammelend verder stegen, fladderden de memo's rond de lamp die wiegend aan het plafond hing.
'Vijfde verdieping, Departement van Internationale Magische Samenwerking, waaronder Internationale Magische Handelsorganisatie, Internationaal Magisch Wetsbureau en Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters, Afdeling Groot-Brittannië.' Toen de hekken opengingen, zoefden er twee memo's naar buiten en verlieten een paar heksen en tovenaars de lift, maar diverse andere memo's vlogen naar binnen, zodat het licht van de lamp flikkerde en flitste terwijl ze eromheen dansten.
'Vierde verdieping, Departement van Toezicht op Magische Wezens, waaronder de Afdelingen Dieren, Wezens en Geesten, Contactpunt Kobolden en Adviesraad Ongediertebestrijding.'

'Pardon,' zei de tovenaar met de vuurspuwende kip en hij verliet de lift, achtervolgd door een kleine zwerm memo's. De hekken gingen weer met een klap dicht.
'Derde verdieping, Departement van Magische Rampen en Catastrofes, waaronder Trauma team bij Toverongevallen, Centraal Orgaan Revalideurs en Onderzoeksinstelling voor Dreuzelwaardige Uitvluchten.' Iedereen verliet nu de lift behalve meneer Wemel, Harry en een heks die zo'n uitzonderlijk lang perkament las dat het uiteinde over de grond sleepte.
De overgebleven memo's bleven rond de lamp cirkelen terwijl de lift opnieuw schokkerig steeg; toen gleden de hekken open en kondigde de stem aan: 'Tweede verdieping, Departement van Magische Wetshandhaving, waaronder Taakeenheid Ongepast Spreukgebruik, Schouwershoofdkwartier en Administratieve Dienst Wikenweegschaar.'
'Hier moeten wij zijn, Harry,' zei meneer Wemel en ze volgden de heks naar een gang waar een hoop deuren op uitkwamen.
'Mijn werkkamer is aan de andere kant van de verdieping.'
'Meneer Wemel,' zei Harry, toen ze langs een raam kwamen waardoor zonlicht naar binnen scheen, 'we zijn toch nog onder de grond?'
'Jazeker,' zei meneer Wemel. 'Het zijn betoverde ramen.

Magisch Onderhoud stelt iedere dag vast wat voor weer we krijgen. Toen ze laatst om loonsverhoging vroegen, hebben we twee maanden storm gehad... hier de hoek om, Harry.' Ze gingen een hoek om, passeerden een massief eiken dubbele deur en betraden een rommelige open ruimte die in kleine hokjes was verdeeld en die gonsde van het gelach en gepraat. Memo's scheerden als miniraketten door de lucht.
Een scheef bord op het dichtstbijzijnde hokje vermeldde: Schouwershoofdkwartier. Harry keek stiekem door de deuropeningen die ze passeerden. De Schouwers hadden de wanden van hun hokjes versierd met van alles en nog wat, van foto's van hun gezin of van gezochte tovenaars tot posters van hun favoriete Zwerkbalteams en artikelen uit de Ochtendprofeet. Een man met een vuurrood gewaad en een nog langere paardenstaart dan Bill zat met zijn voeten op zijn bureau en dicteerde een rapport aan zijn ganzenveer.
Iets verderop praatte een heks met een ooglapje over de scheidingswand van haar hokje met Romeo Wolkenveldt.
'Morgen, Wemel,' zei Romeo nonchalant toen ze aan kwamen lopen. 'Ik wilde je net spreken. Heb je heel even?'
'Ja, als het echt heel even is,' zei meneer Wemel. 'Ik heb haast.' Ze praatten alsof ze elkaar nauwelijks kenden en toen Harry zijn mond opendeed om hallo te zeggen, ging meneer Wemel vlug op zijn voet staan. Ze volgden Romeo naar het allerlaatste hokje in de rij. Er wachtte Harry een lichte schok;

hij werd van alle kanten aangestaard door het gezicht van Sirius. De wanden waren behangen met krantenknipsels en oude foto's - zelfs de foto waarop Sirius getuige was tijdens het huwelijk van Harry's ouders. Op de enige Sirius-vrije plek hing een wereldkaart, waarop kleine rode speldjes gloeiden als robijnen.

'Hier,' zei Romeo bruusk en hij duwde meneer Wemel een dikke stapel perkament in zijn handen. 'Ik heb zo veel mogelijk informatie nodig over alle vliegende Dreuzelvoertuigen die het afgelopen jaar zijn gesignaleerd. We hebben uit betrouwbare bron vernomen dat Zwarts misschien nog steeds gebruikmaakt van zijn oude motorfiets.' Romeo knipoogde heel overdreven naar Harry en voegde er fluisterend aan toe: 'Geef hem dit tijdschrift, misschien vindt hij het interessant.' Vervolgens zei hij op normale toon:

'En schiet een beetje op, Wemel. Door al je getreuzel met dat rapport over huurwapens is ons onderzoek al met een maand vertraagd.'

'Als je mijn rapport had gelezen, zou je weten dat de juiste term vuurwapens is,' zei meneer Wemel koel. 'En je zult moeten wachten op die informatie over motorfietsen; we hebben het momenteel bijzonder druk.' Op fluistertoon vervolgde hij: 'Als je voor zevenen weg kunt: Molly maakt vanavond gehaktballen.' Hij wenkte Harry en ze verlieten Romeo's hokje, passeerden nog een dubbele eiken deur,

liepen een gang uit, sloegen linksaf, liepen door nog een gang en sloegen rechtsaf naar een schemerige en uitgesproken haveloze derde gang, die uiteindelijk doodliep.
Helemaal aan het einde stond links een deur op een kier, zodat ze een glimp opvingen van een bezemkast. De deur daartegenover was voorzien van een dof koperen plaatje met het opschrift: Misbruik van Dreuzelvoorwerpen. Het sjofele kantoortje van meneer Wemel leek nog net iets kleiner dan de bezemkast. Er waren twee bureaus in gepropt, zodat je er nauwelijks een voet kon verzetten, ook al vanwege de overvolle dossierkasten langs de wanden, waar bovendien nog eens torenhoge, wankele stapels mappen op lagen.
De weinige wandruimte die over was, getuigde van meneer Wemels obsessies: verscheidene posters van auto's, waaronder eentje met een gedemonteerde motor; twee illustraties van brievenbussen die hij uit prentenboeken van Dreuzelkinderen scheen te hebben geknipt en een diagram waarop je kon zien hoe je een stekker moest repareren.
Op meneer Wemels uitpuilende in-bakje hikte een oude broodrooster mistroostig en draaiden twee lege leren handschoenen met hun duimen. Naast het in-bakje stond een foto van het gezin Wemel, maar Harry zag dat Percy blijkbaar boos was weggelopen.
'We hebben geen raam,' zei meneer Wemel verontschuldigend, terwijl hij zijn jack uittrok en over zijn

stoel hing. 'We hebben er wel om gevraagd, maar ze schijnen het niet nodig te vinden. Ga zitten, Harry. Ik geloof dat Peeters er nog niet is.' Harry wurmde zich in de stoel achter het bureau van Peeters terwijl meneer Wemel de stapel perkament doorkeek die hij van Romeo had gekregen.
'Aha,' zei hij grijnzend en hij haalde een exemplaar van een tijdschrift genaamd De Kibbelaar tussen het perkament uit. 'Ja...' Hij bladerde het door. 'Ja, daar moet Sirius vast om lachen - o jee, wat nu weer?' Er zoefde een memo naar binnen, dat fladderend neerstreek op de hikkende broodrooster. Meneer Wemel vouwde het open en las het hardop voor.
"Derde brakende openbare toilet gerapporteerd in Oost-Londen, gaarne zo spoedig mogelijk actie." Dit begint belachelijk te worden...'
'Een brakend toilet?'
'Zogenaamd leuke anti-Dreuzelgrappen,' zei meneer Wemel fronsend. 'Vorige week hadden we er twee, een in Wimbledon en eentje ten zuiden van de Theems. Als Dreuzels doortrekken verdwijnt de boel niet, maar - nou ja, je begrijpt het wel. De arme stakkers halen er steeds van die lui bij - loodschieters heten ze geloof ik - je weet wel, die leidingen en zo repareren...'
'Loodgieters?'
'Ja, precies, maar die staan natuurlijk voor een raadsel. Ik

hoop dat we de schuldigen te pakken krijgen.'
'Wordt daar een Schouwer op afgestuurd?'
'Welnee, dit is veel te onbelangrijk voor een Schouwer. Nee, dat mogen de gewone Magische Wetshandhavers opknappen -ah, Harry, dit is Peeters.' Een gebogen, timide uitziende oude tovenaar met pluizig wit haar kwam binnen.
'O Arthur' zei hij vertwijfeld, zonder Harry aan te kijken. 'Godzijdank. Ik wist niet wat ik moest doen, of ik hier op je moest wachten of niet. Ik heb een uil naar je huis gestuurd, maar die ben je natuurlijk misgelopen - tien minuten geleden kwam er een dringend bericht -'
'Ja, ik heb al gehoord van dat brakende toilet,' zei meneer Wemel.
'Nee, nee, dat is het niet. Het gaat om de hoorzitting van die jongen van Potter- ze hebben tijd en plaats veranderd - het begint nu om acht uur, helemaal beneden in Rechtszaal Tien.'
'In Rechtszaal - maar ze zeiden - Merlijns baard!' Meneer Wemel keek op zijn horloge, slaakte een kreet en sprong overeind. 'Vlug, Harry! We hadden er vijf minuten geleden al moeten zijn!'
Peeters drukte zich tegen de dossierkasten terwijl meneer Wemel naar buiten rende, gevolgd door Harry.
'Waarom hebben ze de aanvangstijd gewijzigd?' vroeg Harry buiten adem toen ze langs de hokjes van de Schouwers holden; mensen staken hun hoofd om de hoek en keken hen

nieuwsgierig na. Harry had het gevoel alsof hij zijn hele binnenste had achtergelaten op het bureau van Peeters.
'Geen idee, maar gelukkig waren we aan de vroege kant! Het zou catastrofaal zijn geweest als je de hoorzitting gemist had!' Meneer Wemel kwam slippend tot stilstand bij de liften en drukte ongeduldig op de knop met 'Omlaag'.
'Vooruit, vooruit!' De lift kwam aanrammelen en ze stapten haastig in. Steeds als hij stopte vloekte meneer Wemel en beukte hij op de knop met het cijfer 9.
'Ze hebben die rechtszalen in geen jaren gebruikt,' zei meneer Wemel nijdig. 'Ik snap niet waarom ze de zitting daar houden - tenzij maar nee -' Op dat moment stapte er een mollige heks in die een rokende beker in haar handen had en meneer Wemel ging er niet verder op in.
'Het Atrium,' zei de koele vrouwenstem en het gouden hek gleed open, zodat Harry in de verte een glimp opving van de beeldengroep in de fontein. De mollige heks stapte uit en een tovenaar met een tanige huid en een heel droevig gelaat stapte in.
'Morgen, Arthur.'zei hij met een grafstem terwijl de lift weer begon te dalen.
'We zien je niet vaak beneden.'
'Iets dringends, Pais,'zei meneer Wemel, die zenuwachtig op en neer wipte en ongerust naar Harry keek.
'O ja,' zei Pais, die zonder een spier te vertrekken naar Harry

staarde. 'Natuurlijk.' Pais interesseerde Harry op dat moment maar heel weinig, maar diens strakke blik zorgde in elk geval niet dat hij zich beter op zijn gemak voelde.
'Departement van Mystificatie,' zei de koele vrouwenstem zonder verder uit te weiden.
'Vlug, Harry,' zei meneer Wemel toen het hek rammelend openging. Ze holden een gang door die heel anders was dan de gangen boven. De muren waren kaal en er waren geen ramen of deuren, afgezien van één zwarte deur aan het eind van de gang. Harry dacht dat ze die moesten hebben, maar meneer Wemel greep hem bij zijn arm en sleepte hem naar links, waar een opening naar een trap leidde.
'Helemaal beneden, helemaal beneden,' hijgde meneer Wemel die met twee treden tegelijk de trap af holde. 'De lift komt hier niet eens... ik snap echt niet waarom ze...' Ze renden opnieuw een gang door, die een grote gelijkenis vertoonde met de gang die op Zweinstein naar de kerker van Sneep leidde, met ruwe stenen muren en fakkels in wandhouders. De deuren die ze passeerden waren van massief hout, met ijzeren grendels en sleutelgaten.
'Rechtszaal... Tien... ik geloof... dat we er bijna... ja.' Meneer Wemel bleef wankelend staan bij een vuile, donkere deur met een immens ijzeren slot, leunde slap tegen de muur en drukte zijn hand tegen zijn zij.
'Vooruit,' hijgde hij. 'Naar binnen.'

'Gaat u - gaat u niet mee -'
'Nee, nee, dat mag ik niet. Veel succes!' Harry's hart roffelde en bonkte in zijn keel. Hij slikte moeizaam, draaide de zware ijzeren klink om en stapte de rechtszaal binnen.

Hoofdstuk 8

DE HOORZITTING

Harry snakte onwillekeurig naar adem, want de grote kerker kwam hem gruwelijk bekend voor. Hij had hem niet alleen eerder gezien, hij was er eerder geweest. Dit was de zaal die hij had bezocht in de Hersenpan van Perkamentus, de zaal waar de Van Detta's tot levenslang in Azkaban waren veroordeeld.
De muren waren van donkere steen, schemerig verlicht door toortsen. Aan weerszijden rezen rijen lege banken op, maar recht voor hem, op de hoogste banken, zaten schimmige gedaantes. Ze praatten zachtjes met elkaar, maar toen de zware deur achter Harry dichtsloeg, viel er een onheilspellende stilte.
Een kille stem galmde door de zaal.
'U bent te laat.' 'Sorry,' zei Harry nerveus. 'Ik - ik wist niet dat het tijdstip gewijzigd was.'
'Dat is niet de schuld van de Wikenweegschaar,' zei de stem. 'Er is vanochtend een uil naar u gestuurd. Ga zitten.'
Harry sloeg zijn ogen neer en keek naar de stoel in het midden van de ruimte, waarvan de armleuningen bedekt

waren met ketenen. Hij had gezien hoe die ketenen tot leven kwamen en degene die in de stoel zat vastbonden. Zijn voetstappen galmden luid op de stenen vloer. Toen hij voorzichtig op het puntje van de stoel ging zitten rammelden de kettingen dreigend, maar bonden hem niet vast. Harry voelde zich misselijk.
Hij keek naar de mensen op de banken boven hem.
Voor zover hij kon zien waren het er een stuk of vijftig. Ze droegen paarsblauwe gewaden met een fraai geborduurde zilveren 'W' links op de borst en ze keken hem nogal hooghartig aan; sommigen ronduit afkeurend, anderen alleen maar nieuwsgierig.
Helemaal in het midden van de voorste rij zat Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst. Droebel was een gezette man die vaak een lindegroene bolhoed droeg, maar die was vandaag nergens te bekennen, net als de toegeeflijke glimlach waarmee hij vroeger vaak tegen Harry had gesproken. Links van Droebel zat een gedrongen heks met hoekige kaken en kort grijs haar; ze droeg een monocle en zag er nogal grimmig uit. Rechts van Droebel zat ook een heks, maar die leunde zo ver achterover in de schaduw dat haar gelaat onzichtbaar was.
'Goed,' zei Droebel. 'De verdachte is gearriveerd - eindelijk - dus kunnen we beginnen. Ben je zover?' riep hij naar iemand verderop in de rij.

'Ja, Minister,' zei een gretige stem die Harry kende. Percy, de broer van Ron, zat helemaal aan het uiteinde van de voorste rij. Harry keek naar hem in de verwachting dat Percy een teken van herkenning zou geven, maar dat bleef uit. Percy's ogen, achter zijn hoornen bril, staarden naar zijn perkament en hij hield een ganzenveer in de aanslag.
'Hoorzitting van de Wikenweegschaar op 12 augustus,' zei Droebel galmend en Percy begon direct aantekeningen te maken, 'betreffende overtredingen begaan onder de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen en het Internationale Statuut van Geheimhouding door Harry James Potter, Ligusterlaan nummer 4, Klein Zanikem.
Raadsleden: Cornelis Oswald Droebel, Minister van Toverkunst; Emilia Suzanna Bonkel, hoofd van het Departement van Magische Wetshandhaving; Dorothea Johanna Omber, Secretaris-Generaal van de Minister. Griffier: Percy Ignatius Wemel -'
'Getuige à decharge, Albus Parcival Wolfram Bertus Perkamentus,' zei een kalme stem achter Harry, die zo snel omkeek dat hij zijn nek verdraaide. Perkamentus kwam doodgemoedereerd aanlopen, in een lang, nachtblauw gewaad en met een serene uitdrukking op zijn gezicht. Zijn zilvergrijze haar en baard glansden in het licht van de fakkels en toen hij op gelijke hoogte was met Harry, keek hij Droebel aan door het halfronde brilletje dat laag op zijn uiterst

kromme neus rustte.
De leden van de Wikenweegschaar mompelden en staarden naar Perkamentus. Sommigen ergerden zich blijkbaar en anderen leken een beetje bang; twee bejaarde heksen in het zwart, die helemaal achterin zaten, zwaaiden echter vrolijk.
Harry werd overweldigd door een golf van emotie toen hij Perkamentus zag; een gevoel van hoop en nieuwe kracht, zoals hij dat ook voelde als hij het lied van een feniks hoorde. Hij probeerde de blik van Perkamentus te vangen, maar die keek niet; hij bleef naar de duidelijk uit het veld geslagen Droebel kijken.
'Aha,'zei Droebel confuus. 'Perkamentus. Ja. Dus-je hebt-eh-onze boodschap ontvangen? Dat - eh - het tijdstip en de plaats van de hoorzitting gewijzigd waren?' 'Nee, die moet ik gemist hebben,' zei Perkamentus opgewekt. 'Maar door een gelukkig toeval was ik drie uur te vroeg op het Ministerie. Komt dat even goed uit?'
'Ja- nou -dan hebben we misschien nog een stoel nodig - ik - Wemel, zou jij -'
'Doe geen moeite, doe geen moeite,' zei Perkamentus minzaam; hij pakte zijn toverstok, gaf een zwiepje en naast Harry plofte uit het niets een zachte, gebloemde fauteuil neer. Perkamentus ging zitten, drukte zijn lange vingers tegen elkaar en keek Droebel over zijn vingertoppen beleefd maar belangstellend aan. De Wikenweegschaar mompelde nog

steeds en schoof rusteloos heen en weer; pas toen Droebel zijn mond weer opendeed, kwam ze tot rust.
'Ja,' herhaalde Droebel, die aan zijn papieren frunnikte. 'Nou, goed dan. Juist. De aanklacht. Ja.'
Hij pakte een stuk perkament van de stapel voor hem, haalde diep adem en las: 'De aanklacht tegen de verdachte luidt:
Dat hij willens en wetens en in het volle besef van de onwettigheid van zijn daden, na al eerder een schriftelijke waarschuwing van het Ministerie te hebben ontvangen na een soortgelijk vergrijp, op 2 augustus om drieëntwintig over negen in een door Dreuzels bewoond gebied en in aanwezigheid van een Dreuzel een Patronusbezwering heeft uitgesproken, hetgeen onder artikel C van de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen en tevens onder paragraaf 13 van het Statuut van Geheimhouding van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters een strafbaar feit is.
U bent Harry James Potter, woonachtig aan de Ligusterlaan nummer 4, Klein Zanikem?' zei Droebel, die Harry aankeek over zijn perkament.
'Ja,' zei Harry.
'U bent drie jaar geleden al officieel gewaarschuwd door het Ministerie wegens ongeoorloofd spreukgebruik, nietwaar?' 'Ja, maar -'
'En toch heeft u op de avond van 2 augustus een Patronus

opgeroepen?'
'Ja,' zei Harry. 'Maar -'
'Terwijl u wist dat u niet buiten school mag toveren zolang u geen zeventien bent?'
'Ja, maar -'
'In het volle besef dat u op dat moment in aanwezigheid van een Dreuzel verkeerde?'
'Ja,' zei Harry boos, 'maar dat deed ik alleen omdat we werden -'
De heks met de monocle viel hem met galmende stem in de rede.
'Heeft u een volledige Patronus opgeroepen?'
Ja,' zei Harry, 'omdat -'
'Een herkenbare Patronus?'
'Een - wat?' zei Harry.
'Had uw Patronus een duidelijke vorm? Ik bedoel, was het meer dan alleen damp of rook?'
'Ja,' zei Harry, die zowel ongeduldig als lichtelijk vertwijfeld begon te worden. 'Een hert. Het is altijd een hert.'
'Altijd?' galmde madame Bonkel. 'Heeft u dan al eerder een Patronus opgeroepen?'
'Ja,' zei Harry. 'Dat kan ik al meer dan een jaar.'
'En u bent vijftien jaar oud?'
'Ja -'
'Heeft u dat op school geleerd?'

'Ja, in mijn derde jaar. Toen leerde professor Lupos het me omdat -'
'Indrukwekkend,' zei madame Bonkel, terwijl ze Harry aanstaarde. 'Een echte Patronus, op zijn leeftijd... heel indrukwekkend.' Sommige heksen en tovenaars fluisterden onder elkaar; een paar knikten, maar anderen fronsten afkeurend en schudden hun hoofd.
'Het doet er niet toe hoe indrukwekkend zijn toverkunsten waren,' zei Droebel. 'Hoe indrukwekkender hoe erger, zou ik juist zeggen, aangezien hij het in het bijzijn van een Dreuzel deed!'
De mensen die afkeurend hadden gekeken mompelden nu instemmend, maar toen Harry het schijnheilige knikje van Percy zag, voelde hij zich gedwongen om te protesteren.
'Ik deed het alleen vanwege die Dementors!' zei hij luid, voordat iemand hem weer in de rede kon vallen.
Hij had opnieuw gemompel verwacht, maar de stilte die viel was de diepste tot dan toe.
'Dementors?' zei madame Bonkel na een paar tellen. Ze trok haar dikke wenkbrauwen zo ver op dat haar monocle eruit dreigde te vallen. 'Hoe bedoel je, jongeman?'
'Ik bedoel dat er twee Dementors in dat steegje waren, die mij en mijn neef aanvielen!'
'Aha,'zei Droebel met een onaangename grijns. Hij keek naar de overige leden van de Wikenweegschaar, alsof hij hen

aanspoorde om ook te lachen, ik dacht al dat we zoiets te horen zouden krijgen.'
'Dementors in Klein Zanikem?' zei madame Bonkel stomverbaasd, ik snap niet -'
'Nee, Emilia?' zei Droebel nog steeds grijnzend. 'Dan zal ik het uitleggen. Potter heeft eens nagedacht en besloten dat Dementors een goed excuus zouden zijn, een prima excuus. Dreuzels kunnen Dementors niet zien, hè Potter? Komt dat even goed uit? We moeten je dus op je woord geloven, zonder ook maar één getuige...'
'Ik lieg niet!' zei Harry boven een nieuwe golf van geroezemoes uit. 'Ze kwamen van twee kanten op ons af. Alles werd donker en koud. Mijn neef voelde hun aanwezigheid en zette het op een lopen -'
'Genoeg, genoeg!' zei Droebel hooghartig. 'Helaas moet ik je verhaal afkappen. Je zult het ongetwijfeld uitentreuren gerepeteerd hebben, maar -'
Perkamentus schraapte zijn keel en de Raad deed er weer het zwijgen toe. 'Eerlijk gezegd beschikken we wel degelijk over een getuige die de aanwezigheid van de Dementors kan bevestigen,' zei Perkamentus. 'Behalve Dirk Duffeling, bedoel ik.'
Droebels opgeblazen gezicht leek plotseling een stuk slapper te worden, alsof iemand er een hoop lucht uit had laten ontsnappen. Hij staarde even naar Perkamentus, scheen zich

toen te vermannen en zei: 'We hebben helaas geen tijd voor nog meer onzinverhalen, Perkamentus. Ik wil dat deze zaak snel wordt afgehandeld -'
'Misschien vergis ik me,'zei Perkamentus minzaam, 'maar ik meen dat een verdachte onder het Rechterhandvest van de Wikenweegschaar getuigen à decharge mag oproepen. Dat is toch het beleid van het Departement van Magische Wetshandhaving, madame Bonkel?' vroeg hij aan de heks met de monocle.
'Klopt,' zei madame Bonkel. 'Klopt als een bus.'
'O, goed,' snauwde Droebel. 'Waar is die zogenaamde getuige dan?'
'Ze is met me meegekomen,' zei Perkamentus. 'Ze wacht buiten. Zal ik -'
'Nee - Wemel, ga jij maar,' blafte Droebel. Percy sprong overeind, holde de stenen trap naar het balkon van de rechters af en liep zonder Perkamentus en Harry aan te kijken naar de deur.
Even later kwam Percy terug met mevrouw Vaals. Ze zag er geschifter en banger uit dan ooit en Harry wenste vurig dat ze schoenen had aangedaan in plaats van haar geruite pantoffels. Perkamentus stond op, bood mevrouw Vaals zijn stoel aan en toverde er nog eentje voor zichzelf.
'Volledige naam?' zei Droebel luid toen mevrouw Vaals zenuwachtig op het uiterste puntje van haar stoel ging zitten.

'Arabella Doralina Vaals,' zei mevrouw Vaals met haar trillerige stem.
'En wie bent u?' vroeg Droebel op verveelde en verheven toon.
'Ik woon in Klein Zanikem, vlak bij het huis van Harry Potter,' zei mevrouw Vaals.
'Volgens onze gegevens woont er in Klein Zanikem geen enkele heks of tovenaar, afgezien van Harry Potter,' zei madame Bonkel direct. 'Dat hebben we altijd goed gecontroleerd, gezien... bepaalde gebeurtenissen in het verleden.'
'Ik ben een Snul,' zei mevrouw Vaals. 'Daarom sta ik niet op jullie lijst.'
'Een Snul, hè' zei Droebel, die haar aanstaarde. 'Dat zullen we controleren. U kunt gegevens over uw ouders achterlaten bij Wemel, mijn assistent. Tussen haakjes, kan een Snul Dementors zien?' vroeg hij aan de rechters naast hem.
'Dat kunnen we zeker!' zei mevrouw Vaals verontwaardigd.
Droebel staarde haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Nou, goed,' zei hij uit de hoogte. 'Wat heeft u te vertellen?'
'Op de avond van 2 augustus, rond een uur of negen 's avonds, was ik kattenvoer wezen kopen in het winkeltje op de hoek van de Salviastraat,' kakelde mevrouw Vaals, alsof ze haar verklaring uit haar hoofd had geleerd, 'ik hoorde vreemde geluiden in de brandgang tussen de Magnolialaan en

de Salviastraat en toen ik het steegje naderde, zag ik Dementors hollen -'
'Hollen?' zei madame Bonkel op scherpe toon. 'Dementors hollen niet, ze glijden.'
'Dat bedoel ik ook,' zei mevrouw Vaals vlug en er verschenen rode vlekken op haar ingevallen wangen. 'Ze gleden door het steegje in de richting van twee jongens.'
'Hoe zagen ze eruit?' vroeg madame Bonkel. Ze kneep haar ogen half toe, zodat de rand van haar monocle in haar vlees sneed.
'Nou, de een was moddervet en de ander nogal mager -' 'Nee, nee, de Dementors,' zei madame Bonkel ongeduldig. 'Beschrijf de Dementors.'
'O,' zei mevrouw Vaals, wier hals nu ook rood begon te worden. 'Nou, ze waren groot. En ze droegen mantels.'
Harry kreeg een vreselijk, hol gevoel in zijn maag. Hij wist niet wat mevrouw Vaals nog meer zou zeggen, maar het klonk alsof ze alleen een plaatje van een Dementor had gezien en een plaatje kon nooit duidelijk maken hoe de werkelijkheid was: de griezelige manier waarop ze een paar centimeter boven de grond voortzweefden, de rottingsgeur die ze uitwasemden, het vreselijke gereutel waarmee ze de lucht opzogen... Een korte, dikke tovenaar met een grote zwarte snor op de tweede rij boog zich naar zijn buurvrouw, een heks met kroezig haar, en fluisterde iets in haar oor. Ze

grijnsde en knikte.
'Ze waren groot en droegen mantels,' herhaalde madame Bonkel koel terwijl Droebel schamper snoof, 'luist, ja. Verder nog iets?'
Ja,' zei mevrouw Vaals. 'Ik voelde ze. Alles werd ijskoud, en het was juist zo'n warme zomeravond. En ik kreeg het gevoel... alsof erop de hele wereld geen greintje geluk meer was... en ik herinnerde me... verschrikkelijke dingen...' Haar stem stierf hakkelend weg.
Madame Bonkel sperde haar ogen open. Harry zag een rode striem onder haar wenkbrauw, waar de monocle in haar huid had gesneden. 'Wat deden de Dementors?' vroeg ze en Harry voelde plotseling weer een sprankje hoop.
'Ze vielen de jongens aan,' zei mevrouw Vaals, met een stem die nu krachtiger en zelfverzekerder klonk. De rode blos trok weg uit haar gezicht. 'Eentje was gevallen. De ander deinsde achteruit en probeerde de Dementor te verjagen. Dat was Harry. Twee keer produceerde hij alleen een zilverachtige damp. De derde keer toverde hij een Patronus te voorschijn die de eerste Dementor verdreef en daarna, na aanmoediging van Harry, ook de tweede wegjoeg bij zijn neef. En zo... zo is het gegaan,' besloot mevrouw Vaals een beetje onbeholpen.
Madame Bonkel staarde zwijgend naar mevrouw Vaals. Droebel keek haar juist niet aan, maar rommelde in zijn papieren. Uiteindelijk keek hij op en zei nogal agressief: 'Dus

dat heeft u gezien?'
'Zo is het gegaan,' herhaalde mevrouw Vaals.
'Goed,' zei Droebel. 'U kunt gaan.'
Mevrouw Vaals keek angstig van Droebel naar Perkamentus, stond toen op en schuifelde naar buiten. Harry hoorde hoe de deur met een klap achter haar dichtviel.
'Geen erg betrouwbare getuige,' zei Droebel verheven.
'Ach, ik weet niet,' zei madame Bonkel met haar galmende stem. 'Ze beschreef nauwkeurig het effect van een aanval door Dementors. En waarom zou ze in vredesnaam zeggen dat er Dementors waren als die er niet waren?'
'Maar Dementors die ronddwalen in een Dreuzelwijk en toevallig een tovenaar tegen het lijf lopen?' snoof Droebel. 'Dat wordt wel erg ongeloofwaardig. Ik denk dat zelfs Bazuyn daar niet op zou wedden -'
'O, ik denk niet dat ook maar iemand gelooft dat die Dementors er toevallig waren,' zei Perkamentus luchtig.
De heks rechts van Droebel, wier gezicht schuilging in de schaduw, ging even verzitten maar verder verroerde niemand een vin. Het was doodstil.
'Wat wil je daarmee zeggen?' vroeg Droebel ijzig.
'Dat ik denk dat ze gestuurd zijn,' zei Perkamentus.
'En ik denk dat we heus wel ergens een aantekening zouden hebben als iemand twee Dementors opdracht had gegeven om door Klein Zanikem te slenteren!' beet Droebel hem toe.

'Niet als de Dementors tegenwoordig ook bevelen van anderen opvolgen, en niet alleen van het Ministerie van Toverkunst,' zei Perkamentus kalm. 'Ik heb je al eerder mijn mening gegeven, Cornelis.'
Ja, inderdaad,' zei Droebel krachtig. 'En ik vind je mening nog steeds grote onzin, Perkamentus. De Dementors zijn allemaal in Azkaban en doen precies wat wij hun opdragen.'
'Dan moeten we ons afvragen,' zei Perkamentus kalm maar duidelijk, 'waarom iemand op het Ministerie twee Dementors opdracht gaf om op 2 augustus in die brandgang te zijn.'
Tijdens de doodse stilte die volgde boog de heks rechts van Droebel zich naar voren, zodat Harry voor het eerst haar gezicht zag.
Hij vond haar sprekend op een bleke pad lijken. Ze was nogal gedrongen, met een groot, kwabbig gezicht, even weinig nek als oom Herman en een brede, slappe mond. Haar ogen waren groot en rond en puilden een beetje uit. Zelfs de kleine strik van zwart fluweel boven op haar korte krullen deed hem aan een grote vlieg denken die ze dadelijk met haar lange, kleverige tong zou vangen.
'De Wikenweegschaar geeft het woord aan Dorothea Johanna Omber, Secretaris-Generaal van de Minister,' zei Droebel.
De heks sprak met een hoog, opgewonden stemmetje en Harry was even uit het veld geslagen - hij had een soort gekwaak verwacht. 'Waarschijnlijk heb ik u verkeerd

begrepen, professor Perkamentus,' zei ze met een onnozele glimlach, al waren haar grote ronde ogen kil. 'Dom van me. Maar ik kreeg heel even de indruk dat u suggereerde dat het Ministerie van Toverkunst verantwoordelijk was voor de aanval op deze jongen!'
Ze stootte een hoog, meisjesachtig lachje uit en Harry's nekharen gingen overeind staan. Een paar leden van de Wikenweegschaar lachten ook, maar het was duidelijk dat niemand geamuseerd was.
'Als de Dementors inderdaad alleen bevelen opvolgen van het Ministerie van Toverkunst en Harry en zijn neef een week geleden inderdaad zijn aangevallen door Dementors, moet logischerwijs iemand op het Ministerie opdracht hebben gegeven voor die aanval,' zei Perkamentus beleefd. 'Het is uiteraard mogelijk dat het Ministerie geen controle had over de Dementors in kwestie -'
'Het Ministerie heeft de volledige controle over alle Dementors!' snauwde Droebel, die donkerrood aanliep. Perkamentus boog zijn hoofd.
'Dan zal het Ministerie ongetwijfeld een diepgaand onderzoek instellen naar de reden waarom twee Dementors zich zo ver van Azkaban bevonden en zonder toestemming aanvielen.'
'Jij besluit niet wat het Ministerie doet of niet, Perkamentus!' beet Droebel hem toe. Oom Herman zou trots zijn geweest op zijn inmiddels knalpaarse gelaatskleur.

'Natuurlijk niet,' zei Perkamentus mild. 'Ik sprak er alleen mijn vertrouwen in uit dat deze zaak tot op de bodem zal worden uitgezocht.'
Hij keek even naar madame Bonkel, die haar monocle goed deed en Perkamentus met een lichte frons aankeek.
'Ik zou iedereen eraan willen herinneren dat het gedrag van die Dementors, als het al geen verzinsels van Potter zijn, niet ter zake doet!' zei Droebel. 'We zijn bijeen om een oordeel te vellen over Harry Potters overtredingen van de Wet op de Restrictie van Toverkunst door Minderjarigen.'
'Uiteraard,' zei Perkamentus, 'maar de aanwezigheid van twee Dementors in dat steegje doet naar mijn mening wel degelijk ter zake. In artikel 7 van de wet staat dat toveren in het bijzijn van Dreuzels onder uitzonderlijke omstandigheden is toegestaan, en tot die uitzonderlijke omstandigheden behoren situaties die levensbedreigend zouden kunnen zijn voor de heks of tovenaar in kwestie, dan wel andere heksen, tovenaars of Dreuzels die zich op de plaats van het -'
'Iedereen kent artikel 7, dank je!' gromde Droebel.
'Uiteraard,' zei Perkamentus hoffelijk. 'Dus dan zijn we het erover eens dat Harry's gebruik van de Patronusbezwering, gezien de omstandigheden, binnen de uitzonderlijke situaties valt die in het artikel worden omschreven?'
'Als er inderdaad Dementors waren, wat ik betwijfel.'
'Je hebt het een ooggetuige horen verklaren,' viel

Perkamentus hem in de rede. 'Roep haar maar terug als je nog steeds twijfelt, en ondervraag haar opnieuw. Daar zal ze vast geen bezwaar tegen hebben.'
'Ik - dat - nou nee -' zei Droebel, zenuwachtig aan zijn papieren plukkend. 'Het is - ik wil dat dit vandaag wordt afgehandeld, Perkamentus!'
'Maar uiteraard kan het je niet schelen hoe vaak je een getuige moet terugroepen, als het alternatief een ernstige gerechtelijke dwaling zou zijn,' zei Perkamentus.
'Ernstige gerechtelijke dwaling, m'n hoela!' schreeuwde Droebel opeens. 'Heb je wel eens geteld hoeveel idiote verhalen die jongen heeft verzonnen om zijn flagrante misbruik van toverkracht buiten schooltijd te verbergen? Je bent zeker vergeten dat hij drie jaar geleden een Zweefspreuk gebruikte -'
'Dat was ik niet, dat was een huis-elf!' zei Harry.
'ZIE JE WEL?' bulderde Droebel, met een fel gebaar naar Harry. 'Een huis-elf! In een Dreuzelhuis! Nou vraag ik je!'
'De huis-elf in kwestie werkt tegenwoordig op Zweinstein,' zei Perkamentus. Ik kan hem in een oogwenk hier laten komen om te getuigen, als je wilt.'
'Ik - nee - ik heb geen tijd om naar huis-elfen te luisteren! En bovendien is dat niet het enige - allemachtig, hij heeft zijn tante opgeblazen!' schreeuwde Droebel, die zo hard met zijn vuist op het rechtersgestoelte sloeg dat zijn inktpot omviel.

'En jij was zo verstandig om daar geen rechtszaak van te maken, waarschijnlijk omdat je besefte dat zelfs de beste tovenaars hun emoties niet altijd onder controle hebben,' zei Perkamentus kalm, terwijl Droebel verwoede pogingen deed om de inkt van zijn aantekeningen te vegen.
'En dan heb ik het nog niet eens over wat hij allemaal op school uitvoert!'
'Maar aangezien het Ministerie niet bevoegd is om leerlingen te straffen voor wangedrag op school, doet Harry's gedrag op Zweinstein hier niet ter zake,' zei Perkamentus even beleefd als altijd, maar met een enigszins koele ondertoon.
'Aha!' zei Droebel. 'Dus het gaat ons niks aan wat hij op school uitvoert, hè? Denk je dat echt?'
'Het Ministerie is niet bevoegd om leerlingen van school te sturen, Cornelis, zoals ik je op de avond van 2 augustus al heb uitgelegd,' zei Perkamentus. 'En het Ministerie heeft ook niet het recht om toverstokken in beslag te nemen zolang de beschuldigingen niet zijn bewezen; ook daar heb ik je op 2 augustus aan herinnerd. In je bewonderenswaardige haast om te zorgen dat de wet wordt nageleefd, schijn je - ongetwijfeld onopzettelijk - zelf een paar wetten vergeten te zijn.'
'Wetten kunnen veranderd worden!' zei Droebel venijnig.
'Uiteraard,' zei Perkamentus, die opnieuw zijn hoofd boog. 'En je schijnt al vele veranderingen te hebben doorgevoerd, Cornelis. Het is nog maar een paar weken geleden sinds ik

verzocht werd om terug te treden uit de Wikenweegschaar, maar het schijnt nu al de gewoonte te zijn om een eenvoudig staaltje toverkunst door minderjarigen als een volledige strafzaak te behandelen.'
Een paar tovenaars schoven ongemakkelijk heen en weer. Het gelaat van Droebel werd nog een tintje paarser. De padachtige heks rechts van hem staarde Perkamentus echter volkomen uitdrukkingsloos aan.
'Voor zover ik weet,' vervolgde Perkamentus, 'bestaat er nog geen wet die bepaalt dat het de taak is van dit hof om Harry te bestraffen voor ieder staaltje toverkunst dat hij ooit heeft uitgehaald. Hij is beschuldigd van een specifiek feit en heeft zich daartegen verdedigd. Hij en ik kunnen nu alleen nog maar uw vonnis afwachten.' Perkamentus drukte zijn vingertoppen weer tegen elkaar en zweeg.
Droebel staarde hem furieus aan. Harry keek even naar Perkamentus, hopend op geruststelling; hij was er niet van overtuigd dat Perkamentus er wel goed aan had gedaan om in feite tegen de Raad te zeggen dat het tijd werd dat ze een besluit namen. Maar opnieuw leek Perkamentus Harry's pogingen om zijn blik te vangen niet te zien. Hij bleef naar de banken kijken waar de leden van de Wikenweegschaar nu druk met elkaar fluisterden.
Harry staarde naar zijn voeten. Zijn hart, dat tot een onnatuurlijke omvang gezwollen scheen te zijn, bonkte tegen

zijn ribben. Hij had gedacht dat de hoorzitting langer zou duren. Hij wist helemaal niet zeker of hij wel een goede indruk had gemaakt. Hij had eigenlijk bijna niets gezegd. Misschien had hij uitgebreider moeten vertellen over de Dementors, over hoe hij gevallen was en hoe hij en Dirk bijna gekust waren...
Twee keer keek hij naar Droebel en deed hij zijn mond open om iets te zeggen, maar zijn gezwollen hart sloot nu blijkbaar ook zijn stembanden af en beide keren haalde hij alleen maar diep adem en staarde hij weer naar zijn schoenen.
Toen hield het gefluister op. Harry wilde eigenlijk naar de rechters kijken, maar merkte dat het veel, veel gemakkelijker was om zijn schoenveters te blijven bestuderen.
'Wie stemt voor vrijspraak?' zei de galmende stem van madame Bonkel. Harry keek abrupt op. Er werden handen opgestoken, een heleboel handen... meer dan de helft! Jachtig ademend probeerde hij te tellen, maar voor hij klaar was zei madame Bonkel; 'En wie voor veroordeling?' Droebel stak zijn hand op en een stuk of zes anderen ook, waaronder de heks rechts van hem en de tovenaar met de grote snor en de heks met het kroeshaar op de tweede rij.
Droebel keek naar de rechters met een gezicht alsof hij iets groots en karteligs in zijn keel had en liet zijn eigen hand toen zakken. Hij haalde twee keer diep adem en zei met een stem die trilde van onderdrukte woede: 'Goed, goed...

vrijgesproken!'
'Uitstekend,' zei Perkamentus kordaat. Hij sprong overeind, pakte zijn toverstok en liet de twee gebloemde fauteuils verdwijnen. 'Nou, ik moet maar weer eens gaan. Nog een prettige dag allemaal.' En zonder Harry ook maar één keer aan te kijken liep hij met grote passen de kerker uit.

Hoofdstuk 9

DE SORES VAN MEVROUW WEMEL

Harry werd volslagen verrast door het abrupte vertrek van Perkamentus. Hij bleef in de stoel met de kettingen zitten en worstelde met zijn gevoel van verbazing en opluchting. De leden van de Wikenweegschaar stonden op, praatten met elkaar, verzamelden hun papieren en borgen ze op. Harry kwam ook overeind. Niemand scheen de minste of geringste aandacht aan hem te besteden, afgezien van de padachtige heks rechts van Droebel, die nu naar Harry staarde in plaats van naar Perkamentus. Harry negeerde haar en probeerde de blik te vangen van Droebel of Bonkel. Hij wilde vragen of hij mocht gaan, maar Droebel was blijkbaar vastbesloten om niet naar Harry te kijken en madame Bonkel was druk in de weer met haar aktetas. Harry deed een paar aarzelende stappen in de richting van de uitgangen toen niemand hem terugriep, werden zijn stappen steeds sneller. Hij rende de laatste paar meter, rukte de deur open en botste bijna tegen meneer Wemel, die vlak voor de deur stond en er bleek en doodongerust uitzag.
'Perkamentus zei niet -'

'Vrijgesproken!' zei Harry, die de deur achter zich dichttrok. 'Alle aanklachten zijn vervallen!'
Met een glimlach van oor tot oor pakte meneer Wemel Harry bij zijn schouders.
'Geweldig, Harry! Ze hadden je ook nooit kunnen veroordelen met zulk schamel bewijsmateriaal, maar ik zal niet zeggen dat ik toch niet -'
Meneer Wemel zweeg abrupt, want de deur van de rechtszaal ging open en de leden van de Wikenweegschaar schuifelden naar buiten. 'Merlijns baard!' zei meneer Wemel verbluft, terwijl hij Harry opzij trok zodat ze konden passeren. 'Ben je door het volledige hof berecht?'
'Ja, ik geloof het wel,' zei Harry zacht.
Een of twee tovenaars knikten in het voorbijgaan tegen Harry en een paar, onder wie madame Bonkel, zeiden: 'Morgen, Arthur' tegen meneer Wemel, maar de meesten keken de andere kant uit. Cornelis Droebel en de padachtige heks verlieten de kerker vrijwel als laatsten. Droebel deed alsof meneer Wemel en Harry niet bestonden, maar de heks keek Harry opnieuw haast schattend aan. Als allerlaatste kwam Percy naar buiten, met een grote rol perkament en een bosje reserveganzenveren in zijn hand. Net als Droebel negeerde hij zijn vader en Harry volkomen en liep hij met grote passen door, met een kaarsrechte rug en zijn neus in de lucht. De lijntjes rond meneer Wemels mond verstrakten een beetje,

maar verder liet hij nergens uit blijken dat hij zijn op twee na oudste zoon had gezien.
'Ik breng je meteen naar huis, dan kun je de anderen het goede nieuws vertellen,' zei hij en hij wenkte Harry, terwijl Percy's hielen verdwenen over de trap die naar de negende verdieping leidde, ik zet je wel af op weg naar dat brakende toilet. Kom op...'
'Wat gaat u aan dat toilet doen?' vroeg Harry grijnzend. Alles leek plotseling vijf keer zo grappig als anders. Het drong langzaam tot hem door: hij was vrijgesproken, hij ging terug naar Zweinstein.
'O, de tegenvloek is niet moeilijk,' zei meneer Wemel terwijl ze ook de trap op gingen. 'Maar het gaat me niet zozeer om het herstellen van de schade als wel om de mentaliteit achter zulk vandalisme, Harry. Misschien vinden sommige tovenaars Dreuzeltjepesten leuk, maar het is een symptoom van iets veel diepers en onaangenamers en ik ben in ieder geval -'
Meneer Wemel zweeg abrupt toen ze de gang op de negende verdieping in liepen. Op nog geen meter afstand praatte Cornelis Droebel zacht met een man met sluik blond haar en een bleek, spits gezicht.
De tweede man keek om toen hij voetstappen hoorde. Ook hij kapte zijn zin af, kneep zijn kille grijze ogen half dicht en staarde naar Harry.
'Wel, wel, wel... Patronus Potter,' zei Lucius Malfidus koel.

Harry had het gevoel alsof hij tegen een muur was opgelopen en alle lucht uit zijn longen was geperst. De laatste keer dat hij die kille grijze ogen had gezien, hadden ze door de spleetjes in het masker van een Dooddoener gestaard en de laatste keer dat hij de stem van Malfidus had gehoord, had die hem uitgejouwd op een donker kerkhof terwijl Voldemort hem martelde. Harry kon gewoon niet geloven dat Lucius Malfidus hem aan durfde te kijken, dat hij zijn gezicht durfde te vertonen op het Ministerie van Toverkunst of dat Cornelis Droebel met hem praatte, terwijl Harry nauwelijks een maand geleden tegen Droebel had gezegd dat Malfidus een Dooddoener was.

'De Minister vertelde me net over je fortuinlijke ontsnapping, Potter,' zei meneer Malfidus lijzig. 'Gewoon verbijsterend, zoals je steeds weer weg weet te glippen als je klem zit... haast slangachtig, zou je kunnen zeggen.'

Meneer Wemel kneep waarschuwend in Harry's schouder.

'Ja,' zei Harry. 'Ja, ik ben goed in ontsnappen.'

De blik van Malfidus gleed omhoog, naar het gezicht van meneer Wemel.

'En Arthur Wemel! Wat doe jij hier, Arthur?'

'Ik werk hier,' zei meneer Wemel kortaf.

'Toch niet hier?' zei meneer Malfidus, met opgetrokken wenkbrauwen en een blik op de deur achter meneer Wemel. 'Ik dacht dat je ergens op de tweede verdieping zat... deed je

niet iets waarbij je stiekem Dreuzelvoorwerpen naar huis smokkelt om ze te kunnen betoveren?'
'Nee,' snauwde meneer Wemel en zijn vingers boorden zich in Harry's schouder.
'Wat doet u hier eigenlijk?' vroeg Harry.
'Ik geloof niet dat de privéaangelegenheden tussen de Minister en mij jou iets aangaan, Potter,' zei Malfidus, terwijl hij zijn gewaad gladstreek. Harry hoorde duidelijk een zacht gerinkel, dat van een zak goudstukken afkomstig kon zijn. 'Je bent dan misschien het lievelingetje van Perkamentus, maar dat wil niet zeggen dat we allemaal zo toegeeflijk zijn... zullen we naar uw werkkamer gaan, Minister?'
'Zeker,' zei Droebel, die Harry en meneer Wemel de rug toekeerde. 'Hierheen, Lucius.'
Ze liepen zachtjes pratend weg. Meneer Wemel liet Harry's schouder pas los toen ze in de lift verdwenen waren.
'Waarom wachtte hij niet gewoon op de gang bij Droebels werkkamer als hij iets met hem wilde bespreken?' flapte Harry er woedend uit. 'Wat deed hij hier?'
'Als je het mij vraagt, probeerde hij stiekem de rechtszaal binnen te komen,' zei meneer Wemel, die een uiterst geagiteerde indruk maakte en vlug over zijn schouder keek, alsof hij wilde controleren dat niemand meeluisterde. 'Hij wilde waarschijnlijk weten of je van school was gestuurd. Ik zal een briefje achterlaten voor Perkamentus als ik je thuis afzet.

Hij moet weten dat Malfidus weer met Droebel heeft gekletst.'
'En wat zijn dat voor privéaangelegenheden waar hij het over had?'
'Goud, denk ik,' zei meneer Wemel boos. 'Malfidus doet al jaren royale schenkingen aan van alles en iedereen... zo probeert hij bij de juiste mensen in een goed blaadje te komen... dan kan hij later om een wederdienst vragen... wetten laten opschorten waarvan hij niet wil dat ze aangenomen worden... ja, Lucius Malfidus heeft overal zijn connecties.'
De lift arriveerde; hij was leeg, afgezien van een zwerm memo's die om meneer Wemels hoofd fladderden terwijl hij op de knop met Atrium drukte en de hekken dichtsloegen. Hij wuifde de memo's geïrriteerd weg.
'Meneer Wemel,' zei Harry langzaam, 'als Droebel onder vier ogen met Dooddoeners zoals Malfidus praat, hoe moeten we dan weten dat ze geen Imperiusvloek over hem hebben uitgesproken?'
'Denk niet dat wij daar niet aan gedacht hebben, Harry,' zei meneer Wemel zacht. 'Maar naar de mening van Perkamentus handelt Droebel op het moment uit eigen vrije wil - niet dat dat een grote geruststelling is, zoals Perkamentus zegt. We kunnen er voorlopig beter niet over praten.'
De hekken gleden open en ze stapten het nu vrijwel verlaten Atrium op. Erik de bewakingstovenaar ging weer schuil achter

zijn Ochtendprofeet, Ze waren de gouden fontein al gepasseerd voordat Harry iets te binnen schoot.
'Wacht even...' zei hij tegen meneer Wemel. Hij pakte zijn geldzak en liep terug naar de fontein.
Hij keek naar het knappe gezicht van de tovenaar, maar van dichtbij leek dat nogal zwak en onnozel. De heks glimlachte op de leeghoofdige manier van een deelneemster aan een schoonheidswedstrijd en te oordelen naar wat Harry van kobolden en centauren wist, was het hoogst onwaarschijnlijk dat ze ooit zo klef naar een mens zouden kijken, of het nou een tovenaar was of niet. Alleen de kruiperige, serviele houding van de huis-elf was overtuigend. Grijnzend bij de gedachte aan wat Hermelien zou zeggen als zij het beeld van de elf zag, keerde Harry zijn geldzak om en gooide niet tien Galjoenen, maar de hele inhoud in het bassin.
'Ik wist het wel!' riep Ron, die een gat in de lucht sprong. 'Jij weet altijd overal mee weg te komen!'
'Ze moesten je wel vrijspreken, Harry,' zei Hermelien, die doodsbleek zag van ongerustheid toen Harry de keuken binnenkwam en nu een trillende hand voor haar ogen hield. 'Ze konden je niets maken, helemaal niets.'
'Iedereen is wel heel erg opgelucht, terwijl jullie er toch zo zeker van waren dat ik zou worden vrijgesproken,' zei Harry glimlachend.
Mevrouw Wemel veegde haar ogen af met haar schort en

Fred, George en Ginny deden een soort krijgsdans en zongen: 'Hij is vrij, hij is vrij, hij is vrij...'
'Zo is het genoeg! Rustig!' riep meneer Wemel, maar ook hij glimlachte breed. 'Hoor eens, Sirius, Lucius Malfidus was op het Ministerie -'
'Wat?' zei Sirius scherp.
'Hij is vrij, hij is vrij, hij is vrij...'
'Stil jullie! Ja, we zagen hem op de negende verdieping met Droebel praten en daarna gingen ze samen naar Droebels werkkamer. Dat moet Perkamentus weten.'
'Absoluut,' zei Sirius. 'We zullen het vertellen, maak je geen zorgen 'Nou, dan ga ik maar. Er wacht nog een brakend toilet op me. Ik kom laat thuis, Molly, want ik val in voor Tops, maar misschien komt Romeo eten -'
'Hij is vrij, hij is vrij, hij is vrij...'
'Zo is het genoeg - Fred - George - Ginny!' zei mevrouw Wemel terwijl haar man de keuken verliet. 'Harry, ga zitten en eet wat. Je kreeg vanochtend geen hap door je keel.'
Ron en Hermelien gingen tegenover hem zitten. Harry had hen nog nooit zo vrolijk zien kijken sinds hij op het Grimboudplein gearriveerd was en het gevoel van immense opluchting, dat enigszins was afgezwakt door zijn ontmoeting met Lucius Malfidus, nam weer toe. Het sombere huis leek plotseling warm en gastvrij; zelfs Knijster scheen minder lelijk toen hij zijn snuitachtige neus om de deur stak om te kijken

wat dat voor lawaai was.
'Er was natuurlijk geen schijn van kans dat ze je zouden veroordelen nadat Perkamentus het voor je had opgenomen,' zei Ron blij, terwijl hij voor iedereen grote bergen aardappelpuree opschepte.
'Ja, hij gaf de doorslag,' zei Harry. Het zou heel erg ondankbaar, om niet te zeggen kinderachtig klinken om te zeggen: 'ik wou alleen dat hij even met me gepraat had. Of me zelfs maar had aangekeken.'
Terwijl hij dat bedacht, begon zijn litteken opeens zo verschrikkelijk te steken dat hij zijn hand tegen zijn voorhoofd drukte.
'Wat is er?' vroeg Hermelien geschrokken.
'Litteken,' mompelde Harry. 'Maak je niet druk... dat gebeurt de laatste tijd zo vaak...'
De anderen hadden niets gemerkt; iedereen schepte eten op terwijl ze zich verkneukelden om Harry's ontsnapping; Fred, George en Ginny zongen nog steeds. Hermelien keek nogal ongerust, maar voor ze iets kon zeggen riep Ron vrolijk: 'Ik wil wedden dat Perkamentus vanavond langskomt om het samen met ons te vieren.'
'Ik denk niet dat hij daar tijd voor heeft, Ron,' zei mevrouw Wemel, die een enorm bord gebraden kip voor Harry neerzette. 'Hij heeft het echt vreselijk druk.'
'HIJ IS VRIJ, HIJ IS VRIJ, HIJ IS VRIJ...'

'KOPPEN DICHT!' brulde mevrouw Wemel.
De dagen daarna viel het Harry onwillekeurig op dat één bewoner van Grimboudplein 12 niet echt in de wolken was dat hij terug mocht naar Zweinstein. Sirius had heel overtuigend geveinsd dat hij dolblij was toen hij het nieuws hoorde: hij had Harry opgetogen een hand gegeven en breed gegrijnsd, net als de anderen, maar al gauw werd hij somberder en norser dan ooit. Hij praatte minder met de anderen, zelfs met Harry, en zat steeds vaker alleen op zijn moeders kamer, samen met Scheurbek.
'Voel je alsjeblieft niet schuldig!' zei Hermelien streng nadat Harry een deel van zijn gevoelens aan haar en Ron had toevertrouwd, toen ze een paar dagen later een beschimmelde kast op de derde verdieping schoon schrobden. 'Je hoort op Zweinstein thuis en dat weet Sirius. Persoonlijk vind ik hem behoorlijk egoïstisch.'
'Dat is een beetje hard, Hermelien,' zei Ron, die fronsend probeerde een stukje schimmel los te pellen dat zich muurvast aan zijn vinger had gehecht. 'Zou jij hier graag opgesloten zitten, zonder enig gezelschap?'
'Hij heeft wel degelijk gezelschap!' zei Hermelien. 'Dit is toch het Hoofdkwartier van de Orde van de Feniks, of niet? Hij had alleen gehoopt dat Harry bij hem zou komen wonen.'
'Dat weet ik zo net niet,' zei Harry, die zijn dweil uitwrong. 'Toen ik vroeg of dat kon, gaf hij geen duidelijk antwoord.'

'Hij wilde bij zichzelf geen al te hoge verwachtingen wekken,' zei Hermelien wijs. 'En waarschijnlijk voelde hij zich een beetje schuldig, omdat ik vermoed dat hij ergens stiekem hoopte dat je inderdaad van school zou worden gestuurd. Dan zouden jullie allebei verschoppelingen zijn.'
'Kom nou toch!' zeiden Harry en Ron in koor, maar Hermelien haalde alleen maar haar schouders op. 'Nou, dan niet. Maar soms denk ik wel eens dat Rons moeder gelijk heeft en dat Sirius niet goed het verschil weet tussen jou en je vader, Harry.'
'Dus je denkt dat hij niet goed snik is?' vroeg Harry verhit.
'Nee, ik denk alleen dat hij heel lang heel erg eenzaam is geweest,' zei Hermelien simpelweg.
Op dat moment kwam mevrouw Wemel de kamer binnen.
'Nog steeds niet klaar?' zei ze en ze stak haar hoofd in de kast.
'Ik dacht dat je kwam zeggen dat we even mochten pauzeren!' zei Ron bitter. 'Weet je hoeveel schimmel we hebben weggeschraapt sinds we hier zijn?'
'Jullie wilden toch zo graag de Orde helpen?' zei mevrouw Wemel. Nou, doe dat dan maar door het Hoofdkwartier bewoonbaar te maken.'
'Ik voel me net een huis-elf,' mopperde Ron.
'Nu je begrijpt wat voor vreselijk leven ze leiden, ga je misschien eens vat meer doen voor de S.H.I.T!' zei Hermelien hoopvol toen mevrouw Wemel weer vertrok.

'Misschien is het goed als mensen eens ondervinden hoe erg het is om altijd te moeten schoonmaken - we zouden een gesponsorde schoonmaak van de leerlingenkamer van Griffoendor kunnen houden, waarbij alle inkomsten ten goede komen aan de S.H.I.T. Dat zou niet alleen geld opleveren, maar de mensen ook bewust maken.'
'Je krijgt geld van mij als je nou eindelijk eens je klep houdt over die SHIT,' mompelde Ron geïrriteerd, maar zo zacht dat alleen Harry hem verstond.
Harry merkte dat hij meer en meer begon te dagdromen over Zweinstein toen het einde van de schoolvakantie naderde; hij popelde om Hagrid weer te zien, om Zwerkbal te spelen en zelfs om gewoon door de moestuintjes te wandelen op weg naar Kruidenkunde; het zou fantastisch zijn om weg te mogen uit dit stoffige, muffe huis waar de helft van de kasten nog steeds was dichtgeschroefd en waar Knijster vanuit de schaduwen beledigingen prevelde als er iemand langskwam. Dat zei Harry echter nooit als Sirius het kon horen.
In feite kwam het erop neer dat logeren in het Hoofdkwartier van de anti-Voldemortbeweging lang niet zo interessant of opwindend was als Harry vooraf gedacht had. Er kwamen en gingen regelmatig leden van de Orde van de Feniks, die soms bleven eten en soms alleen korte fluistergesprekken voerden, maar mevrouw Wemel zorgde dat Harry en de anderen hun oren (hangend of niet) nooit te luisteren konden leggen en

niemand, zelfs Sirius niet, vond blijkbaar dat Harry recht had op meer informatie dan hij die allereerste avond had gehoord.
Op de laatste vakantiedag was Harry net bezig de keutels van Hedwig van de klerenkast te vegen toen Ron de slaapkamer binnenkwam met twee enveloppen.
'Onze boekenlijsten,' zei hij en hij gooide een van de enveloppen naar Harry, die op een stoel stond. 'Dat werd hoog tijd. Ik dacht dat ze het vergeten waren, meestal krijgen we ze veel eerder...' Harry veegde de laatste keutels in een afvalzak en gooide die over Rons hoofd heen in de prullenbak in de hoek, die de zak inslikte en luid boerde. Vervolgens maakte hij zijn brief open. Die bevatte twee stukken perkament: het ene was de gebruikelijke herinnering dat het semester op 1 september begon en het andere een opsomming van de boeken die hij het komende schooljaar nodig had.
'Er staan maar twee nieuwe bij,' zei hij, terwijl hij de lijst las. 'Het Standaard Spreukenboek, Niveau 5 door Miranda Wiggelaar, en Magische Verdedigingstheorie door Wilbert Lepelaar.'
Beng.
Fred en George Verschijnselden vlak naast Harry, die daar inmiddels zo aan gewend was dat hij niet eens meer van zijn stoel viel.

'We vroegen ons af wie dat boek van Lepelaar op de lijst heeft gezet,' zei Fred kalm.
'Want dat houdt in dat Perkamentus een nieuwe leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten heeft gevonden,' zei George.
'En dat werd hoog tijd,' zei Fred.
'Hoe bedoelen jullie?' vroeg Harry, die van zijn stoel sprong.
'Nou, een paar weken geleden hoorden we met onze Hangoren pa en ma praten,' zei Fred, 'en te oordelen naar wat ze zeiden, kostte het Perkamentus de grootste moeite om dit jaar iemand te vinden.'
'Niet zo vreemd als je nagaat wat er met de laatste vier is gebeurd,' zei George.
'Eentje ontslagen, eentje dood, eentje zijn geheugen kwijt en eentje negen maanden lang opgesloten in een hutkoffer,' zei Harry, tellend op zijn vingers. 'Ja, ik snap wat je bedoelt.'
'Wat heb jij, Ron?' vroeg Fred.
Ron gaf geen antwoord en Harry keek om. Ron stond er volkomen roerloos bij, met zijn mond een beetje open, en staarde naar zijn brief van Zweinstein.
'Wat is er?' zei Fred ongeduldig. Hij liep naar Ron en keek over zijn schouder naar het perkament.
Freds mond viel ook open.
'Klassenoudste?' zei hij en hij staarde vol ongeloof naar de brief. 'Klassenoudste?'

George sprong op Ron af, griste de envelop uit zijn hand en keerde hem om. Iets in de kleuren rood en goud viel op zijn handpalm. 'Dit kan niet,' zei George zacht. 'Ze hebben vast een vergissing gemaakt,' zei Fred, die de brief uit Rons vingers trok en hem tegen het licht hield alsof hij het watermerk wilde controleren. 'Alleen een volslagen krankzinnige zou Ron klassenoudste maken.'
Fred en George keken tegelijk om en staarden naar Harry.
'We dachten dat jij het in je zak had!' zei Fred, op een toon alsof Harry hen op de een of andere manier had beetgenomen.
'We dachten dat Perkamentus gewoon niet om je heen kon!' zei George verontwaardigd.
'Nadat je het Toverschool Toernooi had gewonnen en zo!' zei Fred.
'Waarschijnlijk werkt al dat idiote gedoe in zijn nadeel,' zei George tegen Fred.
Ja,' zei Fred langzaam. 'Ja, je hebt ze te veel last bezorgd. Nou, ik ben blij dat in elk geval één van jullie de juiste prioriteiten heeft.'
Hij liep naar Harry en sloeg hem op zijn rug, terwijl hij Ron vernietigend aankeek. 'Klassenoudste... lieve kleine Ronnie de Klassenoudste.'
'O, als ma dit hoort... ik word nu al misselijk,' kreunde George, die de badge vlug weer in Rons handen drukte, alsof

hij bang was dat hij besmet zou worden.
Ron, die nog steeds geen woord had gezegd, staarde een paar tellen naar de badge en gaf hem toen aan Harry, alsof hij woordeloos om bevestiging vroeg dat het geen nep was. Harry pakte de badge. Over de leeuw van Griffoendor was een grote 'K' geplaatst. Hij had precies zo'n badge op Percy's borst gezien, op zijn allereerste dag op Zweinstein.
De deur vloog open en Hermelien stormde de kamer binnen, met rode wangen en wapperend haar. Zij had ook een envelop in haar hand. 'Heb je - ben je -?'
Ze zag de badge in Harry's hand en slaakte een snerpende kreet. 'Ik wist het wel!' zei ze opgewonden, zwaaiend met haar brief, ik ook, Harry, ik ook!'
'Nee,' zei Harry vlug en hij duwde Ron de badge weer in zijn hand.
'Ron is het geworden, niet ik.'
'Ik - wat?'
'Ron is klassenoudste, niet ik,' zei Harry.
'Ron?' zei Hermelien en haar mond viel open. 'Maar... weet je dat zeker? Ik bedoel -'
Ze werd rood toen Ron haar enigszins opstandig aankeek.
'Mijn naam staat op de brief!' zei hij.
'Ik...' zei Hermelien, die volslagen verbluft leek. 'Ik... nou... wauw! Goed gedaan, Ron! Dat is echt -'
'Totaal onverwachts,' zei George knikkend.

'Nee,' zei Hermelien, die nog veel roder werd. 'Nee, dat is niet... Ron heeft een hoop... hij is heus...'
De deur ging iets verder open en mevrouw Wemel kwam achterstevoren binnenschuifelen met haar armen vol pas gewassen gewaden.
'Ginny zei dat jullie eindelijk je boekenlijsten hebben,' zei ze, met een blik op de enveloppen die her en der verspreid lagen. Ze liep naar het bed en begon de gewaden in twee stapels te verdelen. 'Geef ze maar, dan ga ik vanmiddag naar de Wegisweg en haal ik de boeken terwijl jullie inpakken. Ik zal nog een stel pyjama's voor je moeten kopen, Ron. Deze zijn minstens vijftien centimeter te kort. Ik kan haast niet geloven hoe snel je groeit... wat voor kleur wil je?'
'Doe maar rood en goud, dat past mooi bij zijn badge,' zei George grijnzend.
'Bij zijn wat?' zei mevrouw Wemel verstrooid terwijl ze een paar kastanjebruine sokken oprolde en op Rons stapeltje legde.
'Zijn badge,' zei Fred, op de toon van iemand die iets onaangenaams zo snel mogelijk achter de rug wil hebben. 'Zijn prachtige glimmende splinternieuwe klassenoudstebadge.'
Mevrouw Wemel was nog met pyjama's bezig, dus het duurde even voor Freds woorden tot haar doordrongen.
'Zijn... maar... Ron, je bent toch niet...?'

Ron liet zijn badge zien.
Mevrouw Wemel slaakte net zo'n snerpende kreet als Hermelien.
'Ik kan het niet geloven! Ik kan het niet geloven! O Ron, wat fantastisch! Klassenoudste! Nu zijn al mijn kinderen dat geweest!'
'Wat zijn Fred en ik dan? De buren?' zei George verontwaardigd, terwijl zijn moeder hem opzij duwde en haar armen om haar jongste zoon sloeg.
'O, als je vader dit hoort! Ik ben zo trots op je, Ron, wat fantastisch, misschien word je nog wel hoofdmonitor, net als Bill en Percy! Dit is de eerste stap! O, wat heerlijk dat zoiets gebeurt net nu we zoveel zorgen hebben! Ik kan je niet zeggen hoe geweldig ik het vind! O, Ronnie...'
Fred en George stonden achter haar rug allebei luid te kokhalzen, maar dat merkte mevrouw Wemel niet; ze had haar armen stevig om Rons hals en kuste hem over zijn hele gezicht, dat inmiddels nog roder was dan zijn badge.
'Ma... hou op... ma, beheers je...' mompelde hij en hij probeerde haar weg te duwen.
Uiteindelijk liet ze hem los en zei ademloos: 'Nou, wat wordt het? We hebben Percy een uil gegeven, maar die heb je natuurlijk al.' 'H-hoe bedoel je?' zei Ron, die zo te zien zijn oren niet durfde te geloven.
'Dit moet beloond worden!' zei mevrouw Wemel liefdevol.

'Wat dacht je van een mooi nieuw galagewaad?'
'Dat hebben wij hem al gegeven,' zei Fred zuur, met een gezicht alsof hij oprecht spijt had van hun vrijgevigheid.
'Of een ketel. Die oude van Charlie is bijna doorgeroest. Of een nieuwe rat, je bent altijd op Schurfie gesteld geweest -'
'Ma,' zei Ron hoopvol, 'mag ik een nieuwe bezem?'
Het gezicht van mevrouw Wemel betrok een beetje; bezemstelen waren duur.
'Niet echt een topmodel,' voegde Ron er vlug aan toe. 'Gewoon - gewoon een nieuwe. Voor de verandering...'
Mevrouw Wemel aarzelde even en glimlachte toen.
'Natuurlijk mag je een nieuwe bezem... nou, als ik die ook nog moet kopen, kan ik beter gaan. Ik zie jullie later wel... kleine Ronnie, m'n klassenoudste! En vergeet niet jullie koffers te pakken... klassenoudste... o, ik ben helemaal door het dolle!'
Ze kuste Ron nogmaals op zijn wang, snufte luid en verliet haastig de kamer.
Fred en George keken elkaar aan.
'Je vindt het toch niet erg als wij je niet kussen, hè Ron?' zei Fred ongerust.
'We kunnen wel een kniebuiging voor je maken,' zei George.
'Hou je kop,' zei Ron, die hen nijdig aankeek.
'Of anders?' zei Fred met een boosaardige grijns. 'Geef je ons dan strafwerk?' 'Moet hij eens proberen,' grinnikte George.

'Misschien doet hij dat wel, als jullie niet uitkijken!' zei Hermelien boos.
Fred en George schaterden het uit en Ron mompelde: 'Hou op, Hermelien.'
'We zullen op onze tellen moeten passen, George,' zei Fred, die deed alsof hij beefde van angst. 'Als die twee ons in de gaten houden...'
Ja, ik ben bang dat het met onze vrijheid gedaan is,' zei George hoofdschuddend.
En met weer een luide beng Verdwijnselde de tweeling. 'Die twee!' zei Hermelien woedend en ze staarde naar het plafond, want ze konden Fred en George boven horen bulderen van het lachen.
'Trek het je niet aan, Ron! Ze zijn gewoon jaloers!'
'Dat weet ik nog zo net niet,' zei Ron twijfelachtig en hij keek ook naar het plafond. 'Ze hebben altijd gezegd dat alleen kwallen klassenoudste worden... maar goed,' vervolgde hij een stuk opgewekter, 'zij hebben nooit een nieuwe bezem gehad! Ik wou dat ik met ma mee kon, om te kiezen... een Nimbus kan ze nooit betalen, maar er is pas een nieuwe Helleveeg uit, dat zou ook fantastisch zijn... ja, ik denk dat ik even ga zeggen dat ik de Helleveeg mooi vind, dan weet ze dat...'
Hij sprintte naar buiten, en Harry en Hermelien bleven alleen achter.
Harry merkte dat hij Hermelien om de een of andere reden

niet kon aankijken. Hij stapte naar zijn bed, pakte de stapel schone gewaden die mevrouw Wemel daar had neergelegd en liep naar zijn hutkoffer.
'Harry?' zei Hermelien aarzelend.
'Goed gedaan, Hermelien,' zei Harry zo overdreven joviaal dat hij zijn eigen stem nauwelijks herkende. 'Fantastisch. Klassenoudste. Geweldig.'
'Bedankt,' zei Hermelien. 'Eh - Harry - mag ik Hedwig even lenen, om het aan pa en ma te laten weten? Dat vinden ze vast prachtig - ik bedoel, klassenoudste is iets wat ze kunnen begrijpen.'
'Ja, tuurlijk,' zei Harry, nog steeds met die vreselijke, onnatuurlijke stem. 'Ga je gang!'
Hij boog zich over zijn hutkoffer, legde zijn gewaden onderin en deed alsof hij iets zocht, terwijl Hermelien naar de klerenkast liep en Hedwig naar beneden riep. Een paar tellen later hoorde Harry de deur opengaan, maar hij bleef over zijn koffer gebogen staan en luisterde; hij hoorde alleen het witte schilderij aan de muur, dat weer zachtjes grinnikte en de prullenmand in de hoek, die uilenkeutels ophoestte.
Harry kwam overeind en keek achterom. Hermelien was weg en had Hedwig meegenomen. Harry liep vlug naar de deur, deed die dicht, sjokte toen naar zijn bed, plofte neer en staarde met nietsziende ogen naar de onderkant van de klerenkast.

Hij was totaal vergeten dat in het vijfde jaar klassenoudsten werden gekozen. Hij had zich zo druk gemaakt over de mogelijkheid dat hij van school zou worden gestuurd, dat hij er helemaal niet aan had gedacht dat er badges onderweg waren naar bepaalde mensen. Maar als hij er wél aan had gedacht... als hij het zich had herinnerd... wat zou hij dan verwacht hebben?

Dit niet, zei een eerlijk stemmetje in zijn hoofd.

Met een grimas sloeg Harry zijn handen voor zijn gezicht. Hij kon zichzelf niet voor de gek houden: als hij had geweten dat er iemand tot klassenoudste zou worden gekozen, had hij verwacht dat hij het zou worden en niet Ron. Was hij daardoor even arrogant als Draco Malfidus? Dacht hij dat hij boven alle anderen stond? Geloofde hij werkelijk dat hij beter was dan Ron?

Nee, zei het stemmetje opstandig. Was dat waar? Ongerust analyseerde Harry zijn gevoelens.

Ik ben beter in Zwerkbal, zei het stemmetje. Maar niet in andere dingen. Dat was waar, dacht Harry; als het om leren ging, was hij niet beter dan Ron. Maar buiten de lessen? Hoe zat het met de avonturen die hij, Ron en Hermelien sinds hun komst naar Zweinstein hadden meegemaakt en waarbij ze vaak nog veel grotere risico's hadden gelopen dan alleen maar van school te worden gestuurd?

Nou, meestal waren Ron en Hermelien erbij, zei het

stemmetje in zijn hoofd.
Maar niet altijd, bracht Harry ertegen in. Ze hebben niet samen met mij tegen Krinkel gevochten. Ze hebben het niet tegen Vilijn en de Basilisk opgenomen. Ze hebben niet al die Dementors verjaagd op de avond dat Sirius ontsnapte. Ze waren niet op dat kerkhof toen Voldemort terugkeerde...
Hetzelfde verongelijkte gevoel dat hij ook al zo sterk had gehad toen hij op het Grimboudplein arriveerde, kwam weer bij hem op. Ik heb meer gedaan, dacht Harry verontwaardigd. Ik heb meer gedaan dan Ron en Hermelien bij elkaar!
Maar misschien, zei het stemmetje eerlijk, misschien kiest Perkamentus klassenoudsten niet omdat ze door hun eigen toedoen in allerlei hachelijke situaties verzeild zijn geraakt... misschien kiest hij ze om heel andere redenen... Ron moet iets hebben wat jij niet hebt...
Harry deed zijn ogen open, staarde door zijn vingers naar de klauwpoten van de klerenkast en dacht aan wat Fred had gezegd: 'Alleen een volslagen krankzinnige zou Ron klassenoudste maken...'
Harry lachte even smalend. Een tel later was hij ziek van zichzelf.
Ron had Perkamentus niet om die badge gevraagd. Het was Rons schuld niet. Was hij, Harry, Rons allerbeste vriend, van plan om te gaan mokken omdat hij die badge niet had gekregen? Zou hij Ron samen met de tweeling stiekem

uitlachen, alles voor hem verpesten omdat hij Harry voor het eerst ergens in had verslagen?
Op dat moment hoorde Harry Rons voetstappen op de trap. Hij stond op, zette zijn bril recht en toverde een grijns te voorschijn toen Ron opgetogen binnenkwam.
'Ze was nog niet weg!' zei hij blij. 'Ze zegt dat ik een Helleveeg krijg, als het even kan.'
'Vet!' zei Harry, en tot zijn opluchting klonk zijn stem niet overdreven joviaal meer. 'Hoor eens, Ron - goed gedaan!'
Rons glimlach stierf weg.
'Ik had nooit gedacht dat ik het zou worden!' zei hij hoofdschuddend. 'Ik dacht dat jij het zou zijn!'
'Nee, ik heb ze te veel last bezorgd,' zei Harry, in navolging van Fred.
'Ja,' zei Ron. 'Ja, dat zal wel... nou, laten we onze hutkoffers maar gaan pakken, hé?'
Het was vreemd, maar hun spullen schenen door het hele huis verspreid te zijn geraakt. Het duurde bijna de hele middag voor ze al hun boeken en andere bezittingen hadden teruggevonden en ingepakt. Het viel Harry op dat Ron zijn badge steeds verplaatste: eerst legde hij hem op het nachtkastje, toen deed hij hem in de zak van zijn spijkerbroek en weer later legde hij hem op zijn opgevouwen gewaden, alsof hij wilde kijken hoe het rood kleurde bij het zwart. Pas toen Fred en George even aanwipten en aanboden om de

badge met een Permanente Plakspreuk op zijn voorhoofd te bevestigen, wikkelde hij hem teder in zijn kastanjebruine sokken en deed hem in zijn hutkoffer. Rond een uur of zes kwam mevrouw Wemel terug uit de Wegisweg met een vracht boeken en een lang, in dik bruin papier gewikkeld pak dat Ron kreunend van verlangen uit haar handen griste.
'Wacht maar even met uitpakken, ik wil dat jullie nu naar beneden komen voor het eten, want de eerste mensen zijn er al,' zei ze, maar zodra ze weg was scheurde Ron als een dolle het pakpapier aan flarden en nam hij iedere centimeter van zijn nieuwe bezem intens genietend in zich op.
In het souterrain had mevrouw Wemel een rood spandoek boven de overvolle tafel gehangen, met het opschrift:
GEFELICITEERD
RON EN HERMELIEN
NIEUWE KLASSENOUDSTEN
Ze leek beter gehumeurd dan Harry haar de hele vakantie had gezien.
'Het leek me aardig om een klein feestje te geven en niet gewoon een etentje,' zei ze toen Harry, Ron, Hermelien, Fred, George en Ginny binnenkwamen. 'Je vader en Bill zijn onderweg, Ron. Ik heb ze allebei een uil gestuurd en ze waren in de wolken,' voegde ze er stralend aan toe.
Fred sloeg zijn ogen ten hemel.
Sirius, Lupos, Tops en Romeo Wolkenveldt waren er al en

vlak nadat Harry een beker Boterbier had gepakt kwam Dwaaloog Dolleman binnenklossen.
'O, Alastor, ik ben blij dat je er bent,' zei mevrouw Wemel opgewekt terwijl Dwaaloog zijn reismantel uitdeed. 'We wilden je al een hele tijd iets vragen - zou jij eens willen kijken wat er in het schrijfbureau in de woonkamer zit? We wilden het nog niet openmaken, voor het geval het iets gevaarlijks is.'
'Geen probleem, Molly...'
Dollemans staalblauwe oog rolde omhoog en staarde door het plafond van de keuken. 'Woonkamer...' gromde hij terwijl zijn pupil samentrok. 'Bureau in de hoek? Ja, ik zie het... een Boeman... moet ik hem verjagen, Molly?'
'Nee, nee, dat doe ik zelf wel,' zei mevrouw Wemel breed glimlachend. 'Drink eerst iets. Eerlijk gezegd hebben we wat te vieren.' Ze gebaarde naar het vuurrode spandoek. 'De vierde klassenoudste van het gezin!' zei ze liefdevol en ze streek Ron door zijn haar.
'Klassenoudste, hé?' gromde Dolleman. Zijn normale oog keek naar Ron en zijn magische oog rolde opzij en staarde dwars door zijn hoofd. Harry had het onbehaaglijke gevoel dat het naar hem keek en hij liep gauw naar Sirius en Lupos.
'Nou, gefeliciteerd,' zei Dolleman, die Ron nog steeds fel aanstaarde met zijn normale oog. 'Gezagsdragers trekken altijd problemen aan, maar waarschijnlijk denkt Perkamentus dat je tegen de meeste grote vervloekingen bent opgewassen, anders

zou hij je niet benoemd hebben...'
Ron leek enigszins uit het veld geslagen door dit gezichtspunt, maar gelukkig hoefde hij geen antwoord te geven omdat zijn vader en oudste broer binnenkwamen. Mevrouw Wemel was in zo'n opperbest humeur dat ze het zelfs niet erg vond dat ze Levenius hadden meegenomen; hij droeg een lange jas met rare bobbels op de onwaarschijnlijkste plaatsen en ging niet in op het verzoek om die uit te trekken en bij Dollemans reismantel te leggen.
'Nou, ik geloof dat een toost op zijn plaats is,' zei meneer Wemel zodra iedereen iets te drinken had. Hij hief zijn beker. 'Op Ron en Hermelien, de nieuwe klassenoudsten van Griffoendor!' Ron en Hermelien straalden toen de anderen hen toedronken en applaudisseerden. 'Ik ben nooit klassenoudste geweest,' zei Tops opgewekt, terwijl iedereen naar de tafel liep om op te scheppen. Haar haar was vandaag knalrood en reikte tot aan haar middel; ze leek net een oudere zus van Ginny. 'Het hoofd van mijn afdeling zei dat het me aan bepaalde eigenschappen ontbrak.'
'Zoals?' zei Ginny, die een gepofte aardappel pakte.
'Zoals het vermogen om me te gedragen,' zei Tops.
Ginny proestte het uit; Hermelien wist blijkbaar niet of ze wel of niet moest lachen en sloot een compromis door een extra grote slok Boterbier te nemen en zich te verslikken.
'En jij, Sirius?' vroeg Ginny, die Hermelien op haar rug sloeg.

Sirius, die naast Harry stond, stootte zijn gebruikelijke, blaffende lach uit.
'Niemand zou mij ooit tot klassenoudste hebben benoemd. Ik kreeg veel te veel strafwerk, net als James. Nee, Lupos was de braverik; hij kreeg de badge.'
'Volgens mij hoopte Perkamentus dat ik mijn vrienden een beetje in toom zou kunnen houden,' zei Lupos. 'Uiteraard bleek dat ijdele hoop te zijn.'
Harry voelde zich plotseling een stuk beter. Zijn vader was ook geen klassenoudste geweest. Het feestje leek plotseling veel leuker; hij schepte zijn bord vol en hij hield opeens twee keer zoveel van iedereen in de keuken.
Ron vertelde dolenthousiast over zijn nieuwe bezem tegen iedereen die maar luisteren wilde.
'... nul tot honderdtien in tien seconden. Niet slecht, hé? Zeker als je bedenkt dat de Komeet 290 maar nul tot honderd haalt en dan alleen met een behoorlijke rugwind, volgens De Bezemkampioen.'
Hermelien praatte heel serieus met Lupos over elfenrechten. 'Ik bedoel, het is hetzelfde soort onzin als weerwolfapartheid, nietwaar? Het komt allemaal voort uit die afschuwelijke overtuiging van veel tovenaars dat ze superieur zijn aan andere wezens...'
Mevrouw Wemel en Bill twistten zoals gewoonlijk over de lengte van Bills haar. 'Wordt echt te gek en je bent nog wel zo

knap. Een flink stuk korter zou je veel beter staan, vind je ook niet, Harry?'
'O - ik weet niet,' zei Harry een beetje geschrokken omdat naar zijn mening werd gevraagd; hij schuifelde gauw in de richting van Fred en George, die samen met Levenius in een hoekje stonden.
Levenius hield op met praten toen hij Harry zag, maar Fred knipoogde en wenkte. 'Maak je geen zorgen, we kunnen Harry vertrouwen,' zei hij tegen Levenius. 'Hij is onze geldschieter.'
'Kijk eens wat Lor voor ons heeft,' zei George en hij stak zijn hand uit. Harry zag een hoopje slaapverwekkende beige peulen die een zacht snurkend geluid maakten, ook al lagen ze volkomen stil.
'Zaden van het Langdradig Weekblad,' zei George. 'We hebben ze nodig voor onze Spijbelsmuldozen, maar het is Gevoelige Handelswaar, Klasse C, zodat het moeilijk is om eraan te komen.'
'Tien Galjoenen voor de hele bups, Lor?' zei Fred.
'Na alle moeite die ik most doen om ze te pakken te krijgen?' zei Levenius. Zijn uitgezakte, bloeddoorlopen ogen werden groot. 'Sorry jongens, maar ik mot d'r twintig voor hebben en geen Knoet minder.'
'Lor kan soms toch zo grappig zijn,' zei Fred tegen Harry.
'Ja, z'n leukste grap tot nu toe was zes Sikkels voor een zak

Knalpennen,' zei George.
'Voorzichtig,' zei Harry zacht.
'Hoezo?' zei Fred. 'Ma heeft alleen maar aandacht voor Ron de Klassenoudste. Ze ziet ons niet eens.'
'Maar Dolleman misschien wel,' zei Harry.
Levenius keek zenuwachtig over zijn schouders.
'Goed punt,' gromde hij. 'Nou, oké, jongens: tien Galjoenen als jullie ze meteen meenemen.'
'Bedankt, Harry!' zei Fred opgetogen toen Levenius de inhoud van zijn zakken in de uitgestrekte handen van de tweeling had gedeponeerd en haastig naar de tafel was gelopen om op te scheppen. 'Laten we ze gauw naar boven brengen...'
Harry keek hen enigszins onbehaaglijk na. Hij had net bedacht dat meneer en mevrouw Wemel vast zouden willen weten hoe Fred en George de zaak hadden gefinancierd als ze hoorden van hun fopshop, wat onvermijdelijk was. Destijds had het een gemakkelijke keuze geleken om de tweeling het geld van het Toverschool Toernooi te geven, maar als het nou eens tot een tweede familieruzie en een Percy-achtige vervreemding leidde? Zou mevrouw Wemel Harry nog steeds als haar eigen zoon beschouwen als ze hoorde dat Fred en George door zijn toedoen een carrière hadden kunnen beginnen die zij volkomen ongeschikt vond?
Terwijl Harry met een loodzwaar schuldgevoel in zijn maag

bleef staan waar de tweeling hem had achtergelaten, hoorde hij plotseling zijn eigen naam vallen. Romeo Wolkenveldts zware stem klonk boven het geroezemoes uit.
'... waarom Perkamentus Potter geen klassenoudste heeft gemaakt?' zei Romeo. 'Hij zal zijn redenen wel hebben gehad,' antwoordde Lupos.
'Maar dan had hij zijn vertrouwen in Potter laten blijken. Ik zou het hebben gedaan,' drong Romeo aan. 'Zeker nu de Ochtendprofeet hem om de paar dagen op de korrel neemt...'
Harry keek niet om; hij wilde niet dat Lupos en Romeo zouden zien dat hij hen gehoord had. Hij had absoluut geen honger meer, maar volgde Levenius desondanks naar de tafel. Zijn plezier in het feestje verdween weer even snel als het gekomen was; hij wilde dat hij boven in bed lag.
Dwaaloog Dolleman snoof met de resten van zijn neus aan een kippenpoot; blijkbaar kon hij geen spoortje gif ontdekken, want hij scheurde er een stuk af met zijn tanden.
'... de steel is van Spaans eikenhout met anti-vloekvernis en ingebouwde vibratiedempers -' zei Ron tegen Tops.
Mevrouw Wemel geeuwde breed. 'Nou, laat ik die Boeman maar even verjagen voor ik naar bed ga... Arthur, ik wil niet dat de kinderen te lang opblijven, goed? Welterusten, Harry.'
Ze verliet de keuken. Harry zette zijn bord neer en vroeg zich af of hij haar voorbeeld kon volgen zonder aandacht te

trekken.
'Alles goed, Potter?' gromde Dolleman.
'Ja, prima,' loog Harry.
'Kom eens hier, ik heb iets wat je misschien interessant vindt,' zei Dolleman. Hij haalde een verfomfaaide oude toverfoto uit een binnenzak van zijn gewaad.
'De oorspronkelijke Orde van de Feniks,' gromde Dolleman. 'Die vond ik gisteren toen ik m'n op een na beste onzichtbaarheidsmantel zocht, aangezien Zonderland zo onbeleefd is geweest om m'n beste mantel niet terug te brengen... misschien vinden de mensen het leuk om te zien.'
Harry pakte de foto. Een kleine groep mensen keek hem aan. Sommigen zwaaiden, anderen hieven hun glas op. 'Dat ben ik,' zei Dolleman, die nogal overbodig op zichzelf wees. Het was onmiskenbaar Dolleman op de foto, al was zijn haar ietsje minder grijs en zijn neus nog intact. 'Perkamentus staat naast me, en aan de andere kant Dedalus Diggel... dat is Mariene Magister. Twee weken nadat deze foto werd genomen is ze gedood, samen met haar hele gezin. Dat zijn Frank en Lies Lubbermans -'
Harry's maag, die toch al vreemd aanvoelde, trok helemaal samen toen hij naar Lies Lubbermans keek. Hij had haar nooit ontmoet, maar kende haar ronde, vriendelijke gezicht maar al te goed, want ze was het evenbeeld van haar zoon Marcel.

'- arme drommels,' gromde Dolleman. 'Ze waren dood beter af geweest... daar heb je Emmeline Vonk, die heb je ontmoet, en dat is Lupos, uiteraard... Bennie Fijnwijk, die heeft het ook niet overleefd... we hebben alleen wat restjes teruggevonden... ga eens opzij,' zei hij en hij tikte op de foto. De kleine gefotografeerde mensjes schuifelden opzij, zodat degenen die gedeeltelijk onzichtbaar waren vooraan konden gaan staan.
'Dat is Edgar Bonkel... de broer van Emilia Bonkel. Hem hebben ze ook te pakken gekregen, samen met z'n gezin; hij was een geweldige tovenaar... Severijn Zonderland... jeetje, wat ziet die er nog jong uit... Diederik Deemster... die is zes maanden na het maken van deze foto verdwenen en nooit meer teruggevonden... Hagrid, natuurlijk... nog geen steek veranderd... Engelbert Dop, die heb je ontmoet... ik was vergeten dat hij vroeger dat stomme hoedje droeg... Gideon Protser... er waren vijf Dooddoeners voor nodig om hem en zijn broer Fabian te vermoorden... ze vochten als leeuwen... doorlopen, doorlopen...'
De kleine mensjes op de foto duwden en drongen en degenen die helemaal achteraan hadden gestaan verschenen nu op de voorgrond.
'Dat is de broer van Perkamentus, Desiderius. De enige keer dat ik hem ontmoet heb... vreemde kerel... dat is Clara Obscura, die is door Voldemort zelf vermoord... Sirius, toen hij nog kort haar had... en... aha, kijk, ik dacht dat je dat wel

interessant zou vinden!'
Harry's hart sloeg over. Zijn vader en moeder keken hem breed glimlachend aan. Ze zaten aan weerskanten van een kleine man met waterige oogjes die Harry meteen herkende als Wormstaart, degene die de verblijfplaats van zijn ouders aan Voldemort had verraden en zo had bijgedragen aan hun dood.
'En?' zei Dolleman.
Harry keek naar Dollemans met littekens en putten overdekte gezicht. Blijkbaar verkeerde hij in de veronderstelling dat hij Harry een groot plezier had gedaan.
'Ja,' zei Harry, die opnieuw een poging deed te grijnzen. 'Eh... sorry hoor, maar ik bedenk net dat ik nog iets moet inpakken. M'n... eh...'
Gelukkig hoefde hij geen voorwerp te verzinnen dat hij nog niet had ingepakt, want op dat moment zei Sirius: 'Wat heb je daar, Dwaaloog?' en keerde Dolleman zich naar hem. Harry liep naar de keukendeur en glipte de trap op voor iemand hem terug kon roepen.
Hij wist niet waarom het zo'n schok was geweest; per slot van rekening had hij al eerder foto's van zijn ouders gezien en had hij Wormstaart ontmoet... maar om ze zo onder zijn neus geduwd te krijgen, terwijl hij het absoluut niet verwachtte... dat zou niemand leuk vinden, dacht hij nijdig.
En al die andere blije gezichten... Bennie Fijnwijk, van wie

alleen restjes waren teruggevonden en Gideon Protser, die een heldendood was gestorven en de Lubbermansen, die net zo lang gemarteld waren tot ze gek werden... ze zwaaiden voor altijd opgewekt op die foto, zonder te beseffen wat hen boven het hoofd hing... nou, misschien vond Dolleman dat interessant, maar hij, Harry, raakte er alleen maar door van streek...

Harry liep op zijn tenen de trap op, langs de opgezette elfenhoofden. Hij was blij dat hij weer alleen was, maar toen hij bijna bij de eerste overloop was, hoorde hij iets. Er snikte iemand in de woonkamer.

'Hallo?' zei Harry. Hij kreeg geen antwoord, maar het gesnik hield aan. Harry nam de resterende treden met twee tegelijk, holde naar de deur van de woonkamer en deed die open.

Iemand zat angstig ineengedoken tegen de donkere muur, met haar toverstok in haar hand. Haar hele lichaam beefde van het huilen. Op het stoffige tapijt, in een plas maanlicht, lag het slap uitgestrekte en duidelijk dode lichaam van Ron. Het was alsof alle lucht uit Harry's longen werd weggezogen; hij had het gevoel dat hij door de grond zakte en het werd ijskoud in zijn hoofd.

Ron, dood - dat kon niet waar zijn. Maar wacht eens even, dat kán ook niet waar zijn - Ron was beneden. 'Mevrouw Wemel?'kraste Harry.

'R-r-ridiculus' snikte mevrouw Wemel en ze richtte haar

trillende toverstok op Rons lichaam.
Beng.
Rons lichaam veranderde in dat van Bill, die languit op zijn rug lag, met zijn starende ogen wijd open. Mevrouw Wemel begon nog harder te huilen.
'R-ridiculus' bracht ze opnieuw snikkend uit.
Beng.
Op de plaats van Bills lichaam lag nu meneer Wemel. Zijn bril stond scheef en er liep een straaltje bloed over zijn gezicht.
'Nee!' kreunde mevrouw Wemel. 'Nee... ridiculus! Ridiculus! R1DICULUS!'
Beng. Dode tweeling. Beng. Dode Percy. Beng. Dode Harry...
'Mevrouw Wemel, maak dat u wegkomt!' riep Harry, die naar zijn eigen lijk staarde. 'Laat iemand anders -'
'Wat is er aan de hand?'
Lupos kwam de kamer binnenhollen, op de voet gevolgd door Sirius; Dolleman kloste achter hen aan. Lupos keek van mevrouw Wemel naar de dode Harry op de grond en scheen de situatie onmiddellijk te begrijpen. Hij pakte zijn eigen toverstok en zei heel kordaat en duidelijk: 'Ridiculus'
Harry's lijk verdween. Boven de plaats waar het had gelegen zweefde nu een zilverachtige bol. Lupos zwaaide opnieuw met zijn toverstok en de bol loste op in een rookwolk.

'O - o - o!' snikte mevrouw Wemel en ze begon haast hysterisch te huilen met haar handen voor haar gezicht.
'Molly,' zei Lupos mistroostig en hij liep naar haar toe. 'Molly, niet doen...'
Ze drukte zich tegen de schouder van Lupos en huilde tranen met tuiten.
'Molly, het was gewoon een Boeman,' zei Lupos sussend en hij klopte haar op haar hoofd. 'Gewoon een stomme Boeman...' 'Ik d-denk tegenwoordig aan één stuk door dat ze d-d-dood zijn,' kreunde mevrouw Wemel tegen zijn schouder. 'A-aan één stuk d-door! Ik d-d-droom ervan...'
Sirius keek naar het stuk tapijt waar de Boeman had gelegen toen hij deed alsof hij Harry's lijk was. Dolleman staarde naar Harry, maar die keek de andere kant uit. Hij had het vreemde gevoel dat Dollemans magische oog hem helemaal was gevolgd vanuit de keuken.
'Z-z-zeg niks tegen Arthur,' bracht mevrouw Wemel moeizaam en nog nasnikkend uit, terwijl ze met haar mouw haar ogen afveegde, ik w-w-wil niet dat hij het w-weet... ik stel me aan...'
Lupos gaf haar een zakdoek en ze snoot haar neus.
'Het spijt me vreselijk, Harry. Wat moet je niet van me denken?' zei ze trillerig, ik kan niet eens meer een Boeman aan...'
'Doe niet zo gek,' zei Harry, met een poging tot een glimlach.

'Ik m-maak me alleen z-zo'n zorgen,' zei ze en de tranen biggelden opnieuw over haar wangen. 'De h-halve familie zit nu bij de Orde en het z-zal een w-wonder zijn als iedereen het overleeft... en P-P-Percy praat niet met ons... stel d-dat er iets vreselijks gebeurt en we het n-nooit goedgemaakt hebben? En wat zal er gebeuren als Arthur en ik omkomen? W-wie moet er dan v-voor Ron en Ginny zorgen?'

'Molly, hou op,' zei Lupos vastberaden. 'Het is niet zoals de vorige keer. De Orde is nu beter voorbereid. We hebben een voorsprong, we weten de plannen van Voldemort -'

Mevrouw Wemel piepte van angst.

'Kom op, Molly, het wordt hoog tijd dat je went aan die naam - hoor eens, ik kan niet garanderen dat iedereen hier ongeschonden doorheen komt - dat kan niemand - maar we staan er een stuk beter voor dan de vorige keer. Toen zat jij nog niet bij de Orde, dus begrijp je het niet. De vorige keer hadden de Dooddoeners een meerderheid van twintig tegen één en konden ze ons rustig stuk voor stuk te grazen nemen...'

Harry dacht weer aan de foto, aan de glimlachende gezichten van zijn ouders. Hij wist dat Dolleman nog steeds naar hem keek.

'Maak je geen zorgen om Percy,' zei Sirius abrupt. 'Die trekt wel weer bij. Het is gewoon een kwestie van tijd tot Voldemort openlijk ten strijde trekt; als het zover is, zal het hele Ministerie ons op zijn blote knieën om vergiffenis smeken. Al

weet ik nog niet zeker of ik het ze wel vergeef,' voegde hij er verbitterd aan toe.
'En om nog even terug te komen op wie voor Ron en Ginny moeten zorgen als jullie om het leven zouden komen,' zei Lupos met een flauwe glimlach. 'Dacht je soms dat we ze zouden laten verhongeren?'
Mevrouw Wemel glimlachte trillerig.
'Ik stel me aan,' mompelde ze opnieuw en ze veegde haar ogen af.
Maar toen Harry zo'n tien minuten later zijn slaapkamerdeur dichtdeed, vond hij helemaal niet dat mevrouw Wemel zich aanstelde. Hij zag nog steeds de glimlachende gezichten van zijn ouders op die verfomfaaide foto, zich niet bewust van het feit dat hun leven ten einde liep, net als het leven van veel mensen om hen heen. Het beeld van de Boeman die zich had voorgedaan als het lijk van alle leden van mevrouw Wemels gezin drong zich ook steeds aan hem op.
Zonder enige waarschuwing begon zijn litteken weer te branden en voelde hij een vreselijke misselijkheid.
'Hou op!' zei hij gedecideerd en hij wreef over zijn litteken tot de pijn langzaam wegtrok.
'Tegen je eigen hoofd praten is het eerste teken van waanzin,' zei een geniepige stem vanuit het witte schilderij aan de muur.
Harry negeerde de stem. Hij voelde zich ouder dan hij zich ooit van zijn leven gevoeld had, en het leek hem

onvoorstelbaar dat hij zich nauwelijks een uur geleden nog druk had gemaakt over een fopshop en wie er tot klassenoudste was benoemd.

Hoofdstuk 10

LOENA LEEFLANG

Harry sliep slecht. Zijn ouders bewogen zich constant door zijn dromen, maar zeiden geen woord; mevrouw Wemel boog zich snikkend over het lijk van Knijster, gadegeslagen door Ron en Hermelien, die kroontjes droegen, en voor de zoveelste keer liep Harry door een gang die eindigde in een dichte deur. Toen hij wakker schrok, prikte zijn litteken. Ron, die al aangekleed was, stond tegen hem te praten. "... moeten opschieten, ma wordt helemaal gek, ze zegt dat we de trein missen...'

Er was een hoop opschudding in huis. Harry trok haastig zijn kleren aan en begreep van Ron dat Fred en George hun hutkoffers hadden behekst zodat ze uit zichzelf naar beneden zouden vliegen. Het gevolg was dat de koffers in volle vaart tegen Ginny aan waren gebotst, die twee trappen naar beneden was gerold en in de hal was beland. Mevrouw Zwarts en mevrouw Wemel schreeuwden om het hardst.

'- HADDEN HAAR WEL VOOR HET LEVEN KUNNEN VERMINKEN, STELLETJE IDIOTEN -' '- SMERIGE HALFBLOEDJES, SCHEER JE WEG UIT

HET HUIS VAN MIJN VOORVADEREN-'
Hermelien, die nogal zenuwachtig was, kwam binnen toen Harry zijn schoenen aantrok. Hedwig wiegde op haar schouder en ze had een tegenstribbelende Knikkebeen onder haar arm. 'Pa en ma hebben Hedwig teruggestuurd.' De uil fladderde gehoorzaam naar Harry en ging op haar kooi zitten.
'Ben je zover?'
'Bijna. Is alles goed met Ginny?' vroeg Harry, die haastig zijn bril opzette.
'Mevrouw Wemel heeft haar opgelapt,' zei Hermelien. 'Maar nu klaagt Dwaaloog weer dat we pas kunnen vertrekken als Severijn Zonderland er is, anders komen we een bewaker tekort.'
'Bewaker?' zei Harry. 'Moeten we onder bewaking naar het station?'
'Jij moet onder bewaking naar het station,' verbeterde Hermelien hem.
'Waarom?' zei Harry geïrriteerd, 'ik dacht dat Voldemort zich koest hield? Of springt hij dadelijk achter een vuilnisbak vandaan om me te vermoorden?'
'Ik weet het ook niet; dat zegt Dwaaloog nu eenmaal,' zei Hermelien afwezig en ze keek op haar horloge. 'Maar als we ons niet haasten missen we de trein, dat weet ik wel...'
'KOMEN JULLIE NOU EINDELIJK EENS NAAR

BENEDEN!' brulde mevrouw Wemel. Hermelien schrok zich een ongeluk en holde de trap af.
Harry pakte Hedwig, stopte haar zonder pardon in haar kooi en ging ook haastig naar beneden, zijn hutkoffer achter zich aan slepend.
Het portret van mevrouw Zwarts raasde en tierde, maar niemand nam de moeite om de gordijnen dicht te trekken; door al het lawaai in de hal zou ze toch weer wakker schrikken.
'Harry, jij gaat met mij en Tops mee,' schreeuwde mevrouw Wemel boven het gekrijs van 'MODDERBLOEDJES! SCHOREM! ONGEDIERTE!' uit. 'Laat je hutkoffer en je uil maar staan - Alastor zorgt voor de bagage... o, hemel nog aan toe, Sirius, Perkamentus zei nee.'
Terwijl Harry over de hutkoffers in de hal naar mevrouw Wemel probeerde te klauteren, verscheen er plotseling een zwarte hond, zo groot als een beer.
'O, allemachtig...' zei mevrouw Wemel vertwijfeld. 'Nou ja, als er iets misgaat is het je eigen schuld!'
Ze rukte de voordeur open en stapte het waterige septemberzonnetje in. Harry en de hond volgden haar. De deur sloeg dicht en het gekrijs van mevrouw Zwarts werd abrupt afgekapt.
'Waar is Tops?'vroeg Harry. Hij keek om zich heen terwijl ze het stoepje voor nummer 12 afliepen, dat verdween zodra ze

voet op het trottoir hadden gezet.
'Die wacht een eindje verderop,' zei mevrouw Wemel stijfjes. Ze keek expres niet naar de grote zwarte hond die met Harry meedraafde. Op de hoek werden ze opgewacht door een oude vrouw met grijze krulletjes en een plat paars hoedje met een smalle rand.
'Hoe gaat ie, Harry?' zei ze met een knipoog. 'We moeten opschieten, Molly,' voegde ze eraan toe, met een blik op haar horloge.
'Weet ik, weet ik,' kreunde mevrouw Wemel. Ze begon sneller te lopen. 'Dwaaloog wilde per se op Severijn wachten... had Arthur maar weer auto's kunnen lenen van het Ministerie... maar Droebel gunt hem tegenwoordig zelfs geen lege inktpot meer... ik snap gewoon niet hoe Dreuzels kunnen reizen zonder toverkracht...'
De grote zwarte hond sprong opgetogen blaffend om hen heen, hapte naar duiven en zat zijn eigen staart achterna. Harry moest onwillekeurig lachen, want Sirius had heel lang binnen gezeten, maar de zuinige blik van mevrouw Wemel deed hem sterk aan tante Petunia denken.
Pas na twintig minuten lopen waren ze bij het station en in die tijd gebeurde er niets spannends, behalve dat Sirius een paar katten liet schrikken om Harry aan het lachen te maken. Zodra ze op het station waren gingen ze heel nonchalant bij het hek tussen perron negen en tien staan, en zodra de kust

veilig was leunden ze een voor een tegen het hek en vielen er moeiteloos doorheen. De Zweinsteinexpres braakte roet en rook uit naast perron 9¾, dat vol stond met leerlingen en familieleden die afscheid kwamen nemen. Harry snoof de vertrouwde geur op en voelde een golf van blijdschap... hij ging echt terug...

'Ik hoop dat de anderen op tijd zijn,' zei mevrouw Wemel ongerust en ze keek naar de smeedijzeren boog boven het perron waardoor nieuwkomers arriveerden.

'Leuke hond, Harry!' riep een lange jongen met dreadlocks.

'Bedankt, Leo,' zei Harry grijnzend en Sirius kwispelde verwoed.

'Hè hè, eindelijk,' zei mevrouw Wemel opgelucht. 'Daar heb je Alastor met de bagage...'

Dolleman kwam aanhinken door de boog, met een kruierspet diep over zijn twee verschillende ogen. Hij duwde een karretje met hun hutkoffers erop.

'Alles in orde,' mompelde hij tegen mevrouw Wemel en Tops. 'Ik geloof niet dat we gevolgd zijn...'

Enkele tellen later stapte meneer Wemel het perron op met Ron en Hermelien. Ze hadden hun koffers al bijna van Dollemans karretje geladen toen Fred, George, Ginny en Lupos verschenen. 'Geen problemen?' gromde Dolleman.

'Niets,' zei Lupos.

'Toch ga ik bij Perkamentus klagen over Severijn,' zei

Dolleman. 'Dit is al de tweede keer in één week dat hij niet komt opdagen. Hij wordt net zo onbetrouwbaar als Levenius.'
'Nou, pas goed op jezelf, allemaal,' zei Lupos, die iedereen een hand gaf. Harry was als laatste aan de beurt en Lupos gaf hem een klap op zijn schouder. 'Jij ook, Harry. Wees voorzichtig.'
'Ja, hou je gedeisd en let goed op,' zei Dolleman, die Harry ook een hand gaf. 'En denk eraan, allemaal - wees voorzichtig met wat je schrijft. Als je aarzelt, zet het dan niet in een brief.'
'Het was geweldig om jullie te leren kennen,' zei Tops en ze omhelsde Hermelien en Ginny. 'Ik denk dat we elkaar gauw terug zullen zien.'
Er klonk een waarschuwend gefluit en de leerlingen die nog op het perron stonden, stapten haastig in.
'Vlug, vlug,' zei mevrouw Wemel geagiteerd. Ze omhelsde iedereen, en Harry twee keer. 'Schrijven... gedraag je... als iemand iets vergeten is, sturen we het wel op... vooruit, instappen...'
De enorme zwarte hond ging even op zijn achterpoten staan en legde zijn voorpoten op Harry's schouders, maar mevrouw Wemel duwde Harry naar de deur van de trein en siste: 'Gedraag je in 's hemelsnaam als een hond, Sirius!'
'Tot ziens!' riep Harry door het open raam toen de trein begon te rijden. Naast hem zwaaiden Ron, Hermelien en Ginny. De gedaantes van Tops, Lupos, Dolleman en

mevrouw Wemel werden snel kleiner, maar naast het raam holde de zwarte hond kwispelend mee; de mensen op het perron lachten toen ze hem de trein zagen achtervolgen, maar op dat moment maakte de Zweinsteinexpres een bocht en was Sirius verdwenen.
'Hij had niet mee moeten gaan,' zei Hermelien bezorgd.
'Doe niet zo streng,' zei Ron. 'Die arme stakker is in geen maanden buiten geweest.'
'Nou,'zei Fred, die in zijn handen klapte, 'we kunnen hier niet de hele dag staan kletsen; we moeten zaken bespreken met Leo. Tot later.' Hij en George verdwenen door het rechtergangpad.
De trein maakte gestaag meer snelheid, zodat de huizen buiten langs flitsten en de rijtuigen schommelden.
'Zullen we een coupé zoeken?' zei Harry.
Ron en Hermelien keken elkaar even aan.
'Eh...' zei Ron.
'We - ik bedoel - Ron en ik worden eigenlijk in de coupé van de klassenoudsten verwacht,' zei Hermelien opgelaten. Ron keek Harry niet aan; hij scheen plotseling vreselijk geboeid te worden door de nagels van zijn linkerhand.
'O,' zei Harry. 'Nou, goed. Prima.'
'Ik geloof niet dat we daar de hele reis moeten blijven,' zei Hermelien vlug. 'In onze brief staat dat we eerst instructies krijgen van de twee hoofdmonitoren en dan van tijd tot tijd de

ronde moeten doen door de gangpaden.'
'Prima,' herhaalde Harry. 'Nou, dan - dan zie ik jullie later wel.'
'Reken maar,' zei Ron, die Harry ongerust aankeek. 'Ik heb helemaal geen zin om te gaan, ik zou veel liever - maar we moeten - ik bedoel, ik doe het niet voor m'n lol. Ik ben Percy niet!' besloot hij uitdagend.
'Dat weet ik ook wel,' zei Harry grijnzend, maar toen Hermelien en Ron hun hutkoffers, Knikkebeen en de kooi met Koekeroekus naar het voorste deel van de trein sleepten, was hij zich bewust van een merkwaardig gevoel van verlies. Hij had nog nooit met de Zweinsteinexpres gereisd zonder Ron.
'Kom op,' zei Ginny. 'Als we een beetje opschieten, kunnen we plaatsen voor hen vrijhouden.'
'Ja, goed,' zei Harry, die Hedwigs kooi met zijn ene hand vastpakte en het handvat van zijn hutkoffer met de andere. Ze sjokten door de gang en tuurden door de glazen deuren, maar de coupés die ze passeerden waren allemaal vol. Harry zag wel dat een hoop leerlingen hem belangstellend aankeken en dat allerlei mensen hun buren aanstootten en naar hem wezen. Nadat er in vijf opeenvolgende coupés zo gereageerd was, herinnerde hij zich dat de Ochtendprofeet al de hele zomer schreef dat hij een aanstellerige leugenaar was. Hij vroeg zich somber af of al die fluisterende en starende mensen geloofden wat er in de krant stond.

In het allerlaatste rijtuig kwamen ze Marcel Lubbermans tegen, die net als Harry in het vijfde jaar van Griffoendor zat. Zijn ronde gezicht glom van inspanning terwijl hij zijn hutkoffer meesleepte en met één hand zijn tegenstribbelende pad Willibrord vasthield.
'Hoi, Harry,' hijgde hij. 'Hoi, Ginny... alles is vol... er is nergens plaats...'
'Hoe bedoel je?' zei Ginny, die zich langs Marcel wurmde en door de deur van de coupé achter hem keek. 'Hier is nog plaats zat, ik zie alleen Loena Leeflang -'
Marcel mompelde dat hij niemand wilde storen.
'Doe niet zo gek,' zei Ginny lachend. 'Ze is best aardig.'
Ze schoof de deur open en sleepte haar koffer naar binnen. Marcel en Harry volgden haar voorbeeld.
'Ha, Loena,' zei Ginny. 'Zijn deze plaatsen nog vrij?'
Het meisje dat bij het raam zat keek op. Ze had warrig, vuilblond haar tot aan haar middel, heel lichte wenkbrauwen en uitpuilende ogen, waardoor ze een permanent verbaasde uitdrukking had. Harry snapte meteen waarom Marcel liever niet met haar in één coupé wilde zitten, want ze maakte een lichtelijk gestoorde indruk. Misschien kwam het door de toverstok achter haar linkeroor, door haar ketting van Boterbierkurken, of door het feit dat ze een tijdschrift ondersteboven las.
Haar blik gleed langs Marcel en bleef rusten op Harry. Ze

knikte.
'Bedankt,' zei Ginny glimlachend.
Harry en Marcel hesen de drie hutkoffers en de kooi van Hedwig in het bagagerek, terwijl Loena toekeek over haar omgekeerde tijdschrift, De Kibbelaar. Blijkbaar hoefde ze niet zo vaak met haar ogen te knipperen als normale mensen. Ze staarde strak naar Harry, die tegenover haar was gaan zitten en daar nu spijt van had.
'Leuke vakantie gehad, Loena?' vroeg Ginny.
'Ja,' zei Loena dromerig, zonder haar blik ook maar één moment van Harry af te wenden. 'Ja, ik heb me best geamuseerd. Jij bent Harry Potter,' voegde ze eraan toe.
'Weet ik,' zei Harry.
Marcel grinnikte en Loena richtte haar bleke ogen op hem.
'Ik weet niet wie jij bent.'
'Niemand,' zei Marcel haastig.
'Doe niet zo idioot,' zei Ginny scherp. 'Marcel Lubbermans - Loena Leeflang. Loena zit ook in mijn jaar, maar dan in Ravenklauw.'
'Wijsheid zonder grens is ieders liefste wens,' zei Loena met een zangerige stem.
Ze hield haar omgekeerde tijdschrift weer voor haar gezicht en zweeg. Harry en Marcel keken elkaar met opgetrokken wenkbrauwen aan en Ginny onderdrukte een giechel.
De trein denderde verder en reed nu door het open veld.

Het was veranderlijk weer; het ene moment baadde de coupé in zonlicht en het volgende dreven er dreigende grijze wolken over.
'Raad eens wat ik voor mijn verjaardag heb gekregen,' zei Marcel.
'Nog een Geheugensteen?' zei Harry, die het knikkerachtige voorwerp bedoelde dat Marcels oma hem ooit had gestuurd als remedie tegen zijn ongelooflijke vergeetachtigheid.
'Nee,' zei Marcel. 'Al zou ik die best kunnen gebruiken. Ik ben de vorige al tijden kwijt. Nee, moet je dit zien...' Hij wroette met zijn vrije hand in zijn schooltas en haalde er na enig gezoek een ding uit dat op een kleine grijze cactus leek, maar dan bedekt met steenpuisten in plaats van stekels.
'Mimbulus mimbeltonia,' zei hij trots. Harry staarde naar de plant, die zachtjes pulseerde, zodat hij een sinistere gelijkenis vertoonde met een zwaar aangetast inwendig orgaan.
'Echt hartstikke zeldzaam,' zei Marcel opgetogen, ik weet niet eens of ze er in de kassen op Zweinstein een hebben, dus ik wil hem dolgraag aan professor Stronk laten zien. M'n oudoom Alfred heeft hem meegebracht uit Assyrië. Ik wil kijken of ik hem kan vermeerderen.'
Harry wist dat Kruidenkunde Marcels favoriete vak was, maar hij kon zich niet voorstellen wat hij met dit armetierige plantje wilde beginnen.
'Doet - eh - doet hij ook iets?' vroeg hij.

'Een heleboel!' zei Marcel trots. 'Hij heeft een verbluffend afweermechanisme. Hou jij Willibrord even vast...'
Hij zette de pad op Harry's schoot en pakte een ganzenveer uit zijn schooltas. De puilogen van Loena Leeflang verschenen boven de rand van haar omgekeerde tijdschrift, zodat ze kon zien wat Marcel deed.
Marcel hield de Mimbulus mimbeltonia op ooghoogte met het puntje van zijn tong tussen zijn tanden, koos zorgvuldig een plekje en gaf de plant een stevige por met de punt van zijn ganzenveer.
Onmiddellijk spoot er vloeistof uit de steenpuisten op de plant, in dikke, stinkende, donkergroene stralen. Ze spatten tegen het plafond en de ramen en kletterden op Loena's tijdschrift. Ginny had haar armen nog net op tijd voor haar gezicht geslagen en zag er alleen maar uit alsof ze een slijmerige groene hoed op had, maar Harry, die zijn handen nodig had gehad om Willibrord in bedwang te houden, kreeg de volle lading. Het spul rook naar ranzige mest.
Marcel, wiens gezicht en borst ook doorweekt waren, probeerde de ergste troep uit zijn ogen te schudden.
'S-sorry,' bracht hij moeizaam uit. 'Ik had het nog niet eerder gedaan...ik wist niet dat het zo... maar maak je geen zorgen, Stinksap is niet giftig,' voegde hij er nerveus aan toe toen Harry een mondvol sap uitspuwde.
Op dat moment gleed de deur van hun coupé open.

'O... hallo, Harry,' zei een nerveuze stem. 'Eh... kom ik ongelegen?'
Harry veegde zijn bril af met zijn Willibrordvrije hand. Een knap meisje met lang, glanzend zwart haar keek hem glimlachend aan vanuit de deuropening: Cho Chang, de Zoeker van de Zwerkbalploeg van Ravenklauw.
'O... eh... hoi,' zei Harry wezenloos.
'Eh...' zei Cho. 'Nou... ik wilde even dag zeggen... dus... eh... dag hoor.'
Met een blos op haar wangen deed ze de deur weer dicht. Harry liet zijn hoofd achterover zakken en kreunde. Hij had gehoopt dat Cho hem zou zien in gezelschap van ontzettend coole mensen die schaterden om een grap die hij had verteld; niet in één coupé met Marcel Lubbermans en Loena Leeflang, druipend van het Stinksap en met een pad in zijn hand.
'Ach, zo erg is het niet,' zei Ginny opbeurend. 'Dit is zo weer opgeruimd.' Ze pakte haar toverstok. 'Sanitato'. Het Stinksap verdween. 'Sorry,' herhaalde Marcel met een klein stemmetje.
Het duurde nog bijna een uur voor Ron en Hermelien kwamen opdagen en tegen die tijd was het etenskarretje al langs geweest. Harry, Ginny en Marcel hadden hun pompoenpasteitjes op en ruilden Chocokikkerkaartjes toen de deur van de coupé opengleed en Ron en Hermelien binnenkwamen, samen met Knikkebeen en een schril

krassende Koekeroekus.
'Ik val om van de honger,' zei Ron, die Koekeroekus bij Hedwig zette, naast Harry neerplofte en een Chocokikker uit zijn handen griste. Hij trok de wikkel eraf, beet de kop van de kikker en leunde met gesloten ogen achterover, alsof hij een uitputtende ochtend achter de rug had.
'Nou, we hebben de klassenoudsten van de andere afdelingen ontmoet,' zei Hermelien knorrig terwijl ze ging zitten. 'En raad eens wie het voor Zwadderich geworden is?' zei Ron met zijn ogen nog steeds dicht. 'Malfidus,' zei Harry meteen, in de overtuiging dat zijn ergste angst bewaarheid zou worden.
Tuurlijk,' zei Ron bitter. Hij propte de rest van de Kikker naar binnen en pakte er nog een.
'En die onuitstaanbare troela van een Patty Park,' zei Hermelien venijnig. 'Hoe ze haar ooit klassenoudste hebben kunnen maken, terwijl ze stommer is dan het achtereind van een trol...'
'Voor Huffelpuf?' vroeg Harry.
'Ernst Marsman en Hannah Albedil,' zei Ron met zijn mond vol.
'En Anton Goldstein en Padma Patil voor Ravenklauw,' zei Hermelien.
'Je bent met Padma Patil naar het Kerstbal geweest,' zei een dromerige stem.
Iedereen keek naar Loena Leeflang, die Ron strak aanstaarde

over De Kibbelaar heen. Hij slikte zijn Chocokikker door.
'Ja, weet ik,' zei hij enigszins verbaasd.
'Ze vond het niet echt leuk,' informeerde Loena hem. 'Ze vond het niet aardig van je dat je niet met haar wilde dansen. Ik denk niet dat ik dat erg had gevonden,' voegde ze er bedachtzaam aan toe. 'Ik hou niet zo van dansen.'
Ze trok zich weer terug achter De Kibbelaar. Ron staarde even met open mond naar de omslag en keek toen vragend naar Ginny, die op haar knokkels beet om niet te lachen. Ron schudde verbijsterd zijn hoofd en keek op zijn horloge.
'We moeten eigenlijk om de zoveel tijd de ronde doen door de gangen,' zei hij tegen Harry en Marcel, 'en als mensen zich misdragen, mogen we straffen uitdelen. Hé, ik hoop dat ik Korzel en Kwast ergens op kan pakken...'
Je mag geen misbruik maken van je positie, Ron!' zei Hermelien op scherpe toon.
Ja, tuurlijk. Dat doet Malfidus vast ook niet,' zei Ron sarcastisch.
'Dus je wilt je verlagen tot zijn niveau?'
'Nee, ik wil alleen zijn vriendjes eerder te grazen nemen dan hij de mijne.'
'Allemachtig, Ron -'
'Ik laat Kwast strafregels schrijven, dat vindt hij verschrikkelijk. Hij kan nauwelijks schrijven,' zei Ron blij. Hij deed de lage gromstem van Kwast na, vertrok zijn gezicht tot een grimas

van concentratie en deed alsof hij in de lucht schreef. 'M'n... smoel... moet... minder... op... een.... apenkont... lijken.'
Iedereen lachte, maar niemand lachte zo hard als Loena Leeflang. Ze krijste het uit van de pret, waardoor Hedwig wakker schrok en verontwaardigd met haar vleugels sloeg en Knikkebeen blazend in het bagagerek sprong. Loena lachte zó hard dat haar tijdschrift uit haar vingers glipte, over haar benen gleed en op de grond viel.
'Dat was grappig.'
Ze snakte met tranen in haar uitpuilende ogen naar adem en staarde naar Ron. Die keek verbijsterd naar de anderen en zij lachten weer om Rons uitdrukking en de potsierlijke lachbui van Loena, die haar armen tegen haar zijden drukte en heen en weer wiegde.
'Neem je me in de maling?' Ron keek haar fronsend aan.
'Apen... kont!' bracht ze moeizaam uit en ze drukte haar armen nog steviger tegen zich aan.
Iedereen keek hoe Loena lachte, maar Harry's oog viel op het tijdschrift op de grond en hij raapte het snel op. Toen Loena het ondersteboven had gehouden, had hij moeilijk kunnen zien wat er op de omslag stond, maar nu zag hij dat het een vrij slechte karikatuur van Cornelis Droebel was; Harry herkende hem alleen aan zijn lindegroene bolhoed. Met zijn ene hand had Droebel een zak goud vast en met de andere wurgde hij een kobold. De tekst onder de karikatuur luidde:

Hoe Ver Wil Droebel Gaan Om Goudgrijp Te Bemachtigen?

Daaronder stonden de titels van de overige artikelen in het tijdschrift.

Corruptie in de Zwerkbalcompetitie: Hoe de Tornado's de Boel Bedonderen
Geheimen van de Oude Runen Onthuld
Sirius Zwarts: Slachter of Slachtoffer?

'Mag ik dit lezen?' vroeg Harry gretig aan Loena.
Ze knikte, buiten adem van het lachen, maar bleef Ron aanstaren.
Harry sloeg het blad opgewonden open en keek naar de inhoudsopgave. Tot op dit moment had hij niet meer gedacht aan het tijdschrift dat Romeo aan meneer Wemel had gegeven voor Sirius, maar dat moest dit nummer van De Kibbelaar zijn geweest.
Hij vond het paginanummer en zocht het stuk op.
Ook dit artikel werd geïllustreerd door een vrij slechte karikatuur; Harry zou Sirius niet herkend hebben als er geen onderschrift bij had gestaan. Sirius stond met getrokken toverstok op een grote stapel botten.
De kop boven het artikel luidde:

SIRIUS - ZWARTS OF ZWARTGEMAAKT?
Maniakale massamoordenaar of populaire popster?

Pas nadat Harry die tweede regel diverse keren had gelezen, was hij ervan overtuigd dat hij het niet verkeerd begrepen had. Sinds wanneer was Sirius een populaire popster?

Al veertien jaar lang wordt Sirius Zwarts verantwoordelijk gehouden voor de massamoord op twaalf onschuldige Dreuzels en één tovenaar. Zwarts' gewaagde ontsnapping uit Azkaban, twee jaar geleden, leidde tot de grootste klopjacht die ooit door het Ministerie van Toverkunst is gehouden, iedereen was ervan overtuigd dat hij het verdiende om opgepakt te worden en weer aan de Dementors te worden overgedragen.
MAAR IS DAT WEL ZO?
Onlangs kwam schokkend nieuw bewijsmateriaal aan het licht, waaruit blijkt dat Zwarts de misdaden waarvoor hij naar Azkaban is gestuurd, misschien helemaal niet heeft begaan. Het is zelfs mogelijk, beweert Doris Preutel, Sansevieriastraat 18, Blinde Vlek, dat Zwarts niet eens aanwezig was bij de slachtpartij.
'Wat veel mensen niet weten is dat Sirius Zwarts een valse naam is,' zegt mevrouw Preutel. 'De man die iedereen voor Sirius Zwarts houdt is in werkelijkheid Stef Blinker, de leadzanger van de populaire groep De Spookrijders, die zich

bijna vijftien jaar geleden uit het artiestenleven terugtrok nadat hij tijdens een optreden in het dorpshuis van Blinde Wiek door een suikerbiet op zijn oor werd geraakt. Ik herkende hem zodra ik zijn foto in de krant zag. Stef kan die misdaden onmogelijk hebben gepleegd, omdat hij op de dag in kwestie samen met mij van een romantisch dineetje bij kaarslicht genoot. Ik heb een brief geschreven aan de Minister van Toverkunst en ik verwacht dat Stef, alias Sirius, elk moment volledig gerehabiliteerd kan worden.'

Toen Harry uitgelezen was, staarde hij vol ongeloof naar het artikel. Misschien was het een grap, dacht hij; misschien stonden er vaker onzinberichten in het blad. Hij bladerde een paar pagina's terug, tot hij het stukje over Droebel had gevonden.

Toen Cornelis Droebel vijf jaar geleden tot Minister van Toverkunst werd gekozen, ontkende hij dat hij uit was op de leiding over Goudgrijp, de tovenaarsbank. Droebel heeft altijd beweerd dat hij slechts 'vreedzaam wil samenwerken' met de bewaarders van ons goud.
MAAR IS DAT WEL ZO?
Betrouwbare bronnen binnen het Ministerie hebben onlangs onthuld dat het Droebels liefste wens is om de goudvoorraden van de kobolden in handen te krijgen en dat hij niet zal aarzelen om geweld te gebruiken.

'Het zou trouwens niet de eerste keer zijn,' zei een insider op het Ministerie. 'Zijn vrienden noemen hem niet voor niets Keessie "Koboldkiller" Droebel. Je moet hem eens horen praten als hij denkt dat niemand luistert. Hij heeft het altijd maar over de kobolden die hij heeft laten afmaken. Hij heeft ze laten verdrinken, hij heeft ze van hoge gebouwen laten gooien, hij heeft ze laten vergiftigen, hij heeft saté van ze laten maken...'

Harry las niet verder. Droebel had ongetwijfeld veel tekortkomingen, maar Harry kon zich moeilijk voorstellen dat hij opdracht zou geven om saté te maken van kobolden. Hij bladerde de rest van het tijdschrift door en las hier en daar een stukje. De Tutshill Tornado's probeerden de Zwerkbalcompetitie te winnen door een combinatie van chantage, illegaal geknoei met bezems en martelpraktijken; er was een interview met een tovenaar die beweerde dat hij op een Helleveeg 6 heen en weer was gevlogen naar de maan en die als bewijs een zak Maankikkers had meegenomen, en een artikel over Oude Runen dat in elk geval verklaarde waarom Loena De Kibbelaar ondersteboven hield. Als je volgens het artikel de runen op hun kop hield, werd een spreuk onthuld waardoor je de oren van je vijanden in kalebassen kon veranderen. Vergeleken met de rest van de artikelen in De Kibbelaar was de suggestie dat Sirius in werkelijkheid de

leadzanger van De Spookrijders was, eigenlijk helemaal zo gek nog niet.
'Staan er goede stukken in?' vroeg Ron toen Harry het blad dichtsloeg.
'Natuurlijk niet!' zei Hermelien vernietigend, voor Harry antwoord kon geven. 'De Kibbelaar is pure rotzooi, dat weet iedereen.'
'Pardon?' zei Loena, wier stem plotseling veel minder dromerig klonk. 'Mijn vader is toevallig wel hoofdredacteur.'
'Ik - o,' zei Hermelien opgelaten. 'Nou ja... er staan soms ook... ik bedoel, het is niet allemaal...'
'Mag ik het terug?' zei Loena kil. Ze boog zich voorover en griste het blad uit Harry's handen. Ze bladerde het door tot ze op pagina 57 was, keerde het toen weer resoluut ondersteboven en verdween achter de omslag, net toen de deur van de coupé voor de derde keer openging.
Harry keek op; hij had het verwacht, maar dat maakte de aanblik van een zelfvoldaan grijnzende Draco Malfidus, geflankeerd door zijn maatjes Korzel en Kwast, er niet aangenamer op.
'Wat?' zei hij agressief, voor Malfidus zijn mond kon opendoen.
'Manieren, Potter, anders zal ik je helaas strafwerk moeten geven,' zei Malfidus lijzig. Met zijn sluike blonde haar en spitse kin leek hij sprekend op zijn vader. 'In tegenstelling tot

jou ben ik namelijk klassenoudste, wat betekent dat ik, in tegenstelling tot jou, het recht heb om straffen uit te delen.'
'Ja,' zei Harry, 'maar in tegenstelling tot mij ben jij een stuk verdriet, dus rot op en laat ons met rust.'
Ron, Hermelien, Ginny en Marcel lachten. Malfidus keek Harry schamper aan.
'Hoe voelt het nou om het af te leggen tegen Wemel, Potter?' vroeg hij.
'Hou je kop, Malfidus,' zei Hermelien scherp.
'Ik geloof dat ik een gevoelig onderwerp heb aangesneden,' zei Malfidus grijnzend. 'Nou, pas op je tellen, Potter, want ik volg je als een bloedhond, voor het geval je in de fout gaat.'
'Wegwezen!' zei Hermelien, die opstond.
Grinnikend wierp Malfidus een laatste, kwaadaardige blik op Harry en vertrok. Korzel en Kwast klosten achter hem aan. Hermelien schoof de deur van de coupé met een klap dicht en keek naar Harry, die meteen zag dat zij ook had begrepen wat Malfidus bedoeld had en net zo erg geschrokken was.
'Gooi nog eens een Kikker deze kant op,' zei Ron, die duidelijk niets gemerkt had.
Harry kon niet vrijuit praten in het bijzijn van Marcel en Loena. Hij keek Hermelien opnieuw even nerveus aan en staarde toen uit het raam. Hij had het eerst een goede grap gevonden dat Sirius meeging naar het station, maar plotseling leek het roekeloos, of zelfs regelrecht gevaarlijk... Hermelien

had gelijk gehad... Sirius had thuis moeten blijven.
Had de vader van Draco de zwarte hond gezien en dat tegen zijn zoon gezegd? Had hij daaruit afgeleid dat de Wemels, Lupos, Tops en Dolleman wisten waar Sirius zich schuilhield? Of was Draco's gebruik van het woord 'bloedhond' toeval geweest?
Het weer bleef veranderlijk terwijl ze naar het noorden reden. Er spatten wat druppels tegen de ramen, maar de regen zette niet echt door en even scheen er een waterig zonnetje, voor de wolken zich weer samenpakten. Toen het donker werd en de lichten in de trein aangingen, rolde Loena De Kibbelaar op, borg hem zorgvuldig op in haar tas en begon iedereen in de coupé langdurig aan te staren.
Harry drukte zijn voorhoofd tegen het raam, in de hoop dat hij in de verte een eerste glimp van Zweinstein zou opvangen, maar het was een maanloze nacht en het beregende raam was vuil.
'Laten we ons maar omkleden,' zei Hermelien ten slotte. Na de nodige moeite wisten ze hun hutkoffers open te krijgen en trokken ze hun schoolgewaad aan. Hermelien en Ron speldden hun klassenoudstenbadge zorgvuldig op hun borst en Harry zag Ron naar zijn spiegelbeeld in het donkere raam kijken.
Uiteindelijk minderde de trein vaart en hoorden ze de gebruikelijke herrie op de gangen, toen iedereen haastig zijn

huisdier en hutkoffer pakte en aanstalten maakte om uit te stappen. Ron en Hermelien werden geacht toezicht te houden en verdwenen, nadat ze Harry en de anderen hadden gevraagd om Knikkebeen en Koekeroekus mee te nemen.
'Ik neem de uil wel, als je wilt,' zei Loena tegen Harry en ze stak haar hand uit naar Koekeroekus, terwijl Marcel Willibrord zorgvuldig in zijn binnenzak stopte.
'O - eh - bedankt,' zei Harry, die haar de kooi van Koekeroekus gaf en Hedwigs kooi steviger vastpakte.
Ze schuifelden de coupé uit en voelden de eerste vlagen koude avondlucht toen ze zich aansloten bij de menigte op de gang. Langzaam sloften ze naar de deuren. Harry rook de dennenbomen die langs het pad naar het meer stonden. Hij stapte het perron op, keek om zich heen en verwachtte elk moment Hagrids vertrouwde 'Eerstejaars... eerstejaars hierheen...' te horen, maar dat kwam niet. In plaats daarvan riep een kordate vrouwenstem: 'Alle eerstejaars in de rij! Alle eerstejaars naar mij toe, graag!'
In het licht van een wiegende lantaarn zag Harry de vooruitstekende kin en het strenge kapsel van professor Varicosus, de heks die vorig jaar een tijdje was ingevallen voor Hagrid bij Verzorging van Fabeldieren.
'Waar is Hagrid?' vroeg Harry.
'Geen idee,' zei Ginny, 'maar laten we doorlopen, we blokkeren de uitgang.'

'O ja...'
Harry en Ginny werden van elkaar gescheiden toen ze door het stationsgebouwtje naar buiten schuifelden. Te midden van de dringende menigte tuurde Harry door de duisternis, in de hoop dat hij een glimp van Hagrid zou opvangen; hij moest er zijn, daar had Harry op gerekend - het weerzien met Hagrid was een van de dingen waar hij zich het meest op had verheugd. Maar Hagrid was nergens te bekennen.
Hij kan niet ontslagen zijn, dacht Harry terwijl hij samen met de rest van de leerlingen door de smalle uitgang naar buiten schuifelde. Misschien is hij verkouden of zo...
Hij zocht Ron of Hermelien, want hij wilde weten wat zij van de onverwachte terugkeer van professor Varicosus vonden, maar hij zag ze nergens en liet zich door de stroom meevoeren naar de donkere, natte weg voor het station van Zweinsveld.
Daar stonden de ruim honderd rijtuigen zonder paarden die de leerlingen, uitgezonderd de eerstejaars, altijd naar het kasteel vervoerden.
Harry wierp vlug een blik op de koetsen, wilde toen kijken of hij Ron en Hermelien zag, maar draaide zich abrupt weer om.
De koetsen werden nu wel degelijk getrokken door paarden. Er stonden tenminste wezens tussen de disselbomen en als hij ze een naam had moeten geven, had hij ze paarden

genoemd, hoewel ze ook iets reptielachtigs hadden. Ze waren brood- en broodmager en hun zwarte vacht plakte tegen hun geraamtes, waarvan elk botje zichtbaar was. Hun koppen waren draakachtig en hun pupilloze ogen wit en starend. Uit hun schoften groeiden vleugels - enorme, zwarte, leerachtige vleugels die eerder bij reuzenvleermuizen hadden gepast. De wezens stonden roerloos en stil in de steeds dieper wordende duisternis en zagen er griezelig en sinister uit. Harry snapte niet waarom de rijtuigen opeens getrokken werden door die afschuwelijke paarden, terwijl ze ook heel goed uit zichzelf konden rijden.

'Waar is Koe?' zei de stem van Ron vlak achter Harry.

'Loena heeft hem,' zei Harry. Hij draaide zich vlug om, want hij wilde weten wat Ron dacht van Hagrids afwezigheid. 'Waar denk je -'

'- dat Hagrid is? Geen idee,' zei Ron bezorgd. 'Ik hoop dat er niets met hem aan de hand is...'

Iets verderop duwde Draco Malfidus, gevolgd door een groep vrienden waaronder Korzel, Kwast en Patty Park, een stel timide tweedejaars opzij zodat hij en zijn vrienden een koets voor zich alleen hadden. Een paar tellen later dook Hermelien hijgend op uit de menigte.

'Malfidus deed echt honds tegen een eerstejaars! Ik zweer je dat ik er iets van ga zeggen. Hij heeft zijn badge nog maar drie minuten op en misbruikt hem nu al om mensen erger af te

blaffen dan ooit... waar is Knikkebeen?'
'Bij Ginny,' zei Harry. 'Daar heb je haar...'
Ginny dook ook op uit de mensenmassa met een tegenstribbelende Knikkebeen in haar armen.
'Bedankt,' zei Hermelien, die de kat van Ginny overnam. 'Laten we ook een koets zoeken voor ze allemaal vol zitten...'
'Ik heb Koe nog niet!'zei Ron, maar Hermelien liep al naar het dichtstbijzijnde lege rijtuig. Harry bleef achter met Ron.
'Wat zijn dat voor beesten, denk je?' vroeg hij aan Ron en hij knikte naar de angstaanjagende paarden, terwijl de andere leerlingen langs stroomden.
'Wat voor beesten?'
'Die paard -'
Loena verscheen met de kooi van Koekeroekus in haar armen; het piepkleine uiltje kwetterde opgewonden, zoals gewoonlijk.
'Alsjeblieft,' zei ze. 'Het is echt een schattig uiltje, hé?'
'Eh... ja... hij is best aardig,' zei Ron bruusk. 'Nou, vooruit, laten we instappen... wat zei je, Harry?'
'Ik vroeg wat die paardachtige beesten zijn,' zei Harry terwijl hij, Ron en Loena naar het rijtuig liepen waar Hermelien en Ginny al in zaten.
'Wat voor paardachtige beesten?'
'Die de koetsen trekken!' zei Harry ongeduldig. Ze stonden tenslotte hoogstens een meter van het dichtstbijzijnde dier af,

dat hen met zijn lege witte ogen aanstaarde. Ron keek Harry echter verbouwereerd aan.
'Waar heb je het over?'
'Over- kijk dan!'
Harry pakte Rons arm en draaide hem om, zodat hij recht tegenover het gevleugelde paard stond. Ron staarde een paar tellen en keek toen weer naar Harry.
'Waar moet ik naar kijken?'
'Naar dat - daar, tussen de disselbomen! Voor de koets! Het staat recht voor de -'
Maar Ron bleef verbaasd kijken en plotseling kwam er een vreemde gedachte bij Harry op.
'Zie je... zie je ze niet?'
'Zie ik wat niet?'
'Zie je de beesten die de rijtuigen trekken niet?'
Ron werd nu blijkbaar echt ongerust.
'Voel je je wel goed, Harry?'
'Ik... ja...'
Harry was volkomen overdonderd. Het paard stond vlak voor hen, massief glanzend in het schemerige licht dat door de ramen van het station scheen. Damp kringelde uit zijn neusgaten in de kille avondlucht.
Maar tenzij Ron hem voor de gek hield - en dan was het wel een heel flauwe grap - kon hij het dier niet zien.
'Zullen we instappen?' zei Ron onzeker. Hij keek Harry

bezorgd aan.
'Ja,' zei Harry. 'Ja, goed...'
'Wees niet bang,' zei een dromerige stem naast Harry, terwijl Ron in het donkere interieur van de koets verdween. 'Je wordt niet gek. Ik zie ze ook.'
'Echt?' zei Harry vertwijfeld en hij keek naar Loena. De vreemde paarden met hun vleermuisvleugels werden weerspiegeld in haar grote, zilverachtige ogen.
'Jazeker,' zei Loena. 'Ik heb ze vanaf mijn eerste dag op Zweinstein kunnen zien. Ze hebben de koetsen altijd getrokken. Maak je geen zorgen. Je bent geestelijk net zo stabiel als ik.'
Met een flauwe glimlach stapte ze in de muffe koets en Harry, die zich niet helemaal gerustgesteld voelde, volgde haar.

Hoofdstuk 11

HET NIEUWE LIED VAN DE SORTEERHOED

Harry wilde niet dat de anderen wisten dat Loena en hij dezelfde hallucinatie hadden, als het tenminste een hallucinatie was. Hij zweeg over de paarden toen hij ging zitten en de deur van de koets dichttrok, maar staarde desondanks door het raampje naar de silhouetten van de vreemde dieren.
'Zagen jullie Varicosus ook?' vroeg Ginny. 'Wat doet zij hier? Hagrid zal toch niet ontslagen zijn?'
'Van mij mogen ze hem ontslaan,' zei Loena. 'Hij is bepaald geen goede leraar, ofwel soms?'
'Jawel!' zeiden Harry, Ron en Ginny boos.
Harry keek even naar Hermelien, die haar keel schraapte en vlug zei: 'Eh... ja... hij is heel goed.'
'Nou, wij van Ravenklauw vinden hem een lachertje,' zei Loena onverstoorbaar.
'Dan hebben jullie een armzalig gevoel voor humor!' snauwde Ron terwijl de wielen van de koets krakend in beweging kwamen.
Loena was helemaal niet uit het veld geslagen door Rons

onbeleefdheid, integendeel: ze keek een tijdje naar hem alsof hij een interessant tv-programma was.
De rijtuigen reden in een lange stoet over de weg, rammelend en wiegend. Toen ze de hoge stenen pilaren met de gevleugelde everzwijnen passeerden die de toegang tot het schoolterrein markeerden, boog Harry zich naar voren om te zien of er licht brandde in Hagrids huisje aan de rand van het Verboden Bos, maar alles was donker. Het kasteel van Zweinstein doemde echter steeds hoger op: een reusachtige massa grote en kleine torens die inktzwart afstak tegen de donkere hemel, met hoog boven hun hoofden hier en daar een felverlicht raam.
De koetsen stopten rinkelend bij het stenen bordes dat naar de eiken voordeuren leidde en Harry stapte als eerste uit. Hij controleerde nogmaals of er geen licht brandde bij het Verboden Bos, maar Hagrids huisje vertoonde geen enkel teken van leven. Met tegenzin, omdat hij half en half gehoopt had dat ze inmiddels verdwenen zouden zijn, keek hij naar de merkwaardige, skeletachtige paarden die nu roerloos in de kille avondlucht stonden. Hun witte, glanzende ogen waren uitdrukkingsloos.
Harry had één keer eerder iets gezien wat voor Ron onzichtbaar was, maar dat was een spiegelbeeld geweest: veel ijler en ongrijpbaarder dan de honderd maar al te tastbare dieren die sterk genoeg waren om een hele stoet rijtuigen te

trekken. Als hij Loena mocht geloven, waren ze er altijd al geweest, maar had hij ze eerst niet kunnen zien. Waarom kon hij dat nu dan wel en Ron niet?
'Kom je nog?' zei Ron, die naast hem stond.
'O... ja,' zei Harry vlug en ze voegden zich bij de menigte die het bordes opliep naar het kasteel. De hal schitterde van de fakkels en galmde van de voetstappen toen de leerlingen over de stenen plavuizen naar de dubbele deur van de Grote Zaal liepen, waar het schooljaar met het traditionele feestmaal van start zou gaan.
De vier lange afdelingstafels in de Grote Zaal stroomden vol, onder een sterrenloze zwarte hemel die identiek was aan de hemel die ze door de hoge ramen zagen. Kaarsen zweefden boven de tafels en verlichtten zilverachtige geesten en de gezichten van druk pratende leerlingen, die vakantienieuws uitwisselden, vrienden van andere afdelingen luidruchtig begroetten of elkaars nieuwe kapsels en gewaden bekeken. Opnieuw zag Harry mensen druk fluisteren toen hij langskwam; hij verbeet zich en deed alsof het hem niets kon schelen.
Loena slenterde naar de tafel van Ravenklauw. Zodra de anderen bij de tafel van Griffoendor waren, werd Ginny weggeroepen door een paar vierdejaars; Harry, Ron, Hermelien en Marcel zochten ongeveer halverwege de tafel een plaatsje tussen Haast Onthoofde Henk, de afdelingsgeest

van Griffoendor, en Parvati Patil en Belinda Broom, die Harry zo luchtig en overdreven vriendelijk begroetten dat hij zeker wist dat ze vlak daarvoor over hem hadden zitten praten. Hij had echter wel belangrijkere dingen aan zijn hoofd: hij keek over de hoofden van de leerlingen heen naar de Oppertafel, die aan het uiteinde van de zaal haaks op de afdelingstafels stond.
'Hij is er niet.'
Ron en Hermelien speurden ook de Oppertafel af, al was dat niet echt nodig; Hagrid sprong er door zijn omvang in elk gezelschap direct uit.
'Hij zal toch niet ontslagen zijn?' zei Ron ongerust.
'Natuurlijk niet,' zei Harry vastberaden.
'Je denkt toch niet dat hij... gewond is of zo?' vroeg Hermelien onbehaaglijk.
'Welnee,' zei Harry.
'Waar is hij dan?'
Even viel er een stilte en toen zei Harry zacht, zodat Marcel, Parvati en Belinda hem niet konden horen: 'Misschien is hij nog niet terug. Je weet wel - van zijn missie - van wat hij deze zomer voor Perkamentus zou doen.'
'Ja... ja, dat zal het zijn,' zei Ron gerustgesteld, maar Hermelien beet op haar onderlip en bleef naar de Oppertafel kijken, alsof ze een betere verklaring zocht voor Hagrids afwezigheid.

'Wie is dat?' zei ze scherp en ze wees naar de Oppertafel. Harry keek ook. Professor Perkamentus zat in het midden van de tafel, in een gouden stoel met hoge rug, gekleed in een donkerpaars gewaad vol zilveren sterren en een bijpassende hoed. Hij boog zijn hoofd naar de vrouw naast hem, die iets in zijn oor fluisterde. Ze had iets ouwevrijsterachtigs, dacht Harry: klein en dik, met kort, krullerig, peper-enzoutkleurig haar en een afzichtelijke roze haarband, die dezelfde kleur had als het pluizige roze vest dat ze over haar gewaad droeg. Op dat moment draaide ze haar hoofd om en nam een slokje uit haar beker. Tot zijn ontsteltenis zag Harry een bleek, padachtig gezicht en twee uitpuilende ogen met wallen eronder.
'Het is die Omber!'
'Wie?' zei Hermelien.
'Ze was ook op de hoorzitting. Ze werkt voor Droebel!'
'Leuk vest,' zei Ron grijnzend.
'Werkt ze voor Droebel?' zei Hermelien fronsend. 'Wat doet ze dan in vredesnaam hier?'
'Geen idee...'
Hermelien keek opnieuw aandachtig naar de Oppertafel.
'Nee,' mompelde ze. 'Nee, dat kan niet...'
Harry begreep niet waar ze het over had, maar vroeg niets; zijn aandacht werd afgeleid door professor Varicosus, die achter de Oppertafel was verschenen. Ze schuifelde langs de

tafel tot ze helemaal aan het einde was en ging toen op Hagrids plekje zitten. Dat betekende dat de eerstejaars het meer waren overgestoken en het kasteel hadden bereikt. En inderdaad gingen een paar tellen later de deuren open en kwam er een lange rij angstige eerstejaars binnen, voorafgegaan door professor Anderling. Ze droeg een krukje met daarop een stokoude tovenaarshoed, vol lappen en stiksels en met een grote scheur bij de rafelige rand.
Het geroezemoes in de Grote Zaal stierf weg. De eerstejaars gingen in een rij voor de Oppertafel staan, met hun gezicht naar de overige leerlingen. Professor Anderling zette het krukje zorgvuldig neer en deed een paar passen achteruit.
De gezichten van de eerstejaars glansden bleekjes in het kaarslicht. Een jongetje in het midden van de rij stond te trillen op zijn benen. Harry herinnerde zich hoe bang hij zelf was geweest toen hij daar had gestaan, wachtend op de onbekende test die zou bepalen op welke afdeling hij terechtkwam.
De hele school wachtte met ingehouden adem. Toen ging de scheur bij de rand van de hoed open, als een mond, en begon de Sorteerhoed te zingen -.

Heel lang gelee - ik was nog jong,
En Zweinstein slechts in aanbouw,
Dachten de stichters van onze school.

Wij blijven elkaar voorgoed trouw.
Verenigd door één ideaal,
En met één doel in 't leven:
Komen tot de beste toverschool,
Om hun kennis door te geven.
'We bouwen en onderwijzen saam'
Besloten de vier kameraden.
Ze dachten niet dat ook maar iets,
Hun vriendschap ooit zou schaden.
Want Griffoendor en Zwadderich,
Waren de allerbeste vrinden,
En ook Huffelpuf en Ravenklauw,
Konden het met elkaar goed vinden.
Waarom liep het dan toch verkeerd?
Wat werd hun band fataal?
Ik was erbij en ken daarom,
Heel 't droefgeestige verhaal.
Zwadderich zei: 'We nemen slechts
Leerlingen van zuiver bloed.'
Ravenklauw zei: 'We nemen hen,
Wier intelligentie ruim voldoet.'
Griffoendor zei: 'We nemen wie
Dapperheid en moed laat blijken.'
Huffelpuf zei: 'Ik neem iedereen,
En behandel hen als gelijken.'

Die geschillen leidden niet tot twist,
Toen ze voor het eerst ontstonden:
Elke stichter had zijn afdeling,
Voor wie ze 't geschiktste vonden.
Zwadderich nam, u raadt het al,
Slechts studenten van zuiver ras,
Slim en sluw, zoals hijzelf,
Van allemaal de sluwste was.
Degenen met de scherpste geest,
Kregen van Ravenklauw onderricht,
En voor de dapperste leerlingen,
Deed Griffoendor zijn plicht.
Huffelpuf nam wie overschoot,
En leerde hen wat ze konden,
Zo bleven de stichters van de school,
in vriendschap met elkaar verbonden.
Heel Zweinstein werkte in harmonie,
Gedurende vele gelukkige jaren,
Maar toen ontstond onenigheid,
Gevoed door angsten en bezwaren.
De vier afdelingen die onze school
Moesten stutten en versterken,
Raakten onderling allengs verdeeld,
En gingen elkaar tegenwerken.
Een tijdlang leek het of de school

Vroegtijdig een eind zou vinden,
Door al 't gevecht en geduelleer,
En de haat tussen oude vrinden.
Maar ten slotte brak de ochtend aan,
Dat Zalazar Zwadderich vertrok,
En hoewel men 't vechten staakte,
Was het voor iedereen een schok.
Nadat het viertal stichters,
Tot drie werd teruggebracht,
Waren de afdelingen nooit meer een,
Zoals oorspronkelijk gedacht.
Jullie weten waarom ik hier lig -,
jullie zagen me al vaak:
ik verdeel jullie over de afdelingen,
Dat is nu eenmaal mijn taak.
Maar dit jaar ga ik verder,
Luister goed naar mijn lied -,
ik moet jullie weliswaar scheiden,
Maar gaarne doe ik dat niet.
Ik moet mijn plicht vervullen:
Elke afdeling krijgt zijn kwart,
Maar versnel ik daardoor niet het eind,
Dat ik vrees, denk ik met smart?
Zie de tekens en ken de dreiging,
Wat de geschiedenis ons leert is waar:

Door dodelijke vijanden van buiten,
Loopt ons Zweinstein groot gevaar.
We moeten de handen ineenslaan,
Anders gaan we van binnenuit stuk:
Genoeg gezongen en gewaarschuwd nu...
Het Sorteren begint; veel geluk.

De Hoed zweeg en bewoog niet meer, maar voor de eerste keer dat Harry het zich kon herinneren, werd het luide applaus doorspekt met gemompel. Overal fluisterden leerlingen met elkaar en Harry, die net zo hard klapte als de anderen, wist waar ze het over hadden.
'Hij was dit jaar wel erg lang van stof, hé?' zei Ron met opgetrokken wenkbrauwen.
'Zeg dat wel,' zei Harry.
Meestal beperkte de Sorteerhoed zich tot het beschrijven van de eigenschappen die door de verschillende afdelingen vereist werden en zijn eigen rol bij het Sorteren. Harry kon zich niet herinneren dat hij de school ooit goede raad had gegeven.
'Zou hij al eerder van dit soort waarschuwingen hebben gegeven?' vroeg Hermelien ongerust.
'Jazeker,' zei Haast Onthoofde Henk goed geïnformeerd en hij boog zich door Marcel heen naar Hermelien (Marcel trok een gezicht, want het voelde heel onprettig aan als een geest

zich door je heen boog). 'De Hoed voelt zich verplicht om de school te waarschuwen als hij denkt dat -'
Maar professor Anderling, die de namen van de eerstejaars wilde oplezen, wierp de fluisterende leerlingen een vernietigende blik toe.
Haast Onthoofde Henk legde een doorzichtige vinger tegen zijn lippen en ging weer keurig rechtop zitten. Het geroezemoes verstomde abrupt.
Professor Anderling keek nog één keer streng naar de afdelingstafels, richtte haar blik toen op het lange perkament in haar hand en las de eerste naam op. 'Abeel, Eelco.
' De doodsbange jongen die Harry eerder had gezien liep struikelend naar het krukje; alleen zijn opvallende flaporen voorkwamen dat de Hoed finaal over zijn hoofd zakte. De Hoed dacht even na, sperde toen zijn scheur open en riep:
'Griffoendor!'
Harry klapte luid, net als de rest van Griffoendor, terwijl Eelco Abeel naar hun tafel wankelde en ging zitten met een uitdrukking alsof hij het liefst door de grond zou zakken, zodat niemand ooit nog naar hem kon kijken.
Langzaam werd de rij eerstejaars korter. In de stiltes tussen het roepen van de namen en de beslissingen van de Sorteerhoed, hoorde Harry Rons maag knorren. Uiteindelijk werd 'Zeiler, Rosa' bij Huffelpuf ingedeeld, bracht professor Anderling het krukje en de Hoed weg en stond professor

Perkamentus op.
Ondanks de bittere gevoelens die hij de laatste tijd voor het schoolhoofd had gekoesterd, voelde Harry zich toch gerustgesteld toen hij Perkamentus daar zag staan. Door de afwezigheid van Hagrid en de aanwezigheid van die draakachtige paarden had hij het gevoel gehad dat zijn terugkeer naar Zweinstein, waar hij zo lang naar had uitgekeken, vol onverwachte wendingen zat. Het was alsof een vertrouwd lied plotseling allerlei valse noten bevatte. Maar dit was zoals het hoorde: Perkamentus die opstond om iedereen welkom te heten voor het feestmaal begon.
'Tegen onze nieuwkomers,' zei Perkamentus met galmende stem, een hartelijke glimlach en gespreide armen, 'zeg ik: welkom! Tegen onze oudgedienden - welkom terug! Er is een tijd voor toespraken, maar dat is niet nu. Eet smakelijk!'
Onder goedkeurend gelach en applaus ging Perkamentus weer zitten en gooide zijn lange baard over zijn schouder, zodat die niet in zijn bord zou hangen - want uit het niets was eten verschenen en de vijf lange tafels bogen haast door onder het gewicht van de bouten en pasteien, schalen met groenten en brood, sauzen en kannen pompoensap.
'Hè, heerlijk!' zei Ron, kreunend van verlangen. Hij greep de dichtstbijzijnde schotel karbonaadjes en begon die op zijn bord te laden, afgunstig gadegeslagen door Haast Onthoofde Henk.

'Wat zei je nou vlak voor het Sorteren begon?' vroeg Hermelien aan de geest. 'Dat de Hoed waarschuwingen zou geven?'
'Jazeker,' zei Henk, die zo te zien blij was dat hij niet langer hoefde te kijken hoe Ron met haast stuitend enthousiasme gebakken aardappelen naar binnen werkte. 'Ja, ik heb de Hoed vaker waarschuwingen horen geven, altijd als er volgens hem groot gevaar dreigt voor de school. En uiteraard is zijn advies steevast hetzelfde: wees eensgezind en bundel jullie krachten.'
'Oeknie assoed wedadeschol vaarloop?' zei Ron.
Zijn mond was zó vol dat Harry het al een hele prestatie vond dat hij ook maar enig geluid kon voortbrengen.
'Pardon?' zei Haast Onthoofde Henk beleefd, terwijl Hermelien Ron walgend aankeek. Ron slikte een gigantische hap door en zei: 'Hoe kan hij, als Hoed, weten dat de school gevaar loopt?'
'Geen idee,' zei Haast Onthoofde Henk. 'Hij wordt bewaard op de werkkamer van Perkamentus, dus daar zal hij wel het nodige opvangen.'
'En hij wil dat alle afdelingen vriendjes worden?' zei Harry met een blik op de tafel van Zwadderich, waar Draco Malfidus het hoogste woord had. 'Weinig kans.'
'Kom kom, dat is niet de juiste instelling,' zei Henk berispend. 'Vreedzame samenwerking, dat is het sleutelwoord. Wij

geesten behoren ook tot verschillende afdelingen, maar onderhouden niettemin vriendschappelijke banden. Ondanks de wedijver tussen Griffoendor en Zwadderich zou het niet bij me opkomen om ruzie te zoeken met de Bloederige Baron.'
'Alleen maar omdat je doodsbang voor hem bent,' zei Ron.
Haast Onthoofde Henk was diep beledigd. 'Bang? Ik hoop dat ik, heer Hendrik van Malkontent tot Maling, me nooit schuldig heb gemaakt aan lafheid! Het nobele bloed dat door mijn aderen stroomt -'
'Wat voor bloed?' vroeg Ron. 'Je hebt toch zeker geen -'
'Dat is een manier van spreken!' zei Haast Onthoofde Henk, die nu zo kwaad was dat zijn hoofd onheilspellend trilde op zijn gedeeltelijk doorgehakte nek. 'Ik hoop dat ik nog steeds mijn eigen woorden mag kiezen, ook al kan ik dan niet meer eten en drinken! Maar wees niet bang, ik ben eraan gewend dat leerlingen grappen maken over mijn dood!'
'Hij lachte je niet uit, Henk!' zei Hermelien, die Ron woedend aankeek. Helaas zat Rons mond weer zo propvol dat hij alleen kon mompelen: 'Kwilnie fastreekmake', wat Henk blijkbaar geen afdoende excuus vond. Hij zette zijn hoed met veer recht, zweefde naar het andere einde van de tafel en streek neer tussen de broertjes Kasper en Dennis Krauwel.
'Goed zo, Ron!' beet Hermelien hem toe.
'Wat nou weer?' zei Ron verontwaardigd, nadat hij er eindelijk

in was geslaagd om zijn eten door te slikken. 'Mag een mens niet eens een vraag stellen?'
'O, laat maar,' zei Hermelien geërgerd en gedurende de rest van de maaltijd zwegen ze allebei knorrig.
Harry was inmiddels zo gewend aan hun gekibbel dat hij niet eens meer probeerde om hen te verzoenen; hij vond dat hij zijn tijd beter kon besteden door eerst rustig zijn vleespastei naar binnen te werken en daarna een groot stuk van zijn favoriete taart.
Toen iedereen klaar was met eten en de herrie in de Grote Zaal weer toenam, stond Perkamentus op. Meteen hield iedereen zijn of haar mond en keek naar het schoolhoofd. Harry voelde zich inmiddels lekker soezerig. Boven wachtte zijn hemelbed, heerlijk warm en zacht...
'Nu iedereen nageniet van alweer een overheerlijk feestmaal, wil ik graag de aandacht vragen voor de gebruikelijke mededelingen,' zei Perkamentus. 'De eerstejaars moeten weten dat het bos op het schoolterrein verboden gebied is - en een paar oudere leerlingen zouden dat onderhand ook moeten weten.'
Harry, Ron en Hermelien keken elkaar grijnzend aan.
'Meneer Vilder, onze conciërge, heeft me gevraagd om jullie er, voor de naar zijn idee vierhonderdtweeënzestigste keer, aan te herinneren dat er tussen de lessen niet getoverd mag worden op de gangen. Daarnaast zijn er nog enkele zaken niet

toegestaan; dat is na te lezen op de uitvoerige lijst die de heer Vilder op de deur van zijn kantoortje heeft bevestigd.
Er zijn dit jaar twee wijzigingen in ons lerarenbestand. Het doet me genoegen om professor Varicosus opnieuw te verwelkomen, die zich zal bekommeren om Verzorging van Fabeldieren, en ik wil iedereen voorstellen aan professor Omber, onze nieuwe lerares Verweer tegen de Zwarte Kunsten.'
Er volgde een beleefd maar bescheiden applausje terwijl Harry, Ron en Hermelien elkaar enigszins paniekerig aankeken; Perkamentus had niet gezegd hoe lang professor Varicosus les zou geven.
Perkamentus vervolgde: 'Proeftrainingen voor de Zwerkbalteams van de afdelingen vinden plaats op -'
Hij zweeg plotseling en keek vragend naar professor Omber. Aangezien ze staand ongeveer even lang was als zittend, begreep eerst niemand waarom Perkamentus was opgehouden met praten, maar toen schraapte professor Omber haar keel, 'Hum, hum', en werd duidelijk dat ze was opgestaan en iets wilde zeggen.
Perkamentus was slechts heel even uit het veld geslagen; toen ging hij vlug zitten en keek hij aandachtig naar professor Omber, alsof hij niets liever wilde dan naar haar toespraak luisteren. De andere leraren hadden meer moeite om hun verbazing te verbergen. De wenkbrauwen van professor

Stronk verdwenen bijna in haar warrige, rechtopstaande haar en de samengeknepen lippen van professor Anderling waren smaller dan Harry ze ooit gezien had. Nog nooit was een nieuwe leraar Perkamentus in de rede gevallen. Veel leerlingen grijnsden openlijk; het was duidelijk dat deze nieuwkomer niet wist hoe het hoorde op Zweinstein.
'Dank u voor uw vriendelijke welkomstwoord, professor Perkamentus,' zei professor Omber met een onnozele glimlach. Haar stem was hoog, meisjesachtig en een beetje buiten adem, en Harry voelde opnieuw een intense afkeer die hij niet kon verklaren; hij wist alleen dat hij alles aan haar even afstotelijk vond, van haar achterlijke stem tot haar pluizige roze vest. Ze stootte opnieuw een schraperig hoestje uit ('hum, hum') en vervolgde:
'Het is echt fijn om terug te zijn op Zweinstein!' Ze glimlachte haar puntige tanden bloot. 'En om al die gelukkige kleine gezichtjes te zien.'
Harry keek om zich heen. Niet één gezicht leek erg gelukkig, integendeel; iedereen was nogal verbouwereerd door het feit dat ze werden toegesproken als vijfjarige kleuters.
'Ik verheug me erop om jullie beter te leren kennen en ik weet zeker dat we goede vrienden zullen zijn.'
Veel leerlingen keken elkaar aan; sommigen slaagden er nauwelijks in om een brede grijns te verbergen.
'Ik wil best vrienden met haar worden als ik dat vest maar niet

hoef te lenen,' fluisterde Parvati tegen Belinda, en ze kregen allebei een geluidloze giechelbui.
Professor Omber schraapte opnieuw haar keel ('hum, hum'), maar toen ze het woord weer nam, klonk haar stem veel zakelijker en minder meisjesachtig. Ze dreunde haar praatje monotoon op, alsof ze het uit haar hoofd kende.
'Het Ministerie van Toverkunst heeft altijd veel belang gehecht aan het onderwijs van jonge heksen en tovenaars. De zeldzame gaven waarmee jullie geboren zijn, zouden verwelken als ze niet werden gekoesterd en ontwikkeld door zorgvuldig onderricht. De aloude talenten die de tovergemeenschap uniek maken, moeten worden doorgegeven aan volgende generaties, opdat ze niet verloren gaan. De schat aan magische kennis die onze voorouders hebben vergaard moet worden bewaakt, aangevuld en bijgeschaafd door degenen die hun nobele roeping in het onderwijs hebben gevonden.'
Professor Omber zweeg even en maakte een kleine buiging naar haar collega's, maar die bogen niet terug. De donkere wenkbrauwen van professor Anderling waren samengetrokken zodat ze veel op een havik leek, en Harry zag hoe zij en professor Stronk een veelbetekenende blik uitwisselden toen Omber, na een nieuw 'hum, hum', verderging met haar toespraak.
'Iedereen die belast was met de leiding over onze historische

school heeft iets nieuws toegevoegd aan deze gewichtige taak en zo hoort het ook, want zonder vooruitgang volgt stilstand en verval. Aan de andere kant is vooruitgang omwille van de vooruitgang onwenselijk, want aan beproefde en aloude tradities hoeft vaak niet gesleuteld te worden. Dat houdt in dat we een balans moeten zoeken tussen oud en nieuw, tussen behoud en verandering, tussen traditie en vernieuwing...'

Harry merkte dat hij zijn aandacht er niet bij kon houden, alsof er iets haperde in zijn brein. De stilte die altijd heerste in de Grote Zaal als Perkamentus het woord voerde, werd nu verstoord door gefluister en gegiechel. Aan de tafel van Ravenklauw praatte Cho Chang geanimeerd met haar vriendinnen. Een paar stoelen naast Cho had Loena Leeflang haar Kibbelaar weer gepakt. Aan de tafel van Huffelpuf was Ernst Marsman een van de weinigen die nog aandachtig naar professor Omber keek, maar zijn ogen waren glazig en Harry vermoedde dat hij alleen maar deed alsof hij luisterde vanwege de splinternieuwe klassenoudstebadge op zijn borst.

Professor Omber scheen niets te merken van de onrust in de zaal. Harry had de indruk dat er onder haar neus een levensgroot oproer had kunnen uitbreken en dat ze toch stug verder zou zijn gegaan met haar toespraak. De andere leraren luisterden echter aandachtig en Hermelien scheen ieder woord gefascineerd in zich op te nemen, ook al was ze het aan haar gezicht te zien allerminst met Omber eens.

'... omdat bepaalde veranderingen een verbetering zullen zijn, terwijl men van andere na verloop van tijd zal inzien dat ze op beoordelingsfouten berustten. Ondertussen zullen sommige tradities gehandhaafd worden, en terecht, terwijl andere, die overleefd en uit de tijd zijn, worden afgestoten. Laten we daarom een nieuw tijdperk betreden, waarin openheid, effectiviteit en verantwoordelijkheid de boventoon voeren, waarin we behouden wat het behouden waard is, vervolmaken wat vervolmaakt moet worden en snoeien als we op praktijken stuiten die verboden zouden moeten worden.'

Ze ging zitten. Perkamentus applaudisseerde en de andere docenten volgden zijn voorbeeld, al zag Harry verscheidene leraren maar één of twee keer klappen. Een paar leerlingen deden mee, maar de meesten werden verrast door het einde van de toespraak omdat ze maar half hadden geluisterd, en voor ze echt konden gaan klappen was Perkamentus weer opgestaan.

'Dank u, professor Omber. Dat was uiterst verhelderend,' zei hij met een buiging. 'Goed, zoals ik al zei, zijn de proeftrainingen voor...'

'Ja, verhelderend was het zeker,' zei Hermelien zacht.

'Je wilt toch niet zeggen dat je het leuk vond?' zei Ron en hij staarde glazig naar Hermelien. 'Dat was zo ongeveerde saaiste speech die ik ooit gehoord heb, en ik ben opgegroeid met Percy.'

'Ik zei verhelderend, niet leuk,' zei Hermelien. 'Het verklaarde veel.'
'Ja?' zei Harry verbaasd. 'Ik vond het een hoop geleuter.'
'Maar tussen het geleuter zaten belangrijke dingen verborgen,' zei Hermelien grimmig.
'O ja?' zei Ron.
'Wat dacht je van "vooruitgang omwille van de vooruitgang is onwenselijk"? Wat dacht je van "snoeien als we op praktijken stuiten die verboden zouden moeten worden"?'
'Wat betekent dat dan?' vroeg Ron ongeduldig.
'Dat zal ik je zeggen,' zei Hermelien met op elkaar geklemde kaken.
'Het betekent dat het Ministerie wil ingrijpen op Zweinstein.'
Op dat moment klonk er een hoop gedreun. Het was duidelijk dat Perkamentus de maaltijd had afgesloten, want iedereen stond op en maakte aanstalten om de Grote Zaal te verlaten. Hermelien sprong zenuwachtig overeind.
'Ron, we moeten de eerstejaars laten zien waar ze heen moeten!'
'O ja!' zei Ron, die dat duidelijk vergeten was. 'Hé - jullie! Stelletje dwergen!'
'Ron!' 'Nou, het is toch zo? Ze zijn allemaal piepklein...'
'Weet ik, maar je mag ze geen dwergen noemen! - Eerstejaars!' riep Hermelien gebiedend. 'Hierheen, graag!'
Een groep nieuwe leerlingen kwam verlegen aanschuifelen

tussen de tafels van Griffoendor en Huffelpuf; iedereen deed heel erg zijn best om niet voorop te lopen. Ze leken inderdaad ontzettend klein; Harry wist zeker dat hij er in zijn eerste schooljaar niet zo jong had uitgezien. Hij grijnsde naar de eerstejaars. Een blond jongetje naast Eelco Abeel schrok zich dood; hij stootte Eelco aan en fluisterde iets in zijn oor. Eelco schrok al net zo erg en wierp een doodsbange blik op Harry, die zijn glimlach als Stinksap van zijn gezicht voelde glijden.

'Tot later,' zei hij mat tegen Ron en Hermelien. Hij verliet in zijn eentje de Grote Zaal en deed zijn uiterste best om het gefluister, gestaar en gewis te negeren. Strak voor zich uit kijkend zigzagde hij tussen de menigte in de hal door, liep haastig de marmeren trap op, sneed via verborgen gangen een paar stukken af en liet zo al gauw de meeste mensen achter zich.

Het was stom dat hij hier geen rekening mee had gehouden, dacht hij nijdig terwijl hij door de lege gangen op de bovenverdiepingen liep. Natuurlijk gaapte iedereen hem aan; nog maar twee maanden geleden was hij uit de doolhof van het Toverschool Toernooi te voorschijn gekomen met het lijk van een medeleerling in zijn armen en had hij beweerd dat hij getuige was geweest van de terugkeer van Voldemort. Hij had geen tijd gehad om alles uit te leggen, want direct daarna was de vakantie begonnen - als hij zich al in staat had

gevoeld om de school een gedetailleerd verslag te geven van de verschrikkelijke gebeurtenissen op het kerkhof.
Harry was aan het einde van de gang die naar de leerlingenkamer van Griffoendor leidde en bleef staan voor het portret van de Dikke Dame, maar plotseling besefte hij dat hij het nieuwe wachtwoord niet wist.
'Eh...' zei hij bedrukt en hij staarde naar de Dikke Dame, die de plooien van haar roze satijnen jurk gladstreek en hem streng aankeek.
'Geen wachtwoord, geen toegang,' zei ze uit de hoogte.
'Harry, ik weet het!' Harry hoorde voetstappen en toen hij zich omdraaide, kwam Marcel op een drafje aanlopen. 'Weet je wat het is? Eindelijk kan ik het onthouden!' Hij zwaaide met de dwergachtige cactus die hij in de trein had laten zien. 'Mimbulus mimbeltonia'.
'Correct,' zei de Dikke Dame. Haar portret zwaaide open als een deur en onthulde een rond gat in de muur, waar Harry en Marcel doorheen klommen.
De leerlingenkamer van Griffoendor zag er even gezellig uit als altijd: een knusse ronde torenkamer vol haveloze, zachte fauteuils en gammele tafeltjes. In de haard brandde een vrolijk knappend vuur en een paar mensen warmden hun handen voor ze naar hun slaapzalen gingen; aan de andere kant van de kamer hingen Fred en George Wemel iets op het prikbord. Harry zwaaide naar hen en liep regelrecht naar de

deur die naar de jongensslaapzalen leidde; hij had even geen zin om te praten. Marcel volgde hem.
Daan Tomas en Simon Filister waren al druk bezig om de muren naast hun bed vol te hangen met posters en foto's. Ze praatten met elkaar toen Harry de deur opendeed, maar zwegen abrupt toen ze hem zagen. Harry vroeg zich eerst af of ze het over hem hadden gehad en daarna of hij niet paranoïde begon te worden.
'Hoi,' zei hij, terwijl hij naar zijn eigen hutkoffer liep en die openmaakte.
'Ha Harry,' zei Daan, die een pyjama in de kleuren van West Ham aantrok. 'Leuke vakantie gehad?'
'Ging wel,' mompelde Harry, want een waarheidsgetrouwe beschrijving van zijn vakantie zou het grootste gedeelte van de nacht in beslag hebben genomen en daar had hij nu geen zin in. 'En jij?'
'Ja, best leuk,' grinnikte Daan. 'In elk geval beter dan Simon, vertelde hij.'
'Wat is er dan gebeurd, Simon?' vroeg Marcel, die zijn Mimbulus mimbeltonia voorzichtig op zijn nachtkastje zette. Simon gaf niet direct antwoord; hij deed opvallend veel moeite om de poster van zijn favoriete Zwerkbalteam exact recht te hangen. Toen zei hij, met zijn rug nog steeds naar Harry: 'M'n moeder wilde niet dat ik terugging.'
'Wat?' zei Harry, die bezig was om zijn gewaad uit te trekken.

'Ze wilde niet dat ik terugging naar Zweinstein.'
Simon draaide zich om en haalde zijn eigen pyjama uit zijn hutkoffer, maar keek Harry nog steeds niet aan.
'Maar - waarom?' vroeg Harry verbijsterd. Hij wist dat Simons moeder een heks was en kon niet begrijpen waarom ze plotseling zo Duffelingachtig deed.
Pas toen Simon zijn pyjama had dichtgeknoopt, gaf hij antwoord. 'Nou,' zei hij afgemeten, 'eerlijk gezegd denk ik... vanwege jou.'
'Hoe bedoel je?' vroeg Harry. Zijn hart begon sneller te slaan en hij kreeg een beklemmend gevoel.
'Nou,' zei Simon, nog steeds zonder Harry aan te kijken, 'Ze... eh... het gaat niet alleen om jou, maar ook om Perkamentus...'
'Gelooft ze de Ochtendprofeet?' zei Harry. 'Denkt ze dat ik een leugenaar ben en Perkamentus een ouwe gek?'
Simon keek hem aan.
'Ja, zoiets.'
Harry zei niets. Hij smeet zijn toverstok op zijn nachtkastje, propte zijn gewaad nijdig in zijn hutkoffer en trok zijn pyjama aan. Hij was het zat; zat dat hij steeds werd aangegaapt en dat er steeds over hem werd geroddeld. Als ze eens wisten, als ze ook maar enig benul hadden hoe het was om je dat steeds te moeten laten welgevallen... de moeder van Simon had er in elk geval geen idee van. Stom mens, dacht hij woedend. Hij stapte in bed en wilde de gordijnen dichttrekken, maar voor

hij dat kon doen zei Simon: 'Hoor eens... wat is er nou écht gebeurd toen... je weet wel, toen... met Carlo Kannewasser en zo?'
Simon klonk zowel nerveus als gretig. Daan, die zich diep over zijn hutkoffer had gebogen om een gevallen slipper op te rapen, verroerde opeens geen vin meer en Harry wist dat hij luisterde.
'Waarom vraag je dat aan mij?' zei Harry boos. 'Lees de Ochtendprofeet maar, net als je moeder! Daar staat alles toch al in?'
'Van m'n moeder blijf je af!' snauwde Simon.
'Dan moet ze me maar geen leugenaar noemen,' zei Harry.
'Praat niet zo tegen me!'
'Ik praat tegen je zoals ik wil!' zei Harry, die zo snel kwaad werd dat hij zijn toverstok weer van zijn nachtkastje griste. 'Als je het een probleem vindt om met mij op één slaapzaal te liggen, vraag je maar aan Anderling of je overgeplaatst kan worden... hoeft je mammie zich geen zorgen meer te maken -'
'Laat m'n moeder erbuiten, Potter!'
'Wat is hier aan de hand?'
Ron stond in de deuropening en keek met grote ogen van Harry, die geknield op bed zat met zijn toverstok in de aanslag, naar Simon, die zijn gebalde vuisten had opgeheven.
'Hij scheldt m'n moeder uit!' schreeuwde Simon.
'Wat?' zei Ron. 'Dat zou Harry nooit doen - we hebben je

moeder ontmoet, we vonden haar aardig...'
'Dat was vóór ze elk woord geloofde dat die stomme Ochtendprofeet over me schrijft!' brulde Harry.
'O,' zei Ron en er daagde begrip op zijn sproeterige gezicht. 'O... aha.'
'Weet je wat?' zei Simon verhit en hij keek Harry venijnig aan. 'Hij heeft gelijk. Ik wil niet meer met hem op één kamer slapen! Hij is gek!'
'Je gaat te ver, Simon,' zei Ron, wiens oren rood begonnen te worden - altijd een gevaarlijk teken.
'O, dus ik ga te ver?' schreeuwde Simon, die in tegenstelling tot Ron juist bleek werd. 'Geloof jij soms al die onzin over Jeweetwel? Denk jij dat hij de waarheid vertelt?'
'Ja, toevallig wel!' zei Ron boos.
'Dan ben jij ook gek,' zei Simon vol walging.
'O ja? Nou, helaas voor jou ben ik ook klassenoudste, jongen!' zei Ron, en hij prikte met zijn vinger tegen Simons borst. 'Dus ik zou maar een beetje oppassen, als je geen strafwerk wilt krijgen!'
Heel even leek Simon strafwerk een redelijke prijs te vinden als hij dan kon zeggen wat hij op zijn hart had, maar toen draaide hij zich schamper snuivend om, sprong in bed en trok de gordijnen met zo'n geweld dicht, dat ze afscheurden en in een stoffige hoop op de grond vielen. Ron keek eerst woedend naar Simon en toen naar Daan en Marcel.

'Heeft verder nog iemand ouders die problemen hebben met Harry?' vroeg hij agressief.
'Mijn ouders zijn Dreuzels, jongen,' zei Daan schouderophalend. 'Ze weten helemaal niet dat er iemand om het leven is gekomen op Zweinstein, omdat ik niet zo stom ben om ze dat te vertellen.'
'Je kent mijn moeder niet! Die krijgt alles uit iedereen los!' snauwde Simon. 'En bovendien lezen jouw ouders de Ochtendprofeet niet. Ze weten niet dat Perkamentus uit de Wikenweegschaar en het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters is gegooid omdat hij seniel begint te worden -'
'Volgens mijn oma is dat grote onzin,' zei Marcel plotseling. 'Zij zegt dat de Ochtendprofeet achteruitgaat, en niet Perkamentus. Ze heeft ons abonnement opgezegd. Wij geloven Harry.' Marcel stapte in bed, trok de dekens op tot aan zijn kin en keek Simon uilachtig aan. 'Mijn oma heeft altijd al gezegd dat Jeweetwel op een dag zou terugkeren. Als Perkamentus zegt dat hij terug is, is hij terug.'
Harry was Marcel plotseling heel erg dankbaar. Verder zei niemand iets. Simon pakte zijn toverstok, repareerde zijn gordijnen en trok ze dicht. Daan stapte in bed, draaide zich om en deed er het zwijgen toe.
Marcel, die ook uitgepraat leek, staarde liefdevol naar zijn maanverlichte cactus. Harry liet zich in zijn kussens zakken

terwijl Ron bij het bed naast hem zijn spullen opborg. Hij was ontdaan door zijn ruzie met Simon, die hij juist altijd aardig had gevonden. Hoeveel andere mensen zouden nog laten doorschemeren dat hij loog of niet goed bij zijn hoofd was? Had Perkamentus dit ook de hele zomer moeten doormaken, toen hij eerst uit de Wikenweegschaar en vervolgens uit het Internationale Overlegorgaan van Heksenmeesters was gezet? Was hij misschien kwaad op Harry en had hij daarom maandenlang niets van zich laten horen? Ze zaten tenslotte in hetzelfde schuitje; Perkamentus had Harry geloofd en zijn versie van de gebeurtenissen eerst bekendgemaakt op school en daarna in de grotere tovergemeenschap. Iemand die geloofde dat Harry een leugenaar was, moest wel denken dat Perkamentus dat ook was, of dat hij door Harry in de luren was gelegd...

Uiteindelijk zullen ze inzien dat we gelijk hadden, dacht Harry mistroostig terwijl Ron ook in bed stapte en de laatste kaars uitblies. Maar hij vroeg zich af hoeveel aanvallen zoals die van Simon hij nog zou moeten doorstaan voor het zover was.

Hoofdstuk 12

PROFESSOR OMBER

Simon kleedde zich de volgende ochtend bliksemsnel aan en had de slaapzaal al verlaten voordat Harry zijn sokken zelfs maar aan had.
'Hij denkt zeker dat hij ook gek wordt als hij te lang met mij op één kamer is,' zei Harry luid, toen de wapperende zoom van Simons gewaad uit het zicht verdween. 'Maak je geen zorgen, Harry,' mompelde Daan, die zijn schooltas over zijn schouder hees. 'Hij is gewoon...'
Maar blijkbaar kon hij niet precies zeggen wat Simon was en na een opgelaten stilte ging ook hij naar buiten.
Marcel en Ron wierpen Harry een het-is-zijn-probleem-en-niet-het-jouwe-blik toe, maar dat stelde Harry niet gerust. Hoe vaak zou hij dat soort dingen nog moeten slikken?
Hermelien haalde Harry en Ron vijf minuten later halverwege de leerlingenkamer in, toen ze op weg waren naar het ontbijt. 'Wat is er?' vroeg ze. 'Jullie zien er - o, allemachtig!'
Ze staarde naar het prikbord in de leerlingenkamer, waar een groot nieuw affiche was opgehangen.

GALJOENEN VOOR HET GRIJPEN!
Geef je ook meer zakgeld uit dan je ontvangt?
Wil je een paar handjes goudstukken bijverdienen?
Neem contact op met Fred en George Wemel, in de leerlingenkamer van Griffoendor, voor eenvoudig, vrijwel pijnloos, parttime werk. (Helaas zijn de risico's geheel voor rekening van de sollicitant.)

'Dit gaat echt te ver!' zei Hermelien grimmig en ze haalde de affiche weg. Fred en George hadden hem over een poster heen gehangen waarop werd aangekondigd dat het eerste weekend in Zweinsveld in oktober zou plaatsvinden. 'We moeten met ze praten, Ron.'
Ron schrok.
'Waarom?'
'Omdat we klassenoudsten zijn!' zei Hermelien, terwijl ze door het portretgat klommen. 'Het is onze taak om dit soort uitwassen te bestrijden!'
Ron zei niets, maar Harry zag aan zijn sombere gezicht dat hij zich er niet op verheugde om tegen Fred en George te zeggen dat ze niet mochten doen waar ze zin in hadden.
'En wat is er trouwens met jou, Harry?' vervolgde Hermelien toen ze een trap afliepen waar een hele rij portretten van heksen en tovenaars hing, die hen geen van allen een blik waardig keurden omdat ze het te druk hadden met hun eigen

gesprekken. 'Je lijkt ergens vreselijk kwaad om.'
'Simon denkt dat Harry liegt over Jeweetwel,' zei Ron kort en bondig toen Harry geen antwoord gaf.
Harry had gedacht dat Hermelien ook boos zou worden, maar ze zuchtte alleen.
'Ja, dat denkt Belinda ook,' zei ze somber.
'O, dus daar hebben jullie samen gezellig over gekletst? En, vinden jullie ook dat ik een leugenachtige kwal ben die alleen maar uit is op aandacht?' vroeg Harry.
'Nee,' zei Hermelien kalm. 'Ik zei dat ze haar grote mond moest houden. En het zou leuk zijn als je niet steeds tegen ons schreeuwde, Harry, want wij staan aan jouw kant, als je dat nog niet gemerkt had.'
Er viel een korte stilte.
'Sorry,' zei Harry zacht.
'Geeft niks,' zei Hermelien waardig. Toen schudde ze haar hoofd.
'Weten jullie niet meer wat Perkamentus vorig jaar tijdens het afscheidsfeest zei?'
Harry en Ron keken haar niet-begrijpend aan en Hermelien zuchtte nogmaals.
'Over Jeweetwel. Hij zei: "Zijn gave om onenigheid en vijandschap te zaaien is heel groot. We kunnen die alleen bestrijden door een even grote mate van vriendschap en vertrouwen te tonen -'

'Hoe onthoud je dat soort dingen toch allemaal?' zei Ron, die haar bewonderend aankeek.
'Ik luister, Ron,' zei Hermelien enigszins snibbig.
'Ik ook, maar ik zou niet weten wat -'
'Het gaat erom,' zei Hermelien luid, 'dat dit precies is wat Perkamentus bedoelde. Jeweetwel is pas twee maanden terug en we maken nu alweer ruzie. Daar waarschuwde de Sorteerhoed ook al voor: wees eensgezind, bundel jullie krachten -'
'Wat dat betreft had Harry gisteren gelijk,' antwoordde Ron. 'Als dat inhoudt dat we goede maatjes moeten worden met Zwadderich - vergeet het dan maar.'
'Nou, ik vind het zonde dat we niet streven naar meer eensgezindheid tussen de afdelingen,' zei Hermelien gepikeerd. Ze waren onder aan de marmeren trap. Een rij vierdejaars van Ravenklauw stak de hal over; ze zagen Harry en dromden vlug samen, alsof ze bang waren dat hij achterblijvers zou aanvallen.
'Ja, we moeten echt nodig vriendjes worden met dat soort lui,' zei Harry sarcastisch.
Ze volgden de Ravenklauwen naar de Grote Zaal en keken instinctief naar de Oppertafel toen ze binnenkwamen. Professor Varicosus praatte met professor Sinistra, die Astronomie gaf, en Hagrid schitterde opnieuw door afwezigheid. Het betoverde plafond weerspiegelde Harry's

stemming en was dof, regenachtig grijs.
'Perkamentus zei niet eens hoe lang die Varicosus blijft,' zei hij terwijl ze naar de tafel van Griffoendor liepen.
'Misschien...' zei Hermelien bedachtzaam.
'Wat?' vroegen Harry en Ron in koor.
'Nou... misschien wilde hij niet de aandacht vestigen op Hagrids afwezigheid.'
'Hoe bedoel je, de aandacht vestigen?'zei Ron lachend. 'Dacht hij dat we het niet zouden merken?'
Voor Hermelien antwoord kon geven, werd Harry benaderd door een lang zwart meisje met vlechten.
'Hoi, Angelique.'
'Hoi,' zei ze kordaat. 'Leuke vakantie gehad?' Zonder op een antwoord te wachten vervolgde ze: 'Weet je, ik ben tot aanvoerder van het Zwerkbalteam gekozen.'
'Goed zo,' zei Harry grijnzend; hij vermoedde dat de peptalks van Angelique minder langdradig zouden zijn dan die van Olivier Plank, en dat was al een hele verbetering.
'Ja, maar nu Olivier er niet meer is, hebben we een nieuwe Wachter nodig. Vrijdagmiddag om vijf uur zijn de proeftrainingen en ik wil dat de hele ploeg aanwezig is. Dan kunnen we zien welke Wachter het best in het team past.'
'Oké,' zei Harry.
Angelique glimlachte en vertrok.
'Ik was vergeten dat Plank er niet meer is,' zei Hermelien vaag

terwijl ze naast Ron ging zitten en een schaal toast naar zich toe trok. 'Dat zal wel een heel verschil maken?'
'Ja, dat denk ik wel,' zei Harry, die tegenover haar ging zitten. 'Hij was een prima Wachter...'
'Maar een beetje nieuw bloed kan nooit kwaad, denk je niet?' zei Ron.
Met een hoop geruis en gekletter scheerden honderden uilen door de bovenramen naar binnen. Ze streken overal in de zaal neer om brieven en pakjes te bezorgen en spatten de leerlingen aan de ontbijttafel nat met waterdruppels; het was duidelijk dat het goot van de regen. Hedwig was nergens te bekennen, maar dat verbaasde Harry niet; de enige die hem ooit schreef was Sirius en hij betwijfelde of die al iets nieuws te melden zou hebben; ze hadden tenslotte pas vierentwintig uur geleden afscheid genomen. Hermelien moest haar sinaasappelsap echter gauw opzij zetten om plaats te maken voor een grote, natte kerkuil met een doorweekte Ochtendprofeet in zijn snavel.
'Waarom ben je nog steeds geabonneerd?' vroeg Harry geïrriteerd.
Hij dacht aan Simon terwijl Hermelien een Knoet in het leren zakje aan de poot van de uil stopte en het dier weer wegvloog. 'Ik lees dat ding niet meer... waardeloze rotkrant...'
'Het is altijd beter om te weten wat de vijand zegt,' antwoordde Hermelien duister. Ze verdween achter de opengeslagen

krant en liet die pas zakken toen Harry en Ron klaar waren met eten.
'Niets,' zei ze. Ze rolde de krant op en legde hem naast haar bord.
'Niets over jou, Perkamentus of wat dan ook.'
Professor Anderling liep langs de tafels en deelde lesroosters uit.
'Kijk eens wat we vandaag hebben!' kreunde Ron. 'Geschiedenis van de Toverkunst, een blokuur Toverdranken, Waarzeggerij en een blokuur Verweer tegen de Zwarte Kunsten... Kist, Sneep, Zwamdrift en dat mens van Omber, allemaal op één dag! Ik wou dat Fred en George een beetje opschoten met die Spijbelsmuldozen...'
'Hoor ik dat goed?' zei Fred, die met George kwam aangelopen en zich naast Harry op de bank perste. 'Een klassenoudste van Zweinstein dénkt toch niet aan spijbelen?'
'Moet je dit zien,' zei Ron knorrig en hij duwde zijn lesrooster onder Freds neus. 'De ergste maandag die ik ooit heb gezien.'
'Daar zit wat in, broertje,' zei Fred terwijl hij het rooster bekeek. 'Nou, als je wilt, kun je tegen gereduceerde prijs een paar stukken Neusbloednoga krijgen.'
'Waarom tegen gereduceerde prijs?' vroeg Ron achterdochtig.
'Omdat je blijft bloeden tot je een ons weegt. We hebben nog geen tegengif,' zei George, die een gerookte bokking pakte.
'Bedankt,' zei Ron somber en hij stopte het rooster in zijn zak,

'maar misschien ga ik dan toch maar naar die lessen.'
'En over Spijbelsmuldozen gesproken,' zei Hermelien met een strenge blik op Fred en George. 'Jullie mogen op het prikbord van Griffoendor niet voor proefpersonen adverteren.'
'Wie zegt dat?' vroeg George verbijsterd.
'Ik,' zei Hermelien. 'En Ron.'
'Laat mij erbuiten,' zei Ron haastig.
Hermelien keek hem nijdig aan. Fred en George grinnikten.
'Binnenkort piep je wel anders, Hermelien,' zei Fred, die een dikke laag boter op een krentenbol smeerde. 'Je begint aan je vijfde jaar; nog even en je smeekt ons op je blote knietjes om een Spijbelsmuldoos.'
'En waarom zou ik een Spijbelsmuldoos willen omdat ik aan mijn vijfde jaar begin?' vroeg Hermelien.
'In je vijfde jaar draait alles om de SLIJMBAL- de Schriftelijke Loftuiting wegens IJver, Magische Bekwaamheid en Algeheel Leervermogen,' zei George.
'Ja, en?'
'En dus komen de examens eraan. Je wordt het hele jaar zo ongenadig afgebeuld, dat je er overspannen van wordt,' zei Fred voldaan.
'In onze klas had zo'n beetje de helft een zenuwinzinking toen ze voor hun SLIJMBALlen leerden,' zei George vrolijk. 'Huilbuien... woedeaanvallen... Patricia Samsons viel om de

haverklap flauw...'
'En Ken Tobbers zat onder de steenpuisten, weet je nog?' herinnerde Fred zich.
'Nee, dat was omdat je Builenpestpoeder in zijn pyjama had gedaan,' zei George.
'O ja,' zei Fred grijnzend. 'Dat was ik vergeten... soms is het moeilijk om het allemaal uit elkaar te houden.'
'Hoe het ook zij, het vijfde jaar is een nachtmerrie,' zei George. 'Tenminste, als het resultaat van je examen je iets kan schelen. Fred en ik hebben ons erdoorheen weten te slaan.'
'Ja... jullie haalden- wat was het ook weer- elk drie SLIJMBALlen, hé?' zei Ron.
'Klopt,' zei Fred onbezorgd. 'Maar onze toekomst zal hoogstwaarschijnlijk niet van onze studieresultaten afhangen.'
'We hebben zelfs serieus overwogen om niet aan ons zevende jaar te beginnen,' zei George opgewekt, 'nu we -'
Hij zweeg abrupt na een waarschuwende blik van Harry, die wist dat George iets had willen zeggen over het prijzengeld van het Toverschool Toernooi.
'- nu we onze SLIJMBALlen hebben,' zei George haastig. 'Ik bedoel, daarna kun je gaan voor de PUIST, de Proeve van Uitzonderlijke Intelligentie en Superieure Toverkunst, maar hebben we die nodig? Alleen maakt ma zich waarschijnlijk van kant als we onze school niet afmaken. Zeker nu Percy zich ontpopt heeft tot het grootste stuk verdriet ter wereld.'

'Maar we beschouwen ons laatste jaar op Zweinstein niet als verloren tijd,' zei Fred, die vol genegenheid door de Grote Zaal keek. 'We gaan een hoop marktonderzoek doen, zodat we weten wat de gemiddelde leerling van Zweinstein in een fopshop zoekt en wij, na zorgvuldige evaluatie van de onderzoeksresultaten, onze producten aan de vraag kunnen aanpassen.'
'Maar waar halen jullie het goud vandaan om zo'n fopshop te beginnen?' vroeg Hermelien sceptisch. 'Je hebt ontzettend veel ingrediënten en materialen nodig - en een winkelpand, neem ik aan...'
Harry keek niet naar de tweeling. Zijn gezicht voelde warm aan; hij liet opzettelijk zijn vork vallen en bukte zich om hem op te rapen. Boven zijn hoofd hoorde hij Fred zeggen: 'Stel nou maar geen vragen, Hermelien, dan hoor je ook geen uitvluchten. Kom op, George, als we vroeg zijn kunnen we misschien een paar Hangoren verkopen voor Kruidenkunde begint.'
Toen Harry weer overeind kwam, liepen Fred en George net weg met een grote stapel toast in hun hand.
'Wat had dat te betekenen?' zei Hermelien, die van Harry naar Ron keek. '"Stel geen vragen..." Zouden ze al voldoende goud hebben om een fopshop te beginnen?'
'Dat heb ik me ook afgevraagd,' zei Ron met gefronst voorhoofd. 'Deze zomer hebben ze een nieuw galagewaad

voor me gekocht en ik snapte niet hoe ze aan de Galjoenen kwamen...'
Harry besloot dat het hoog tijd was voor een minder gevaarlijk onderwerp. 'Denken jullie ook dat dit een lastig jaar wordt? Vanwege de examens?' 'Ja, vast,' zei Ron. 'Dat moet haast wel. Ik bedoel, SLIJMBALlen zijn hartstikke belangrijk als je gaat solliciteren. Later dit jaar krijgen we ook advies over beroepskeuze, zei Bill. Zodat we vast kunnen besluiten voor welke PUISTen we volgend jaar willen leren.'
'Weten jullie al wat je na Zweinstein wilt gaan doen?' vroeg Harry, toen ze even later op weg gingen naar Geschiedenis van de Toverkunst.
'Nee, nog niet echt,' zei Ron langzaam. 'Alleen... nou ja...' Hij keek een beetje schaapachtig.
'Wat?' drong Harry aan.
'Nou, het zou echt vet zijn om Schouwer te worden,' zei Ron nonchalant.
'Helemaal mee eens,' zei Harry vol overtuiging.
'Maar ja, Schouwers zijn de elite,' zei Ron. 'Dan moet je ontzettend goed zijn. En jij, Hermelien?'
'Weet ik nog niet,' zei ze. 'Ik zou graag iets nuttigs doen.'
'Een Schouwer doet nuttig werk!' zei Harry.
'Ja, maar er zijn meer nuttige dingen,' zei Hermelien peinzend. 'Ik bedoel, als ik de S.H.I.T. zou kunnen uitbouwen...'

Harry en Ron keken elkaar opzettelijk niet aan. Iedereen was het erover eens dat Geschiedenis van de Toverkunst het allersaaiste vak was dat de magische mensheid ooit bedacht had. Professor Kist, hun leraar, was een geest met een amechtige, monotone stem waardoor je gegarandeerd binnen tien minuten in slaap sukkelde, en met warm weer binnen vijf minuten. Hij varieerde zijn lessen nooit, maar dreunde aan één stuk door feiten op terwijl zijn leerlingen aantekeningen maakten, of liever gezegd glazig voor zich uit staarden. Tot dusver waren Harry en Ron steeds met de hakken over de sloot geslaagd door vlak voor het examen Hermeliens aantekeningen over te schrijven; blijkbaar kon zij als enige weerstand bieden aan het slaapverwekkende stemgeluid van Kist.

Vandaag moesten ze anderhalf uur geneuzel over de reuzenoorlogen aanhoren. Harry kreeg er de eerste tien minuten net voldoende van mee om vaag te beseffen dat het onderwerp, als het door een andere leraar was behandeld, niet oninteressant had kunnen zijn, maar toen sprong zijn brein op stand-by en speelden hij en Ron de overige tachtig minuten galgje op een hoek van zijn perkament, terwijl Hermelien hen vanuit haar ooghoeken vuil aankeek.

'Wat zou er gebeuren,' zei ze kil toen het pauze was en ze het lokaal verlieten (Kist zweefde weg door het schoolbord), 'als jullie dit jaar mijn aantekeningen niet mogen lenen?'

'Dan zouden we zakken voor onze SLIJMBAL,' zei Ron. 'Als je dat op je geweten wilt hebben, Hermelien...'
'Nou, jullie verdienen het,' beet ze hem toe. 'Jullie proberen niet eens te luisteren!'
'We proberen het wel,' zei Ron. 'We hebben alleen niet jouw hersens of geheugen of concentratievermogen - je bent gewoon veel slimmer dan wij - moet ik nog meer slijmen?'
'O, hou toch op,' zei Hermelien, maar ze leek wat milder gestemd terwijl ze de anderen voorging naar de vochtige binnenplaats.
Er viel een druilerige motregen, zodat de groepjes mensen aan de rand van de binnenplaats een beetje wazig leken. Harry, Ron en Hermelien zochten een stil hoekje onder een druipend balkon, sloegen de kraag van hun gewaad op tegen de kille septemberlucht en vroegen zich af wat voor opdracht Sneep tijdens zijn eerste les zou geven. Ze waren het er net over eens dat het waarschijnlijk iets heel moeilijks zou zijn, om hen te verrassen na twee maanden vakantie, toen iemand de hoek om kwam en naar hen toeliep.
'Hallo, Harry!'
Het was Cho Chang en ook deze keer was ze alleen. Dat was hoogst ongebruikelijk: Cho werd vrijwel altijd omringd door giechelende meisjes. Harry herinnerde zich hoeveel moeite het hem had gekost om haar heel even alleen te spreken, zodat hij haar mee kon vragen naar het Kerstbal.

'Hoi,' zei Harry en hij voelde dat hij rood werd. Je zit in elk geval niet onder het Stinksap, hield hij zichzelf voor en blijkbaar dacht Cho hetzelfde.
'Dus je hebt dat spul eraf gekregen?'
'Ja,' zei Harry, die probeerde te grijnzen, alsof de gedachte aan hun laatste ontmoeting grappig was in plaats van gênant. 'En, heb je een... eh... leuke vakantie gehad?'
Zodra hij dat zei, had hij er spijt van - Carlo was Cho's vriendje geweest en de gedachte aan zijn dood moest haar vakantie bijna net zo erg overschaduwd hebben als die van Harry. Even verstrakte haar gezicht, maar toen zei ze: 'O, gaat wel...'
'Is dat een badge van de Tornado's?' vroeg Ron plotseling en hij wees op Cho's gewaad, waar een hemelsblauwe badge met een dubbele gouden 'T' op prijkte. 'Je bent toch geen fan van ze?'
'Jawel,' zei Cho.
'Altijd al, of pas sinds ze de competitie hebben gewonnen?' vroeg Ron op een toon die Harry overdreven beschuldigend vond.
'Ik ben al vanaf m'n zesde supporter,' zei Cho koel. 'Maar goed... tot ziens, Harry.'
Ze liep weg. Hermelien wachtte tot Cho halverwege de binnenplaats was voor ze Ron op zijn donder gaf.
'Wat ben je toch ongelooflijk tactloos!'
'Wat? Ik vroeg alleen of ze -'

'Zag je dan niet dat ze met Harry wilde praten?'
'Nou en? Dat had ze toch kunnen doen? Ik hield haar -'
'En waarom viel je haar aan over die Zwerkbalploeg?'
'Aanvallen? Ik viel haar helemaal niet aan, ik wilde gewoon -'
'Wat maakt het nou uit of ze een fan is van de Tornado's?'
'Kom nou toch! De helft van de lui die je met die badges ziet, hebben ze pas vorig seizoen gekocht!'
'Maar wat dóét het ertoe?'
'Daar kun je aan zien dat het geen echte fans zijn! Pas nu ze succes hebben willen ze opeens -'
'De bel ging,' zei Harry mat, omdat Ron en Hermelien zo hard ruzie maakten dat ze dat niet hoorden. Ze bleven tot aan de kerker van Sneep bekvechten en Harry bedacht dat, als het aan Marcel en Ron lag, hij van geluk mocht spreken als hij ooit twee minuten met Cho zou kunnen praten zonder meteen te willen emigreren.
En toch was ze uit zichzelf naar hem toe gekomen, dacht hij terwijl ze zich aansloten bij de rij wachtende leerlingen voor het lokaal van Sneep. Ze was Carlo's vriendinnetje geweest; ze had Harry ook kunnen haten omdat hij de doolhof van het Toverschool Toernooi levend had verlaten terwijl Carlo was gestorven, maar ze was heel vriendelijk. Zo te zien dacht ze helemaal niet dat hij gek was, of een leugenaar, of op de een of andere gruwelijke manier verantwoordelijk voor Carlo's dood... ja, ze was uit zichzelf naar hem toe gekomen en dat

was de tweede keer in twee dagen. Harry voelde zich opeens een stuk opgewekter. Zelfs het onheilspellende geknars waarmee de deur van Sneeps kerker openging, kon het sprankje hoop in zijn borst niet doven. Hij schuifelde achter Ron en Hermelien aan naar binnen, volgde hen naar hun gebruikelijke tafeltje achter in het lokaal en negeerde de norse, geïrriteerde geluiden die ze maakten.
'Stilte,' zei Sneep kil terwijl hij de deur dichtdeed.
Die vermaning was niet echt nodig; zodra de leerlingen de deur in het slot hoorden vallen, was het doodstil geworden in de klas en verroerde niemand nog een vin. Alleen al de aanwezigheid van Sneep was meestal ruim voldoende om een klas stil te krijgen.
'Voor we vandaag met de les beginnen,' zei Sneep, die naar zijn bureau liep en de leerlingen aankeek, 'lijkt het me verstandig om jullie eraan te herinneren dat er in juni een belangrijk examen wacht, waarbij jullie zullen moeten aantonen hoeveel je geleerd hebt over de samenstelling en het gebruik van toverdranken. Ik weet dat er in deze klas mensen zitten met een onvoorstelbaar laag IQ, maar toch verwacht ik dat jullie op zijn minst een "Aanvaardbaar" halen voor je SLIJMBAL, op straffe van mijn... ongenoegen.'
Zijn blik bleef even rusten op Marcel, die moeizaam slikte.
'Na dit jaar zullen velen van jullie mijn lessen niet langer volgen,' zei Sneep, 'ik laat alleen de allerbesten toe tot mijn

PUIST-klas, zodat we van sommigen afscheid zullen moeten nemen.'
Nu staarde hij even schamper naar Harry. Die keek hem nijdig aan en voelde een grimmig genoegen bij het idee dat hij Toverdranken volgend jaar kon laten vallen.
'Maar voor dat verheugende moment is aangebroken, hebben we nog een jaar te gaan,' zei Sneep zacht. 'Daarom reken ik, of jullie nu voor een PUIST gaan of niet, op hetzelfde hoge percentage geslaagden dat ik gewend ben van mijn SLIJMBAL-studenten. Vandaag mengen we een drank die vaak aan bod komt bij het SLIJMBAL-examen: de Flegmaflip, een brouwsel dat angsten onderdrukt en ongerustheid laat verdwijnen. Maar wees gewaarschuwd: als jullie te veel ingrediënten toevoegen, kan de drinker in een diepe en soms onomkeerbare slaap vallen. Jullie zullen dus uiterst geconcentreerd te werk moeten gaan.' Links van Harry ging Hermelien nog ietsje meer overeind zitten. 'De ingrediënten en het recept -' Sneep gebaarde met zijn toverstok '- staan op het bord -' (ze verschenen) '- alles wat jullie nodig hebben -' hij gebaarde opnieuw met zijn stok'- is te vinden in de voorraadkast' (de kast sprong open) '- jullie hebben anderhalf uur vanaf... nu!'
Zoals Harry, Ron en Hermelien al hadden verwacht, had Sneep een van de allerlastigste toverdranken gekozen. De ingrediënten moesten in exact de juiste volgorde en

hoeveelheid aan het brouwsel worden toegevoegd -, het mengsel moest een voorgeschreven aantal keren worden geroerd, eerst met de klok mee en dan tegen de klok in, en de vlammen waarop het pruttelde moesten een specifiek aantal minuten vóór het laatste ingrediënt erbij werd gedaan tot precies de juiste temperatuur worden getemperd.
'Er hoort nu een lichte zilveren damp uit je ketel op te stijgen,' riep Sneep toen er nog tien minuten te gaan waren.
Harry, die zweette als een otter, keek vertwijfeld om zich heen. Uit zijn eigen ketel stegen dikke grijze rookwolken op; uit die van Ron spatten groene vonken; Simon pookte koortsachtig met zijn toverstok in de vlammen onder zijn ketel, die blijkbaar op het punt stonden om uit te gaan, maar boven Hermeliens toverdrank hing een glinsterende zilveren damp. Toen Sneep langskwam, staarde hij zwijgend langs zijn lange haakneus naar haar ketel, wat betekende dat hij niets zag waarop hij kritiek kon hebben.
Bij Harry's ketel bleef hij echter staan en hij keek met een afzichtelijke grijns naar de inhoud.
'Wat moet dat voorstellen, Potter?'
De Zwadderaars voor in de klas keken gretig op; ze vonden het altijd prachtig als Harry gesard werd door Sneep.
'Een Flegmaflip,' zei Harry gespannen.
'Potter,' zei Sneep zacht, 'kun je lezen?'
Draco Malfidus lachte.

'Ja,' zei Harry, en zijn vingers klemden zich om zijn toverstok.
'Lees dan de derde regel van het recept voor, Potter.'
Harry tuurde naar het schoolbord; door de veelkleurige dampwolken in de kerker was het niet eenvoudig om de instructies te lezen.
'"Doe er gemalen maansteen bij, roer drie keer tegen de klok in, laat zeven minuten sudderen en voeg dan twee druppels helleborussiroop toe.'
Harry kreeg een hol gevoel in zijn maag. Hij had de helleborussiroop niet toegevoegd, maar was direct verdergegaan met de vierde regel van het recept nadat hij zijn drank zeven minuten had laten sudderen.
'Heb je alles gedaan wat in de derde regel staat, Potter?'
'Nee,' zei Harry zacht.
'Pardon?'
'Nee,' zei Harry luider, 'ik ben de helleborus vergeten.'
'Dat weet ik, Potter, en dat betekent dat dit waardeloze rotzooi is. Evanesco.'
Harry's toverdrank verdween; hij stond opgelaten naast een lege ketel.
'Voor degenen die er wél in zijn geslaagd de instructies te lezen: doe een monster van je toverdrank in een flacon, voorzie die duidelijk van je naam en breng hem naar mijn bureau, zodat ik jullie dranken kan testen,' zei Sneep. 'Huiswerk: dertig centimeter perkament over de

eigenschappen van maansteen en het gebruik ervan bij het bereiden van toverdranken. Donderdag inleveren.'
Terwijl iedereen zijn of haar flacon vulde, ruimde Harry ziedend zijn spullen op. Zijn drank was niet slechter geweest dan die van Ron, die een penetrante geur van rotte eieren verspreidde, of van Marcel, die de consistentie had van langzaam uithardend cement en die Marcel met een spatel uit zijn ketel moest schrapen, maar toch had hij, Harry, als enige een nul gekregen. Hij deed zijn toverstok in zijn tas, plofte weer op zijn bank en keek hoe de anderen met gevulde en gekurkte flacons naar het bureau van Sneep liepen. Zodra de bel ging, stond Harry als eerste buiten en hij was al aan het middageten begonnen toen Ron en Hermelien de Grote Zaal binnenkwamen. Het plafond was nog doffer grijs dan 's ochtends en de regen kletterde tegen de hoge ramen.
'Dat was echt vreselijk oneerlijk,' zei Hermelien troostend terwijl ze naast Harry ging zitten en gehaktbrood opschepte. 'Jouw drank was lang niet de slechtste; toen Kwast zijn flacon volgoot, spatte die aan scherven en vloog zijn gewaad in brand.'
'Maar ja,' zei Harry, die woedend naar zijn bord keek, 'heeft Sneep mij ooit eerlijk behandeld?'
De anderen gaven geen antwoord; ze wisten dat Sneep en Harry gezworen vijanden waren geweest vanaf het moment dat Harry voet in Zweinstein had gezet.

'Ik had gehoopt dat hij dit jaar ietsje milder zou zijn,' zei Hermelien teleurgesteld. 'Ik bedoel... je weet wel...' ze keek zorgvuldig om zich heen, maar aan beide kanten waren minstens vijf of zes plaatsen leeg en er kwam niemand langs '... nu hij tot de Orde behoort.'

'Eens een gifzwam, altijd een gifzwam,' zei Ron wijs. 'En bovendien vind ik het idioot van Perkamentus dat hij Sneep vertrouwt. Hoe moeten we weten dat hij echt niet meer voor Jeweetwel werkt?'

'Waarschijnlijk heeft Perkamentus daar ruim voldoende bewijs voor, Ron, ook al vertelt hij jou niet alles,' snauwde Hermelien.

'Hou allebei toch eens je kop!' zei Harry toen Ron ertegenin wilde gaan. Hermelien en Ron verstijfden en keken Harry boos en beledigd aan. 'Ik word gek van dat eeuwige gebekvecht van jullie,' zei Harry. 'Hou daar nou eindelijk eens mee op!' Hij liet de rest van zijn eten staan, gooide zijn tas over zijn schouder en liep weg. Hij holde met twee treden tegelijk de marmeren trap op, langs de leerlingen die op weg waren naar de Grote Zaal. De woede die zojuist bij hem was opgelaaid brandde nog steeds en de herinnering aan de geschokte gezichten van Ron en Hermelien gaf hem een heel voldaan gevoel. Net goed, dacht hij. Waarom houden ze niet op... altijd dat geruzie... daar zou iedereen gestoord van worden...

Op de overloop passeerde hij het grote schilderij van heer Palagon de ridder; Palagon trok zijn zwaard en zwaaide er fel mee, maar Harry negeerde hem. 'Kom terug, schurftige hond! Blijf staan en verdedig je!' schreeuwde heer Palagon gesmoord van achter zijn vizier, maar Harry liep verder en toen heer Palagon hem wilde volgen door naar het volgende schilderij te rennen, werd hij weggejaagd door de woeste wolfshond die erop afgebeeld stond.
Harry bracht de rest van de lunchpauze door onder het luik in de Noordertoren en toen de bel ging, was hij als eerste boven aan de zilveren ladder die naar het lokaal van professor Zwamdrift leidde.
Na Toverdranken was Waarzeggerij Harry's minst geliefde vak, voornamelijk omdat professor Zwamdrift de gewoonte had om om de paar lessen zijn vroegtijdige dood te voorspellen. Ze was een magere vrouw, behangen met omslagdoeken en fonkelend van de kralenkettingen, die Harry altijd aan een insect deed denken, ook al omdat ze een bril droeg die haar ogen enorm vergrootte. Toen Harry binnenkwam legde ze gehavende, in leer gebonden boeken op de wankele tafeltjes waar haar lokaal vol mee stond, maar het licht van de met sjaaltjes bedekte lampen en het weeïg ruikende haardvuur was zo schemerig dat ze hem niet zag, en hij ging in de schaduw zitten. De volgende vijf minuten kwam de rest van de leerlingen binnendruppelen. Ron kwam door

het luik naar boven, keek om zich heen, zag Harry zitten en liep regelrecht naar hem toe, of zo regelrecht als mogelijk was in een lokaal vol tafeltjes, stoelen en poefs.
'Hermelien en ik hebben geen ruzie meer,' zei hij terwijl hij naast Harry ging zitten.
'Mooi zo,' gromde Harry.
'Maar Hermelien zegt dat het prettig zou zijn als jij je pesthumeur voortaan niet meer op ons afreageert,' zei Ron.
'Ik reageerde niks -'
'Ik geef alleen de boodschap door,' praatte Ron door hem heen. 'Maar ik vind dat ze gelijk heeft. Wij kunnen er ook niets aan doen dat Simon en Sneep je zo behandelen.'
'Ik heb nooit gezegd -'
'Goedemiddag,' zei professor Zwamdrift met haar vage, dromerige stem en Harry zweeg. Hij was weer boos, maar schaamde zich ook een beetje. 'En welkom terug bij Waarzeggerij. Uiteraard heb ik jullie lotgevallen tijdens de vakantie zorgvuldig gevolgd en ik ben blij dat jullie allemaal veilig zijn teruggekeerd op Zweinstein - al wist ik dat natuurlijk van tevoren.
Op jullie tafeltje ligt een exemplaar van 'Het Droomorakel' door Inigo Imago. Droomverklaring is een belangrijk hulpmiddel bij het ontraadselen van de toekomst en zal hoogstwaarschijnlijk aan bod komen tijdens jullie SLIJMBAL-examen. Niet dat slagen voor een examen van enig belang is

als het om de heilige kunst van de Waarzeggerij gaat. Als iemand het Ziende Oog heeft, doen diploma's en cijfers er weinig toe, maar het schoolhoofd wil graag dat jullie examen doen en dus...'
Haar stem stierf weg, maar het was duidelijk dat naar professor Zwamdrifts mening haar vak ver verheven was boven zulke aardse zaken als examens.
'Sla de inleiding op en lees wat Imago te zeggen heeft over droomverklaring. Vorm dan paren en gebruik Het Droomorakel om elkaars meest recente dromen te ontsluieren. Ga je gang.'
Het enige goede aan de les was, dat het geen blokuur was. Tegen de tijd dat ze de inleiding hadden gelezen, hadden ze nauwelijks tien minuten de tijd om elkaars dromen te verklaren. Aan het tafeltje naast dat van Harry en Ron had Daan een paar gevormd met Marcel, die meteen aan een ellenlang verhaal begon over een nachtmerrie waarin een reusachtige schaar zijn oma's beste hoed had gedragen.
Harry en Ron keken elkaar alleen maar somber aan.
'Ik weet nooit wat ik gedroomd heb,' zei Ron. 'Begin jij maar.'
'Je moet je toch iéts herinneren?' zei Harry ongeduldig. Hij was niet van plan zijn dromen met iemand te delen. Hij wist maar al te goed wat zijn regelmatig terugkerende nachtmerrie over een kerkhof betekende; daar had hij Ron of professor Zwamdrift en haar stomme Droomorakel niet voor nodig.

'Nou, ik droomde laatst dat ik Zwerkbal speelde,' zei Ron en hij trok een pijnlijk gezicht in een poging zich iets te herinneren. 'Wat zou dat betekenen?'
'Waarschijnlijk dat je binnenkort wordt opgevreten door een reusachtige slagroomsoes of zo,' zei Harry, die ongeïnteresseerd Het Droomorakel doorbladerde. Het was ongelooflijk saai om stukjes van dromen op te zoeken in het Orakel en Harry werd ook niet vrolijker toen professor Zwamdrift hen opdracht gaf om een maand lang een droomnachtboek bij te houden. Toen de bel ging, daalden Ron en hij als eersten de ladder af.
'Weet je hoeveel huiswerk we al hebben?' mopperde Ron. 'Van Kist moeten we een opstel van vijfenveertig centimeter schrijven over de reuzenoorlogen, Sneep wil dertig centimeter over het gebruik van maansteen en nu moeten we een maand lang onze dromen noteren voor Zwamdrift! Fred en George hadden gelijk wat het vijfde jaar betreft! Ik hoop dat Omber ons geen huiswerk geeft...'
Toen ze het lokaal van Verweer tegen de Zwarte Kunsten binnenkwamen, zat professor Omber al achter haar bureau. Ze droeg het pluizige roze vest van de avond tevoren en had weer een zwarte fluwelen strik op haar hoofd. Harry moest opnieuw aan een grote vlieg denken die zo onverstandig was geweest om neer te strijken op de kop van een nog veel grotere pad.

De leerlingen waren stil toen ze binnenkwamen; ze kenden professor Omber niet en wisten niet hoe streng ze zou zijn.
'Goedemiddag!' zei ze toen iedereen zat.
Een paar mensen mompelden: 'Goeiemiddag.'
'Kom, kom,' zei professor Omber. 'Dat kan veel beter. Ik wil dat jullie allemaal antwoorden: "Goedemiddag, professor Omber." Nog een keer, graag. Goedemiddag, jongens en meisjes!'
'Goedemiddag, professor Omber,' klonk het in koor.
'Kijk,' zei professor Omber glimlachend. 'Dat was toch niet zo moeilijk? Stop je toverstok weg en pak je ganzenveer.' Veel leerlingen keken elkaar somber aan; de opdracht 'stop je toverstok weg' was nog nooit gevolgd door een interessante les. Harry deed zijn toverstok in zijn schooltas en pakte ganzenveer, inkt en perkament.
Professor Omber maakte haar handtas open, haalde haar eigen toverstok te voorschijn, die ongewoon kort was, en gaf een tik op het schoolbord; onmiddellijk verschenen er woorden:
Verweer tegen de Zwarte Kunsten
Een Terugkeer naar de Basisprincipes
'Jullie onderricht in dit vak is nogal verbrokkeld en onsamenhangend geweest, nietwaar?' zei professor Omber met haar handen ineengeslagen. 'Door het komen en gaan van leraren, van wie velen helaas geen Ministerieel

goedgekeurd lesprogramma hebben gevolgd, zijn jullie ver beneden het niveau dat je zou mogen verwachten in jullie SLIJMBAL-jaar. Het zal jullie echter goed doen om te weten dat het probleem nu wordt aangepakt. Dit jaar volgen we een zorgvuldig opgebouwde, op theorie gebaseerde en door het Ministerie goedgekeurde cursus defensieve magie. Schrijf dit over.'

Ze tikte weer op het schoolbord; de eerste boodschap verdween en werd gevolgd door 'Doelstellingen van het Lesprogramma'.

1. Het begrijpen van de principes die ten grondslag liggen aan defensieve magie.
2. Het leren herkennen van situaties waarin legaal gebruikgemaakt kan worden van defensieve magie.
3. Het bepalen van de plaats die defensieve magie inneemt in een praktische context.

Een paar minuten klonk alleen het gekras van ganzenveren op perkament. Toen iedereen de drie doelstellingen van professor Omber had overgeschreven vroeg ze: 'Hebben jullie allemaal een exemplaar van 'Magische Verdedigingstheorie' door Wilbert Lepelaar?'

Er klonk een mat, instemmend gemompel.

'Laten we dat nog een keer doen,' zei professor Omber. 'Als ik jullie een vraag stel, wil ik dat jullie antwoorden met "Ja, professor Omber" of "Nee, professor Omber". Dus: heeft

iedereen een exemplaar van 'Magische Verdedigingstheorie' door Wilbert Lepelaar?'
'Ja, professor Omber,' galmde het door de klas.
'Mooi zo,' zei professor Omber. 'Dan wil ik dat jullie pagina 5 opslaan en Hoofdstuk Een, "Basisprincipes voor Beginners" lezen. Ik wil niemand horen praten.'
Professor Omber liep weg van het schoolbord, ging achter haar bureau zitten en bestudeerde de leerlingen met haar door wallen omringde ogen. Harry sloeg pagina 5 van Magische Verdedigingstheorie op en begon te lezen.
Het was ongelooflijk saai: minstens zo saai als een les van professor Kist. Harry voelde zijn concentratie wegebben; al gauw had hij dezelfde regel vijf of zes keer gelezen zonder dat er meer dan een paar woorden tot hem waren doorgedrongen. Verscheidene minuten gingen zwijgend voorbij. Naast hem speelde Ron verstrooid met zijn ganzenveer terwijl hij naar een en dezelfde plek op de pagina staarde. Harry keek naar rechts en was zo verrast dat hij wakker schrok uit zijn doffe trance: Hermelien had haar exemplaar van Magische Verdedigingstheorie niet eens geopend. Ze keek strak naar professor Omber en had haar hand opgestoken. Harry kon zich niet herinneren dat Hermelien ooit had nagelaten te lezen als ze daar opdracht toe kreeg, of weerstand had kunnen bieden aan de verleiding om een boekopen te slaan. Hij keek haar vragend aan, maar

ze schudde haar hoofd ten teken dat ze geen tijd had om vragen te beantwoorden, en bleef naar professor Omber staren, die hardnekkig de andere kant uitkeek.
Nadat er nog een paar minuten waren verstreken, was Harry niet meer de enige die naar Hermelien keek. Het hoofdstuk was zo langdradig dat meer en meer leerlingen zich liever concentreerden op Hermeliens zwijgende pogingen om de aandacht van professor Omber te trekken dan zich langer nog door 'Basisprincipes voor Beginners' heen te worstelen.
Toen meer dan de helft van de klas naar Hermelien staarde, besloot professor Omber dat ze de situatie niet langer kon negeren.
'Wilde u iets vragen over het hoofdstuk?' vroeg ze, alsof ze Hermelien nu pas had opgemerkt.
'Niet over het hoofdstuk, nee,' zei Hermelien.
'Nou, we zijn op het moment aan het lezen,' zei professor Omber met een glimlach, zodat haar puntige tanden bloot kwamen. 'Als u andere vragen hebt, behandelen we die aan het einde van de les.' 'Ik wilde iets vragen over de doelstellingen van uw lesprogramma,' zei Hermelien.
Professor Omber trok haar wenkbrauwen op.
'En uw naam is?'
'Hermelien Griffel,' zei Hermelien.
'Nou, juffrouw Griffel, als u de doelstellingen goed leest, geloof ik dat ze heel duidelijk zijn,' zei professor Omber met

koppig volgehouden minzaamheid.
'Dat vind ik niet,' zei Hermelien. 'Er staat namelijk niets over het gebruik van verdedigingsspreuken.' Er volgde een korte stilte terwijl veel leerlingen fronsend naar de drie doelstellingen keken die nog steeds op het schoolbord stonden.
'Het gebruik van verdedigingsspreuken?' herhaalde professor Omber met een lachje. 'Ik kan me eerlijk gezegd geen enkele situatie voorstellen waarin u tijdens deze les een verdedigingsspreuk zou moeten gebruiken, juffrouw Griffel. U verwacht toch niet dat u zult worden aangevallen in dit lokaal?'
'Wordt er dan helemaal niet getoverd?' vroeg Ron luid.
'Een leerling die in mijn klas iets wil zeggen, steekt zijn of haar hand op, meneer -?'
'Wemel,' zei Ron, die zijn hand in de lucht stak.
Professor Omber glimlachte nog breder en keek de andere kant uit.
Onmiddellijk staken Harry en Hermelien hun hand ook op. Professor Ombers paddenogen bleven even op Harry rusten voor ze tegen Hermelien zei:
'Ja, juffrouw Griffel? Wilde u nog iets vragen?'
'Ja,' zei Hermelien. 'De hele bedoeling van Verweer tegen de Zwarte Kunsten is toch juist het oefenen van verdedigingsspreuken?'

'Bent u een door het Ministerie opgeleide onderwijsexpert, juffrouw Griffel?' vroeg professor Omber op haar gemaakt vriendelijke toon.
'Nee, maar -'
'Dan verkeert u helaas niet in de positie om te beoordelen wat de "hele bedoeling" van een vak is. Oudere en slimmere tovenaars dan u hebben dit studieprogramma ontwikkeld. U leert op een veilige, risicoloze manier omgaan met verdedigingsspreuken -'
'Wat hebben we daaraan?' zei Harry luid. 'Als we worden aangevallen, is dat heus niet op -'
'Hand, meneer Potter!' riep professor Omber.
Harry stak zijn vuist op. Opnieuw keek professor Omber prompt de andere kant uit, maar nu staken nog diverse leerlingen hun hand op.
'U bent?' zei professor Omber tegen Daan.
'Daan Tomas.'
'Ja, meneer Tomas?'
'Nou, het is zoals Harry al zei,' merkte Daan op. 'Als we worden aangevallen, is dat toch niet risicoloos?'
'Ik herhaal,' zei professor Omber met een uiterst irritante glimlach, 'verwacht u dat u tijdens mijn lessen zult worden aangevallen?'
'Nee, maar -'
Professor Omber viel Daan in de rede. 'Ik wil geen kritiek

hebben op het onderwijsbeleid van deze school,' zei ze, al was de glimlach die haar brede mond oprekte niet bepaald overtuigend, 'maar ik ben bang dat jullie blootgesteld zijn geweest aan een aantal uiterst onverantwoordelijke tovenaars, om nog maar te zwijgen -' ze lachte onaangenaam '- over levensgevaarlijke halfbloeden.'
'Als u professor Lupos bedoelt,' riep Daan verontwaardigd, 'dan was dat toevallig wel de beste -'
'Hand, meneer Tomas! Zoals ik al zei - jullie zijn blootgesteld geweest aan gecompliceerde spreuken die totaal ongeschikt zijn voor kinderen van jullie leeftijd en die in principe fataal zouden kunnen zijn. Men heeft jullie zo'n angst aangejaagd dat jullie denken dat je om de paar dagen een aanval kunt verwachten van Duistere -'
'Welnee,' zei Hermelien. 'We hebben alleen -'
'U heeft uw hand niet opgestoken, juffrouw Griffel.'
Hermelien stak haar hand op en professor Omber keek de andere kant uit.
'Ik heb begrepen dat mijn voorganger in jullie bijzijn niet alleen illegale vervloekingen heeft uitgesproken, maar die zelfs op jullie heeft gedemonstreerd.'
'Nou ja, later bleek dat hij niet goed bij zijn hoofd was,' zei Daan verhit. 'Maar toch hebben we een hoop van hem geleerd.'
'U heeft uw hand niet opgestoken, meneer Tomas' zei

professor Omber zangerig. 'Naar de mening van het Ministerie is een grondige theoretische kennis ruim voldoende om jullie examen te halen, en daar gaat het tenslotte om. En u bent?' vroeg ze aan Parvati, die haar hand ook had opgestoken.
'Parvati Patil, en moeten we tijdens ons SLIJMBAL-examen geen stukje praktijk doen? We moeten toch aantonen dat we de tegenvervloekingen en dergelijke werkelijk onder de knie hebben?'
'Als jullie de theorie maar grondig genoeg bestuderen, is er geen reden waarom jullie de spreuken niet zouden kunnen uitvoeren onder zorgvuldig vastgestelde examenomstandigheden,' zei professor Omber, alsof de zaak daarmee was afgedaan.
'Zonder ze ooit geoefend te hebben?' vroeg Parvati vol ongeloof. 'Wilt u ons vertellen dat we de spreuken voor de allereerste keer moeten uitvoeren tijdens ons examen?'
'Ik herhaal, als jullie de theorie grondig genoeg bestudeerd hebben -'
'En wat hebben we aan die theorie in de echte wereld?' zei Harry, die zijn vuist weer had opgestoken.
Professor Omber keek op.
'U bent hier op school, meneer Potter, niet in de echte wereld,' zei ze zacht.
'Dus we hoeven niet voorbereid te zijn op wat ons daar te

wachten staat?'
'Er staat u daar niets te wachten, meneer Potter.'
'O nee?' zei Harry. Zijn woede, die al de hele dag net onder de oppervlakte had gesudderd, bereikte nu het kookpunt.
'Wie zou kinderen als jullie in vredesnaam willen aanvallen?' vroeg professor Omber met haar afschuwelijke, suikerzoete stem.
'Hmm, eens even kijken...' zei Harry, die deed alsof hij nadacht. 'Misschien... Heer Voldemort?'
Ron snakte naar adem; Belinda Broom slaakte een gilletje; Marcel gleed van zijn kruk. Professor Omber vertrok geen spier, maar staarde Harry met een soort grimmige voldoening aan.
'Tien punten aftrek voor Griffoendor, meneer Potter.'
Het werd doodstil in de klas. Iedereen keek naar Omber of Harry.
'Laat ik een paar dingen duidelijk maken.'
Professor Omber stond op en boog zich naar de leerlingen, met haar stompe handen uitgespreid op haar bureau.
'Er is jullie wijsgemaakt dat een zekere Duistere tovenaar zou zijn teruggekeerd uit de dood -'
'Hij was niet dood,' zei Harry, 'maar hij is inderdaad teruggekeerd.'
'Meneer-Potter-u-heeft-uw-afdeling-al-tien-punten-gekost-maak-dezaak-er-niet-erger-op,' zei professor Omber in één

adem, zonder Harry aan te kijken. 'Zoals ik al zei: jullie hebben gehoord dat een zekere Duistere tovenaar weer op vrije voeten is. Dat is een leugen.'
'Het is GEEN leugen!' zei Harry. 'Ik heb hem zelf gezien! Ik heb met hem gevochten!'
'Nablijven, meneer Potter!' zei professor Omber triomfantelijk. 'Morgen om vijf uur op mijn werkkamer. Ik herhaal, dat is een leugen. Het Ministerie van Toverkunst garandeert dat jullie geen gevaar lopen, van welke Duistere tovenaar dan ook. Als jullie je nog steeds zorgen maken, kunnen jullie na de les bij me komen. Als iemand jullie bang maakt met leugens over herrezen Duistere tovenaars, zou ik dat graag willen horen. Ik ben hier om jullie te helpen. Ik ben jullie vriendin. En nu gaan we verder met lezen. Pagina 5, "Basisprincipes voor Beginners".'
Professor Omber ging weer zitten, maar Harry stond op. Iedereen keek hem aan; Simon leek angstig, maar ook gefascineerd.
'Nee, Harry!' fluisterde Hermelien waarschuwend. Ze trok hem aan zijn mouw, maar Harry rukte zich los.
'Dus als we u moeten geloven, is Carlo Kannewasser uit zichzelf dood neergevallen?' zei hij met trillende stem.
De hele klas snakte naar adem, want Harry had alleen Ron en Hermelien iets verteld over de avond dat Carlo was gestorven. Ze staarden gretig van Harry naar professor Omber, die

Harry nu aankeek zonder een spoortje van haar gemaakte glimlach.
'De dood van Carlo Kannewasser was een tragisch ongeval,' zei ze kil.
'Hij is vermoord,' zei Harry bevend. Hij had hier met vrijwel niemand over gesproken, en zeker niet als er dertig klasgenoten gretig meeluisterden. 'Voldemort heeft hem vermoord, en dat weet u.'
Het gezicht van professor Omber was volkomen uitdrukkingsloos.
Even dacht Harry dat ze tegen hem zou gaan schreeuwen, maar toen zei ze met haar zachtste en meest meisjesachtige stem: 'Kom hier, meneer Potter.'
Hij schopte zijn stoel opzij, liep om Ron en Hermelien heen en marcheerde naar haar bureau. Hij voelde dat de rest van de klas met ingehouden adem wachtte, maar hij was zo kwaad dat het hem niets kon schelen wat er gebeurde.
Professor Omber haalde een rolletje roze perkament uit haar tas, spreidde dat uit op haar bureau, doopte haar ganzenveer in de inkt en begon te schrijven, zo ver voorovergebogen dat Harry niet kon zien wat ze neerkrabbelde. Niemand zei iets. Na een minuut of wat rolde ze het perkament op en tikte erop met haar toverstaf; het verzegelde zichzelf naadloos, zodat Harry het niet kon openmaken.
'Geef dit aan professor Anderling,' zei Omber, die het briefje

aan Harry overhandigde.
Zonder een woord te zeggen pakte Harry het aan. Hij draaide zich abrupt om, verliet het lokaal zonder zelfs maar naar Ron en Hermelien te kijken en smeet de deur met een klap achter zich dicht. Hij liep heel snel de gang uit, met de boodschap voor professor Anderling in zijn hand geklemd, en toen hij een hoek om ging, botste hij bijna tegen Foppe de klopgeest, een klein mannetje met een brede mond dat op zijn rug door de gang zweefde en met inktpotten jongleerde.
'Hé, Halvegare Harry!' grinnikte Foppe en hij liet twee potten op de grond vallen zodat de muren bespat werden met inkt; Harry gromde van woede, maar wist nog net op tijd achteruit te springen.
'Rot op, Foppe!'
'Ooo, onze zot voelt zich rot,' zei Foppe, die hatelijk grijnzend achter Harry aan zweefde. 'Wat is het deze keer, m'n geschifte jonge vriend?
Hoor je stemmen? Zie je visioenen? Spreek je in -' Foppe maakte een daverend scheetgeluid '- tongen?'
'Ik zei, LAAT ME MET RUST!' schreeuwde Harry. Hij holde de dichtstbijzijnde trap af, maar Foppe bleef Harry volgen en gleed op zijn rug de trapleuning af.
'Sommigen vinden hem mesjogge, onze zotte Pottervrind, Anderen zeggen dat hij zich alleen in een dalletje bevindt, Maar Foppe weet dat hij stapelgek is, 't arme kind -'

'HOU JE KOP!'
Links vloog een deur open en een grimmige en nogal geïrriteerde professor Anderling kwam haar kamer uit.
'Wat is dat toch allemaal voor herrie, Potter?' vroeg ze boos terwijl Foppe vals grinnikend weg zoefde. 'Wat doe je hier?'
'Ik ben gestuurd,' zei Harry stijfjes.
'Gestuurd? Hoe bedoel je, gestuurd?'
Harry gaf haar de boodschap van Omber. Professor Anderling pakte het rolletje fronsend aan, maakte het open met een tikje van haar toverstok, rolde het uit en begon te lezen. Haar ogen, die heen en weer schoten achter haar vierkante brillenglazen, werden met iedere regel smaller.
'Kom binnen, Potter.'
Hij volgde haar naar haar werkkamer. De deur ging automatisch achter hem dicht.
'En?' zei professor Anderling, die hem nijdig aankeek. 'Klopt het?'
'Klopt wat?' vroeg Harry heel wat agressiever dan hij bedoeld had.
'Professor,' voegde hij eraan toe, in een poging om iets beleefder te klinken.
'Heb je tegen professor Omber geschreeuwd?'
'Ja,' zei Harry.
'Heb je haar een leugenaar genoemd?'
'Ja.'

'Heb je gezegd dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden is teruggekeerd?'
'Ja.'
Professor Anderling ging aan haar bureau zitten en bestudeerde Harry. Plotseling zei ze: 'Neem een koekje, Potter.'
'Neem een - wat?'
'Neem een koekje,' herhaalde ze ongeduldig en ze wees op een trommel die op een van de stapels papier op haar bureau stond. 'En ga zitten.'
Eens had Harry gedacht dat hij een pak rammel van professor Anderling zou krijgen en toen had ze hem volkomen onverwacht bij het Zwerkbalteam van Griffoendor gevoegd. Harry ging tegenover haar zitten en pakte een Gemberslak. Hij voelde zich net zo verward en op het verkeerde been gezet als bij die vorige gelegenheid. Professor Anderling legde het briefje van Omber neer en keek Harry ernstig aan.
'Potter, je moet op je tellen passen.'
Harry slikte een hap Gemberslak door. Haar stem was heel anders dan gewoonlijk; niet resoluut, kortaf en streng maar zacht, ongerust en menselijk.
'Als je je misdraagt tijdens de lessen van Dorothea Omber, zou je dat wel eens meer kunnen kosten dan alleen puntenaftrek en strafwerk.'
'Hoe bedoelt -'

'Potter, gebruik je gezonde verstand,' snauwde professor Anderling, die abrupt terugviel in haar normale manier van doen. 'Je weet waar ze vandaan komt, dus je moet ook weten aan wie ze verslag uitbrengt.'
Ze hoorden de bel die het einde van de les aankondigde. Boven hen en naast hen klonk gestommel en gebonk, terwijl honderden leerlingen de gangen op stroomden.
'Ze schrijft dat je deze week iedere avond moet nablijven, te beginnen met morgen,' zei professor Anderling, die naar het briefje van Omber keek.
'Iedere avond?' herhaalde Harry vol ontzetting. 'Maar professor, kunt u niet -?'
'Nee, dat kan ik niet,' zei professor Anderling kortaf.
'Maar -'
'Ze is jouw lerares en heeft het volste recht om je te laten nablijven. Morgenmiddag om vijf uur ga je naar haar kamer voor je eerste portie strafwerk. En denk erom: wees voorzichtig als Dorothea Omber in de buurt is.'
'Maar ik sprak de waarheid!' zei Harry diep verontwaardigd. 'Voldemort is terug; dat weet u, dat weet professor Perkamentus -'
'Allemachtig, Potter!' zei professor Anderling, die boos haar bril rechtzette (ze had een angstig gezicht getrokken toen hij de naam van Voldemort gebruikte). 'Denk je echt dat dit nog iets met waarheid of leugens te maken heeft? Het gaat erom

dat je je koest houdt en jezelf weet te beheersen!'
Met samengeknepen lippen en opengesperde neusgaten stond ze op. Harry kwam ook overeind.
'Neem nog een koekje,' zei ze geïrriteerd en ze hield hem het blik voor.
'Nee, dank u,' zei Harry kil.
'Doe niet zo idioot,' snauwde ze.
Hij nam nog een koekje.
'Bedankt,' zei hij met tegenzin.
'Heb je tijdens het feestmaal niet naar de toespraak van Omber geluisterd, Potter?'
'Jawel,' zei Harry. 'Ja... ze zei... dat vooruitgang verboden is, of... nou ja, het kwam erop neer dat... dat het Ministerie van Toverkunst zich met de gang van zaken op Zweinstein probeert te bemoeien.'
Professor Anderling keek hem even aan, snoof toen, liep naar de deur en hield die voor hem open.
'Ik ben blij dat je in elk geval naar Hermelien Griffel luistert,' zei ze, terwijl ze gebaarde dat hij kon gaan.

Hoofdstuk 13

DE STRAFREGELS VAN DOROTHEA

Het avondeten in de Grote Zaal was geen aangename ervaring voor Harry. Het nieuws over zijn aanvaring met Omber had uitzonderlijk snel de ronde gedaan, zelfs naar de maatstaven van Zweinstein gemeten.
Terwijl hij zat te eten tussen Ron en Hermelien, hoorde hij overal druk gefluister. Het merkwaardige was alleen dat de fluisteraars het blijkbaar niet erg vonden dat Harry hen hoorde. Integendeel, het was alsof ze hoopten dat hij opnieuw kwaad zou worden en weer zou gaan schreeuwen, zodat ze zijn verhaal uit de eerste hand konden horen. 'Hij zegt dat hij gezien heeft hoe Carlo Kannewasser werd vermoord...'
'Als we hem moeten geloven, heeft hij met Jeweetwel geduelleerd...'
'Kom nou toch...'
'Maak dat de kat wijs.'
'Alsjeblieft, zeg...'
'Wat ik niet snap,' zei Harry met bevende stem, terwijl hij zijn mes en vork neerlegde (zijn handen trilden te erg om ze vast te kunnen houden), 'is waarom ze dat verhaal twee maanden

geleden wél geloofden, toen Perkamentus het vertelde...'
'Het probleem is alleen, Harry, dat ik niet zeker weet óf ze het toen wel geloofden,' zei Hermelien grimmig. 'Vooruit, laten we gaan.'
Ze legde haar mes en vork ook neer; Ron keek verlangend naar zijn appeltaart die hij nog maar half op had, maar volgde toen haar voorbeeld. Bijna iedereen in de Grote Zaal staarde hen na terwijl ze naar buiten liepen.
'Hoe bedoel je, je weet niet zeker of ze Perkamentus wel geloofden?' vroeg Harry aan Hermelien toen ze op de overloop van de eerste verdieping waren.
'Hoor eens, je weet niet hoe het was toen jij terugkwam,' zei Hermelien zacht. 'Je stond daar opeens op het grasveld, met Carlo's lijk in je armen... verder had niemand gezien wat er in de doolhof was gebeurd... we moesten Perkamentus maar op zijn woord geloven toen hij zei dat Jeweetwel was teruggekeerd en Carlo had vermoord en met jou had gevochten...'
'Dat was ook zo!' zei Harry luid.
'Wéét ik, Harry, dus zou je me alsjeblieft niet steeds zo willen afblaffen?' zei Hermelien vermoeid. 'Het probleem is dat de vakantie begon voor de waarheid echt tot de mensen kon doordringen. Iedereen heeft twee maanden lang gelezen dat jij rijp bent voor het gesticht en dat Perkamentus seniel begint te worden!'

Regen roffelde tegen de ramen terwijl ze door de lege gangen naar de toren van Griffoendor liepen. Harry had het gevoel dat de eerste schooldag wel een week had geduurd, maar toch moest hij nog een berg huiswerk maken voor hij naar bed kon. Hij had een doffe, kloppende pijn boven zijn oog. In de gang van de Dikke Dame keek hij door een natgeregend raam naar het donkere schoolterrein, maar er brandde nog steeds geen licht in Hagrids huisje.

'Mimbulus mimbeltonia,' zei Hermelien voor de Dikke Dame iets kon vragen. Het portret zwaaide open en ze klauterden door het gat.

De leerlingenkamer was bijna verlaten; vrijwel iedereen zat nog te eten. Knikkebeen stond op uit een stoel en draafde spinnend op hen af. Harry, Ron en Hermelien gingen op hun favoriete plaatsen bij de haard zitten; Knikkebeen sprong soepel op Hermeliens schoot en rolde zich op als een harig rood kussen. Harry staarde naar de vlammen. Hij voelde zich leeg en uitgeput.

'Waarom heeft Perkamentus dit laten gebeuren?' riep Hermelien zo onverwacht dat Harry en Ron zich een ongeluk schrokken; Knikkebeen sprong beledigd van haar schoot. Ze beukte woedend op de armleuningen van haar stoel, zodat er plukjes vulsel uit de gaten vielen. 'Hoe kan hij toestaan dat dat vreselijke mens ons lesgeeft? En nog wel in ons SLIJMBAL-jaar!'

'Nou ja, onze leraren Verweer tegen de Zwarte Kunsten zijn nooit veel soeps geweest,' zei Harry. 'Je weet wat Hagrid zei: niemand wil het baantje. Er rust een vloek op.'
'Ja, maar om iemand aan te nemen die ons nota bene verbiedt om te toveren! Waar denkt Perkamentus wel dat hij mee bezig is?'
'En ze probeert mensen over te halen om voor haar te spioneren,' zei Ron duister. 'Weet je nog dat ze zei dat we het haar vooral moeten laten weten als iemand beweert dat Jeweetwel terug is?'
'Natuurlijk is ze hier om ons te bespioneren! Dat is zo klaar als een klontje! Waarom zou Droebel haar anders gestuurd hebben?' snauwde Hermelien.
'Geen geruzie, alsjeblieft,' zei Harry vermoeid toen Ron zijn mond opendeed om Hermelien van repliek te dienen. 'Kunnen we niet gewoon... laten we ons huiswerk maken, dan hebben we dat achter de rug...'
Ze pakten hun schooltassen, die ze in een hoek hadden gegooid, en gingen weer bij het vuur zitten. Er kwamen nu meer leerlingen terug uit de eetzaal; Harry keek expres niet naar het portretgat, maar voelde desondanks de starende blikken.
'Zullen we beginnen met dat stuk voor Sneep?' zei Ron, die zijn ganzenveer in de inkt doopte. 'De eigenschappen... van maansteen... en het gebruik ervan... in toverdranken,'

mompelde hij, terwijl hij de woorden boven aan zijn perkament schreef. 'Zo.' Hij onderstreepte de titel en keek verwachtingsvol naar Hermelien. 'Nou, vertel eens over de eigenschappen van maansteen en het gebruik ervan in toverdranken.'
Maar Hermelien luisterde niet; ze keek naar de andere kant van de kamer. Fred, George en Leo Jordaan zaten te midden van een groepje onschuldig uitziende eerstejaars, die druk kauwden op iets wat Fred blijkbaar had uitgedeeld uit een grote papieren zak.
'Nee, sorry, maar nu gaan ze echt te ver!' zei Hermelien en ze sprong woedend overeind. 'Kom mee, Ron.'
'Ik- wat?' zei Ron, die duidelijk probeerde tijd te winnen. 'Nee- kom nou, Hermelien - we kunnen ze niet verbieden snoep uit te delen.'
'Je weet best dat het geen gewone snoep is, maar Neusbloednoga of - of Braakbabbelaars of -'
'Zwijmzuurtjes?' suggereerde Harry.
Een voor een zakten de eerstejaars onderuit, alsof ze een klap met een onzichtbare hamer hadden gehad; sommigen vielen op de grond, anderen hingen alleen maar slap over de armleuning van hun stoel met hun tong uit hun mond. De meeste toeschouwers lachten, maar Hermelien rechtte haar rug en stapte resoluut op Fred en George af, die klemborden in hun hand hadden en de bewusteloze eerstejaars

nauwkeurig observeerden. Ron kwam half overeind, bleef een paar tellen weifelend staan, mompelde toen: 'Ze kan het best alleen af,' en zakte zo diep weg in zijn stoel als zijn slungelige lijf maar toeliet.
'Zo is het genoeg!' zei Hermelien gedecideerd tegen Fred en George, die lichtelijk verbaasd opkeken.
'Ja, dat dachten wij ook al,' zei George knikkend. 'Deze dosering lijkt me inderdaad sterk genoeg.'
'Jullie mogen die rotzooi niet uittesten op leerlingen! Dat zei ik vanochtend al!'
'Ze krijgen ervoor betaald!' zei Fred verontwaardigd.
'Kan me niet schelen! Het kan gevaarlijk zijn!'
'Onzin,' zei Fred.
'Kalm aan, Hermelien, ze mankeren niks!' zei Leo geruststellend. Hij liep langs de eerstejaars en stopte paarse snoepjes in hun mond.
'Ja, kijk, ze komen al bij,' zei George.
Een paar eerstejaars begonnen zich inderdaad weer te verroeren. Verscheidenen waren zo geschokt door het feit dat ze op de grond lagen of slap in hun stoel hingen, dat Harry ervan overtuigd was dat Fred en George niets gezegd hadden over de uitwerking van hun snoepgoed.
'Voel je je weer goed?' vroeg George vriendelijk aan een klein, donkerharig meisje dat aan zijn voeten lag.
'Ik - ik geloof het wel,' zei ze trillerig.

'Uitstekend,' zei George opgewekt, maar op dat moment pakte Hermelien zowel zijn klembord als de zak met Zwijmzuurtjes van hem af.
'Het is helemaal niet uitstekend!'
'Tuurlijk wel. Ze leven toch nog?' zei Fred boos.
'Dit kunnen jullie niet maken! Stel dat iemand echt vreselijk ziek wordt?'
'We maken ze niet ziek. We hebben alles al op onszelf uitgetest. Dit is alleen om te kijken of iedereen hetzelfde reageert -'
'Als jullie niet meteen ophouden, dan -'
'Moeten we nablijven?' zei Fred op een waag-het-eens toon.
'Of strafregels schrijven?' zei George grijnzend.
Veel mensen in de leerlingenkamer lachten. Hermelien richtte zich in haar volle lengte op; haar ogen waren spleetjes en haar grote bos haar leek te knetteren van de elektriciteit.
'Nee,' zei ze met een stem die trilde van woede. 'Dan schrijf ik aan jullie moeder!'
'Dat meen je niet!' zei George ontzet en hij deinsde achteruit.
'Dat meen ik wel degelijk,' zei Hermelien grimmig. 'Als jullie die stomme dingen zelf willen opeten, kan ik jullie niet tegenhouden, maar jullie geven ze niet aan de eerstejaars!'
Fred en George waren even totaal uit het veld geslagen en vonden Hermeliens dreigement duidelijk ver onder de gordel. Met een laatste woedende blik op de tweeling gaf ze

Fred zijn klembord en zijn zak Zwijmzuurtjes terug en liep met grote passen naar haar stoel bij de haard. Ron had zich inmiddels zo ver onderuit laten zakken dat zijn neus op gelijke hoogte was met zijn knieën.
'Bedankt voor je steun, Ron,' zei Hermelien bits.
'Je kon het best alleen af,' mompelde Ron.
Hermelien staarde even naar haar blanco perkament en zei toen geïrriteerd: 'O, het lukt niet. Ik kan me nu toch niet meer concentreren. Ik ga naar bed.'
Ze maakte haar tas open; Harry dacht dat ze haar boeken wilde opbergen, maar ze haalde twee misvormde wollen voorwerpen te voorschijn, legde die zorgvuldig op een tafeltje bij de haard, strooide er wat verfrommelde stukken perkament en een kapotte ganzenveer over, deed een stap achteruit en bewonderde het effect.
'Wat moet dat nou weer voorstellen, in Merlijns naam?' zei Ron met een blik alsof hij twijfelde aan haar geestelijke gezondheid.
'Mutsen voor huis-elfen,' zei Hermelien kordaat en ze propte haar schoolboeken in haar tas. 'Die heb ik in de vakantie gemaakt. Zonder toverkracht brei ik vreselijk langzaam, maar nu ik weer op school ben, gaat het vast sneller.'
'Laat je mutsen slingeren voor huis-elfen?' zei Ron langzaam. 'En verberg je die eerst onder de rommel?'
'Ja,' zei Hermelien uitdagend en ze hees haar tas over haar

schouder.
'Dat kun je niet maken!' zei Ron boos. 'Je probeert ze door een truc zover te krijgen dat ze zo'n muts pakken. Dan zijn ze vrij, maar misschien willen ze helemaal niet vrij zijn.'
'Natuurlijk willen ze vrij zijn!' zei Hermelien, maar haar gezicht werd rood. 'Je blijft van die mutsen af, hoor je?'
Ze draaide zich abrupt om en liep weg. Ron wachtte tot ze de deur naar de meisjesslaapzalen had dichtgedaan en haalde toen de rommel van de mutsen.
'Ze moeten in elk geval kunnen zien wat ze pakken,' zei hij. 'Afijn...' hij rolde het perkament met de titel van Sneeps werkstuk op, 'het heeft geen zin om verder te gaan. Zonder Hermelien lukt het toch niet. Ik heb geen flauw idee wat je met maansteen moet doen, jij wel?'
Harry schudde zijn hoofd en merkte dat de pijn in zijn slaap erger werd. Hij dacht aan het lange werkstuk over reuzenoorlogen en de pijn kwam in scherpe steken. Hij wist maar al te goed dat hij er morgenochtend spijt van zou hebben dat hij zijn huiswerk niet had gemaakt, maar gooide desondanks zijn boeken in zijn tas.
'Ik ga ook naar bed.'
Op weg naar de deur passeerde hij Simon, maar hij keek hem niet aan. Harry had heel even de indruk dat Simon zijn mond opendeed, alsof hij iets wilde zeggen, maar hij liep vlug door en bereikte de rust van de wenteltrap zonder nog meer

hatelijke opmerkingen te hoeven aanhoren.
De volgende ochtend tijdens het ontbijt was het weer nog steeds grauw en regenachtig. Hagrid was opnieuw nergens te bekennen.
'Maar daar staat tegenover dat we vandaag geen les hebben van Sneep,' zei Ron opgewekt.
Hermelien geeuwde breed en schonk koffie in. Ze leek nogal tevreden en toen Ron vroeg waarom ze zo zat te glunderen, zei ze: 'De mutsen zijn weg. Blijkbaar willen de huis-elfen toch vrij zijn.'
'Daar zou ik maar niet op rekenen,' zei Ron sarcastisch. 'Misschien tellen die mutsen niet als kleren. Ik vond ze meer op wollen ballonnen lijken.'
Hermelien zei de rest van de ochtend geen woord meer tegen Ron.
Een blokuur Bezweringen werd gevolgd door een blokuur Gedaanteverwisselingen. Zowel professor Banning als professor Anderling besteedde het eerste kwartier van de les aan het onderstrepen van het belang van SLIJMBALlen.
'Wat jullie niet mogen vergeten,' piepte de kleine professor Banning, die zoals altijd op een stapel boeken zat zodat hij over de rand van zijn bureau kon kijken, 'is dat het examen grote invloed zal hebben op jullie toekomst! Als jullie nog niet serieus hebben nagedacht over een carrière, is dit het moment. En ik ben bang dat we in de tussentijd harder zullen

moeten werken dan ooit, zodat jullie aan de verwachtingen zullen voldoen!'
Ze besteedden meer dan een uur aan het ophalen van Sommeerspreuken, die volgens professor Banning vast en zeker aan bod zouden komen bij hun SLIJMBAL, en als klap op de vuurpijl kregen ze de grootste hoeveelheid huiswerk die hij ooit had gegeven.
Bij Gedaanteverwisselingen was het zelfs nog erger.
'Het is onmogelijk om te slagen voor een SLIJMBAL zonder heel veel ijver, studie en oefening. Ik zou niet weten waarom niet alle leerlingen in deze klas een SLIJMBAL zouden kunnen halen voor Gedaanteverwisselingen, als ze maar voldoende hun best doen.'
Marcel maakte een triest, ongelovig geluidje.
'Dat geldt ook voor jou, Lubbermans,' zei professor Anderling. 'Het enige dat je opbreekt, is gebrek aan zelfvertrouwen. Goed... vandaag beginnen we met Verdwijnspreuken. Die zijn eenvoudiger dan Optrommelspreuken, die normaal gesproken pas op PUISTniveau behandeld worden, maar behoren niettemin tot de moeilijkste magie die tijdens jullie SLIJMBAL aan bod zal komen.'
Ze had gelijk; Harry had de grootste moeite met de Verdwijnspreuken. Tegen het einde van het blokuur waren hij en Ron er nog steeds niet in geslaagd de slakken waarop ze

oefenden te laten Verdwijnen, al zei Ron wel hoopvol dat zijn slak iets bleker zag. Hermelien, daarentegen, liet haar slak al bij de derde poging met succes Verdwijnen, wat haar tien punten bonus opleverde voor Griffoendor. Zij hoefde als enige geen huiswerk te maken; de anderen kregen de opdracht om de spreuk 's avonds te oefenen, zodat ze het de volgende dag opnieuw konden proberen.
Harry en Ron raakten nu lichtelijk in paniek vanwege hun achterstallige huiswerk en gingen tijdens de lunchpauze naar de bibliotheek, om na te gaan waar maansteen voor gebruikt werd bij de bereiding van toverdranken. Hermelien was nog steeds boos om Rons opmerking over haar mutsen en ging niet mee. Tegen de tijd dat ze 's middags op weg gingen naar Verzorging van Fabeldieren, had Harry weer hoofdpijn. Het weer was koel en winderig en toen ze over het glooiende gazon naar Hagrids huisje aan de rand van het Verboden Bos liepen, voelden ze af en toe een regendruppel op hun gezicht. Professor Varicosus wachtte de klas zo'n tien meter van Hagrids voordeur op, achter een lange tafel op schragen die vol lag met takjes. Toen Harry en Ron aan kwamen lopen hoorden ze mensen brullen van het lachen; ze keken om en zagen Draco Malfidus, omringd door zijn gebruikelijke bende vrienden. Blijkbaar had Malfidus iets grappigs gezegd, want Korzel, Kwast, Patty Park en de rest grinnikten nog steeds toen ze om de tafel gingen staan. Uit de manier waarop ze

naar Harry keken, bleek duidelijk dat hij het onderwerp was geweest van de grap.
'Iedereen aanwezig?' blafte professor Varicosus zodra de leerlingen van Zwadderich en Griffoendor gearriveerd waren. 'Laten we dan beginnen. Wie kan me vertellen wat dit zijn?' Ze wees op de stapel takjes. Hermeliens hand schoot de lucht in en Malfidus, die achter haar stond, imiteerde haar: hij deed alsof hij vooruitstekende voortanden had en sprong net zo gretig op en neer als Hermelien wanneer ze een vraag wilde beantwoorden. Patty Park gierde van het lachen, maar haar lach werd een gil toen de takjes tot leven kwamen en bleek dat het minuscule wezentjes waren, die wel wat op aardmannetjes leken maar dan van hout, met knoestige bruine armen en benen, twee lange, twijgachtige vingers aan iedere hand en een plat, schorsachtig gezicht waarin keverbruine ogen glinsterden.
'Ooooo!' zeiden Parvati en Belinda tot ergernis van Harry. Je zou gedacht hebben dat Hagrid hen nooit indrukwekkende wezens had laten zien; de Flubberwurmen hadden inderdaad niet kunnen boeien, maar de Salamanders en Hippogriefen waren juist heel interessant geweest en de Schroeistaartige Skreeften misschien zelfs een beetje tè.
'Iets minder herrie graag, dames!' zei professor Varicosus. Ze strooide een handvol van iets wat zo te zien bruine rijst was tussen de takachtige wezentjes en die vielen meteen op het voedsel aan. 'Goed, weet iemand wat dit zijn? Juffrouw

Griffel?'
'Boomtrullen,' zei Hermelien. 'Het zijn boombewakers en meestal leven ze in bomen waarvan toverstokken worden gemaakt.'
'Vijf punten voor Griffoendor,' zei professor Varicosus. 'Inderdaad, het zijn Boomtrullen en zoals juffrouw Griffel terecht opmerkte, leven ze voornamelijk in bomen waarvan het hout van toverstokkwaliteit is. Weet iemand wat ze eten?'
'Pissebedden,' zei Hermelien prompt, wat verklaarde waarom de dingetjes die Harry eerst voor bruine rijstkorrels had aangezien, nu bewogen. 'Maar ook feeëneitjes als ze die te pakken kunnen krijgen.'
'Uitstekend. Nog eens vijf punten bonus. Als iemand bladeren of hout nodig heeft van een boom waarin een trul woont, is het verstandig om een handje pissebedden gereed te hebben, om de trul af te leiden of gunstig te stemmen. Ze lijken misschien niet gevaarlijk, maar als ze kwaad worden, proberen ze met hun vingers je ogen uit te steken. Die zijn vlijmscherp, zoals jullie kunnen zien, en geen dingen die je te dicht bij je ogen wilt laten komen. Goed, ik wil dat iedereen een paar pissebedden en een Boomtrul neemt- ik heb voldoende voor één trul op drie leerlingen - en dat jullie ze van nabij bestuderen. Volgende les leveren jullie een schets in waarop alle lichaamsdelen duidelijk zijn aangegeven.'
De leerlingen dromden samen rond de tafel. Harry liep

opzettelijk om de tafel heen, zodat hij vlak naast professor Varicosus kwam te staan.
'Waar is Hagrid?' vroeg hij terwijl de anderen een Boomtrul kozen.
'Gaat je niets aan,' zei professor Varicosus bruusk. De vorige keer dat Hagrid geen les had kunnen geven, had ze ook al zo gereageerd. Met een brede grijns op zijn spitse gezicht boog Draco Malfidus zich voor Harry langs en pakte de grootste Boomtrul.
'Misschien is die achterlijke lummel wel gewond,' zei Malfidus zacht, zodat alleen Harry hem kon verstaan.
'En misschien raak jij ook wel gewond als je je kop niet houdt,' zei Harry uit zijn mondhoek.
'Wie weet heeft hij gerotzooid met zaken die te groot voor hem zijn, als je begrijpt wat ik bedoel.'
Malfidus liep weg en keek grijnzend achterom naar Harry, die zich plotseling misselijk voelde. Wist Malfidus iets? Zijn vader was tenslotte een Dooddoener; misschien wist hij dingen over Hagrid die de Orde nog niet gehoord had. Harry liep haastig naar Ron en Hermelien, die een eindje verderop gehurkt in het gras zaten en probeerden een Boomtrul lang genoeg stil te houden om hem te kunnen tekenen. Harry pakte zijn eigen perkament en ganzenveer, hurkte naast de anderen neer en vertelde fluisterend wat Malfidus gezegd had.
'Als er iets met Hagrid was gebeurd, zou Perkamentus dat

weten,' zei Hermelien meteen. 'Als Malfidus ziet dat we ons zorgen maken, spelen we hem in de kaart; dan merkt hij dat wij ook niet weten wat er precies aan de hand is. We moeten hem gewoon negeren, Harry. Hier, hou jij de Boomtrul vast, dan kan ik zijn gezicht tekenen...'

'Ja,' zei de lijzige stem van Malfidus uit het groepje naast hen, 'vader had het er een paar dagen geleden nog met Droebel over, en blijkbaar is het Ministerie nu vastbesloten om het ondermaatse onderwijs op deze school aan te pakken. Dus zelfs als die dikke mafkees weer komt opdagen, krijgt hij waarschijnlijk meteen de zak.'

'AU!'

Harry had zo hard in zijn Boomtrul geknepen dat hij hem bijna doormidden had gebroken en als wraak had de trul met zijn scherpe vingers uitgehaald naar Harry's hand, waar nu twee lange, diepe wonden in zaten. Harry liet de trul vallen. Korzel en Kwast, die al hadden moeten lachen om het idee dat Hagrid ontslagen zou worden, begonnen nog harder te schateren toen de Boomtrul zo snel mogelijk terugrende naar het Verboden Bos; een klein, hollend houten mannetje dat al gauw verdween tussen de boomwortels. Toen in de verte de bel ging, rolde Harry zijn bloedbevlekte schets op en ging hij nijdig op weg naar Kruidenkunde, met Hermeliens zakdoek om zijn hand en het spottende gelach van Malfidus nog in zijn oren.

'Als hij Hagrid nog één keer een dikke mafkees noemt...' zei Harry met opeengeklemde kaken.
'Harry, zoek alsjeblieft geen ruzie met Malfidus. Vergeet niet dat hij nu klassenoudste is; hij zou het je behoorlijk moeilijk kunnen maken...'
'Wauw! Ik vraag me af hoe het is om het moeilijk te hebben?' zei Harry sarcastisch. Ron lachte, maar Hermelien fronste haar voorhoofd. Samen liepen ze door de moestuin. De wolken wisten blijkbaar nog steeds niet of het moest gaan regenen of niet.
'Ik wou alleen maar dat Hagrid snel terugkwam,' zei Harry zacht toen ze bij de kassen waren. 'En zeg niet dat Varicosus een betere lerares is!' voegde hij er dreigend aan toe.
'Dat was ik ook niet van plan,' zei Hermelien kalm.
'Want zo goed als Hagrid wordt ze nooit,' zei Harry resoluut. Hij besefte terdege dat ze een voorbeeldige les Verzorging van Fabeldieren achter de rug hadden en dat ergerde hem mateloos.
De deur van de dichtstbijzijnde kas ging open en er verscheen een stel vierdejaars, waaronder Ginny.
'Hoi,' zei ze opgewekt. Even later kwam Loena Leeflang naar buiten, als laatste van de klas. Ze had een veeg aarde op haar neus en haar haar zat in een knotje boven op haar hoofd. Zodra ze Harry zag, leken haar toch al grote ogen nog verder uit te puilen. Ze liep regelrecht op hem af en veel van Harry's

klasgenoten bleven nieuwsgierig staan. Loena haalde diep adem en zei, zonder eerst ook maar even te groeten: 'Ik geloof dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden is teruggekeerd en dat jij met hem hebt gevochten en aan hem bent ontsnapt.'
'O - nou, mooi zo,' zei Harry opgelaten. Loena droeg twee knaloranje radijsjes in haar oren, iets wat Parvati en Belinda niet ontgaan was, want ze wezen allebei giechelend naar haar oorlellen.
'Ja, lach maar,' zei Loena luid. Blijkbaar dacht ze dat ze werd uitgelachen om wat ze gezegd had en niet om wat ze droeg. 'Vroeger dachten de mensen ook dat de Snaterende Kraakbek en de Kreukelhoornige Snottifant niet bestonden!'
'Nou, dat is toch ook zo?' zei Hermelien ongeduldig. 'De Snaterende Kraakbek en de Kreukelhoornige Snottifant bestaan inderdaad niet.'
Loena keek haar vernietigend aan en liep verontwaardigd weg, met driftig wiegende radijsjes. Parvati en Belinda waren nu niet de enigen die gierden van het lachen.
'Zou je die paar mensen die nog in me geloven alsjeblieft niet willen beledigen?' zei Harry tegen Hermelien terwijl ze de kas binnengingen.
'O, lieve hemel, Harry, je kunt echt wel wat beters krijgen dan haar,' antwoordde Hermelien. 'Ginny heeft me over haar verteld; blijkbaar gelooft ze alleen in dingen waar absoluut

geen bewijs voor is. Ach, wat kun je ook verwachten van iemand met een vader die hoofdredacteur is van De Kibbelaar.'
Harry dacht aan de sinistere gevleugelde paarden die hij had gezien op de avond dat ze arriveerden en aan Loena's bewering dat zij ze ook kon zien. Hij voelde zich een beetje bedrukt. Had ze gelogen? Maar voor hij er verder over kon nadenken, stond Ernst Marsman opeens voor hem.
'Je moet weten dat je niet alleen gesteund wordt door halvegaren, Potter,' zei hij met doordringende stem. 'Persoonlijk geloof ik je voor honderd procent. Mijn familie heeft altijd achter Perkamentus gestaan en dat doe ik ook.'
'Eh - dank je, Ernst,' zei Harry, lichtelijk verbouwereerd maar ook blij. Ernst kon nogal pompeus zijn bij dit soort gelegenheden, maar in zijn huidige stemming was Harry dolblij met ieder blijk van vertrouwen van iemand zonder radijsjes in zijn oren. Belinda's grijns verdween in elk geval en toen Harry zich omdraaide om iets tegen Ron en Hermelien te zeggen, keek hij in het gezicht van Simon Filister, waarvan de uitdrukking zowel verward als uitdagend was. Niemand was verbaasd toen professor Stronk de les begon met een preek over het belang van SLIJMBALlen. Harry hoopte dat hun leraren daarmee op zouden houden; iedere keer als hij dacht aan het huiswerk dat hij nog moest maken kreeg hij een benauwd gevoel in zijn maag, en dat werd dramatisch

verergerd toen professor Stronk hun aan het einde van de les ook opdracht gaf om een opstel te schrijven. Doodmoe en sterk ruikend naar drakendrollen, professor Stronks favoriete mestsoort, sjokten de Griffoendors anderhalf uur later terug naar het kasteel. Iedereen was zwijgzaam; het was opnieuw een lange dag geweest.

Harry was uitgehongerd en moest om vijf uur voor het eerst nablijven bij Omber. Hij wilde nog gauw iets eten zonder eerst zijn tas naar de toren van Griffoendor te brengen, zodat hij iets in zijn maag zou hebben voor hij aan zijn nog onbekende strafwerk begon, maar nog voor hij bij de ingang van de Grote Zaal was riep een woedende stem: 'Hé, Potter!'

'Wat nu weer?' mompelde Harry vermoeid. Hij draaide zich om en stond oog in oog met Angelique Jansen, die zo te zien furieus was.

'Ik zal je zeggen wat nu weer,' brieste ze. Ze liep naar Harry toe en porde hem met haar vinger tegen zijn borst. 'Hoe kun je zo stom zijn om vrijdagmiddag om vijf uur strafwerk te hebben?'

'Wat?' zei Harry. 'Ik... o ja! De proeftrainingen voor de nieuwe Wachter!' 'Nú weet hij het weer!' snauwde Angelique. 'Zei ik niet dat ik een training wilde met het héle team, zodat we iemand konden kiezen die bij alle leden van de ploeg paste? Zei ik niet dat ik het Zwerkbalveld speciaal gereserveerd had? En nu besluit jij opeens dat je er niet bij

kunt zijn!'
'Dat heb ik niet besloten!' zei Harry, gepikeerd door de onrechtvaardigheid van die beschuldiging. 'Ik moet nablijven van dat mens van Omber, alleen omdat ik de waarheid vertelde over Jeweetwel.'
'Nou, dan ga je maar naar haar toe en vraag je of je vrijdag niet hoeft na te blijven!' zei Angelique fel. 'Het kan me niet schelen hoe je het voor elkaar krijgt. Voor mijn part zeg je dat Jeweetwel alleen in je verbeelding bestaat! Zorg gewoon dat je er bent.'
Ze draaide zich abrupt om en liep woedend weg.
'Weet je?' zei Harry tegen Ron en Hermelien toen ze de Grote Zaal binnengingen, 'Ik geloof dat we aan Pullover United moeten vragen of Olivier Plank misschien is verongelukt tijdens een training, want volgens mij spreekt zijn geest door Angelique.'
'Hoe groot zou de kans zijn dat Omber je vrijdag laat gaan?' zei Ron sceptisch, terwijl ze aan de tafel van Griffoendor gingen zitten.
'Minder dan nul,' zei Harry somber. Hij schepte lamskoteletjes op en begon te eten. 'Maar goed, ik moet het proberen. Ik zeg wel dat ik dan twee keer extra wil nablijven of zo...' Hij slikte een mondvol aardappel door en vervolgde: 'Ik hoop dat het vandaag niet al te laat wordt. Besef je wel dat we nog drie opstellen moeten schrijven, die Verdwijnspreuk

moeten oefenen voor Anderling, een tegenbezwering moeten bedenken voor Banning, die tekening van een Boomtrui moeten afmaken en aan dat achterlijke droomnachtboek van Zwamdrift moeten beginnen?'
Ron kreunde en staarde om de een of andere reden naar het plafond.
'En zo te zien gaat het nog regenen ook.'
'Wat heeft dat met ons huiswerk te maken?' vroeg Hermelien met opgetrokken wenkbrauwen.
'Niets,' zei Ron vlug, maar zijn oren werden rood.
Om vijf voor vijf nam Harry afscheid van de anderen en liep hij naar de kamer van Omber op de derde verdieping. Toen hij klopte riep een suikerzoet stemmetje: 'Binnen.' Harry ging behoedzaam naar binnen en keek om zich heen.
Ook onder Ombers drie voorgangers was hij op deze kamer geweest. In de tijd van Gladianus Smalhart hadden de muren vol gehangen met breed glimlachende zelfportretten. Toen Lupos les had gegeven, had er altijd wel een aquarium of kooi gestaan met een fascinerend nieuw Duister wezen erin. De namaak-Dolleman had de kamer volgestouwd met vindingen en apparaten om misdaden en misleiding op te sporen.
Nu was het vertrek volkomen onherkenbaar. Alle oppervlakken waren bedekt met kanten draperieën en kleedjes. Verschillende vazen met droogbloemen stonden elk op hun eigen onderleggertje en aan de wand hing een

verzameling sierborden met afbeeldingen van felgekleurde katjes, allemaal met een andere strik om hun nek. De borden waren zo afzichtelijk dat Harry er gebiologeerd naar staarde, tot professor Omber zei:
'Goedemiddag, meneer Potter.'
Harry keek geschrokken om. Hij had haar eerst niet gezien, omdat ze een oogverblindend gebloemd gewaad droeg dat bijna versmolt met het kleed op het bureau achter haar.
'Goedemiddag, professor Omber,' zei Harry stijfjes.
'Nou, ga zitten,' zei ze en ze wees op een met kant behangen tafeltje waar ze een rechte houten stoel bij had gezet. Op het tafeltje lag een vel perkament, dat blijkbaar voor hem bedoeld was.
'Eh,' zei Harry, die bleef staan. 'Professor Omber, eh... voor we beginnen wilde ik - wilde ik u om... om een gunst vragen.'
Haar uitpuilende ogen versmalden zich.
'O ja?'
'Nou, kijk, ik... ik zit in het Zwerkbalteam van Griffoendor. En vrijdagmiddag om vijf uur moet de hele ploeg aanwezig zijn om een nieuwe Wachter te kiezen en ik - ik vroeg me af of ik vrijdag misschien niet zou hoeven nablijven. Dan... dan zouden we dat... op een andere dag kunnen doen...'
Al lang voor hij was uitgesproken, besefte hij dat het geen zin had. 'Nee, nee,' zei Omber, zo breed glimlachend dat het leek alsof ze een uitzonderlijk sappige vlieg had verorberd. 'Nee,

nee, nee. Dit is uw straf omdat u boosaardige praatjes rondstrooit, alleen om aandacht te trekken, meneer Potter. Zo'n straf kan niet verschoven worden omdat dat de schuldige beter uitkomt. Nee, u bent morgen om vijf uur hier om uw strafwerk te maken, en overmorgen en vrijdag ook, zoals we afgesproken hebben. Het lijkt me juist goed dat u daardoor iets mist wat u graag had willen doen; ik denk dat de les die ik u wil leren dan nog beter doordringt.'

Harry voelde het bloed naar zijn hoofd stijgen en hoorde zijn oren bonken. Dus hij strooide boosaardige praatjes rond, alleen om aandacht te trekken?

Omber keek hem aan, haar hoofd een beetje schuin en met nog steeds een brede glimlach, alsof ze precies wist wat hij dacht en afwachtte of hij weer zou gaan schreeuwen. Met een enorme inspanning wist Harry zijn blik af te wenden. Hij gooide zijn schooltas naast de rechte stoel neer en ging zitten.

'Kijk,' zei Omber poeslief, 'uw zelfbeheersing wordt al beter, merkt u wel? Ik wil dat u strafregels voor me schrijft, meneer Potter. Nee, niet met uw eigen ganzenveer,' voegde ze eraan toe toen Harry zich bukte om zijn tas open te maken. 'U gebruikt een speciale veer van mij. Alstublieft.'

Ze gaf hem een lange, dunne zwarte veer met een ongewoon scherpe punt.

'Ik wil dat u schrijft: Ik mag niet liegen,' zei ze zacht.

'Hoeveel keer?' vroeg Harry met redelijk geveinsde

beleefdheid.
'O, zo vaak als nodig is om de boodschap goed te laten doordringen,' zei Omber. 'Ga uw gang.'
Ze liep naar haar bureau, ging zitten en boog zich overeen stapel perkament; zo te zien opstellen die nagekeken moesten worden. Harry hief de scherpe zwarte veer op en besefte toen wat er ontbrak.
'U heeft me geen inkt gegeven,' zei hij.
'O, u heeft geen inkt nodig,' zei professor Omber met een haast onmerkbaar lachje in haar stem.
Harry zette de punt van de veer op het perkament en schreef: 'Ik mag niet liegen.
Hij snakte naar adem van de pijn. De woorden waren op het perkament verschenen, in glanzend rode inkt, leek het wel, maar ze stonden ook in de rug van Harry's rechterhand gegrift, alsof ze met een mes in zijn vel gekerfd waren. Terwijl hij naar de glanzende wond keek, genas de huid en was de plek waar de woorden hadden gestaan weer glad, zij het misschien iets roder dan normaal.
Harry keek naar Omber. Ze staarde hem aan met een glimlach op haar brede, padachtige lippen.
'Ja?'
'Niets,' zei Harry.
Hij zette de veer weer op het perkament, schreef Ik mag niet liegen en voelde opnieuw een doordringende pijn in zijn

hand; opnieuw werden de woorden in zijn huid gekrast en opnieuw genas de wond vrijwel direct.
Zo ging het verder. Harry besefte al gauw dat hij de regels niet met inkt schreef, maar met zijn eigen bloed. Direct nadat de woorden in zijn hand waren gekerfd genazen ze, om weer te verschijnen zodra hij de veer op het perkament zette.
Buiten werd het donker. Harry vroeg niet wanneer hij mocht ophouden. Hij keek niet eens op zijn horloge. Hij wist dat Omber naar tekenen van zwakte zocht en was vastbesloten die niet te tonen, ook al moest hij de hele nacht zijn hand blijven openhalen...
'Kom hier,' zei ze, na wat wel uren leek.
Hij stond op. Zijn hand deed zeer en toen hij keek, was de wond genezen maar de huid rood en pijnlijk.
'Hand,' zei ze.
Hij stak zijn hand uit. Ze pakte hem en Harry onderdrukte een rilling toen ze hem aanraakte met haar dikke, stompe vingers, waar ze een hoop lelijke oude ringen aan droeg.
'Tut, tut, blijkbaar heb ik nog niet veel indruk gemaakt,' zei ze glimlachend. 'Nou, dan proberen we het morgen gewoon opnieuw. U kunt gaan.'
Zonder een woord te zeggen verliet Harry haar kamer. Het was doodstil in de school; het moest al na middernacht zijn. Langzaam liep hij de gang uit, maar toen hij bij de hoek was en zeker wist dat ze hem niet meer kon horen, begon hij te

hollen.
Hij had geen tijd gehad om Verdwijnspreuken te oefenen, had niet één droom genoteerd in zijn nachtboek, had de tekening van de Boomtrul niet voltooid en zijn opstellen niet gemaakt. Hij sloeg het ontbijt de volgende ochtend over en schreef gauw een paar verzonnen dromen op voor Waarzeggerij, hun eerste les. Tot zijn verbazing kreeg hij gezelschap van een verfomfaaide Ron.
'Waarom heb jij het gisteren niet gedaan?' zei Harry, terwijl Ron verwilderd door de leerlingenkamer staarde op zoek naar inspiratie. Ron, die als een blok had liggen slapen toen Harry was teruggekomen, mompelde iets over 'andere dingen', boog zich over zijn perkament en krabbelde ook een paar woorden.
'Daar zal ze het mee moeten doen,' zei hij en hij sloeg het nachtboek dicht. 'Ik droomde dat ik nieuwe schoenen kocht. Daar kan ze niks geks van maken, of wel?'
Ze gingen haastig naar de Noordertoren.
'Hoe was je strafwerk bij Omber? Wat moest je doen?'
Harry aarzelde even en zei toen: 'Strafregels.'
'Nou, dat valt best mee,' zei Ron.
'Ja,' zei Harry.
'Hé - dat wou ik nog vragen - mag je vrijdag naar de training?'
'Nee,' zei Harry.
Ron kreunde meelevend.

Het was weer een vreselijke dag voor Harry. Hij was een van de slechtsten bij Gedaanteverwisselingen omdat hij geen gelegenheid had gehad om Verdwijnspreuken te oefenen, hij moest de lunchpauze laten schieten om zijn tekening van de Boomtrul af te maken en ondertussen hadden ze nóg meer huiswerk gekregen van Anderling, Varicosus en Sinistra, dat Harry onmogelijk 's avonds af kon krijgen omdat hij opnieuw moest nablijven bij Omber. Als klap op de vuurpijl stond tijdens het avondeten Angelique Jansen opeens voor hem en toen ze hoorde dat hij vrijdag niet bij de training kon zijn, zei ze dat ze zwaar teleurgesteld was in zijn houding en dat ze van spelers die in het team wilden blijven verwachtte dat ze eerst aan hun ploeg dachten en dan pas aan hun andere verplichtingen.
'Ik moet nablijven!' schreeuwde Harry terwijl Angelique kwaad wegliep. 'Wat denk je dat ik liever doe: in één kamer zitten met die ouwe pad of Zwerkbal spelen?'
'Nou ja, gelukkig zijn het maar strafregels,' zei Hermelien troostend terwijl Harry weer neerplofte en naar zijn vleespastei keek, waar hij plotseling geen trek meer in had. 'Ik bedoel, het had ook iets vreselijks kunnen zijn...'
Harry deed zijn mond open en toen weer dicht en knikte. Hij wist niet zeker waarom hij niet aan Ron en Hermelien wilde vertellen wat zich precies afspeelde op de kamer van Omber; hij wist alleen dat hij hun blikken van afschuw niet wilde zien.

Daardoor zou alles nog veel erger lijken en zou het extra moeilijk zijn om het te doorstaan. Hij had ook het vage gevoel dat het iets was tussen Omber en hem, een privégevecht dat om wilskracht draaide. Hij wilde haar niet de voldoening geven om te weten dat hij geklaagd had.
'Het is gewoon ongelooflijk hoeveel huiswerk we hebben,' zei Ron neerslachtig.
'Waarom heb je gisteravond niks gedaan?' vroeg Hermelien. 'Waar was je trouwens?'
'Ik... eh... een eindje lopen,' zei Ron ontwijkend.
Harry had de indruk dat hij niet de enige was die zaken verborgen hield.
De tweede keer nablijven was bijna nog erger dan de eerste. De huid van Harry's hand raakte nu sneller geïrriteerd en was al gauw rood en ontstoken. Het leek Harry onwaarschijnlijk dat zijn hand goed zou blijven genezen. Dadelijk stonden de woorden permanent in zijn hand gegrift en zou Omber misschien eindelijk tevreden zijn. Toch liet hij geen enkel geluid van pijn over zijn lippen komen en vanaf het moment dat hij binnenkwam tot het moment dat hij weer vertrok, wat opnieuw pas na middernacht was, zei hij uitsluitend 'goedemiddag' en 'goedenavond'.
Zijn huiswerksituatie begon echter nijpend te worden en toen hij terug was in de leerlingenkamer van Griffoendor ging hij niet naar bed, ook al was hij uitgeput, maar sloeg hij zijn

boeken open en begon aan het opstel over maansteen voor Sneep. Pas om halfdrie had hij het af. Hij wist dat het slecht was, maar hij moest íets inleveren, anders kon hij zo meteen ook nog nablijven bij Sneep. Hij krabbelde gauw de antwoorden neer op de vragen die professor Anderling had opgegeven, flanste voor professor Varicosus iets in elkaar over de verzorging van Boomtrullen, wankelde de trap op, plofte zonder zich uit te kleden op bed neer en viel onmiddellijk in slaap.

De donderdag ging in een waas van vermoeidheid voorbij. Ron leek ook heel slaperig, al snapte Harry niet waarom. Harry's derde keer nablijven verliep net als de vorige twee, alleen verdwenen de woorden Ik mag niet liegen na twee uur niet meer van Harry's hand, maar bleven in de huid gekrast staan, waar kleine bloeddruppeltjes uit opwelden. Het gekras van de puntige veer stopte even en professor Omber keek op.

'Ah,' zei ze zacht en ze liep naar Harry toe, om zijn hand beter te bekijken. 'Goed zo. Dat lijkt me een aardig geheugensteuntje. Je kunt gaan.'

'Moet ik morgen nog terugkomen?' vroeg Harry, die zijn schooltas oppakte met zijn linkerhand in plaats van met zijn pijnlijke rechter.

'Jazeker,' zei professor Omber, nog steeds breed glimlachend. 'Ja, ik denk dat we de boodschap er nog iets dieper in kunnen

prenten.'
Harry had niet gedacht dat hij een leraar erger zou kunnen haten dan Sneep, maar terwijl hij terugsjokte naar de toren van Griffoendor, moest hij toegeven dat Ombert hem naar de kroon stak. Ze is verdorven, dacht hij terwijl hij de trap naar de zevende verdieping op liep. Ze is een verdorven, gestoorde, krankzinnige - 'Ron?'
Harry was boven aan de trap naar rechts gegaan en bijna tegen Ron gebotst, die zich met zijn bezem in de hand schuilhield achter het standbeeld van Stinkadorus de Slungelige. Ron schrok zich een ongeluk en probeerde zijn nieuwe Helleveeg 11 te verbergen achter zijn rug.
'Wat doe jij hier?'
'Eh - niks. Wat doe jij hier?'
Harry keek hem fronsend aan.
'Kom op, je kunt het mij toch wel zeggen? Waarom hou je je schuil?'
'Ik - voor Fred en George, als je het per se wilt weten,' zei Ron. 'Ze kwamen net langs met een stel eerstejaars. Ik wil wedden dat ze weer snoep aan het uittesten zijn. Ik bedoel, ze kunnen de leerlingenkamer niet gebruiken als Hermelien er is.'
Hij praatte heel snel en gejaagd.
'Maar waarom heb je je bezem bij je? Ben je wezen vliegen?' vroeg Harry.

'Ik - nou - oké, ik zal het je vertellen, maar lach me niet uit, hè?' zei Ron verdedigend. Hij werd steeds roder. 'Ik - ik wil kijken of ik Wachter van Griffoendor kan worden, nu ik een fatsoenlijke bezem heb. Zo. Ga je gang. Lach me maar uit.'
'Ik lach je niet uit,' zei Harry. Ron knipperde met zijn ogen. 'Het is juist een fantastisch idee! Het zou echt vet zijn om samen in één team te zitten. Ik heb je nooit als Wachter zien spelen. Ben je goed?'
'Niet slecht,' zei Ron, enorm opgelucht door Harry's reactie. 'Ik moest van Charlie, Fred en George altijd Wachter zijn als ze tijdens de vakantie aan het trainen waren.'
'Dus je bent vanavond wezen oefenen?'
'Iedere avond, vanaf dinsdag... maar wel in m'n eentje. Ik heb geprobeerd een paar Slurken te beheksen, zodat ze op me afvlogen, maar dat was niet gemakkelijk en ik weet niet of ik er veel aan zal hebben.' Ron maakte een nerveuze en ongeruste indruk. 'Fred en George lachen zich vast een bult tijdens de proeftraining. Sinds ik tot klassenoudste ben benoemd, hebben ze me aan één stuk door getreiterd.'
'Ik wou dat ik erbij kon zijn,' zei Harry spijtig terwijl ze samen naar de leerlingenkamer liepen.
'Ja, ik - Harry, wat heb je op je hand?'
Harry had aan zijn neus gekrabd met zijn rechterhand, die hij nu met even weinig succes probeerde te verbergen als Ron zijn Helleveeg.

'Gewoon een sneetje - niks bijzonders - ik -'
Maar Ron had Harry's onderarm gepakt en hield zijn hand op ooghoogte. Zwijgend en vol ontzetting staarde hij naar de woorden die in Harry's huid waren gekerfd en liet zijn arm toen weer los.
'Ik dacht dat je alleen strafregels moest schrijven?'
Harry aarzelde, maar Ron was tenslotte ook eerlijk geweest en daarom vertelde hij wat er werkelijk was gebeurd op Ombers kamer.
'Die misselijke ouwe toverkol!' fluisterde Ron vol walging terwijl ze bleven staan bij het portret van de Dikke Dame, die vredig snurkte met haar hoofd tegen de lijst. 'Ze is gestoord! Ga naar Anderling, zeg er iets van!'
'Nee,' zei Harry. 'Die voldoening gun ik haar niet. Ze mag niet weten dat ik me iets van haar aantrek.'
'Van haar aantrek? Dit kan ze niet maken!'
'Ik weet niet hoeveel Anderling over haar te zeggen heeft,' mompelde Harry.
'Nou, Perkamentus dan! Zeg het tegen Perkamentus!'
'Nee,' zei Harry botweg.
'Waarom niet?'
'Omdat hij genoeg aan zijn hoofd heeft,' zei Harry, maar dat was niet de ware reden. Hij was niet van plan om iemand om hulp te vragen die al sinds juni geen woord meer tegen hem gezegd had.

'Nou, ik vind dat je -' begon Ron, maar hij werd in de rede gevallen door de Dikke Dame, die slaperig had toegekeken en nu geïrriteerd zei:
'Krijg ik dat wachtwoord nog, of moet ik de hele nacht wakker blijven tot jullie eindelijk zijn uitgepraat?'
Vrijdagochtend was het weer opnieuw nat en somber. Hoewel Harry werktuiglijk naar de Oppertafel keek toen hij de Grote Zaal binnenkwam, verwachtte hij niet echt dat hij Hagrid zou zien en hij concentreerde zich op dringender problemen, zoals de gigantische berg huiswerk die hij moest maken en het vooruitzicht op nog een middag nablijven bij Omber.
Twee dingen gaven Harry die dag nieuwe moed. Het ene was de gedachte dat het bijna weekend was, en het andere dat hij, hoe vreselijk zijn laatste keer nablijven ongetwijfeld ook zou zijn, vanuit Ombers raam in de verte het Zwerkbalveld kon zien en met een beetje geluk misschien een glimp zou kunnen opvangen van Rons verrichtingen. Het waren kleine dingetjes, maar in zijn huidige situatie was Harry blij met elk lichtpuntje; hij had nog nooit zo'n verschrikkelijke eerste week meegemaakt op Zweinstein.
Om vijf uur 's middags klopte hij bij Omber aan, voor de allerlaatste keer, hoopte hij oprecht. Het blanco perkament lag op de tafel met het kanten kleedje, met de scherpe zwarte veer ernaast.
'U weet wat u moet doen, meneer Potter,' zei Omber met

haar geveinsd lieve glimlach.
Harry pakte de veer en keek uit het raam. Als hij zijn stoel een paar centimeter naar rechts schoof... dat lukte hem door net te doen alsof hij wat dichter bij de tafel ging zitten. Nu zag hij in de verte het Zwerkbalteam van Griffoendor heen en weer schieten boven het veld, terwijl aan de voet van de drie hoge doelpalen een stuk of zes donkere gedaantes hun beurt afwachtten. Van deze afstand kon hij niet zien wie Ron was. Ik mag niet liegen, schreef Harry. De wond in zijn rechterhand ging weer open en begon te bloeden.
Ik mag niet liegen. De wond schrijnde en prikte.
Ik mag niet liegen. Bloed sijpelde langs zijn pols.
Hij waagde het erop en keek nog een keer uit het raam. Degene die het doel verdedigde, maakte er een zootje van. Katja Bell scoorde twee keer in de paar tellen dat Harry durfde te kijken. Hij hoopte vurig dat het Ron niet was en richtte zijn aandacht weer op het perkament, dat glom van het bloed.
Ik mag niet liegen.
Ik mag niet liegen.
Steeds als hij dacht dat hij het erop kon wagen, keek hij even naar buiten; als hij de ganzenveer van Omber hoorde krassen of als ze een la van haar bureau opendeed. De derde Wachter was behoorlijk goed, de vierde vreselijk, de vijfde ontweek heel behendig een Beuker maar liet een

gemakkelijke vangbal vallen. Het werd steeds donkerder en Harry betwijfelde of hij de zesde en zevende kandidaat nog zou kunnen zien.
Ik mag niet liegen.
Ik mag niet liegen.
Het perkament was nu bezaaid met bloeddruppels en de pijn werd haast ondraaglijk. Toen hij opnieuw opkeek, was het donker en kon hij het Zwerkbalveld niet meer zien.
'Zullen we kijken of de boodschap goed is doorgedrongen?' zei de zachte stem van Omber een halfuur later.
Ze liep naar hem toe, stak haar korte vingers vol ringen uit en pakte zijn arm. Toen ze zijn hand vastgreep om de woorden te bekijken die diep in zijn huid waren gekerfd, sneed er een brandende pijn door het litteken op zijn voorhoofd en kreeg hij tegelijkertijd een heel eigenaardig gevoel in de buurt van zijn middenrif. Hij rukte zijn arm los, sprong overeind en staarde haar aan. Ze beantwoordde zijn blik en haar brede, slappe mond glimlachte breed.
'Ja, het doet pijn, hè?' zei ze zacht.
Harry gaf geen antwoord. Zijn hart bonsde snel. Had ze het over zijn hand of wist ze wat hij op zijn voorhoofd had gevoeld?
'Nou, ik geloof dat ik duidelijk heb gemaakt wat ik wilde zeggen, meneer Potter. U kunt gaan.'
Hij pakte zijn schooltas en ging zo vlug mogelijk naar buiten.

Blijf kalm, hield hij zichzelf voor terwijl hij de trap op holde. Blijf kalm, het hoeft niet per se te betekenen wat je denkt dat het betekent...
'Mimbulus mimbeltonia' hijgde hij tegen de Dikke Dame, die onmiddellijk openzwaaide. Harry werd begroet door een orkaan van geluid. Ron rende naar hem toe, met een grijns van oor tot oor. Hij morste Boterbier over zich heen uit de beker in zijn hand.
'Harry, het is me gelukt! Ik ben gekozen! Ik ben Wachter!'
'Wat? O - fantastisch!' zei Harry, die probeerde op een natuurlijke manier te glimlachen, hoewel zijn hart nog steeds bonkte en zijn hand klopte en bloedde.
'Neem ook een Boterbier.' Ron drukte een fles in zijn hand. 'Ik kan het gewoon niet geloven - waar is Hermelien gebleven?'
'Ze is hier,' zei Fred, die ook grote slokken Boterbier nam. Hij wees op een leunstoel bij de haard. Hermelien zat te slapen, met haar beker gevaarlijk schuin in haar hand.
'Toen ik het haar vertelde, zei ze dat ze heel blij voor me was,' zei Ron een beetje gepikeerd.
'Laat haar maar slapen,' zei George haastig. Harry zag dat verscheidene eerstejaars onmiskenbaar verse bloedsporen onder hun neus hadden.
'Kom hier, Ron, en kijk of Oliviers oude gewaad je past,' riep Katja Bell. 'We kunnen zijn naam eraf halen en de jouwe

erop zetten...'
Terwijl Ron wegliep, kwam Angelique met grote passen naar Harry toe.
'Sorry dat ik laatst een beetje kortaf deed, Potter,' zei ze abrupt. 'Aanvoerder zijn is behoorlijk stressvol. Ik begrijp nu dat ik vroeger wel wat toleranter had mogen zijn tegenover Plank.' Ze keek fronsend naar Ron over de rand van haar beker.
'Hoor eens, ik weet dat hij je beste vriend is, maar hij is niet bepaald een ster,' zei ze bruusk. 'Maar misschien gaat het beter als hij wat meer getraind heeft. Hij komt uit een familie van goede Zwerkbalspelers. Ik reken erop dat hij iets meer talent heeft dan hij vandaag liet blijken. Vicky Volkers en Gerard Hoepel vlogen allebei beter, maar Hoepel is een watje dat altijd iets te klagen heeft en Vicky zit in allerlei andere verenigingen. Ze gaf zelf toe dat als de training samenviel met haar Bezweringsclubje, de Bezweringen bij haar op de eerste plaats kwamen. Hoe het ook zij, morgenmiddag om twee uur is er training, dus zorg dat je er bent. En doe me een lol en help Ron zo veel mogelijk, goed?'
Hij knikte en Angelique liep terug naar Alicia Spinet. Harry ging naast Hermelien zitten, die wakker schrok toen hij zijn tas neerzette.
'O, Harry, ben jij het... leuk voor Ron, hè?' zei ze slaperig. 'Ik ben alleen zo - zo - zo moe.' Ze geeuwde, ik ben tot één uur

opgebleven om meer mutsen te breien, want iedere keer zijn ze verdwenen!'
Toen Harry om zich heen keek, zag hij dat inderdaad overal wollen mutsen verborgen waren, op plekken waar onoplettende huis-elfen ze per ongeluk zouden kunnen oppakken.
'Geweldig,' zei Harry afwezig; als hij niet gauw zijn hart tegen iemand kon luchten, klapte hij uit elkaar. 'Hoor eens, Hermelien, ik was net op de kamer van Omber en toen ze mijn arm aanraakte...'
Hermelien luisterde aandachtig. Toen Harry was uitgesproken zei ze: 'Ben je bang dat Jeweetwel haar beheerst, zoals hij met Krinkel deed?'
'Nou ja,' zei Harry zacht, 'het zou kunnen, of niet?'
'Misschien,' zei Hermelien, al klonk ze niet erg overtuigd. 'Maar ik denk niet dat hij echt bezit van haar kan nemen, zoals toen met Krinkel. Ik bedoel, hij leeft nu toch weer? Hij heeft zijn eigen lichaam en hoeft niet meer in te wonen bij iemand anders. Hij zou de Imperiusvloek over haar uitgesproken kunnen hebben...'
Harry keek hoe Fred, George en Leo Jordaan jongleerden met lege Boterbierflesjes. Toen zei Hermelien: 'Maar de laatste keer dat je litteken pijn deed, raakte niemand je aan. Zei Perkamentus niet dat het iets te maken had met hoe Jeweetwel zich op dat moment voelde? Ik bedoel, misschien

staat Omber er helemaal buiten en was het gewoon toeval dat het gebeurde terwijl je bij haar was.'
'Ze is slecht,' zei Harry. 'Verdorven.'
'Ze is een vreselijk mens, ja, maar... Harry, ik vind dat je tegen Perkamentus moet zeggen dat je litteken pijn doet.'
Dat was de tweede keer in twee dagen dat hij het advies kreeg om naar Perkamentus te stappen en hij gaf Hermelien hetzelfde antwoord als Ron.
'Ik wil hem er niet mee lastigvallen. Zoals je zelf al zei, stelt het in feite niet veel voor. Ik heb de hele zomer al af en toe last van mijn litteken vanavond was het gewoon een beetje erger dan anders -'
'Harry, ik weet zeker dat Perkamentus zou willen dat je hem hiermee lastigvalt.'
'Tja,' zei Harry, 'dat is ook het enige stukje van me waar Perkamentus iets om geeft, nietwaar? Mijn litteken.' Het was eruit voor hij het wist.
'Zeg dat niet! Het is niet waar!'
'Misschien schrijf ik aan Sirius, kijken wat hij ervan vindt -'
'Harry, je kunt dat soort dingen niet in een brief zetten!' zei Hermelien geschrokken. 'Weet je nog dat Dolleman zei dat we voorzichtig moesten zijn met wat we schreven? We kunnen niet garanderen dat onze uilen niet onderschept worden.'
'Goed, goed, dan schrijf ik niet!' zei Harry geïrriteerd. Hij

stond op. 'Ik ga naar bed. Zou je dat tegen Ron willen zeggen?'
'Vergeet het maar,' zei Hermelien opgelucht. 'Als jij naar bed gaat, kan ik ook gaan zonder onbeleefd te lijken. Ik ben kapot en ik wil morgen weer een hoop mutsen breien. Als je wilt, kun je me helpen. Het is best leuk werk. Ik word steeds beter. Ik kan nu ook patronen breien en pompons en zo.'
Harry keek haar aan. Haar gezicht glom van plezier en hij probeerde te doen alsof hij door haar aanbod vaag in verleiding werd gebracht.
'Eh... nee, dank je. Laat ik dat maar niet doen,' zei hij. 'In elk geval niet morgen. Ik heb nog bergen huiswerk...'
Hij schuifelde vlug in de richting van de trap naar de jongensslaapzalen, terwijl Hermelien hem lichtelijk teleurgesteld nakeek.

Hoofdstuk 14

PERCY EN SLUIPVOET

Harry werd de volgende ochtend als eerste wakker. Hij bleef even liggen, keek naar het warrelende stof in de straal zonlicht die door de spleet in de gordijnen rond zijn hemelbed scheen en genoot van de gedachte dat het zaterdag was. Het leek alsof de eerste schoolweek een eeuwigheid geduurd had, als een ellenlange les Geschiedenis van de Toverkunst.
Te oordelen naar de slaperige stilte en de heldere aanblik van die lichtstraal, was het kort na zonsopgang. Harry schoof de gordijnen rond zijn bed open, stond op en begon zich aan te kleden. Het enige geluid, afgezien van het flauwe getjilp van vogels, was de trage, diepe ademhaling van zijn medeleerlingen. Hij maakte zijn schooltas voorzichtig open, pakte perkament en ganzenveer en ging naar de leerlingenkamer.
Harry liep regelrecht naar zijn favoriete oude fauteuil bij de nu uitgedoofde haard, maakte het zich gemakkelijk, rolde zijn perkament uit en keek door de kamer. De rommel die er 's avonds normaal gesproken lag -verfrommelde stukken perkament, oude Fluimstenen, lege ingrediëntenpotjes en

snoeppapiertjes - was verdwenen. Dat gold ook voor Hermeliens elfenmutsen, en Harry vroeg zich af hoeveel elfen ze inmiddels tegen wil en dank had vrijgemaakt. Hij opende zijn inktpot, doopte zijn veer erin, hield die een paar centimeter boven het gladde, geelachtige perkament en dacht na... maar een minuut later betrapte hij zich erop dat hij naar de lege haard zat te staren en geen flauw idee had wat hij moest schrijven.
Hij begon een beetje te begrijpen hoeveel moeite Ron en Hermelien tijdens de vakantie met hun brieven hadden gehad. Hoe kon hij Sirius laten weten wat er de afgelopen week gebeurd was en al zijn brandende vragen stellen zonder potentiële dieven geheime informatie te geven?
Harry staarde nog een tijdje naar de haard, hakte toen de knoop door, doopte zijn veer opnieuw in de inkt en zette hem resoluut op het perkament.

Beste Snuffel, Hopelijk gaat alles goed met je. De eerste week hier was vreselijk, ik ben echt blij dat het weekend is. We hebben een nieuwe lerares Verweer tegen de Zwarte Kunsten, professor Omber. Ze is bijna net zo aardig als je moeder. Ik schrijf je omdat waar ik vorig jaar zomer ook al over schreef, gisteravond weer gebeurde, toen ik moest nablijven bij Omber.
We missen onze grootste vriend en hopen dat hij gauw

terugkomt.
Schrijf alsjeblieft snel,
Hartelijke groeten,
Harry

Harry herlas de brief verscheidene keren, om te kijken wat een buitenstaander eruit kon afleiden, maar hij dacht niet dat die zou begrijpen waar hij het over had, of aan wie de brief gericht was. Hij hoopte dat Sirius de hint over Hagrid zou snappen en zou laten weten wanneer hij terug zou komen. Harry wilde dat niet onomwonden vragen, voor het geval hij te veel aandacht zou vestigen op de vraag wat Hagrid uitvoerde nu hij niet op Zweinstein was.
Hij had lang gedaan over zo'n kort briefje; het traag voortkruipende zonlicht was nu halverwege de kamer en boven in de slaapzalen hoorde hij gestommel. Harry verzegelde het perkament zorgvuldig, klom door het portretgat en ging op weg naar de Uilenvleugel.
'Die kant zou ik niet uitgaan als ik jou was,' zei Haast Onthoofde Henk, die Harry liet schrikken toen hij opeens vlak voor zijn neus door een muur heen zweefde. 'Foppe wil een leuke grap uithalen met de eerstvolgende die het borstbeeld van Paracelsus passeert, halverwege de gang.'
'Houdt dat soms in dat het borstbeeld van Paracelsus op het hoofd van de persoon in kwestie valt?' vroeg Harry.

'Eigenaardig genoeg wel, ja,' zei Haast Onthoofde Henk verveeld.
'Subtiliteit is nooit Foppes sterkste punt geweest. Ik zoek de Bloederige Baron... misschien kan hij er een stokje voor steken... tot ziens, Harry...'
'Ja, tot later,' zei Harry. In plaats van naar rechts te gaan sloeg hij linksaf en volgde een langere maar veiliger route naar de Uilenvleugel. Zijn humeur werd steeds beter toen hij door het ene raam na het andere een strakblauwe hemel zag. Vanmiddag was er Zwerkbaltraining; eindelijk zou hij weer op het veld staan.
Er streek iets langs zijn enkels. Hij keek omlaag en zag mevrouw Norks, de broodmagere grijze kat van de conciërge. Ze keek hem even aan met haar grote, lichtgevende gele ogen en verdween toen achter een standbeeld van Wijnand de Weemoedige.
'Ik doe niets verkeerds,' riep Harry haar na. Ze zag eruit als een kat die verslag ging uitbrengen aan haar baasje, maar Harry snapte niet waarom; het was echt niet verboden om op zaterdagochtend naar de Uilenvleugel te gaan.
De zon stond inmiddels hoog aan de hemel en toen Harry de deur van de Uilenvleugel opendeed, werd hij bijna verblind door het licht dat door de glasloze ramen viel; dikke, zilverachtige zonnestralen schenen van alle kanten door de ronde ruimte, waar honderden uilen op de dakbalken zaten.

Sommige waren een beetje rusteloos in het ochtendlicht; andere waren duidelijk net teruggekeerd van de jacht. Knerpend liep hij over de met stro en kleine dierenbotjes bedekte vloer en keek reikhalzend uit naar Hedwig.
'O, daar ben je,' zei hij toen hij haar bijna helemaal bovenin zag zitten, bij het gewelfde plafond. 'Kom, ik heb een brief voor je.'
Ze kraste zacht, spreidde haar enorme witte vleugels, zweefde omlaag en streek neer op zijn schouder.
'Ik weet dat er Snuffel op staat,' zei hij terwijl hij haar de brief gaf en zij die in haar snavel klemde. Zonder goed te weten waarom voegde hij er fluisterend aan toe: 'Maar hij is voor Sirius, oké?'
Ze knipperde één keer met haar geelbruine ogen, en Harry ging ervan uit dat ze het begrepen had.
'Een veilige vlucht,' zei Harry. Hij droeg haar naar een van de vensters -, even voelde hij een druk op zijn arm en toen vloog Hedwig weg door de oogverblindende lucht. Hij keek haar na tot ze een zwart stipje was en richtte zijn blik toen op het huisje van Hagrid, dat hij vanuit het raam duidelijk kon zien, maar dat even duidelijk onbewoond was. De schoorsteen rookte niet en de gordijnen waren dicht.
De boomkruinen van het Verboden Bos wiegden in de zachte wind. Harry keek naar de bomen, genoot van de frisse lucht, dacht aan de Zwerkbaltraining later die dag... en toen

zag hij het. Een van de enorme, reptielachtige gevleugelde paarden die de koetsen hadden getrokken, steeg als een groteske, gigantische vogel op uit het bos. Met zijn leerachtige zwarte vleugels had het veel weg van een voorhistorisch dier.
Het beest maakte een grote cirkel en verdween weer tussen de bomen. Alles gebeurde zo snel dat Harry zijn ogen nauwelijks kon geloven, maar zijn hart ging als een gek tekeer.
Achter hem ging de deur van de Uilenvleugel open. Hij maakte een sprongetje van schrik, draaide zich vlug om en zag Cho Chang, met een brief en een pakje in haar handen.
'Hoi,' zei Harry werktuiglijk.
'O... hoi,' zei ze ademloos, 'Ik dacht niet dat er zo vroeg al iemand zou zijn... ik herinnerde me vijf minuten geleden pas dat mijn moeder vandaag jarig is.' Ze hield het pakje omhoog.
'Aha,' zei Harry. Het was alsof zijn hersens waren vastgelopen. Hij wilde iets grappigs en interessants zeggen, maar de gedachte aan dat verschrikkelijke gevleugelde paard was te vers.
'Mooi weer,' zei hij met een gebaar naar het raam. Zijn binnenste leek te verschrompelen van gêne. Het weer! Hij had het over het weer... 'Ja,' zei Cho, die een geschikte uil zocht. 'Lekker Zwerkbalweertje. Ik heb de hele week nog niet getraind. Jij wel?'
'Nee,' zei Harry.
Cho koos een van de kerkuilen van school en lokte hem

omlaag. Hij ging op haar arm zitten en stak behulpzaam zijn poot uit, zodat ze het pakje kon bevestigen.
'Hé, heeft Griffoendor al een nieuwe Wachter?' vroeg ze.
'Ja,' zei Harry. 'M'n vriend Ron Wemel. Ken je hem?'
'De Tornado-hater?' zei Cho nogal koeltjes. 'Kan hij er wat van?'
'Volgens mij wel,' zei Harry. 'Ik heb zijn training niet gezien; ik had strafwerk.'
Cho keek op, hoewel het pakje nog maar half was vastgebonden aan de poot van de uil.
'Die Omber is een afgrijselijk mens,' zei ze zacht. 'Om je strafwerk te geven, alleen omdat je vertelde hoe - hoe hij is gestorven, iedereen heeft het gehoord, de hele school praat erover. Het was echt dapper van je om je zo tegen haar te verzetten.'
Harry's binnenste werd zó snel weer opgepompt dat het hem niets verbaasd zou hebben als hij een paar centimeter boven de met uitwerpselen bezaaide vloer had gezweefd. Wat kon hem dat stomme vliegende paard schelen; Cho vond dat hij dapper was geweest. Even overwoog hij om haar per ongeluk-expres zijn gewonde hand te laten zien, terwijl hij haar hielp om het pakje aan haar uil te binden... maar op het moment dat die opwindende gedachte bij hem opkwam, ging de deur van de Uilenvleugel weer open.
Vilder de conciërge kwam hijgend en piepend binnen. Hij

had paarse vlekken op zijn ingevallen, dooraderde wangen, zijn kaken trilden en zijn grijze haar zat in de war; het was duidelijk dat hij gerend had. Mevrouw Norks trippelde achter hem aan; ze keek naar de uilen die hoog boven haar hoofd zaten en mauwde hongerig. Boven werd onrustig met vleugels geritseld en een grote bruine uil klikte dreigend met zijn snavel.
'Aha!' zei Vilder, die op Harry afstapte met zijn grote platvoeten. Zijn kwabbige wangen trilden van woede. 'Volgens een tip die ik heb gehad ben jij van plan om een enorme hoeveelheid Mestbommen te bestellen!'
Harry sloeg zijn armen over elkaar en keek de conciërge aan.
'Wie zegt dat ik Mestbommen wil bestellen?'
Cho keek fronsend van Harry naar Vilder; de kerkuil op haar arm werd het zat om op één poot te staan en kraste verwijtend, maar ze negeerde hem.
'Ik heb mijn bronnen,' gromde Vilder zelfvoldaan. 'Geef me je brief, en vlug een beetje.'
Harry was ongelooflijk blij dat hij niet had getreuzeld met het versturen van zijn post. 'Kan niet, hij is al weg,' zei hij.
'Weg?' zei Vilder. Zijn gezicht was verwrongen van woede.
'Weg,' zei Harry kalm.
Vilder deed ziedend zijn mond open, bewoog een paar tellen geluidloos zijn lippen en keek toen achterdochtig naar Harry's gewaad.

'Hoe moet ik weten dat je hem niet gewoon in je zak hebt?'
'Omdat -'
'Omdat ik zag dat hij hem verstuurde,' zei Cho boos.
Vilder keek haar aan.
'Omdat jij zag -'
'Klopt, ja. Omdat ik dat zag,' zei ze fel.
Er viel een korte stilte. Vilder keek nijdig naar Cho en zij keek even nijdig terug; toen draaide de conciërge zich abrupt om en schuifelde weg. Bij de deur keek hij om.
'Als ik ook maar één vleugje Mestbom ruik...'
Hij kloste de trap af. Mevrouw Norks wierp een laatste, verlangende blik op de uilen en volgde hem.
Harry en Cho keken elkaar aan.
'Bedankt,' zei Harry.
'Graag gedaan,' zei Cho, die het pakje eindelijk aan de poot van haar kerkuil had gebonden. Haar gezicht was een beetje rood. 'Je hebt toch geen Mestbommen besteld?'
'Welnee,' zei Harry.
'Waarom dacht Vilder dan van wel?' vroeg ze terwijl ze haar uil naar het raam droeg.
Harry haalde zijn schouders op. Dat begreep hij ook niet, maar vreemd genoeg kon het hem op dat moment weinig schelen.
Samen verlieten ze de Uilenvleugel. Bij de gang die naar de westvleugel van het kasteel leidde zei Cho: 'Ik moet deze kant

op. Ik... ik zie je nog wel, Harry.
' 'Ja... tot ziens.'
Ze glimlachte en draaide zich om. Harry liep opgetogen verder. Hij was erin geslaagd een heel gesprek met haar te voeren zonder zichzelf één keer voor schut te zetten... Het was echt dapper van je om je zo tegen haar te verzetten... Cho vond hem dapper... ze haatte hem niet omdat hij nog leefde... Ze had natuurlijk de voorkeur gegeven aan Carlo, dat wist hij... al was het misschien anders gelopen als hij haar eerder had gevraagd voor het Kerstbal, voordat Carlo de kans kreeg... ze had het destijds jammer gevonden dat ze Harry's uitnodiging had moeten afslaan...
'Morgen,' zei hij opgewekt tegen Ron en Hermelien toen hij in de Grote Zaal aan de tafel van Griffoendor ging zitten.
'Waar ben jij zo tevreden mee?' vroeg Ron, die Harry verbaasd aankeek.
'Eh... vanmiddag hebben we Zwerkbaltraining,' zei Harry en hij pakte een schaal eieren met spek.
'O... ja...' zei Ron. Hij legde zijn toast neer, nam een grote slok pompoensap en zei: 'Hoor eens... zou je iets eerder met mij naar het veld willen gaan? Om... eh... een beetje te oefenen voor de training begint. Zodat ik wat meer oog op de bal krijg, snap je?'
'Ja, tuurlijk,' zei Harry.
'Dat lijkt me niet verstandig,' zei Hermelien ernstig. 'Jullie

lopen nu al vreselijk achter met jullie huis -'
Ze zweeg abrupt, want de post arriveerde en zoals gewoonlijk zweefde de Ochtendprofeet naar haar toe in de snavel van een kerkuil, die gevaarlijk dicht naast de suikerpot neerstreek en zijn poot uitstak. Hermelien stopte een Knoet in het leren zakje, pakte de krant en keek naar de voorpagina terwijl de uil weer wegvloog.
'En, nog iets interessants?' vroeg Ron. Harry grijnsde; hij wist dat Ron zo min mogelijk over huiswerk wilde praten.
'Nee,' zuchtte ze. 'Alleen wat onzin over de bassist van de Witte Wieven die gaat trouwen.'
Hermelien sloeg de Ochtendprofeet open en verdween achter de krant.
Harry concentreerde zich op een tweede bord eieren met spek. Ron staarde enigszins bezorgd naar de hoge ramen.
'Wacht eens even,' zei Hermelien plotseling. 'O nee... Sirius!'
'Wat is er gebeurd?' zei Harry, die de krant met zo'n geweld uit haar hand trok dat hij hem doormidden scheurde en Hermelien en hij allebei een helft vasthielden.
'"Het Ministerie van Toverkunst heeft uit betrouwbare bron vernomen dat Sirius Zwarts, de beruchte massamoordenaar... bla bla bla... zich op het moment schuilhoudt in Londen."' las Hermelien ontdaan voor uit haar helft van de krant.
'Wedden dat Lucius Malfidus dat heeft gezegd?' zei Harry zacht maar woedend. 'Hij herkende Sirius op het perron...'

'Wat?' zei Ron geschrokken. 'Je hebt niet gezegd -'
'Sst!' zeiden de andere twee.
'"... Ministerie waarschuwt de tovergemeenschap dat Zwarts levensgevaarlijk is... dertien mensen vermoord... ontsnapt uit Azkaban..." de gebruikelijke onzin,' besloot Hermelien, die haar helft van de krant neerlegde en Harry en Ron angstig aankeek. 'Nu mag hij écht niet meer naar buiten,' fluisterde ze.
'Perkamentus had hem al gewaarschuwd.'
Harry staarde somber naar zijn stuk Ochtendprofeet. Het grootste gedeelte van de pagina werd in beslag genomen door een advertentie van Madame Mallekins Gewaden voor Alle Gelegenheden, die blijkbaar uitverkoop hield.
'Hé!' zei Harry en hij streek de krant glad, zodat Ron en Hermelien het ook konden lezen. 'Moet je dit zien!'
'Ik heb zat gewaden,' zei Ron.
'Nee,' zei Harry. 'Kijk... hier...'
Ron en Hermelien bogen zich dichter naar Harry toe om het stukje te kunnen lezen; het was nauwelijks tweeënhalve centimeter groot en stond helemaal onderaan de pagina. De kop luidde:

INSLUIPER OP MINISTERIE
Severijn Zonderland, 38, Rozenhof 2, Zuid-Londen, is voor de Wikenweegschaar verschenen op beschuldiging van

insluiping en poging tot diefstal in het Ministerie van Toverkunst. Zonderland werd op 31 augustus gearresteerd door bewakingstovenaar Erik Marter, die de verdachte betrapte toen hij om één uur 's nachts een streng beveiligde deur trachtte te forceren. Zonderland, die zich beriep op zijn zwijgrecht, werd op beide punten schuldig bevonden en tot zes maanden Azkaban veroordeeld.

'Severijn Zonderland?' zei Ron langzaam. 'Dat is toch die kerel die eruit- ziet alsof hij een rieten dak op z'n hoofd heeft? Hij is lid van de Ord -'
'Ron, sst!' zei Hermelien, die doodsbenauwd om zich heen keek.
'Zes maanden Azkaban!' fluisterde Harry geschokt. 'Alleen omdat hij een deur probeerde open te maken!'
'Doe niet zo dom. Het was niet alleen omdat hij een deur probeerde open te maken,' zei Hermelien zacht. 'Wat deed hij in vredesnaam om één uur 's nachts in het Ministerie van Toverkunst?'
'Zou het een klusje voor de Orde zijn geweest?' mompelde Ron.
'Wacht eens even...' zei Harry langzaam. 'Severijn had eigenlijk mee moeten gaan naar het station, weten jullie nog?'
De anderen keken hem aan.
'Ja, hij moest ons bewaken op weg naar de Zweinsteinexpres.

En Dolleman was boos omdat hij niet kwam opdagen. Dan kan het moeilijk een klusje voor de Orde zijn geweest.'
'Misschien dachten ze dat hij niet betrapt zou worden,' zei Hermelien.
'Of misschien is hij erin geluisd!' riep Ron opgewonden. 'Nee - moet je horen!' vervolgde hij, al begon hij wel een stuk zachter te praten toen hij Hermeliens dreigende blik zag. 'Het Ministerie vermoedt dat hij een volgeling van Perkamentus is en dus - weet ik veel - lokken ze hem op de een of andere manier naar het Ministerie. Misschien probeerde hij helemaal geen deur te forceren! Misschien hebben ze dat gewoon verzonnen om hem in de bak te kunnen gooien!'
Er viel een stilte terwijl Harry en Hermelien nadachten. Harry vond het vrij vergezocht, maar Hermelien was onder de indruk.
'Weet je, dat zou best eens waar kunnen zijn.'
Ze vouwde haar helft van de krant bedachtzaam op. Toen Harry zijn mes en vork neerlegde, scheen ze wakker te schrikken uit haar overpeinzingen.
'Goed, ik denk dat we eerst dat opstel voor Stronk moeten maken, over zelfbevruchtende struiken, en als het een beetje meezit kunnen we vóór het middageten nog iets aan die Inanimatus Conjurus-spreuk van Anderling doen...'
Harry voelde zich een beetje schuldig toen hij aan de berg huiswerk dacht die boven op hem wachtte, maar de hemel

was stralend, uitnodigend blauw en hij had al de hele week niet op zijn Vuurflits gezeten...
'Ik bedoel, dat huiswerk kunnen we vanavond ook doen,' zei Ron terwijl hij en Harry over het glooiende gazon naar het Zwerkbalveld liepen.
Ze hadden hun bezem over hun schouder en Hermeliens ijzingwekkende waarschuwingen dat ze zouden zakken voor al hun SLIJMBALlen galmden nog na in hun oren. 'Morgen hebben we de hele dag. Ze maakt zich te druk om dat huiswerk, dat is haar probleem...' Na een korte stilte vroeg hij ongerust: 'Zou ze het menen? Dat we niet meer van haar mogen overschrijven, bedoel ik?'
'Ja,' zei Harry. 'Maar dit is ook belangrijk. Als we in het Zwerkbalteam willen blijven, moeten we oefenen...'
'Klopt,' zei Ron met nieuwe moed. 'En we hebben tijd zat om ons huiswerk te maken...'
Toen ze het Zwerkbalveld naderden keek Harry even naar rechts, waar de donkere bomen van het Verboden Bos wiegden in de wind. Hij zag niets vliegen; de lucht was leeg, afgezien van een paar uilen die in de verte rond hun toren fladderden. Harry had al genoeg problemen; dat vliegende paard deed hem geen kwaad en hij zette het uit zijn hoofd.
Ze pakten ballen uit de kast in de kleedkamer en gingen aan de slag. Ron bewaakte de drie hoge doelpalen; Harry fungeerde als Jager en probeerde te scoren. Harry vond dat

Ron het heel behoorlijk deed; hij verhinderde drie kwart van Harry's doelpogingen en hoe langer ze oefenden, hoe beter hij werd. Na een paar uur keerden ze terug naar het kasteel - waar Hermelien duidelijk liet blijken dat ze volkomen onverantwoord bezig waren - en na het middageten gingen ze weer naar het veld voor de echte training. Alle spelers behalve Angelique zaten al in de kleedkamer toen ze binnenkwamen.
'Alles oké, Ron?' zei George knipogend.
'Ja,' zei Ron, die op weg naar het veld steeds stiller was geworden.
'Ga je ons voor schut zetten, lieve kleine klassenoudste?'zei Fred. Hij stak met een boosaardige glimlach zijn hoofd door de halsopening van zijn Zwerkbalgewaad, zodat zijn haar een grote warboel werd.
'Hou je kop,' zei Ron met een strak gezicht, terwijl hij voor het eerst zijn eigen teamgewaad aantrok. Dat paste hem niet slecht, vooral als je naging dat het van Olivier Plank was geweest, die heel wat bredere schouders had gehad.
'Oké, allemaal,' zei Angelique, die zich al verkleed had en het aanvoerderskamertje uitkwam. 'Aan de slag. Alicia en Fred, nemen jullie het krat met ballen mee? O ja, we hebben een paar toeschouwers, maar ik wil dat jullie die gewoon negeren.'
Toen Harry haar geveinsde nonchalance hoorde, had hij al zo'n idee wie de ongenode toeschouwers waren en zodra ze de kleedkamer verruilden voor het zonovergoten veld,

werden ze inderdaad begroet door een storm van gejoel en gefluit. Het Zwerkbalteam van Zwadderich plus aanhang zat halverwege de verder lege tribunes en hun stemmen galmden luid door het stadion.
'Waar vliegt die Wemel toch op?' riep Malfidus met zijn lijzige, schampere stem. 'Wie spreekt er nou een vliegspreuk uit over zo'n vermolmd stuk waaibomenhout?'
Korzel, Kwast en Patty Park brulden van het lachen. Ron stapte op zijn bezem en zette af. Harry volgde hem en zag van achteren dat Rons oren rood werden.
'Trek je er niets van aan,' zei hij. Hij versnelde een beetje en haalde Ron in. 'Na onze wedstrijd met Zwadderich zullen we zien wie er het laatst lacht...'
'Dat is de juiste houding, Harry!' zei Angelique goedkeurend. Ze cirkelde om hen heen met de Slurk onder haar arm, bleef zweven en keek naar haar eveneens zwevende team. 'Goed, jongens, we beginnen met wat passes om warm te worden. De hele ploeg, graag -'
'Hé, Jansen, wat moet dat kapsel voorstellen?' krijste Patty Park. 'Waarom wil je eruitzien alsof er wormen uit je hoofd groeien?'
Angelique streek haar lange vlechten achterover en vervolgde kalm: 'Wat verder uit elkaar, graag. Laten we kijken hoe het gaat...'
Harry vloog achteruit naar de andere kant van het veld; Ron

nam positie in bij het doel aan de overkant. Angelique hief de Slurk met één hand op en gooide hem hard naar Fred. Die gooide naar George, George gooide naar Harry, Harry gooide naar Ron en Ron liet de bal vallen.
De Zwadderaars, onder aanvoering van Malfidus, krijsten van het lachen. Ron dook halsoverkop omlaag om de Slurk te vangen voor hij de grond raakte, maar hij trok slordig weer op en gleed half van zijn bezem.
Met een vuurrood hoofd keerde hij terug op speelhoogte. Harry zag Fred en George naar elkaar kijken, maar ze hielden hun mond. Dat was niets voor hen, maar hij was ze er dankbaar voor.
'Geef door, Ron,' riep Angelique, alsof er niets gebeurd was.
Ron gooide de Slurk naar Alicia, Alicia gooide naar Harry, Harry gooide naar George...
'Hé Potter, hoe gaat het met je litteken?' riep Malfidus. 'Moet je niet even gaan liggen? Volgens mij ben je al een week niet op de ziekenzaal geweest. Dat is een record, nietwaar?'
George gooide naar Angelique en Angelique gooide achterwaarts naar Harry; die had dat niet verwacht, maar hij ving de bal met zijn vingertoppen en gooide vlug naar Ron, die wel een verwoede poging deed maar miste.
'Kom op, Ron,' zei Angelique verstoord terwijl Ron opnieuw achter de Slurk aan dook. 'Blijf bij de les.'
Het was moeilijk te zeggen wat roder was toen Ron zich weer

bij de anderen voegde: zijn gezicht of de Slurk. Malfidus en de andere Zwadderaars hadden allemaal de slappe lach.
Bij zijn derde poging ving Ron de Slurk; misschien uit pure opluchting gooide hij zo enthousiast naar Katja dat de bal door haar uitgestrekte handen vloog en haar hard in haar gezicht raakte.
'Sorry!' kreunde Ron. Hij vloog snel naar Katja om te zien of ze gewond was.
'Terug naar je plaats, niks aan de hand!' blafte Angelique. 'Maar probeer je ploeggenoten niet van hun bezem te slaan, ja? Daar hebben we Beukers voor!'
Katja had een bloedneus. Beneden joelden en stampvoetten de Zwadderaars. Fred en George vlogen naar Katja toe.
'Hier, neem dit in,' zei Fred, die iets kleins en paars uit zijn zak haalde. 'Dat stelpt het bloeden meteen.'
'Goed,' riep Angelique. 'Fred en George, haal jullie knuppels en een Beuker. Ron, verdedig het doel. Harry, als ik het teken geef, laat je de Snaai los. We spelen uiteraard op het doel van Ron.'
Harry zoefde achter de tweeling aan.
'Ron maakt er echt een puinhoop van, hé' mompelde George terwijl ze neerstreken naast het krat met ballen en er een Beuker en de Snaai uit haalden.
'Hij is gewoon bloednerveus,' zei Harry. 'Toen we vanochtend samen oefenden, ging het stukken beter.'

'Nou, ik hoop dat hij niet te vroeg gepiekt heeft,' zei Fred somber.
Ze stegen weer op. Toen Angelique op haar fluitje blies, liet Harry de Snaai los en Fred en George de Beuker. Vanaf dat moment wist Harry nauwelijks nog wat de anderen deden. Het was zijn taak om het piepkleine, fladderende balletje te vangen dat het team van de Zoeker honderdvijftig punten opleverde en daar had hij al zijn snelheid en behendigheid voor nodig. Hij versnelde, dook en zigzagde tussen de lagers door. De warme herfstlucht striemde zijn gezicht en het gegil van de Zwadderaars was een nietszeggend geraas... maar voor hij de Snaai kon vinden, klonk het fluitje weer.
'Stop - stop - STOP!' brulde Angelique. 'Ron - je schermt je middelste doelpaal niet af!' Harry keek naar Ron, die voor de linkerring zweefde, zodat de andere twee helemaal ongedekt waren. 'O... sorry...'
'Je drijft steeds af terwijl je naar de Jagers kijkt!' zei Angelique. 'Blijf in het midden tot je een van de ringen moet verdedigen of cirkel om de ringen heen, maar zweef niet doelloos rond. Zo heb je de laatste drie goals doorgelaten!'
'Sorry...' herhaalde Ron, wiens rode hoofd als een baken afstak tegen de felblauwe lucht.
'En kun je niet iets aan die bloedneus doen, Katja?'
'Het wordt steeds erger!' zei Katja gesmoord, terwijl ze het bloeden probeerde te stelpen met haar mouw.

Harry zag Fred ongerust zijn zakken controleren. Fred haalde er iets paars uit, keek er even naar en wierp toen een geschrokken blik op Katja.
'Oké, we proberen het opnieuw,' zei Angelique. Ze negeerde de Zwadderaars, die nu in koor 'Griffoendor is bagger, Griffoendor is bagger,' zongen, maar ze zat wel een beetje stijfjes op haar bezem.
Deze keer hadden ze nauwelijks drie minuten gevlogen toen Angelique weer op haar fluitje blies. Harry, die net had gezien dat de Snaai rond een doelpaal aan de overkant cirkelde, bracht zijn bezem geïrriteerd tot stilstand.
'Wat nu weer?' vroeg hij ongeduldig aan Alicia, die het dichtstbij was. 'Katja,' zei ze kortaf.
Harry draaide zich om en zag Angelique, Fred en George op topsnelheid naar Katja vliegen. Harry en Alicia volgden. Het was duidelijk dat Angelique de training net op tijd had stilgelegd; Katja zag lijkbleek en zat onder het bloed.
'Ze moet naar de ziekenzaal,' zei Angelique.
'Wij brengen haar wel,' zei Fred. 'Het zou kunnen dat ze-eh-per ongeluk een Pleegzuster Bloedbonbon heeft ingenomen...'
'Nou, trainen heeft geen zin zonder Drijvers en met maar twee Jagers,' zei Angelique teleurgesteld terwijl Fred en George snel naar het kasteel vlogen, met Katja tussen hen in. 'Vooruit, we gaan ons omkleden.'

De Zwadderaars bleven zingen terwijl ze mismoedig terugsjokten naar de kleedkamer.
'En, hoe was de training?' vroeg Hermelien nogal kil toen Harry en Ron een halfuur later door het portretgat van de leerlingenkamer klommen.
'Best -' begon Harry.
'Waardeloos,' zei Ron hol en hij plofte naast Hermelien neer. Ze keek naar Ron en haar koelheid scheen te verdwijnen.
'Ach, het was tenslotte pas je eerste keer,' zei ze troostend. 'Na een tijdje gaat het vast -'
'Wie zei dat ik waardeloos was?' snauwde Ron.
'Niemand,' zei Hermelien een tikje verbouwereerd. 'Ik dacht -'
'Je dacht dat ik er geen bal van kon?'
'Nee, natuurlijk niet. Hoor eens, je zei dat het waardeloos was en ik -' 'ik ga m'n huiswerk maken,' zei Ron. Hij liep boos de trap op naar de jongensslaapzalen. Hermelien keek Harry aan.
'Was Ron waardeloos?'
'Nee,' zei Harry loyaal. Hermelien trok haar wenkbrauwen op.
'Nou, het had misschien beter gekund,' mompelde Harry. 'Maar het was pas de eerste training, dat zei je zelf...'
Harry en Ron schoten die avond niet veel op met hun huiswerk. Harry wist dat Ron nog vol was van zijn afgang tijdens de Zwerkbaltraining en zelf kon hij het pesterige 'Griffoendor is bagger' maar moeilijk uit zijn hoofd zetten.

Ze brachten de hele zondag door in de leerlingenkamer, met hun neus in de boeken, terwijl de kamer eerst volstroomde en toen weer leegliep. Het was opnieuw een mooie, heldere dag en de meeste leerlingen brachten de dag buiten door en genoten van wat wel eens de laatste mooie dag van het jaar zou kunnen zijn. 's Avonds had Harry het gevoel alsof iemand zijn hersens met een rubberhamer had bewerkt.

'Het lijkt me verstandig als we proberen doordeweeks wat meer huiswerk te maken,' mompelde Harry tegen Ron toen ze eindelijk het lange opstel voor professor Anderling over de Inanimatus Conjurus-spreuk af hadden en vol afkeer begonnen aan het even lange en moeilijke werkstuk voor professor Sinistra over de manen van Jupiter.

Ja,' zei Ron, die in zijn bloeddoorlopen ogen wreef en zijn vijfde verfrommelde stuk perkament in het haardvuur gooide. 'Wat denk je... zullen we aan Hermelien vragen of we haar aantekeningen heel even mogen inkijken?'

Harry keek naar Hermelien; ze had Knikkebeen op schoot en praatte vrolijk met Ginny, terwijl twee zwevende breinaalden razendsnel een paar vormeloze elfensokken breiden.

'Nee,' zei Harry somber. 'Je weet dat ze dat niet goedvindt.'

Ze werkten door, terwijl het buiten gestaag donkerder werd. Langzaam dunde de menigte in de leerlingenkamer uit. Om halftwaalf kwam Hermelien geeuwend naar hen toe.

'Bijna klaar?'
'Nee,' zei Ron kortaf.
'De grootste maan van Jupiter is Ganymedes, niet Callisto,' zei ze, terwijl ze over Rons schouder naar een regel in zijn opstel wees. 'En die vulkanen komen voor op Io.'
'Bedankt,' snauwde Ron, die de foute zinnen doorkraste.
'Sorry hoor, ik wilde gewoon -'
'Ja, nou, als je alleen kritiek komt leveren -'
'Ron -' 'Ik heb geen tijd om naar een preek te luisteren, oké? Ik zit tot over m'n oren in het werk -'
'Nee - kijk!'
Hermelien wees op het dichtstbijzijnde raam. Buiten op het kozijn stond een fraaie kerkuil, die naar Ron staarde.
'Is dat Hermes niet?' vroeg Hermelien verbaasd.
'Jemig, je hebt gelijk!' zei Ron zacht. Hij gooide zijn ganzenveer neer en stond op. 'Wat heeft Percy mij te schrijven?'
Hij deed het raam open; Hermes vloog naar binnen, streek neer op Rons opstel en stak zijn poot uit, waar een brief aan vastgebonden was.
Ron maakte de brief los en de uil vloog meteen weer weg, met achterlating van inktachtige pootafdrukken op Rons tekening van Io.
'Dat is het handschrift van Percy,' zei Ron, die weer ging zitten en naar de woorden op de buitenkant van de rol perkament

keek: Ron Wemel, Afdeling Griffoendor, Zweinstein. Hij keek de anderen aan. 'Wat vinden jullie?'
'Maak open!' zei Hermelien gretig en Harry knikte.
Ron rolde het perkament uit en begon te lezen. Hoe verder zijn ogen omlaag gleden, hoe zichtbaarder zijn boze frons werd en toen hij klaar was, was zijn gezicht een en al walging. Hij gaf de brief aan Harry en Hermelien, die zich naar elkaar toe bogen om hem samen te kunnen lezen.

Beste Ron,
Ik hoorde zojuist (van niemand minder dan de Minister van Toverkunst, die het op zijn beurt weer hoorde van jullie nieuwe lerares, professor Omber) dat je tot klassenoudste bent benoemd. Ik was aangenaam verrast door dat bericht en wil je allereerst hartelijk feliciteren. Ik moet toegeven dat ik altijd vreesde dat je de zogenoemde 'Fred en George' route zou volgen in plaats van in mijn voetstappen te treden, dus je kunt je indenken hoe ik me voelde toen ik hoorde dat je hebt besloten het gezag niet langer te tarten, maar juist een zware verantwoordelijkheid op je te nemen.
Maar ik wil je niet alleen feliciteren, Ron, ik wil je ook goede raad geven. Dat is de reden waarom ik dit 's avonds heb verzonden in plaats van met de gebruikelijke ochtendpost. Hopelijk kun je dit lezen zonder te worden gehinderd door nieuwsgierige blikken of lastige vragen.

Uit iets wat de Minister zich liet ontvallen toen hij me over je benoeming vertelde, begreep ik dat je nog steeds omgaat met Harry Potter. Ik moet zeggen, Ron, dat een aanhoudende vriendschap met die jongen een groot risico vormt voor het behoud van je badge. Je zult ongetwijfeld verbaasd zijn om dat te horen, en aanvoeren dat Potter altijd het lievelingetje van Perkamentus is geweest, maar ik voel me verplicht je te vertellen dat Perkamentus misschien niet lang meer aan het hoofd van Zweinstein zal staan en dat de mensen die er werkelijk toe doen een heel ander - en waarschijnlijk accurater - beeld van Potter hebben. Ik zal er in deze brief niet verder over uitweiden, maar als je morgen de Ochtendprofeet openslaat, zul je zien uit welke hoek de wind waait - en zul je misschien de bescheiden bijdrage van ondergetekende lezen.
Maar alle gekheid op een stokje, Ron -, je omgang met Potter zou je toekomstperspectieven ernstig kunnen schaden, en dan heb ik het ook over je loopbaan na je schooltijd. Zoals je ongetwijfeld weet, aangezien onze vader hem naar de rechtbank heeft gebracht, was Potter deze zomer het onderwerp van een hoorzitting door de voltallige Wikenweegschaar, waar hij niet al te best uit te voorschijn kwam. Naar mijn mening kwam hij vrij door een vormfout, en veel mensen die ik na afloop sprak, zijn nog steeds overtuigd van zijn schuld.
Misschien aarzel je om de banden met Potter te verbreken -

ik weet dat hij labiel kan zijn en mogelijk ook gewelddadig - maar als je je daar zorgen om maakt, of andere verontrustende dingen hebt opgemerkt aan Potter, raad ik je aan om met Dorothea Omber te spreken, een vrouw uit duizenden die je ongetwijfeld gaarne van advies zal dienen.
En dat brengt mij bij mijn tweede goede raad. Zoals ik al eerder liet doorschemeren, komt binnenkort misschien een einde aan het regime van Perkamentus op Zweinstein. Je bent je loyaliteit niet aan hem verschuldigd, Ron, maar aan de school en het Ministerie. Tot mijn spijt stuit professor Omber tot dusver voornamelijk op onwil bij het onderwijzend personeel in haar streven om de veranderingen door te voeren die het Ministerie wenselijk en noodzakelijk acht (al denk ik dat ze het vanaf volgende week gemakkelijker zal hebben - ik verwijs je opnieuw naar de Ochtendprofeet van morgen!). Laat ik alleen nog dit zeggen - een leerling die bereid is om professor Omber te helpen, zou over een paar jaar wel eens een gooi kunnen doen naar het hoofdmonitorschap.
Het spijt me dat ik je tijdens de zomervakantie zo weinig gezien heb. Ik uit niet graag kritiek op onze ouders, maar ik kan niet langer met hen onder één dak leven zolang ze zich inlaten met de gevaarlijke groep rond Perkamentus. (Als je moeder binnenkort schrijft, zou je haar misschien kunnen laten weten dat een zekere Severijn Zonderland, een grote

vriend van Perkamentus, onlangs naar Azkaban is gestuurd wegens insluiping in het Ministerie. Misschien beseffen ze dan met wat voor halve en hele criminelen ze tegenwoordig omgaan.) Ik prijs mezelf gelukkig dat ik ontsnapt ben aan het stigma dat een band met dergelijke mensen met zich meebrengt - de Minister zou nauwelijks voorkomender kunnen zijn - en ik hoop oprecht, Ron, dat je je niet door familiegevoel zult laten verblinden en zult inzien hoe misplaatst de daden en overtuigingen van onze ouders zijn. Uiteraard hoop ik ook dat zij mettertijd zullen inzien hoe vreselijk ze zich vergist hebben, en als het zover is, ben ik gaarne bereid om hun nederige excuses te aanvaarden.
Denk alsjeblieft goed na over wat ik heb geschreven, en vooral de passage over Harry Potter. Nogmaals gelukgewenst met je benoeming tot klassenoudste.
Je broer,
Percy

Harry keek Ron aan.
'Nou,' zei hij in een poging om te doen alsof het allemaal een grap was, 'als je - eh - wat schrijft hij ook alweer?' - hij keek in Percy's brief 'O ja - met mij "de banden wilt verbreken", dan zweer ik dat ik niet gewelddadig zal worden.'
'Geef hier,' gromde Ron, die zijn hand uitstak. 'Hij is echt -' zei hij schokkerig, terwijl hij Percy's brief in tweeën scheurde, "s

werelds -' hij scheurde hem in vieren, 'grootste -' hij scheurde hem in achtsten, 'zak.'
Hij smeet de snippers in het vuur.
'Vooruit, we moeten dit voor zonsopgang af zien te krijgen,' zei hij kordaat tegen Harry en hij pakte het werkstuk voor professor Sinistra weer.
Hermelien keek Ron met een vreemde blik aan.
'O, geef hier,' zei ze abrupt.
'Wat?' zei Ron.
'Geef hier, dan kijk ik het wel na,' zei ze.
'Meen je dat? O Hermelien, je bent een redder in de nood!' zei Ron.
'Wat kan ik -'
'Wat je kunt zeggen is "We beloven ons huiswerk nooit meer zo lang te laten liggen",' zei ze. 'Vooruit, geef op.' Ze stak haar handen gebiedend uit, maar leek ook lichtelijk geamuseerd.
'Ik ben je eeuwig dankbaar, Hermelien,'zei Harry zwakjes. Hij gaf haar zijn opstel, zakte weer in zijn stoel en wreef in zijn ogen.
Het was inmiddels na middernacht en er was niemand meer in de leerlingenkamer, behalve zij drieën en Knikkebeen. Het enige geluid was het gekras van Hermeliens pen als ze hier en daar een zin doorstreepte en het geritsel van bladzijden als ze feiten controleerde in de naslagwerken die over de tafel verspreid lagen. Harry was uitgeput en had een

wee, hol gevoel in zijn maag dat niets te maken had met vermoeidheid, maar alles met de brief die nu zwart en geblakerd omkrulde in het hart van het haardvuur.
Hij wist dat de helft van de mensen op Zweinstein dacht dat hij een beetje vreemd was of zelfs gek, en hij wist dat de Ochtendprofeet al maandenlang valse verdachtmakingen publiceerde, maar nu hij dat zwart op wit had gezien, in Percy's handschrift, en nu Percy Ron aanraadde om hun vriendschap te verbreken en hem zelfs te verraden bij Omber, besefte hij pas goed in wat voor situatie hij verkeerde. Hij had Percy vier jaar gekend, had bij hem thuis gelogeerd tijdens de zomervakantie, had een tent met hem gedeeld bij het WK Zwerkbal en had vorig jaar zelfs het hoogste aantal punten van hem gekregen na de tweede taak van het Toverschool Toernooi, maar nu dacht Percy dat hij labiel was en misschien zelfs gewelddadig.
Harry voelde een golf van medeleven voor zijn peetvader toen hij bedacht dat Sirius waarschijnlijk de enige was die werkelijk begreep hoe hij zich voelde, omdat Sirius in dezelfde situatie verkeerde. Vrijwel iedereen in de toverwereld dacht dat Sirius een levensgevaarlijke moordenaar en een trouwe volgeling van Voldemort was, en met die wetenschap had hij veertien jaar lang moeten leven...
Harry knipperde met zijn ogen. Hij had net iets in het haardvuur gezien wat daar niet hoorde te zijn. Het was heel

even verschenen en direct weer verdwenen. Nee... onmogelijk... hij had het zich vast verbeeld omdat hij aan Sirius dacht...
'Oké, schrijf dit over,' zei Hermelien tegen Ron. Ze gaf hem zijn opstel en een vel met aantekeningen. 'En besluit dan met de conclusie die ik voor je heb opgeschreven.'
'Hermelien, je bent een kanjer,' zei Ron zwakjes, 'en als ik ooit nog eens lelijk tegen je mocht doen -'
'- dan weet ik dat je weer normaal bent,' zei Hermelien. 'Aan jouw opstel mankeert weinig, Harry, behalve dit stukje op het eind. Volgens mij heb je professor Sinistra niet goed verstaan, want de maan Europa is bedekt met ijs, niet met rijst - Harry?'
Harry was uit zijn stoel gegleden en zat nu gehurkt op het geschroeide en versleten haardkleed. Hij staarde gefascineerd in de vlammen.
'Eh - Harry?' zei Ron onzeker. 'Wat doe je daar?'
'Ik zag het hoofd van Sirius in het vuur,' zei Harry. Hij zei het heel kalm; per slot van rekening had hij het hoofd van Sirius vorig jaar in ditzelfde haardvuur gezien, en er zelfs mee gesproken. Desondanks wist hij niet of hij het werkelijk had gezien... het was zo snel weer verdwenen...
'Het hoofd van Sirius?' herhaalde Hermelien. 'Bedoel je net als toen hij met je wilde praten tijdens het Toverschool Toernooi? Maar dat zou hij nu nooit doen, dat is veel te - Sirius!'

Ze snakte naar adem en staarde naar het vuur. Ron liet zijn ganzenveer vallen. In het midden van de dansende vlammen rustte het hoofd van Sirius; zijn lange, donkere haar viel langs zijn grijnzende gezicht.
'Ik was al bang dat jullie naar bed zouden gaan voor de andere leerlingen verdwenen waren,' zei hij. 'Ik ben ieder uur even wezen kijken.'
'Ben je ieder uur in de haard verschenen?' zei Harry half lachend.
'Een paar seconden maar, om te kijken of de kust veilig was.'
'Maar stel dat iemand je gezien had?' zei Hermelien ongerust.
'Nou, ik geloof dat een meisje - een eerstejaars, leek me - eerder op de avond een glimp van me opving, maar maak je geen zorgen,' zei Sirius haastig toen Hermelien haar hand tegen haar mond drukte. 'Zodra ik haar zag kijken verdween ik weer en waarschijnlijk dacht ze dat ik een raar gevormd houtblok was of zoiets.'
'Maar Sirius, je neemt wel een verschrikkelijk risico -' begon Hermelien.
'Je klinkt net als Molly,' zei Sirius. 'Dit was de enige manier die ik kon bedenken om Harry's brief te beantwoorden zonder mijn toevlucht te nemen tot codes - en codes kunnen worden gekraakt.'
Bij de woorden 'Harry's brief' keken Hermelien en Ron Harry aan.

'Je hebt helemaal niet gezegd dat je Sirius geschreven had!' zei Hermelien beschuldigend.
'Vergeten,' zei Harry, wat waar was; door zijn ontmoeting met Cho in de Uilenvleugel was alles wat daarvoor gebeurd was hem ontschoten.
'Kijk alsjeblieft niet zo, Hermelien. Niemand had ook maar enige geheime informatie uit die brief kunnen halen. Ofwel, Sirius?'
'Nee, het was een prima brief,' zei Sirius glimlachend. 'Maar laten we opschieten, voor het geval we gestoord worden. Nou, wat betreft je litteken -'
'Wat is er met -' begon Ron, maar Hermelien viel hem in de rede.
'Dat vertellen we later wel. Ga verder, Sirius.'
'Ik snap dat het geen pretje is als het pijn doet, maar volgens ons is het niet echt iets om je zorgen over te maken. Vorig jaar heb je er toch ook vaak last van gehad?'
'Ja, en volgens Perkamentus gebeurde dat steeds als Voldemort een sterke emotie voelde,' zei Harry, die zoals gewoonlijk de angstige grimassen van Ron en Hermelien negeerde. 'Dus misschien was hij - ik weet niet - heel kwaad of zo, toen ik die avond moest nablijven.'
'Nu hij terug is, zal je litteken vaker opspelen,' zei Sirius.
'Dus je denkt niet dat het iets te maken had met het feit dat Omber me aanraakte?' vroeg Harry.

'Dat betwijfel ik,' zei Sirius. 'Ik ken haar reputatie en ik weet zeker dat ze geen Dooddoener is -'
'Daar is ze anders slecht genoeg voor,' zei Harry duister en Ron en Hermelien knikten heftig.
'Ja, maar de wereld bestaat niet alleen uit goede mensen en Dooddoeners,' zei Sirius met een wrange glimlach, 'Ik weet dat het een vreselijk mens is - je zou Remus eens over haar moeten horen.'
'Kent Lupos haar?' vroeg Harry. Hij herinnerde zich wat Omber tijdens haar eerste les over gevaarlijke halfbloeden had gezegd.
'Nee,' zei Sirius, 'maar ze heeft twee jaar geleden wel een anti-weerwolfwet opgesteld waardoor hij nu vrijwel onmogelijk aan werk kan komen.'
Harry herinnerde zich hoeveel sjofeler Lupos er tegenwoordig uitzag en hij kreeg een nog grotere hekel aan Omber.
'Wat heeft ze tegen weerwolven?' zei Hermelien boos.
'Ze zal er wel bang voor zijn,' zei Sirius, glimlachend om haar verontwaardiging. 'Blijkbaar verafschuwt ze halfmensen; ze heeft vorig jaar ook campagne gevoerd om alle meermensen bijeen te drijven en te oormerken. Belachelijk dat iemand zoveel tijd en energie verspilt aan het vervolgen van meermensen terwijl er ook kleine rotzakken zoals Knijster rondlopen.'

Ron lachte, maar Hermelien was geschokt.
'Sirius!' zei ze verwijtend. 'Ik weet zeker dat Knijster positief zou reageren als jij wat meer je best deed. Jij bent tenslotte het enige familielid dat hij nog heeft en Perkamentus zei ook al -'
'En, hoe zijn de lessen van Omber?' viel Sirius haar in de rede. 'Leert ze jullie om halfmensen te doden?'
'Nee,' zei Harry. Hij negeerde Hermelien, die nogal op haar tenen was getrapt omdat Sirius haar pleidooi voor Knijster zo ruw had afgekapt.
'Nee, we mogen helemaal niet toveren!'
'We mogen alleen dat stomme studieboek lezen,' zei Ron.
'Nou ja, dat is logisch,' zei Sirius. 'Volgens onze informatie vanuit het Ministerie, wil Droebel niet dat jullie getraind worden in het gevecht.'
'Getraind in het gevecht?' vroeg Harry vol ongeloof. 'Denkt Droebel dat we een soort tovenaarsleger aan het vormen zijn?'
'Hij denkt inderdaad dat jullie dat van plan zijn,' zei Sirius. 'Of liever gezegd, hij is bang dat Perkamentus dat van plan is - om zijn eigen privéleger op te richten, waarmee hij het tegen het Ministerie van Toverkunst kan opnemen.'
Er viel een stilte en toen zei Ron: 'Dat is zo ongeveer het stomste dat ik ooit heb gehoord, en dan reken ik al die onzin van Loena Leeflang mee.'
'Dus we mogen geen Verweer tegen de Zwarte Kunsten leren

omdat Droebel bang is dat we de spreuken tegen het Ministerie zullen gebruiken?' zei Hermelien woedend.
'Klopt,' zei Sirius. 'Droebel denkt dat Perkamentus tot alles bereid is om aan de macht te komen. Hij wordt met de dag achterdochtiger en argwanender en het is slechts een kwestie van tijd voor hij Perkamentus laat arresteren op grond van een of andere verzonnen aanklacht.'
Dat deed Harry aan de brief van Percy denken.
'Weet je of er morgen iets over Perkamentus in de Ochtendprofeet staat? Dat beweerde Percy, de broer van Ron...'
'Geen idee,' zei Sirius. 'Ik heb het hele weekend niemand van de Orde gezien; ze hebben het allemaal te druk. Ik zit hier alleen met Knijster...'
De stem van Sirius had duidelijk een verbitterde ondertoon.
'Dus je hebt ook niets over Hagrid gehoord?'
'Ah...' zei Sirius. 'Nou, hij had inmiddels terug moeten zijn. Niemand weet precies wat er met hem gebeurd is.' Hij zag hun ontdane gezichten en voegde er vlug aan toe: 'Maar Perkamentus maakt zich geen zorgen, dus doen jullie dat alsjeblieft ook niet. Ik weet zeker dat alles in orde is met Hagrid.'
'Maar als hij al terug had moeten zijn...' zei Hermelien ongerust.
'Madame Mallemour was bij hem. We hebben contact met

haar gehad en ze zegt dat ze op de terugweg van elkaar gescheiden zijn geraakt maar niets wijst erop dat hem iets is overkomen of - of dat er iets niet in de haak is.'
Harry, Ron en Hermelien waren niet overtuigd en keken elkaar bezorgd aan.
'Hoor eens, stel niet al te veel vragen over Hagrid,' zei Sirius haastig. 'Dan vestig je alleen de aandacht op het feit dat hij nog niet terug is, en ik weet dat Perkamentus dat niet wil. Hagrid is een taaie, die redt het wel.' Toen ze somber bleven kijken zei Sirius: 'Wanneer mogen jullie naar Zweinsveld? Mijn vermomming als hond werkte ook op het station en ik dacht dat we misschien met z'n allen -'
'NEE!' zeiden Harry en Hermelien in koor.
'Heb je de Ochtendprofeet niet gezien, Sirius?' vroeg Hermelien.
'O, dat,' zei Sirius grijnzend. 'Ze denken altijd dat ze weten waar ik me schuilhoud, maar in feite hebben ze geen flauw idee -'
'Nu misschien wel,' zei Harry. 'Draco Malfidus liet in de trein doorschemeren dat hij wist dat jij die hond was en Lucius Malfidus was op het perron, dus kom alsjeblieft niet hierheen!'
'Goed, ik begrijp het al,' zei Sirius nors. 'Het was maar een idee. Het leek me leuk om elkaar te zien.'
'Mij ook. Ik wil alleen niet dat je weer in Azkaban belandt!' zei

Harry.
Er viel een stilte. Sirius keek Harry aan vanuit het vuur, met een diepe rimpel tussen zijn holle ogen.
'Je lijkt minder op je vader dan ik dacht,' zei hij tenslotte uitgesproken koel. 'Juist dat risico zou het aantrekkelijk hebben gemaakt voor James.'
'Hoor eens -'
'Nou, laat ik maar weer gaan. Ik hoor Knijster de trap afkomen,' zei Sirius, maar Harry was ervan overtuigd dat dat een smoes was. 'Ik schrijf wel wanneer ik opnieuw in het haardvuur kan verschijnen, goed? Als je dat tenminste durft te riskeren.'
Er klonk een ploppend geluidje en op de plaats waar het hoofd van Sirius zich had bevonden, dansten weer vlammen.

Hoofdstuk 15

DE HOOG-INQUISITEUR VAN ZWEINSTEIN

Ze hadden verwacht dat Hermelien 's morgens de Ochtendprofeet zou moeten uitkammen om het artikel te vinden dat Percy bedoeld had, maar de postuil was nog maar net weggevlogen over de melkkan toen Hermelien naar adem snakte en de krant plat tafel legde. Ze zagen een grote foto van Dorothea Omber, die hoestte en langzaam met haar ogen knipperde onder de kop:

MINISTERIE DRINGT AAN OP ONDERWIJSHERVORMING
DOROTHEA OMBER BENOEMD TOT EERSTE HOOG-INQUISITEUR

'Omber - "Hoog-Inquisiteur"?' zei Harry duister en zijn half opgegeten stuk toast glipte uit zijn vingers. 'Wat bedoelen ze daarmee?'
Hermelien las hardop:

"Het Ministerie van Toverkunst nam gisteren een verrassende stap door wetgeving aan te nemen die het Ministerie een

ongekende mate van controle geeft over Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus.
"De Minister maakt zich reeds geruime tijd zorgen om de situatie op Zweinstein," zei Percy Wentel, juniorassistent van de Minister. "Hij reageert hiermee op klachten van bezorgde ouders, die menen dat de school een steeds discutabeler beleid voert."
Minister Droebel heeft de laatste weken vaker nieuwe wetten gebruikt om hervormingen af te dwingen op de toverschool. Op 30 augustus werd Onderwijsdecreet Nummer 22 aangenomen, dat het Ministerie de bevoegdheid geeft een docent te benoemen als het schoolhoofd er niet in slaagt een geschikte kandidaat te vinden.
"Volgens deze procedure is Dorothea Omber toegevoegd aan het onderwijzend personeel," verklaarde Wemel gisteravond. "Perkamentus kon niemand vinden en dus wees de Minister Omber aan. Uiteraard was ze direct een doorslaand succes -"'

'Een WAT?' zei Harry luid.
'Wacht, er komt nog meer,' zei Hermelien grimmig.

" - een doorslaand succes. Ze heeft het lesprogramma van Verweer tegen de Zwarte Kunsten ingrijpend gewijzigd en informeert de Minister uit de eerste hand over wat er werkelijk op Zweinstein speelt."
Vooral deze laatste functie heeft het Ministerie

geformaliseerd door het aannemen van Onderwijsdecreet Nummer 23, dat voorziet in de benoeming van een Hoog-Inquisiteur van Zweinstein.

"Dit is een opwindende nieuwe fase in het plan van de Minister om af te rekenen met wat sommigen het gebrekkige onderwijs op Zweinstein noemen," zei Wentel. "De Inquisiteur heeft de bevoegdheid om medeleraren te inspecteren en te zorgen dat ze naar behoren presteren. De Minister heeft deze functie aangeboden aan professor Omber, naast haar baan als lerares, en tot onze vreugde heeft ze geaccepteerd."

De nieuwe maatregelen van het Ministerie werden enthousiast ontvangen door ouders van leerlingen.

"Ik voel me enorm opgelucht nu ik weet dat Perkamentus eerlijk en objectief geëvalueerd wordt," liet de heer Lucius Malfidus, 41, weten vanuit zijn landhuis in het zuiden des lands. "Veel ouders die het beste met hun kinderen voor hebben maken zich zorgen om de excentrieke besluiten die Perkamentus de afgelopen jaren heeft genomen, en zijn blij dat het Ministerie de zaak nu in de gaten houdt."

Tot die excentrieke besluiten behoren ongetwijfeld de controversiële benoemingen waarover in deze krant verslag is gedaan. De aanstelling van weerwolf Remus Lupos, halfreus Rubeus Hagrid en de aan waanvoorstellingen lijdende ex-Schouwer "Dwaaloog" Dolleman zijn slechts een paar

voorbeelden.
Uiteraard gaan er vele geruchten dat Albus Perkamentus, ooit Opperste Hotemetoot van het Internationale Overlegorgaan van Heksenmeesters en Hoofdbewindwijzer van de Wikenweegschaar, niet meer in staat is behoorlijk leiding te geven aan de prestigieuze toverschool.
"De benoeming van de Inquisiteur is een eerste stap in een proces waardoor Zweinstein uiteindelijk een schoolhoofd zal krijgen dat ieders vertrouwen geniet," zei een insider op het Ministerie gisteravond.
Griselda Koudstaal en Canisius Klare, leden van de Wikenweegschaar, hebben hun functie neergelegd uit protest tegen de benoeming van de Inquisiteur.
"Zweinstein is een school, geen verlengstuk van Droebels Ministerie,' zei madame Koudstaal. "Dit is de zoveelste weerzinwekkende poging om Albus Perkamentus in diskrediet te brengen."
(Zie pagina 17 voor een uitgebreid verslag over madame Koudstaals vermeende banden met subversieve koboldgroepen.)'

Hermelien hield op met lezen en keek de anderen aan.
'Dus daarom zitten we met Omber opgescheept, door Droebel en zijn "Onderwijsdecreet"! En ze heeft ook nog de bevoegdheid om andere leraren te inspecteren!' Hermelien

haalde snel adem en haar ogen fonkelden. 'Ik kan het gewoon niet geloven. Het is schandalig!'
'Weet ik,' zei Harry. Hij keek naar zijn rechtervuist, die hij onder tafel hield, en zag de vage witte omtrek van de woorden die hij van Omber in zijn huid had moeten kerven.
Ron daarentegen begon langzaam te grijnzen.
'Wat?' zeiden Harry en Hermelien.
'O, ik kan haast niet wachten tot ze Anderling komt inspecteren,' zei Ron vol leedvermaak. 'Die laat geen spaan heel van Omber.'
'Vooruit,' zei Hermelien, die overeind sprong. 'Laten we gaan. Als haar eerste inspectie toevallig bij professor Kist is, mogen we niet te laat zijn...'
Maar professor Omber was niet aanwezig bij Geschiedenis van de Toverkunst, dat even saai was als de vorige maandag, en ze was ook niet in de kerker van Sneep toen ze arriveerden voor hun blokuur Toverdranken. Harry kreeg zijn opstel over maansteen terug met een grote, hoekige zwarte 'D' in de bovenhoek.
'Ik heb jullie opstellen beoordeeld zoals ik dat ook zou doen als het om jullie SLIJMBAL ging,' zei Sneep grijnzend, terwijl hij langs de tafeltjes liep en hun huiswerk teruggaf. 'Dit zou jullie een realistisch beeld moeten geven van wat je tijdens de examens kunt verwachten.'
Toen Sneep weer voor in de klas was, draaide hij zich abrupt

om en keek hen aan.
'Het algehele niveau was abominabel. De meesten van jullie zouden gezakt zijn als dit jullie examen was geweest. Ik verwacht een grote verbetering bij jullie werkstuk van deze week, over de verschillende soorten tegengif tegen dierenbeten, anders zullen de stomkoppen die weer een "D" krijgen moeten nablijven.'
Hij grijnsde toen Malfidus grinnikte en op doordringende fluistertoon zei: 'Zijn er mensen met een "D"? Ha!'
Harry besefte dat Hermelien vanuit haar ooghoeken probeerde te zien wat hij voor zijn werkstuk gekregen had en hij stopte het zo vlug mogelijk in zijn tas. Die informatie hield hij liever voor zich.
Harry was vastbesloten om Sneep geen aanleiding te geven hem deze keer een onvoldoende te geven en daarom las hij iedere regel met instructies op het schoolbord minstens drie keer door voor hij iets in zijn ketel deed. Zijn Krachtwater was niet even helder turkooisblauw als dat van Hermelien, maar in elk geval ook niet roze, zoals dat van Marcel. Aan het einde van de les zette hij opgelucht maar ook een beetje opstandig zijn flacon op Sneeps bureau.
'Nou, dat ging heel wat beter dan vorige week,' zei Hermelien toen ze de trap opgingen en door de hal naar de Grote Zaal liepen. 'En het huiswerk viel wel mee, vinden jullie niet?'
Toen Harry en Ron geen antwoord gaven vervolgde ze: 'Ik

had heus niet de hoogste beoordeling verwacht, zeker niet als hij SLIJMBAL-maatstaven hanteert, maar een voldoende is in dit stadium al heel wat. Ja toch?'
Harry maakte een nietszeggend geluidje.
'Er kan natuurlijk nog een hoop gebeuren tussen nu en het examen. We hebben voldoende tijd om onszelf te verbeteren, maar dit is een basis, nietwaar? Iets waarop we kunnen voortbouwen...'
Ze gingen aan de tafel van Griffoendor zitten.
'Het zou natuurlijk fantastisch zijn geweest als ik een "U" had gekregen -'
'Hermelien,' zei Ron scherp, 'als je wilt weten wat wij gekregen hebben, vraag het dan gewoon.'
'Ik wilde niet - het was niet mijn bedoeling- nou ja, als je het wilt zeggen ik had een "S",' zei Ron, die soep opschepte.
'Tevreden?'
'Nou, daar hoef je je niet voor te schamen,' zei Fred, die net arriveerde met George en Leo Jordaan en rechts van Harry ging zitten. 'Er mankeert niks aan een eerlijke, gezonde "S".'
'Maar...' zei Hermelien,'... "S" staat toch voor...'
'"Slecht", ja,' zei Leo. 'Maar het is altijd nog beter dan een "D", nietwaar? "Dieptreurig".'
Harry voelde dat hij rood werd en hij deed alsof hij zich verslikte in zijn broodje. Toen hij was uitgehoest, was Hermelien tot zijn spijt nog steeds bezig over de SLIJMBAL-

beoordelingen.
'Dus het hoogste is "U" voor "Uitmuntend",' zei ze. 'En dan krijg je "A" -'
'Nee, "B",' verbeterde George haar. 'Dat staat voor "Boven Verwachting". En ik heb altijd gevonden dat Fred en ik overal een "B" voor hadden moeten krijgen, omdat het al boven verwachting was dat we kwamen opdagen voor onze examens.'
Iedereen lachte behalve Hermelien, die stug verderging. 'Dus op "B" volgt "A" voor "Acceptabel" en dat is de laatste voldoende, toch?'
'Ja,' zei Fred, die een heel broodje in zijn soep en daarna in zijn mond stopte en het in één hap doorslikte.
'Dan komt "S" voor "Slecht" -' Ron stak triomfantelijk zijn armen op 'en dan "D" voor "Dieptreurig".'
'En als laatste "Z",' voegde George eraan toe.
'"Z"?' zei Hermelien ontzet. 'Nog lager dan "D"? Waar staat "Z" voor?'
'"Zwakzinnig",' zei George prompt.
Harry lachte weer, al wist hij niet zeker of George een grap maakte. Hij probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn om voor Hermelien verborgen te houden dat hij voor al zijn vakken een "Z" had gehaald en nam zich direct voor om harder te werken.
'Hebben jullie al een les met inspectie gehad?' vroeg Fred.
'Nee, nog niet,' zei Hermelien. 'Jullie wel?'

'Ja, net voor de middagpauze,' zei George. 'Bezweringen.'
'Hoe was het?' vroegen Harry en Hermelien in koor.
Fred haalde zijn schouders op.
'Viel mee. Omber zat in een hoek en maakte aantekeningen op een klembord. Jullie weten hoe Banning is; hij behandelde haar als een gast en trok zich er weinig van aan. Ze zei niet veel. Ze stelde Alicia een paar vragen over hoe de lessen normaal gesproken waren. Alicia zei prima en dat was het zo'n beetje.'
'Ik kan me niet voorstellen dat die ouwe Banning een slecht rapport krijgt,' zei George. 'Hij slaagt er meestal wel in om iedereen door het examen te loodsen.'
'Wie hebben jullie vanmiddag?' vroeg Fred aan Harry.
'Zwamdrift -'
'Een geboren "Z".'
'- en Omber zelf.'
'Nou, wees een brave jongen en hou je in tijdens de les van Omber,' zei George. 'Als je nog meer Zwerkbaltrainingen mist, vilt Angelique je levend.'
Maar Harry hoefde niet te wachten tot Verweer tegen de Zwarte Kunsten om professor Omber te ontmoeten. Hij haalde net zijn nachtboek te voorschijn, aan een tafeltje achter in het schemerige Waarzeggerijlokaal, toen Ron hem een por gaf en hij professor Omber door het luik in de vloer naar boven zag komen. De leerlingen, die vrolijk hadden zitten

praten, deden er onmiddellijk het zwijgen toe. Professor Zwamdrift deelde exemplaren uit van Het Droomorakel, maar ze werd zich bewust van de plotselinge stilte en keek om.
'Goedemiddag, professor Zwamdrift,' zei professor Omber met haar brede glimlach. 'U hebt mijn briefje ontvangen? Met datum en tijd van uw inspectie?'
Professor Zwamdrift knikte nors, keerde Omber haar rug toe en deelde de rest van de boeken uit. Nog steeds glimlachend pakte Omber de dichtstbijzijnde fauteuil en zette die voor de klas, zodat hij een paar centimeter achter de stoel van professor Zwamdrift stond. Ze ging zitten, haalde een klembord uit haar gebloemde tas, keek verwachtingsvol op en wachtte tot de les zou beginnen.
Met trillende handen sloeg professor Zwamdrift al haar omslagdoeken stevig om zich heen en keek de leerlingen aan door haar enorm vergrotende brillenglazen. 'Vandaag gaan we verder met onze studie van voorspellende dromen,' zei ze met een dappere poging om even mystiek te klinken als gewoonlijk, ook al beefde haar stem een beetje. 'Vorm een paar en interpreteer elkaars laatste nachtelijke visioenen met behulp van het Orakel.'
Ze wilde teruglopen naar haar plaats, zag professor Omber zitten en boog onmiddellijk af naar links, waar Parvati en Belinda al druk in gesprek waren over Parvati's meest recente

droom.
Harry sloeg zijn exemplaar van Het Droomorakel open en keek stiekem naar Omber, die aantekeningen maakte op haar klembord. Na een paar minuten stond ze op en begon ze Zwamdrift door het lokaal te volgen.
Ze luisterde naar haar gesprekken met de leerlingen en stelde hier en daar een vraag. Harry boog zich haastig over zijn boek.
'Bedenk een droom, vlug,' zei hij tegen Ron. 'Voor die ouwe pad hierheen komt.'
'Ik heb het vorige keer gedaan,' protesteerde Ron. 'Nu ben jij aan de beurt. Verzin maar iets.'
'O, ik weet niet...' zei Harry vertwijfeld. Hij kon zich niet herinneren dat hij de laatste dagen ook maar iets gedroomd had. 'Laten we zeggen dat ik droomde dat ik... Sneep verdronk in mijn ketel. Ja, dat lijkt me een goeie.'
Grinnikend sloeg Ron zijn Droomorakel open.
'Oké, dan moeten we je leeftijd optellen bij de datum waarop je dat droomde, plus het aantal letters van het onderwerp... wat zou het zijn, "verdrinken", "ketel" of "Sneep"?' 'Maakt niet uit, kies maar iets,' zei Harry, die het erop waagde en even omkeek. Professor Omber stond nu vlak naast hun lerares en maakte aantekeningen, terwijl professor Zwamdrift Marcel vragen stelde over zijn droomnachtboek.
'Wanneer had je dat ook weer gedroomd?' zei Ron, die druk

bezig was met zijn berekeningen.
'Weet ik veel, gisteren of zo. Maakt niet uit,' zei Harry. Hij probeerde af te luisteren wat Omber tegen professor Zwamdrift zei. Ze stonden nog maar één tafeltje van Ron en hem vandaan. Professor Omber schreef weer iets op haar klembord en professor Zwamdrift maakte een uiterst geïrriteerde indruk.
'Hoe lang geeft u hier al les?'
Professor Zwamdrift keek haar nijdig aan, met opgetrokken schouders en haar armen over elkaar geslagen, alsof ze zich zo veel mogelijk wilde beschermen tegen de vernedering van de inspectie. Na een korte stilte, waarin ze blijkbaar besloot dat de vraag niet zo aanstootgevend was dat ze kon weigeren hem te beantwoorden, zei ze met een stem waar de wrok van afdroop: 'Bijna zestien jaar.'
'Een hele tijd,' zei professor Omber, die opnieuw iets op haar klembord schreef. 'Dan heeft professor Perkamentus u aangenomen?'
'Klopt,' zei professor Zwamdrift bruusk.
Omber maakte opnieuw een aantekening.
'En u bent de achterachterkleindochter van de befaamde Zieneres Cassandra Zwamdrift?'
'Ja,' zei professor Zwamdrift, en ze hief trots haar hoofd op.
Opnieuw een aantekening.
'Maar als ik me niet vergis bent u, na Cassandra, de eerste

helderziende in de familie?'
'Dergelijke gaven slaan vaak - eh - drie generaties over,' zei professor Zwamdrift.
Professor Ombers padachtige glimlach werd breder.
'Natuurlijk,' zei ze poeslief en ze maakte opnieuw een aantekening. 'Nou, zoudt u dan iets voor me kunnen voorspellen?' Ze keek verwachtingsvol op. Professor Zwamdrift verstijfde, alsof ze haar oren niet kon geloven. 'Ik begrijp u niet,' zei ze, terwijl haar handen de omslagdoek om haar magere hals krampachtig vastgrepen.
'Ik wil graag dat u een voorspelling doet,' zei professor Omber duidelijk. Harry en Ron waren niet de enigen die nu stiekem keken en meeluisterden van achter hun boeken. De meeste leerlingen staarden gefascineerd naar professor Zwamdrift, die zich met rinkelende kralen en armbanden in haar volle lengte oprichtte.
'Het Innerlijk Oog Ziet niet op commando!' zei ze diep verontwaardigd.
'Aha,' zei professor Omber zacht en ze schreef weer iets op haar klembord.
'Ik - maar - maar - wacht.' zei professor Zwamdrift plotseling. Ze probeerde met haar gebruikelijke zweverige stem te spreken, maar het mystieke effect werd vrijwel geheel tenietgedaan door een ondertoon van pure woede. 'Ik... ik geloof dat ik inderdaad iets Zie... iets wat u aangaat... ja, ik voel

iets... iets duisters... een ernstig gevaar...'
Professor Zwamdrift wees met trillende vinger op professor Omber, die haar met opgetrokken wenkbrauwen en haar nietszeggende glimlach. 'Ik ben bang... ik ben bang dat u ernstig gevaar loopt!' besloot professor Zwamdrift dramatisch.
Er viel een stilte. Professor Omber keek professor Zwamdrift aan.
'Juist,' zei ze zacht en ze krabbelde druk op haar klembord. 'Nou, als u echt niets beters kunt verzinnen...'
Ze draaide zich om en liep verder. Professor Zwamdrift bleef als aan de grond genageld staan en ademde zwaar. Harry keek naar Ron en wist dat ze allebei hetzelfde dachten: professor Zwamdrift was een oude charlatan, maar ze hadden zo'n bloedhekel aan Omber dat ze heel erg op de hand van Zwamdrift waren - tot ze een paar seconden later opeens naast hun tafeltje stond.
'Nou?' zei ze, terwijl ze ongewoon kordaat met haar lange vingers onder Harry's neus knipte. 'Mag ik jullie droomnachtboeken zien?'
Nadat ze Harry's dromen overdreven luid geïnterpreteerd had (blijkbaar voorspelden ze stuk voor stuk een gruwelijke en vroegtijdige dood, zelfs de droom waarin hij alleen havermout at), had hij veel minder sympathie voor professor Zwamdrift. Omber stond de hele tijd op nog geen meter afstand en maakte aantekeningen op haar klembord. Toen de

bel ging, daalde ze als eerste de zilveren ladder af en ze zat al te wachten toen ze tien minuten later bij het lokaal van Verweer tegen de Zwarte Kunsten arriveerden.
Ze neuriede en glimlachte toen ze binnenkwamen. Terwijl ze hun exemplaar van Magische Verdedigingstheorie uit hun tas haalden, vertelden Harry en Ron aan Hermelien, die Voorspellend Rekenen had gehad, wat er gebeurd was bij Waarzeggerij. Voor Hermelien iets kon vragen stond professor Omber op en werd het stil.
'Toverstokken weg,' zei ze met een glimlach en de leerlingen die hoopvol hun stokken hadden gepakt, borgen ze treurig weer op. 'Aangezien we vorige les Hoofdstuk Een hebben behandeld, wil ik dat jullie vandaag pagina 19 opslaan en beginnen aan Hoofdstuk Twee, "Veel Voorkomende Verdedigingstheorieën en hun Oorsprong". Ik wil niemand horen praten.'
Nog steeds met die brede, zelfvoldane glimlach ging ze weer aan haar bureau zitten. De klas slaakte een hoorbare zucht terwijl ze als één man pagina 19 opsloegen. Harry vroeg zich dof af of er wel voldoende hoofdstukken waren om het hele jaar te kunnen blijven lezen, en hij wilde net naar de inhoud kijken toen hij zag dat Hermelien haar hand weer had opgestoken.
Professor Omber had dat ook gezien en bovendien had ze blijkbaar besloten hoe ze dat voortaan zou aanpakken. Ze

deed nu niet alsof ze Hermelien niet zag, maar stond op, liep langs de voorste rij tafels naar haar toe, boog zich voorover en fluisterde zo zacht dat de rest van de leerlingen het niet kon verstaan: 'Wat nu weer, juffrouw Griffel?'
'Ik heb Hoofdstuk Twee al gelezen,' zei Hermelien.
'Nou, dan gaat u verder met Hoofdstuk Drie.'
'Dat heb ik ook al gelezen. Ik heb het boek uit.'
Professor Omber knipperde even met haar ogen, maar hervond vrijwel meteen haar evenwicht. 'Dan kunt u me vast vertellen wat Lepelaar in Hoofdstuk Vijftien over tegenvervloekingen schrijft.'
'Hij schrijft dat "tegenvervloeking" eigenlijk niet de juiste term is,' zei Hermelien direct. 'Naar zijn idee is "tegenvervloeking" gewoon een naam die mensen aan een vervloeking geven om het mooier te laten klinken.'
Professor Omber trok haar wenkbrauwen op en Harry zag dat ze onwillekeurig onder de indruk was.
'Maar dat ben ik niet met hem eens,' vervolgde Hermelien.
Professor Omber trok haar wenkbrauwen nog ietsje hoger op en haar blik werd aanmerkelijk killer.
'Bent u het daar niet mee eens?' zei ze.
'Nee,' zei Hermelien, die in tegenstelling tot Omber niet fluisterde maar juist heel helder en doordringend sprak. De rest van de klas luisterde aandachtig. 'Meneer Lepelaar houdt niet van vervloekingen, hè? Maar ik vind dat ze heel nuttig

kunnen zijn, als ze verdedigend gebruikt worden.'
'O, vindt u dat?' zei professor Omber, die vergat om te fluisteren en zich weer oprichtte. 'Nou, ik ben bang dat binnen deze klas de mening van de heer Lepelaar zwaarder telt dan de uwe, juffrouw Griffel.'
'Maar -' zei Hermelien.
'Zo is het genoeg,' zei professor Omber. Ze ging weer voor de klas staan, maar de opgewekte indruk die ze aan het begin van de les had gemaakt was totaal verdwenen. 'Ik trek vijf punten af van Griffoendor, juffrouw Griffel.'
Er klonk een hoop geroezemoes.
'Waarom?' vroeg Harry boos.
'Hou je erbuiten, Harry!' fluisterde Hermelien.
'Wegens het verstoren van de les door zinloze interrupties,' zei professor Omber soepel. 'Ik ben hier om les te geven volgens een door het Ministerie goedgekeurde methode, en die houdt niet in dat willekeurige leerlingen ongevraagd hun mening mogen geven over zaken waar ze weinig tot niets van begrijpen. Misschien gunden vorige leraren jullie meer vrijheid op dit gebied, maar aangezien niet één van hen - mogelijk met uitzondering van professor Krinkel, die zich in elk geval beperkt schijnt te hebben tot onderwerpen die bij jullie leeftijd passen - een inspectie van het Ministerie met goed gevolg doorstaan zou hebben -'
'Ja, Krinkel was een prima leraar,' zei Harry luid. 'Zijn enige

minpunt was dat Heer Voldemort uit zijn achterhoofd groeide!'

Die uitspraak werd gevolgd door een van de meest oorverdovende stiltes die Harry ooit had gehoord. Toen 'Ik denk dat nog een extra weekje nablijven u goed zal doen, meneer Potter,' zei Omber gladjes. De wond in Harry's hand was nauwelijks genezen en de volgende ochtend bloedde hij al weer. Hij klaagde niet toen hij 's avonds moest nablijven; hij was vastbesloten om Omber die voldoening niet te geven. Keer op keer schreef hij Ik mag niet liegen en er kwam geen geluid over zijn lippen, ook al werd de wond met iedere letter dieper.

Het ergste van zijn tweede week nablijven was de reactie van Angelique, zoals George al voorspeld had. Toen Harry dinsdags wilde gaan ontbijten, stond ze opeens voor hem en ze schreeuwde zo hard dat professor Anderling haastig aan kwam lopen vanaf de Oppertafel.

'Juffrouw Jansen, hoe durft u zo'n herrie te maken in de Grote Zaal! Vijf punten aftrek voor Griffoendor!'

'Maar professor - door zijn eigen stomme schuld moet hij wéér nablijven -'

'Wat hoor ik, Potter?' zei professor Anderling en ze keek Harry boos aan. 'Nablijven? Van wie?'

'Professor Omber,' mompelde Harry, die niet naar de felle donkere ogen achter professor Anderlings vierkante

brillenglazen durfde te kijken.
'Wil je zeggen,' zei ze zacht, zodat de groep nieuwsgierige Ravenklauwen achter hen het niet kon horen, 'dat je je, ondanks mijn waarschuwing van afgelopen maandag, weer hebt laten gaan tijdens de les van professor Omber?'
'Ja,' mompelde Harry tegen de vloer.
'Potter, leer jezelf toch te beheersen! Als je zo doorgaat, kom je ernstig in de problemen! Nogmaals vijf punten aftrek voor Griffoendor!'
'Maar- wat -? Nee, professor!' zei Harry, woedend om zoveel onrecht.
'Ik word al gestraft door haar. Waarom trekt u dan ook nog eens punten af?'
'Omdat strafwerk blijkbaar geen enkel effect op je heeft!' zei professor Anderling snibbig. 'Nee, geen woord meer, Potter! En u beperkt uw tirades voortaan tot het Zwerkbalveld, juffrouw Jansen, anders loopt u het risico uw aanvoerdersband te verliezen!'
Professor Anderling beende terug naar de Oppertafel. Angelique keek Harry vol walging aan en liep ook woedend weg. Harry plofte furieus naast Ron neer.
'Ze trekt punten af van Griffoendor omdat mijn hand iedere avond wordt opengekerfd! Dat is toch oneerlijk, hartstikke oneerlijk!'
'Weet ik, jongen,' zei Ron medelevend en hij schepte

gebakken spek voor Harry op. 'Ze gaat véél te ver.'
Hermelien ritselde met haar Ochtendprofeet, maar zei niets.
'Vind je soms dat Anderling gelijk heeft?' zei Harry kwaad tegen de foto van Cornelis Droebel waarachter Hermeliens gezicht schuilging.
'Ik wou dat ze geen punten had afgetrokken, maar ik vind dat ze gelijk heeft als ze zegt dat je je moet beheersen waar Omber bij is,'zei Hermelien, terwijl Droebel op de voorpagina krachtig gebaarde; blijkbaar hield hij een soort toespraak.
Tijdens hun les Bezweringen zei Harry geen woord tegen Hermelien, maar toen ze bij Gedaanteverwisselingen arriveerden, vergat hij dat hij kwaad op haar was. Professor Omber zat in de hoek met haar klembord en toen Harry haar zag, leek wat er tijdens het ontbijt was gebeurd opeens niet belangrijk meer.
'Uitstekend,' fluisterde Ron terwijl ze op hun gebruikelijke plaatsen gingen zitten. 'Nu staat Omber wat te wachten!'
Professor Anderling marcheerde het lokaal binnen en liet uit niets blijken dat ze zich van de aanwezigheid van Omber bewust was.
'Genoeg,' zei ze en het werd onmiddellijk stil. 'Meneer Filister, geeft u het huiswerk terug. Juffrouw Broom, neem deze doos met muizen - stel je niet aan, meisje, ze doen niets - en geef elke leerling er één -'

'Hum, hum,' zei professor Omber, die hetzelfde stomme hoestje gebruikte waarmee ze op de avond van de eerste schooldag Perkamentus in de rede was gevallen. Professor Anderling negeerde haar. Simon gaf Harry zijn opstel terug; Harry pakte het aan zonder naar Simon te kijken en zag tot zijn opluchting dat hij een 'A' had.
'Goed. Iedereen luisteren, graag - Daan Tomas, als je dat nog één keer met je muis doet, krijg je strafwerk. De meesten van jullie hebben hun slakken inmiddels met succes laten Verdwijnen en zelfs degenen die nog een restantje slakkenhuis overhadden, begrijpen nu hoe de spreuk werkt. Vandaag gaan we -'
'Hum, hum,' zei professor Omber.
'Ja?' zei professor Anderling. Ze draaide zich om en haar wenkbrauwen waren zo dicht samengeknepen dat ze één lange, strenge lijn vormden.
'Ik vroeg me af, professor, of u mijn briefje hebt ontvangen waarin de datum en het tijdstip van uw inspec -'
'Uiteraard heb ik dat ontvangen, anders had ik wel gevraagd wat u in mijn lokaal doet,' zei professor Anderling, die Omber resoluut de rug toekeerde. Veel leerlingen keken elkaar grijnzend aan. 'Zoals ik al zei: vandaag gaan we het veel lastigere Verdwijnen van muizen oefenen. De spreuk in kwestie -'
'Hum, hum.'

'Zoudt u me willen zeggen,' vroeg professor Anderling vol kille woede aan professor Omber, 'hoe u een indruk denkt te krijgen van mijn gebruikelijke lesmethoden als u me constant in de rede valt? Ik sta normaal gesproken namelijk niet toe dat andere mensen praten als ik aan het woord ben!'
Professor Omber keek alsof ze een klap in haar gezicht had gekregen. Ze zei niets, maar deed het perkament op haar klembord recht en begon verwoed te schrijven.
Professor Anderling leek zich daar helemaal niets van aan te trekken en richtte zich weer tot de klas.
'Zoals ik al zei, wordt de Verdwijnspreuk moeilijker naarmate de grootte van het dier toeneemt. Een weekdier zoals een slak levert weinig problemen op; een zoogdier zoals een muis is veel lastiger. Daarom is dit geen spreuk die je zomaar even doet, terwijl je met je gedachten al bij het eten bent. Goed - jullie kennen de bezwering, dus laat zien wat je kunt...'
'En dan durft zij een preek te houden over niet kwaad worden op Omber!' mompelde Harry tegen Ron, maar hij grijnsde - zijn boosheid op professor Anderling was totaal verdwenen.
Omber volgde professor Anderling niet door het lokaal, zoals ze bij Waarzeggerij had gedaan; misschien besefte ze dat professor Anderling dat niet zou toestaan. Ze maakte echter wel een heleboel aantekeningen terwijl ze in haar hoekje zat, en toen professor Anderling uiteindelijk zei dat ze hun spullen moesten opbergen, stond ze met een grimmig gezicht

op.
'Nou, het is een begin,' zei Ron, die een lange, wriemelende muizenstaart in de doos gooide die Belinda doorgaf. Terwijl ze het lokaal uit schuifelden, zag Harry dat professor Omber naar het bureau van professor Anderling liep; hij stootte Ron aan en die gaf Hermelien een por. Ze bleven even staan om te horen wat er gezegd werd.
'Hoe lang geeft u al les aan Zweinstein?' vroeg professor Omber. 'In december negenendertig jaar,' zei professor Anderling bruusk en ze deed haar tas met een klik dicht.
Professor Omber maakte opnieuw een aantekening. 'Goed,' zei ze. 'Over tien dagen kunt u het resultaat van uw inspectie tegemoet zien.'
'Ik kan haast niet wachten,' zei professor Anderling kil en onverschillig en ze liep met grote passen naar de deur.
'Vooruit, opschieten, jullie,'
zei ze, en ze duwde Harry, Ron en Hermelien naar buiten.
Harry glimlachte onwillekeurig tegen haar en hij had durven zweren dat zijn glimlach beantwoord werd.
Hij had gedacht dat hij Omber pas weer zou zien als hij 's avonds moest nablijven, maar daar vergiste hij zich in. Toen ze over het gazon naar het Verboden Bos liepen voor hun les Verzorging van Fabeldieren, stond ze al te wachten naast professor Varicosus, met haar trouwe klembord in de aanslag.
'U bent niet de vaste docente van dit vak, klopt dat?' hoorde

Harry haar vragen toen ze bij de schraagtafel arriveerden waar de gevangen Boomtrullen, die op levende takjes leken, gretig op pissebedden joegen.
'Klopt,' zei professor Varicosus, die met haar handen op haar rug op en neer wipte op haar tenen, 'Ik val in voor professor Hagrid.'
Harry wisselde onbehaaglijke blikken uit met Ron en Hermelien. Malfidus fluisterde tegen Korzel en Kwast; hij stond vast te popelen om Hagrid in de ogen van iemand van het Ministerie zwart te maken.
'Hmm,' zei professor Omber een stuk zachter, hoewel Harry haar nog steeds kon horen, 'Ik vraag me af - het schoolhoofd was merkwaardig terughoudend wat dat betreft - weet u soms wat de reden is voor professor Hagrids extreem lange verlof?'
Harry zag Malfidus gretig opkijken en naar Omber en Varicosus staren.
'Sorry, geen idee,' zei professor Varicosus joviaal, 'ik weet er net zo weinig van als u. Ik kreeg een uil van Perkamentus: of ik zin had om een paar weken in te vallen. Nou, daar voelde ik wel wat voor. Meer weet ik ook niet. Zal ik nu maar beginnen?'
'Ja, graag,' zei professor Omber, en ze krabbelde iets op haar klembord. Omber pakte het deze keer anders aan. Ze liep langs de groepjes leerlingen en stelde hen vragen over magische wezens. De meesten gaven de juiste antwoorden en

Harry vrolijkte weer een beetje op; de klas liet Hagrid in elk geval niet helemaal in de kou staan.
Na een lange ondervraging van Daan Tomas voegde Omber zich weer bij professor Varicosus.
'Wat is, als tijdelijke kracht - een relatieve buitenstaander, zou je kunnen zeggen -, uw algehele indruk van Zweinstein? Vindt u dat u voldoende steun krijgt van de schoolleiding?'
'O zeker. Perkamentus is een prima vent,' zei professor Varicosus resoluut. 'Ja, ik ben heel content met de manier waarop de zaak hier gerund wordt, heel content.'
Met een beleefd maar ongelovig gezicht maakte Omber een heel korte aantekening op haar klembord en vervolgde: 'En waar wilde u het dit jaar over hebben - vooropgesteld dat professor Hagrid niet terugkeert, uiteraard?'
'O, de wezens die het meest aan bod komen bij de SLIJMBAL,' zei professor Varicosus. 'Er is niet veel meer te doen - eenhoorns en Delfstoffers hebben ze al gehad. Ik was van plan om Porlocks en Kwistels te behandelen, te zorgen dat ze Crups en Knarls kunnen herkennen...'
'Nou, u weet in elk geval waar u het over hebt,' zei professor Omber, die een vinkje zette op haar klembord. Haar nadruk op het woordje 'u' beviel Harry niet, en hij werd helemaal kwaad toen ze haar volgende vraag aan Kwast stelde. 'Ik heb gehoord dat er wel eens mensen gewond zijn geraakt tijdens deze les. Klopt dat?'

Kwast grijnsde dom en Malfidus gaf antwoord.
'Ja, ik,' zei hij. 'Ik ben aangevallen door een Hippogrief.'
'Een Hippogrief?' zei professor Omber, die fanatiek op haar klembord krabbelde.
'Alleen omdat hij te stom was om naar Hagrid te luisteren!' zei Harry boos.
Ron en Hermelien kreunden allebei. Professor Omber keek langzaam in de richting van Harry.
'Nog een avondje nablijven, lijkt me,' zei ze zacht. 'Nou, dank u zeer, professor Varicosus. U kunt het resultaat van uw inspectie binnen tien dagen tegemoet zien.'
'Okidoki,' zei professor Varicosus en professor Omber liep over het gazon terug naar het kasteel.
Pas tegen middernacht verliet Harry de kamer van Omber. Het bloed lekte door de sjaal die hij om zijn hand had gewikkeld. Hij had gedacht dat de leerlingenkamer verlaten zou zijn, maar Ron en Hermelien wachtten hem op. Hij was blij hen te zien, vooral toen Hermelien eerder meelevend dan kritisch was.
'Alsjeblieft,' zei ze bezorgd en ze schoof een kom met gele vloeistof naar hem toe. 'Laat je hand daarin weken, dat helpt. Het is een oplossing van gezouten en gezeefde Murtlaptentakels.'
Harry legde zijn zere, bloedende hand in de kom en voelde direct een weldadige verlichting. Knikkebeen streek luid

spinnend langs zijn benen, sprong op zijn schoot en ging liggen.
'Bedankt,' zei hij vanuit de grond van zijn hart, terwijl hij Knikkebeen met zijn linkerhand achter zijn oren krabde.
'Toch vind ik nog steeds dat je moet klagen,' zei Ron zacht.
'Nee,' zei Harry kortaf.
'Anderling zou door het lint gaan als ze wist -' Ja, waarschijnlijk wel,' zei Harry dof. 'En hoe lang zou Omber nodig hebben om er nog een decreet doorheen te jagen, waarin staat dat iedereen die klaagt over de Hoog-Inquisiteur meteen ontslagen wordt?'
Ron deed zijn mond open, maar er kwam geen geluid uit en na een paar seconden deed hij hem weer dicht.
'Het is een afschuwelijk mens,' zei Hermelien met een klein stemmetje. 'Afschuwelijk. Ik zei net tegen Ron toen je binnenkwam... we moeten er eigenlijk iets aan doen.'
'Vergif leek me het beste,' zei Ron grimmig.
'Nee, ik bedoel iets doen aan het feit dat ze zo'n vreselijke docente is en dat we van haar absoluut geen Verweer tegen de Zwarte Kunsten zullen leren,' zei Hermelien.
'Wat kunnen we eraan doen?' zei Ron geeuwend, "t Is al te laat, of niet? Ze heeft dat baantje, die gaat niet meer weg. Daar zorgt Droebel wel voor.'
'Nou,' zei Hermelien aarzelend, 'ik bedacht vandaag...' Ze keek nerveus naar Harry, vermande zich en ging verder, ik

bedacht dat - dat het moment misschien is aangebroken om - om het zelf te doen.'
'Om wat zelf te doen?' zei Harry achterdochtig, met zijn hand nog steeds in het aftreksel van Murtlaptentakels.
'Om zelf Verweer tegen de Zwarte Kunsten te gaan leren,' zei Hermelien.
'Kom nou toch,' kreunde Ron. 'Wil je dat we nóg meer werk krijgen? Besef je wel dat Harry en ik alweer achterlopen met ons huiswerk, en dat dit pas de tweede week is?'
'Maar dit is veel belangrijker dan huiswerk!' zei Hermelien.
Harry en Ron gaapten haar aan.
'Ik dacht dat niets in het hele universum belangrijker was dan huiswerk!' zei Ron.
'Doe niet zo idioot. Natuurlijk wel,' zei Hermelien. Harry kreeg een onheilspellend voorgevoel toen ze hen aankeek met een enthousiasme dat normaal gesproken was voorbehouden aan zaken als de SHIT. 'Het gaat erom dat we ons voorbereiden op wat ons te wachten staat in de buitenwereld, zoals Harry de eerste les al zei. Het gaat erom dat we ons kunnen verdedigen. Als we een heel jaar niets leren -'
'We kunnen zelf niet veel doen,' zei Ron neerslachtig. 'Ja, oké, wat vervloekingen opzoeken in de bieb en proberen die te oefenen...'
'Nee, ik ben het met je eens dat we het stadium voorbij zijn

waarin we dingen uit boeken kunnen leren,' zei Hermelien. 'We hebben een ervaren iemand nodig, die ons kan laten zien hoe we spreuken moeten gebruiken en ons kan verbeteren als we iets fout doen.'
'Als je Lupos bedoelt...' zei Harry.
'Nee, nee, ik bedoel niet Lupos,' zei Hermelien. 'Hij heeft het te druk met de Orde en bovendien zouden we hem alleen kunnen ontmoeten als we in het weekend naar Zweinsveld mogen en dat is niet voldoende.'
'Wie bedoel je dan?' zei Harry, die haar fronsend aankeek.
Hermelien zuchtte diep.
'Is dat dan niet duidelijk?' zei ze. 'Ik bedoel jou, Harry.'
Er viel een stilte. De ruitjes van het raam achter Ron rammelden in de wind en het vuur flakkerde.
'Je bedoelt dat ik wat?' zei Harry.
'Ik bedoel dat jij ons lesgeeft in Verweer tegen de Zwarte Kunsten.'
Harry staarde haar aan en keek toen naar Ron, klaar om een geërgerde blik uit te wisselen, zoals ze wel vaker deden als Hermelien doorzeurde over een of ander vergezocht plan, zoals de SHIT. Tot Harry's consternatie leek Ron echter helemaal niet geërgerd. Hij dacht na, met een lichtjes gefronst voorhoofd, en zei toen: 'Dat is een idee.'
'Wat is een idee?' vroeg Harry.
'Dat jij ons lesgeeft.'

'Maar...'
Harry grijnsde, want hij wist zeker dat ze hem voor de gek hielden.
'Maar ik ben geen leraar! Ik kan niet -'
'Harry, je bent de beste van de klas in Verweer tegen de Zwarte Kunsten,' zei Hermelien.
'Ik?' zei Harry, met een nog bredere grijns. 'Welnee, jij bent bij elk examen hoger geëindigd -'
'Dat is niet waar,' zei Hermelien koeltjes. 'Jij eindigde hoger in ons derde jaar - het enige jaar dat we allebei examen hebben gedaan en een leraar hadden die iets van zijn vak afwist. Maar ik heb het niet over examenresultaten, Harry. Denk eens aan wat je gedaan hebt!'
'Hoe bedoel je?'
'Weet je, ik weet eigenlijk niet of ik les wil hebben van iemand die zó stom is,' zei Ron grijnzend tegen Hermelien. Hij keek naar Harry. 'Even nadenken,' zei hij, en hij trok een gezicht zoals Kwast dat deed als hij zich probeerde te concentreren. 'Eh... in je eerste jaar... redde je de Steen der Wijzen uit handen van Jeweetwel.'
'Dat was puur geluk,' zei Harry. 'Het had niets met talent -'
'In je tweede jaar,' viel Ron hem in de rede, 'doodde je de Basilisk en vernietigde je Vilijn.'
'Ja, maar als Felix me niet had geholpen was ik -'
'In je derde jaar,' zei Ron nog luider, 'heb je in je eentje zo'n

honderd Dementors verdreven.'
'Je weet best dat dat toeval was. Als de Tijdverdrijver niet -' 'En vorig jaar,' schreeuwde Ron nu bijna, 'heb je het wéér opgenomen tegen Jeweetwel -'
'Luister nou eens!' zei Harry geïrriteerd, omdat Ron en Hermelien nu allebei voldaan grijnsden. 'Luister nou eens even! Als je het zo opsomt, klinkt het geweldig, maar het was allemaal puur geluk - de helft van de tijd wist ik niet eens wat ik deed. Niets was gepland, ik deed gewoon het eerste het beste dat me te binnen schoot en ik had bijna altijd hulp -'
Ron en Hermelien grijnsden nog steeds en Harry voelde dat hij echt kwaad werd, al wist hij niet eens waarom.
'Zit niet zo stom te grijnzen, alsof jullie het beter weten dan ik. Ik was erbij!' zei hij verhit, 'Ik weet wat er gebeurd is. En ik heb die dingen niet overleefd omdat ik zo geweldig was in Verweer tegen de Zwarte Kunsten, ik heb ze overleefd omdat - omdat ik op het juiste moment hulp kreeg of toevallig de juiste oplossing koos - maar in feite was het stom geluk, ik wist totaal niet wat ik deed - LACH NIET!'
De kom met Murtlapaftreksel viel aan scherven. Harry besefte dat hij overeind was gesprongen, al kon hij zich niet herinneren dat hij dat had gedaan. Knikkebeen schoot onder een bank en Ron en Hermelien grijnsden niet meer.
'Jullie weten niet hoe het is! Jullie hebben nooit oog in oog met hem gestaan. Denk je dat het een kwestie is van wat

spreuken uit je hoofd leren en die op hem afvuren, alsof je in de klas zit? Terwijl je weet dat het enige dat je heel misschien in leven kan houden je - je verstand is, of je lef, of weet ik veel - alsof je helder kunt nadenken als je weet dat je binnen een nanoseconde kan worden vermoord of gemarteld of moet aanzien hoe je vrienden worden afgemaakt - dat hebben ze ons nooit geleerd op school, hoe je met dat soort dingen moet omgaan - en dan doen jullie alsof ik reuze slim ben, omdat ik hier sta en Kannewasser niet, en dat hij daarom stom was en heeft geblunderd of zo - maar jullie begrijpen het niet! Dat had ik kunnen zijn, dat zóu ik geweest zijn als Voldemort me niet nodig had gehad -'

'Dat bedoelden we helemaal niet, jongen,' zei Ron geschokt. 'We probeerden Kannewasser niet af te kraken, we wilden niet - je ziet het helemaal -'

Hij keek hulpeloos naar Hermelien, die al even ontdaan leek.

'Harry,' zei ze timide, 'snap je het dan niet? Dat... is precies waarom we jou nodig hebben... we moeten weten hoe het werkelijk is om het op te nemen tegen... tegen V-Voldemort.'

Het was de allereerste keer dat ze de naam van Voldemort had uitgesproken en vooral daardoor kwam Harry weer bij zinnen. Zwaar ademend plofte hij in zijn stoel. Hij besefte dat zijn hand vreselijk veel pijn deed en hij wenste vurig dat hij de kom met Murtlapaftreksel niet had laten vallen.

'Nou... denk erover na,' zei Hermelien zacht. 'Goed?'

Harry wist niet wat hij moest zeggen en schaamde zich nu al voor zijn uitbarsting. Hij knikte, al besefte hij nauwelijks waar hij mee instemde. Hermelien stond op.
'Ik ga naar bed,' zei ze, op een toon die ze duidelijk zo natuurlijk mogelijk probeerde te houden. 'Eh... trusten.'
Ron was ook opgestaan.
'Ga je mee?' vroeg hij opgelaten aan Harry.
'Ja, zo meteen,' zei Harry. 'Eerst... eerst dit even opruimen.'
Hij wees op de kapotte kom. Ron knikte en ging naar boven.
'Reparo,' mompelde Harry en hij wees met zijn toverstok op de scherven. Ze vormden weer een kom, zo goed als nieuw, maar het Murtlapaftreksel kwam niet meer terug.
Harry was plotseling zo moe dat hij de verleiding voelde om in zijn stoel weg te zakken en in slaap te vallen, maar hij dwong zichzelf op te staan en Ron te volgen. Zijn nachtrust werd onderbroken door dromen over lange gangen en dichte deuren en toen hij de volgende ochtend wakker werd, deed zijn litteken weer pijn.

Hoofdstuk 16

IN DE ZWIJNSKOP

Nadat Hermelien had geopperd dat Harry misschien les kon geven in Verweer tegen de Zwarte Kunsten, zei ze er twee weken niets meer over. Harry hoefde eindelijk niet langer na te blijven bij Omber (hij betwijfelde of de woorden die in zijn hand waren gekerfd ooit helemaal zouden verdwijnen); Ron had nog vier keer getraind met de Zwerkbalploeg en was de laatste twee keer niet meer uitgekafferd en ze waren er alledrie in geslaagd hun muis te laten Verdwijnen bij Gedaanteverwisselingen (Hermelien liet zelfs al jonge katjes Verdwijnen). Pas toen ze eind september op een gure, stormachtige avond in de bibliotheek zaten en ingrediënten van toverdranken opzochten voor Sneep, kwam het onderwerp weer ter sprake.

'Heb je nog nagedacht over Verweer tegen de Zwarte Kunsten, Harry?' vroeg Hermelien plotseling.

'Ja, natuurlijk,' zei Harry knorrig, ik denk er de hele tijd aan, nu we les hebben van die ouwe toverkol -'

'Nee, ik bedoel het plan van Ron en mij -' Ron keek haar geschrokken en dreigend aan '- nou, goed, mijn plan, dat jij

ons misschien les zou kunnen geven.'
Harry gaf niet direct antwoord en deed alsof hij zich concentreerde op Taiwanese Tegengiffen, omdat hij niet wilde zeggen wat hij werkelijk vond.
Hij had er de afgelopen twee weken veel over nagedacht. Soms leek het een krankzinnig idee, net als toen Hermelien er voor het eerst over begonnen was, maar soms ging hij haast onbewust na welke spreuken hem het best van pas waren gekomen bij zijn confrontaties met Duistere wezens en Dooddoeners en was hij in feite haast onbewust bezig lessen samen te stellen...
'Nou,' zei hij langzaam, toen hij niet langer kon doen alsof Taiwanese Tegengiffen hem boeide, 'ik - eh - ik heb er wel een beetje over nagedacht.'
'En?' zei Hermelien gretig.
'Ik weet niet,' zei Harry in een poging tijd te winnen. Hij keek naar Ron.
'Ik vond het meteen al een goed idee,' zei Ron, die blijkbaar weer bereid was om aan het gesprek mee te doen nu hij merkte dat Harry niet zou gaan schreeuwen.
Harry schoof ongemakkelijk op zijn stoel heen en weer.
'Jullie hebben toch gehoord wat ik gezegd heb, hè? Dat er een hoop geluk bij kwam kijken?'
'Ja, Harry,' zei Hermelien kalm, 'maar het heeft geen zin om net te doen alsof je niet goed bent in Verweer tegen de Zwarte

Kunsten, want dat ben je wel. Jij was vorig jaar de enige die de Imperiusvloek volledig kon weerstaan, je kunt een Patronus oproepen en nog veel meer dingen waar volwassen tovenaars soms niet toe in staat zijn. Viktor zei altijd -'
Ron keek haar zo snel aan dat hij zijn nek bijna verdraaide. Hij wreef erover en zei: 'Ja? Wat zei Vicky?'
'Ha ha,' zei Hermelien verveeld. 'Hij zei dat Harry dingen kon doen die zelfs hij niet kon, en hij zat in zijn laatste jaar op Klammfels.'
Ron keek Hermelien wantrouwig aan.
'Heb je nog steeds contact met hem?'
'En wat dan nog?' zei Hermelien koeltjes, al werd haar gezicht een beetje rood. 'Ik mag toch wel een correspondentievriend hebben -'
'Hij wilde niet alleen je correspondentievriend zijn,' zei Ron beschuldigend.
Hermelien schudde geërgerd haar hoofd, negeerde Ron die haar nog steeds scherp in de gaten hield en zei tegen Harry: 'Wat vind je? Ben je bereid om ons les te geven?'
'Alleen jou en Ron, bedoel je?'
'Nou,' zei Hermelien, die weer een beetje ongerust leek, 'nou... word alsjeblieft niet kwaad, Harry... maar ik vind dat je iedereen les zou moeten geven die interesse heeft. Ik bedoel, het gaat erom dat we ons kunnen verdedigen tegen V-Voldemort. O, stel je niet zo aan, Ron! Het lijkt me oneerlijk

om de andere leerlingen die kans niet te gunnen.'
Harry dacht even na en zei toen: 'Ja, maar ik denk niet dat er verder iemand les wil hebben van mij. Bijna iedereen vindt me gestoord, weet je nog?'
'Ik denk dat je versteld zou staan als je wist hoeveel mensen willen horen wat je te vertellen hebt,' zei Hermelien serieus. 'Hoor eens' - ze boog zich naar Harry, en Ron, die haar nog steeds fronsend aankeek, volgde haar voorbeeld - 'je weet dat we het eerste weekend in oktober naar Zweinsveld mogen, hè? Zullen we tegen iedereen die geïnteresseerd is zeggen dat we elkaar in het dorp ontmoeten, zodat we erover kunnen praten?'
'Waarom kan dat niet gewoon op school?' zei Ron.
Hermelien richtte haar aandacht weer op het diagram van de Kaukasische Knauwkool dat ze aan het kopiëren was. 'Omdat ik denk dat Omber niet blij zou zijn als ze wist wat we in ons schild voeren,' zei ze.
Harry had zich verheugd op zijn eerste weekend in Zweinsveld, maar één ding zat hem behoorlijk dwars. Sirius had koppig gezwegen sinds hij begin september in het haardvuur was verschenen en Harry wist dat hij boos was omdat ze hadden gezegd dat hij niet meer mocht komen maar af en toe was hij bang dat Sirius alle voorzichtigheid overboord zou gooien en toch zou komen opdagen. Wat moesten ze doen als er plotseling een enorme zwarte hond

kwam aanrennen door de dorpsstraat van Zweinsveld, misschien wel onder de ogen van Draco Malfidus?
'Nou, je kunt het hem niet kwalijk nemen dat hij er af en toe uit wil,' zei Ron, toen Harry zijn zorgen besprak met Hermelien en hem. 'Ik bedoel, hij is twee jaar voortvluchtig geweest en dat moet geen pretje geweest zijn, maar toen was hij in elk geval vrij. Nu zit hij weer de hele tijd opgesloten met die verschrikkelijke huis-elf.'
Hermelien keek Ron boos aan, maar ging verder niet in op zijn denigrerende opmerking over Knijster.
'Het probleem is,' zei ze tegen Harry, 'dat Sirius zich schuil zal moeten houden tot V-Voldemort - o, allemachtig, Ron! - zich openlijk vertoont. De idioten op het Ministerie beseffen pas dat Sirius onschuldig is als ze inzien dat Perkamentus al die tijd gelijk heeft gehad. En zodra ze weer op jacht gaan naar echte Dooddoeners, wordt ook duidelijk dat Sirius daar niet toe behoort... om te beginnen heeft hij het Teken niet.'
'Hij is vast niet zo stom om naar Zweinsveld te komen,' zei Ron opbeurend. 'Als hij dat wel deed, zou Perkamentus uit zijn vel springen en Sirius luistert naar Perkamentus, ook al is hij het niet altijd met hem eens.'
Toen Harry zorgelijk bleef kijken zei Hermelien: 'Hoor eens, Ron en ik hebben leerlingen gepolst die volgens ons willen weten hoe ze zich echt tegen de Zwarte Kunsten kunnen verweren, en we hebben afgesproken elkaar in Zweinsveld te

ontmoeten.'
'Oké,' zei Harry vaag, want hij dacht nog steeds aan Sirius.
'Maak je geen zorgen, Harry,' zei Hermelien zacht. 'Zonder Sirius heb je al genoeg aan je hoofd.'
Daar had ze natuurlijk gelijk in; het kostte hem de grootste moeite zijn huiswerk op tijd af te krijgen, ook al ging het een stuk beter nu hij niet langer hoefde na te blijven bij Omber. Ron en Harry hadden allebei twee keer per week Zwerkbaltraining, maar Ron lag nog verder achter dan Harry, omdat hij daarnaast ook nog eens zijn verplichtingen als klassenoudste had. Hermelien, die een groter vakkenpakket had dan zij, had niet alleen haar huiswerk keurig op tijd af, maar wist ook nog eens stapels elfenkleren te breien. Harry moest toegeven dat ze steeds beter werd; je zag nu bijna het verschil tussen mutsen en sokken.
Op de ochtend van hun tripje naar Zweinsveld was het zonnig maar winderig. Na het ontbijt schuifelden ze in een lange rij langs Vilder, die keek of hun namen wel voorkwamen op de lijst van leerlingen die van hun ouders of voogd toestemming hadden om het dorp te bezoeken.
Enigszins schuldbewust herinnerde Harry zich dat, als Sirius er niet was geweest, hij op school had moeten blijven.
Toen Harry aan de beurt was, snoof Vilder diep, alsof hij probeerde te ruiken of Harry een bepaalde geur verspreidde. Hij knikte kortaf, zodat zijn kwabbige wangen trilden, en

Harry stapte het kille zonlicht in dat op het stenen bordes scheen.
'Eh - waarom snoof Vilder aan je?' vroeg Ron toen ze snel over de brede oprijlaan naar de hekken liepen.
'Ik denk dat hij controleerde of ik naar Mestbommen rook,' zei Harry met een lachje. 'Dat was ik nog vergeten...'
Hij vertelde hoe hij zijn bericht aan Sirius had verstuurd en hoe Vilder een paar seconden later was binnengestormd en op hoge toon had geëist dat Harry zijn brief zou laten zien. Hij was enigszins verbaasd toen hij merkte dat Hermelien dat verhaal hoogst interessant vond; veel interessanter dan hijzelf.
'Dus hij zei dat hij een tip had gekregen dat je Mestbommen wilde bestellen? Een tip van wie, vraag ik me af?'
'Geen idee,' zei Harry schouderophalend. 'Malfidus misschien? Die zou zoiets grappig vinden.'
Ze passeerden de hoge stenen pilaren met de gevleugelde everzwijnen en sloegen linksaf naar het dorp. De wind blies hun haar in hun ogen.
'Malfidus?' zei Hermelien sceptisch. 'Tja... ach... zou kunnen...'
Maar ze bleef in gedachten verzonken tot ze aan de rand van Zweinsveld waren.
'Waar gaan we eigenlijk heen?' vroeg Harry. 'De Drie Bezemstelen?'
'Eh - nee,' zei Hermelien, die opschrok uit haar

overpeinzingen. 'Nee, daar is het veel te druk en lawaaierig. Ik heb met de anderen afgesproken in de Zwijnskop, de tweede kroeg van het dorp, je weet wel, die niet aan de hoofdstraat ligt. Ik geloof dat het een beetje een... nou ja... louche tent is... maar normaal gesproken komen er geen leerlingen en ik denk niet dat we daar afgeluisterd zullen worden.'
Ze liepen door de hoofdstraat, langs Zonko's Fopmagazijn (ze waren absoluut niet verbaasd toen ze Fred, George en Leo Jordaan daar zagen) en het postkantoor, waar regelmatig uilen uit opstegen, en namen tenslotte een zijstraat. Aan het einde van de straat stond een kleine herberg met boven de deur, aan een roestige stang, een gehavend houten bord waarop de afgehakte kop van een everzwijn was afgebeeld, bloedend op een witte doek. Bij de deur bleven ze aarzelend staan.
'Vooruit,' zei Hermelien nerveus. Harry ging als eerste naar binnen. Het was een totaal andere kroeg dan de Drie Bezemstelen, met zijn grote, glanzende bar die altijd even schoon en gastvrij leek. Het interieur van de Zwijnskop bestond uit één kleine, bedompte en uitermate groezelige ruimte en er hing een penetrante geur, die aan geiten deed denken. De erkerramen zaten zo dik onder het vuil dat er maar heel weinig daglicht naar binnen drong, vandaar dat het vertrek verlicht werd door kaarsstompjes die op de ruwhouten tafels waren neergezet. De vloer scheen op het eerste gezicht uit aangestampte aarde te bestaan, maar toen

Harry naar binnen stapte voelde hij steen onder wat blijkbaar een aangekoekte laag vuil van eeuwen was.
Harry herinnerde zich dat Hagrid in hun eerste jaar iets over deze kroeg had verteld. 'Je komt een hoop rare lui tegen in de Zwijnskop,' had hij gezegd, toen hij had uitgelegd hoe hij een drakenei had gewonnen van een vreemdeling die zijn kap en mantel niet had willen afdoen. Destijds had Harry zich afgevraagd waarom Hagrid het niet raar had gevonden dat de vreemdeling zijn gezicht niet wilde laten zien, maar nu besefte hij dat het in de Zwijnskop min of meer de gewoonte was om je gezicht verborgen te houden. Aan de bar stond een man wiens hele hoofd in vuilgrijs verband was gewikkeld, al slaagde hij er desondanks in talloze glazen met een of andere rokende, vurige substantie naar binnen te gieten door een spleetje op de plaats waar zijn mond zat; twee gedaanten met hun kappen diep over hun ogen zaten aan een tafeltje bij het raam en hadden Dementors kunnen zijn als Harry hen niet had horen praten met een zwaar noordelijk accent, en in een schemerig hoekje bij de haard zat een heks onder een dikke zwarte sluier die tot op haar tenen hing. Ze konden alleen het puntje van haar neus zien, want daar stak haar sluier een beetje uit.
'Ik weet niet, Hermelien,' mompelde Harry terwijl ze naar de bar liepen. Hij keek vooral achterdochtig naar de zwaar gesluierde heks. 'Besef je dat dat Omber zou kunnen zijn?'

Hermelien keek schattend naar de gesluierde gedaante.
'Omber is korter,' zei ze zacht. 'En trouwens, zelfs als Omber hier is, kan ze ons niet tegenhouden, want ik heb de schoolreglementen er twee of drie keer op nagekeken en we mogen hier komen. Ik heb speciaal aan professor Banning gevraagd of de Zwijnskop verboden was voor leerlingen en hij zei van niet, maar hij raadde me wel sterk aan om onze eigen glazen mee te nemen. En ik heb ook alles gecontroleerd wat ik maar bedenken kon over studiegroepen en huiswerkgroepen en die zijn uitdrukkelijk toegestaan. Het lijkt me alleen niet verstandig om te koop te lopen met onze plannen.'
'Nee,' zei Harry droog. 'Vooral omdat je niet bepaald een huiswerkgroepje wilt beginnen, hè?'
Uit een achterkamertje kwam de barman aanschuifelen: een knorrige oude man met lang grijs haar en een grijze baard. Hij was lang en mager en kwam Harry vagelijk bekend voor.
'Wat?' gromde hij.
'Drie Boterbier, graag,' zei Hermelien.
De man haalde drie heel stoffige en vuile flesjes onder de bar vandaan en zette die met een klap neer. 'Zes Sikkels.'
'Ik betaal wel,' zei Harry vlug en hij gaf de man het zilver. De ogen van de barman gleden over Harry en bleven even rusten op zijn litteken; toen draaide hij zich om en deed het geld in een stokoude houten kassa, waarvan de la automatisch

opensprong. Ze gingen aan het tafeltje zitten dat het verst van de bar verwijderd was en keken om zich heen. De man met het vuilgrijze verband tikte met zijn knokkels op de bar en de eigenaar schonk nog een rokend glas voor hem in.
'Zal ik je eens wat zeggen?' fluisterde Ron enthousiast terwijl hij naar de bar keek. 'We kunnen hier bestellen wat we willen! Ik wed dat die vent ons alles inschenkt, dat zal hem een biet zijn. Ik heb altijd al eens Oude Klare's Jonge Borrel willen proberen.'
'Je - bent - klassenoudste.' gromde Hermelien.
'O,' zei Ron, en zijn glimlach stierf weg. 'O ja...'
'En, wie komen er nog meer?' vroeg Harry, die met moeite de roestige dop van zijn fles Boterbier draaide en een slok nam. 'Een paar mensen maar,' zei Hermelien. Ze keek eerst op haar horloge en toen naar de deur. 'Ze zouden er nu ongeveer moeten zijn en ze weten waar het is - o, dat zijn ze misschien.'
De deur van de kroeg ging open. Een dikke streep stoffig zonlicht sneed door het vertrek en verdween weer toen een grote groep mensen naar binnen stroomde.
Eerst kwamen Marcel, Daan en Belinda, op de voet gevolgd door Parvati en Padma Patil en (Harry's maag maakte een salto achterwaarts) Cho en een van haar meestal giechelende vriendinnen. Daarna volgde (in haar eentje en zo dromerig voor zich uit starend dat ze ook bij toeval naar binnen gelopen

had kunnen zijn) Loena Leeflang; toen Katja Bell, Alicia Spinet en Angelique Jansen, Kasper en Dennis Krauwel, Ernst Marsman, Joost Flets-Frimel, Hannah Albedil, een meisje van Huffelpuf met een lange vlecht dat Harry niet kende; drie jongens van Ravenklauw die volgens hem Anton Goldstein, Michel Kriek en Terry Bootsman heetten en daarna Ginny, op de voet gevolgd door een lange, magere blonde jongen met een wipneus die Harry vaag herkende als een Zwerkballer van Huffelpuf. De rij werd gesloten door Fred en George Wemel en hun vriend Leo Jordaan, die alledrie grote papieren zakken vol aankopen uit Zonko's Fopmagazijn bij zich hadden.
'Een paar mensen?' zei Harry schor tegen Hermelien. 'Een paar mensen?'
'Nou ja, het idee sloeg wel aan, geloof ik,' zei Hermelien opgewekt.
'Ron, pak jij nog wat stoelen?'
De barman, die een glas stond af te drogen met een doek die zo te zien nooit was gewassen, keek stokstijf toe. Misschien was dit de eerste keer dat het zo vol was in zijn kroeg.
'Hallo,' zei Fred, die als eerste bij de bar was en vlug het aantal mensen telde. 'Mogen we... vijfentwintig Boterbier?'
De barman keek hem nors aan, smeet toen zijn doek neer alsof Fred hem had gestoord tijdens een belangrijke bezigheid en begon stoffige flessen Boterbier onder de bar

vandaan te halen.
'Bedankt,' zei Fred, die de flessen uitdeelde. 'Oké, iedereen dokken, ik heb niet genoeg goud om dit allemaal te betalen...'
Harry keek enigszins versuft toe terwijl de druk pratende leerlingen hun biertjes aanpakten van Fred en in hun gewaad naar geld zochten. Hij kon zich niet voorstellen waarom er zoveel mensen waren komen opdagen, tot de gruwelijke gedachte bij hem opkwam dat ze misschien verwachtten dat hij een soort toespraak zou houden. Hij keek boos naar Hermelien.
'Wat heb je in vredesnaam gezegd?' fluisterde hij. 'Wat verwachten ze van me?'
'Dat zei ik toch? Ze willen gewoon horen wat je te vertellen hebt,' zei Hermelien sussend, maar Harry bleef haar zo woedend aanstaren dat ze er vlug aan toevoegde: 'Je hoeft nu nog niets te doen, ik zeg eerst wel iets.'
'Hoi, Harry,' zei Marcel vrolijk, terwijl hij tegenover hem ging zitten.
Harry probeerde ook te glimlachen, maar zei niets; zijn mond was ongewoon droog. Cho had net tegen hem gelachen en was naast Ron gaan zitten. Haar vriendin, die roodblonde krulletjes had, glimlachte niet maar keek Harry zo achterdochtig aan dat het duidelijk was dat zij niet gekomen zou zijn als het aan haar gelegen had.
De nieuwkomers gingen met z'n tweeën of drieën tegelijk om

Harry, Ron en Hermelien heen zitten. Sommigen leken opgewonden, anderen nieuwsgierig en Loena Leeflang staarde dromerig voor zich uit. Toen ze allemaal zaten, stierf het geroezemoes weg. Iedereen keek naar Harry.
'Eh...' zei Hermelien nerveus en met een iets hogere stem dan normaal. 'Nou - eh - hallo allemaal.'
Iedereen richtte zijn aandacht nu op haar, al werden er ook nog regelmatig blikken op Harry geworpen.
'Nou... eh... nou, jullie weten waarom we hier zijn. Eh... nou... Harry had het idee - ik bedoel' (Harry had haar nijdig aangekeken) 'ik had het idee - dat het misschien verstandig zou zijn als mensen die Verweer tegen de Zwarte Kunsten willen leren - en dan bedoel ik echt iets leren, niet de onzin die Omber ons voorschotelt -' (Hermeliens stem werd een stuk krachtiger en zelfverzekerder) '- want dat kun je onmogelijk Verweer tegen de Zwarte Kunsten noemen -' ('Helemaal mee eens!' zei Anton Goldstein en Hermelien keek bemoedigd) '-nou, het leek me dus verstandig om, eh, de zaak in eigen hand te nemen.'
Ze zweeg even, keek uit haar ooghoeken naar Harry en vervolgde: 'En daarmee bedoel ik dat we echt leren hoe we ons moeten verdedigen, niet alleen in theorie, maar door de spreuken te oefenen -'
'Maar je wilt toch ook slagen voor je SLIJMBAL in Verweer tegen de Zwarte Kunsten?' zei Michel Kriek.

'Ja, natuurlijk,' zei Hermelien. 'Maar ik vind het nog belangrijker dat ik mezelf behoorlijk leer verdedigen omdat... omdat...' ze haalde diep adem en besloot, 'omdat Heer Voldemort is teruggekeerd.'
De reacties waren voorspelbaar. Cho's vriendin gilde en morste een plens Boterbier over zich heen; Terry Bootsman trok een gezicht; Padma Patil huiverde en Marcel stootte een eigenaardig, hoog kreetje uit waar hij een hoestje van wist te maken. Desondanks keek iedereen verwachtingsvol naar Harry.
'Nou... dat is in elk geval het plan,' zei Hermelien. 'Als jullie willen meedoen, moeten we besluiten hoe we -'
'Wat is er voor bewijs dat Jeweetwel terug is?' zei de blonde Zwerkballer van Huffelpuf nogal agressief.
'Om te beginnen gelooft Perkamentus het -' begon Hermelien.
'Je bedoelt dat Perkamentus hém gelooft,' zei de blonde jongen met een knikje naar Harry.
'Wie ben jij?' vroeg Ron nogal onbeleefd.
'Zacharias Smid,' zei de jongen, 'en ik vind dat we het recht hebben om te weten waarom hij beweert dat Jeweetwel terug is.'
'Hoor eens,' kwam Hermelien vlug tussenbeide, 'dat is niet het doel van deze bijeenkomst -'
'Geeft niet, Hermelien,' zei Harry.

Hij had zich net gerealiseerd waarom er zoveel mensen waren en hij vond dat Hermelien dat had moeten voorzien. Sommigen - misschien zelfs de meesten - waren alleen gekomen om Harry's verhaal uit de eerste hand te horen. 'Waarom ik beweer dat Jeweetwel is teruggekeerd?' zei hij en hij keek Zacharias Smid aan. 'Omdat ik hem heb gezien. Maar Perkamentus heeft vorig jaar de hele school verteld wat er gebeurd is, en als je hem niet gelooft, zul je mij zeker niet geloven. Ik ben niet van plan een hele middag te verspillen aan pogingen om jullie te overtuigen.'

De groep scheen zijn adem te hebben ingehouden toen Harry dat zei. Harry had de indruk dat zelfs de barman luisterde. Hij droogde nog steeds hetzelfde glas af met dezelfde doek en maakte het alsmaar vuiler. Zacharias zei nogal laatdunkend: 'Het enige dat Perkamentus vorig jaar vertelde, was dat Carlo Kannewasser vermoord was door Jeweetwel en dat jij het lichaam van Kannewasser had teruggebracht naar Zweinstein. Hij gaf verder geen bijzonderheden en zei niet hoe Kannewasser precies was vermoord. Ik geloof dat iedereen graag zou willen weten -'

'Als jullie hier zijn om te horen hoe het is als Voldemort iemand vermoordt, kan ik jullie niet helpen,' zei Harry. Zijn woede, die tegenwoordig steeds dichter onder de oppervlakte leek te zitten, begon weer bij hem op te borrelen. Hij bleef strak naar het agressieve gezicht van Zacharias Smid staren,

maar was vastbesloten om niet naar Cho te kijken. 'Ik heb geen zin om over Carlo Kannewasser te praten, oké? Als je alleen daarom bent gekomen, kun je beter opkrassen.'
Hij keek boos naar Hermelien. Het was haar schuld, dacht hij; zij had besloten om hem voor gek te zetten, alsof hij een of andere zonderling was, en natuurlijk wilde iedereen weten wat voor bizar verhaal hij zou ophangen. Maar niemand stond op, zelfs Zacharias Smid niet, al bleef hij Harry aankijken.
'Nou,' zei Hermelien met een piepstemmetje. 'Nou... zoals ik al zei... als jullie willen leren om jezelf te verdedigen, moeten we bepalen hoe we dat zullen doen, hoe vaak we bij elkaar komen en waar -'
'Klopt het dat je een Patronus kunt oproepen?' vroeg het meisje met de lange vlecht onverwachts aan Harry.
De rest van de groep mompelde belangstellend.
'Ja,' zei Harry enigszins verdedigend.
'Een herkenbare Patronus?'
Die uitdrukking deed Harry ergens aan denken.
'Eh - ken je madame Bonkel toevallig?'
Het meisje glimlachte.
'Dat is mijn tante,' zei ze. ik ben Suzanne Bonkel. Ze heeft me verteld over je hoorzitting. Dus het klopt? Je kunt een Patronus in de vorm van een hert oproepen?'
'Ja,' zei Harry.
'Jemig, Harry!' zei Leo diep onder de indruk. 'Dat wist ik niet!'

'Ma zei dat Ron het niet overal mocht rondbazuinen,' zei Fred grijnzend tegen Harry. 'Ze zei dat je toch al genoeg aandacht kreeg.'
'Daar had ze gelijk in,' mompelde Harry en een paar mensen lachten.
De gesluierde heks die in haar eentje in de hoek zat, ging een beetje verzitten.
'En heb je echt een Basilisk gedood met dat zwaard in de kamer van Perkamentus?' vroeg Terry Bootsman. 'Dat zei een van de portretten toen ik vorig jaar bij Perkamentus moest komen...'
'Eh - ja, klopt, ja,' zei Harry.
Joost Flets-Frimel floot; de broertjes Krauwel keken hem vol ontzag aan en Belinda Broom zei zacht: 'Wauw!' Harry begon zich een beetje opgelaten te voelen; hij keek expres niet naar Cho.
'En in ons eerste jaar,' zei Marcel tegen de groep, 'heeft hij die Steen met Wijzers gered -'
'Steen der Wijzen!' siste Hermelien.
'Ja, die - uit de klauwen van Jeweetwel,' vervolgde Marcel.
De ogen van Hannah Albedil waren zo rond als Galjoenen.
'En dan hebben we het nog niet eens gehad,' zei Cho (Harry keek even naar haar; ze glimlachte naar hem en zijn maag maakte weer een salto), 'over de taken die hij vorig jaar moest volbrengen tijdens het Toverschool Toernooi. Toen heeft hij

het opgenomen tegen draken en meermensen en een Acromantula...'
Er klonk een hoop instemmend gemompel. Harry voelde zich vreselijk in verlegenheid gebracht, maar probeerde tegelijkertijd niet al te zelfvoldaan te kijken. Het feit dat Cho hem al die lof had toegezwaaid maakte het veel, veel moeilijker om te zeggen wat hij zich had voorgenomen.
'Hoor eens,' zei hij en iedereen zweeg meteen, 'ik... ik wil niet overdreven bescheiden doen of zo, maar... ik heb een hoop hulp gehad bij die dingen...'
'Niet met die draak,' zei Michel Kriek meteen. 'Dat was echt een cool staaltje vliegkunst...'
'Nou ja, oké,' zei Harry. Het leek hem ongepast om dat te ontkennen.
'En niemand heeft je geholpen om van de zomer die Dementors te verjagen,' zei Suzanne Bonkel.
'Nee,' zei Harry, 'nee, goed, ik weet wel dat ik ook het een en ander heb gedaan zonder hulp, maar het punt is -'
'Probeer je goedkoop te scoren zonder ons echt iets te laten zien?' zei Zacharias Smid.
'Weet je wat?' zei Ron luid voor Harry op kon treden. 'Waarom hou jij je kop niet?'
Misschien was de uitdrukking 'goedkoop scoren' extra slecht gevallen bij Ron; hij maakte in elk geval de indruk dat hij Zacharias het liefst een dreun zou willen geven. Zacharias

werd rood.
'Nou, we zijn hier om iets van hem te leren, en nu zegt hij dat hij er eigenlijk niets van kan,' zei hij.
'Dat zei hij helemaal niet,' snauwde Fred.
'Moeten we je oren uitspuiten?' vroeg George, die een lang en sinister metalen instrument uit een van de tassen van Zonko haalde.
'Of misschien een andere lichaamsopening? Het maakt ons niet uit waar we het insteken,' gromde Fred.
'Ja, goed,' zei Hermelien haastig, 'maar om verder te gaan... zijn we het er allemaal over eens dat we les willen hebben van Harry?'
Er klonk instemmend gemompel. Zacharias sloeg zijn armen over elkaar en zei niets, maar misschien was dat omdat hij al zijn waakzaamheid nodig had voor het instrument dat George in zijn hand hield.
'Prima,' zei Hermelien, opgelucht dat er eindelijk iets besloten was.
'Nou, dan is de volgende vraag hoe vaak we bij elkaar willen komen. Als dat niet minstens één keer per week is, heeft het weinig zin...'
'Wacht eens even,' zei Angelique, 'we moeten wel zeker weten dat het niet botst met onze Zwerkbaltraining.'
'Dat geldt ook voor ons,' zei Cho.
'En voor ons,' voegde Zacharias Smid eraan toe.

'We kunnen vast wel een avond vinden die iedereen schikt,' zei Hermelien ongeduldig. 'We hebben het over iets behoorlijk belangrijks; we moeten ons leren verdedigen tegen V-Voldemorts Dooddoeners -'
'Goed gezegd!' blafte Ernst Marsman; Harry had eigenlijk verwacht dat hij al veel eerder iets zou zeggen. 'Persoonlijk vind ik dit uitermate belangrijk, misschien wel belangrijker dan alle andere dingen die we dit jaar zullen doen, en dan reken ik onze SLIJMBALlen mee!'
Hij keek zelfvoldaan om zich heen, alsof hij verwachtte dat mensen zouden roepen: 'Dat meen je niet!' Toen dat niet gebeurde, vervolgde hij: 'Ik begrijp eerlijk gezegd niet waarom het Ministerie ons in deze cruciale periode met zo'n nutteloze lerares heeft opgezadeld. Het is duidelijk dat ze in een ontkenningsfase verkeren wat de terugkeer van Jeweetwel betreft, maar om ons een lerares in de maag te splitsen die ons actief verhindert om verdedigingsspreuken te gebruiken -'
'Volgens ons wil Omber ons geen Verweer tegen de Zwarte Kunsten leren omdat... omdat ze het idiote idee heeft dat Perkamentus de leerlingen als een soort privéleger zou kunnen gebruiken,' zei Hermelien.
'Ze denkt dat hij ons zou kunnen inzetten tegen het Ministerie.'
Vrijwel iedereen leek verbijsterd door dat nieuws, met uitzondering van Loena Leeflang, die opmerkte: 'Nou, dat is

logisch. Per slot van rekening heeft Droebel ook zijn eigen privéleger.'
'Wat?' zei Harry, totaal verbouwereerd door die onverwachte informatie.
'Ja, hij heeft een leger van Heliopaten,' zei Loena plechtig.
'Welnee,' snauwde Hermelien.
'Jawel,' zei Loena.
'Wat zijn Heliopaten?' vroeg Marcel, die er duidelijk geen steek van begreep.
'Vuurgeesten,' zei Loena. Ze sperde haar uitpuilende ogen open, zodat ze nog krankzinniger leek. 'Enorme, vlammende wezens die voort galopperen en alles verbranden waarmee ze -'
'Die bestaan niet, Marcel,' zei Hermelien snibbig.
'Ze bestaan wel degelijk!' zei Loena boos.
'Sorry hoor, maar wat heb je daar voor bewijs voor?' zei Hermelien kortaf.
'Er zijn genoeg ooggetuigenverslagen. Alleen omdat jij zo bekrompen bent dat je alles zelf moet zien voor je -'
'Hum, hum,' zei Ginny, die professor Omber zo goed nadeed dat verscheidene mensen geschrokken omkeken en toen lachten. 'Probeerden we niet vast te stellen hoe vaak we bij elkaar zouden komen?'
'Ja,' zei Hermelien vlug. 'Ja, klopt, Ginny.'
'Nou, eens in de week lijkt me prima,' zei Leo Jordaan.

'Als het maar niet -' begon Angelique.
'Ja, ja, we houden rekening met de Zwerkbaltraining,' zei Hermelien gespannen. 'Nou, dan moeten we ook nog besluiten waar we bij elkaar komen...'
Dat was een stuk moeilijker; iedereen dacht na.
'De bieb?' suggereerde Katja Bell na een korte stilte.
'Ik denk niet dat madame Rommella echt blij zal zijn als we vervloekingen oefenen in de bieb,' zei Harry.
'Een ongebruikt lokaal?' zei Daan.
'Ja,' zei Ron. 'Misschien mogen we het lokaal van Anderling gebruiken. Dat mocht Harry ook toen hij in training was voor het Toverschool Toernooi.'
Harry was er echter vrij zeker van dat Anderling deze keer niet zo meegaand zou zijn. Hermelien had dan misschien uitgebreid gecontroleerd of studie- en huiswerkgroepen waren toegestaan, maar hij had de indruk dat deze groep een stuk subversiever zou worden gevonden.
'Nou, we zullen proberen iets te vinden,' zei Hermelien. 'Zodra we plaats en tijdstip voor onze eerste bijeenkomst hebben bepaald, sturen we iedereen bericht.'
Ze rommelde in haar tas, haalde perkament en ganzenveer te voorschijn en aarzelde toen, alsof ze de moed verzamelde om iets onaangenaams te gaan zeggen.
'Ik - ik vind dat iedereen zijn naam moet opschrijven, zodat we weten wie aanwezig was. Maar ik vind ook,' zei ze en ze

haalde diep adem, 'dat we moeten afspreken dat we onze plannen niet aan de grote klok hangen. Dus als je tekent, betekent dat dat je Omber of anderen niet laat weten waar we mee bezig zijn.'
Fred pakte het perkament en zette vrolijk zijn handtekening, maar het viel Harry direct op dat verscheidene mensen niet al te blij leken met het vooruitzicht te moeten tekenen.
'Eh...' zei Zacharias langzaam. George probeerde het perkament aan hem door te geven, maar hij pakte het niet aan. 'Eh... nou... Ernst laat me wel weten wanneer de eerste bijeenkomst is.'
Maar Ernst had blijkbaar ook zijn bedenkingen. Hermelien keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan.
'Ik - nou ja - we zijn klassenoudsten,' flapte Ernst eruit. 'En als die lijst ontdekt wordt... ik bedoel... je zei zelf dat als Omber erachter komt...'
'En jij zei net dat dit het belangrijkste was dat je het hele jaar zou doen,' herinnerde Harry hem eraan.
'Ik - ja,' zei Ernst, 'ja, dat vind ik ook, alleen -'
'Ernst, denk je echt dat ik deze lijst zomaar rond zou laten slingeren?' zei Hermelien geërgerd.
'Nee. Nee, natuurlijk niet,' zei Ernst, die enigszins gerustgesteld leek. 'Ik- ja, natuurlijk teken ik.'
Na Ernst maakte niemand nog bezwaar, al zag Harry dat Cho's vriendin haar verwijtend aankeek voor ze haar handtekening

zette. Toen Zacharias als laatste had getekend, borg Hermelien het perkament zorgvuldig op in haar tas. Er heerste een merkwaardige stemming, alsof iedereen een soort contract had ondertekend.
'Nou, de klok tikt door,' zei Fred kordaat en hij stond op. 'George, Leo en ik moeten nog bepaalde gevoelige zaken aanschaffen. We zien jullie later wel.'
De anderen namen ook afscheid, in groepjes van twee of drie. Cho deed erg lang over het dichtmaken van haar tas, met haar lange, donkere haar als een gordijn voor haar gezicht, maar haar vriendin stond naast haar met haar armen over elkaar en ongeduldig klakkende tong, zodat Cho wel gedwongen was samen met haar weg te gaan. Terwijl haar vriendin haar naar buiten loodste, keek Cho even om en zwaaide naar Harry.
'Nou, dat ging best goed,' zei Hermelien vrolijk toen zij, Harry en Ron even later ook de Zwijnskop verlieten en het felle zonlicht instapten. Harry en Ron hadden hun flesje Boterbier nog in hun hand.
'Die Zacharias is een kwal,' zei Ron. Hij keek dreigend naar Smid, die nog net zichtbaar was in de verte.
'Ik mag hem ook niet,' gaf Hermelien toe, 'maar hij hoorde me met Ernst en Hannah praten aan de tafel van Huffelpuf en hij wilde graag meekomen, dus ik kon moeilijk nee zeggen. Maar hoe meer mensen, hoe beter, lijkt me - ik

bedoel, Michel Kriek en zijn kameraden zouden niet zijn gekomen als hij niet het vriendje van Ginny was geweest -'
Ron, die net zijn fles aan zijn mond had gezet om de laatste slok te nemen, verslikte zich en morste Boterbier over zijn gewaad.
'WAT is hij?' sputterde hij diep verontwaardigd, met oren die op lappen rauw vlees leken, is hij - is m'n zusje - hoe bedoel je, Michel Kriek?'
'Nou, daarom kwamen hij en zijn vrienden, denk ik - ze willen natuurlijk graag leren hoe ze zich moeten verdedigen, maar als Ginny niet aan Michel had verteld wat er aan de hand was -'
'Hoe lang is dit - wanneer zijn ze -'
'Ze hebben elkaar vorig jaar tijdens het Kerstbal leren kennen,' zei Hermelien bedaard. Ze bleef staan bij Pluimplukkers Verenwinkel in de hoofdstraat, waar een fraaie collectie fazantenveren in de etalage lag.
'Hmm... ik zou best een nieuwe veer kunnen gebruiken.'
Ze ging naar binnen en Harry en Ron volgden haar.
'Wie was Michel Kriek?' vroeg Ron woedend.
'Die donkere,' zei Hermelien.
'Die mocht ik niet,' zei Ron meteen.
'Wat een verrassing!' zei Hermelien zacht.
'Maar,' zei Ron, die achter Hermelien aanliep terwijl ze een rij veren in koperen potten bekeek, 'ik dacht dat Ginny op Harry was?'

Hermelien keek hem nogal meewarig aan en schudde haar hoofd.
'Ginny was op Harry, maar ze heeft maanden geleden de moed opgegeven. Niet dat ze je niet aardig vindt,' zei ze vriendelijk tegen Harry terwijl ze een lange, zwart met gouden veer bekeek.
Harry, die nog vol was van het feit dat Cho naar hem gezwaaid had, vond dit onderwerp niet zo boeiend als Ron, die letterlijk trilde van verontwaardiging, maar hij snapte nu opeens iets wat hij eerder nooit begrepen had.
'Dus daarom praat ze nu tegen me?' vroeg hij aan Hermelien. 'Eerst durfde ze haast niets tegen me te zeggen.'
'Precies,' zei Hermelien. 'Ja, ik denk dat ik deze neem...'
Ze liep naar de toonbank en telde vijftien Sikkels en twee Knoeten neer, met Ron nog steeds op haar hielen.
'Ron,' zei ze streng, toen ze zich omdraaide en op zijn tenen ging staan, 'dit is nou precies waarom Ginny je niet verteld heeft dat ze verkering heeft met Michel. Ze wist dat je het verkeerd zou opvatten, dus blijf er alsjeblieft niet over doorzeuren.'
'Hoe bedoel je? Ik vat helemaal niks verkeerd op! En je zal mij nergens over horen doorzeuren...' Ron bleef zacht en nijdig mopperen toen ze de dorpsstraat uit liepen.
Hermelien keek Harry aan, sloeg haar ogen ten hemel en terwijl Ron nog steeds verwensingen prevelde aan het adres

van Michel Kriek, fluisterde ze: 'En nu we het toch over Michel en Ginny hebben... hoe zit het met jou en Cho?'
'Hoe bedoel je?' vroeg Harry.
Het was alsof er kokend water naar zijn hoofd steeg, zodat zijn gezicht prikte in de koude buitenlucht. Was het echt zo opvallend geweest?
'Nou,' zei Hermelien met een flauwe glimlach, 'ze kon haar ogen niet van je afhouden.'
Het was Harry nooit eerder opgevallen hoe prachtig Zweinsveld eigenlijk wel was.

Hoofdstuk 17

ONDERWIJSDECREET NUMMER 24

Harry was het hele schooljaar nog niet zo gelukkig geweest als de rest van dat weekend. Hij en Ron besteedden het grootste deel van de zondag aan het inhalen van hun huiswerkachterstand. Dat kon je niet echt een pretje noemen, maar het herfstzonnetje bleef schijnen en in plaats van in de leerlingenkamer over tafel gebogen te zitten, namen ze hun boeken mee naar buiten en strekten ze zich uit aan de rand van het meer, in de schaduw van een grote beuk. Hermelien, die haar werk uiteraard allang af had, nam een paar bollen wol mee en behekste haar breinaalden, die naast haar klikten en flitsten en een stroom van mutsen en sjaals produceerden.
Harry voelde een geweldige voldoening bij de gedachte dat ze zich verzetten tegen Omber en het Ministerie en dat hij daarin een sleutelrol speelde. Hij moest steeds aan de bijeenkomst van zaterdag denken: de leerlingen die wilden dat hij hen Verweer tegen de Zwarte Kunsten zou leren... hun gezichten toen ze hoorden wat hij allemaal had gedaan... en Cho die hem had geprezen om zijn prestaties in het Toverschool Toernooi... Het feit dat die mensen niet dachten

dat hij een geschifte leugenaar was maar hem juist bewonderden, gaf hem zo'n oppepper dat hij maandagochtend nog steeds vrolijk was, ondanks het feit dat die dag zijn minst favoriete vakken op het programma stonden.
Ron en hij liepen vanuit hun slaapzaal de trap af en praatten over Angeliques plan om 's avonds tijdens de training aan een nieuwe manoeuvre te werken, de Luiaardligging. Pas halverwege de zonnige leerlingenkamer zagen ze dat er iets op het prikbord hing, dat al de nodige aandacht had getrokken.
Op het bord was een groot vel perkament bevestigd: zo groot dat het alle andere mededelingen bedekte - tweedehands spreukenboeken die te koop werden aangeboden, de lijsten met verbodsbepalingen die Argus Vilder steeds weer ophing, het trainingsschema van het Zwerkbalteam, aanbiedingen om bepaalde Chocokikkerplaatjes te ruilen, de nieuwste advertentie waarin de Wemels om proefpersonen vroegen, de weekenden waarop ze naar Zweinsveld mochten en de lijstjes van gevonden voorwerpen. Het nieuwe document was gedrukt in grote zwarte letters, met onderaan een heel officieel uitziend zegel en een nette, krullerige handtekening.

UIT NAAM VAN DE HOOG-INQUISITEUR VAN ZWEINSTEIN

Alle organisaties, verenigingen, teams, groepen en clubs van leerlingen zijn bij dezen ontbonden.
Een organisatie, vereniging, team, groep of club wordt gedefinieerd als zijnde drie of meer leerlingen die regelmatig bijeenkomen.
Permissie om nieuwe organisaties, verenigingen, teams en dergelijke op te richten, kan worden aangevraagd bij de Hoog-Inquisiteur (professor Omber).
Geen enkele organisatie, vereniging, team, groep of club mag bestaan zonder medeweten en goedkeuring van de Hoog-Inquisiteur.
Iedere leerling die een ongeoorloofde organisatie, vereniging, team, groep of club opricht of zich daarbij aansluit, zal van school worden verwijderd.
Het bovenstaande is in overeenstemming met Onderwijsdecreet Nummer 24
Was getekend: Dorothea Johanna Omber, Hoog-lnquisiteur.

Harry en Ron lazen het document over de hoofden van een paar ongeruste tweedejaars.
'Wordt de Fluimstenenclub nu opgeheven?' vroeg een van hen aan zijn vriend.
'Met Fluimstenen zit je wel goed,' zei Ron somber en de tweedejaars schrok. 'Maar ik denk niet dat wij zoveel geluk zullen hebben, jij wel?' zei hij tegen Harry terwijl de

tweedejaars haastig wegliepen.
Harry las het document nog een keer. Het gelukkige gevoel dat hij sinds zaterdag had gehad was totaal verdwenen. Hij kookte van woede.
'Dit is geen toeval,' zei hij met gebalde vuisten. 'Ze weet ervan.'
'Kan niet,' zei Ron.
'Er zaten mensen te luisteren in de kroeg. En laten we wel wezen: we weten niet wie we kunnen vertrouwen van de lui die kwamen opdagen... iemand kan gemakkelijk naar Omber zijn gestapt...'
'Zacharias Smid!' zei Ron en hij stompte met zijn vuist in zijn hand. 'Of - die Michel Kriek vond ik ook een achterbaks kereltje, jij niet?'
'Zou Hermelien dit al gezien hebben?' zei Harry, die naar de deur van de meisjesslaapzalen keek.
'Laten we het haar gaan vertellen,' zei Ron. Hij holde naar de deur, gooide hem open en rende de wenteltrap op.
Toen hij op de zesde tree was klonk er een luid, loeiend, claxonachtig geluid en versmolten de treden tot een gladde, spiraalvormige stenen glijbaan. Ron probeerde nog even door te rennen, met wild maaiende armen, maar toen viel hij achterover, gleed van de splinternieuwe roetsjbaan af en kwam aan Harry's voeten tot stilstand.
'Eh - volgens mij mogen we niet op de meisjesslaapzaal komen,' zei Harry. Hij hees Ron overeind en deed zijn best

om niet te lachen.
Twee vierdejaars meisjes gleden vrolijk van de stenen glijbaan af.
'Ooo, wie probeerde er boven te komen?' gniffelden ze, terwijl ze overeind sprongen en Harry en Ron koket aankeken.
'Ik,' zei Ron, die er nogal verfomfaaid uitzag, 'Ik wist niet dat dit zou gebeuren. Het is niet eerlijk!' zei hij tegen Harry terwijl de meisjes giechelend naar het portretgat liepen. 'Hermelien mag wel op onze slaapzaal komen! Waarom mogen wij dan niet -'
'Nou, het is een ouderwetse regel,' zei Hermelien, die kalm het kleedje onderaan de trap op gleed en opstond. 'Volgens Een Beknopte Geschiedenis van Zweinstein vonden de stichters jongens minder betrouwbaar dan meisjes. Maar waarom probeerden jullie boven te komen?'
'Om jou te halen - moet je dit zien!' zei Ron, die haar meetrok naar het prikbord.
Hermeliens blik gleed over het perkament en haar gezicht verstarde.
'Iemand heeft ons verlinkt!' zei Ron boos.
'Dat kan niet,' zei Hermelien zacht.
'Je bent zo naïef!' zei Ron. 'Omdat jij nou toevallig betrouwbaar en eerlijk bent, denk je dat iedereen -'
'Nee, ik bedoel dat niemand dat gedaan kan hebben omdat ik

een vloek heb uitgesproken over het perkament dat we getekend hebben,' zei Hermelien grimmig. 'Geloof me, als er iemand geklikt heeft tegen Omber, weten we direct wie het was en zal hij daar heel veel spijt van krijgen.'
'Wat gebeurt er dan?' vroeg Ron gretig.
'Nou, laat ik het zo stellen,' zei Hermelien. 'De puisten van Herpine Zoster verbleken daarbij tot een paar grappige sproetjes. Vooruit, laten we gaan ontbijten en kijken wat de rest ervan vindt... zouden ze dit ook op de andere afdelingen gezien hebben?'
Zodra ze de Grote Zaal binnenkwamen, werd duidelijk dat het document van Omber niet alleen in de toren van Griffoendor was opgehangen. Het geroezemoes klonk merkwaardig intens en er was meer drukte in de zaal dan anders, omdat allerlei mensen heen en weer liepen langs de tafels om te bespreken wat ze gelezen hadden. Harry, Ron en Hermelien waren nauwelijks gaan zitten toen Marcel, Daan, Fred, George en Ginny zich bij hen voegden.
'Hebben jullie het gezien?'
'Zou ze het weten?'
'Wat moeten we nu?'
Ze keken allemaal naar Harry. Hij controleerde even of er leraren in de buurt waren.
'We gaan gewoon door natuurlijk,' zei hij zachtjes.
'Ik wist wel dat je dat zou zeggen,' zei George breed grijnzend

en hij gaf Harry een klap op zijn schouder.
'Onze klassenoudsten ook?' zei Fred, die Ron en Hermelien vragend aankeek.
'Uiteraard,' zei Hermelien koeltjes.
'Daar heb je Ernst en Hannah,' zei Ron, die over zijn schouder keek.
'Plus die lui van Ravenklauw en Smid... niemand zit onder de puisten.'
Hermelien schrok. 'Die puisten doen er niet toe! Ze mogen hier niet naartoe komen! Stelletje stomkoppen! Dat is vreselijk verdacht - ga zitten!' zei ze geluidloos tegen Ernst en Hannah en ze wuifde hen terug naar de tafel van Huffelpuf.
'Later! We - bespreken - het - later.'
'Ik zeg het wel tegen Michel,' zei Ginny ongeduldig en ze sprong op.
'Stomme idioot...'
Ze liep haastig naar de tafel van Ravenklauw en Harry keek haar na. Cho zat niet ver van hem vandaan en praatte met het meisje dat ook in de Zwijnskop was geweest. Zou ze zo schrikken van Ombers aankondiging dat ze hem niet meer zou durven ontmoeten?
Maar pas toen ze de Grote Zaal verlieten en op weg wilden gaan naar Geschiedenis van de Toverkunst, bleek wat voor gevolgen Ombers document werkelijk had.
'Harry! Ron!'

Angelique kwam aanhollen. Ze maakte een radeloze indruk. 'Maak je niet druk,' zei Harry zacht tegen haar. 'We gaan gewoon door met -'
'Beseffen jullie wel dat dit ook voor Zwerkbal geldt?' viel Angelique hem in de rede. 'We moeten toestemming vragen om door te mogen gaan met het team van Griffoendor!'
'Wat?' zei Harry.
'Dat meen je niet!' zei Ron ontzet.
'Je hebt het toch zelf gelezen? Teams worden uitdrukkelijk genoemd! Luister, Harry... ik vraag het je nog één keer... hou je alsjeblieft, alsjeblieft in als Omber erbij is, anders mogen we misschien helemaal niet meer spelen!'
'Goed, goed,' zei Harry, want Angelique stond op het punt om in tranen uit te barsten. 'Maak je geen zorgen, ik zal me gedragen...'
'Ik wil wedden dat Omber bij Geschiedenis van de Toverkunst is,' zei Ron boos. 'Ze heeft Kist nog niet geïnspecteerd... ik weet zeker dat ze er is...'
Maar hij vergiste zich; de enige leraar in het lokaal was professor Kist zelf. Hij zweefde zoals gewoonlijk een paar centimeter boven zijn stoel en maakte aanstalten om zijn geneuzel over de reuzenoorlogen voort te zetten. Harry deed deze keer niet eens meer een poging om te luisteren; hij tekende poppetjes op zijn perkament en negeerde de vele porren en boze blikken van Hermelien, tot ze hem echt

pijnlijk in zijn ribben stootte en hij boos opkeek.
'Wat?'
Ze wees op het raam en Harry zag Hedwig op het smalle kozijn zitten. Ze staarde hem aan door het dikke glas en had een brief aan haar poot. Harry snapte het niet; ze kwamen net van het ontbijt. Waarom had ze haar brief toen niet bezorgd, zoals ze altijd deed? Veel van zijn klasgenoten keken ook naar Hedwig.
'Ik heb haar toch altijd zo'n prachtige uil gevonden. Ze is echt beeldschoon,' verzuchtte Belinda tegen Parvati.
Harry keek even naar professor Kist, maar die bleef zijn aantekeningen voorlezen, zich er totaal niet van bewust dat de leerlingen nog minder aandacht voor hem hadden dan gewoonlijk. Harry liet zich stilletjes van zijn stoel glijden en liep gebukt langs de tafeltjes naar het raam. Hij schoof de knip weg en maakte het raam heel langzaam open.
Hij had verwacht dat Hedwig haar poot zou uitsteken zodat hij de brief kon losmaken en dat ze daarna naar de Uilenvleugel zou vliegen, maar zodra het raam ver genoeg open was, hipte ze droefgeestig krassend naar binnen. Harry deed het raam dicht, keek ongerust naar professor Kist, bukte zich weer en liep zo snel mogelijk terug naar zijn plaats, met Hedwig op zijn schouder. Hij ging zitten, zette Hedwig op zijn schoot en wilde de brief losmaken.
Pas toen besefte hij dat Hedwigs veren merkwaardig

verfomfaaid waren; sommige waren verbogen en ze hield een van haar vleugels in een vreemde hoek.
'Ze is gewond!' fluisterde Harry. Hij keek nog wat beteren Hermelien en Ron bogen zich naar hem toe; Hermelien legde zelfs haar veer neer.
'Kijk - ze heeft iets aan haar vleugel -'
Hedwig trilde; toen Harry voorzichtig haar vleugel aanraakte maakte ze een sprongetje, zette haar veren op en staarde hem verwijtend aan.
'Professor Kist,' zei Harry luid en iedereen keek naar hem. 'Ik voel me niet goed.'
Professor Kist legde zijn aantekeningen neer. Zoals gewoonlijk leek hij stomverbaasd dat hij zich in een lokaal vol mensen bevond.
'Niet goed?' herhaalde hij wazig.
'Helemaal niet goed,' zei Harry gedecideerd. Hij stond op, met Hedwig achter zijn rug. 'Ik denk dat ik beter even naar de ziekenzaal kan gaan.'
'Ja,' zei professor Kist, die duidelijk op het verkeerde been gezet was. 'Ja... ja... de ziekenzaal... nou, ga dan maar, Peeters...'
Buiten het lokaal zette Harry Hedwig weer op zijn schouder en liep haastig door de gang. Pas toen professor Kist hem niet meer door de deur kon zien, bleef hij staan. Hagrid zou natuurlijk zijn eerste keuze zijn geweest om Hedwig te

behandelen, maar omdat hij geen idee had waar Hagrid uithing, kon hij alleen maar hopen dat professor Varicosus hem zou willen helpen.
Hij keek uit het raam. Het was winderig en bewolkten er was niemand te zien bij Hagrids huisje; als Varicosus geen les gaf, was ze waarschijnlijk in de leraarskamer. Hij liep de trap af; Hedwig kraste zwakjes en zwaaide heen en weer op zijn schouder.
Twee stenen waterspuwers flankeerden de deur van de leraarskamer. Toen Harry aan kwam lopen kraste de een: 'Heb je geen les, jochie?'
'Dit is dringend,' zei Harry kortaf.
'Oooo, dringend! Je meent het?' zei de andere spuwer met een hoge stem. 'Nou, dan past ons slechts een nederig stilzwijgen, nietwaar?'
Harry klopte. Hij hoorde voetstappen, de deur ging open en hij stond oog in oog met professor Anderling.
'Je bent toch niet wéér weggestuurd?' zei ze meteen en haar vierkante brillenglazen fonkelden dreigend.
'Nee, professor!' zei Harry haastig.
'Wat doe je dan hier?'
'Blijkbaar is het dringend,' zei de tweede spuwer hatelijk.
'Ik zoek professor Varicosus,' legde Harry uit. 'Mijn uil is gewond.'
'Een gewonde uil, zei je?'

Professor Varicosus verscheen naast professor Anderling; ze rookte een pijp en had de Ochtendprofeet in haar hand.
'Ja,' zei Harry, en hij tilde Hedwig voorzichtig van zijn schouder. 'Ze kwam later dan de andere postuilen en er is iets raars met haar vleugel, kijk maar -'
Professor Varicosus stak haar pijp stevig tussen haar tanden en nam Hedwig over. Professor Anderling keek toe.
'Hmm,' zei professor Varicosus. Haar pijp bewoog een beetje terwijl ze praatte. 'Zo te zien is ze door iets aangevallen. Ik zou alleen niet weten wat. Terzielers proberen natuurlijk af en toe een vogel te pakken, maar Hagrid heeft de Terzielers van Zweinstein geleerd om uilen met rust te laten.'
Harry wist niet wat Terzielers waren en het kon hem ook niets schelen; hij wilde alleen horen dat het weer goed zou komen met Hedwig. Professor Anderling keek Harry echter doordringend aan en zei: 'Weet je hoe ver deze uil gereisd heeft, Potter?'
'Eh,' zei Harry. 'Ze komt uit Londen, geloof ik.'
Hun blikken kruisten elkaar en aan de manier waarop Anderling haar wenkbrauwen fronste, zag hij dat ze begreep dat hij daarmee Grimboudplein 12 bedoelde. Professor Varicosus haalde een monocle uit de binnenzak van haar gewaad, klemde die in haar oog en bestudeerde Hedwigs vleugel. 'Ik denk dat ik dit wel kan genezen als je haar bij me achterlaat, Potter,' zei ze. 'Ze mag toch een paar dagen geen

grote afstanden vliegen.'
'Eh - goed - bedankt,' zei Harry op het moment dat de bel ging.
'Geen probleem,' zei professor Varicosus kortaf en ze wilde zich omdraaien.
'Wacht even, Wilhelmina!' zei professor Anderling. 'De brief van Potter!'
'O ja!' zei Harry, die het rolletje perkament aan Hedwigs poot helemaal vergeten was. Professor Varicosus gaf het aan Harry en ging de leraarskamer weer binnen, samen met Hedwig, die Harry aanstaarde alsof ze niet kon geloven dat hij haar zomaar weggaf. Harry, die zich enigszins schuldig voelde, wilde ook gaan, maar professor Anderling riep hem terug.
'Potter!'
'Ja, professor?'
Ze keek even naar links en rechts; uit beide richtingen kwamen er leerlingen aan.
'Denk eraan,' zei ze vlug en zachtjes, met een blik op het rolletje perkament in zijn hand, 'dat de communicatiekanalen van en naar Zweinstein mogelijk in de gaten worden gehouden.'
'Ik -' zei Harry, maar de massa leerlingen die kwam aanstromen door de gang had hen bijna bereikt. Professor Anderling knikte kort en ging de leraarskamer binnen en Harry werd door de menigte meegevoerd naar de

binnenplaats. Hij zag Ron en Hermelien in een beschut hoekje staan met de kragen van hun mantels opgezet tegen de wind. Harry liep haastig naar hen toe en maakte ondertussen het rolletje perkament open. Er stonden vijf woorden op, in het handschrift van Sirius: Vandaag, zelfde plaats, zelfde tijd.
'Is alles goed met Hedwig?' vroeg Hermelien bezorgd zodra Harry binnen gehoorsafstand was.
'Wat heb je met haar gedaan?' vroeg Ron. 'Naar Varicosus gebracht,' zei Harry. 'En ik heb Anderling ook even gesproken... moet je horen...'
Hij vertelde wat professor Anderling had gezegd. Tot zijn verbazing waren ze geen van beiden geschokt. Integendeel, ze keken elkaar veelbetekenend aan.
'Wat?' zei Harry, die van Ron naar Hermelien keek.
'Nou, ik zei net tegen Ron... stel dat iemand geprobeerd heeft om Hedwig te onderscheppen? Ik bedoel, ze is toch nog nooit eerder gewond geraakt tijdens een vlucht?'
'Van wie was die brief trouwens?' vroeg Ron, die het rolletje perkament pakte.
'Van Snuffel,' zei Harry zacht.
'"Zelfde plaats, zelfde tijd"? Bedoelt hij het haardvuur in de leerlingenkamer?'
'Dat lijkt me nogal duidelijk,' zei Hermelien, die het briefje ook las. Ze leek slecht op haar gemak. 'Ik hoop maar dat niemand anders dit heeft gelezen...'

'Het was nog verzegeld en zo,' zei Harry, die niet alleen probeerde om Hermelien gerust te stellen, maar ook zichzelf. 'En niemand zou begrijpen wat ermee bedoeld werd als ze niet wisten waar wij hem eerder hadden gesproken. Toch?'
'Ik weet het niet,' zei Hermelien ongerust. Ze hees haar tas over haar schouder toen de bel weer ging. 'Het is niet moeilijk om zo'n briefje met behulp van toverkracht opnieuw te verzegelen... en als het Haardrooster in de gaten wordt gehouden... maar ik zou niet weten hoe we hem kunnen waarschuwen dat hij beter niet kan komen zonder het risico te lopen dat ook dat bericht onderschept wordt!'
In gedachten verzonken sjokten ze de stenen trap af, op weg naar Toverdranken, maar onder aan de trap schrokken ze op uit hun overpeinzingen. Draco Malfidus zwaaide voor de kerker van Sneep met een officieel uitziend perkament en praatte veel harder dan nodig was, zodat ze ieder woord konden verstaan.
'Ja, Omber gaf het Zwerkbalteam van Zwadderich direct toestemming om te blijven spelen. Ik heb het haar vanochtend meteen gevraagd en het was min of meer een formaliteit. Ik bedoel, ze kent mijn vader goed, die is kind aan huis op het Ministerie... dat Griffoendor ook mag blijven spelen, lijkt me heel wat minder waarschijnlijk.'
'Ga er niet op in,' fluisterde Hermelien smekend tegen Harry en Ron, die allebei met strakke gezichten en gebalde vuisten

naar Malfidus keken. 'Daar is hij juist op uit.'
'Ik bedoel,' zei Malfidus nog iets harder, terwijl hij Harry en Ron met een boosaardige schittering in zijn grijze ogen aankeek, 'als het om invloed op het Ministerie gaat, kunnen ze het wel schudden... te oordelen naar wat mijn vader zegt, zoeken ze al jaren een excuus om Arthur Wemel te kunnen ontslaan en wat Potter betreft... volgens mijn vader duurt het niet lang meer voor het Ministerie hem laat opsluiten in het St. Holisto... blijkbaar hebben ze daar een speciale afdeling voor mensen wier hersens zijn aangetast door toverkracht...'
Malfidus trok een gekke bek, met openhangende mond en rollende ogen. Korzel en Kwast lachten grommend, zoals gewoonlijk, en Patty Park krijste het uit.
Iets botste keihard tegen Harry's schouder en duwde hem opzij. Een fractie van een seconde later besefte hij dat het Marcel was, die recht op Malfidus afstormde.
'Marcel, nee!'
Harry sprong naar voren en greep Marcel bij de achterkant van zijn gewaad; Marcel spartelde verwoed tegen en probeerde zich uit alle macht op Malfidus te storten, die even uiterst geschokt leek.
'Help me!' riep Harry tegen Ron. Hij wist zijn arm om Marcels nek te slaan en sleurde hem weg bij de Zwadderaars. Korzel en Kwast spanden hun spieren terwijl ze voor Malfidus gingen staan, klaar om erop los te rammen. Ron

greep Marcel bij zijn arm en sleepte hem samen met Harry terug naar de rij van Griffoendor. Marcels gezicht was vuurrood; door de druk van Harry's arm op zijn keel was hij niet goed te verstaan, maar af en toe sputterde hij een herkenbaar woordje.
'Niet... grappig... mag niet... Holisto... lesje... leren...'
De deur van de kerker ging open en Sneep verscheen. Zijn zwarte ogen gleden langs de rij van Griffoendor en bleven rusten op Harry en Ron, die nog steeds met Marcel worstelden.
'Zijn we aan het vechten, Potter, Wemel, Lubbermans?' zei Sneep met zijn kille, smalende stem. 'Tien punten aftrek voor Griffoendor. Laat Lubbermans los, Potter, of je kunt nablijven. Naar binnen, allemaal.'
Harry liet Marcel los, die hem hijgend en woedend aankeek.
'Ik moest wel,' zei Harry, ook al naar adem happend. 'Korzel en Kwast hadden gehakt van je gemaakt.'
Marcel zei niets; hij griste zijn tas van de grond en ging nijdig de kerker in.
'Wat had dat te betekenen, in Merlijns naam?' zei Ron.
Harry gaf geen antwoord. Hij wist waarom het onderwerp van mensen die in het St. Holisto lagen met een magische hersenbeschadiging zo pijnlijk was voor Marcel, maar hij had Perkamentus beloofd dat hij niemand over Marcels geheim zou vertellen. Zelfs Marcel wist niet dat Harry het wist.

Harry, Ron en Hermelien gingen op hun gebruikelijke plaats achter in de kerker zitten en pakten perkament, ganzenveren en hun exemplaren van Duizend Magische Kruiden en Paddestoelen. De hele klas fluisterde over wat Marcel had gedaan, maar toen Sneep de kerkerdeur galmend dichtsloeg, werd het onmiddellijk stil.
'Jullie zullen merken,' zei Sneep zacht en schamper, 'dat we vandaag bezoek hebben.'
Hij gebaarde naar een schemerige hoek van de kerker en Harry zag professor Omber met haar klembord op haar knie. Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen opzij naar Ron en Hermelien. Sneep en Omber, de twee leraren die hij het meeste haatte. Hij wist niet wie hij het liefst het onderspit zag delven.
'We gaan vandaag verder met ons Krachtwater. Jullie brouwsels staan er nog van de vorige les; als ze correct zijn samengesteld, zouden ze in het weekend goed gerijpt moeten zijn. De instructies -' hij zwaaide met zijn toverstok '- staan op het bord. Ga jullie gang.'
Het eerste halfuur van de les maakte professor Omber alleen maar aantekeningen. Harry was heel geïnteresseerd in haar vragen aan Sneep; zo geïnteresseerd dat hij weer slordig werd met zijn toverdrank.
'Salamanderbloed, Harry!' kreunde Hermelien, die voor de derde keer zijn pols greep zodat hij niet het verkeerde

ingrediënt zou toevoegen. 'Geen granaatappelsap!'
'Ja, oké,' zei Harry vaag. Hij zette de fles neer, maar bleef naar de hoek van Omber kijken. Ze stond op. 'Ha!' zei Harry zacht, terwijl ze tussen twee rijen tafeltjes door naar Sneep liep, die zich over de ketel van Daan Tomas boog.
'Nou, de leerlingen lijken me vrij ver gevorderd voor hun leeftijd,' zei ze kordaat tegen Sneeps rug. 'Al weet ik niet of het verstandig is om een drank als Krachtwater te behandelen. Ik denk dat het Ministerie graag zou zien dat die van het lesprogramma verwijderd wordt.'
Sneep kwam langzaam overeind, draaide zich om en keek haar aan.
'En... hoe lang geeft u al les op Zweinstein?' vroeg ze met haar veer boven haar klembord.
'Veertien jaar,' antwoordde Sneep. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk. Harry, die hem nauwlettend in de gaten hield, gooide een paar druppels in zijn brouwsel; dat siste onheilspellend en veranderde van turkooisblauw in oranje.
'Ik heb begrepen dat u eerst gesolliciteerd hebt naar de functie van leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten?' vroeg Omber.
'Ja,' zei Sneep kalm.
'Maar u bent afgewezen?'
Sneep keek haar schamper aan.
'Dat lijkt me nogal duidelijk.'

Professor Omber schreef op haar klembord.
'En sinds u op Zweinstein werkt, hebt u regelmatig gesolliciteerd naar de functie van leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten?'
'Ja,' zei Sneep zacht en vrijwel zonder zijn lippen te bewegen. Hij was woedend.
'Hebt u enig idee waarom Perkamentus uw sollicitatie steeds heeft afgewezen?' vroeg Omber.
'Dat kunt u beter aan hem vragen,' zei Sneep schokkerig.
'O, dat zal ik zeker doen,' zei Omber met haar suikerzoete glimlach.
'Ik neem aan dat dit ter zake doet?' zei Sneep, met zijn zwarte ogen half dichtgeknepen.
'Jazeker,' zei professor Omber. 'Ja, het Ministerie wil zo veel mogelijk informatie over de - eh - achtergrond van alle leraren.'
Ze draaide zich om, liep naar Patty Park en begon vragen te stellen over de lessen. Sneep keek naar Harry en hun blikken kruisten elkaar, maar toen richtte Harry haastig zijn aandacht op zijn toverdrank, die gestold was tot een smerige massa en sterk naar brandend rubber rook.
'Alweer nul punten, Potter,' zei Sneep boosaardig en hij leegde Harry's ketel met een zwaai van zijn toverstok. 'Je maakt een werkstuk voor me over de juiste samenstelling van deze drank, waarin je aangeeft hoe en waarom je in de fout

bent gegaan. Volgende les inleveren. Begrepen?'
'Ja,' zei Harry woedend. Sneep had hun al huiswerk opgegeven en 's avonds was er Zwerkbaltraining; dit betekende weer slapeloze nachten. Het leek opeens ondenkbaar dat hij zich die ochtend zo vrolijk had gevoeld toen hij wakker werd. Hij verlangde nu alleen nog naar het einde van deze dag.
'Misschien spijbel ik wel bij Waarzeggerij,' zei hij somber toen ze na het middageten op de binnenplaats stonden en de wind aan de zomen van gewaden en de randen van hoeden plukte, 'Ik zeg dat ik ziek ben, dan kan ik dat werkstuk voor Sneep schrijven en hoef ik niet de halve nacht op te blijven.'
'Je kunt niet spijbelen bij Waarzeggerij,' zei Hermelien streng. 'Moet je horen wie dat zegt! Jij bent destijds gewoon weggelopen bij Waarzeggerij, je haat Zwamdrift!' zei Ron verontwaardigd.
'Ik haat haar niet,' zei Hermelien verheven, 'Ik vind haar alleen een oude charlatan en een vreselijk slechte lerares. Maar Harry heeft Geschiedenis van de Toverkunst al gemist en ik vind niet dat hij vandaag nog meer lessen moet overslaan!'
Daar zat zoveel waars in dat Harry een halfuur later een plaatsje zocht in het warme, weeïg zoet ruikende Waarzeggerijlokaal. Hij was boos op alles en iedereen. Professor Zwamdrift deelde exemplaren uit van Het

Droomorakel. Harry vond dat het veel nuttiger zou zijn om Sneeps strafwerk te maken dan te proberen een soort logica te ontdekken in een hoop verzonnen dromen.
Blijkbaar was hij niet de enige die in een slecht humeur was. Professor Zwamdrift gooide een Droomorakel met een klap op het tafeltje van Harry en Ron en liep met nors getuite lippen verder; het volgende Orakel smeet ze naar Daan en Simon, waarbij ze bijna Simons hoofd raakte, en het laatste duwde ze met zo'n kracht tegen Marcels borst dat hij van zijn poef gleed.
'Nou, ga je gang!' zei professor Zwamdrift luid. Haar stem was hoog en lichtelijk hysterisch. 'Jullie weten wat je moet doen! Of ben ik zo'n bedroevend slechte lerares dat jullie niet eens weten hoe je een boek moet openslaan?'
De leerlingen staarden eerst verbluft naar Zwamdrift en toen naar elkaar. Harry dacht dat hij wist wat er aan de hand was. Terwijl professor Zwamdrift nijdig terugliep naar haar hoge stoel, met haar uitvergrote ogen vol tranen, boog hij zich naar Ron en mompelde: 'Volgens mij heeft ze de uitslag van haar inspectie binnen.'
'Professor?' zei Parvati Patil zacht en geschrokken (Belinda en zij hadden professor Zwamdrift altijd nogal bewonderd). 'Professor, is er iets eh - mis?'
'Mis!' riep professor Zwamdrift met een stem die overliep van emotie. 'Nee, natuurlijk niet! Ik ben beledigd, zeker... er zijn

insinuaties gedaan... ongegronde beschuldigingen uitgesproken... maar er is niets mis, welnee!'
Ze haalde diep en trillend adem en wendde haar blik af. Tranen van woede rolden over haar wangen.
'Ik zwijg,' zei ze gesmoord, 'over zestien jaar trouwe dienst... dat is blijkbaar niemand opgevallen... maar ik laat me niet beledigen! Dat weiger ik!'
'Maar professor, wie beledigt u dan?' vroeg Parvati timide.
'De gevestigde orde!' zei professor Zwamdrift met een diepe, dramatisch stokkende stem. 'Ja, degenen wier ogen zo verblind zijn door het aardse dat ze niet kunnen Zien wat ik Zie, niet Weten wat ik Weet... uiteraard zijn wij Zieners altijd gevreesd en vervolgd... dat is helaas ons noodlot.'
Ze slikte moeizaam, droogde haar natte wangen met de punt van haar omslagdoek, haalde een klein, geborduurd zakdoekje uit haar mouw en snoot keihard haar neus, met een geluid alsof Foppe een scheet nadeed. Ron grinnikte en Belinda keek hem walgend aan.
'Professor,' zei Parvati, 'bedoelt u... komt het door professor Omber...'
'Praat me niet van dat mens!' riep professor Zwamdrift, die met rinkelende armbanden en flonkerende brillenglazen overeind sprong. 'Ga verder met jullie werk!'
De rest van de les beende ze tussen de tafeltjes door, terwijl er nog steeds tranen onder haar bril uitlekten, en mompelde

ze dreigementen.
"... grote kans dat ik opstap... de vernedering... voorwaardelijk geschorst... we zullen zien... hoe durft ze...'
'Jij en Omber hebben iets gemeen,' zei Harry tegen Hermelien toen ze elkaar weer zagen bij Verweer tegen de Zwarte Kunsten. 'Zij denkt ook dat Zwamdrift een charlatan is... blijkbaar heeft ze proeftijd gekregen.'
Terwijl hij dat zei kwam Omber binnen. Ze had haar zwarte fluwelen strik weer op en keek uiterst zelfvoldaan.
'Goedemiddag, jongens en meisjes.'
'Goedemiddag, professor Omber,' klonk het mat.
'Toverstokken weg, graag.'
Maar niemand verroerde zich; deze keer had geen enkele leerling de moeite genomen om zijn of haar toverstok te pakken.
'Sla pagina 34 van Magische Verdedigingstheorie op en lees het Derde Hoofdstuk: "De Argumenten voor een Niet-Offensieve Reactie op een Magische Aanval". Ik wil -'
'- niemand horen praten,' fluisterden Harry, Ron en Hermelien in koor.
'Géén Zwerkbaltraining,' zei Angelique hol toen Harry, Ron en Hermelien na het avondeten terugkeerden in de leerlingenkamer.
'Maar ik heb me beheerst!' zei Harry ontzet. 'Ik heb niets tegen haar gezegd, Angelique, ik zweer het -'

'Weet ik, weet ik,' zei Angelique neerslachtig. 'Ze zei dat ze tijd nodig had om erover na te denken.'
'Waarover?' zei Ron boos. 'Ze heeft de Zwadderaars wel toestemming gegeven; waarom ons dan niet?'
Maar Harry wist maar al te goed hoe Omber zou genieten van haar dreigement om Griffoendor geen Zwerkbal meer te laten spelen. Hij begreep dat ze dat wapen niet snel uit handen zou geven. 'Nou,' zei Hermelien, 'laten we het van de positieve kant bekijken je hebt nu in elk geval tijd om dat werkstuk voor Sneep te maken!'
'Noem je dat positief?' snauwde Harry en Ron keek Hermelien ongelovig aan. 'Geen Zwerkbaltraining, maar wel extra Toverdranken?'
Harry plofte in een stoel, haalde met tegenzin zijn werkstuk voor Sneep uit zijn tas en ging aan de slag. Hij kon zich heel moeilijk concentreren: hij wist dat Sirius pas veel later in het vuur zou verschijnen, maar toch keek hij onwillekeurig om de paar minuten naar de vlammen. Bovendien was het een ongelooflijke herrie in de leerlingenkamer: Fred en George hadden zo te zien eindelijk een prototype van de Spijbelsmuldoos geperfectioneerd en demonstreerden dat nu om de beurt aan een juichende en joelende menigte.
Eerst nam Fred een hap van de oranje helft van een snoepje, waarna hij met veel misbaar overgaf in een emmer. Vervolgens propte hij de paarse helft van het snoepje in zijn

mond en hield hij onmiddellijk op met braken. Leo Jordaan, die assisteerde bij de demonstratie, verwijderde het braaksel regelmatig met behulp van dezelfde Verdwijnspreuk die Sneep ook op Harry's toverdranken had losgelaten.
Door het vrijwel onophoudelijke gekokhals en gejuich en de kreten van Fred en George die bestellingen opnamen van leerlingen, kostte het Harry heel veel moeite om zich te concentreren op het juiste recept voor Krachtwater. Hermelien maakte de zaak er ook niet beter op; het gejoel van de leerlingen en het gekletter waarmee het braaksel in de emmer spatte, werd afgewisseld door haar luide, afkeurende gesnuif, dat Harry bijna nog meer afleidde.
'Zeg dan dat ze moeten ophouden!' zei hij geïrriteerd nadat hij voor de vierde keer de verkeerde hoeveelheid gemalen griffioenklauw had opgeschreven en weer doorgestreept.
'Dat kan ik niet. Technisch gesproken doen ze niets verkeerds,' zei Hermelien verbeten. 'Als ze die smerige dingen zelf willen opeten, hebben ze daar het volste recht toe en ik heb ook nergens een regel kunnen vinden waarin staat dat die andere idioten ze niet mogen kopen, tenzij onomstotelijk is vastgesteld dat ze gevaarlijk zijn en dat is niet zo.'
Hermelien, Harry en Ron keken hoe George met een boog in de emmer kotste, de paarse helft van zijn snoepje inslikte, zich breed grijnzend oprichtte en met opgeheven armen het

langdurige applaus in ontvangst nam.
'Weet je, ik snap niet waarom Fred en George maar drie SLIJMBALlen hebben gehaald,' zei Harry, die keek hoe de tweeling samen met Leo goudstukken ophaalden onder de gretige toeschouwers. 'Ze weten echt wat ze doen.'
'Ze doen alleen dingen die er misschien spectaculair uitzien, maar waar niemand iets aan heeft,' zei Hermelien laatdunkend.
'Waar niemand iets aan heeft?' zei Ron ongelovig. 'Hermelien, ze hebben al zo'n zesentwintig Galjoenen verdiend!'
Het duurde een hele tijd voor de massa zich weer verspreid had en daarna deden Fred, George en Leo nog langer over het tellen van hun verdiensten, zodat Harry, Ron en Hermelien de leerlingenkamer pas ver na twaalven voor zich alleen hadden. Ten langen leste deed Fred de deur naar de jongensslaapzalen achter zich dicht, pesterig met zijn geldkist rammelend, zodat Hermelien hem boos aankeek. Harry, die nog bijna niets was opgeschoten met zijn werkstuk voor Sneep, besloot het er voor die avond maar bij te laten. Terwijl hij zijn boeken opborg stootte Ron, die zat te suffen in zijn stoel, een gesmoorde kreet uit, schrok wakker en keek slaapdronken naar het vuur.
'Sirius!' zei hij.
Harry draaide zich bliksemsnel om. Het warrige, donkere

hoofd van Sirius bevond zich weer in het vuur.
'Hallo,' zei hij grijnzend.
'Hallo,' zeiden Harry, Ron en Hermelien in koor en ze knielden alledrie op het haardkleedje. Knikkebeen begon luid te spinnen, liep naar het vuur en probeerde ondanks de hitte Sirius kopjes te geven.
'Hoe gaat het?' vroeg Sirius.
'Niet best,' zei Harry, terwijl Hermelien Knikkebeen oppakte, zodat hij zijn snorharen niet zou schroeien. 'Het Ministerie heeft een nieuw decreet aangenomen en nu mogen we zelfs geen Zwerkbal meer spelen -'
'En ook geen geheim Verweer tegen de Zwarte Kunsten-clubje oprichten?' zei Sirius.
Er viel een korte stilte.
'Hoe weet jij dat?' vroeg Harry.
'Je moet beter oppassen waar je afspreekt,' zei Sirius, die nog breder grijnsde. 'De Zwijnskop! Nou vraag ik je!'
'Nou, het was beter dan de Drie Bezemstelen!' zei Hermelien vergoelijkend. 'Die zit altijd stampvol -'
'En dus hadden ze jullie door het lawaai veel minder makkelijk kunnen afluisteren,' zei Sirius. 'Je moet nog veel leren, Hermelien.'
'Wie heeft ons gehoord?' vroeg Harry.
'Levenius,' zei Sirius, en toen ze hem verbaasd aankeken lachte hij.

'Hij was de heks met de sluier.'
'Was dat Levenius?' zei Harry verbijsterd. 'Wat deed hij in de Zwijnskop?'
'Wat dacht je?' zei Sirius ongeduldig. 'Jou in de gaten houden natuurlijk.'
'Word ik nog steeds gevolgd?' zei Harry boos.
Klopt,' zei Sirius. 'En dat is maar goed ook, als je in je eerste vrije weekend meteen al een illegale verdedigingsgroep opricht.'
Maar hij leek niet boos en ook niet bezorgd. Integendeel, hij keek Harry juist uitgesproken trots aan.
'Waarom zei Lor niet wie hij was?' vroeg Ron teleurgesteld. 'We hadden het leuk gevonden om hem te zien.'
'Hij mag al twintig jaar niet meer in de Zwijnskop komen,' zei Sirius, 'en die barman vergeet nooit iets. We zijn Dollemans reserve onzichtbaarheidsmantel kwijtgeraakt toen Severijn gearresteerd werd, vandaar dat Lor zich de laatste tijd veel als heks vermomt... maar goed... om te beginnen, Ron, heb ik plechtig beloofd dat ik een boodschap van je moeder zou doorgeven.'
'O ja?' zei Ron een beetje beducht.
'Ze zegt dat je onder geen enkel beding aan een illegale Verweer tegen de Zwarte Kunsten-groep mag deelnemen. Ze zegt dat je dan vast en zeker van school wordt gestuurd en dat je toekomst naar de knoppen is. Ze zegt dat je later nog

voldoende tijd hebt om je te leren verdedigen en dat je te jong bent om je daar nu al druk over te maken. Ze raadt Harry en Hermelien' (Sirius keek naar hen) 'aan om niet verder te gaan met de groep, al beseft ze dat ze in feite niets over jullie te zeggen heeft. Ze vraagt jullie alleen om eraan te denken dat ze het beste met jullie voorheeft. Ze had dat eigenlijk allemaal willen schrijven, maar als haar uil onderschept was, zouden jullie pas echt in de problemen hebben gezeten en ze kan zelf niet komen omdat ze vanavond dienst heeft.'

'Wat voor dienst?' vroeg Ron.

'Gaat je niks aan. Iets voor de Orde,' zei Sirius. 'Daarom moest ik de boodschap doorgeven. Laat haar alsjeblieft weten dat ik dat gedaan heb, want volgens mij vertrouwt ze me niet helemaal.'

Er viel weer een stilte, waarin Knikkebeen miauwend zijn poot uitstak naar het hoofd van Sirius en Ron aan een gat in het haardkleedje pulkte.

'Dus ik mag van jou niet meedoen aan onze Verweer tegen de Zwarte Kunsten-groep?' mompelde hij tenslotte.

'Van mij? Welnee!' zei Sirius verbaasd. 'Ik vind het juist een prima idee!'

'Echt?' zei Harry, die zich opeens een stuk opgewekter voelde.

'Ja, natuurlijk!' zei Sirius. 'Denk je soms dat je vader en ik ons

braaf zouden hebben neergelegd bij wat zo'n ouwe toverkol als Omber zegt?'
'Maar - vorig schooljaar zei je steeds dat ik voorzichtig moest zijn en vooral geen risico's moest nemen -'
'Vorig schooljaar wees alles erop dat iemand binnen Zweinstein je probeerde te vermoorden, Harry!, 'zei Sirius ongeduldig. 'Dit jaar weten we dat iemand van buiten Zweinstein ons allemaal wil vermoorden. Dan lijkt het me dus een uitstekend idee dat jullie je behoorlijk leren verdedigen!'
'En als we van school worden gestuurd?' vroeg Hermelien.
'Hermelien, het was jouw idee!' zei Harry.
'Weet ik. Ik wilde gewoon weten wat Sirius ervan vindt,' zei ze schouderophalend.
'Nou, je kunt beter van school gestuurd worden maar je wel kunnen verdedigen, dan veilig op school zitten en er geen bal verstand van hebben.'
'Zo is het maar net!' zeiden Harry en Ron enthousiast.
'Hoe willen jullie de groep gaan organiseren?' zei Sirius. 'Waar komen jullie bij elkaar?'
'Nou, dat is nog een probleem,' zei Harry. 'We hebben nog niets kunnen vinden.'
'Wat dacht je van het Krijsende Krot?' suggereerde Sirius.
'Hé, dat is een idee!' zei Ron opgewonden, maar Hermelien maakte een sceptisch geluid. De anderen keken haar aan en het hoofd van Sirius draaide in de vlammen. 'Toen jij nog op

school zat, Sirius, kwamen jullie met z'n vieren bij elkaar in het Krijsende Krot,' zei Hermelien. 'Jullie konden je allemaal in dieren veranderen en hadden je waarschijnlijk onder één onzichtbaarheidsmantel kunnen verbergen als dat nodig was geweest. Maar wij zijn met achtentwintig man en er zijn geen Faunaten bij. Dan zouden we eerder een onzichtbaarheidstent nodig hebben dan een onzichtbaarheidsmantel...'

'Daar zit wat in,' zei Sirius een beetje beteuterd. 'Nou, jullie vinden vast wel iets. Er was vroeger een behoorlijk ruime geheime gang achter de grote spiegel op de vierde verdieping. Misschien is die groot genoeg om vervloekingen te kunnen oefenen.'

'Volgens Fred en George is die nu afgesloten,' zei Harry hoofdschuddend. 'Ingestort of zo.'

'O...' zei Sirius fronsend. 'Nou, ik zal erover nadenken en dan neem ik wel -'

Hij zweeg abrupt. Zijn gezicht was plotseling gespannen en geschrokken. Hij draaide zich halfom en keek naar de massieve bakstenen zijwand van de haard.

'Sirius?' zei Harry ongerust.

Maar hij was verdwenen. Harry staarde even met open mond naar de vlammen en keek toen naar Ron en Hermelien.

'Waarom -'

Hermelien snakte vol ontzetting naar adem. Ze sprong

overeind en keek naar het vuur. Er was tussen de vlammen een hand verschenen, die rondtastte alsof hij iets wilde grijpen: een mollige hand met stompe vingers, vol lelijke, ouderwetse ringen.

Ze zetten het alledrie op een lopen. Bij de deur naar de jongensslaapzalen keek Harry achterom. Ombers hand maakte nog steeds graaiende bewegingen tussen de vlammen, alsof ze precies wist waar het haar van Sirius zich zojuist had bevonden en ze vastbesloten was het te grijpen.

Hoofdstuk 18

DE STRIJDERS VAN PERKAMENTUS

'Omber heeft je post gelezen, Harry. Er is geen andere verklaring.'
'Denk je dat Omber Hedwig heeft aangevallen?' vroeg Harry diep verontwaardigd.
'Dat weet ik wel zeker,' zei Hermelien verbeten. 'Pas op, je kikker ontsnapt.'
Harry richtte zijn toverstok op de brulkikker die hoopvol naar het einde van de tafel sprong - 'Accio' - en het dier vloog mistroostig terug naar zijn hand.
Bezweringen was een van de beste lessen om ongestoord met elkaar te kunnen praten, omdat het er meestal zo rumoerig was. Het lokaal was vol kwakende brulkikkers en krassende raven en de regen roffelde en beukte tegen de ramen; niemand hoorde Harry, Ron en Hermelien fluisteren over hoe Sirius ternauwernood aan Omber had kunnen ontsnappen.
'Ik had al zo'n vermoeden sinds Vilder je ervan beschuldigde dat je Mestbommen wilde bestellen. Het was zo'n stomme leugen,' zei Hermelien zacht. 'Ik bedoel, als Vilder je brief

had gelezen, had hij meteen geweten dat je géén Mestbommen had besteld. Dat zou wel een erg flauwe grap zijn geweest, vind je ook niet? Maar toen dacht ik: stel dat het gewoon een excuus was om je post te kunnen lezen? Het zou de perfecte manier zijn voor Omber: Vilder een tip geven, hem de brief in beslag laten nemen en hem dan van Vilder stelen of gewoon eisen dat ze hem mocht inzien - ik denk niet dat Vilder bezwaar zou hebben gemaakt. Hij heeft zich nooit iets van de rechten van leerlingen aangetrokken. Harry, je knijpt je kikker fijn!'
Harry keek; hij had zijn brulkikker inderdaad zo stevig vast dat de ogen van het dier uit zijn kop puilden. Hij zette hem gauw terug op het tafeltje.
'Dat scheelde gisteravond helemaal niks,' zei Hermelien. 'Ik vraag me af of Omber ook weet hoe weinig het gescheeld heeft. Silencio.'
De brulkikker waar ze haar Monddoodbezwering op oefende, werd midden in een luide kwaak met stomheid geslagen en keek haar verwijtend aan.
'Als ze Snuffel betrapt had -'
Harry maakte haar zin af.
'- dan zou hij waarschijnlijk nu alweer in Azkaban hebben gezeten.'
Hij zwaaide met zijn toverstok zonder zich echtte concentreren; zijn kikker zwol op als een groene ballon en

stootte een schel gefluit uit.
'Silencio.' zei Hermelien haastig. Ze wees met haar toverstok op Harry's kikker, die geluidloos tot zijn normale omvang slonk. 'Nou, hij moet het gewoon niet meer doen. Ik ben er alleen nog niet achter hoe we hem dat moeten laten weten. We kunnen geen uil sturen.'
'Ik denk niet dat hij het nog een keer riskeert,' zei Ron. 'Hij is niet achterlijk; hij weet dat ze hem bijna te pakken had. Silencio.'
De grote, lelijke raaf die voor hem zat kraste minachtend.
'Silencio. SILENCIO!'
De raaf kraste nog harder.
'Het ligt aan de manier waarop je je toverstok hanteert,' zei Hermelien, die kritisch naar Ron keek. 'Je moet niet zomaar wat zwaaien, het is meer een ferme zwiep.'
'Raven zijn moeilijker dan kikkers,' zei Ron nijdig.
'Oké, dan ruilen we,' zei Hermelien. Ze verwisselde Rons raaf voor haar eigen dikke brulkikker. 'Silencio.' De raaf bleef zijn scherpe snavel open en dicht doen, maar er kwam geen geluid meer uit.
'Uitstekend, juffrouw Griffel!' zei professor Banning met zijn piepstemmetje. Harry, Ron en Hermelien schrokken. 'Probeert u het ook eens, meneer Wemel.'
'Wat - o - ja, goed,' zei Ron, die even uit het veld geslagen was. 'Eh Silencio.' Hij gaf zo'n krachtige zwiep met zijn toverstok

dat hij zijn kikker in het oog raakte: het dier kwaakte oorverdovend en sprong van het tafeltje.
Niemand was verbaasd dat Harry en Ron als huiswerk extra op de Monddoodbezwering moesten oefenen.
Tijdens de pauze mochten ze binnenblijven, omdat het goot van de regen. Ze zochten een plaatsje in een lawaaierig en overvol lokaal op de eerste verdieping, waar Foppe dromerig rond de kroonluchter zweefde en af en toe een inktpropje naar iemands hoofd schoot. Ze zaten nog maar nauwelijks toen Angelique zich door de groepjes druk pratende leerlingen heen worstelde.
'Ik heb toestemming!' zei ze. 'Om verder te gaan met het Zwerkbalteam!' 'Uitstekend' zeiden Ron en Harry. 'Ja,' zei Angelique opgetogen. 'Ik ben naar Anderling gegaan en ik denk dat zij een beroep heeft gedaan op Perkamentus. Hoe het ook zij, Omber moest toegeven. Ha! Dus ik wil dat jullie vanavond om zeven uur op het veld zijn, omdat we een hoop in te halen hebben. Beseffen jullie wel dat we over drie weken onze eerste wedstrijd hebben?'
Ze wrong zich weer tussen de leerlingen door, ontweek met moeite een inktpropje van Foppe, dat een eerstejaars raakte, en verdween uit het zicht.
Rons glimlach verflauwde enigszins toen hij naar het raam keek. Het glas was bijna ondoorzichtig, zo hard regende het buiten.

'Hopelijk klaart het een beetje op. Wat is er, Hermelien?'
Hermelien staarde ook naar het raam, maar keek er niet echt naar. Haar ogen stonden wazig en haar voorhoofd was gefronst.
'Ik dacht ergens aan...' zei ze, terwijl ze naar het kletsnatte raam bleef kijken.
'Iets over Siri... Snuffel?' vroeg Harry.
'Nee... niet echt...' zei Hermelien langzaam. 'Ik... vroeg me af... doen we hier goed aan?... ja toch?... of niet?'
Harry en Ron keken elkaar aan.
'Nou, ik ben blij dat dat duidelijk is,' zei Ron. 'Het is altijd zo irritant als mensen iets niet goed uitleggen.'
Hermelien keek hem aan alsof ze hem nu pas zag.
'Ik vroeg me af,' zei ze op een wat resolutere toon, 'of het echt verstandig is om met die verweersgroep door te gaan.'
'Wat?' zeiden Harry en Ron in koor.
'Hermelien, het was jouw idee!' zei Ron verontwaardigd.
'Weet ik,' zei Hermelien, terwijl ze haar vingers in elkaar vlocht. 'Maar nu we met Snuffel hebben gepraat...'
'Hij was juist vóór,' zei Harry. 'Ja,' zei Hermelien, die weer naar het raam staarde. 'Ja, daarom vroeg ik me af of het wel een goed idee was...'
Foppe zweefde op zijn buik over hen heen met zijn proppenschieter in de aanslag; ze hielden automatisch hun schooltassen boven hun hoofd tot hij voorbij was.

'Begrijp ik je nou goed?' zei Harry boos, terwijl ze hun tassen weer neerzetten. 'Sirius is het met ons eens, en dus vind jij dat we ermee moeten stoppen?'
Hermelien leek gespannen en nogal bedrukt. Ze keek naar haar handen en zei: 'Denk je echt dat we op zijn oordeel kunnen afgaan?'
'Jazeker!' zei Harry. 'Hij heeft ons altijd prima advies gegeven!'
Een inktpropje zoefde langs hen heen en raakte Katja Bell op haar oor. Hermelien keek hoe Katja overeind sprong en allerlei dingen naar Foppe begon te gooien; het duurde even voor ze weer iets zei en toen leek ze haar woorden heel zorgvuldig te kiezen.
'Vind je niet dat hij... een beetje... roekeloos is geworden... sinds hij opgesloten zit aan het Grimboudplein? Denk je niet dat hij... min of meer... via ons leeft?'
'Hoe bedoel je, "via ons leeft"?' vroeg Harry.
'Ik bedoel... nou, ik denk dat hij het machtig had gevonden om geheime verdedigingsclubjes op te richten onder de neus van iemand van het Ministerie... Volgens mij is hij heel gefrustreerd omdat hij maar zo weinig kan doen... en wil hij ons graag een beetje... opjutten.'
Ron keek haar verbijsterd aan.
'Sirius had gelijk,' zei hij. 'Je klinkt inderdaad precies als mijn moeder.'
Hermelien beet op haar lip en gaf geen antwoord. De bel

ging, juist op het moment dat Foppe naar Katja zoefde en een hele inktpot over haar hoofd leeggoot.
Het weer werd er in de loop van de dag niet beter op en toen Ron en Harry die avond om zeven uur naar het veld gingen voor de training, waren ze binnen enkele minuten doorweekt. Hun voeten slipten en glibberden door het kletsnatte gras en de hemel was donker, onweersachtig grijs. Het was een opluchting om in de warme, verlichte kleedkamers te zijn, ook al wisten ze dat het respijt slechts tijdelijk was. Fred en George waren er al en vroegen zich af of ze een van hun eigen Spijbelsmuldozen moesten gebruiken om onder de training uit te komen.
'... maar Angelique heeft ons vast door,' zei Fred uit zijn mondhoek.
'Ik had haar gisteren geen Braakbabbelaars moeten verkopen!'
'En als we de Koortskrakelingen nou gebruiken?' mompelde George.
'Die kent niemand...'
'Werken ze?' vroeg Ron hoopvol, toen het geroffel van de regen op het dak in hevigheid toenam en de wind rond het gebouwtje gierde.
'Ja, dat wel,' zei Fred. 'Je temperatuur schiet omhoog.'
'Alleen krijg je er ook enorme, etterende steenpuisten van,' zei George, 'en we zijn er nog niet helemaal achter hoe we daar weer van af moeten komen.'

'Ik zie helemaal geen steenpuisten,' zei Ron, die zijn broers aankeek. 'Dat is niet zo vreemd,' zei Fred duister. 'Ze zitten op een plaats die je normaal gesproken niet aan Jan en alleman laat zien.'
'Maar van op je bezem zitten krijg je wel pijn in je -'
'Oké, allemaal, luisteren graag,' zei Angelique, die het aanvoerderskamertje uit kwam. 'Ik weet dat de omstandigheden niet ideaal zijn, maar de kans bestaat dat we in dit weer tegen Zwadderich moeten spelen. Daarom lijkt het me verstandig om uit te testen hoe we hiermee moeten omgaan. Harry, deed jij niet iets met je bril zodat hij niet zou beslaan, toen we met dat noodweer tegen Huffelpuf speelden?'
'Dat was een idee van Hermelien,' zei Harry. Hij pakte zijn toverstok, tikte tegen zijn brillenglazen en zei: 'Nonpluvius.'
'Laten we dat allemaal proberen,' zei Angelique. 'Als we de regen uit onze ogen kunnen houden, wordt het zicht meteen een stuk beter. Oké, iedereen tegelijk - Nonpluvius - Kom op, naar buiten.' De spelers stopten hun toverstok in de binnenzak van hun gewaad, legden hun bezem over hun schouder en volgden Angelique.
Ze sopten door het blubberige gras naar het midden van het veld. Ondanks de Nonpluviusbezwering was het zicht minimaal; het begon te schemeren en dichte regenvlagen joegen over het terrein.

'Let op m'n fluitje!' riep Angelique.
Harry zette zich af en de modder spatte in het rond. Hij schoot omhoog, maar werd uit koers geblazen door de wind. Hij had geen idee hoe hij met dit weer de Snaai moest zien te vinden; het kostte hem al moeite genoeg om de ene Beuker waarmee ze trainden te zien. Na één minuut vliegen sloeg de bal hem bijna van zijn bezem en moest hij de Luiaardligging gebruiken om hem te ontwijken. Helaas zag Angelique dat niet. Ze scheen zelfs helemaal niets te zien; niet één van de spelers wist wat de andere deden. De wind wakkerde aan en Harry hoorde de regen in de verte kletterend en ruisend in het meer spatten.
Angelique liet hen bijna een uur lang vliegen voor ze het tenslotte opgaf. Ze ging haar doorweekte en chagrijnige ploeg voor naar de kleedkamer en bleef stug volhouden dat de training geen tijdverspilling was geweest, al klonk ze niet echt overtuigd. Vooral Fred en George hadden de pest in; ze liepen heel voorzichtig, met kromme benen, en trokken bij elke stap een pijnlijk gezicht. Harry hoorde ze tegen elkaar klagen toen hij zijn haar droogwreef met een handdoek.
'Zo te voelen zijn een paar van de mijne opengebarsten,' zei Fred met holle stem.
'De mijne niet,' zei George met op elkaar geklemde kaken. 'Ze kloppen als een idioot... ze voelen juist nog groter aan.'
'AU!' zei Harry.

Hij drukte de handdoek tegen zijn gezicht en kneep zijn ogen dicht van de pijn. Het litteken op zijn voorhoofd was plotseling weer gaan branden, erger dan het in weken gedaan had.
'Wat is er?' klonk het van meerdere kanten.
Harry liet zijn handdoek zakken; de kleedkamer was wazig omdat hij zijn bril niet op had, maar hij zag wel dat iedereen hem aankeek.
'Niks,' mompelde hij. 'Ik - ik stak mezelf per ongeluk met m'n vinger in m'n oog.'
Maar hij keek Ron veelbetekenend aan en zij bleven achter terwijl de rest van het team naar buiten schuifelde, met hun mantel dicht om zich heen geslagen en hun hoed diep over hun oren.
'Wat was er?' vroeg Ron, zodra Alicia als laatste de kleedkamer had verlaten. 'Had je weer last van je litteken?'
Harry knikte.
'Maar...' Ron liep angstig naar het raam en staarde naar de neergutsende regen. 'Hij - hij kan nu toch niet in de buurt zijn, of wel?'
'Nee,' mompelde Harry. Hij plofte op een bank en wreef over zijn voorhoofd. 'Nee, hij is waarschijnlijk kilometers ver weg. Mijn litteken deed pijn omdat... omdat hij kwaad is.'
Dat had Harry eigenlijk niet willen zeggen, en hij luisterde naar zijn eigen woorden alsof ze werden uitgesproken door

een vreemde - maar toch wist hij meteen dat het waar was. Hij wist niet waar Voldemort was of wat hij deed, maar wel dat hij razend was van woede.
'Heb je hem gezien?' vroeg Ron ontzet. 'Had je... had je een visioen of zo?'
Harry bleef doodstil zitten, staarde naar zijn voeten en probeerde helder na te denken nu de pijn was weggeëbd. Een wirwar van gedaantes, het gehuil en gebulder van stemmen...
'Hij wil dat er iets gebeurt en het gaat hem niet snel genoeg,' zei hij. Opnieuw was hij verbaasd door zijn eigen woorden, en opnieuw was hij ervan overtuigd dat het waar was.
'Maar... hoe weet je dat?' vroeg Ron.
Harry schudde zijn hoofd en drukte zijn handpalmen tegen zijn ogen. Kleine sterretjes flitsten door zijn hoofd. Hij voelde dat Ron naast hem ging zitten en hem aanstaarde.
'Is het net als de vorige keer?' zei Ron een beetje benauwd. 'Toen je litteken pijn deed in de kamer van Omber? Was Jeweetwel toen ook kwaad?'
Harry schudde zijn hoofd.
'Wat dan wel?'
Harry probeerde het zich te herinneren. Hij had Omber aangekeken... zijn litteken had pijn gedaan... en hij had een raar gevoel in zijn maag gehad... een merkwaardig, opgewonden gevoel... een gelukkig gevoel... al had hij dat

destijds niet beseft omdat hij zich zelf zo ellendig had gevoeld...
'De vorige keer was hij ergens blij om,' zei hij. 'Heel blij. Hij dacht... dat er iets goeds zou gebeuren. En op de avond voor we teruggingen naar Zweinstein...' hij dacht aan het moment dat zijn litteken pijn had gedaan op hun slaapkamer aan het Grimboudplein... 'was hij woedend...'
Hij keek naar Ron, die hem aangaapte.
'Je kunt het zó overnemen van Zwamdrift, man,' zei hij vol ontzag.
'Ik doe geen voorspellingen,' zei Harry.
'Nee, weet je wat je wel doet?' zei Ron, die zo te horen zowel bang als onder de indruk was. 'Je leest de gedachten van Jeweetwel.' 'Nee,' zei Harry hoofdschuddend. 'Meer... zijn stemming. Af en toe voel ik hoe zijn stemming is. Perkamentus zei dat er vorig jaar ook al zoiets gebeurde. Hij zei dat ik het merkte als Voldemort in de buurt was, of diepe haat voelde. Nou, nu merk ik het ook als hij tevreden is...'
Er viel een stilte. Wind en regen geselden het gebouwtje.
'Je moet het aan iemand vertellen,' zei Ron.
'Vorige keer heb ik het aan Sirius verteld.'
'Vertel het hem dan nu weer!'
'Dat gaat een beetje moeilijk, hé' zei Harry grimmig. 'Omber houdt de uilen en de haarden in de gaten, weet je nog?'
'Perkamentus dan.'

'Ik zei toch, hij weet het al,' zei Harry kortaf. Hij stond op, pakte zijn mantel van het haakje en sloeg hem om. 'Het heeft geen zin om hem er weer mee lastig te vallen.'
Ron deed zijn eigen mantel om en keek Harry bedachtzaam aan. 'Ik wed dat Perkamentus het graag zou willen weten,' zei hij.
Harry haalde zijn schouders op.
'Kom op... we moeten nog oefenen op onze Monddoodbezwering.'
Ze liepen haastig en zwijgend terug over het donkere terrein, uitglijdend en struikelend in het modderige gras. Harry dacht diep na. Wat wilde Voldemort zo graag en wat ging er niet snel genoeg?
Hij heeft ook andere plannen... plannen die hij heel stilletjes in werking kan laten treden... dingen die hij alleen stiekem te pakken kan krijgen... een wapen bijvoorbeeld. Iets wat hij de vorige keer nog niet had.
Harry had in weken niet meer aan die woorden gedacht; hij had het veel te druk gehad met wat zich op Zweinstein afspeelde, met zijn voortdurende conflicten met Omber en de onrechtvaardige bemoeienissen van het Ministerie... maar nu herinnerde hij zich het weer... de woede van Voldemort was verklaarbaar als hij er nog steeds niet in geslaagd was het wapen te pakken te krijgen, wat dat dan ook was. Had de Orde verhinderd dat hij het in handen zou krijgen? Waar

werd het bewaard? Wie had het nu?
'Mimbulus mimbeltonia.' zei Rons stem en Harry schrok op uit zijn overpeinzingen. Ze klommen door het portretgat. Blijkbaar was Hermelien vroeg naar bed gegaan. Knikkebeen lag opgerold in een stoel en op een tafeltje bij de haard zagen ze een assortiment bobbelige elfenmutsen. Harry was eigenlijk wel blij dat ze er niet was. Hij had geen zin om over de pijn in zijn litteken te praten en Hermelien zou er ongetwijfeld ook op aandringen dat hij naar Perkamentus ging. Ron keek hem bezorgd aan, maar Harry pakte zijn boeken en ging verder met zijn werkstuk, al deed hij alleen maar alsof hij zich concentreerde. Tegen de tijd dat Ron naar bed ging, had hij nog bijna geen letter op perkament gezet.
Middernacht ging voorbij terwijl Harry keer op keer een stukje over het gebruik van lepelblad, lavas en wilde bertram las, zonder ook maar een woord in zich op te nemen.
Deze planten zijn zeer doeltreffend als het gaat om het verhitten van het brein, en worden derhalve veel gebruikt in Verwarrings - en Verdwazingsdranken, als de tovenaar graag heethoofdigheid en roekeloosheid wil opwekken... ...
Hermelien had gezegd dat Sirius roekeloos werd omdat hij opgesloten zat aan het Grimboudplein...
... zeer doeltreffend als het gaat om het verhitten van het brein, en worden derhalve veel gebruikt...
... de Ochtendprofeet zou denken dat zijn brein ook verhit

was als die erachter kwam dat hij wist wat Voldemort voelde...
... derhalve veel gebruikt in Verwarrings - en Verdwazingsdranken...
... verwarring was het juiste woord; waarom wist hij wat Voldemort voelde? Waarom bestond er zo'n bizarre band tussen hen? Dat had Perkamentus nooit afdoende kunnen verklaren.
... als de tovenaar graag...
... wat zou Harry graag willen slapen...
... heethoofdigheid wil opwekken...
... het was warm en knus in zijn stoel bij het vuur, terwijl de regen tegen de ramen roffelde, Knikkebeen snorde en het geknetter van de vlammen...
Het boek gleed uit Harry's vingers en viel met een doffe klap op het haardkleedje. Zijn hoofd zakte opzij...
Hij liep weer door een gang zonder ramen; zijn voetstappen galmden in de stilte. Zijn hart begon van opwinding sneller te slaan toen de deur aan het eind van de gang dichterbij kwam... kon hij hem maar openmaken... de kamer erachter binnengaan... Hij strekte zijn hand uit... zijn vingertoppen waren nog maar centimeters van de deur...
'Harry Potter, meneer!'
Harry schrok wakker. De kaarsen in de leerlingenkamer waren uit, maar bij zijn stoel bewoog iets.
'Wiezaar?' zei Harry, die overeind ging zitten. Het vuur was

bijna uit en het was heel donker in de kamer.
'Dobby heeft uw uil, meneer!' zei een piepstem.
'Dobby?' zei Harry slaperig. Hij tuurde door het duister en probeerde te zien waar de stem vandaan kwam.
Dobby de huis-elf stond naast het tafeltje waarop Hermelien een stuk of zes van haar breisels had neergelegd. Boven zijn grote, puntige oren rezen zo ongeveer alle mutsen op die Hermelien ooit had gebreid; hij had ze allemaal op elkaar gestapeld, zodat zijn hoofd bijna een meter langer leek. Op de bovenste pompon zat Hedwig, sereen krassend en duidelijk weer genezen.
'Dobby heeft aangeboden om Harry Potters uil terug te brengen,' piepte de elf, die Harry vol aanbidding aankeek. 'Professor Varicosus zegt dat ze weer helemaal de oude is, meneer.' Hij maakte een diepe buiging, zodat zijn potloodachtige neus over het versleten haardkleedje streek. Hedwig kraste verontwaardigd en streek fladderend neer op de armleuning van Harry's stoel.
'Bedankt, Dobby!' zei Harry. Hij streelde Hedwigs kop, knipperde verwoed met zijn ogen en probeerde het beeld van de deur uit zijn droom van zich af te schudden... het had zo levensecht geleken. Hij keek wat beter naar Dobby en zag dat de elf ook een heleboel sjaals droeg en ontelbare sokken, zodat zijn voeten veel te groot leken voor zijn lichaam. 'Eh... draag je alle kleren die Hermelien heeft neergelegd?'

'O nee, meneer,' zei Dobby opgewekt. 'Dobby heeft er ook wat aan Winky gegeven.'
'Hoe gaat het met Winky?' vroeg Harry.
Dobby's oren zakten een beetje omlaag.
'Winky drinkt nog steeds heel veel,' zei hij triest. Hij sloeg zijn ogen neer, die groen waren en zo groot als tennisballen. 'En ze wil nog steeds niets van kleren weten, Harry Potter. Net zomin als de andere huis-elfen.
Niemand wil de toren van Griffoendor nog schoonmaken nu overal mutsen en sokken verborgen zijn; dat vinden ze beledigend. Dobby doet het helemaal in zijn eentje, meneer, maar dat vindt Dobby niet erg, want hij hoopt altijd dat hij Harry Potter zal ontmoeten en vanavond, meneer, is Dobby's wens in vervulling gegaan!' Dobby boog opnieuw diep. 'Maar Harry Potter lijkt niet gelukkig,' zei Dobby, die zich oprichtte en Harry timide aankeek. 'Dobby hoorde hem mompelen in zijn slaap. Had Harry Potter enge dromen?'
'Viel mee,' zei Harry, die geeuwend in zijn ogen wreef, 'Ik heb ze wel enger gehad.'
De elf bestudeerde Harry met zijn reusachtige, bolle ogen. Toen zei hij heel ernstig en met slaphangende oren: 'Dobby zou Harry Potter graag helpen, want Harry Potter heeft Dobby vrijgemaakt en nu is Dobby veel, veel gelukkiger.'
Harry glimlachte.
'Je kunt me niet helpen, Dobby, maar toch bedankt.'

Hij bukte zich en pakte zijn boek over Toverdranken. Hij moest morgen maar proberen zijn werkstuk af te maken. Hij sloeg het boek dicht en terwijl hij dat deed, scheen het laatste licht van het haardvuur op de dunne witte littekens op zijn hand - het resultaat van het strafwerk van Omber...

'Wacht eens - je zou inderdaad iets voor me kunnen doen, Dobby,' zei Harry langzaam. De elf keek hem aan met een glimlach van oor tot oor.

'Zegt u het maar, Harry Potter, meneer!'

'Ik zoek een plek waar achtentwintig mensen Verweer tegen de Zwarte Kunsten kunnen oefenen zonder dat er een leraar achter komt. En dan bedoel ik vooral -' Harry's vingers klemden zich om het boek, waardoor de littekens parelwit afstaken tegen zijn huid,'- professor Omber.'

Hij verwachtte dat Dobby's glimlach zou verdwijnen en dat zijn oren slap zouden gaan hangen; dat hij zou zeggen dat het onmogelijk was, of dat hij zou proberen iets te vinden maar weinig hoop had. Wat hij niet had verwacht was dat Dobby een gat in de lucht zou springen, met vrolijk opgestoken oren, en in zijn handen zou klappen.

'Dobby weet precies de goede plek, meneer!' zei hij blij. 'Dobby heeft erover gehoord van andere huis-elfen toen hij naar Zweinstein kwam. Wij noemen het de Kamer van Komen en Gaan, meneer, en ook wel de Kamer van Hoge Nood!'

'Hoezo?' vroeg Harry nieuwsgierig.
'Omdat de kamer alleen toegankelijk is als het dringend noodzakelijk is,' zei Dobby ernstig. 'Soms is hij er en soms ook niet, maar als hij verschijnt, vind je er alles wat je nodig hebt. Dobby heeft de kamer soms gebruikt als Winky heel erg dronken was,' zei de elf zacht en schuldbewust. 'Hij heeft haar verborgen in de Kamer van Hoge Nood en daar drankjes tegen te veel Boterbier gevonden, en een lekker bed op elfenformaat waarin ze haar roes kon uitslapen... en Dobby weet dat meneer Vilder er extra schoonmaakmiddelen heeft gevonden als hij te kort kwam -'
'En als je heel erg naar de wc moet,' zei Harry, die zich plotseling iets herinnerde wat Perkamentus vorig jaar tijdens het Kerstbal had gezegd, 'zou hij wel eens vol met po's kunnen staan?'
'Dat denkt Dobby wel, meneer,' zei Dobby knikkend. 'Het is een heel bijzondere kamer, meneer.'
'Hoeveel mensen weten ervan?' vroeg Harry, die nog wat rechter overeind ging zitten.
'Heel weinig mensen, meneer. De meesten ontdekken de kamer toevallig, als ze hem nodig hebben, maar kunnen hem daarna niet meer terugvinden, omdat ze niet weten dat je er altijd een beroep op kunt doen, meneer.'
'Het klinkt geweldig,' zei Harry. Zijn hart klopte snel. 'Het klinkt perfect, Dobby. Wanneer kun je me laten zien waar het

is?'
'Wanneer u maar wilt, Harry Potter, meneer,' zei Dobby, dolblij dat Harry zo enthousiast was. 'Nu meteen, als u wilt!'
Even voelde Harry de verleiding om met Dobby mee te gaan. Hij was al half opgestaan om boven gauw zijn onzichtbaarheidsmantel te halen, toen niet voor het eerst een stem die veel op de stem van Hermelien leek in zijn oor fluisterde: roekeloos. Het was erg laat, hij was doodmoe en hij moest het werkstuk voor Sneep nog afmaken.
'Vanavond niet, Dobby,' zei Harry met tegenzin en hij liet zich weer in zijn stoel zakken. 'Dit is echt belangrijk... ik wil het niet verknallen. We moeten het goed voorbereiden. Kun je me zeggen waar de Kamer van Hoge Nood precies is, en hoe je er binnen kunt komen?'
Hun gewaden wapperden en flapperden terwijl ze door de overstroomde moestuin naar hun blokuur Kruidenkunde sopten. Ze konden professor Stronk nauwelijks verstaan, zo hard roffelden de regendruppels op het dak van de kas. Zorg voor Fabeldieren werd 's middags niet gehouden op het doornatte schoolterrein, maar in een leeg lokaal op de begane grond, en tot de intense opluchting van de hele Zwerkbalploeg vertelde Angelique tijdens het middageten dat de training was afgelast.
'Komt goed uit,' zei Harry zacht tegen haar. 'We hebben een plek gevonden voor onze eerste bijeenkomst. Vanavond om

acht uur, op de zevende verdieping, tegenover het tapijt van Barnabas de Onbenullige die wordt doodgeknuppeld door trollen. Zeg jij het tegen Katja en Alicia?'
Angelique leek even uit het veld geslagen, maar beloofde het aan de anderen door te geven. Harry richtte zijn aandacht weer op zijn worstjes en aardappelpuree. Toen hij een slok pompoensap wilde nemen, zag hij dat Hermelien naar hem keek.
'Wat?' zei hij met zijn mond vol.
'Nou... het is alleen dat Dobby's plannetjes niet altijd even veilig zijn. Weet je nog die keer dat je door zijn schuld alle botten in je arm kwijtraakte?'
'Die kamer is niet gewoon een maf idee van Dobby; Perkamentus weet er ook van. Hij heeft het er tijdens het Kerstbal met me over gehad.'
Hermeliens gezicht klaarde op.
'Heeft Perkamentus je over de kamer verteld?'
'Heel terloops,' zei Harry schouderophalend.
'Nou, dan is het goed,' zei Hermelien gedecideerd en ze maakte verder geen bezwaren meer.
Harry, Ron en Hermelien besteedden het grootste deel van de dag aan het opsnorren van de leerlingen die hun naam op de lijst hadden gezet, zodat ze zouden weten waar de bijeenkomst was. Harry wilde Cho en haar vriendin gaan zoeken, maar tot zijn teleurstelling was Ginny hem voor.

Tegen etenstijd hadden ze alle mensen die in de Zwijnskop aanwezig waren geweest op de hoogte gebracht.
Om halfacht verlieten Harry, Ron en Hermelien de leerlingenkamer van Griffoendor. Harry had een oud perkament in zijn hand. Vijfdejaars mochten tot negen uur 's avonds op de gangen zijn, maar desondanks keken ze zenuwachtig om zich heen terwijl ze zich naar de zevende verdieping begaven.
'Stop,' waarschuwde Harry boven aan de laatste trap. Hij vouwde het perkament uit, tikte erop met zijn toverstok en mompelde: 'Ik zweer plechtig dat ik snode plannen heb.'
Op het perkament, dat eerst leeg was geweest, verscheen een plattegrond van Zweinstein. Minuscule, bewegende stipjes die van namen waren voorzien, gaven aan waar de mensen zich bevonden.
'Vilder is op de tweede verdieping,' zei Harry, die aandachtig naar de kaart keek. 'En mevrouw Norks op de vierde.'
'En Omber?' vroeg Hermelien ongerust.
'Op haar kamer,' zei Harry wijzend. 'Oké, laten we gaan.'
Ze haastten zich naar de plaats die Dobby had beschreven: een leeg stuk muur tegenover een groot wandtapijt, waarop de vergeefse poging van Barnabas de Onbenullige om trollen te leren balletdansen was afgebeeld.
'Oké,' zei Harry zacht. Een mottige trol onderbrak de meedogenloze afranseling van zijn hoopvolle balletleraar

even om naar hen te kijken.
'Dobby zei dat we drie keer langs deze muur moeten lopen en ons heel sterk moeten concentreren op wat we nodig hebben.'
Dat deden ze. Bij het raam net voorbij het stuk muur maakten ze rechtsomkeert, en ook bij de manshoge vaas aan de andere kant. Ron kneep zijn ogen bijna dicht van concentratie; Hermelien fluisterde iets en Harry staarde met gebalde vuisten voor zich uit.
We hebben een plek nodig om te leren vechten... dacht hij. Een oefenruimte... waar niemand ons kan vinden... 'Harry!' zei Hermelien, toen ze drie keer waren langsgelopen en zich weer omdraaiden.
In de muur was een glanzende deur verschenen. Ron keek er achterdochtig naar, maar Harry pakte de koperen klink, deed de deur open en ging de anderen voor naar een ruime kamer die werd verlicht door flakkerende toortsen, net als de toortsen in de kerkers acht verdiepingen lager. Langs de muren stonden houten boekenkasten. Er waren geen stoelen, maar er lagen grote zijden kussens op de grond. Op planken aan het eind van de kamer was een reeks instrumenten uitgestald: Gluiposcopen, Hypocrietsprieten en een groot, gebarsten Vijandvizier dat, wist Harry haast zeker, vorig jaar nog op de kamer van de nep-Dolleman had gehangen.
'Die komen goed van pas als we Verlammen willen oefenen,'

zei Ron enthousiast en hij gaf een schopje tegen een kussen.
'En moet je die boeken zien!' zei Hermelien opgewonden. Ze liet haar vinger over de ruggen van de grote, in leer gebonden boeken gaan. 'Een Bloemlezing van Veelgebruikte Vervloekingen en Hun Tegenvloeken... De Zwarte Kunsten Te Slim Af... Spreukgebruik uit Noodweer... wauw...' Ze keek opgetogen naar Harry en hij zag dat Hermelien er door de honderden boeken eindelijk van overtuigd was dat ze juist handelden. 'Dit is geweldig, Harry! We hebben alles wat we nodig hebben.'
En zonder verdere omhaal trok ze Vloeken voor Vervloekten uit de kast, ging op het dichtstbijzijnde kussen zitten en begon te lezen.
Er werd zachtjes op de deur geklopt. Harry keek om: Ginny, Marcel, Belinda, Parvati en Daan waren gearriveerd.
'Wauw!' zei Daan. Hij keek vol ontzag om zich heen. 'Waar zijn we hier eigenlijk?'
Harry begon het uit te leggen, maar voor hij was uitgesproken arriveerden er nog meer mensen en kon hij weer van voren af aan beginnen.
Tegen achten was elk kussen in de kamer bezet. Harry liep naar de deur en draaide de sleutel die in het slot stak met een geruststellend luide klik om. Iedereen keek zwijgend naar Harry. Hermelien markeerde haar bladzijde in Vloeken voor Vervloekten en legde het boek weg.

'Nou,' zei Harry een beetje nerveus. 'Dit is onze oefenruimte en - eh - ik geloof dat die wel oké is.'
'Het is fantastisch,' zei Cho en verscheidene mensen mompelden instemmend.
'Het is bizar,' zei Fred, die zijn blik fronsend door de kamer liet gaan. 'We hebben ons hier ooit verstopt voor Vilder, weet je nog, George? Maar toen was het gewoon een bezemkast.'
'Hé, Harry, wat is dit allemaal?' vroeg Daan, die achteraan zat. Hij wees op de Gluiposcopen en het Vijandvizier.
'Duisterdetectors,' zei Harry, die tussen de kussens door naar de instrumenten liep. 'Ze laten in feite allemaal zien wanneer er vijanden of Duistere tovenaars in de buurt zijn, maar je moet er niet te veel op vertrouwen. Ze kunnen misleid worden...'
Hij keek even naar het gebarsten Vijandvizier; er bewogen schimmige gedaantes, maar niet één was herkenbaar. Hij keerde het instrument de rug toe.
'Nou, ik heb nagedacht over onze eerste oefening en -' Hij zag een opgestoken hand. 'Ja, Hermelien?'
'Ik vind dat we een leider moeten kiezen,' zei Hermelien.
'Harry is onze leider,' zei Cho meteen. Ze keek Hermelien aan alsof ze niet goed bij haar hoofd was.
Harry's maag maakte opnieuw een salto.
'Ja, maar ik vind dat we erover moeten stemmen, zoals het hoort,' zei Hermelien bedaard. 'Dat maakt het formeler en

geeft Harry meer gezag. Dus - wie vindt dat Harry onze leider moet zijn?'
Iedereen stak zijn of haar hand op, zelfs Zacharias Smid, al deed hij het met de nodige tegenzin.
'Nou - eh - bedankt,' zei Harry, die voelde dat hij bloosde. 'En - wat nu weer, Hermelien?'
'Ik vind ook dat we een naam voor onszelf moeten verzinnen,' zei Hermelien monter met haar hand nog steeds in de lucht. 'Dat zorgt voor een gevoel van verbondenheid en teamspirit, vinden jullie ook niet?'
'Wat dacht je van de Anti-Omberbond?' zei Angelique hoopvol.
'Of: De Mensen Van Het Ministerie Zijn Mafketels-Groep?' suggereerde Fred.
'Ik dacht meer aan een naam die niet meteen verklapt waar we mee bezig zijn, zodat we er veilig over kunnen praten als er anderen bij zijn.'
'Wat vind je van de Stichting Verweer en Protectie?' zei Cho. 'Oftewel de SVP. Dan weet niemand wat we bedoelen.'
'Ja, SVP klinkt goed,' zei Ginny. 'Maar dan moet het eigenlijk voor Strijders van Perkamentus staan, want dat is de grootste angst van het Ministerie.'
Er werd gelachen en goedkeurend gemompeld.
'Iedereen voor de SVP?' zei Hermelien bazig. Ze kwam half overeind van haar kussen en telde de opgestoken handen.

'Meerderheid voor motie aangenomen!'
Ze prikte het perkament met hun handtekeningen aan de muur en schreef er in grote letters boven:
STRIJDERS VAN PERKAMENTUS
'Mooi,' zei Harry, toen ze weer was gaan zitten, 'zullen we beginnen? Ik dacht erover om eerst Expelliarmus te oefenen, je weet wel, de Ontwapeningsspreuk. Ik weet dat het een vrij simpele spreuk is, maar ik heb er veel aan gehad -'
'Alsjeblieft, zeg,' zei Zacharias Smid, die zijn armen over elkaar deed en Harry laatdunkend aankeek, 'Ik denk niet dat we met Expelliarmus veel kunnen uitrichten tegen Jeweetwel!'
'Ik heb de spreuk tegen hem gebruikt,' zei Harry kalm. 'In juni heeft hij mijn leven gered.'
Smid gaapte hem dom aan. De rest van het gezelschap was doodstil.
'Maar als je het beneden je waardigheid vindt, ga je maar weg,' zei Harry.
Smid verroerde zich niet, net zomin als de anderen.
'Oké,' zei Harry. Zijn mond was iets droger dan normaal nu iedereen hem aanstaarde, 'Ik wil dat jullie paren vormen en dan op elkaar oefenen.'
Het was heel vreemd om opdrachten te geven, maar nog veel vreemder dat alle leerlingen deden wat hij zei. Ze stonden meteen open vormden paren. Zoals te verwachten was, bleef Marcel over. 'Oefen jij maar met mij,' zei Harry tegen hem.

'Oké - ik tel tot drie een, twee, drie -'
Plotseling schreeuwde iedereen 'Expelliarmus'. Toverstokken vlogen her en der en spreuken die hun doel hadden gemist raakten de boeken op de planken, die door de lucht tolden. Harry was te snel voor Marcel. Zijn toverstok werd uit zijn hand geslagen, klapte met een regen van vonken tegen het plafond en viel kletterend op een boekenkast. Harry haalde hem terug met een Sommeerspreuk en keek om zich heen. Het was een goed idee geweest om eenvoudig te beginnen, dacht hij, want hij zag een hoop slordig spreukwerk. Veel mensen slaagden er niet in hun tegenstander te Ontwapenen; ze sprongen hoogstens een paar passen achteruit of trokken een gezicht als de zwakke spreuk van hun opponent over hun hoofd suisde.
'Expelliarmus' zei Marcel. Harry lette niet op en voelde dat zijn toverstuk uit zijn hand werd gerukt.
'HET IS ME GELUKT!' zei Marcel opgetogen. 'Dat is de allereerste keer- HET IS ME GELUKT!'
'Goed zo,' zei Harry bemoedigend. Hij besloot Marcel er niet op te wijzen dat, in een echt duel, Marcels tegenstander waarschijnlijk niet de andere kant op zou kijken en zijn toverstok niet losjes in zijn hand zou houden. 'Hoor eens, Marcel, wil jij met Ron en Hermelien oefenen? Dan kan ik wat rondlopen en kijken hoe de rest het ervan afbrengt.'
Harry liep naar het midden van de kamer. Er gebeurde iets

heel merkwaardigs met Zacharias Smid. Steeds als hij zijn mond opendeed om Anton Goldstein te ontwapenen, vloog zijn eigen toverstok uit zijn hand, maar Anton maakte geen geluid. Harry zag al gauw wat de oplossing van het mysterie was: Fred en George stonden ongeveer een meter achter Smid en richtten om de beurt hun toverstok op zijn rug.
'Sorry, Harry,' zei George snel toen hij Harry zag kijken. 'Ik kon de verleiding niet weerstaan.'
Harry bekeek de andere paren en probeerde degenen die moeite hadden met de spreuk te helpen. Ginny vormde een paar met Michel Kriek; zij deed het heel goed, maar Michel was óf heel slecht, óf wilde haar eigenlijk niet vervloeken. Ernst Marsman gebaarde overdreven veel met zijn toverstok, zodat zijn partner onder zijn dekking door kon komen; de broertjes Krauwel waren enthousiast maar wispelturig en voornamelijk verantwoordelijk voor de boeken die van de planken vlogen, en Loena Leeflang was al even grillig. Soms vloog de toverstok van Joost Flets-Frimel tollend uit zijn hand, maar vaak ging alleen zijn haar overeind staan.
'Oké, stop!' zei Harry. 'Stop! STOP!' Ik heb een fluit nodig, dacht hij en onmiddellijk zag hij er op de dichtstbijzijnde rij boeken een liggen. Hij pakte hem en floot. Iedereen liet zijn of haar toverstok zakken.
'Helemaal niet slecht,' zei Harry, 'maar het kan beter.' Zacharias Smid keek hem boos aan. 'Laten we het nog een

keer proberen.' Hij liep weer door de kamer en bleef hier en daar staan om aanwijzingen te geven. Langzaam maar zeker ging iedereen vooruit.
Hij bleef een tijdje uit de buurt van Cho en haar vriendin, maar nadat hij alle andere paren twee keer geïnspecteerd had, kon hij niet langer om hen heen.
'O jeetje!' zei Cho zenuwachtig toen Harry aan kwam lopen. 'Expelliarmius! Ik bedoel Expellimellius! Ik-o, sorry, Marina!'
De mouw van de vriendin met de krulletjes vloog in brand; Marina doofde het vuur met haar toverstok en keek Harry boos aan, alsof het zijn schuld was.
'Je maakte me nerveus. Eerst ging het best goed,' zei Cho spijtig.
'Nou, dat was helemaal niet slecht,' loog Harry, maar toen ze haar wenkbrauwen optrok zei hij: 'Oké, het was niet veel soeps, maar toen ik daarnet keek, zag ik dat je veel beter kunt.'
Ze lachte. Marina keek hen nogal zuur aan en draaide zich om.
'Let maar niet op haar,' mompelde Cho. 'Ze wilde eigenlijk niet mee, maar ze moest van mij. Haar ouders hebben haar verboden om ook maar iets te doen wat Omber misschien niet leuk zou vinden. Haar moeder werkt op het Ministerie, snap je?'
'En jouw ouders?' vroeg Harry.
'Nou, die willen ook niet dat ik het aan de stok krijg met

Omber,' zei Cho, die zich trots in haar volle lengte oprichtte. 'Maar als ze denken dat ik het niet tegen Jeweetwel opneem na wat er met Carlo gebeurd is -'

Ze zweeg abrupt en keek nogal verward. Er viel een ongemakkelijke stilte; de toverstok van Terry Bootsman suisde langs Harry's oor en raakte Alicia Spinet op haar neus.

'Mijn vader is juist een groot voorstander van alles wat tegen het Ministerie is!' zei Loena Leeflang trots. Ze stond vlak achter Harry en had blijkbaar naar zijn gesprek geluisterd terwijl Joost Flets-Frimel zich probeerde te bevrijden uit zijn gewaad, dat zich om zijn hoofd had gewikkeld. 'Hij heeft zo vaak gezegd dat Droebel volgens hem tot alles in staat is; ik bedoel, als je nagaat hoeveel kobolden Droebel heeft laten afmaken! En hij gebruikt het Departement van Mystificatie natuurlijk om vreselijke vergiffen te ontwikkelen, die hij stiekem toedient aan iedereen die het niet met hem eens is. En dan heb ik het nog niet eens gehad over zijn Pneumanische Vlijmkiller -'

'Vraag maar niks,' mompelde Harry, toen Cho verbaasd haar mond opendeed. Ze giechelde.

'Hé, Harry,' riep Hermelien vanaf de andere kant van de kamer, 'weet je hoe laat het is?'

Harry keek op zijn horloge en zag tot zijn schrik dat het al tien over negen was. Dat betekende dat ze onmiddellijk terug moesten naar hun leerlingenkamers, of anders het risico

liepen gestraft te worden door Vilder omdat ze te laat op de gangen waren. Hij blies op zijn fluitje; iedereen hield op met het schreeuwen van 'Expelliarmus!' en de laatste toverstokken kletterden op de grond.
'Nou, dat ging helemaal niet slecht,' zei Harry. 'Maar het is al over negenen; we kunnen het hier beter bij laten. Volgende week weer, zelfde plaats, zelfde tijd?'
'Eerder!' zei Daan Tomas enthousiast en veel mensen knikten.
Angelique zei echter vlug: 'Dadelijk begint het Zwerkbalseizoen. We moeten ook nog trainen!'
'Laten we het op volgende week woensdag houden,' zei Harry. 'Dan beslissen we wel of we vaker bij elkaar willen komen. Vooruit, laten we gaan.'
Hij pakte de Sluipwegwijzer en controleerde zorgvuldig of er geen leraren op de zevende verdieping waren. Hij liet de anderen in groepjes van drie of vier vertrekken en keek ongerust op de kaart of hun stipjes veilig hun slaapzalen bereikten: de Huffelpufs haastten zich naar de gang in het souterrain die ook naar de keuken leidde; de Ravenklauwen naar de toren aan de westkant van het kasteel en de Griffoendors naar de gang met het portret van de Dikke Dame.
'Dat ging echt hartstikke goed, Harry,' zei Hermelien toen alleen zij, Harry en Ron nog over waren.

'Zeg dat wel!' zei Ron enthousiast, terwijl ze ook de gang op glipten en keken hoe de deur weer versmolt met de muur. 'Zag je hoe ik Hermelien ontwapende?'
'Eén keertje maar,' zei Hermelien gepikeerd, 'ik heb jou veel vaker verslagen dan jij mij -'
'Ik heb je niet één keer ontwapend maar minstens drie -'
'Ja, als je die keer meerekent dat je over je eigen voeten struikelde en mijn toverstok uit mijn hand sloeg -'
Ze bleven ruziën tot ze bij de leerlingenkamer waren, maar Harry luisterde niet. Hij keek met één oog naar de Sluipwegwijzer, maar dacht ook aan Cho, die gezegd had dat hij haar nerveus maakte.

Hoofdstuk 19

DE LEEUW EN HET SERPENT

Twee weken lang had Harry het gevoel dat hij in zijn borst een soort talisman meedroeg: een stralend geheim dat hem hielp de lessen van Omber te verdragen en zelfs vriendelijk te glimlachen als hij in haar afschuwelijke, uitpuilende ogen keek.
Hij en de SVP pleegden onder haar neus verzet en deden precies wat zij en het Ministerie het ergste vreesden. Steeds als hij tijdens de les een hoofdstuk van Wilbert Lepelaar moest lezen, dacht hij met voldoening aan hun meest recente bijeenkomsten: hoe Marcel Hermelien had weten te ontwapenen, hoe Kasper Krauwel na drie keer ploeteren de Stremspreuk onder de knie had gekregen en hoe Parvati Patil zo'n goede Gruizelvloek had geproduceerd dat ze de plank met Gluiposcopen aan diggelen had geblazen. Het was vrijwel onmogelijk om een vaste avond te vinden voor de bijeenkomsten van de SVP, omdat ze rekening moesten houden met de Zwerkbaltrainingen van drie verschillende afdelingen, die vanwege het slechte weer bovendien regelmatig werden verplaatst. Dat vond Harry niet erg; het was

waarschijnlijk beter als het tijdstip onvoorspelbaar was. Als ze in de gaten werden gehouden, was het daardoor een stuk moeilijker om een patroon te ontdekken.
Hermelien bedacht een slimme methode om de leden van de SVP op de hoogte te brengen als er op korte termijn iets veranderd moest worden aan de datum of tijd van hun eerstvolgende bijeenkomst. Het zou opvallen als mensen van verschillende afdelingen te vaak bij elkaar kwamen om te overleggen in de Grote Zaal en daarom gaf ze alle leden van de SVP een nep-Galjoen (Ron werd helemaal opgewonden toen hij haar geldmand zag en was ervan overtuigd dat ze echte goudstukken uitdeelde).
'Zien jullie de cijfers op de rand?' zei Hermelien, die aan het eind van hun vierde bijeenkomst een goudstuk omhooghield, dat dik en geel glansde in het licht van de fakkels. 'Bij echte Galjoenen is dat een serienummer en verwijst het naar de kobold die de munt geslagen heeft. Bij deze nepmunten geven de cijfers de datum en tijd van de eerstvolgende bijeenkomst aan. Zodra de datum verandert worden de munten heet, dus als jullie ze in je zak doen, kun je het voelen. Iedereen krijgt één munt. Als Harry een nieuwe datum vaststelt, verandert hij de getallen op zijn Galjoen en omdat ik er een Proteusbezwering over heb uitgesproken, volgen de andere goudstukken het voorbeeld van Harry's munt.'

Toen Hermelien was uitgesproken, viel er een verblufte stilte. Ze keek naar de gezichten die haar aanstaarden en was even uit het veld geslagen.
'Nou - ik vond het een goed idee,' zei ze onzeker, ik bedoel, zelfs als Omber ons vraagt om onze zakken leeg te maken, is er niets verdachts aan een Galjoen. Maar... als jullie ze niet willen gebruiken -'
'Beheers je de Proteusbezwering?' zei Terry Bootsman.
'Ja,' zei Hermelien.
'Maar dat... dat is PUIST-niveau,' zei hij zwakjes.
'Ach,' zei Hermelien, die bescheiden probeerde te kijken. 'Ach... tja... misschien.'
'Waarom zit je niet in Ravenklauw?' vroeg Terry, die Hermelien bijna met ontzag aankeek. 'Als je zo slim bent?'
'Nou, de Sorteerhoed overwoog serieus om me bij Ravenklauw in te delen, maar uiteindelijk werd het toch Griffoendor,' zei Hermelien monter. 'Betekent dat dat we de Galjoenen gebruiken?'
Er werd instemmend gemompeld en iedereen pakte een goudstuk uit de mand. Harry keek Hermelien aan.
'Weet je waar dit me aan doet denken?'
'Nee, waaraan?'
'Aan de littekens van de Dooddoeners. Als Voldemort een Dooddoener aanraakt, beginnen de littekens van de anderen ook te gloeien en weten ze dat ze zich bij hem moeten

voegen.'
'Nou... ja,' zei Hermelien zacht. 'Dat bracht me op het idee... maar je merkt dat ik de datum in stukjes metaal heb gegrift en niet in de huid van onze leden.'
'Ja... ik vind jouw systeem beter,' zei Harry grijnzend, terwijl hij zijn Galjoen in de zak van zijn gewaad stopte. 'We moeten alleen oppassen dat we ze niet per ongeluk uitgeven.'
'Weinig kans op,' zei Ron, die een beetje bedrukt naar zijn eigen nepmunt keek. 'Ik heb geen echte Galjoenen om hem mee te verwarren.'
De eerste Zwerkbalwedstrijd van het seizoen, Griffoendor tegen Zwadderich, kwam steeds dichterbij en de bijeenkomsten van de SVP werden opgeschort omdat Angelique vrijwel iedere dag wilde trainen.
Het feit dat er al een tijd niet om de Zwerkbalcup was gespeeld, vergrootte de opwinding en de belangstelling rond de match. Ook de leerlingen van Ravenklauw en Huffelpuf waren in de uitslag geïnteresseerd, omdat ze nog tegen beide teams moesten spelen en hoewel de verschillende afdelingshoofden net deden alsof ze sportiviteit hoog in het vaandel hadden staan, waren ze vastbesloten om hun eigen ploeg ten koste van vrijwel alles te laten winnen. Harry besefte pas hoe graag professor Anderling Zwadderich wilde verslaan toen ze in de aanloop naar de wedstrijd een week lang geen huiswerk hoefden te maken.

'Ik denk dat jullie op dit moment wel iets anders aan je hoofd hebben,' zei ze verheven. Ze konden hun oren niet geloven, tot ze Ron en Harry recht aankeek en grimmig zei: 'Ik ben eraan gewend geraakt om de Zwerkbalcup op mijn kamer te hebben en ik wil hem liever niet aan professor Sneep overhandigen, dus gebruik de extra tijd om te trainen.'

Sneep was al net zo partijdig; hij had het Zwerkbalveld zo vaak gereserveerd voor Zwadderich dat de Griffoendors bijna niet meer konden trainen en hij luisterde niet naar de vele klachten over pogingen van Zwadderich om spelers van Griffoendor te vervloeken op de gangen.

Toen Alicia Spinet naar de ziekenzaal werd gebracht met zulke snelgroeiende wenkbrauwen dat ze voor haar ogen hingen en in haar mond kwamen, hield Sneep stug vol dat ze een Haarfijnspreuk op zichzelf moest hebben uitgeprobeerd, ook al verklaarden veertien ooggetuigen dat de Wachter van Zwadderich, Maarten Wildeling, haar in de bibliotheek van achteren vervloekt had.

Harry was optimistisch wat hun kansen betrof; tenslotte hadden ze nog nooit van de ploeg van Malfidus verloren. Ron was weliswaar niet zo goed als Plank, maar hij werkte er keihard aan. Zijn grootste fout was dat hij zijn zelfvertrouwen verloor als hij een blunder had begaan: als hij een bal doorliet, werd hij vreselijk zenuwachtig en was de kans groot dat hij er nog meer miste. Daar stond tegenover dat Harry

hem ook spectaculaire reddingen had zien verrichten als hij in vorm was; tijdens een memorabele training had hij met één hand aan zijn bezem gehangen en de Slurk zo hard weggeschopt bij zijn doel dat de bal door de middelste doelring aan de andere kant van het veld was gevlogen; de rest van het team vond dat niet onderdoen voor de redding die Barry Ryan, de Wachter van Ierland, laatst had verricht tegen Ladislaw Zamojski, een van de beste jagers van Polen. Zelfs Fred had gezegd dat hij en George misschien nog eens trots zouden kunnen zijn op Ron en dat hij serieus overwoog om toe te geven dat ze familie van elkaar waren, iets wat ze de afgelopen vier jaar zo veel mogelijk hadden proberen te verzwijgen.

Het enige waar Harry zich werkelijk zorgen om maakte, was dat Ron zich veel te veel van streek liet brengen door de tactiek van Zwadderich in de aanloop naar de wedstrijd. Harry had al vier jaar naar hun hatelijke opmerkingen moeten luisteren, zodat hij niet schrok maar juist moest lachen als Patty Park weer eens fluisterde: 'Hé, Potje, ik heb gehoord dat Warrel gezworen heeft om je zaterdag van je bezem te schoppen.'

Ron en Hermelien lachten toen Harry zei: 'Warrel mikt meestal zo beroerd dat ik me eerder zorgen zou maken als hij het op de speler naast me had gemunt', maar Patty's grijns verdween als sneeuw voor de zon.

Ron had echter nog nooit eerder zo'n meedogenloze campagne van intimidatie, beledigingen en insinuaties meegemaakt. Als Zwadderaars, onder wie zevendejaars die een stuk groter waren dan hij, op de gang in het voorbijgaan mompelden: 'Heb je al een ziekenhuisbed gereserveerd, Wemel?' dan lachte Ron niet, maar trok hij wit weg. Als Draco Malfidus Ron nadeed terwijl hij de Slurk liet vallen (en dat deed hij iedere keer als ze elkaar tegenkwamen), werden Rons oren vuurrood en trilden zijn handen zo erg dat hij meestal ook echt iets liet vallen.
De maand oktober doofde uit in een mengeling van gierende wind en gutsende regen en het werd november, koud als bevroren ijzer, met strenge vorst en een ijzige wind die door blote handen en gezichten sneed. De buitenlucht en het plafond van de Grote Zaal werden bleek, parelachtig grijs, de bergen rond Zweinstein waren met sneeuw bedekt en de temperatuur in het kasteel daalde zo ver dat veel studenten hun dikke, beschermende handschoenen van drakenhuid droegen als ze tussen de lessen door de gangen liepen.
Op de ochtend van de wedstrijd was het zonnig en koud. Toen Harry wakker werd, zag hij Ron rechtovereind in bed zitten met zijn armen om zijn knieën. Hij staarde strak voor zich uit.
'Alles oké' vroeg Harry.
Ron knikte, maar zei niets. Harry moest denken aan de keer

dat Ron per ongeluk een Slakbraakspreuk over zichzelf had uitgesproken; hij was even bleek en zweterig als toen en voelde er blijkbaar niets voor om zijn mond open te doen.
'Je moet iets eten,' zei Harry opbeurend. 'Kom.'
De Grote Zaal stroomde al vol toen ze beneden kwamen. Er werd harder gepraat en de stemming was uitgelatener dan normaal. Toen ze langs de tafel van Zwadderich liepen, klonk er een orkaan van geluid. Harry keek om en zag dat de Zwadderaars, behalve hun gebruikelijke sjaals van groen en zilver, ook een zilveren badge droegen in de vorm van twee ineengeslagen handen. Om de een of andere reden zwaaiden veel Zwadderaars naar Ron en gierden ze van het lachen. Harry probeerde vlug te kijken wat er op de badges stond, maar hij kon het niet lezen omdat hij tegelijkertijd Ron zo snel mogelijk langs de tafel wilde loodsen.
Aan de tafel van Griffoendor, waar iedereen rood en goud droeg, werden ze met gejuich begroet. De toejuichingen schenen Ron niet op te beuren, maar juist zijn laatste restje moed weg te zuigen; hij plofte op de dichtstbijzijnde bank met een gezicht alsof dit zijn galgenmaal was.
'Ik moet gestoord zijn geweest om hier aan te beginnen,' mompelde hij. 'Gestoord.'
'Doe niet zo achterlijk,' zei Harry resoluut en hij gaf hem de cornflakes aan. 'Het komt allemaal goed. Het is normaal dat je nerveus bent.'

'Ik ben echt helemaal niks,' kraste Ron. 'Ik ben waardeloos. Ik kan er geen bal van. Wat verbeeldde ik me wel?'
'Vooruit, beheers je,' zei Harry streng. 'Denk eens aan die redding met je voet tijdens de laatste training. Zelfs Fred en George zeiden dat die briljant was.'
Ron keek Harry gekweld aan.
'Dat was een ongeluk,' fluisterde hij neerslachtig. 'Het was helemaal mijn bedoeling niet - ik gleed van mijn bezem toen jullie niet keken en toen ik er weer op probeerde te klimmen, schopte ik per ongeluk tegen de Slurk.'
'Nou ja,' zei Harry, die zich snel herstelde van die onaangename verrassing, 'nog een paar van dat soort ongelukjes en we hebben de wedstrijd gewonnen, nietwaar?'
Hermelien en Ginny kwamen tegenover hen zitten. Ze droegen rood met gouden sjaals, handschoenen en rozetten.
'Hoe voel je je?' vroeg Ginny aan Ron, die nu naar de restjes melk in zijn lege kom staarde alsof hij serieus overwoog zich erin te verdrinken.
'Hij is nogal nerveus,' zei Harry.
'Nou, dat is een goed teken. Ik vind altijd dat je het nooit echt goed doet bij tentamens als je niet een beetje nerveus bent,' zei Hermelien opgewekt.
'Hallo,' zei een vage, dromerige stem achter hen. Harry keek op; Loena Leeflang kwam aanslenteren van de tafel van Ravenklauw. Veel mensen staarden haar aan en een paar

lachten en wezen haar na; ze droeg een hoed in de vorm van een levensgrote leeuwenkop, die wankel op haar hoofd balanceerde.
'Ik ben voor Griffoendor,' zei Loena, enigszins overbodig op haar hoed wijzend. 'Moet je zien wat hij kan...'
Ze tikte met haar toverstok op de hoed, die zijn muil opensperde en een uiterst realistisch gebrul uitstootte, zodat iedereen in de buurt zich doodschrok.
'Mooi, hè' zei Loena blij. 'Ik wilde eerst ook dat hij op een slang zou kauwen, je weet wel, als symbool voor Zwadderich, maar daar had ik geen tijd meer voor. In ieder geval... veel succes, Ronald!'
Ze slenterde weg. Ze waren nog niet helemaal hersteld van de schok van Loena's hoed toen Angelique haastig aan kwam lopen, samen met Katja en Alicia, die gelukkig weer normale wenkbrauwen had dankzij de goede zorgen van madame Plijster.
'Als jullie klaar zijn gaan we naar het veld, om te kijken hoe de omstandigheden zijn en om ons te verkleden,' zei ze.
'Wij komen zo,' verzekerde Harry haar. 'Ron moet eerst wat eten.'
Maar na tien minuten werd duidelijk dat Ron geen hap door zijn keel kreeg en leek het Harry verstandiger om naar de kleedkamers te gaan. Hermelien stond ook op, pakte Harry bij zijn arm en nam hem even apart.

'Laat Ron alsjeblieft niet zien wat er op de badges van de Zwadderaars staat,' fluisterde ze dringend. Harry keek haar vragend aan. Ze schudde waarschuwend haar hoofd, want Ron sjokte in hun richting; hij maakte een verloren en radeloze indruk.
'Veel succes, Ron,' zei Hermelien, die op haar tenen ging staan en hem op zijn wang kuste. 'Jij ook, Harry -'
Ron scheen weer een beetje tot zichzelf te komen toen ze de Grote Zaal verlieten. Hij raakte de plek waar Hermelien hem gekust had nogal verbaasd aan, alsof hij niet goed wist wat er gebeurd was. Hij leek te afwezig om veel te merken van wat er zich om hem heen afspeelde, maar toen ze langs de tafels van de Zwadderaars kwamen, wierp Harry een nieuwsgierige blik op de badges in de vorm van twee ineengeslagen handen. Deze keer kon hij lezen wat erop stond: Wemel is onze vrind.
Met het onaangename gevoel dat dit niets goeds voorspelde, loodste hij Ron vlug mee naar het bordes en de ijzige buitenlucht.
Het bevroren gras knerpte onder hun voeten terwijl ze over het glooiende gazon naar het stadion liepen. Er stond geen zuchtje wind en de hemel was egaal parelgrijs, wat betekende dat het zicht goed zou zijn en dat ze niet verblind zouden worden door fel zonlicht. Harry wees Ron onder het lopen op die voordelen, maar hij wist niet zeker of hij wel luisterde.

Angelique had zich al verkleed en sprak de rest van het team toe toen ze binnenkwamen. Harry en Ron trokken haastig hun gewaad aan (Ron probeerde het zijne verscheidene minuten lang achterstevoren aan te trekken, tot Alicia medelijden met hem kreeg en hem ging helpen) en gingen zitten om naar Angeliques peptalk te luisteren. Buiten werd het geroezemoes steeds luider, terwijl de menigte vanuit het kasteel naar het veld stroomde.

'Oké, ik heb net gehoord wat de opstelling van Zwadderich is,' zei Angelique, die op een stuk perkament keek. 'Wrakking en Bakzijl, die vorig jaar Drijver waren, zitten niet meer op school, maar zo te zien heeft Van Beest ze vervangen door de gebruikelijke kleerkasten, en niet door lui die tenminste behoorlijk kunnen vliegen. Ze heten Korzel en Kwast; ik weet niet veel van ze -'

'Wij wel,' zeiden Harry en Ron in koor.

'Nou, ze zien eruit alsof ze te stom zijn om het ene eind van een bezem van het andere te onderscheiden,' zei Angelique, die het perkament weer in haar zak stak. 'Maar ik was ook altijd verbaasd dat Wrakking en Bakzijl zonder bordjes de weg naar het veld wisten te vinden.'

'Korzel en Kwast zijn precies hetzelfde,' verzekerde Harry haar.

Ze hoorden honderden voeten over de steile tribunes klossen. Sommige mensen zongen, al kon Harry niet verstaan

wat. Hij begon zenuwachtig te worden, maar hij wist dat de paar vlinders in zijn buik niets waren vergeleken met de zwermen waarmee Ron te kampen had. Hij had zijn armen tegen zijn maag gedrukt en staarde recht voor zich uit, met op elkaar geklemde kaken en een asgrauw gezicht.
Angelique keek op haar horloge. 'Het is zover,' zei ze gesmoord. 'Kom op, iedereen... veel succes.'
De teamleden stonden op, legden hun bezem over hun schouderen marcheerden achter elkaar naar buiten. Ze werden begroet door een orkaan van geluid. Harry hoorde nog steeds mensen zingen, al werd dat nu overstemd door gejuich en gefluit.
De ploeg van Zwadderich stond al op het veld. Ook zij droegen een zilveren badge in de vorm van twee ineengeslagen handen. De aanvoerder, Van Beest, had ongeveer hetzelfde postuur als Dirk Duffeling, met enorme onderarmen die veel op harige hammen leken. Achter hem stonden Korzel en Kwast, die bijna even groot waren. Ze knipperden dom met hun ogen in het scherpe licht en zwaaiden met hun splinternieuwe Drijversknuppels. Malfidus stond een beetje apart; zijn witblonde haar glansde. Hij zag Harry kijken, grijnsde en tikte op de zilveren badge op zijn borst.
'Aanvoerders, geef elkaar de hand,' beval madame Hooch toen Angelique en Van Beest bij elkaar kwamen. Harry zag

dat Van Beest probeerde de vingers van Angelique fijn te knijpen, maar ze gaf geen krimp. 'Op uw bezems...'
Madame Hooch deed haar fluitje in haar mond en blies.
De ballen werden losgelaten en de veertien spelers flitsten omhoog. Uit zijn ooghoek zag Harry Ron naar de doelpalen zoeven. Harry steeg hoger op, ontweek een Beuker en maakte een cirkel om het veld, op zoek naar een gouden schittering; aan de andere kant van het stadion deed Draco Malfidus precies hetzelfde.
'En Jansen is aan de bal - Jansen heeft de Slurk, wat een speelster is die meid toch! Dat roep ik al jaren, maar ze wil nog steeds niet met me uit -'
'JORDAAN!' brulde professor Anderling.
'- gewoon een leuk weetje, professor, dat maakt het wat interessanter - en ze ontwijkt Warrel, ze passeert Van Beest, ze - au - wordt van achteren geraakt door een Beuker van Korzel... Van Beest vangt de Slurk, Van Beest steekt het veld over en - mooie Beukerslag van George Wemel, een Beuker tegen het hoofd voor Van Beest, hij laat de Slurk vallen en die wordt gevangen door Katja Bell. Katja Bell van Griffoendor gooit achteruit naar Alicia Spinet en Spinet maakt snelheid -'
Leo Jordaans commentaar galmde door het stadion en Harry luisterde zo aandachtig mogelijk, ondanks de wind die in zijn oren floot en het lawaai van het publiek, dat naar hartelust schreeuwde, joelde en zong.

'- glipt langs Warrel, ontwijkt een Beuker- dat scheelde weinig, Alicia - en het publiek geniet met volle teugen, moet je horen, wat zingen ze toch?'
Leo zweeg even en het lied rees luid en duidelijk op uit de zee van groen en zilver in het vak van Zwadderich:

'Aan Wemel hebben we geen kind,
Hij is voor ons de Goede Sint,
Daarom zingt Zwadderich eensgezind:
Wemel is onze vrind.
Wemeltje is stekeblind,
De Slurk passeert hem steeds gezwind,
't Is altijd onze ploeg die wint,
Wemel is onze vrind.'

'-en Alicia gooit weer naar Angelique!' schreeuwde Leo. Harry zigzagde, kokend van woede, en wist dat Leo het lied probeerde te overstemmen.
'Vooruit, Angelique - ze hoeft alleen de Wachter nog maar te passeren!
- ZE SCHIET - ZE - aaaah'...Wildeling, de Wachter van Zwadderich, had de doelpoging verijdeld; hij gooide de Slurk naar Wrakking, die op topsnelheid wegvloog en Alicia en Katja ontweek; het gezang op de tribunes werd luider en luider naarmate hij Ron naderde.

'Wemel is onze vrind,
Wemel is onze vrind,
De Slurk passeert hem steeds gezwind,
Wemel is onze vrind.'

Harry kon er niets aan doen; hij liet zijn speurtocht naar de Snaai even voor wat hij was, keerde zich om en keek naar Ron: een eenzame gedaante aan de andere kant van het veld, die voor zijn drie doelringen zweefde terwijl de boomlange Wrakking op hem afschoot.
'- en Wrakking heeft de Slurk, Wrakking gaat op doel af, hij is buiten Beukerbereik en heeft alleen de Wachter nog voor zich -'
Beneden op de tribunes galmde luider dan ooit:

'Aan Wemel hebben we geen kind,
Hij is voor ons de Goede Sint...'

'- de eerste keer dat de nieuwe Wachter van Griffoendor op de proef wordt gesteld: Ron Wemel, de broer van de Drijvers Fred en George Wemel en een veelbelovend talent - kom op, Ron!'
Maar het opgetogen gebrul kwam van Zwadderich: Ron had een wilde duik gemaakt, met maaiende armen, en de Slurk was tussen zijn handen door geschoten en recht door de middelste ring gevlogen.

'Zwadderich scoort!' riep Leo boven het gejuich en boegeroep van de toeschouwers uit. 'De stand is tien-nul voor Zwadderich - dat was pech, Ron.'
De Zwadderaars zongen nog harder:

'WEMELTJE IS STEKEBLIND,
DE SLURK PASSEERT HEM STEEDS GEZWIND...'

'-Griffoendor is weer in Slurkbezit en Katja Bell begint aan een solo over het veld -' brulde Leo dapper, al was het gezang nu zo oorverdovend dat hij zich nauwelijks nog verstaanbaar kon maken.

"T IS ALTIJD ONZE PLOEG DIE WINT
WEMEL IS ONZE VRIND...'

'Harry, WAT MOET DAT?' gilde Angelique, die langs kwam stuiven in een poging Katja bij te houden. 'DOE JE WERK!'
Harry besefte dat hij al meer dan een minuut roerloos in de lucht had gehangen om het wedstrijdverloop te volgen, zonder ook maar één keer te kijken waar de Snaai zich bevond; geschrokken maakte hij een duikvlucht en cirkelde weer om het veld. Hij probeerde zich niets aan te trekken van het koor van stemmen dat door het stadion donderde:

'WEMEL IS ONZE VRIND,
WEMEL IS ONZE VRIND...'

De Snaai was nergens te bekennen; Malfidus cirkelde ook nog door het stadion, net als Harry. Ze passeerden elkaar halverwege het veld en Harry hoorde Malfidus luid zingen:

'WEMELTJE IS STEKEBLIND...'

'- en Warrel is weer aan de bal,' brulde Leo. 'Hij gooit naar Punnik, Punnik passeert Spinet, kom op, Angelique, je kunt hem aan - niet, dus maar een goeie Beuker van Fred Wemel, ik bedoel George Wemel, o wat maakt het uit, één van de twee, en Warrel laat de Slurk vallen en Katja Bell - eh - laat hem ook vallen - Van Beest heeft nu de Slurk, de aanvoerder van Zwadderich is in Slurkbezit en stormt op het doel af! Vooruit, Griffoendor, hou hem tegen!'
Harry scheerde achter de doelpalen van Zwadderich langs en dwong zichzelf om niet te kijken naar wat er zich aan Rons kant van het veld afspeelde. Toen hij langs de Wachter van Zwadderich racete hoorde hij Wildeling meezingen met het publiek:

'AAN WEMEL HEBBEN WE GEEN KIND...'

'- Punnik ontwijkt Alicia opnieuw en gaat op doel af! Hou hem

tegen, Ron!'
Harry hoefde niet te kijken om te weten wat er gebeurde: uit het vak van Griffoendor steeg een dof gekreun op en de Zwadderaars juichten en klapten. Toen Harry omlaag keek zag hij Patty Park, met haar mopshondengezicht, helemaal vooraan op de tribune met haar rug naar het veld staan en de supporters van Zwadderich dirigeren terwijl ze bulderden:

'DAAROM ZINGT ZWADDERICH EENSGEZIND
WEMEL IS ONZE VRIND.'

Maar twintig-nul was niets: Griffoendor had nog voldoende tijd om gelijk te maken of de Snaai te bemachtigen. Een paar doelpunten en ze lagen weer voor, zoals gewoonlijk, dacht Harry, terwijl hij de andere spelers zigzaggend en zwenkend ontweek, op jacht naar iets glanzends dat het horlogebandje van Van Beest bleek te zijn.
Maar Ron liet nog twee ballen door. Harry's speurtocht naar de Snaai kreeg iets paniekerigs. Kon hij hem maar vlug vinden, zodat de wedstrijd afgelopen was...'- en Katja Bell van Griffoendor ontwijkt Punnik, ze is Van Beest te vlug af, mooie schijnbeweging, Katja, en ze gooit naar Jansen, Angelique Jansen heeft de Slurk, ze is langs Warrel, ze gaat op doel af, vooruit Angelique - GRIFFOENDOR SCOORT! Het is veertig-tien, veertig-tien voor Zwadderich en Punnik heeft de Slurk...'

Harry hoorde Loena's potsierlijke leeuwenhoed brullen boven het gejuich van de Griffoendorsupporters uit, en kreeg weer nieuwe moed; nog maar dertig punten verschil, dat was niets, ze konden gemakkelijk weer in de wedstrijd komen. Harry ontweek een Beuker die Korzel uit alle macht in zijn richting sloeg en bleef verwoed het veld afspeuren, op zoek naar de Snaai. Hij hield Malfidus met één oog in de gaten, voor het geval hij ergens uit liet blijken dat hij de Snaai had gezien, maar Malfidus cirkelde ook door het stadion, net als Harry, en keek vruchteloos om zich heen... '- Punnik gooit naar Warrel, Warrel naar Van Beest, Van Beest terug naar Punnik - Jansen onderschept, Jansen heeft de Slurk, Jansen naar Bell, dit ziet er goed uit- ik bedoel slecht- Bell is geraakt door een Beuker van Kwast en Punnik heeft de bal weer...'

'WEMELTJE IS STEKEBLIND
DE SLURK PASSEERT HEM STEEDS GEZWIND
T IS ALTIJD ONZE PLOEG DIE WINT...'

Maar Harry had eindelijk de piepkleine, fladderende Gouden Snaai gezien: hij zweefde nog geen meter boven de grond, op de helft van Zwadderich.
Hij dook...Nog geen twee seconden later flitste Malfidus ook omlaag, links van Harry, plat uitgestrekt op zijn bezem, in een groen met zilveren waas... De Snaai vloog langs een van de doelpalen en spurtte toen naar de andere kant van het

stadion; die plotselinge koerswijziging was in het voordeel van Malfidus, die dichterbij was; Harry maakte een scherpe bocht op zijn Vuurflits, hij en Malfidus vlogen nek aan nek...
Op nog geen meter boven de grond liet Harry zijn bezem los met zijn rechterhand en strekte die uit naar de Snaai... rechts van hem stak Malfidus nu ook zijn arm uit, reikend en tastend... Na een of twee ademloze seconden van vertwijfeling en gierende wind was het voorbij - Harry's vingers sloten zich om het tegenstribbelende balletje - de nagels van Malfidus krasten vergeefs over de rug van Harry's hand - Harry trok op en hield de onwillige Snaai omhoog, terwijl de supporters van Griffoendor oorverdovend juichten...
Ze waren gered. Het deed er niet toe dat Ron al die ballen had doorgelaten; dat zou iedereen gauw vergeten zijn nu Griffoendor had gewonnen BAM. Een Beuker raakte Harry in zijn lendenen en hij viel voorover van zijn bezem. Gelukkig was hij nog geen twee meter boven de grond, omdat hij zo laag had moeten duiken om de Snaai te vangen, maar desondanks werd alle lucht uit zijn longen geperst toen hij plat op zijn rug op het bevroren veld smakte. Hij hoorde het schrille fluitje van madame Hooch, een enorm tumult op de tribunes, gejoel en woedend geschreeuw, een plof en toen de geagiteerde stem van Angelique.
'Is alles oké?' 'Tuurlijk,' zei Harry grimmig. Hij pakte haar hand en liet zich overeind trekken. Boven hem zoefde

madame Hooch naar een speler van Zwadderich, al kon hij vanuit deze hoek niet zien wie.
'Het was die misselijke Korzel!' zei Angelique woedend. 'Zodra hij zag dat je de Snaai had, sloeg hij een Beuker naar je toe - maar we hebben gewonnen, Harry, we hebben gewonnen!'
Harry hoorde iemand snuiven en draaide zich om, met de Snaai nog in zijn hand. Draco Malfidus was vlak achter hem geland. Hij was wit van woede, maar slaagde er toch in om schamper te kijken.
'Je hebt Wemels hachje gered, hè' zei hij tegen Harry. 'Ik heb nog nooit zo'n slechte Wachter gezien...maar ja, hij is ook stekeblind... hoe vond je m'n tekst, Potter?'
Harry gaf geen antwoord. Hij draaide zich om en begroette de andere spelers van Griffoendor, die nu een voor een landden, schreeuwend en triomfantelijk in de lucht stompend; iedereen behalve Ron, die bij de doelpalen was afgestapt en langzaam in zijn eentje naar de kleedkamer liep.
'We wilden er eigenlijk nog een paar coupletten bij schrijven!' riep Malfidus toen Katja en Alicia Harry omhelsden. 'Maar we konden geen rijmwoorden vinden voor dik en lelijk - dat slaat op z'n moeder, snap je.
'De druiven zijn wel heel erg zuur,' zei Angelique, die vol afkeer naar Malfidus keek.
'- en waardeloze nietsnut paste er ook niet in - voor zijn vader -

'

Fred en George, die Harry net een hand gaven, beseften waar Malfidus het over had. Ze verstijfden en keken Malfidus aan.
'Niet op ingaan!' zei Angelique meteen en ze pakte Fred bij zijn arm. 'Niet op ingaan, Fred, laat hem maar schelden. Hij kan het gewoon niet uitstaan dat hij verloren heeft, die arrogante kleine -'
'- maar jij vindt de Wemels aardig, hè Potter?' sneerde Malfidus. 'Je hebt er zelfs je vakantie doorgebracht, hoorde ik. Ik snap niet hoe je tegen de stank kunt, maar als je uit een Dreuzelnest komt, zal zelfs dat krot van de Wemels wel lekker ruiken -'
Harry greep George, en Angelique, Alicia en Katja probeerden met vereende krachten te verhinderen dat Fred Malfidus te lijf ging. Malfidus lachte nu openlijk. Harry keek waar madame Hooch was, maar ze foeterde Korzel nog steeds uit vanwege zijn illegale Beukeraanval.
'Of misschien,' zei Malfidus hatelijk grijnzend, terwijl hij achteruitdeinsde, 'misschien herinner je je hoe het huis van jouw moeder stonk, Potter, en doet die zwijnenstal van de Wemels je daaraan denken -'
Harry was zich er niet van bewust dat hij George losliet; hij wist alleen dat ze plotseling allebei op Malfidus af renden. Harry was totaal vergeten dat alle leraren toekeken: hij wilde Malfidus alleen maar zo veel mogelijk pijn doen. Er was geen

tijd om zijn toverstok te pakken en daarom hief hij de vuist op waarmee hij de Snaai vasthield en stompte Malfidus zo hard mogelijk in zijn buik . 'Harry! HARRY! GEORGE! NEE!' Hij hoorde meisjes gillen, Malfidus schreeuwen en George vloeken; er klonk een fluitje en de menigte op de tribunes brulde, maar hij trok zich er niets van aan. Pas toen iemand vlak naast hem 'Impedimenta!' schreeuwde en hij door de kracht van de spreuk op zijn rug belandde, staakte hij zijn pogingen om Malfidus te raken waar hij hem maar raken kon. 'Wat moet dat voorstellen?' schreeuwde madame Hooch terwijl Harry weer overeind sprong. Blijkbaar had zij de Stremspreuk afgevuurd; ze had haar fluitje in de ene en haar toverstok in de andere hand; haar bezem lag een meter of wat verder. Malfidus lag opgerold op de grond, jammerend en kreunend, met bloed aan zijn neus; George had een dikke lip; Fred werd nog steeds in bedwang gehouden door de drie Drijvers en Korzel grinnikte op de achtergrond. 'Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt - naar het kasteel, allebei, en regelrecht naar jullie afdelingshoofd! Naar het kasteel! Nu!'
Harry en George draaiden zich om en marcheerden hijgend het veld af. Ze zeiden geen woord tegen elkaar. Het gebrul en gejoel van de toeschouwers vervaagde in de verte en toen ze in de hal van het kasteel waren, hoorden ze alleen hun eigen voetstappen. Harry besefte dat er nog steeds iets spartelde in zijn rechterhand, waarvan de knokkels blauw waren door hun

hardhandige contact met de kaak van Malfidus. Hij keek en zag zilveren vleugeltjes uit zijn vingers steken; de Snaai, die zich verwoed probeerde los te rukken.
Ze waren nauwelijks bij de deur van professor Anderlings kamer toen ze kwam aanbenen door de gang, bleek van woede. Ze had een sjaal van Griffoendor om, maar die trok ze met trillende handen af. 'Naar binnen!' zei ze furieus en ze wees op de deur. Harry en George gingen naar binnen. Anderling ging achter haar bureau staan, keek hen aan en smeet de sjaal van Griffoendor op de grond.
'En?' zei ze. 'Ik heb nog nooit zo'n schandalige vertoning gezien! Twee tegen een! Wat had dat te betekenen?'
'Malfidus sarde ons,' zei Harry stijfjes.
'Sarde hij jullie?' schreeuwde professor Anderling, die met haar vuist op haar bureau sloeg, zodat haar koektrommel op de grond viel en de hele vloer bezaaid was met Gemberslakken. 'Hij had net verloren! Natuurlijk sarde hij jullie! Maar dat is nog geen reden -'
'Hij beledigde mijn ouders,' snauwde George. 'En Harry's moeder.'
'En in plaats van het aan madame Hooch over te laten, besloten jullie een demonstratie van een Dreuzelduel te geven?' brulde professor Anderling. 'Hebben jullie enig idee wat -'
'Hum, hum.'

Harry en George draaiden zich abrupt om. Dorothea Omber stond in de deuropening, in een mantel van groene tweed waardoor ze nog meer op een reusachtige pad leek. Ze glimlachte op de afschuwelijke, poeslieve manier die Harry met naderend onheil was gaan associëren. 'Kan ik u helpen, professor Anderling?' vroeg Omber met haar meest afstotelijke, zoetige stemmetje.
Professor Anderling werd rood.
'Helpen?' herhaalde ze gesmoord. 'Hoe bedoelt u, helpen?'
Professor Omber kwam binnen, nog steeds minzaam glimlachend.
'Nou, ik dacht dat u misschien wat steun kon gebruiken.'
Het had Harry niets verbaasd als er vonken uit de neusgaten van professor Anderling waren gespat.
'Dat dacht u dan verkeerd,' zei ze en ze keerde Omber de rug toe. 'Luister goed! Het kan me niet schelen hoe erg Malfidus jullie sarde! Voor mijn part beledigde hij jullie hele familie! Dit weerzinwekkende gedrag komt jullie op een week nablijven te staan! Kijk me niet zo aan, Potter, je verdient het! En als ik nog één keer -'
'Hum, hum.'
Professor Anderling sloot haar ogen voor ze weer naar professor Omber keek, alsof ze bad om geduld.
'Ja?'
'Ik denk dat ze echt wel meer straf verdienen dan alleen

nablijven,' zei Omber, nog steeds breed glimlachend.
Professor Anderling sperde haar ogen open.'Maar helaas,' zei ze, ook met een poging tot een glimlach, waardoor ze eruitzag alsof ze aan kaakkramp leed, 'gaat het erom wat ík denk, aangezien ze op míjn afdeling zitten, Dorothea.'
'Nou, eerlijk gezegd,' zei Omber met een onnozel lachje, 'zul je merken dat wat ik denk er wel degelijk toe doet, Minerva. Waar heb ik het ook weer? Cornelis heeft het net gestuurd... ik bedoel,' ze rommelde in haar tas, 'de Minister heeft het net gestuurd... aha, hier heb ik het...'
Ze haalde een stuk perkament uit haar tas, vouwde het uit, schraapte gewichtig haar keel en las:
'Hum, hum... "Onderwijsdecreet Nummer 25".'
'Niet nóg een,' riep professor Anderling woedend.
'Ja, helaas wel,' zei Omber. 'En eerlijk gezegd, Minerva, heb jij me ervan overtuigd dat we een nieuw amendement nodig hadden... weet je nog hoe je me passeerde, toen ik betwijfelde of het Zwerkbalteam van Griffoendor wel weer opgericht moest worden? Dat je naar Perkamentus stapte, die me dwong het team te laten spelen? Nou, dat kon ik niet over mijn kant laten gaan. Ik heb meteen contact opgenomen met de Minister, en die was het met me eens dat de Hoog-Inquisiteur de macht moet hebben om leerlingen hun voorrechten te ontnemen. Anders zou ze - of liever gezegd, zou ik - minder gezag hebben dan de gewone leraren! En

hopelijk zie je nu in dat ik gelijk had toen ik het team van Griffoendor wilde opheffen, Minerva. Een schandalige vertoning... maar goed, ik was bezig met ons amendement... hum, hum... "Voortaan heeft de Hoog-Inquisiteur de eindbevoegdheid over alle straffen, sancties en beperkingen van privileges aangaande de leerlingen van Zweinstein, en het recht om in te grijpen in de straffen, sancties en beperkingen van privileges die zijn opgelegd door andere docenten. Was getekend, Cornelis Droebel, Minister van Toverkunst, Orde van Merlijn, Eerste Klas, enzovoorts, enzovoorts.'"
Ze rolde het perkament op en stopte het weer in haar tas.
'Dus ik ben bang dat ik deze twee heren echt zal moeten verbieden om ooit nog Zwerkbal te spelen,' zei ze, terwijl ze van Harry naar George keek.
Harry voelde de Snaai verwoed fladderen in zijn hand. 'Verbieden?' zei hij en zijn stem leek van heel ver weg te komen. 'Om ooit nog Zwerkbal te spelen?'
'Ja, meneer Potter, een levenslang speelverbod lijkt me hier op zijn plaats,' zei Omber. Haar glimlach werd nog breder toen ze zag dat hij nauwelijks kon bevatten wat ze gezegd had. 'Voor u én voor meneer Wemel. En om het zekere voor het onzekere te nemen, zullen we de tweelingbroer van deze jongeman ook maar een speelverbod opleggen - ik weet zeker dat hij meneer Malfidus ook zou hebben aangevallen als zijn ploeggenoten hem niet in bedwang hadden gehouden. Ik wil

uiteraard dat hun bezems in beslag worden genomen; ik zal ze veilig bewaren op mijn kamer, om er zeker van te zijn dat het verbod niet overtreden wordt. Maar ik ben niet onredelijk, professor Anderling,' vervolgde ze en ze keek naar Anderling, die haar roerloos aanstaarde, alsof ze uit ijs gehouwen was. 'De rest van het team mag blijven spelen. Bij hen heb ik geen neiging tot geweld bespeurd. Nou... een prettige dag allemaal.'

Omber verliet uiterst voldaan de kamer en liet een geschokte stilte achter.

'Een speelverbod,' zei Angelique 's avonds met holle stem. Ze zaten in de leerlingenkamer. 'Een speelverbod. Geen Zoeker en geen Drijvers... wat moeten we nu beginnen?'

Het was alsof ze de wedstrijd helemaal niet gewonnen hadden. Overal zag Harry boze en ontdane gezichten; de spelers zelf zaten moedeloos onderuitgezakt bij het vuur, behalve Ron, die ze sinds het einde van de wedstrijd niet meer gezien hadden.

'Het is zo vreselijk oneerlijk,' zei Angelique lamgeslagen, ik bedoel, hoe zit het dan met Korzel en de Beuker die hij naar Harry sloeg toen er al gefloten was? Heeft ze hém ook een speelverbod opgelegd?'

'Nee,' zei Ginny neerslachtig; zij en Hermelien zaten aan weerskanten van Harry. 'Hij moet alleen strafregels schrijven. Tijdens het eten hoorde ik Van Beest erom lachen.'

'En een speelverbod voor Fred, die niet eens iets gedaan heeft!' zei Alicia furieus. Ze sloeg met haar vuist op haar knie.
'Dat lag niet aan mij,' zei Fred met een verbeten gezicht. 'Als jullie me niet hadden tegengehouden, had ik die kleine rotzak tot moes geslagen!'
Harry staarde vol ellende naar het donkere raam. Het sneeuwde buiten. De Snaai die hij had gevangen zoefde nu door de leerlingenkamer; mensen keken als gehypnotiseerd hoe hij rondcirkelde en Knikkebeen sprong van de ene stoel op de andere in een poging hem te vangen.
'Ik ga naar bed,' zei Angelique, die langzaam opstond. 'Misschien blijkt dat het allemaal een nachtmerrie is geweest... misschien word ik morgen wakker en moeten we dan nog spelen...'
Ze werd al gauw gevolgd door Alicia en Katja. Fred en George sjokten even later ook de trap op, met boze blikken naar iedereen, en Ginny volgde niet veel later. Alleen Harry en Hermelien zaten nog bij het vuur.
'Heb je Ron gezien?' vroeg Hermelien zacht.
Harry schudde zijn hoofd.
'Volgens mij probeert hij ons te ontlopen,' zei Hermelien. 'Waar denk je dat hij -'
Maar op dat moment klonk er een krakend geluid. De Dikke Dame zwaaide open en Ron klauterde door het portretgat. Hij was doodsbleek en had sneeuw in zijn haar. Toen hij Ron

en Hermelien zag, bleef hij stokstijf staan.
'Waar ben je geweest?' zei Hermelien, die ongerust overeind sprong.
'Lopen,' mompelde Ron. Hij had zijn Zwerkbalspullen nog aan.
'Je bent helemaal verkleumd,' zei Hermelien. 'Vooruit, ga zitten!'
Ron liep naar de haard, liet zich in de stoel vallen die het verst van Harry verwijderd was en keek de anderen niet aan. De gestolen Snaai scheerde over hun hoofden.
'Het spijt me,' mompelde Ron, die naar zijn voeten keek.
'Wat?' zei Harry.
'Dat ik dacht dat ik kon Zwerkballen,' zei Ron. 'Morgenochtend trek ik me meteen terug uit het team.'
'Als je dat doet, houden we nog maar drie spelers over,' zei Harry chagrijnig. Toen Ron hem verbaasd aankeek zei hij: ik ben voor het leven geschorst, net als Fred en George.'
'Wat?' piepte Ron.
Hermelien vertelde wat er gebeurd was; Harry kon het niet verdragen om het hele verhaal zelf nog een keer af te draaien. Toen ze was uitgesproken, keek Ron gekwelder dan ooit.
'Het is allemaal mijn schuld -'
'Jij hebt me niet gedwongen om Malfidus te slaan,' zei Harry boos.
'- als ik niet zo'n waardeloze speler was -'

'- daar heeft het niks mee te maken.'
'- het was dat liedje, daar werd ik helemaal gek van -'
'- daar zou iedereen gek van zijn geworden.'
Hermelien stond op en liep naar het raam, weg bij hun geruzie. Ze keek naar de dwarrelende sneeuw.
'Hou nou eens op!' zei Harry nijdig. 'Het is al erg genoeg zonder dat jij jezelf ook nog eens overal de schuld van geeft!'
Ron zei niets, maar staarde mistroostig naar de vochtige zoom van zijn gewaad. Na een tijdje zei hij mat: 'Ik heb me nog nooit van mijn leven zo rot gevoeld.'
'Hier nog een,' zei Harry bitter.
'Nou,' zei Hermelien met trillende stem, 'er is één ding dat jullie misschien weer een beetje zal opvrolijken.'
'O ja?' zei Harry sceptisch.
'Ja,' zei Hermelien. Ze wendde zich af van het aardedonkere, met sneeuw bespikkelde raam en begon te glunderen. 'Hagrid is terug.'

Hoofdstuk 20

HAGRIDS VERHAAL

Harry sprintte zo snel naar de jongensslaapzaal om zijn onzichtbaarheidsmantel en de Sluipwegwijzer te pakken dat Ron en hij minstens vijf minuten moesten wachten voor Hermelien eindelijk naar beneden kwam, met een sjaal om, handschoenen aan en een van haar eigen bobbelige elfenmutsen op.
'Nou, het is koud buiten!' zei ze ter verdediging toen Ron ongeduldig met zijn tong klakte.
Ze kropen door het portretgat en verborgen zich haastig onder de onzichtbaarheidsmantel. Ron was zoveel gegroeid dat hij dubbelgebogen moest lopen, om zijn voeten er niet onderuit te laten komen. Langzaam en voorzichtig liepen ze de vele trappen af. Waar gangen elkaar kruisten, bleven ze staan en keken ze op de kaart of Vilder en mevrouw Norks in de buurt waren. Ze hadden geluk; ze kwamen alleen Haast Onthoofde Henk tegen, die verstrooid door de gang zweefde en een deuntje neuriede dat verdacht veel op 'Wemel is onze vrind' leek. Ze staken op hun tenen de hal over en slopen het doodstille, besneeuwde schoolterrein op. Harry's hart sprong

op toen hij in de verte kleine gouden vierkantjes licht zag, en de rook die uit Hagrids schoorsteen kringelde. Hij liep snel naar het huisje en de anderen volgden, stommelend en duwend. Ze knerpten opgewonden door de dichte sneeuw tot ze bij de houten voordeur waren. Harry hief zijn vuist op en klopte drie keer. Binnen begon een hond verwoed te blaffen.
'Hagrid, wij zijn het!' riep Harry door het sleutelgat.
'Had ik kennen weten!' zei een bruuske stem.
Ze keken elkaar grijnzend aan onder de mantel; ze hoorden aan Hagrid dat hij blij was. 'Ik ben nog geen drie tellen thuis... opzij, Muil... opzij, stomme hond...'
De grendel werd weggeschoven, de deur ging knarsend open en Hagrid stak zijn hoofd door de opening.
Hermelien gilde.
'Merlijns baard, ken 't wat minder!' zei Hagrid gejaagd. Hij staarde over hun hoofden heen. 'Onder de mantel, hè?' Nou, kom d'rin, kom d'rin!'
'Sorry!' zei Hermelien gesmoord terwijl ze zich langs Hagrid naar binnen wurmden en de mantel afdeden. 'Het is alleen - o, Hagrid.'
"t Is niks, 't is niks,' zei Hagrid haastig. Hij deed de deur dicht en sloot de gordijnen, maar Hermelien bleef hem vol afschuw aanstaren.
Hagrids haar zat vol geronnen bloed en zijn linkeroog was een gezwollen spleetje in een massa bont en blauwe plekken.

Zijn gezicht en handen zaten onder de wonden waarvan sommige nog bloedden, en hij bewoog zo voorzichtig dat Harry vermoedde dat hij gebroken ribben had. Het was duidelijk dat hij nog maar net thuis was; een dikke zwarte reismantel hing over een stoel en naast de deur stond een knapzak waarin je gemakkelijk een paar kleine kinderen kwijt kon.
Hagrid zelf, twee keer zo groot als een normaal mens, hinkte naar het vuur en zette een koperen ketel op.
'Wat is er gebeurd?' vroeg Harry, terwijl Muil uitgelaten om hen heen sprong en hun gezichten probeerde te likken.
'Niks, zei ik!' gromde Hagrid gedecideerd. 'Koppie thee?'
'Kom nou,' zei Ron. 'Je ziet er niet uit.'
'Ik zei toch, d'r is niks an de hand!' zei Hagrid, die zich omdraaide. Hij grijnsde breed, maar trok tegelijkertijd een pijnlijk gezicht, 'jemig, 't is tof om jullie weer te zien - leuke vakantie gehad?'
'Hagrid, je bent aangevallen!' zei Ron.
'Ik zeg 't nog één keer: 't is niks!' zei Hagrid resoluut.
'Zou je dat ook zeggen als een van ons hier stond met een kilo gehakt in plaats van een gezicht?' vroeg Ron.
'Je moet naar madame Plijster, Hagrid,' zei Hermelien bezorgd. 'Die wonden zien er niet best uit.'
'Laat mijn nou maar m'n gang gaan, ja?' zei Hagrid kortaf. Hij liep naar de enorme houten tafel in het midden van het huisje

en trok een theedoek weg. Onder de doek lag een rauwe, bloederige, groenachtige biefstuk, die iets groter was dan de gemiddelde autoband.
'Die ga je toch niet opeten, Hagrid?' zei Ron met een blik op het stuk vlees. 'Het ziet er giftig uit.'
'Dat hoort ook, 't is drakenvlees,' zei Hagrid. 'En 't is niet om te eten.' Hij pakte de biefstuk en drukte hem tegen de linkerkant van zijn gezicht. Groenachtig bloed sijpelde in zijn baard en hij kreunde zachtjes van voldoening.
'Hé, da's beter. Dan schrijnt 't niet zo, snappie?'
'Nou, vertel je ons nog wat er gebeurd is?' vroeg Harry.
'Ken niet, Harry. Strikt geheim. Als ik dat vertel, vlieg ik d'r meteen uit.'
'Hebben de reuzen je in elkaar geslagen?' vroeg Hermelien zacht.
Hagrids vingers gleden van de drakenbiefstuk, die klef omlaag glibberde langs zijn borst.
'Reuzen?' zei Hagrid, die de biefstuk opving voor hij op de grond viel en hem haastig weer tegen zijn gezicht drukte. 'Wie heb d'r iets over reuzen gezegd? Met wie hebbie gepraat? Wie heb gezegd dat ik - wie heb jullie verteld waar ik - nou?'
'We hebben het geraden,' zei Hermelien verontschuldigend.
'O ja? Geraden, hè' zei Hagrid, die haar streng aankeek met het oog dat niet schuilging achter de biefstuk.
'Het was niet... echt moeilijk,' zei Ron. Harry knikte.

Hagrid keek hen boos aan, gooide de biefstuk weer op tafel en liep naar de ketel, die inmiddels floot.
'Ik heb nog nooit kinders meegemaakt die zó graag meer willen weten als goed voor ze is,' mompelde hij, terwijl hij kokend water in vier emmervormige bekers goot. 'En da's niet als compliment bedoeld. Nieuwsgierig, zouwen sommige mensen 't noemen. Bemoeizuchtig, en niet zo'n klein beetje ook.'
Maar aan zijn baard zagen ze dat hij glimlachte.
'Je bent dus naar de reuzen op zoek gegaan?' vroeg Harry terwijl hij aan tafel ging zitten.
Hagrid zette de thee neer, pakte zijn biefstuk en drukte hem weer tegen zijn gezicht.
'Ja, oké,' bromde hij. 'Als je 't per se weten mot.'
'En heb je ze gevonden?' zei Hermelien vol ontzag.
'Nou, ze bennen eigenlijk niet lastig te vinden,' zei Hagrid. 'Ze bennen behoorlijk groot.'
'Waar zitten ze?' vroeg Ron.
'Bergen,' zei Hagrid weinig behulpzaam.
'Waarom zien Dreuzels ze dan niet -'
'Doen ze wel,' zei Hagrid duister. 'Alleen wordt dan altijd gezegd dat ze zijn omgekomen bij 't bergbeklimmen of zo, snappie?'
Hij deed zijn biefstuk goed, zodat de ergste blauwe plekken bedekt werden.

'Vooruit, Hagrid, vertel wat er gebeurd is!' zei Ron. 'Als jij vertelt hoe je bent aangevallen door reuzen, vertelt Harry hoe hij is aangevallen door Dementors.'
Hagrid verslikte zich en liet tegelijk zijn biefstuk vallen; een flinke hoeveelheid speeksel, thee en drakenbloed sproeide over de tafel terwijl hij hoestte en proestte en de biefstuk met een zachte klets op de grond viel.
'Hoe bedoelie, aangevallen door Dementors?' gromde Hagrid.
'Wist je dat niet?' vroeg Hermelien, die hem met grote ogen aankeek.
'Ik weet niks van wat d'r hier gebeurd is na m'n vertrek. Geheime missie, snappie? Ik wou niet om de haverklap een uil op m'n dak krijgen Dementors, zegt ie! Meen je dat?'
'Jazeker. Ze vielen m'n neef en mij aan in Klein Zanikem en toen werd ik door het Ministerie van school gestuurd -'
'WAT?'
'-en moest ik naar een hoorzitting, maar vertel ons eerst over die reuzen.'
'Ben je van school gestuurd?'
'Als jij vertelt wat je van de zomer gedaan hebt, doe ik dat ook.'
Hagrid staarde hem met zijn ene bruikbare oog nijdig aan. Harry keek argeloos maar vastberaden.
'Nou, oké, voor mijn part,' zei Hagrid berustend.

Hij bukte zich en trok de drakenbiefstuk uit de bek van Muil.
'O, Hagrid, dat is toch niet hygiën -' begon Hermelien, maar Hagrid had het vlees alweer tegen zijn gezwollen oog gedrukt.
Hij nam nog een grote slok thee en zei: 'Nou, meteen toen 't schooljaar d'rop zat gingen we op pad -'
'Jij en madame Mallemour?' viel Hermelien hem in de rede.
'Ja, klopt,' zei Hagrid, en het kleine stukje van zijn gezicht dat niet schuilging achter zijn baard of de groenachtige biefstuk, keek vertederd.
'Ja, wij saampies. En ik zal je één ding zeggen: Olympe ken heel goed zonder luxe. Jullie kennen d'r: het is een mooie, goedgeklede vrouw en omdat ik wist waar we heen mosten, vroeg ik me af hoe ze 't zou vinden om over rotsen te klauteren en in grotten te pitten, maar ze heb niet één keer geklaagd.' 'Wist je waar je heen moest?' herhaalde Harry. 'Wist je waar de reuzen waren?'
'Nou, Perkamentus wist 't, en die heb 't ons verteld.'
'Houden ze zich schuil?' vroeg Ron. 'Op een geheime plek?'
'Niet echt,' zei Hagrid, die zijn harige hoofd schudde, "t Is meer dat 't de meeste tovenaars niks ken schelen waar ze zijn, als 't maar ver weg is. Maar 't is hartstikke moeilijk om d'r te kommen, in elk geval voor mensen, en dus hadden we de aanwijzingen van Perkamentus nodig, 't Duurde ongeveer een maand voor we d'r waren -'
'Een maand?' zei Ron, alsof hij nog nooit had gehoord van

een reis die zo belachelijk lang duurde. 'Maar- waarom hebben jullie niet gewoon een Viavia gebruikt of zo?'
Hagrid keek Ron bijna meewarig aan met zijn goede oog.
'Ze houden ons in de gaten, Ron,' zei hij kortaf.
'Hoe bedoel je?'
'Je snap 't niet,' zei Hagrid. "t Ministerie houdt Zweinstein in de smiezen, en iedereen van wie ze denken dat ie met Perkamentus onder één hoedje speelt -'
'Ja, dat weten we,' zei Harry vlug. Hij wilde de rest van Hagrids verhaal horen. 'We weten dat het Ministerie Perkamentus in de gaten houdt -'
'Dus jullie mochten geen toverkunst gebruiken?' zei Ron verbluft. 'Moesten jullie je de hele reis als Dreuzels gedragen?'
'Nou, niet de héle reis,' zei Hagrid behoedzaam. 'We mosten alleen voorzichtig wezen, omdat Olympe en ik een beetje opvallen -'
Ron maakte een gesmoord geluid, dat het midden hield tussen een gesnuif en een gesnork, en nam haastig een slok thee.
'-en dus bennen we gemakkelijk te volgen. We deden alsof we samen op vakantie gingen naar Frankrijk en reisden eerst zogenaamd naar de school van Olympe, want we wisten dat we gevolgd werden door iemand van 't Ministerie. We gingen heel langzaam, omdat ik eigenlijk niet mag toveren en we

wisten dat ze een reden zochten om ons op te pakken, maar we schudden die druiloor van 't Ministerie af in de buurt van Die-zjon -'
'Oooo, Dijon?' zei Hermelien opgewonden. 'Daar ben ik ook met vakantie geweest. Hebben jullie -'
Ze zweeg toen ze Rons gezicht zag.
'Nou, daarna waagden we 't erop en gebruikten we een beetje toverkracht en toen viel 't best wel mee. Bij de Poolse grens liepen we een paar dolle trollen tegen 't lijf en in een kroeg in Minsk had ik effe wat onenigheid met een vampier, maar verder liep 't gesmeerd.
En toen waren we d'r en trokken we de bergen in, op zoek naar sporen van reuzen... We mochten niet meer toveren als we in de buurt kwamen, deels omdat ze 't niet op tovenaars hebben en we ze niet op de kast wilden jagen, en deels omdat Perkamentus ons had gewaarschuwd dat Jeweetwel ook vast probeerde te slijmen bij de reuzen. Hij zei dat ie waarschijnlijk al een boodschapper had gestuurd en dat we vooral niet de aandacht mosten trekken, voor 't geval d'r Dooddoeners in de buurt waren.'
Hagrid nam een grote slok thee.
'Ga verder!' spoorde Harry hem aan.
'Nou, we vonden ze,' zei Hagrid kort en bondig. 'Op een nacht gingen we een bergrug over en zagen we ze. Kleine vuurtjes en enorme schaduwen... net of je stukken van de

berg zag bewegen.' 'Hoe groot zijn ze?' vroeg Ron vol ontzag.
'Een meter of zeven,' zei Hagrid nonchalant. 'De grootste zo'n acht, achteenhalf.'
'En met hoeveel waren ze?' vroeg Harry.
'Een stuk of zeventig, tachtig, denk ik,' zei Hagrid.
'Is dat alles?' zei Hermelien.
'Ja,' zei Hagrid triest. 'D'r zijn d'r nog maar tachtig over. Vroeger waren ze met veel meer. D'r motten ooit wel honderd verschillende stammen zijn geweest, over de hele wereld verspreid. Maar ze bennen al eeuwen aan 't uitsterven. D'r zijn d'r natuurlijk een hoop gedood door tovenaars, maar ze hebben voornamelijk mekaar uitgemoord, en dat gaat nu harder dan ooit. Ze kennen niet op mekaars lip leven. Volgens Perkamentus is 't onze schuld. Hij zegt dat de tovenaars hullie gedwongen hebben om ver van ons vandaan te blijven en dat ze daarom nou op een kluitje wonen, om zichzelf te beschermen.'
'Nou, goed,' zei Harry. 'Jullie zagen de reuzen. En toen?'
'We wachtten tot 't licht werd. We wilden ze niet stiekem in 't donker besluipen, voor onze eigen veiligheid,' zei Hagrid. 'Rond een uur of drie 's nachts vielen ze in slaap, gewoon waar ze zaten. Zelf durfden we niet te gaan pitten. Eerstens wilden we d'r zeker van zijn dat d'r niet eentje wakker werd en omhoog klom naar waar wij zaten en tweedens was 't een gesnurk van jewelste. Tegen zonsopgang ontstond d'r een

lawine door. Afijn, toen 't licht was, gingen we naar beneden.'
'Wat, zomaar?' zei Ron diep onder de indruk. 'Wandelden jullie zomaar een reuzenkamp binnen?'
'Nou, Perkamentus had gezegd hoe we 't mosten aanpakken,' zei Hagrid. 'De Oppur cadeaus geven, een beetje respect tonen, dat soort dingen.'
'De wie cadeaus geven?' vroeg Harry.
'O, de Oppur - de baas, zeg maar.'
'Hoe wisten jullie wie de Oppur was?' vroeg Ron.
Hagrid gromde geamuseerd.
'Geen probleem,' zei hij. 'Dat was de grootste, lelijkste en luiste reus. Hij zat op z'n krent en wachtte tot de anderen hem eten brachten. Dooie geiten en zo. Hij heette Karkus en ik denkt dat ie een meter of acht was en evenveel woog als twee volwassen olifanten, met een huid als een neushoorn.'
'En jullie liepen gewoon naar hem toe?'
'Nou... omlaag, want ze zaten in een vallei, een soortement dal tussen vier behoorlijk hoge bergen, naast een meer. Karkus lag bij 't meer en brulde tegen de anderen dat ze hem en z'n vrouw eten mosten brengen. Olympe en ik liepen de helling af -'
'Maar probeerden ze jullie niet te vermoorden toen ze jullie zagen?' vroeg Ron vol ongeloof.
'Volgens mijn hadden sommigen dat best gewild,' zei Hagrid schouderophalend, 'maar we deden wat Perkamentus gezegd

had: ons cadeau hoog boven ons hoofd houden en alleen naar de Oppur kijken en ons niks antrekken van de rest. Dus dat deden we en toen werden de anderen rustig. Ze keken hoe we langsliepen en bij de voeten van Karkus bogen we en legden we ons cadeau neer.'
'Wat geef je aan een reus?' vroeg Ron gretig. 'Eten?'
'Nee, ze kennen best zelf aan eten kommen,' zei Hagrid. 'We gaven magie. Reuzen zijn gek op magie, ze vinden 't alleen niet leuk als 't tegen ze gebruikt wordt. De eerste dag gaven we een tak met Prometerniaans vuur.'
Hermelien zei zacht: 'Wauw!' maar Harry en Ron keken Hagrid verbaasd aan. 'Een tak met -'
'Eeuwig vuur,' zei Hermelien geïrriteerd. 'Dat zouden jullie nu toch wel moeten weten. Professor Banning heeft het er minstens twee keer over gehad!'
'Nou, hoe dan ook,' kwam Hagrid tussenbeide voor Ron ertegenin kon gaan, 'Perkamentus had die tak zo betoverd dat ie eeuwig bleef branden, en dat ken niet zomaar elke tovenaar. Afijn, ik leg die tak in de sneeuw, aan de voeten van Karkus, en ik zegt: "Een geschenk voor de Oppur van de reuzen van Albus Perkamentus, die beleefd de groeten doet."'
'En wat zei Karkus?' vroeg Harry gretig.
'Niks,' zei Hagrid. 'Hij sprak onze taal niet.'
'Dat meen je niet!'
'Maakte niks uit,' zei Hagrid onverstoorbaar. 'Perkamentus

had al gewaarschuwd dat dat wel 'ns zou kennen gebeuren. Karkus was slim genoeg om een paar andere reuzen te roepen die ons konden verstaan, en die vertaalden voor ons.'
'En, vonden ze het een mooi cadeau?' vroeg Ron.
'Jazekers. Ja, ze vonden 't prachtig, zodra ze eenmaal snapten wat 't was,' zei Hagrid, die zijn drakenbiefstuk omdraaide en de koelere kant tegen zijn gezwollen oog drukte. 'Ze waren d'r heel blij mee. Dus ik zegt: "Albus Perkamentus verzoekt de Oppur om met z'n boodschapper te spreken, als ie morgen terugkomt met nog een cadeau."' 'Waarom konden jullie niet gelijk met hem spreken?' vroeg Hermelien. 'Perkamentus wou dat we 't kallempies aan deden,' zei Hagrid. 'Zodat de reuzen merkten dat we ons aan onze beloften hielden. Morgen komen we terug met nog een cadeau, en dan komen we inderdaad terug met een cadeau - dat maakt een goeie indruk, snappie? Bovendien hebben ze dan tijd om 't eerste cadeau uit te testen, en als ze merken dat 't puik spul is, willen ze meer. En trouwens, met reuzen zoals Karkus mot je niet te ingewikkeld doen, want dan slaan ze je dood, om de zaak eenvoudiger te maken. Goed, wij trokken ons buigend terug en zochten een knusse grot om in te slapen en de volgende ochtend kwamen we weer. Deze keer wachtte Karkus op ons en leek ie heel gretig.'
'En hebben jullie met hem gepraat?'
'Jazekers. Eerst gaven we hem een mooie strijdhelm -

koboldkwaliteit, dus onverwoestbaar, snappie? - en toen praatten we met mekaar.'
'Wat zei hij?'
'Niet veel,' zei Hagrid. 'Hij luisterde vooral. Maar d'r waren goeie tekens. Hij had over Perkamentus gehoord en wist dat ie fel tegen 't uitroeien van de laatste reuzen in Groot-Brittannië was. Karkus leek heel geïnteresseerd in wat Perkamentus te zeggen had. En een paar anderen, vooral de reuzen die onze taal spraken, kwamen d'r ook bij zitten om te luisteren. Toen we die dag weer vertrokken, zagen we 't eigenlijk best zitten. We beloofden om de volgende ochtend terug te kommen met nóg een cadeau. Maar die nacht liep 't helemaal fout.'
'Hoe bedoel je?' vroeg Ron.
'Nou, zoals ik al zei, reuzen horen niet hutje mutje op mekaar te leven,' zei Hagrid triest. 'Niet in van die grote groepen. Ze kunnen d'r zelf niks an doen, maar om de paar weken moorden ze mekaar zowat uit. De mannen vliegen mekaar aan en de vrouwen ook; de restjes van de ouwe stammen staan mekaar naar 't leven en dan heb ik 't nog niet eens over ruzies om eten en de beste kampvuren en de lekkerste slaapplekkies. Je zou denken dat ze een beetje zouden inbinden nu zowat hun hele ras is uitgeroeid, maar...'
Hagrid zuchtte diep.
'Die nacht gingen ze met mekaar op de vuist. Dat zagen we

vanuit onze grot boven de vallei, 't Duurde uren en 't lawaai was onvoorstelbaar. En toen de zon opkwam was de sneeuw rood en lag z'n hoofd op de bodem van 't meer.'
'Wie zijn hoofd?' zei Hermelien ontzet.
'Van Karkus,' zei Hagrid somber. 'D'r was een nieuwe Oppur, Golgor.' Hij zuchtte diep. 'Nou, daar hadden we geen rekening mee gehouden: dat we twee dagen nadat we vriendschappelijk contact hadden gemaakt met de eerste Oppur al met een nieuwe te maken zouden krijgen. We hadden ook zo'n donkerbruin vermoeden dat Golgor eigenlijk niet naar ons wilde luisteren, maar we mosten 't proberen.'
'Zijn jullie met hem gaan praten?' vroeg Ron vol ongeloof. 'Nadat jullie hadden gezien hoe hij een andere reus de kop had afgerukt?'
'Ja, tuurlijk,' zei Hagrid. 'We hadden niet die hele reis gemaakt om d'r na twee daagies al tussenuit te knijpen! We gingen naar 't meer, met 't cadeau dat eigenlijk voor Karkus bestemd was.
Nou, nog voor ik m'n mond opendeed, wist ik al dat 't foute boel was. Golgor zat daar, met de helm van Karkus op z'n kop, en keek ons gemeen grijnzend aan. Hij was enorm, een van de grootste reuzen daar. Zwart haar en dito tanden en een halsketting van botten. Sommige leken op mensenbotten. Nou, ik dacht, laat ik 't toch maar proberen: ik bood hem een

grote rol drakenhuid aan en zei: "Een cadeau voor de Oppur van de reuzen -" en voor ik 't wist grepen twee van z'n vrindjes me bij m'n voeten en hing ik ondersteboven in de lucht.'
Hermelien sloeg haar handen tegen haar mond.
'Hoe ben je ontsnapt?' vroeg Harry.
'Nou, dat was me nooit gelukt als Olympe d'r niet was geweest,' zei Hagrid. 'Ze trok d'r toverstok en liet een staaltje van 't snelste spreukwerk zien dat ik ooit heb meegemaakt. Echt fantastisch. Ze raakte de twee reuzen die me vasthielden recht in hun ogen met een Bijziendheidsbezwering en ze lieten me meteen vallen - maar toen waren de rapen gaar, want we hadden magie tegen ze gebruikt en daar houden reuzen niet van. We mosten 't op een lopen zetten en we wisten dat we onmogelijk nog een keer hun kamp konden binnenwandelen.'
'Jeetje, Hagrid!' zei Ron zacht.
'Waarom ben je dan nu pas thuis, als jullie daar maar drie dagen geweest zijn?' vroeg Hermelien.
'We zijn niet na drie dagen teruggegaan!' zei Hagrid verontwaardigd. 'Perkamentus rekende op ons!' 'Maar je zei dat jullie niet meer terug konden!'
'Niet overdag, nee. We mosten onze plannen effe bijstellen. We bleven een paar daagjes in onze grot en hielden de reuzen in de gaten. En wat we zagen was niet best.'
'Rukte hij nog meer koppen af?' vroeg Hermelien vol afkeer.

'Nee,' zei Hagrid. 'Helaas niet.'
'Hoe bedoel je?'
'Ik bedoel dat we al gauw doorhadden dat hij niet aan alle tovenaars de pest had - enkelt aan ons.'
'Dooddoeners?' zei Harry.
'Klopt,' zei Hagrid duister. 'Elke dag kwamen d'r een paar op bezoek met cadeaus voor de Oppur, en die hielden ze niet ondersteboven in de lucht.' 'Hoe weet
je dat het Dooddoeners waren?' zei Ron. 'Omdat ik d'r eentje herkende,' gromde Hagrid. 'Vleeschhouwer, kennen jullie die nog? De vent die ze stuurden om Scheurbek af te maken? Een echte maniak. Hij is net zo bloeddorstig als Golgor; geen wonder dat 't zulke goeie maatjes waren.'
'Dus Vleeschhouwer heeft de reuzen overgehaald om zich bij Jeweetwel aan te sluiten?' zei Hermelien vertwijfeld.
'Ho 'ns effe, ik ben d'r nog niet!' zei Hagrid. Ondanks het feit dat hij eerst eigenlijk niets had willen vertellen, scheen hij nu van zijn relaas te genieten. 'Olympe en ik overlegden met mekaar en we waren 't erover eens dat de Oppur dan misschien wel voor Jeweetwel koos, maar dat de rest van de reuzen d'r mogelijk anders over dacht. We mosten proberen een paar van die anderen aan onze kant te krijgen, de reuzen die Golgor niet als Oppur hadden gewild.'
'Hoe wisten jullie wie dat waren?' vroeg Ron.
'Nou, dat waren de reuzen die steeds in mekaar werden

getremd, snappie?' zei Hagrid geduldig. 'De reuzen met een klein beetje verstand bleven zo ver mogelijk bij Golgor uit de buurt en verstopten zich in de grotten om 't dal, net als wij. Dus we besloten 's nachts in die grotten rond te kijken om te zien of we een paar reuzen konden ompraten.'
'Gingen jullie in donkere grotten op zoek naar reuzen?' vroeg Ron vol ontzag.
'We maakten ons niet eens zo druk om die reuzen,' zei Hagrid. 'We zaten meer met de Dooddoeners. Perkamentus had ons voor ons vertrek op 't hart gedrukt om niet met ze op de vuist te gaan als 't effe kon, en 't probleem was dat ze wisten dat wij d'r waren - dat zal Golgor wel verteld hebben, 's Nachts, als de reuzen sliepen en wij naar de grotten wilden, slopen Vleeschhouwer en z'n maat door de bergen, op zoek naar ons. 't Kostte me de grootste moeite om Olympe tegen te houden,' zei Hagrid. Zijn woeste baard bewoog toen zijn mondhoeken omkrulden in een glimlach. 'Ze wilde ze dolgraag te lijf gaan... als Olympe kwaad is mot je oppassen, hoor... een vurig temperament, snappie... zal d'r Franse bloed wel wezen...'
Hagrid staarde sentimenteel in het haardvuur. Harry liet hem een halve minuut van zijn herinneringen genieten en schraapte toen luid zijn keel.
'En, wat gebeurde er toen? Hebben jullie die andere reuzen gevonden?'

'Watte? O... o... jazekers. Ja, op de derde nacht na de dood van Karkus verlieten we stiekem onze grot en slopen we de helling af naar de vallei. We mosten heel goed oppassen dat we de Dooddoeners niet tegen 't lijf liepen, maar we wisten een paar andere grotten binnen te kommen. De eerste waren leeg, maar toen was 't raak! In zo ongeveer de zesde grot hielden zich drie reuzen schuil.'
'Die moet dan behoorlijk vol zijn geweest,' zei Ron.
'D'r kon geen Kwistel meer bij,' zei Hagrid.
'Vielen ze jullie niet meteen aan?' vroeg Hermelien.
'Als ze d'r een beetje goed aan toe waren geweest, hadden ze dat waarschijnlijk ook wel gedaan,' zei Hagrid, 'maar ze waren alledrie zwaargewond; de volgelingen van Golgor hadden ze bewusteloos geslagen en toen ze weer bijkwamen, waren ze de eerste de beste schuilplaats ingekropen die ze konden vinden. Hoe dan ook, eentje sprak onze taal een beetje en vertaalde voor de anderen, en wat we te zeggen hadden sloeg wel aan, leek 't. Dus we gingen steeds terug om de gewonden te bezoeken... ik denk dat we op een gegeven moment wel zes of zeven reuzen hadden overgehaald.'
'Zes of zeven?' zei Ron. 'Nou, dat is helemaal niet slecht - komen ze hierheen om het samen met ons tegen Jeweetwel op te nemen?'
Maar Hermelien zei: 'Wat bedoel je met "op een gegeven moment", Hagrid?'

Hagrid keek haar triest aan.
'De volgelingen van Golgor vielen de grotten binnen en daarna wilden de overlevenden niks meer met ons te maken hebben.'
'Dus... dus er komen geen reuzen deze kant op?' zei Ron teleurgesteld.
'Nee,' zei Hagrid met een diepe zucht, terwijl hij zijn drakenbiefstuk weer omkeerde. 'Maar we hebben gedaan waar we voor kwamen: we hebben de boodschap van Perkamentus doorgegeven en sommigen hebben hem gehoord en ik denk dat een paar 't zich zullen herinneren, 't Zou kennen dat de reuzen die 't gehad hebben met Golgor de bergen verlaten en dan hebbie altijd kans dat ze d'r an denken dat Perkamentus hun gunstig gezind is... wie weet komen d'r dan een paar.'
Het raam was bijna dichtgesneeuwd en Harry besefte dat zijn knieën doorweekt waren; Muil lag met zijn kop op Harry's schoot te kwijlen.
'Hagrid?' vroeg Hermelien na een tijdje.
'Hmm?'
'Heb je... was er ook een spoor... heb je iets gehoord over je... je... moeder... toen je daar was?'
Hagrids goede oog bleef op haar rusten en Hermelien keek nogal geschrokken.
'Het spijt me... ik... vergeet het -'

'Dood,' gromde Hagrid. 'Jaren geleden gestorven. Dat zeiden ze.'
'O... dat... dat is echt erg voor je,' zei Hermelien met een klein stemmetje. Hagrid haalde zijn enorme schouders op. 'Valt wel mee,' zei hij kortaf. 'Ik weet niet veel van d'r. Ze was geen beste moeder.'
Er viel weer een stilte. Hermelien keek nerveus naar Harry en Ron en wilde duidelijk dat zij ook iets zouden zeggen.
'Je hebt alleen nog niet uitgelegd waarom je zo toegetakeld bent, Hagrid,' zei Ron met een gebaar naar Hagrids bebloede gezicht.
'Of waarom je nu pas thuis bent,' zei Harry. 'Volgens Sirius is madame Mallemour al tijden terug.'
'Wie heeft je aangevallen?' vroeg Ron.
'Ik ben niet aangevallen!' zei Hagrid met nadruk, ik -'
Maar hij zweeg abrupt toen er hard op de deur werd geklopt. Hermelien snakte naar adem; haar beker glipte uit haar vingers en viel kapot op de grond; Muil kefte schel. Ze staarden alle vier naar het raam naast de deur. Een korte, gedrongen schaduw golfde over het dunne gordijn.
'Omber' fluisterde Ron.
'Vlug, onder de mantel!' zei Harry; hij greep de onzichtbaarheidsmantel en gooide die over zichzelf en Hermelien heen. Ron sprintte om de tafel en dook ook onder de mantel. Op een kluitje schuifelden ze de hoek in.

Muil blafte verwoed en Hagrid was duidelijk in de war.
'Hagrid, verberg onze bekers!'
Hagrid greep de bekers van Harry en Ron en stopte ze onder het kussen in de mand van Muil, die inmiddels tegen de deur op sprong. Hagrid duwde hem met zijn voet opzij en deed de deur open.
Professor Omber stond in de deuropening. Ze droeg haar groene tweed mantel en een bijpassende pet met oorflappen. Met getuite lippen leunde ze naar achteren om Hagrids gezicht te kunnen zien; ze kwam nauwelijks tot aan zijn navel.
'Aha!' zei ze langzaam en luid, alsof ze het tegen een dove had. 'Dus u bent Hagrid?'
Zonder op antwoord te wachten stapte ze naar binnen. Haar bolle ogen flitsten alle kanten uit.
'Af!' snauwde ze en ze zwaaide met haar tas naar Muil, die haar gezicht probeerde te likken.
'Eh - ik wil niet onbeleefd zijn,' zei Hagrid, die haar aanstaarde, 'maar wie bent u in godsnaam?'
'Dorothea Omber.'
Haar blik gleed speurend door het huisje. Twee keer staarde ze recht naar de hoek waar Harry tussen Ron en Hermelien in geperst stond.
'Dorothea Omber?' zei Hagrid, die er duidelijk niets van begreep.
'Ik dacht dat u zo'n tiep van 't Ministerie was - werkt u niet voor

Droebel?'
'Ik was Secretaris-Generaal van de Minister, ja,' zei Omber, die door het huisje liep en elk klein detail in zich opnam, van de knapzak tegen de muur tot de reismantel die over de stoel hing. 'Momenteel ben ik lerares Verweer tegen de Zwarte Kunsten -'
'Da's dapper van u,' zei Hagrid. 'D'r bennen d'r niet veel die trek hebben in dat baantje.'
'- en Hoog-Inquisiteur van Zweinstein,' zei Omber, die net deed alsof ze hem niet gehoord had.
'Wat is dat nou weer?' zei Hagrid fronsend.
'Dat wilde ik u ook vragen,' zei Omber en ze wees op de scherven van Hermeliens beker.
'O,' zei Hagrid, met een uiterst onbehulpzame blik op het hoekje waar Harry, Ron en Hermelien zich verborgen hadden, 'o, dat... dat komt door Muil. Hij heb een beker van tafel gegooid. En daarom most ik deze gebruiken.'
Hagrid wees op de beker waaruit hij gedronken had, terwijl hij met één hand de drakenbiefstuk tegen zijn oog bleef drukken. Omber stond recht tegenover hem. Ze had het huisje blijkbaar voldoende bestudeerd en keek nu aandachtig naar Hagrid.
'Ik hoorde stemmen,' zei ze.
'Ik praatte tegen Muil,' zei Hagrid resoluut.
'En die praatte terug?'

'Nou... zo zou je 't kennen zeggen,' zei Hagrid onbehaaglijk. 'Ik zeg wel 'ns dat Muil net een mens is -'
'Ik zag de voetstappen van drie personen in de sneeuw. Ze lopen vanaf het kasteel naar uw voordeur,' zei Omber gladjes.
Hermelien snakte naar adem; Harry drukte zijn hand tegen haar mond. Gelukkig snoof Muil rumoerig aan de zoom van Ombers gewaad en hoorde ze hen niet.
'Nou, ik ben d'r net,' zei Hagrid. Hij gebaarde met zijn enorme hand naar zijn knapzak. 'Misschien is d'r eerder iemand aan de deur geweest, toen ik d'r nog niet was.'
'Er lopen geen voetstappen terug.'
'O. Nou, ik... ik zou niet weten hoe dat ken...' zei Hagrid, die nerveus aan zijn baard trok en weer vlug even naar de hoek met Harry, Ron en Hermelien keek, alsof hij om hulp vroeg. 'Eh...'
Omber draaide zich om, liep door de kamer en keek zorgvuldig om zich heen. Ze bukte zich en tuurde onder het bed. Ze maakte Hagrids kasten open. Ze passeerde op nog geen vijf centimeter van de plek waar Harry, Ron en Hermelien zich tegen de muur drukten; Harry trok zijn buik in toen ze langskwam. Nadat ze de reusachtige ketel waarin Hagrid kookte uitvoerig bekeken had, draaide ze zich weer om en zei: 'Wat is er met u gebeurd? Hoe komt u aan die verwondingen?'
Hagrid liet haastig de drakenbiefstuk zakken, wat naar Harry's

idee een vergissing was; de kneuzingen en bont en blauwe plekken rond zijn oog waren nu duidelijk zichtbaar, om nog maar te zwijgen over de grote hoeveelheid vers en gestold bloed op zijn gezicht. 'O... gewoon... een ongelukkie,' zei hij onbeholpen.
'Wat voor ongeluk?'
'Ik... ik ben gestruikeld.'
'Gestruikeld?' herhaalde ze koeltjes.
'Klopt. Over... over de bezem van een vrind. Zelf vlieg ik niet. Nou ja, kijk 'ns hoe groot ik ben, d'r is geen bezem die mijn houden ken. Een vrind van me fokt Abraxaanse paarden, ik weet niet of u die ooit gezien heb, joekels van beesten met vleugels, daar heb ik wel 'ns een stukkie op gevlogen en dat was -'
'Waar bent u geweest?' vroeg Omber, die Hagrids gebrabbel koeltjes afkapte.
'Waar ben ik -?'
'Geweest, ja,' zei ze. 'Het schooljaar is twee maanden geleden begonnen. Een andere docent moest voor u invallen. Niet één van uw collega's kon me informatie verschaffen omtrent uw verblijfplaats. U had geen adres achtergelaten. Waar bent u geweest?'
Er viel een stilte, waarin Hagrid haar met zijn beurse oog aanstaarde.
Harry kon zijn hersens bijna horen kraken.

'Ik - ik most d'r effe tussenuit. Voor m'n gezondheid,' zei hij.
'Voor uw gezondheid?' zei professor Omber. Haar blik gleed over Hagrids gekneusde en gezwollen gezicht; drakenbloed drupte langzaam en geluidloos op zijn vest. 'Juist, ja.'
'Ja,' zei Hagrid. 'Een beetje - frisse lucht, snap u -'
'Ja, als jachtopziener komt u vast veel frisse lucht tekort,' zei Omber poeslief. Het kleine stukje van Hagrids gezicht dat niet bont en blauw was, werd rood.
'Nou ja - verandering van omgeving - u weet wel -'
'Een bergachtige omgeving?' zei Omber snel.
Ze weet het, dacht Harry vertwijfeld.
'Bergachtig?' zei Hagrid, die duidelijk op topsnelheid nadacht. 'Welnee, ik ben naar Zuid-Frankrijk geweest. Lekker genieten van de zon en... en de zee...'
'O ja?' zei Omber. 'U bent niet erg bruin geworden.'
'Ja... nou... gevoelige huid,' zei Hagrid met een poging tot een innemende glimlach. Harry zag dat hij twee tanden miste. Omber keek hem kil aan en zijn glimlach stierf weg. Ze trok haar handtas iets hogerop haar arm en zei: 'Ik ben uiteraard gedwongen de Minister op de hoogte te brengen van uw late terugkeer.'
'Ja, oké,' zei Hagrid knikkend.
'U moet ook weten dat het, als Hoog-Inquisiteur, mijn pijnlijke maar noodzakelijke taak is om mijn mededocenten te inspecteren, dus ik denk dat we elkaar snel weer zullen

zien.'
Ze draaide zich om en liep naar de deur.
'Inspecteren?' zei Hagrid verbluft.
Omber keek om, met haar hand op de deurknop. 'Jazeker,' zei ze zacht. 'Het Ministerie is vastbesloten om slecht presterende leraren te verwijderen. Goedenavond.'
Ze deed de deur met een klap achter zich dicht. Harry wilde de onzichtbaarheidsmantel afgooien, maar Hermelien greep hem bij zijn pols.
'Nog niet,' fluisterde ze in zijn oor. 'Misschien is ze nog niet weg.'
Hagrid dacht blijkbaar hetzelfde; hij kloste naar het raam en schoof het gordijn een paar centimeter opzij.
'Ze gaat terug naar 't kasteel,' zei hij zacht. 'Jemig de pemig... dus die komt ons inspecteren?'
Ja,' zei Harry, die de mantel afdeed. 'Zwamdrift is al voorwaardelijk geschorst.'
'Eh... wat voor wezens wilde je dit jaar behandelen, Hagrid?' vroeg Hermelien.
'O, maak je geen zorgen. Ik heb een paar puike lessen gepland,' zei Hagrid enthousiast. Hij pakte de drakenbiefstuk van tafel en drukte hem weer tegen zijn oog. 'Ik heb speciaal een paar wezens achter de hand gehouden voor jullie SLIJMBAL-jaar; wacht maar af. 't Wordt echt iets speciaals.'
'Hoe bedoel je, iets speciaals?' vroeg Hermelien aarzelend.

'Dat zeg ik niet,' zei Hagrid. "t Mot een verrassing blijven.'
'Hoor eens, Hagrid,' zei Hermelien recht op de man af, 'professor Omber zal niet blij zijn als je met gevaarlijke wezens komt.'
'Gevaarlijk?' zei Hagrid opgewekt maar verbaasd. 'Kom nou toch! Alsof ik jullie ooit an gevaarlijke wezens zou blootstellen! Ik bedoel, oké, je mot ze niet jennen, maar -'
'Hagrid, je moet zorgen dat de inspectie van Omber gunstig verloopt!
Het zou veel verstandiger zijn als je ons voor Kwistels laat zorgen, of ons het verschil leert tussen een egel en een Knarl!' zei Hermelien ernstig.
'Daar is toch geen bal an, Hermelien!' zei Hagrid. 'Ik heb iets veel leukers. Ik ben d'r al jaren mee bezig, volgens mijn heb ik de enige tamme kudde in 't land...'
'Hagrid... alsjeblieft...' zei Hermelien ten einde raad. 'Omber grijpt elk excuus aan om leraren die te goede maatjes zijn met Perkamentus de laan uit te kunnen sturen. Leer ons alsjeblieft iets saais, iets wat zeker aan bod komt bij onze SLIJMBAL.'
Maar Hagrid geeuwde breed en keek met één oog verlangend naar het enorme bed in de hoek.
'Hoor 'ns, 't is een lange dag geweest en 't is laat,' zei hij. Hij tikte Hermelien zacht op haar schouder, zodat haar knieën bezweken en met een klap op de grond kwamen. 'O - sorry.' Hij trok haar aan de achterkant van haar gewaad weer

overeind. 'Maak je over mijn geen zorgen. Ik heb echt goeie dingen gepland nu ik terug ben... gaan jullie nou maar gauw naar 't kasteel en vergeet niet om je voetstappen uit te vegen!'
'Ik weet niet of hij naar je geluisterd heeft,' zei Ron toen ze even later terugliepen naar het kasteel, na te hebben gecontroleerd of de kust veilig was. Het sneeuwde nog harder dan eerst, maar ze lieten geen sporen achter omdat Hermelien onder het lopen een Wisbezwering uitsprak.
'Dan ga ik morgen weer naar hem toe,' zei Hermelien vastberaden. 'Als het moet, stippel ik al zijn lessen voor hem uit. Zwamdrift mag ze er van mij uitgooien, maar van Hagrid blijft ze af!'

Hoofdstuk 21

HET OOG VAN DE SLANG

Op zondagochtend ploegde Hermelien door ruim een halve meter sneeuw opnieuw naar Hagrids huisje. Harry en Ron wilden eigenlijk mee, maar hun berg huiswerk had zo'n alarmerende omvang bereikt dat ze met tegenzin achterbleven in de leerlingenkamer, waar ze de vrolijke kreten van buiten probeerden te negeren. De andere leerlingen waren aan het sleeën, schaatsten op het bevroren meer of beheksten sneeuwballen, zodat ze naar de toren van Griffoendor zoefden en hard op het raam bonsden.
'Hé!' brulde Ron, die na een tijdje zijn geduld verloor en zijn hoofd uit het raam stak. 'Ik ben klassenoudste en als er nog één sneeuwbal op dit raam - AU!'
Hij trok zijn hoofd snel terug. Zijn gezicht zat onder de sneeuw.
'Fred en George,' zei hij kwaad en hij sloeg het raam met een klap dicht. 'Stelletje kwallen...'
Vlak voor het middageten kwam Hermelien terug. Ze rilde en haar gewaad was nat tot aan haar knieën.
'En?' zei Ron, die opkeek toen ze binnenkwam. 'Heb je al zijn

lessen voor hem uitgestippeld?'
'Nou, ik heb het geprobeerd,' zei ze mat. Ze plofte naast Harry in een stoel, pakte haar toverstok en maakte een ingewikkelde beweging waardoor er hete lucht uit de punt van haar stok stroomde; ze richtte hem op haar gewaad, dat dampend begon te drogen. 'Hij was er eerst niet eens.
Pas toen ik al minstens een halfuur had staan kloppen kwam hij aanstampen uit het Verboden Bos -'
Harry kreunde. In het Verboden Bos wemelde het van de dieren die in recordtijd tot Hagrids ontslag zouden leiden. 'Wat heeft hij voor beesten in het bos? Zei hij dat?'
'Nee,' antwoordde Hermelien terneergeslagen. 'Dat moet volgens hem een verrassing blijven. Ik heb geprobeerd om het uit te leggen van Omber, maar het dringt gewoon niet tot hem door. Hij zei steeds maar dat niemand die bij zijn volle verstand is, liever een Knarl zou bestuderen dan een Chimaera - o, ik geloof niet dat hij echt een Chimaera heeft,' zei ze toen ze de ontzette gezichten van Harry en Ron zag, 'maar dat is niet omdat hij het niet geprobeerd heeft. Hij zei tenminste dat het vreselijk moeilijk was om aan eieren te komen. Ik heb hem wel honderd keer verteld dat hij veel beter het lesprogramma van professor Varicosus kon volgen, maar volgens mij hoorde hij de helft niet. Hij is in een rare stemming, weet je. Hij wil nog steeds niet zeggen waardoor hij zo is toegetakeld.'

Hagrids verschijning aan de Oppertafel tijdens het ontbijt werd niet door alle leerlingen even enthousiast ontvangen. Sommigen, zoals Fred, George en Leo, brulden opgetogen en stormden door het gangpad tussen de tafels van Griffoendor en Huffelpuf naar de Oppertafel om Hagrids reusachtige hand te schudden; anderen, zoals Parvati en Belinda, keken elkaar somber aan en schudden hun hoofd. Harry wist dat veel leerlingen de voorkeur gaven aan professor Varicosus en het ergste was dat een klein, onbevooroordeeld hoekje van zijn geest wist dat ze daar een goede reden voor hadden: naar het idee van professor Varicosus was een interessante les er niet een waarbij je het gevaar liep dat je hoofd van je romp gescheurd werd.
Vol bange voorgevoelens gingen Harry, Ron en Hermelien dinsdag op weg naar het huisje van Hagrid, dik ingepakt tegen de kou. Harry vroeg zich niet alleen angstig af wat Hagrid voor hen in petto had, maar ook hoe de andere leerlingen - en dan vooral Malfidus en zijn maatjes - zich zouden gedragen als Omber erbij was. De Hoog-Inquisiteur was echter nergens te bekennen toen ze door de sneeuw naar Hagrid ploeterden, die hen aan de rand van het Bos opwachtte. Hij bood geen geruststellende aanblik; de beurse plekken die zaterdagavond nog blauw waren geweest, waren nu groen en geel en sommige wonden schenen nog steeds te bloeden. Dat begreep Harry niet: was Hagrid aangevallen door een wezen

met een giftige beet die verhinderde dat de wonden genazen? Het werd er allemaal nog onheilspellender op doordat Hagrid een halve koe over zijn schouder droeg.
'We gaan vandaag 't Bos in!' riep Hagrid opgewekt tegen de naderende leerlingen en hij gebaarde met zijn hoofd naar de donkere bomen.
'Daar bennen we beter beschut. En ze houden trouwens van 't donker.'
'Wat houdt van het donker?' zei Malfidus scherp tegen Korzel en Kwast, met een vleugje paniek in zijn stem. 'Wat houdt van het donker? Hoorden jullie dat?'
Harry herinnerde zich dat Malfidus één keer eerder in het Verboden Bos was geweest en zich toen niet bepaald dapper gedragen had. Hij glimlachte besmuikt: na de Zwerkbalwedstrijd tegen Zwadderich was hij een groot voorstander van alles wat Malfidus niet leuk vond.
'Klaar?' zei Hagrid monter en hij keek naar de leerlingen. 'Oké. Nou, ik heb ons uitstappie naar 't Bos speciaal bewaard voor jullie vijfde jaar. 't Leek me leuk om deze wezens in hun natuurlijke omgeving te bestuderen. De beesten die we vandaag zullen zien, bennen behoorlijk zeldzaam. Volgens mijn ben ik de enige in 't hele land die ze tam heb gekregen.'
'Weet je zeker dat ze tam zijn?' vroeg Malfidus. De paniek in zijn stem was nu duidelijk hoorbaar. 'Het zou niet de eerste keer zijn dat je ons levensgevaarlijke dieren liet zien.'

De Zwadderaars mompelden instemmend en zelfs een paar Griffoendors vonden blijkbaar dat hij gelijk had.
'Tuurlijk bennen ze tam,' zei Hagrid met een nijdige frons. Hij hees de dode koe hogerop zijn schouder.
'Wat is er dan met je gezicht gebeurd?' vroeg Malfidus.
'Bemoei je met je eigen zaken!' zei Hagrid boos. 'Nog meer stomme vragen? Oké, kom mee!'
Hij draaide zich om en liep met grote passen het Bos in. Zo te zien had niemand echt veel zin om met hem mee te gaan. Harry keek even naar Ron en Hermelien, die zuchtten maar knikten, en ze volgden Hagrid. De rest van de klas sjokte schoorvoetend achter hen aan.
Na zo'n tien minuten lopen bereikten ze een plek waar de bomen zo dicht op elkaar stonden dat het er schemerduister was en er vrijwel geen vlokje sneeuw op de grond lag. Met een grom gooide Hagrid zijn halve koe neer, deed een stap achteruit en keek naar de leerlingen, van wie de meesten angstig van boom naar boom slopen en zenuwachtig om zich heen keken, alsof ze verwachtten dat ze elk moment aangevallen konden worden.
'Kom d'rbij, kom d'rbij,' zei Hagrid bemoedigend. 'Nou, ze worden aangetrokken door de geur van vlees, maar ik denk dat ik toch effe roep, zodat ze weten dat ik 't ben.'
Hij draaide zich om, schudde zijn woeste haardos uit zijn gezicht en slaakte een merkwaardige, snerpende kreet die

tussen de donkere bomen doorgalmde als de roep van een monsterlijke vogel. Niemand lachte: de meeste leerlingen waren zo bang dat ze geen enkel geluid over hun lippen kregen.
Hagrid stootte opnieuw zijn schrille kreet uit. Er ging een minuut voorbij. De leerlingen keken nerveus naar de bomen om een eerste glimp op te vangen van de onbekende wezens. Toen Hagrid voor de derde keer het haar uit zijn ogen schudde en zijn enorme borst uitzette, stootte Harry Ron aan. Hij wees naar de donkere ruimte tussen twee knoestige taxusbomen.
Een paar uitdrukkingsloze, witte, glanzende ogen doemden op uit het duister, gevolgd door de draakachtige kop en hals en het broodmagere lijf van een enorm, zwart, gevleugeld paard. Het dier staarde enkele ogenblikken naar de leerlingen, zwiepte met zijn lange zwarte staart, boog zijn kop en begon met zijn scherpe tanden vlees van de dode koe te scheuren.
Harry voelde een golf van opluchting. Eindelijk was daar het bewijs dat die wezens niet denkbeeldig waren, dat hij ze echt gezien had: Hagrid wist ook dat ze bestonden. Hij keek vol verwachting naar Ron, maar die staarde nog steeds verbaasd naar de bomen en fluisterde: 'Waarom roept Hagrid niet nog een keer?'
De meeste leerlingen leken net zo verward en nerveus als

Ron. Ze keken alle kanten uit, maar niet naar het paard dat nog geen meter van hen af stond. Slechts twee anderen konden het dier blijkbaar ook zien: een magere jongen van Zwadderich, die achter Kwast stond en vol afkeer keek hoe het paard at, en Marcel die met zijn ogen het zwiepen van de lange zwarte staart volgde.

'O, daar heb je d'r nog een!' zei Hagrid trots. Een tweede paard kwam tussen de bomen te voorschijn, vouwde zijn leerachtige zwarte vleugels strak tegen zijn lichaam, boog zijn kop en begon het vlees op te schrokken. 'Oké... wil iedereen die ze ken zien z'n hand opsteken?'

Harry, die dolblij was dat hij eindelijk het raadsel van de mysterieuze paarden zou begrijpen, stak zijn hand op en Hagrid knikte.

'Ja... ja... ik wist wel dat jij ze zou kennen zien, Harry,' zei hij ernstig.

'En jij ook, Marcel? En -'

'Sorry hoor,' zei Malfidus smalend, 'maar wat worden we geacht te zien?'

Als antwoord wees Hagrid op de dode koe. De hele klas staarde even naar het karkas; toen snakten verscheidene leerlingen naar adem en slaakte Parvati een kreetje. Harry begreep waarom, want het moest een heel vreemd gezicht zijn: stukken vlees die zomaar van de botten werden gescheurd en in het niets verdwenen.

'Wat doet dat?' vroeg Parvati doodsbenauwd en ze zocht dekking achter de dichtstbijzijnde boom. 'Wie eet die koe op?'
'Een Terzieler,' zei Hagrid trots en Hermelien, die naast Harry stond, stootte een zacht 'oh' van begrip uit. 'Zweinstein heb een hele kudde hierzo in 't Bos. Wie ken me zeggen -'
'Maar Terzielers brengen ongeluk!' zei Parvati geschrokken. 'Als je ze ziet, overkomen je de vreselijkste dingen! Volgens professor Zwamdrift -'
'Nee, nee, nee,' grinnikte Hagrid, 'da's gewoon bijgeloof. Ze brengen helegaar geen ongeluk, ze bennen juist hartstikke slim en nuttig! Tuurlijk hoeven deze jongens niet echt hard te werken; ze trekken eigenlijk alleen de koetsen van school, tenzij Perkamentus een lange reis mot maken en niet wil Verschijnselen - kijk, daar heb je d'r nog een paar -'
Nog twee paarden kwamen stil tussen de bomen te voorschijn. Eentje liep vlak langs Parvati, die zich huiverend tegen haar boom drukte.
'Ik voelde iets!' zei ze. 'Het is heel dichtbij!'
'Maak je niet druk, ze doen niks,' zei Hagrid geduldig. 'Nou, wie ken me zeggen waarom sommige mensen ze kennen zien en andere niet?'
Hermelien stak haar hand op.
'Laat maar 'ns horen,' zei Hagrid met een brede grijns. 'Je kunt alleen Terzielers zien,' zei ze, 'als je ook de dood hebt gezien.'

'Klopt als een bus,' zei Hagrid plechtig. 'Tien punten voor Griffoendor. Kijk, de Terzieler oftewel Thestralis -'
'Hum, hum.'
Professor Omber was gearriveerd. Ze stond nog geen meter van Harry af, met haar groene pet en mantel en haar klembord in de aanslag. Hagrid, die het nephoestje van Omber nog nooit had gehoord, keek ongerust naar de dichtstbijzijnde Terzieler en dacht blijkbaar dat die het geluid had gemaakt.
'Hum, hum.'
'O, hallo!' zei Hagrid glimlachend, toen hij zag waar het geluid vandaan kwam.
'Hebt u het briefje ontvangen dat ik vanochtend naar uw huis heb gestuurd?' zei Omber. Ze sprak even luid en traag tegen Hagrid als de eerste keer, alsof ze het tegen een uitzonderlijk domme buitenlander had.
'Om te laten weten dat ik u vandaag zou komen inspecteren?'
'Jazekers,' zei Hagrid opgewekt. 'Blij dat u 't gevonden heb! Nou, zoals u ken zien - of misschien ook niet - ziet u ze? - behandelen we vandaag Terzielers -'
'Pardon?' zei professor Omber. Ze hield fronsend haar hand achter haar oor. 'Wat zei u?'
Hagrid leek een beetje van zijn stuk gebracht.
'Eh - Terzielers?' zei hij luid. 'Grote - eh - gevleugelde paarden, snappie?'

Hij flapte hoopvol met zijn reusachtige armen. Professor Omber keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan, maakte een aantekening op haar klembord en mompelde: 'Moet... toevlucht... nemen...tot...primitieve... gebarentaal.'
'Nou... goed...' zei Hagrid, die zich een beetje nerveus weer tot de leerlingen wendde. 'Eh... wat zei ik ook weer?'
'Heeft... blijkbaar... gebrekkig... korte... termijn... geheugen,' mompelde Omber zo luid dat iedereen haar kon verstaan. Draco Malfidus kon zijn lol niet op, maar Hermelien werd rood van ingehouden woede.
'O ja,' zei Hagrid. Hij wierp een onbehaaglijke blik op Ombers klembord, maar zwoegde dapper verder. 'Ja, ik wou vertellen hoe we aan deze kudde komen. Nou, we begonnen met één hengst en vijf merries. Deze,' hij streelde het eerste paard dat verschenen was, 'is m'n favoriet. Hij heet Theeroos en is als eerste in 't Bos geboren...'
'Bent u zich ervan bewust,' viel Omber hem in de rede, 'dat het Ministerie van Toverkunst Terzielers als "gevaarlijk" heeft geclassificeerd?'
Harry kreeg een hol gevoel in zijn maag, maar Hagrid grinnikte alleen.
'Terzielers bennen niet gevaarlijk! Ja, goed, als je ze pest, kennen ze wel 'ns flink bijten -'
'Geniet... van... het... idee... van... geweld,' mompelde Omber, die weer op haar klembord krabbelde.

'Nee - ho 'ns effe!' zei Hagrid, die een beetje ongerust begon te worden. 'Ik bedoel, een hond bijt ook als je hem sart - maar Terzielers hebben gewoon een slechte reputatie door dat doodsgedoe - mensen dachten vroeger dat 't een slecht voorteken was als je d'r eentje zag. Maar da's omdat ze d'r gewoon geen bal van begrepen.'
Omber gaf geen antwoord; ze maakte een laatste aantekening, keek Hagrid aan en zei luid en duidelijk: 'Gaat u alstublieft verder met uw les.
Ondertussen ga ik,' ze wees op zichzelf (Malfidus en Patty Park schudden geluidloos van het lachen), 'de leerlingen,' ze wees op een aantal studenten, 'een paar vragen stellen.' Ze wees op haar mond en deed alsof ze praatte.
Hagrid staarde haar aan. Hij begreep duidelijk niet waarom ze deed alsof hij haar nauwelijks kon verstaan. Hermelien had tranen van woede in haar ogen.
'Smerige, gemene toverkol!' fluisterde ze terwijl Omber naar Patty Park toe liep. 'Ik weet wat je probeert te doen, afschuwelijk, verknipt, achterbaks -'
'Eh... nou, waar bennen we gebleven?' zei Hagrid. Het kostte hem duidelijk moeite de draad van de les weer op te pakken. 'O ja - Terzielers. Ja. Nou, d'r zijn een heleboel goeie dingen...'
'Kunt u professor Hagrid verstaan?' zei Omber luid tegen Patty Park.

Patty had ook tranen in haar ogen, net als Hermelien, maar in haar geval waren het tranen van de pret; haar antwoord was moeilijk te volgen omdat ze de slappe lach had.
'Nee... omdat... nou ja... omdat het... vaak meer... een soort gegrom is...' Omber krabbelde iets op haar klembord. De weinige ongehavende delen van Hagrids gezicht werden rood, maar hij deed alsof hij Patty niet gehoord had. 'Eh... ja... goeie dingen over Terzielers. Zodra ze getemd zijn, zoals deze hier, zul je nooit meer verdwalen. Ze hebben een verbluffend richtinggevoel. Je ken gewoon zeggen waar je heen wil -'
'Als ze je tenminste kunnen verstaan,' zei Malfidus en Patty kreeg opnieuw de slappe lach. Professor Omber glimlachte toegeeflijk en liep naar Marcel. 'U kunt de Terzielers zien, nietwaar, meneer Lubbermans?' Marcel knikte. 'Wie hebt u zien sterven?' vroeg Omber onverschillig.
'M'n... m'n opa,' zei Marcel.
'En wat vindt u van ze?' Omber gebaarde met haar stompe vingers naar de paarden, die inmiddels een groot deel van het koeienkarkas hadden kaalgevreten.
'Eh...' zei Marcel zenuwachtig, met een blik op Hagrid. 'Nou... eh... best leuk...'
'Leerlingen... durven... niet... toe... te... geven... dat... ze... bang... zijn,' mompelde Omber en ze schreef weer iets op haar klembord. 'Nee!' zei Marcel ontdaan. 'Nee, ik ben helemaal niet bang voor ze!'

'Geeft niks,' zei Omber, die Marcel op zijn schouder klopte met wat blijkbaar als een begripvolle glimlach was bedoeld, maar wat Harry meer op een valse grijns vond lijken. Ze wendde zich weer tot Hagrid en zei heel luid en duidelijk: 'Nou, Hagrid, ik denk dat ik genoeg heb gezien. U ontvangt' (ze deed alsof ze hem iets overhandigde) 'het resultaat van uw inspectie' (ze wees op haar klembord) 'over tien dagen.' Ze stak tien stompe vingers op en vertrok met een brede en padachtige glimlach onder haar groene pet. Malfidus en Patty Park gierden van het lachen, Hermelien trilde letterlijk van woede en Marcel was verward en ontdaan.

'Die smerige, leugenachtige, geniepige ouwe griezel!' tierde Hermelien een halfuur later, toen ze door de sporen die ze eerder in de sneeuw hadden gemaakt terugliepen naar het kasteel. 'Zien jullie wat ze probeert te doen? Het komt allemaal door haar haat voor halfmensen - ze schildert Hagrid af als een soort achterlijke trol, alleen omdat zijn moeder een reuzin was - en dat is niet eerlijk, het was helemaal geen slechte les - ik bedoel, als het nou Schroeistaartige Skreeften waren geweest, maar Terzielers zijn oké - voor Hagrid zelfs meer dan dat!'

'Omber zei dat ze gevaarlijk waren,' zei Ron.

'Het is zoals Hagrid zei: je moet ze niet pesten,' zei Hermelien ongeduldig, 'en waarschijnlijk zou iemand als Varicosus ze ons pas in ons Rustjaar hebben laten zien, maar ze zijn heel

interessant, vinden jullie ook niet? Dat sommige mensen ze wel kunnen zien en anderen niet. Ik wou dat ik ze kon zien.'
'Meen je dat?' zei Harry kalm.
Hermelien keek hem vol ontzetting aan.
'O, Harry-sorry - nee, natuurlijk niet-wat vreselijk stom van me.' 'Geeft niks,' zei hij vlug. 'Trek het je niet aan.' 'Het verbaast me dat zoveel mensen ze wél konden zien,' zei Ron.
'Drie in één klas -'
'Ja, Wemel, dat vroegen we ons ook af,' zei een boosaardige stem.
Door het dikke pak sneeuw hadden ze niet gehoord dat Malfidus, Korzel en Kwast vlak achter hen liepen. 'Denk je dat je de Slurk wél zou kunnen zien als je iemand de pijp had zien uitgaan?'
Ze bulderden van het lachen terwijl ze verder liepen naar het kasteel en het refrein aanhieven van 'Wemel is onze vrind'. Rons oren werden vuurrood.
'Negeer ze,' zei Hermelien. 'Negeer ze gewoon.' Ze pakte haar toverstok, sprak de bezwering uit waardoor hij hete lucht spuwde en smolt een pad door de maagdelijke sneeuw naar de kassen van Kruidenkunde.
December kwam en bracht meer sneeuw en een ware lawine aan huiswerk voor de vijfdejaars. De verplichtingen van Ron en Hermelien als klassenoudsten werden ook steeds zwaarder naarmate Kerstmis naderde. Ze moesten toezicht houden op

de versiering van het kasteel ('Probeer jij maar eens een slinger op te hangen als Foppe je met het uiteinde wil wurgen,' zei Ron), op de eerste- en tweedejaars die tijdens de pauzes binnenbleven omdat het zo bitterkoud was ('Ze hebben totaal geen manieren, die kleine ettertjes,' zei Ron. 'Wij waren echt niet zo brutaal in ons eerste jaar', en moesten om de beurt door de gangen patrouilleren met Argus Vilder, die bang was dat de kerstsfeer aanleiding zou geven tot een golf van tovenaarsduels ('Vilder heeft mest in z'n kop!' zei Ron woedend). Ze hadden het zó druk dat Hermelien zelfs geen tijd meer had om elfenmutsen te breien en zich ongerust maakte omdat ze er nog maar drie had.
'Al die arme elfen die ik nog niet heb vrijgemaakt en die met kerst hier moeten blijven omdat er niet genoeg mutsen zijn!'
Harry, die het niet over zijn hart had kunnen verkrijgen om haar te vertellen dat Dobby al haar kleren meenam, boog zich dieper over zijn werkstuk voor Geschiedenis van de Toverkunst. Hij had trouwens toch weinig zin om aan kerst te denken. Voor het eerst sinds hij op Zweinstein zat, wenste hij vurig dat hij met de vakantie niet op school zou zijn. Mede door het verbod om Zwerkbal te spelen en zijn zorgen om Hagrid, had hij op het moment echt een hekel aan school. Het enige waar hij nog naar uitkeek waren de bijeenkomsten van de SVP, en die stonden tijdens de kerstvakantie stil omdat vrijwel alle leden naar huis gingen. Hermelien zou gaan skiën

met haar ouders, iets wat Ron hoogst amusant vond, omdat hij nog nooit had gehoord dat Dreuzels smalle latten onder hun voeten bonden en dan van een bergaf sjeesden. Ron ging ook naar huis, naar Het Nest. Harry werd verscheidene dagen geplaagd door afgunst, tot hij aan Ron vroeg hoe hij naar huis wilde gaan en Ron zei: 'Maar jij gaat mee! Had ik dat niet gezegd? Ma stuurde weken geleden al een brief waarin ze schreef dat ik je moest uitnodigen!'

Hermelien sloeg haar ogen ten hemel, maar Harry voelde zich opgetogen; hij verheugde zich enorm op een Kerstmis in Het Nest, al werd zijn euforie enigszins getemperd door schuldgevoel, omdat hij dan niet bij Sirius zou kunnen zijn. Hij vroeg zich af of hij mevrouw Wemel kon overhalen om Sirius ook uit te nodigen, al betwijfelde hij of Perkamentus hem toestemming zou geven om het Grimboudplein te verlaten. Bovendien vroeg hij zich af of mevrouw Wemel hem er wel bij wilde hebben; ze hadden tenslotte zo vaak onenigheid gehad. Harry had Sirius niet meer gezien sinds hij voor het laatst in het vuur was verschenen, en hoewel hij wist dat het onverstandig zou zijn om zelf contact te zoeken nu Omber hen constant in de gaten hield, moest hij er ook niet aan denken dat Sirius moederziel alleen in zijn oude huis zou zitten en misschien een trieste kerstmaaltijd zou delen met Knijster.

Harry arriveerde vroeg in de Kamer van Hoge Nood voor de

laatste bijeenkomst van de SVP en dat was maar goed ook, want toen de fakkels ontbrandden, zag hij dat Dobby op het idee was gekomen om de kamer in kerstsfeer te brengen. Hij wist dat de huis-elf dat gedaan moest hebben, want niemand anders zou honderd gouden ballen aan het plafond hebben gehangen met Harry's portret en het opschrift: 'VROLIJK KERSTFEEST, HARRY POTTER, MENEER!'
Harry had net de laatste bal verwijderd toen de deur knarsend openging en Loena Leeflang binnenkwam. Zoals gewoonlijk staarde ze dromerig voor zich uit.
'Hallo,' zei ze vaag en ze keek naar de resten van de kerstversiering. 'Mooi. Heb je dat zelf opgehangen?' 'Nee,' zei Harry. 'Dat was Dobby de huis-elf.'
'Maretak,' zei Loena dromerig en ze wees op een grote bos witte bessen die bijna recht boven Harry's hoofd hing. Hij sprong vlug opzij. 'Heel verstandig,' zei Loena volkomen serieus. 'Maretak zit vaak vol Nurgels.'
Harry hoefde gelukkig niet te vragen wat Nurgels waren omdat Angelique, Katja en Alicia binnenkwamen. Ze waren alledrie buiten adem en verkleumd.
'Nou,' zei Angelique dof, terwijl ze haar mantel uittrok en in een hoek smeet, 'we hebben eindelijk vervangers voor jullie.' 'Vervangers?' vroeg Harry verbluft. 'Voor jou en Fred en George,' zei Angelique ongeduldig. 'We hebben een nieuwe Zoeker!'

'Wie dan?' vroeg Harry. 'Ginny Wemel,' zei Katja. Harry keek haar met open mond aan.
'Ja, ik weet het,' zei Angelique, die haar toverstok pakte en haar arm strekte, 'maar eerlijk gezegd is ze best goed. Natuurlijk niet zo goed als jij,' voegde ze eraan toe en ze keek Harry vuil aan, 'maar omdat we op jou niet meer hoeven te rekenen...'
Harry dwong zichzelf om zijn mond te houden: dacht ze nou echt dat hij het niet honderd keer erger vond dan zij dat hij niet meer mocht spelen?
'En als Drijvers?' vroeg hij. Hij probeerde zijn stem kalm te laten klinken.
'André Kolk,' zei Alicia niet bepaald enthousiast. 'En Jacques Sippe. Ze zijn geen van beiden briljant, maar vergeleken met de rest van de krukken die kwamen opdagen...'
De binnenkomst van Ron, Hermelien en Marcel maakte een einde aan het deprimerende gesprek en binnen vijf minuten was de kamer zo vol dat Harry de brandende en verwijtende blikken van Angelique niet meer hoefde te zien.
'Oké,' zei hij en hij maande iedereen tot stilte. 'Het lijkt me verstandig om vanavond nog eens de dingen te herhalen die we tot dusver geoefend hebben. Dit is tenslotte de laatste bijeenkomst voor de vakantie en het heeft geen zin om aan iets nieuws te beginnen als er daarna een gat van drie weken valt -' 'Gaan we niets nieuws doen?' zei Zacharias Smid op een

verongelijkte fluistertoon, maar wel zo hard dat iedereen hem kon verstaan. 'Als ik dat had geweten, was ik niet gekomen.'
'Dan is het jammer dat Harry het niet eerder tegen je heeft gezegd,' zei Fred.
Diverse mensen grinnikten. Harry zag Cho lachen en voelde de vertrouwde schok in zijn maag, alsof hij een tree had overgeslagen terwijl hij de trap af liep.
'- jullie kunnen met z'n tweeën oefenen,' zei Harry. 'Laten we eerst tien minuten de Stremspreuk doen, dan pakken we daarna de kussens en proberen we nog een keer te Verlammen.'
De leerlingen vormden gehoorzaam paren; zoals gewoonlijk was Marcel de partner van Harry. Al gauw schalde om de haverklap 'Impedimenta!' door de kamer. Mensen verstijfden een minuut of wat en hun partners keken dan om zich heen om te zien hoe de rest het ervan afbracht, tot de Stremspreuk was uitgewerkt en de anderen het mochten proberen.
Marcel was enorm vooruitgegaan. Nadat Harry drie keer achter elkaar verstijfd was, vroeg hij aan Marcel om een tijdje met Ron en Hermelien te oefenen, zodat hij rond kon lopen en naar de anderen kon kijken. Toen hij langs Cho kwam, glimlachte ze breed. Harry verzette zich tegen de aandrang om nog een paar keer langs te lopen.
Nadat ze tien minuten aan de Stremspreuk hadden besteed, legden ze kussens neer om op Verlammen te oefenen. Er

was niet voldoende ruimte om het allemaal tegelijk te kunnen doen; de ene helft van de groep keek toe hoe de andere het deed en ruilde daarna van plaats. Harry voelde zich enorm trots. Weliswaar Verlamde Marcel Padma Patil in plaats van Daan, op wie hij gemikt had, maar zijn Lamstraal ging lang niet zo ver naast als gewoonlijk en ook de anderen waren met sprongen vooruitgegaan.
Aan het eind van het uur blies Harry op zijn fluitje. 'Jullie zijn echt goed aan het worden,' zei hij voldaan. 'Na de vakantie kunnen we misschien met de moeilijker spreuken beginnen - wie weet zelfs met de Patronus.'
Er werd opgewonden gemompeld. De leerlingen verlieten de kamer in de gebruikelijke groepjes van drie en vier; de meesten wensten Harry een vrolijk kerstfeest terwijl ze naar buiten glipten. Harry raapte, samen met Ron en Hermelien, opgewekt de kussens bij elkaar en stapelde ze netjes op. Ron en Hermelien gingen eerder weg; Harry bleef even treuzelen omdat Cho er nog was en hij hoopte dat zij hem ook een vrolijke kerst zou wensen.
'Nee, ga maar vast,' hoorde hij haar tegen haar vriendin Marina zeggen en zijn hart sprong zo hoog op dat het achter in zijn keel leek te zitten.
Hij deed alsof hij de kussens goed legde. Hij wist zeker dat ze nu alleen waren en hij wachtte tot ze iets zou zeggen, maar in plaats daarvan hoorde hij een hartverscheurend gesnik.

Hij draaide zich om. Cho stond in het midden van de kamer; de tranen stroomden over haar wangen. 'Wat -?'
Hij wist niet wat hij moest doen. Ze stond daar maar te huilen.
'Wat is er?' vroeg hij zwakjes.
Ze schudde haar hoofd en veegde haar ogen af met haar mouw.
'S-sorry,' zei ze gesmoord. 'Ik denk... het komt... nu we deze dingen oefenen... vraag ik me af of... of hij nog zou leven... als hij dit ook geleerd had.'
Harry's hart zonk als een baksteen naar beneden en kwam ergens in de buurt van zijn navel tot stilstand. Hij had het kunnen weten. Ze wilde over Carlo praten.
'Hij had dit ook geleerd,' zei Harry bedrukt. 'Hij was er zelfs heel goed in, anders had hij nooit het centrum van de doolhof kunnen bereiken. Maar als Voldemort je echt dood wil hebben, maak je geen schijn van kans.'
Ze maakte een hikgeluidje toen hij de naam van Voldemort zei, maar gaf verder geen krimp.
'Jij hebt het wel overleefd, als baby,' zei ze zacht.
'Tja,' zei Harry vermoeid en hij liep naar de deur. 'Ik weet niet waarom. Dat weet niemand, dus is het niet iets om trots op te zijn.'
'O, ga niet weg!' zei Cho, die zo te horen weer elk moment in snikken kon uitbarsten. 'Het spijt me dat ik zo van streek raakte... dat was niet m'n bedoeling...'

Ze hikte weer. Zelfs als haar ogen rood en gezwollen waren, was ze nog steeds heel knap. Harry voelde zich door en door ellendig. Hij zou zo blij zijn geweest met gewoon 'Gelukkig kerstfeest'.
'Ik weet dat het vreselijk voor je moet zijn,' zei ze en ze droogde haar ogen weer met haar mouw. 'Dat ik over Carlo begin terwijl jij hem hebt zien sterven... je wilt het zeker het liefst vergeten?'
Harry zei niets; het was waar, maar het zou harteloos zijn om het zo onomwonden te zeggen. 'Je bent een heel goede leraar,' zei Cho met een waterig glimlachje. 'Ik heb nog nooit iemand kunnen Verlammen.'
'Bedankt,' zei Harry opgelaten.
Ze keken elkaar aan. Harry wilde dolgraag de gang op vluchten, maar besefte tegelijkertijd dat hij geen voet kon verzetten.
'Maretak,' zei Cho en ze wees naar het plafond boven zijn hoofd.
'Ja,' zei Harry. Zijn mond was kurkdroog. 'Waarschijnlijk zit het vol Nurgels.'
'Wat zijn Nurgels?'
'Geen idee,' zei Harry. Ze kwam nog dichter naar hem toe en het was alsof zijn hersens Verlamd waren. 'Dat moet je aan Lijpe Loena vragen, bedoel ik.'
Cho maakte een vreemd geluid, dat het midden hield tussen

een snik en een lach. Ze stond nu vlak voor hem. Hij kon de sproetjes op haar neus tellen.
'Ik vind je echt heel aardig, Harry.'
Hij kon niet meer nadenken. Een tintelend gevoel trok door hem heen en verdoofde zijn armen, zijn benen, zijn brein... Ze was veel te dichtbij. Hij zag iedere traan die aan haar wimpers kleefde...
Toen Harry een halfuur later de leerlingenkamer binnenkwam, zaten Hermelien en Ron op de beste plaatsjes bij het vuur; verder was vrijwel iedereen naar bed. Hermelien schreef een lange brief; ze had al een halve rol perkament vol en het uiteinde hing over de rand van de tafel. Ron lag op het haardkleedje en probeerde zijn huiswerk voor Gedaanteverwisselingen af te maken.
'Waar bleef je?' vroeg hij toen Harry in de stoel naast die van Hermelien ging zitten. Harry gaf geen antwoord. Hij verkeerde in een shocktoestand. Aan de ene kant wilde hij Ron en Hermelien vertellen wat er gebeurd was; aan de andere kant wilde hij het geheim het liefst meenemen in het graf.
'Is alles goed met je, Harry?' vroeg Hermelien, die hem aankeek over het topje van haar veer.
Harry haalde weifelend zijn schouders op. Hij wist eerlijk gezegd niet of alles goed met hem was. 'Wat is er?' zei Ron. Hij kwam op één elleboog overeind, zodat hij Harry beter

kon zien. 'Wat is er gebeurd?'
Harry wist niet hoe hij het moest vertellen en ook niet of hij het wel wilde vertellen. Net toen hij besloot om te zwijgen, nam Hermelien het heft in handen.
'Gaat het om Cho?' vroeg ze nuchter en zakelijk. 'Kwam ze na de bijeenkomst naar je toe?'
Harry knikte, versuft en verbaasd. Ron grinnikte, maar stopte daar vlug mee toen hij Hermelien zag kijken.
'Wat - eh - wat wilde ze van je?' vroeg Ron zo nonchalant mogelijk.
'Ze - begon Harry nogal schor; hij schraapte zijn keel en probeerde het opnieuw. 'Ze - eh -'
'Hebben jullie gezoend?' vroeg Hermelien.
Ron ging zo snel overeind zitten dat zijn inktpot over het haardkleedje rolde, maar dat ontging hem. Hij keek Harry gretig aan.
'En?' vroeg hij.
Harry keek eerst naar Ron, wiens uitdrukking een mengeling van nieuwsgierigheid en hilariteit was, en toen naar Hermelien, die haar voorhoofd lichtjes fronste. Hij knikte.
'HA!'
Ron maakte een triomfantelijk gebaar met zijn vuist en brulde zo hard van het lachen dat een paar schuchtere eerstejaars bij het raam zich een ongeluk schrokken. Harry grijnsde schoorvoetend toen hij Ron schuddebuikend over het

haardkleedje zag rollen. Hermelien keek vol afkeer naar Ron en richtte haar aandacht weer op haar brief. 'En?' zei Ron uiteindelijk tegen Harry. 'Hoe was het?' Harry dacht even na. 'Nat,' zei hij waarheidsgetrouw.
Ron maakte een geluid, maar het was moeilijk te zeggen of dat van de pret was of van walging.
'Omdat ze huilde,' voegde Harry er somber aan toe. 'O,' zei Ron en zijn grijns stierf weg. 'Ben je zo slecht in zoenen?'
'Geen idee,' zei Harry, die daar nog niet aan gedacht had en zich meteen zorgen begon te maken. 'Misschien wel.'
'Natuurlijk niet,' zei Hermelien verstrooid en nog steeds druk schrijvend.
'Hoe weet jij dat?' vroeg Ron scherp.
'Omdat Cho tegenwoordig bijna altijd loopt te huilen,' zei Hermelien vaag. 'Onder het eten, op de wc, overal.'
'Nou, je zou denken dat ze dan van een keertje lekker zoenen wel zou opvrolijken,' zei Ron grijnzend.
'Ron,' zei Hermelien waardig, terwijl ze haar veer in haar inktpot doopte, 'ik moet je helaas meedelen dat je de meest ongevoelige proleet bent die ik ooit heb ontmoet.'
'Wat bedoel je daar nou weer mee?' zei Ron verontwaardigd. 'Wie begint er nou te huilen als ze gezoend wordt?'
'Ja,' zei Harry lichtelijk vertwijfeld. 'Wie doet dat nou?'
Hermelien keek hen bijna medelijdend aan.
'Snappen jullie dan niet hoe Cho zich op dit moment voelt?'

vroeg ze.
'Nee,' zeiden Harry en Ron in koor.
Hermelien zuchtte en legde haar veer neer. 'Nou, ze is natuurlijk heel verdrietig omdat Carlo dood is. En ik denk dat ze zich verward voelt omdat ze eerst Carlo aardig vond en nu Harry en ze niet weet wie ze het aardigst vindt. En ze voelt zich schuldig, want ze ziet het als een aantasting van Carlo's nagedachtenis dat ze Harry wil zoenen en ze maakt zich zorgen om wat anderen zullen zeggen als ze met Harry gaat. En waarschijnlijk weet ze toch al niet goed wat haar gevoelens voor Harry precies zijn, omdat hij bij Carlo was toen hij om het leven kwam en dat is allemaal erg verwarrend en pijnlijk. O ja, en ze is bang dat ze uit het Zwerkbalteam van Ravenklauw wordt gezet omdat ze de laatste tijd zo belabberd vliegt.'
Er volgde een enigszins verbijsterde stilte en toen zei Ron: 'Dat kan één mens nooit allemaal tegelijk voelen. Dan zou je uit elkaar klappen.'
'Omdat jij nou toevallig de emotionele reikwijdte van een theelepeltje hebt, hoeft dat niet voor iedereen te gelden,' zei Hermelien stekelig en ze pakte haar veer.
'Zij begon,' zei Harry. 'Ik had zelf niet - ze kwam opeens op me af - en voor ik het wist stond ze tegen me aan te huilen - ik wist niet wat ik moest doen -'
'Dat kan ik me voorstellen!' zei Ron, die zo te zien al schrok

bij de gedachte alleen.
'Je hoefde alleen maar aardig tegen haar te zijn,' zei Hermelien, die Harry bezorgd aankeek. 'Dat heb je toch gedaan, hè?'
'Nou,' zei Harry, die een onaangename gloed over zijn wangen omhoog voelde kruipen, 'ik heb haar - een beetje op haar rug geklopt.'
Het kostte Hermelien blijkbaar de grootst mogelijke moeite om haar gezicht in bedwang te houden.
'Nou ja, het had erger gekund, neem ik aan,' zei ze. 'Denk je dat jullie elkaar nog zullen zien?'
'Dat kan moeilijk anders,' zei Harry. 'We zitten tenslotte allebei in de SVP.'
'Je weet best wat ik bedoel,' zei Hermelien ongeduldig.
Harry zei niets. Hermeliens woorden openden een heel scala van angstaanjagende mogelijkheden. Hij probeerde zich voor te stellen dat hij ergens naartoe ging met Cho - Zweinsveld, bijvoorbeeld - en dan urenlang met haar alleen was. Ze had natuurlijk verwacht dat hij haar mee uit zou vragen na wat er gebeurd was... bij die gedachte voelde hij een pijnlijke knoop in zijn maag.
Hermelien concentreerde zich weer op haar brief. 'Nou ja,' zei ze afwezig, 'je krijgt nog gelegenheid genoeg om haar te vragen.'
'En als hij haar nou niet wil vragen?' zei Ron, die ongewoon

scherpzinnig naar Harry had gekeken.
'Doe niet zo gek,' zei Hermelien vaag. 'Harry vind haar al tijden aardig. Ja toch, Harry?'
Harry gaf geen antwoord. Ja, hij vond Cho al tijden aardig, maar steeds als hij zich had voorgesteld hoe het zou zijn als ze samen waren, had hij een Cho voor zich gezien die het naar haar zin had; niet iemand die zich snikkend aan hem vast zou klampen.
'Voor wie is die roman trouwens?' vroeg Ron aan Hermelien. Hij probeerde het perkament te lezen, dat inmiddels tot op de grond hing, maar Hermelien trok het gauw weg.
'Viktor.'
'Kruml?'
'Kennen we nog meer Viktors?'
Ron zei niets, maar keek nors. Ze bleven twintig minuten zwijgend zitten. Ron maakte zijn werkstuk voor Gedaanteverwisselingen af, met veel ongeduldig gesnuif en doorgestreepte zinnen; Hermelien schreef haar hele perkament vol, rolde het zorgvuldig op en verzegelde het, en Harry staarde naar de haard en wenste vurig dat het hoofd van Sirius zou verschijnen, zodat hij hem raad kon vragen over meisjes. Maar het vuur doofde langzaam uit, tot de laatste smeulende restjes tot as vergingen. Harry keek op en zag dat zij opnieuw de laatsten waren.
'Nou, trusten,' zei Hermelien geeuwend. Ze liep de trap op

naar de meisjesslaapzaal.
'Wat ziet ze toch in die Kruml?' vroeg Ron toen hij en Harry naar hun eigen slaapzaal gingen.
Tja,' zei Harry nadenkend. 'Hij is ouder, hè... en een internationale Zwerkbalspeler...'
Ja, maar afgezien daarvan,' zei Ron gepikeerd. 'Ik bedoel, het is een chagrijnig stuk vreten, of niet?'
'Een beetje chagrijnig, ja,' zei Harry, met zijn gedachten nog steeds bij Cho.
Ze trokken zwijgend hun gewaad uit en deden hun pyjama aan; Daan, Simon en Marcel sliepen al. Harry legde zijn bril op het nachtkastje en stapte in bed, maar hij deed de gordijnen niet dicht; in plaats daarvan staarde hij naar het stuk sterrenhemel dat zichtbaar was door het raam naast Marcels bed. Als hij de vorige avond om deze tijd geweten had dat hij vierentwintig uur later Cho Chang gezoend zou hebben...
'Trusten,' gromde Ron rechts van hem. 'Trusten,' zei Harry.
Misschien zou ze de volgende keer... als er tenminste een volgende keer was... een beetje vrolijker zijn. Hij had haar eigenlijk mee uit moeten vragen; dat had ze vast verwacht en misschien was ze nu wel kwaad op hem... of lag ze nog steeds te huilen om Carlo? Hij wist niet wat hij moest denken. De uitleg van Hermelien had het allemaal ingewikkelder gemaakt in plaats van eenvoudiger.
Dat zouden ze ons hier eigenlijk moeten leren, dacht hij

terwijl hij op zijn zij ging liggen. Hoe meisjes in elkaar zitten... daar heb je veel meer aan dan aan Waarzeggerij...
Marcel snoof in zijn slaap. Buiten kraste een uil.
Harry droomde dat hij weer in de SVP-kamer was. Cho beschuldigde hem ervan dat hij haar onder valse voorwendselen naar binnen had gelokt; ze zei dat hij haar honderdvijftig Chocokikkerplaatjes had beloofd als ze zou komen. Harry protesteerde... Cho schreeuwde: 'Carlo gaf me altijd massa's Chocokikkerplaatjes, kijk maar.' Ze haalde handenvol plaatjes uit haar gewaad en gooide die in de lucht. Plotseling veranderde ze in Hermelien, die zei: 'Je hebt het inderdaad beloofd, Harry... misschien kun je haar beter iets anders geven... wat dacht je van je Vuurflits?' Harry protesteerde dat hij Cho zijn Vuurflits niet kon geven omdat Omber die had en dat het trouwens allemaal belachelijk was; hij was alleen naar de SVP-kamer gekomen om kerstballen in de vorm van Dobby's hoofd op te hangen...
De droom veranderde.
Zijn lichaam voelde glad, soepel en krachtig aan. Hij gleed tussen glanzende metalen spijlen door, over donkere, koude steen... hij lag plat op de grond en bewoog zich voort op zijn buik... het was donker, maar toch glinsterden er dingen om hem heen, in vreemde, heldere kleuren... hij keek om een hoek... op het eerste gezicht leek de gang leeg... maar nee... verderop zat een man op de grond met zijn kin op zijn

borst... zijn silhouet glansde in het donker...
Harry stak zijn tong uit... hij proefde de geur van de man... hij leefde, maar was slaperig... hij zat voor een deur aan het eind van de gang... Harry wilde de man bijten... maar hij moest die aandrang onderdrukken... hij had belangrijker werk te doen... Maar de man bewoog zich... een zilverachtige mantel gleed van zijn benen toen hij overeind sprong. Harry zag zijn wazige, kleurige gedaante boven hem uittorenen, zag dat hij een toverstok trok... hij had geen keuze... hij richtte zich hoog op en sloeg toe: een, twee, drie keer. Zijn lange tanden boorden zich diep in het vlees van de man. Hij voelde diens ribben verbrijzelen en het warme bloed stromen... De man gilde het uit van pijn... toen werd hij stil... hij viel slap achterover tegen de muur... bloed spatte op de grond...
Zijn voorhoofd deed verschrikkelijk pijn... het was alsof het ieder moment kon openbarsten...
'Harry! HARRY!'
Hij deed zijn ogen open. Elke vierkante centimeter van zijn lichaam was nat van het ijskoude zweet; zijn beddengoed was als een dwangbuis om hem heen gewikkeld en het was alsof er een gloeiend hete pook tegen zijn voorhoofd werd gedrukt.
'Harry!'
Ron stond naast zijn bed en keek hem doodsbang aan. Bij het voeteneinde zag Harry nog meer gedaantes. Hij drukte zijn handen tegen zijn hoofd; hij zag scheel van de pijn... hij rolde

naar de rand van de matras en braakte op de vloer.
'Hij is echt ziek,' zei een bange stem. 'Moeten we iemand roepen?'
'Harry! Harry!'
Hij moest het tegen Ron zeggen, dat was van levensbelang... Harry hapte verwoed naar lucht, kwam half overeind en dwong zichzelf om niet nogmaals over te geven, ondanks de pijn die hem bijna verblindde.
'Je vader,' hijgde hij met zwoegende borst. 'Je vader... is aangevallen...'
'Wat?' zei Ron verbluft.
'Je vader! Hij is gebeten, het is ernstig, er lag overal bloed...'
'Ik ga hulp halen,' zei dezelfde angstige stem en Harry hoorde iemand de trap af hollen.
'Harry, jongen,' zei Ron onzeker, 'je... je droomde...'
'Nee!' zei Harry woest; Ron móést het begrijpen. 'Het was geen droom... geen gewone droom... ik was erbij, ik zag het... ik dééd het...'
Hij hoorde Daan en Simon mompelen, maar dat kon hem niet schelen. De pijn in zijn voorhoofd trok een beetje weg, maar hij zweette nog steeds en rilde koortsachtig. Hij kokhalsde opnieuw en Ron sprong opzij.
'Harry, je voelt je niet goed,' zei hij trillerig. 'Marcel is hulp gaan halen.'
'Ik mankeer niks!' Harry hoestte, veegde zijn mond af met de

mouw van zijn pyjama en trilde onbedwingbaar. 'Met mij is alles goed, het gaat om je vader - we moeten erachter zien te komen waar hij is - hij bloedde als een rund - ik was - het was een reusachtige slang.'
Hij probeerde op te staan, maar Ron duwde hem terug in bed; hij hoorde Daan en Simon nog steeds zachtjes praten. Harry wist niet of er één minuut voorbijging of tien; hij lag rillend en bevend in bed en voelde de pijn in zijn litteken langzaam minder worden... toen hoorde hij vlugge voetstappen op de trap en de stem van Marcel.
'Hier, professor.'
Professor Anderling kwam haastig de slaapzaal binnen, in haar Schots geruite ochtendjas en met haar vierkante bril scheef op haar knokige neus.
'Wat scheelt eraan, Potter? Waar doet het pijn?'
Hij was nog nooit zo blij geweest om haar te zien; hij had iemand van de Orde van de Feniks nodig en niet iemand die hem zou bemoederen en nutteloze toverdrankjes zou voorschrijven.
'Het gaat om Rons vader,' zei hij en hij ging weer overeind zitten. 'Hij is aangevallen door een slang en is ernstig gewond. Ik zag het gebeuren.'
'Hoe bedoel je, je zag het gebeuren?' zei professor Anderling, die haar donkere wenkbrauwen fronste.
'Ik weet niet... ik sliep en toen was ik er opeens...'

'Bedoel je dat je droomde?'
'Nee!' zei Harry boos; zou niemand het dan begrijpen? 'ik droomde eerst wel, over iets heel anders, iets stoms... en toen kwam dit er opeens tussen. Het was echt. Ik heb het me niet verbeeld. Meneer Wemel zat te slapen op de grond en werd aangevallen door een reusachtige slang. Hij baadde in het bloed en hij raakte bewusteloos! Iemand moet erachter zien te komen waar hij is...'
Professor Anderling staarde hem aan door haar scheve bril, alsof ze diep geschokt was door wat ze zag.
'Ik lieg niet en ik ben niet gek!' zei Harry en zijn stem werd een schreeuw. 'Ik zag het gebeuren, ik zweer het!'
'Ik geloof je, Potter,' zei professor Anderling kortaf. 'Doe je ochtendjas aan - we gaan naar het schoolhoofd.'

Hoofdstuk 22

ST. HOLISTO'S HOSPITAAL VOOR MAGISCHE ZIEKTES EN ZWAKTES

Harry was zo opgelucht dat ze hem geloofde, dat hij niet aarzelde maar meteen uit bed sprong, zijn ochtendjas aantrok en zijn bril opzette.
'Wemel, kom jij ook mee,'zei professor Anderling.
Ze volgden haar langs de zwijgende gedaantes van Marcel, Daan en Simon, daalden de wenteltrap af naar de leerlingenkamer, klommen door het portretgat en liepen door de maanverlichte gang van de Dikke Dame.
Harry had het gevoel dat zijn paniek elk moment kon overkoken; hij wilde rennen, om Perkamentus schreeuwen.
Meneer Wemel lag te bloeden terwijl zij kalmpjes door de gang liepen.
Stel dat die tanden (Harry deed zijn uiterste best om niet te denken 'mijn tanden') giftig waren geweest? Ze passeerden mevrouw Norks, die hen met haar grote, lichtgevende ogen aankeek en zachtjes blies, maar professor Anderling zei: 'Kssjt!' en de kat maakte zich uit de voeten.
Een paar minuten later waren ze bij de stenen waterspuwer

die de deur naar de kamer van Perkamentus bewaakte.
'Ballonbruisbal,' zei professor Anderling.
De spuwer kwam tot leven en sprong opzij; de muur spleet open en er werd een stenen wenteltrap zichtbaar die zich continu naar boven bewoog, als een spiraalvormige roltrap.
Ze stapten op de bewegende treden; de muur ging met een klap dicht en ze cirkelden omhoog, tot ze bij een glanzende eiken deur kwamen met een koperen klopper in de vorm van een griffioen.
Het was ruim na middernacht, maar er klonk nog steeds een waar geroezemoes van stemmen achter de deur.
Het was alsof Perkamentus minstens tien mensen op zijn kamer had.
Professor Anderling tikte drie keer met de klopper en de stemmen zwegen abrupt, alsof iemand een knop had omgedraaid.
De deur ging uit zichzelf open en professor Anderling ging Harry en Ron voor naar binnen.
Het was schemerig in de kamer; de vreemde zilveren instrumenten op de tafels stonden er stil en roerloos bij in plaats van druk rond te draaien en rookwolkjes uit te stoten; de vele portretten van ex-schoolhoofden snurkten in hun lijsten.
Achter de deur zat een schitterende, rood met gouden vogel, zo groot als een zwaan, op een stok te slapen, met zijn kop

onder zijn vleugel.
'O, bent u het, professor Anderling...en...aha.' Perkamentus zat aan zijn bureau in een stoel met een hoge rug; hij boog zich naar voren, zodat hij werd beschenen door het kaarslicht dat ook op de papieren voor hem viel.
Hij droeg een schitterend geborduurde, paars met gouden kamerjas over een sneeuwwit nachthemd, maar leek klaarwakker.
Zijn heldere, lichtblauwe ogen keken aandachtig naar professor Anderling.
'Professor Perkamentus, Potter heeft een...een nachtmerrie gehad,' zei professor Anderling.
'Hij zegt...' 'Het was geen nachtmerrie,' viel Harry haar in de rede.
Professor Anderling keek hem fronsend aan.
'Goed, Potter, vertel jij het dan maar.' 'Ik...nou, ik sliep inderdaad,' zei Harry, die ondanks zijn angst en wanhopige haast om Perkamentus duidelijk te maken wat er gebeurd was, toch lichtelijk gepikeerd was dat het schoolhoofd hem niet aankeek, maar zijn in elkaar gevlochten vingers bestudeerde.
'Maar het was niet zomaar een droom...het was echt...ik zag het gebeuren...' Hij haalde diep adem.
'Rons vader- meneer Wemel- is aangevallen door een reusachtige slang.' Het was alsof de woorden trillend in de lucht bleven hangen nadat hij ze uitgesproken had; ze

klonken een beetje belachelijk en zelfs komisch.
Er volgde een korte stilte, terwijl Perkamentus achterover leunde in zijn stoel en peinzend naar het plafond staarde.
Ron keek van Harry naar Perkamentus, bleek en geschokt.
'Hoe zag je dat?' vroeg Perkamentus kalm.
Hij keek Harry nog steeds niet aan.
'Tja...dat weet ik niet,' zei Harry boos - wat deed dat ertoe? 'In m'n hoofd, neem ik aan -' 'Je begrijpt me verkeerd,' zei Perkamentus op dezelfde kalme toon.
'Ik bedoel...kun je je herinneren - eh - waar je je bevond toen de aanval plaatsvond? Stond je naast het slachtoffer, of keek je van bovenaf op het tafereel neer?' Dat was zo'n merkwaardige vraag dat Harry Perkamentus met open mond aanstaarde; het was alsof hij het wist...
'Ik was de slang,' zei hij.
'Ik beleefde het vanuit het gezichtspunt van de slang.' Even zei niemand iets.
Toen vroeg Perkamentus op scherpe toon en met een blik op Ron: 'Is Arthur ernstig gewond? 'Ja,' zei Harry - waarom was iedereen zo traag van begrip? Snapten ze dan niet hoe erg je bloedde als zulke lange tanden zich in je lichaam hadden geboord? En waarom kon Perkamentus niet de beleefdheid opbrengen om hem aan te kijken? Perkamentus stond zo snel op dat Harry ervan schrok en richtte zich tot een van de oude portretten die vlak onder het plafond hingen.

'Everhard?' zei hij.
'En jij ook, Dina?' Een tanige tovenaar met een korte zwarte pony en een bejaarde heks met lange, zilvergrijze krullen in de lijst naast hem, die zo te zien diep in slaap waren geweest, deden onmiddellijk hun ogen open.
'Luisterden jullie?' vroeg Perkamentus.
De tovenaar knikte en de heks zei: 'Natuurlijk.' 'De man heeft rood haar en een bril,' zei Perkamentus.
'Everhard, je moet alarm slaan en zorgen dat de juiste mensen hem vinden' Beiden knikten en liepen hun lijst uit, maar in plaats van weer op te duiken in naburige schilderijen (zoals meestal op Zweinstein) kwamen ze niet meer terug.
De ene lijst bevatte nu alleen nog een achtergrond van donkere gordijnen, de andere een fraaie leren fauteuil.
Harry zag dat veel andere schoolhoofden aan de muren weliswaar heel overtuigend snurkten en kwijlden, maar ondertussen steeds stiekem tussen hun oogleden naar hem gluurden.
Plotseling begreep hij wie hij had horen praten toen ze aanklopten.
'Everhard en Dina waren twee van de meest befaamde schoolhoofden van Zweinstein,' zei Perkamentus, die om Harry, Ron en professor Anderling heen stapte en naar de prachtige slapende vogel op de stok bij de deur liep.
'Hun faam was zo groot dat hun portretten ook in andere

belangrijke toverinstellingen hangen en aangezien ze de vrijheid hebben om zich tussen hun eigen portretten heen en weer te bewegen, kunnen ze ons vertellen wat zich elders afspeelt...' 'Maar meneer Wemel zou overal kunnen zijn!' zei Harry.
'Ga alsjeblieft zitten,' zei Perkamentus, alsof Harry niets gezegd had.
'Het kan een paar minuten duren voor Everhard en Dina terug zijn.
Professor Anderling, kunt u voor extra stoelen zorgen?'
Professor Anderling haalde haar toverstok uit de zak van haar ochtendjas en zwaaide ermee; er verschenen drie rechte houten stoelen, die schril afstaken bij de gebloemde fauteuils die Perkamentus te voorschijn had getoverd tijdens Harry's hoorzitting.
Harry ging zitten en keek over zijn schouder naar Perkamentus, die met één vinger over de gouden pluimen op de kop van Felix streek.
De feniks werd onmiddellijk wakker.
Hij richtte zijn magnifieke kop op en keek Perkamentus met zijn heldere, donkere ogen aan.
'We hebben een waarschuwing nodig,' zei Perkamentus zacht tegen de vogel.
De feniks verdween in een flits van vuur.
Perkamentus pakte een van de fragiele zilveren instrumentjes

waarvan Harry nooit had geweten waarvoor ze dienden, zette het op zijn bureau, ging zitten en tikte er zacht op met de punt van zijn toverstok.
Het zilveren apparaat kwam met ritmische, rinkelende geluidjes tot leven.
Piepkleine, lichtgroene rookwolkjes spoten uit het minuscule zilveren tuitje boven op het instrument.
Perkamentus keek aandachtig naar de rook.
Na enkele ogenblikken zwollen de wolkjes aan tot een gestage stroom, die dikker en dikker werd en door de lucht kringelde...het uiteinde van de rook nam de vorm aan van een slangenkop, met opengesperde bek.
Harry vroeg zich af of het instrument zijn verhaal bevestigde; hij staarde gretig naar Perkamentus, in de hoop dat die ergens uit zou laten blijken dat hij gelijk had, maar Perkamentus keek niet op.
'Natuurlijk, natuurlijk,' mompelde Perkamentus in zichzelf.
Hij leek absoluut niet verbaasd en bleef naar de rook kijken.
'Maar in essentie verdeeld?' Harry kon er geen touw aan vastknopen, maar de rook splitste zich onmiddellijk in twee slangen, die door de donkere lucht kronkelden en golfden.
Grimmig maar voldaan tikte Perkamentus weer zacht met zijn toverstok op het instrument: het rinkelende geluid stierf weg en de slangen van rook werden wazig, vielen in een vormeloze nevel uiteen en losten op.

Perkamentus zette het instrument weer op het tafeltje. Harry zag dat veel van de portretten van oude schoolhoofden naar hem keken; toen ze beseften dat Harry hen zag, deden ze vlug alsof ze sliepen.
Harry wilde vragen waar het zilveren apparaat voor diende, maar voor hij dat kon doen klonk rechts, bij het plafond, een opgewonden kreet: Everhard was terug. Hij hijgde een beetje.
'Perkamentus!' 'Wat heb je voor nieuws?' vroeg Perkamentus.
'Ik heb net zo lang geschreeuwd tot er iemand kwam kijken,' zei de tovenaar, die zijn voorhoofd afveegde aan het gordijn achter hem.
'Ik zei dat ik beneden iets gehoord had - er hangen daar geen portretten van waaruit ik had kunnen kijken.
Ze wisten niet of ze me moesten geloven, maar gingen het toch even controleren. Een paar minuten later brachten ze hem naar boven. Hij zag er niet best uit: één en al bloed.
Ik rende vlug naar het portret van Elfrida Grons om het beter te kunnen zien -' 'Goed zo,' zei Perkamentus.
Ron maakte een krampachtige beweging.
'Dan heeft Dina hem vast zien arriveren...' Nog geen minuut later verscheen de heks met de zilvergrijze krullen ook weer in haar portret; ze plofte hoestend in haar stoel en zei: 'Ja, ze hebben hem naar het St. Holisto gebracht, Perkamentus...ze droegen hem langs mijn portret...hij zag er slecht uit...' 'Bedankt,' zei Perkamentus.

Hij keek naar professor Anderling.
'Minerva, zou jij de andere Wemels willen wekken?'
'Natuurlijk...' Professor Anderling stond op en liep naar de deur.
Harry keek uit zijn ooghoeken naar Ron, die doodsbang was.
'Perkamentus - hoe zit het met Molly?' vroeg professor Anderling, die bij de deur was blijven staan.
'Dat is een karweitje voor Felix, als hij buiten niet langer de wacht hoeft te houden,' zei Perkamentus.
'Maar misschien weet ze het al...met die uitstekende klok van haar...' Harry wist dat Perkamentus de klok bedoelde waarop je niet de tijd kon aflezen, maar de verblijfplaats en gezondheidstoestand van de diverse leden van de familie Wemel.
Harry besefte met een schok dat de wijzer van meneer Wemel op dit moment op levensgevaar moest staan.
Maar het was al laat; waarschijnlijk sliep mevrouw Wemel en keek ze niet op de klok.
Harry voelde een koude rilling toen hij zich herinnerde hoe de Boeman aan het Grimboudplein in het levenloze lichaam van meneer Wemel was veranderd, met zijn bril scheef op zijn bebloede gezicht...maar meneer Wemel mocht niet doodgaan...dat kon gewoon niet...
Perkamentus rommelde in een kast achter Harry en Ron en pakte een zwartgeblakerde oude ketel, die hij voorzichtig op

zijn bureau zette.
Hij hief zijn toverstok op en mompelde: 'Portus!' De ketel trilde even en straalde een merkwaardig blauw licht uit; toen hield het trillen op en was hij weer even zwart en solide als eerst.
Perkamentus liep naar een ander portret, van een sluw uitziende tovenaar met een puntbaard die was afgebeeld in het groen en zilver van Zwadderich.
Blijkbaar was hij zo vast in slaap dat hij Perkamentus niet hoorde toen hij hem wakker probeerde te maken.
'Firminus.
Firminus.' De mensen op de andere portretten deden niet meer alsof ze sliepen; ze bewogen zich onrustig in hun lijsten, om beter te kunnen zien wat er aan de hand was.
Toen de sluw uitziende tovenaar nog steeds niet reageerde, begonnen sommige portretten ook zijn naam te roepen.
'Firminus! Firminus! FIRMINUS!' Hij kon geen toneel blijven spelen; hij deed heel overdreven alsof hij wakker schrok en opende zijn ogen.
'Riep daar iemand?' 'Ik wil dat je je andere portret bezoekt, Firminus,' zei Perkamentus.
'Ik heb weer een boodschap.' 'Mijn andere portret bezoeken?' zei Firminus.
Hij veinsde een lange geeuw (zijn ogen flitsten door de kamer en bleven op Harry rusten).

'Nee, Perkamentus, dat gaat echt niet.
Ik ben vanavond veel te moe.' De stem van Firminus kwam Harry vaag bekend voor.
Waar had hij hem eerder gehoord? Maarvoor hij erover kon nadenken, stak in de overige portretten een storm van protest op.
'Insubordinatie, meneer!' brulde een dikke tovenaar met een rode neus, die zijn vuisten balde.
'Ordinair plichtsverzuim!' 'We hebben gezworen het huidige schoolhoofd van Zweinstein te dienen!' riep een broos uitziende oude tovenaar die Harry herkende als Armando Wafelaar, de voorganger van Perkamentus.
'Je moest je schamen, Firminus!' 'Zal ik hem op andere gedachten brengen, Perkamentus?' zei een heks met vurige ogen.
Ze hief een ongewoon dikke toverstok op, die wel iets weg had van een Spaans rietje.
'O, goed, goed,' zei Firminus, die een beetje benauwd naar de toverstok keek.
'Maar misschien heeft hij mijn portret inmiddels wel vernietigd.
Bijna de hele familie heeft eraan moeten geloven -' 'Sirius weet dat hij jouw portret niet moet vernietigen,' zei Perkamentus en Harry besefte waar hij de stem van Firminus eerder had gehoord: vanuit de schijnbaar lege lijst in zijn

slaapkamer aan het Grimboudplein.
'Zeg dat Arthur Wemel ernstig gewond is en dat zijn vrouw, zijn kinderen en Harry Potter over enkele ogenblikken op het Grimboudplein zullen arriveren.
Heb je dat?' 'Arthur Wemel gewond, vrouw, kinderen en Harry Potter komen logeren,' zei Firminus verveeld.
'Ja, ja...goed...' Hij sjokte zijn lijst uit en verdween op het moment dat de deur weer openging en Fred, George en Ginny door professor Anderling naar binnen werden geloodst.
Ze waren alledrie nog in pyjama en zagen er verward en geschokt uit.
'Harry - wat is er aan de hand?' vroeg Ginny geschrokken.
'Professor Anderling zegt dat je hebt gezien dat pa gewond is geraakt -' 'Jullie vader is aangevallen terwijl hij een taak vervulde voor de Orde van de Feniks,' zei Perkamentus voor Harry iets kon zeggen.
'Hij is naar St. Holisto's Hospitaal voor Magische Ziektes en Zwaktes gebracht.
Ik stuur jullie naar het huis van Sirius, omdat het ziekenhuis van daaruit veel makkelijker te bereiken is dan vanuit Het Nest.
Jullie moeder komt ook.' 'Hoe gaan we?' vroeg Fred diep geschokt.
'Met Brandstof?' 'Nee,' zei Perkamentus. 'Brandstof is op dit

moment niet veilig, het Haardrooster wordt in de gaten gehouden. Nee, jullie gebruiken een Viavia.' Hij wees op de oude ketel die onschuldig op zijn bureau stond.
'We wachten alleen nog op Firminus Nigellus...ik wil er zeker van zijn dat de kust veilig is -' Midden in de kamer flitste een vurig licht en één gouden veer dwarrelde omlaag.
'De waarschuwing van Felix,' zei Perkamentus, die de veer opving voor hij op de grond kwam.
'Professor Omber weet dat jullie uit bed zijn...Minerva, hou haar tegen - verzin een verhaal -' Professor Anderling verdween in een wolk van Schotse ruiten.
'Hij verheugt zich op jullie komst,' zei een verveelde stem achter hen; Firminus stond weer voor zijn banier van Zwadderich.
'Mijn achterachterkleinzoon heeft altijd een voorkeur gehad voor vreemde logies.' 'Vooruit,' zei Perkamentus tegen Harry en de Wemels.
'En vlug, voor we gezelschap krijgen.' Harry en de anderen schaarden zich om het bureau van Perkamentus.
'Hebben jullie allemaal al eerder via Viavia gereisd?' vroeg Perkamentus.
Ze knikten en pakten een deel van de zwartgeblakerde ketel vast.' Goed.
Ik tel tot drie.
Eén...twee...' Het gebeurde in een fractie van een seconde: in

het haast onmerkbare moment voor Perkamentus 'drie' zei.
Harry keek hem aan - ze stonden vlak naast elkaar- en de heldere blauwe ogen van Perkamentus gleden van de Viavia naar Harry's gezicht.
Onmiddellijk sneed een withete pijn door zijn litteken, alsof de oude wond was opengebarsten, en voelde Harry - ongevraagd en ongewild maar angstaanjagend sterk - zo'n overweldigende haat dat hij niets liever wilde dan toeslaan - bijten - zijn tanden in de man naast hem boren '...drie.' Harry voelde een krachtige ruk achter zijn navel; de grond zonk weg onder zijn voeten; zijn hand kleefde aan de ketel en hij stootte tegen de anderen terwijl ze in een wirwar van kleuren en gierende wind werden voortgetrokken...tot zijn voeten met zo'n klap neerkwamen dat zijn knieën het begaven, de ketel kletterend op de grond viel en een stem naast hen zei: 'Daar zijn ze weer, de misselijke bloedverraders.
Ligt hun vader echt op sterven?' 'ERUIT!' brulde een tweede stem.
Harry krabbelde overeind en keek om zich heen; ze waren in de sombere keuken in het souterrain van Grimboudplein 12.
Het enige licht kwam van het vuur en van een flakkerende kaars, die op de restanten van een eenpersoonsmaaltijd scheen.
Knijster verdween door de deur naar de hal en keek boosaardig achterom terwijl hij zijn lendendoek ophees;

Sirius kwam haastig en bezorgd aanlopen.
Hij was ongeschoren en had zijn gewone kleren nog aan; er hing ook een enigszins Leveniusachtige geur van verschaalde drank om hem heen.
'Wat is er aan de hand?' zei hij en hij stak zijn hand uit om Ginny overeind te trekken.
'Firminus zei dat Arthur ernstig gewond is -' 'Vraag dat maar aan Harry,' zei Fred.
'Ja, ik wil het zelf ook graag horen,' zei George.
De tweeling en Ginny keken Harry aan; op de trap waren de voetstappen van Knijster gestopt.
'Ik had...' begon Harry; dit was nog erger dan het aan Anderling en Perkamentus vertellen.
'Ik had...een soort...visioen...' Hij vertelde wat hij gezien had, maar deed alsof hij vanaf een afstandje had toegekeken in plaats van alles door de ogen van de slang te zien.
Ron, die nog steeds doodsbleek was, keek hem wel even aan maar zei niets.
Toen Harry was uitgesproken, bleven Fred, George en Ginny hem aanstaren.
Harry wist niet of hij zich dingen in zijn hoofd haalde, maar het was alsof hun blikken iets beschuldigends hadden.
Nou, als ze het hem al kwalijk namen dat hij de aanval alleen maar had gezien, was hij blij dat hij niet verteld had dat hij op dat moment de slang was gewéést.

'Is ma er al?' vroeg Fred aan Sirius.
'Waarschijnlijk weet ze nog niet eens wat er gebeurd is,' zei Sirius.
'Het belangrijkste was om jullie van Zweinstein te halen voor Omber zich ermee kon bemoeien.
Ik denk dat Perkamentus Molly op de hoogte brengt.' 'We moeten naar het St. Holisto!' zei Ginny.
Ze keek naar haar broers; ze waren allemaal nog in pyjama.
'Sirius, kun je ons mantels lenen of zo?' 'Wacht eens even! Jullie kunnen niet zomaar naar het St. Holisto gaan!' zei Sirius.
'Natuurlijk kunnen we naar het St. Holisto gaan als we dat willen,' zei Fred koppig.
'Het gaat om onze vader!' 'En hoe wil je verklaren dat jullie weten dat Arthur is aangevallen, voordat het ziekenhuis dat aan zijn vrouw heeft verteld?' 'Wat maakt dat uit?' vroeg George verhit.
'Dat maakt heel veel uit, omdat we niet de aandacht willen vestigen op het feit dat Harry visioenen heeft van dingen die honderden kilometers verderop gebeuren!' zei Sirius boos.
'Hebben jullie enig idee wat het Ministerie daarvan zou denken?' Het kon Fred en George zo te zien geen barst schelen wat het Ministerie dacht.
Ron was nog steeds asgrauw en stil.
'Iemand anders had het ons toch kunnen vertellen,' zei Ginny.
'We hadden het ook van iemand anders kunnen horen dan

van Harry.' 'Oh ja? Van wie dan?' zei Sirius ongeduldig.
'Hoor eens, jullie vader is gewond geraakt terwijl hij voor de Orde werkte en de omstandigheden zijn al verdacht genoeg zonder dat zijn kinderen ook nog eens een paar seconden na het voorval weten wat er gebeurd is.
Jullie zouden ernstige schade kunnen toebrengen aan wat de Orde -' 'Die stomme Orde interesseert ons geen moer!' riep Fred.
'Onze vader ligt op sterven! Daar gaat het om!' schreeuwde George.
'Je vader wist wat voor risico's hij nam en hij zal het jullie niet in dank afnemen als jullie het verzieken voor de Orde!' zei Sirius, die ook kwaad werd.
'Zo is het nou eenmaal - daarom zitten jullie niet in de Orde - jullie begrijpen het niet - sommige dingen zijn het waard om voor te sterven!' 'Makkelijk praten!' brulde Fred.
'Jij zit hier lekker veilig; jij zet je leven niet op het spel!' De weinige kleur die Sirius nog in zijn gezicht had trok weg en even leek hij veel zin te hebben om Fred een dreun te geven, maar toen zei hij met geforceerde kalmte: 'ik weet dat het moeilijk is, maar we moeten doen alsof we van niets weten.
We moeten hier blijven, in elk geval tot we van je moeder horen, begrepen?' Fred en George maakten nog steeds een opstandige indruk, maar Ginny liep naar de dichtstbijzijnde stoel en plofte neer.

Harry keek naar Ron. Die maakte een vreemd gebaar, dat niet echt een hoofdknik en ook geen schouderophalen was, en ging ook zitten.
De tweeling keek Sirius woedend aan, maar nam toen aan weerskanten van Ginny plaats.
'Goed zo,' zei Sirius bemoedigend.
'Vooruit, laten we...laten we wat drinken terwijl we wachten.
Accio Boterbier!' Hij hief zijn toverstok op en zes flesjes Boterbier kwamen aanzweven uit de provisiekast, gleden over tafel zodat de resten van Sirius' maaltijd alle kanten op vlogen, en bleven voor het zestal staan.
Ze dronken en een tijd lang waren de enige geluiden het geknetter van het vuur en het zachte gebonk van de flesjes op tafel.
Harry dronk alleen om iets met zijn handen te kunnen doen.
In zijn maag borrelde een afschuwelijke, kolkende massa schuldgevoelens.
Zonder hem zouden ze hier nu niet zitten; dan lagen ze nu nog lekker te slapen.
En hij hoefde zichzelf niet wijs te maken dat meneer Wemel was gevonden doordat hij alarm had geslagen; hij had hem juist aangevallen.
Doe niet zo achterlijk, je bent geen slang, hield hij zichzelf voor.
Hij probeerde kalm te blijven, maar de hand waarmee hij zijn

Boterbier vasthield trilde.
Je lag in bed, je hebt niemand aangevallen...Maar wat gebeurde er dan op de kamer van Perkamentus? vroeg hij zich af.
Ik wilde Perkamentus ook te lijf gaan...Hij zette zijn fles harder neer dan hij bedoeld had en er spatte bier uit.
Niemand lette erop.
Plotseling werden de vuile borden verlicht door een vurige flits.
Onder geschrokken kreten viel er een rol perkament op tafel, samen met één gouden staartveer van een feniks.
'Felix!' zei Sirius en hij griste het perkament van tafel.
'Dit is niet het handschrift van Perkamentus - het moet van jullie moeder zijn - alsjeblieft.' Hij duwde de brief in de handen van George, die hem openscheurde en hardop voorlas:

'Pa leeft nog.
Ik ga nu naar het St. Holisto.
Blijf waar je bent.
Ik laat zo snel mogelijk iets van me horen.
Ma.'

George keek naar de anderen.
'Pa leeft nog...' zei hij langzaam.
'Maar dat klinkt alsof...' Hij hoefde de zin niet af te maken;

ook Harry vond het klinken alsof meneer Wemel op het randje van de dood balanceerde.
Ron, die nog steeds uitzonderlijk bleek zag, staarde naar de achterkant van zijn moeders brief alsof die hem troostende woorden kon toefluisteren.
Fred trok het perkament uit de handen van George, las het zelf en keek toen naar Harry, die zijn hand weer voelde beven en zijn fles extra stevig vastgreep om het trillen te laten ophouden.
Harry kon zich niet herinneren dat hij ooit een langere nacht had meegemaakt.
Sirius stelde op een gegeven moment voor dat ze misschien beter naar bed konden gaan, zij het zonder veel overtuiging, maar de walgende blikken van de Wemels zeiden genoeg.
Ze zaten het grootste deel van de nacht zwijgend aan tafel en keken hoe de lont van de kaars dieper en dieper wegzonk in het gesmolten kaarsvet.
Af en toe zetten ze hun Boterbier aan hun lippen en als iemand iets zei, was het alleen om te vragen hoe laat het was en om elkaar ervan te verzekeren dat ze het allang gehoord zouden hebben als er slecht nieuws was, omdat mevrouw Wemel al uren in het St. Holisto moest zijn.
Fred dommelde in met zijn hoofd slap op zijn schouder.
Ginny lag opgerold als een kat op haar stoel maar haar ogen waren open; Harry zag ze glinsteren in het schijnsel van het

haardvuur.
Ron zat met zijn hoofd op zijn armen, maar het was niet te zien of hij wakker was of sliep.
Harry en Sirius keken elkaar af en toe even aan en voelden zich indringers in het verdriet van het gezin...wachtend...wachtend...
Om tien over vijf 's ochtends ging de keukendeur open en kwam mevrouw Wemel binnen.
Ze was zo wit als een doek, maar toen iedereen opkeek en Fred, Ron en Harry half overeind kwamen, glimlachte ze bleekjes.
'Het komt goed,' zei ze met een stem die zwak was van vermoeidheid.
'Hij slaapt. We kunnen later bij hem op bezoek.
Bill is nu bij hem; hij neemt vanochtend vrij.' Fred plofte weer in zijn stoel met zijn handen voor zijn gezicht.
George en Ginny stonden op, liepen naar hun moeder en omhelsden haar.
Ron lachte trillerig en goot de rest van zijn Boterbier in één teug naar binnen.
'Ontbijt!' zei Sirius opgetogen en hij sprong overeind.
'Waar is die vermaledijde huis-elf? Knijster! KNIJSTER!' Maar Knijster reageerde niet.
'O, laat ook maar,' mompelde Sirius.
'Dat wordt dan ontbijt voor even kijken - zeven...

eieren met spek, lijkt me, en thee en toast...' Harry liep vlug naar het fornuis om te helpen.
Hij wilde zich niet mengen in de vreugde van de Wemels en hij zag er als een berg tegenop om het verhaal over zijn visioen aan mevrouw Wemel te moeten vertellen.
Maar net toen hij borden uit de servieskast had gehaald, nam mevrouw Wemel ze weer uit zijn handen en omhelsde hem stevig.
'Ik weet niet wat er gebeurd zou zijn als jij er niet was geweest, Harry,' zei ze gesmoord.
'Dan hadden ze Arthur pas na uren gevonden en zou het te laat zijn geweest, maar dankzij jou leeft hij nog en heeft Perkamentus een goed excuus kunnen verzinnen voor Arthurs aanwezigheid.
Je hebt geen idee wat voor problemen hij zich anders op de hals zou hebben gehaald; kijk maar naar die arme Severijn...'
Harry kon haar dankbaarheid nauwelijks verdragen, maar gelukkig liet ze hem al gauw weer los en bedankte ze Sirius omdat hij haar kinderen had opgevangen.
Sirius zei dat hij blij was dat hij had kunnen helpen en dat hij hoopte dat iedereen zou blijven logeren zolang meneer Wemel in het ziekenhuis lag.
'O Sirius, dat is heel aardig van je...ik denk dat het nog wel een tijdje duurt voor hij naar huis mag en het zou geweldig zijn om dicht bij hem in de buurt te zijn...dat betekent natuurlijk

wel dat je met kerst veel mensen over de vloer zult hebben.' 'Hoe meer hoe beter!' zei Sirius en het was zo overduidelijk dat hij dat meende, dat mevrouw Wemel glunderend een schort voordeed en begon te helpen met het ontbijt.
'Sirius,' mompelde Harry, die zijn geheim geen seconde langer voor zich kon houden.
'Kan ik je even spreken? Eh - nu?' Hij liep naar de donkere provisiekast en Sirius volgde hem.
Harry viel met de deur in huis en vertelde zijn peetvader in geuren en kleuren over zijn visioen, inclusief het feit dat hij de slang was geweest die meneer Wemel had aangevallen.
Toen hij even pauzeerde zei Sirius: 'Heb je dit aan Perkamentus verteld?' 'Ja,' zei Harry ongeduldig, 'maar hij zei niet wat het betekende.
Hij zegt tegenwoordig helemaal niets meer tegen me.' 'Als het ernstig was geweest, zou hij vast wel iets gezegd hebben,' zei Sirius kalm.
'Maar dat is niet het enige,' zei Harry bijna fluisterend.
'Sirius, ik...ik geloof dat ik gek begin te worden.
In de kamer van Perkamentus, vlak voor we de Viavia vastpakten...dacht ik heel even dat ik een slang was.
Ik voelde me een slang- mijn litteken deed vreselijk pijn toen ik naar Perkamentus keek - Sirius, ik wilde hem bijten!' Hij kon maar een klein stukje van het gezicht van Sirius zien; de rest was in duisternis gehuld.

'Dat waren de naweeën van je visioen,' zei Sirius.
'Je was nog vol van je droom, of wat het dan ook was -' 'Nee,' zei Harry hoofdschuddend.
'Het was alsof iets bezit van me nam, alsof ik een slang in me had.' 'Je moet nodig gaan slapen,' zei Sirius. 'Eerst wat eten en dan naar bed, dan kun je vanmiddag samen met de anderen bij Arthur op bezoek. Je verkeert nog in een shocktoestand, Harry; je geeft jezelf de schuld van iets wat je alleen maar hebt gezien.
Het is juist goed dat je het hebt gezien, anders was Arthur nu misschien dood.
Maak je alsjeblieft geen zorgen.' Hij klopte Harry op zijn schouder, draaide zich om en liep weg.
Harry bleef alleen achter in de donkere provisiekast.
Iedereen behalve Harry bracht de rest van de ochtend slapend door.
Harry ging wel naar de kamer die Ron en hij tijdens de vakantie ook hadden gedeeld, maar terwijl Ron in bed kroop en na een paar minuten sliep, hield Harry zijn kleren aan en drukte hij zich tegen de kille metalen spijlen van zijn bed, vastbesloten om het zichzelf zo ongemakkelijk mogelijk te maken, zodat hij niet zou indommelen.
Hij was doodsbang dat hij in zijn slaap weer in een slang zou veranderen en dat hij zou merken dat hij Ron had toegetakeld als hij wakker werd, of door het huis was gegleden om een van

de anderen aan te vallen...
Toen Ron wakker werd, deed Harry alsof hij ook had geslapen.
Tijdens het middageten arriveerden hun hutkoffers vanuit Zweinstein, zodat ze zich als Dreuzels konden verkleden voor hun bezoek aan het St. Holisto.
Behalve Harry waren ze allemaal uitgelaten en spraakzaam terwijl ze hun gewaad verwisselden voor een spijkerbroek en sweatshirt.
Toen Tops en Dwaaloog arriveerden om hen te vergezellen naar het ziekenhuis, lachten ze vrolijk om de bolhoed die Dwaaloog schuin op zijn hoofd had gezet om zijn magische oog te verbergen en verzekerden ze hem niet ten onrechte - dat Tops, die weer kort en knalroze haar had, veel minder zou opvallen in de metro.
Tops was heel erg geïnteresseerd in Harry's visioen over de aanval op meneer Wemel; iets waar Harry het juist niet over wilde hebben.
'Er is toch geen Zienersbloed in jullie familie?' vroeg ze nieuwsgierig.
Ze zaten naast elkaar in de trein die naar het centrum van de stad ratelde.
'Nee,' zei Harry, die aan professor Zwamdrift moest denken en zich enigszins beledigd voelde.
'Nee,' zei Tops peinzend, 'nee, wat jij ziet zijn niet echt

voorspellingen, hè? Ik bedoel, je ziet de toekomst niet, je ziet het heden...
vreemd, heel vreemd.
Maar wel nuttig...' Harry gaf geen antwoord; gelukkig moesten ze er bij de volgende halte uit, hartje Londen, en in het gedrang liet hij Fred en George eerst uitstappen, zodat ze tussen hem en Tops in liepen.
Ze volgden haar naar de roltrap.
Dolleman kloste achter hen aan met zijn bolhoed over zijn oog.
Hij hield één knoestige hand tussen de knopen van zijn jasje en had zijn toverstok stevig vast.
Harry had zo'n gevoel dat het verborgen oog aandachtig naar hem keek.
Hij had geen zin in nog meer vragen over zijn droom en vroeg aan Dolleman waar het St. Holisto was verborgen.
'Niet ver hier vandaan,' gromde Dolleman toen ze de koude buitenlucht instapten.
Ze bevonden zich in een brede winkelstraat vol mensen die kerstinkopen deden.
Dolleman duwde Harry voor zich uit en bonkte achter hem aan; Harry wist dat het oog onder de schuine bolhoed alle kanten op rolde.
'Het was niet eenvoudig om een goede plek te vinden.
Aan de Wegisweg was geen plaats en we konden niet onder

de grond bouwen, zoals bij het Ministerie - dat zou niet gezond zijn.
Uiteindelijk wisten ze hier een gebouw te bemachtigen.
De gedachte was dat zieke tovenaars dan konden komen en gaan zonder op te vallen, omdat het hier altijd zo druk is.' Hij pakte Harry bij zijn schouder om te voorkomen dat ze van elkaar gescheiden zouden worden door een groep winkelende mensen, die gretig naar de ingang van een elektronicazaak stormde en duidelijk nergens anders oog voor had.
'We zijn er,' zei Dolleman even later.
Ze waren bij een groot, ouderwets warenhuis van rode baksteen: Lodder & De Krimp, volgens het opschrift.
De zaak zag er verlopen uit; in de etalages stonden hier en daar wat gehavende poppen met scheve pruiken en kleren die al minstens tien jaar uit de mode waren.
Op alle stoffige deuren hingen grote borden met: 'Wegens Renovatie Gesloten'.
Harry hoorde een dikke vrouw, behangen met plastic boodschappentasjes, duidelijk tegen haar vriendin zeggen: 'Die zaak is echt nooit open...' 'Goed,' zei Tops.
Ze gebaarde dat ze zich moesten verzamelen bij een etalage waarin één uitzonderlijk lelijke damespop stond.
De valse wimpers van de etalagepop hadden half losgelaten en ze droeg een groene nylon overgooier. 'Iedereen klaar?'

Ze knikten en dromden om haar heen.
Dolleman gaf Harry nog een duw tussen zijn schouderbladen en Tops boog zich naar het glas en keek naar de etalagepop. Haar adem vormde een condenswolk op het glas.
'Hoe gaat ie?' fluisterde ze.
'We komen voor Arthur Wemel.' Harry bedacht dat Tops wel wat harder mocht praten als ze wilde dat een etalagepop achter een dikke winkelruit haar zou horen in een straat vol mensen en langs denderende bussen.
Toen besefte hij dat etalagepoppen helemaal niet konden horen.
Een tel later viel zijn mond open van verbazing, want de pop knikte heel even en wenkte hen met haar plastic vinger.
Tops pakte Ginny en mevrouw Wemel bij hun elleboog, stapte dwars door het glas en verdween.
Fred, George en Ron volgden.
Harry keek naar de duwende en dringende menigte; niemand keurde de armzalige etalage van Lodder & De Krimp ook maar één blik waardig en niemand scheen gemerkt te hebben dat er plotseling zes mensen verdwenen waren.
'Vooruit,' gromde Dolleman, die Harry weer een duw in zijn rug gaf.
Samen stapten ze door iets wat op een gordijn van koel water leek, hoewel ze er aan de andere kant warm en droog uit te voorschijn kwamen.

De lelijke pop en de etalage waarin ze gestaan had waren verdwenen.
Ze bevonden zich in een drukke wachtruimte, waar heksen en tovenaars op gammele houten stoelen zaten.
Sommigen leken volstrekt normaal en bladerden in oude exemplaren van Heks & Haard, anderen vertoonden gruwelijke misvormingen, zoals slurven of extra handen die uit hun borst groeiden.
Het was er bijna net zo lawaaierig als buiten op straat, want veel patiënten maakten merkwaardige geluiden; een bezwete heks die in het midden van de voorste rij zat en zichzelf verwoed koelte toewuifde met de Ochtendprofeet, stootte een schril gefluit uit terwijl er stoom uit haar mond spoot; een onverzorgd uitziende heksenmeester in de hoek galmde als een kerkklok als hij zich bewoog, en met iedere klokslag trilde hij zo vreselijk dat hij zijn oren moest vastgrijpen om zijn hoofd een beetje stil te houden.
Heksen en tovenaars in lindegroene gewaden liepen langs de patiënten, stelden vragen en maakten aantekeningen op net zulke klemborden als dat van Omber.
Harry zag dat er een embleem op hun borst geborduurd was: een bot en een toverstaf die elkaar kruisten.' Zijn dat dokters?' vroeg hij zacht aan Ron. 'Dokters?' zei Ron verbaasd.
'Die Dreuzelmafkezen die mensen opensnijden? Welnee, het zijn Helers.' 'Hierheen!' riep mevrouw Wemel boven het

gegalm van de heksenmeester in de hoek uit.
Ze volgden haar naar een rij bij een balie, waar een mollige blonde heks onder het bordje Inlichtingen zat.
De muur achter haar hing vol mededelingen en posters met opschriften als: WAS UW KETEL ALTIJD AF, OF U DELFT UW EIGEN GRAF en WIJ ZIJN TEGEN GIFTEN VAN TEGENGIFFEN, TENZIJ GOEDGEKEURD DOOR EEN GEDIPLOMEERD HELER.
Er hing ook een groot portret van een heks met lange zilvergrijze krullen en het onderschrift:

Dina Deuvekater Heler in het St. Holisto 1722-1741 Hoofd van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus 1741 -1768

Dina bestudeerde de Wemels plus aanhang zorgvuldig, alsof ze hen telde; toen ze Harry zag kijken knipoogde ze even, liep haar portret uit en verdween.
Intussen probeerde een jonge tovenaar, die een merkwaardig dansje uitvoerde, aan de heks achter de balie duidelijk te maken wat hem mankeerde.
Zijn uitleg werd afgewisseld door schelle kreten van pijn.
'Het gaat om deze - au - schoenen die ik van m'n broer heb gekregen - aah - ze eten m'n - AU - voeten op - kijk maar, er moet een - AAAH vloek over zijn uitgesproken en nu kan ik

ze niet meer - AAAAAAH - uitkrijgen!' Hij sprong van de ene voet op de andere, alsof hij op hete kolen danste.
'Maar ondanks die schoenen kunt u toch nog wel lezen, hoop ik?' zei de blonde heks geïrriteerd en ze wees op een groot bord links van de balie.
'U moet bij Spreukschade zijn, op de vierde verdieping.
Het staat duidelijk op de wegwijzer.
Volgende!' De tovenaar ging hobbelend en dansend opzij, de Wemels plus aanhang schoven een paar passen op en Harry las de wegwijzer.

MATERIELE MISKLEUNEN Ketelexplosies, toverstokterugslag bezembotsingen enz.
Begane Grond
SCHEPSELLETSEL Eerste Verdieping Beten, steken, schroeiplekken, moeilijk verwijderbare angels enz.
MAGISCHE KWALEN Tweede Verdieping Besmettelijke ziekten zoals drakenpest, verdwijnkoorts, vlekzucht enz.
VERGIFTIGING DOOR PLANT OF TOVERDRANK Derde Verdieping Uitslag, opboering, giechelhuil enz.
SPREUKSCHADE Vierde Verdieping Permanente vervloekingen, Boze Oogontstekingen, broddelbezweringen enz.
CAFETARIA/WINKEL Vijfde Verdieping
ALS U NIET WEET WAAR U ZIJN MOET, WIE U

BENT, OF NIET NORMAAL KUNT PRATEN, IS ONZE HOSPHEKS U GAARNE VAN DIENST.

Een stokoude, gebogen tovenaar met een hoortrompet schuifelde naar de balie.
'Ik kom voor Placidus Pais!' zei hij amechtig.
'Zaal 49, maar ik ben bang dat het vergeefse moeite is,' zei de heks kortaf.
'Hij is totaal van slag - denkt nog steeds dat hij een theepot is.
Volgende!' Een tovenaar die er nogal opgejaagd uitzag hield zijn kleine dochtertje stevig bij haar enkel, terwijl zij rond zijn hoofd fladderde met behulp van de enorme vleugels die dwars door de achterkant van haar rompertje groeiden.
'Vierde verdieping,' zei de heks verveeld en zonder ook maar iets te vragen.
De man verdween door de dubbele deur naast de balie en zijn dochtertje zweefde als een vreemde ballon met hem mee.
'Volgende!' Mevrouw Wemel liep naar de balie.
'Hallo,' zei ze.
'Mijn man, Arthur Wemel, zou vanochtend naar een andere zaal worden gebracht.
Weet u waar hij nu ligt?' 'Arthur Wemel?' zei de heks, die haar vinger over een lange lijst liet gaan.
'Ja, eerste verdieping, tweede deur rechts.

De Dai Llewellyn Zaal.' 'Dank u,' zei mevrouw Wemel.
'Kom op, jongens.' Ze volgden haar door de dubbele deuren en een smalle gang, waar nog meer portretten van beroemde Helers hingen.
De gang werd verlicht door kristallen bellen vol kaarsen, die bij het plafond zweefden en veel op reusachtige zeepbellen leken.
Meer heksen en tovenaars in lindegroene gewaden gingen de kamers in en uit; uit één bepaalde deur kwam een stinkend geel gas naar buiten drijven en af en toe hoorden ze iets of iemand jammeren.
Ze gingen een trap op en kwamen in de gang van Schepselletsel, waar de tweede deur rechts voorzien was van het opschrift: 'Doldwaze' Dai Llewellyn Zaal: Ernstige Beten.
Daaronder, in een koperen houdertje, vermeldde een handgeschreven kaartje:

Scepterzwaaiend Heler.
Hippocrates Smergelhout.
Aankomend Heler -.
Augustus Alver.

'Wij wachten wel op de gang, Molly,' zei Tops.
'Arthur wil vast niet te veel bezoek...
eerst alleen familie, lijkt me.' Dwaaloog gromde goedkeurend en leunde tegen de muur, terwijl zijn magische oog alle

kanten op tolde.
Harry wilde zijn voorbeeld volgen, maar mevrouw Wemel pakte hem bij zijn arm, duwde hem naar binnen en zei: 'Doe niet zo gek, Harry, Arthur wil je bedanken.' De zaal was klein en nogal somber; het enige raam was smal en bevond zich hoog in de muur tegenover de deur.
Het meeste licht kwam van de glanzende kristallen bellen die een groepje vormden in het midden van het plafond.
De wanden hadden een eiken lambrisering en er hing een portret van een nogal angstaanjagende tovenaar, met het onderschrift:

Alfonso Grauwsluier, 1612-1697, Uitvinder van de Darmuitdrijvende Vloek.

Er waren maar drie patiënten.
Meneer Wemel lag aan het eind van de zaal, onder het kleine raam.
Tot Harry's vreugde en opluchting zat hij half overeind met een berg kussens in zijn rug, en las hij de Ochtendprofeet in het enige straaltje zonlicht dat op zijn bed scheen.
Hij keek op zodra ze binnenkwamen en glimlachte breed toen hij zag dat zij het waren.
'Hallo!' riep hij en hij legde de Ochtendprofeet neer.
'Bill is net weg, Molly.
Hij moest naar zijn werk, maar hij zei dat hij later bij jullie zou

langskomen.' 'Hoe voel je je, Arthur?' vroeg mevrouw Wemel, die hem op zijn wang kuste en hem bezorgd aankeek.
'Je ziet nog steeds een beetje pips.' ik voel me prima,' zei meneer Wemel opgewekt.
Hij stak zijn niet gewonde arm uit en omhelsde Ginny.
'Als het verband eraf mocht, kon ik nu al naar huis.' 'Waarom mag het er nog niet af, pa?' vroeg Fred.
'Nou, steeds als ze dat proberen, begin ik weer vreselijk te bloeden,' zei meneer Wemel monter.
Hij pakte zijn toverstok van zijn nachtkastje en zwaaide ermee, zodat er zes extra stoelen om zijn bed verschenen.
'Blijkbaar heeft die slang een nogal ongewoon gif ingespoten waardoor de wonden niet genezen.
Ze weten zeker dat ze een tegengif zullen vinden; ze zeggen dat ze veel ergere gevallen hebben meegemaakt.
In de tussentijd moet ik gewoon ieder uur een Bloedverversend Elixer innemen.
Nee, dan die man daar,' zei hij zacht en hij knikte naar het bed tegenover hem, waar een bleke en overduidelijk misselijke man naar het plafond staarde.
'Gebeten door een weerwolf, arme drommel.
Ongeneeslijk.' 'Een weerwolf?' fluisterde mevrouw Wemel geschrokken.
'Is dat wel veilig, op een openbare afdeling? Hoort hij niet in

een privékamer te liggen?' 'Het duurt nog twee weken tot het volle maan is,' zei meneer Wemel zacht.
'De Helers hebben vanochtend met hem gepraat.
Ze proberen hem ervan te overtuigen dat hij een vrijwel normaal leven zal kunnen leiden.
Ik zei - zonder namen te noemen, uiteraard - dat ik persoonlijk een weerwolf kende, een heel aardige man, die uitstekend met zijn kwaal kan omgaan.' 'Wat zei hij?' vroeg George.
'Dat hij me zou bijten als ik mijn mond niet hield,' zei meneer Wemel triest.
'En die vrouw daar,' hij wees op het enige andere bed dat in gebruik was, vlak naast de deur, 'wil niet tegen de Helers zeggen wat haar gebeten heeft.
Iedereen denkt dat het iets illegaals moet zijn geweest.
Het heeft in elk geval een flinke hap uit haar been genomen en het stinkt vreselijk als ze het verband verwisselen.' 'En, vertel je ons nog wat er gebeurd is, pa?' vroeg Fred, die zijn stoel dichter naar het bed schoof.
'Dat weten jullie al,' zei meneer Wemel met een veelzeggende glimlach naar Harry.
'Het is heel eenvoudig - ik had een lange dienst gehad en daarom dutte ik in.
Toen werd ik beslopen door een slang en gebeten.' 'Staat er iets over in de Profeet?' vroeg Fred.

Hij gebaarde naar de krant die zijn vader had neergelegd.
'Nee, natuurlijk niet,' zei meneer Wemel met een nogal bittere glimlach.
'Het Ministerie wil niet dat bekend wordt dat zo'n smerige grote slang' 'Arthur!' zei mevrouw Wemel waarschuwend.
'- eh - mij - eh - te pakken heeft genomen,' zei meneer Wemel haastig, maar Harry wist zeker dat hij iets anders had willen zeggen.
'Waar was je toen het gebeurde, pa?' vroeg George.
'Dat gaat alleen mij iets aan,' zei meneer Wemel meteen flauwe glimlach.
Hij pakte de Ochtendprofeet weer, sloeg hem open en zei: 'Toen jullie binnenkwamen, las ik net dat Willy Windekind gearresteerd is.
Wisten jullie dat Willy achter die brakende toiletten zat waar we van de zomer zo'n last van hebben gehad? Een van zijn vervloekingen ging verkeerd, het toilet ontplofte en ze troffen hem bewusteloos aan tussen het puin, van top tot teen bedekt met -' 'Als je zegt dat je dienst had, pa,' viel Fred hem zacht in de rede, 'wat bedoel je daar dan precies mee?' 'Je hebt je vader gehoord,' fluisterde mevrouw Wemel.
'Daar praten we hier niet over! Vertel over Willy Windekind, Arthur.' 'Nou, je zult het niet geloven, maar die toestand met de toiletten heeft niet tot een rechtszaak geleid,' zei meneer Wemel grimmig.

'Er moet smeergoud zijn betaald -' 'U bewaakte het, hè?' zei George zacht. 'Het wapen. Het ding waar Jeweetwel op uit is.'
'George, hou je mond!' snauwde mevrouw Wemel.
'Hoe het ook zij,' zei meneer Wemel een stuk luider, 'deze keer is Willy op heterdaad betrapt toen hij bijtende deurknoppen verkocht aan Dreuzels.
Ik denk niet dat hij zich hier uit zal weten te draaien, want volgens dit artikel zijn twee Dreuzels vingers kwijtgeraakt en liggen ze nu in het St. Holisto voor spoedbotheling en geheugenmodificatie.
Stel je eens voor, Dreuzels in het St. Holisto! Op welke zaal zouden ze liggen? Hij keek gretig om zich heen, alsof hij hoopte dat hij een bordje zou zien.
'Zei jij niet dat Jeweetwel een slang heeft, Harry?' vroeg Fred, die oplette hoe zijn vader zou reageren.
'Een gigantisch beest? Dat zag je toch op de avond dat Jeweetwel terugkeerde?' 'Zo is het genoeg!' zei mevrouw Wemel boos.
'Dwaaloog en Tops wachten buiten, Arthur.
Die willen je ook graag even gedag zeggen.
Wachten jullie maar op de gang,' zei ze tegen haar kinderen en Harry. 'Jullie kunnen later afscheid nemen.
Vooruit.' Ze gingen terug naar de gang. Dwaaloog en Tops gingen naar binnen en deden de deur achter zich dicht.
Fred trok zijn wenkbrauwen op. 'Nou, goed dan,' zei hij

koeltjes en hij zocht in zijn zakken. 'Ga je gang. Vertel ons maar niks.'
'Zocht je deze?' zei George. Hij pakte iets wat op een kluwen vleeskleurige touwtjes leek.
'Hoe raad je het?' zei Fred grijnzend.
'Zullen we eens kijken of de deuren van het St. Holisto zijn voorzien van Fnuikspreuken?' Hij en George frunnikten aan het kluwen tot ze vijf Hangoren ontward hadden.
Fred en George deelden ze uit, maar Harry aarzelde.
'Vooruit, Harry, pak aan! Je hebt pa's leven gered! Als iemand het recht heeft om hem af te luisteren, ben jij het wel.' Grijnzend pakte Harry het touwtje en stopte het in zijn oor, net zoals de tweeling had gedaan.
'Vooruit met de geit,' fluisterde Fred.
De vleeskleurige touwtjes wriemelden als lange, magere wormen onder de deur door.
Eerst hoorde Harry niets, maar toen maakte hij een sprongetje van schrik.
Opeens hoorde hij Tops fluisteren, zo luid en duidelijk dat het was alsof ze naast hem stond.
'...
de hele verdieping uitgekamd, maar konden nergens een slang vinden.
Nadat hij jou heeft aangevallen schijnt hij verdwenen te zijn, Arthur...

maar Jeweetwel kan toch niet verwacht hebben dat het een slang zou lukken om binnen te komen?' 'Ik denk dat die slang een verkenner was,' gromde Dolleman.
'Want verder heeft hij nog niet veel succes gehad, hè? Nee, ik denk dat hij een duidelijk beeld wil krijgen van wat hem te wachten staat, en als Arthur er niet was geweest, zou dat beest meer tijd hebben gehad om rustig rond te neuzen.
Dus Potter zegt dat hij het allemaal heeft zien gebeuren?' 'Ja,' zei mevrouw Wemel nogal slecht op haar gemak.
'Het lijkt wel alsof Perkamentus verwachtte dat Harry zoiets zou zien.' 'Nou ja,' zei Dolleman.
'Potter heeft iets raars, dat weten we allemaal.' 'Perkamentus scheen zich echt zorgen om Harry te maken toen ik hem vanochtend sprak,' fluisterde mevrouw Wemel.
'Natuurlijk maakt hij zich zorgen,' gromde Dolleman.
'Die knul ziet dingen door de ogen van Jeweetwels slang.
Potter beseft uiteraard niet wat dat betekent, maar als hij bezeten wordt door Jeweetwel' - Harry trok het Hangoor los. Zijn hart ging als een gek tekeer en zijn gezicht gloeide. Hij keek naar de anderen, die de touwtjes nog in hun oren hadden en hem plotseling angstig aanstaarden.

Hoofdstuk 23

KERSTMIS OP DE GESLOTEN AFDELING

Was dat de reden dat Perkamentus Harry niet meer wilde aankijken? Verwachtte hij de ogen van Voldemort te zien? Was hij bang dat ze in plaats van groen plotseling bloedrood zouden worden, met een katachtige, spleetvormige pupil? Harry herinnerde zich hoe het slangachtige gezicht van Voldemort uit het achterhoofd van professor Krinkel was gegroeid en streek met zijn hand over zijn eigen achterhoofd. Hij vroeg zich af hoe het zou aanvoelen als Voldemort door zijn schedel naar buiten zou dringen.

Hij voelde zich besmet, alsof hij een dodelijk virus met zich meedroeg. Op de terugweg vanaf het hospitaal hoorde hij niet in één trein te zitten met onschuldige, reine mensen wier lichaam en geest niet bezoedeld waren door Voldemort... hij had de slang niet alleen gezien; hij was de slang geweest, wist hij nu...

Plotseling schoot hem iets verschrikkelijks te binnen. Er kwam een herinnering bij hem boven die zo erg was dat zijn binnenste kronkelde en draaide als een nest slangen.

Wat wil hij dan nog meer hebben, behalve nieuwe

volgelingen? Dingen die hij alleen stiekem te pakken kan krijgen... een wapen, bijvoorbeeld. Iets wat hij de vorige keer nog niet had.
Ik ben het wapen, dacht Harry. Het was alsof er gif door zijn aderen stroomde, gif dat hem verkleumde, zodat het koude zweet hem uitbrak terwijl hij mee schommelde met de trein in de donkere tunnel. Voldemort probeert mij te pakken te krijgen. Daarom word ik constant bewaakt. Dat is niet om mij te beschermen, maar andere mensen. Alleen werkt het niet; op Zweinstein kunnen ze me niet aan één stuk door in de gaten houden... ik heb meneer Wemel gisteren wel degelijk aangevallen, dat was ik. Voldemort heeft me ertoe gedwongen. Wie weet zit hij nu ook binnen in me en luistert hij naar wat ik denk.
'Voel je je wel goed, Harry?' fluisterde mevrouw Wemel, die zich voor Ginny langs boog terwijl de trein door het donker denderde, 'Je ziet er niet best uit. Is er iets?'
Iedereen keek naar hem. Hij schudde zijn hoofd en staarde naar een advertentie van een verzekeringsmaatschappij.
'Harry, liefje, weet je zeker dat je je wel goed voelt?' zei mevrouw Wemel bezorgd toen ze om het onverzorgde grasveld op het Grimboudplein heen liepen. 'Je ziet vreselijk bleek... heb je vanochtend wel geslapen? Ga dadelijk maar meteen naar boven, dan kun je nog een paar uur slapen voor we gaan eten.'

Hij knikte; dat was een goed excuus om niet met de anderen te hoeven praten, want daar had hij absoluut geen zin in. Zodra mevrouw Wemel de voordeur opendeed, liep hij haastig naar de trap, langs het trollenbeen dat als paraplubak diende, en ging naar zijn slaapkamer. Daar begon hij te ijsberen, langs de twee bedden en het lege schilderij van Firminus Nigellus. Talloze vragen en steeds ergere gedachten kolkten en maalden door zijn hoofd.
Hoe had hij een slang kunnen worden? Misschien was hij een Faunaat... nee, dat kon niet, dat zou hij weten... misschien was Voldemort een Faunaat... Ja, dacht Harry, dat kon kloppen, natuurlijk zou Voldemort in een slang veranderen... en als ik door hem bezeten word, veranderen we allebei in een slang... dat verklaart alleen nog niet hoe ik binnen vijf minuten van Zweinstein naar Londen kon reizen en weer terug... maar Voldemort is de machtigste tovenaar ter wereld, afgezien van Perkamentus -, waarschijnlijk is het voor hem een fluitje van een cent om mensen over zulke afstanden te verplaatsen...
En toen dacht hij, met een verschrikkelijke schok, maar dat is krankzinnig - als ik bezeten word door Voldemort, ziet hij nu door mijn ogen wat zich afspeelt in het Hoofdkwartier van de Orde van de Feniks! Hij weet wie tot de Orde behoort en waar Sirius is... en ik heb allerlei dingen gehoord die ik eigenlijk niet mag weten, alles wat Sirius me op die eerste avond verteld heeft...

Er zat maar één ding op: hij moest het Grimboudplein onmiddellijk verlaten. Dan maar Kerstmis op Zweinstein: de anderen zouden tijdens de vakantie in elk geval veilig zijn... maar nee, dat was ook geen oplossing. Op Zweinstein waren nog genoeg mensen die hij kon verwonden en verminken. Als het nou volgende keer Simon was, of Daan of Marcel?
Hij hield op met ijsberen en keek naar de lege lijst van Firminus Nigellus. Er drukte een loodzware last op zijn schouders. Hij had geen keus: hij moest terug naar de Ligusterlaan en alle banden met de toverwereld verbreken.
Nou, als er niets anders op zat, had het geen zin om het langer uit te stellen. Hij probeerde er niet aan te denken hoe de Duffelingen zouden reageren als hij een halfjaar te vroeg voor hun deur stond. Hij liep naar zijn hutkoffer, sloeg het deksel dicht, deed hem op slot en keek automatisch waar Hedwig zat, voordat hij zich herinnerde dat ze nog op Zweinstein was. Dan hoefde hij in elk geval niet met haar kooi te zeulen. Hij pakte het handvat van zijn hutkoffer en begon ermee te slepen. Hij was halverwege de kamer toen een hatelijke stem zei: 'O, dus we nemen de benen?'
Hij keek om. Firminus Nigellus was terug. Hij leunde tegen zijn lijst en keek geamuseerd naar Harry.
'Ik neem niet de benen,'zei Harry en hij sleepte zijn hutkoffer nog een stukje naar de deur.
'Ik dacht,' zei Firminus Nigellus, die over zijn puntbaardje

streek, 'dat je dapper moest zijn om bij Griffoendor te komen? Volgens mij zou je beter op je plaats zijn geweest op mijn afdeling. Wij Zwadderaars zijn ook best dapper, maar niet stom. Als we de keus hebben, zullen we bijvoorbeeld altijd proberen ons eigen hachje te redden.'
'Ik probeer niet mijn eigen hachje te redden!' zei Harry bruusk, terwijl hij de hutkoffer over een bobbelig stuk tapijt trok.
'O, zit het zo?' zei Firminus Nigellus, die nog steeds over zijn baard streek. 'Dit is geen laffe vlucht - je doet het uit nobele motieven.'
Harry negeerde hem. Hij had zijn hand op de deurknop toen Firminus achteloos zei: 'Ik heb een boodschap voor je van Albus Perkamentus.'
Harry draaide zich bliksemsnel om.
'Wat voor boodschap?'
'"Blijf waar je bent."' 'Ik heb me niet verroerd!' zei Harry met zijn hand nog steeds op de deurknop. 'Nou, wat is de boodschap?'
'Die heb ik net gegeven, simpele ziel,' zei Firminus Nigellus. 'Perkamentus zegt: "Blijf waar je bent."'
'Waarom?' zei Harry nieuwsgierig en hij liet zijn hutkoffer los. 'Waarom moet ik blijven? Wat zei hij nog meer?' 'Niets,' zei Firminus Nigellus, die één dunne zwarte wenkbrauw optrok, alsof hij Harry veel te vrijpostig vond.

Harry's woede schoot omhoog als een slang die zich opricht uit het lange gras. Hij was uitgeput, hij was verward, hij had binnen twaalf uur doodsangst, opluchting en weer doodsangst gevoeld en nog steeds wilde Perkamentus niets tegen hem zeggen.

'Dus dat is alles?' zei hij luid. '"Blijf waar je bent"? Meer kon er ook al niet vanaf toen ik was aangevallen door die Dementors! Blijf jij nou maar gewoon waar je bent terwijl de volwassenen het probleem oplossen, Harry! We vertellen je maar niks, omdat je garnalenverstand dat misschien niet aankan!'

'Weet je,' zei Firminus Nigellus nog luider dan Harry, 'dat is nu precies waarom ik het vreselijk vond om leraar te zijn! Jonge mensen zijn er altijd zó van overtuigd dat zij alles beter weten! Is de gedachte wel eens bij je opgekomen, arme brallende windbuil, dat er misschien heel goede redenen zijn waarom het schoolhoofd van Zweinstein je niet elk klein detail van zijn plannen toevertrouwt? Heb je ooit beseft, als je even niet bezig was om te zwelgen in zelfmedelijden, dat je nog nooit in de problemen bent gekomen door de instructies van Perkamentus op te volgen? Nee. Nee, net als alle jonge mensen ben je ervan overtuigd dat alleen jij denkt en voelt, dat alleen jij het gevaar onderkent, dat alleen jij slim genoeg bent om door te hebben wat de Heer van het Duister in zijn schild voert -'

'Dus hij voert inderdaad iets in zijn schild? Iets wat met mij te

maken heeft?' viel Harry hem in de rede.
'Zei ik dat?' antwoordde Firminus Nigellus, die nonchalant zijn zijden handschoenen bestudeerde. 'En als je me nu wilt excuseren: ik heb wel iets beters te doen dan naar je puberale geweeklaag te luisteren... een prettige dag verder.'
Hij wandelde naar de rand van zijn lijst en verdween uit het zicht. 'Goed dan, ga maar!' brulde Harry tegen de lege lijst. 'En bedank Perkamentus, al zou ik niet weten waarvoor!'
Het lege schilderij zweeg. Woest sleepte Harry zijn hutkoffer terug naar het voeteneinde van zijn bed en plofte met zijn ogen dicht op zijn buik op de mottige sprei. Zijn hele lichaam voelde zwaar en pijnlijk aan. Hij had het gevoel dat hij kilometers en kilometers had gelopen... het leek ondenkbaar dat hij nog geen vierentwintig uur eerder Cho Chang had gezoend onder de maretak... hij was doodmoe... hij durfde niet te slapen... en toch wist hij niet hoe lang hij nog wakker kon blijven... Perkamentus zei dat hij moest blijven... dat moest toch betekenen dat hij mocht slapen... maar hij was bang... stel dat het weer gebeurde?
Hij zonk weg in het donker...
Het was alsof een film in zijn hoofd gewacht had tot hij kon gaan draaien. Hij liep door een verlaten gang naar een effen zwarte deur, langs fakkels en ruwe stenen muren. Links was een opening naar een trap die naar beneden leidde...
Hij was bij de zwarte deur, maar kon hem niet open krijgen...

hij staarde er wanhopig naar... hij moest naar binnen... daar bevond zich iets wat hij dolgraag wilde hebben... een schat die kostbaarder was dan hij ooit had kunnen dromen... deed zijn litteken maar niet zo'n pijn... dan zou hij helderder kunnen nadenken...

'Harry,' zei Rons stem. Hij klonk heel ver weg. 'Ma zegt dat het eten klaar is, maar als je in bed wilt blijven, bewaart ze wel wat voor je.'

Harry deed zijn ogen open. Ron was alweer weg.

Hij wil niet met mij in één kamer zijn, dacht Harry. Niet na wat hij Dolleman heeft horen zeggen. Waarschijnlijk wilden ze allemaal liever dat hij wegging nu ze wisten wat hij met zich meedroeg.

Hij zou niet naar beneden gaan; hij zou hun zijn gezelschap niet opdringen. Hij draaide zich op zijn andere zij en viel na een tijdje weer in slaap. In de kleine uurtjes werd hij opnieuw wakker. Zijn maag deed pijn van de honger en Ron snurkte in het andere bed. Hij keek door de kamer en zag het donkere silhouet van Firminus Nigellus in zijn lijst staan. Harry bedacht dat Perkamentus Nigellus waarschijnlijk opdracht had gegeven om hem in de gaten te houden, voor het geval hij iemand anders aanviel. Zijn onreine gevoel werd nog sterker. Hij begon er een beetje spijt van te krijgen dat hij de instructies van Perkamentus niet in de wind had geslagen... als het voortaan zo zou gaan aan het Grimboudplein, was hij

misschien toch beter af in de Ligusterlaan.
Iedereen was de volgende ochtend druk in de weer met het ophangen van kerstversieringen. Harry kon zich niet herinneren dat Sirius ooit in zo'n opperbest humeur was geweest; hij zong zelfs kerstliedjes en was blijkbaar dolblij dat hij gezelschap zou hebben met de feestdagen.
Harry, die in zijn eentje in de koude woonkamer zat, hoorde zijn stem omhoog galmen door de vloer. Hij keek hoe de hemel buiten witter en witter werd en sneeuw voorspelde en voelde een soort woest genoegen bij het idee dat hij de anderen de gelegenheid gaf om over hem te praten, wat ze zeker zouden doen. Toen rond een uur of twaalf mevrouw Wemel onder aan de trap verscheen en hem riep, trok hij zich nog een verdieping hoger terug en negeerde haar.
Tegen zessen ging de bel en begon mevrouw Zwarts weer te krijsen. Harry dacht dat het Levenius was of een ander lid van de Orde, en ging wat gemakkelijker tegen de muur van Scheurbeks kamer zitten, waar hij zich nu schuilhield. Hij probeerde zijn rommelende maag te negeren terwijl hij dode ratten voerde aan de Hippogrief. Toen er een paar minuten later hard op de deur werd geklopt, schrok hij dan ook een beetje.
'Ik weet dat je daar bent,' zei de stem van Hermelien. 'Doe alsjeblieft open. Ik wil met je praten.'
'Wat moet jij hier?' vroeg Harry, toen hij de deur opendeed.

Scheurbek zocht tussen het stro naar stukjes rat die hij misschien had laten vallen, 'Ik dacht dat je was gaan skiën met je ouders?'
'Nou, eerlijk gezegd ben ik niet echt dol op skiën,' zei Hermelien. 'En daarom dacht ik, laat ik hier kerst komen vieren.' Ze had sneeuw in haar haar en haar gezicht was rood van de kou. 'Maar zeg dat niet tegen Ron. Ik heb hem wijsgemaakt dat skiën geweldig is, omdat hij me steeds uitlachte. Pa en ma waren wel een beetje teleurgesteld, maar ik heb gezegd dat iedereen die het echt goed wil doen bij het examen, op Zweinstein blijft om te studeren. Ze willen graag dat ik hoge cijfers haal, dus ze begrijpen het wel. Maar goed,' zei ze kordaat, 'laten we naar je kamer gaan. Rons moeder heeft de haard aangemaakt en er staan boterhammen voor je klaar.'
Harry volgde haar naar de tweede verdieping. Toen hij de deur van zijn slaapkamer opendeed, zag hij tot zijn verbazing Ron en Ginny op Rons bed zitten.
'Ik ben met de Collectebus gekomen,' zei Hermelien luchtig, voor Harry iets kon zeggen. Ze deed haar jas uit. 'Perkamentus vertelde 's ochtends meteen wat er gebeurd was, maar ik moest wachten tot het officiële begin van de vakantie voordat ik weg mocht. Omber was razend dat jullie er tussenuit waren geknepen zonder dat zij het wist, ook al heeft Perkamentus gezegd dat meneer Wemel in het St. Holisto lag

en dat hij jullie toestemming had gegeven om hem te bezoeken. Nou...'
Ze ging naast Ginny zitten en de twee meisjes en Ron keken Harry aan.
'Hoe voel je je?' vroeg Hermelien.
'Prima,' zei Harry stijfjes.
'O, lieg niet, Harry,' zei ze ongeduldig. 'Volgens Ron en Ginny heb je je sinds jullie terugkomst uit het St. Holisto niet meer laten zien.'
'O, zeggen ze dat?' zei Harry, die Ron en Ginny boos aankeek. Ron staarde naar zijn voeten, maar Ginny leek totaal niet onder de indruk.
'Dat is ook zo!' zei ze. 'En je kijkt ons niet meer aan!'
'Jullie kijken mij juist niet meer aan!' zei Harry nijdig.
'Misschien kijken jullie om de beurt, en zien jullie elkaar daarom niet,' zei Hermelien met een flauwe glimlach.
'Haha, heel grappig,' snauwde Harry, die zich omdraaide.
'Doe alsjeblieft niet steeds alsof niemand je begrijpt!' zei Hermelien scherp. 'De anderen hebben me verteld wat jullie gisteren met de Hangoren hebben gehoord -'
'O ja?' gromde Harry. Hij stak zijn handen diep in zijn zakken en keek naar de sneeuw die buiten neerdwarrelde. 'Dus jullie hebben lekker over me zitten praten? Nou, ik raak eraan gewend.'
'We wilden mét je praten, Harry,' zei Ginny, 'maar omdat je

ons de hele tijd hebt ontlopen -'
'Ik had geen zin om met iemand te praten,' zei Harry, die steeds geïrriteerder raakte.
'Dat was dan behoorlijk stom van je,' zei Ginny boos. 'Zeker als je bedenkt dat ik de enige ben die ooit bezeten is geweest door Jeweetwel en ik dus weet hoe het voelt.'
Harry bleef even roerloos staan terwijl die woorden tot hem doordrongen. Toen draaide hij zich vlug om. 'Dat was ik vergeten,' zei hij.
'Bof jij even,' zei Ginny koel.
'Het spijt me,' zei Harry, en hij meende het. 'Nou, denk je... denk je dat ik inderdaad bezeten word?'
'Kun je je alles herinneren wat je hebt gedaan?' vroeg Ginny. 'Of zijn er grote leegtes en weet je niet wat je toen hebt uitgevoerd?'
Harry dacht diep na.
'Nee, die zijn er niet,' zei hij.
'Dan ben je nooit bezeten door Jeweetwel,' zei Ginny. 'Toen mij dat overkwam, zaten er soms urenlange gaten in mijn geheugen. Af en toe was ik ergens en wist ik helemaal niet hoe ik daar gekomen was.'
Harry durfde haar nauwelijks te geloven, maar toch begon de last die op hem drukte iets minder te worden.
'Maar die droom over je vader -'
'Je hebt al eerder dergelijke dromen gehad, Harry,' zei

Hermelien.
'Vorig jaar voelde je af en toe ook wat Voldemort in zijn schild voerde.' 'Dat was anders,' zei Harry hoofdschuddend. 'Dit zag ik door de ogen van de slang. Het was alsof ik de slang was... stel dat Voldemort me op de een of andere manier naar Londen heeft vervoerd en -'
'Misschien lees je ooit nog eens Een Beknopte Geschiedenis van Zweinstein,' zei Hermelien geïrriteerd, 'en besef je eindelijk dat je op Zweinstein niet kunt Verschijnselen of Verdwijnselen. Zelfs Voldemort kan je niet zomaar uit je slaapzaal laten wegvliegen, Harry.'
'En je lag gewoon in bed, jongen,' zei Ron. 'Ik zag je minstens een minuut lang woelen in je slaap voor we je wakker konden krijgen.'
Harry begon weer door de kamer te ijsberen en dacht na. Wat ze zeiden was niet alleen geruststellend, maar klonk ook heel logisch... zonder erbij na te denken pakte hij een boterham van het bord op het bed en propte die in zijn mond. Ik ben het wapen niet, dacht
Harry. Zijn hart sprong op van vreugde en opluchting en hij had direct zin om mee te zingen met Sirius, die op weg was naar de kamer van Scheurbek en uit volle borst 'O Hippogrief, o Hippogrief, ik heb uw mooie veren lief' galmde.
Hoe had hij ooit kunnen overwegen om met kerst terug te

gaan naar de Ligusterlaan? De vreugde van Sirius omdat hij een huis vol mensen had en vooral omdat Harry er was, werkte aanstekelijk. Hij was niet langer de norse gastheer die ze zich herinnerden van de zomervakantie; hij had zich blijkbaar voorgenomen dat iedereen net zulke fijne dagen moest hebben als wanneer ze op Zweinstein waren gebleven. In de aanloop naar kerst was hij samen met de anderen onvermoeibaar bezig met schoonmaken en versieren, zodat het huis vrijwel onherkenbaar was toen ze op kerstavond naar bed gingen. Aan de doffe luchters hingen geen spinnenwebben meer, maar gouden en zilveren slingers en guirlandes van hulst; op het versleten tapijt lagen grote bergen fonkelende magische sneeuw; een enorme kerstboom die Levenius had meegebracht en die versierd was met levende feeën onttrok de stamboom van Sirius aan het zicht, en zelfs de opgezette elfenhoofden in de hal waren van witte baarden en kerstmutsen voorzien.

Toen Harry op de ochtend van eerste kerstdag wakker werd, lag er een stapel cadeaus aan het voeteneinde van zijn bed. Ron had de helft van zijn nog grotere stapel al opengemaakt.

'Veel leuke dingen dit jaar,' zei hij door een wolk van papier. 'Bedankt voor het Bezemkompas, dat kan ik echt goed gebruiken. Heel wat beter dan wat ik van Hermelien heb gekregen - een huiswerkplanner -'

Harry bekeek zijn eigen pakjes en vond er eentje met

Hermeliens handschrift erop. Ze had hem ook een boekje gegeven dat veel op een agenda leek, maar dat iedere keer als hij het opensloeg hardop dingen zei als: 'Maak vandaag je huiswerk af, anders krijg je spijt en straf!'
Van Sirius en Lupos kreeg Harry een serie uitstekende boeken getiteld Praktische Verdedigingsmagie als Wapen Tegen de Zwarte Kunsten, met schitterende bewegende kleurenillustraties van alle beschreven vervloekingen en tegenvervloekingen. Harry bladerde het eerste deel gretig door en zag dat het heel goed van pas zou komen bij zijn plannen voor de SVP. Hagrid stuurde hem een harige bruine portemonnee met tanden, die waarschijnlijk bedoeld was om diefstal tegen te gaan, maar die Harry helaas niet kon gebruiken zonder zelf een paar vingers kwijt te raken. Van Tops kreeg hij een klein, werkend model van een Vuurflits.
Harry keek hoe het door de kamer vloog en wenste dat hij de versie op ware grootte nog had. Ron gaf hem een enorme doos Smekkies in Alle Smaken, van Rons ouders kreeg hij snoep en de gebruikelijke gebreide trui en van Dobby een werkelijk afzichtelijk schilderij. Harry vermoedde dat hij het zelf gemaakt had. Hij had het net ondersteboven gekeerd om te zien of het dan iets minder lelijk was, toen Fred en George met een luide knal Verschijnselden aan het voeteneinde van zijn bed.
'Vrolijk kerstfeest,' zei George. 'Ga nog maar even niet naar

beneden.'
'Hoezo?' vroeg Ron.
'Ma zit weer te huilen,' zei Fred somber. 'Percy heeft zijn trui teruggestuurd.'
'Zonder zelfs maar een briefje,' voegde George eraan toe. 'Hij heeft niet eens gevraagd hoe het met pa is en hij is ook niet op bezoek geweest.'
'We hebben geprobeerd haar te troosten,' zei Fred, die om het bed heen liep om Harry's schilderij te bekijken. 'We zeiden dat Percy een berg kotsverwekkende rattenkeutels was.'
'Het hielp niet echt,' zei George, die een Chocokikker pakte. 'En dus nam Lupos het maar van ons over. We kunnen beter wachten tot hij haar een beetje heeft opgevrolijkt voor we gaan ontbijten.'
'Wat stelt dat trouwens voor?' vroeg Fred, met een blik op het schilderij van Dobby. 'Het is net een aap met twee blauwe ogen.'
'Het is Harry!' zei George, die naar de achterkant van het schilderij wees. 'Kijk maar, daar staat het.'
'Een sprekende gelijkenis,' zei Fred grijnzend. Harry gooide zijn nieuwe huiswerkplanner naar hem toe; die smakte tegen de muur, viel op de grond en zei vrolijk: 'Werk nauwkeurig en met vlijt, dan heb je vaker vrije tijd.'
Ze stonden op en kleedden zich aan. Ze hoorden de verschillende bewoners van het huis 'Vrolijk kerstfeest' tegen

elkaar roepen en toen ze naar beneden gingen, kwam ook Hermelien de trap af.
'Bedankt voor het boek, Harry!' zei ze vrolijk. 'Ik wilde Nieuwe Theorie der Getalsymboliek al heel lang hebben! En dat parfum is echt bijzonder, Ron.'
'Graag gedaan,' zei Ron. 'Voor wie is dat trouwens?' vroeg hij en hij knikte naar het keurig ingepakte cadeau dat Hermelien bij zich had.
'Voor Knijster,' zei Hermelien monter.
'Ik hoop dat het geen kleren zijn!' waarschuwde Ron haar. 'Je weet wat Sirius gezegd heeft: Knijster weet te veel. We kunnen hem niet vrijmaken!' 'Het zijn geen kleren,' zei Hermelien. 'Al zou ik hem inderdaad graag iets beters te dragen geven dan dat gore vod, als het aan mij lag. Nee, het is een lapjessprei. Om zijn slaapkamer wat op te vrolijken, dacht ik.'
'Wat voor slaapkamer?' fluisterde Harry, omdat ze langs het portret van de moeder van Sirius kwamen.
'Nou, volgens Sirius is het niet echt een slaapkamer, meer een soort - hok,' zei Hermelien. 'Blijkbaar slaapt hij onder de boiler in de keuken.'
Mevrouw Wemel was alleen in de keuken toen ze binnenkwamen. Ze stond bij het fornuis en klonk alsof ze zwaar verkouden was toen ze hen 'Vrolijk kerstfeest' wenste. Ze keken haar opzettelijk niet aan.

'Dus hier slaapt Knijster?' zei Ron. Hij slenterde naar een groezelige deur in de hoek tegenover de provisiekast. Harry kon zich niet herinneren dat die deur ooit open was geweest.
'Ja,' zei Hermelien een beetje nerveus. 'Eh... misschien kunnen we beter kloppen.' Ron tikte met zijn knokkels op de deur, maar er werd niet gereageerd.
'Hij sluipt natuurlijk ergens boven rond,' zei hij en zonder verdere omhaal deed hij de deur open. 'Getver'
Harry keek ook. Het grootste deel van de kast werd in beslag genomen door een grote ouderwetse boiler, maar onder de leidingen was zo'n dertig centimeter ruimte, en daar had Knijster een soort nest voor zichzelf gemaakt. Er lag een warboel van vodden en stinkende oude dekens en aan de kleine holte in het midden zagen ze waar Knijster 's nachts sliep. Hier en daar lagen oudbakken broodkorsten en beschimmelde stukjes kaas tussen de dekens en in een hoek glinsterden kleine voorwerpen en munten die Knijster als een ekster had meegenomen toen Sirius het huis leeghaalde. Hij had ook de familiefoto's in zilveren lijsten gered die Sirius van de zomer had weggegooid. Het glas mocht dan kapot zijn, de zwart-witte mensjes op de foto's keken hen nog steeds hooghartig aan. Een van hen, besefte Harry met een schok, was de donkere vrouw met de zware oogleden wier proces hij had gevolgd in de Hersenpan van Perkamentus: Bellatrix van Detta. Zo te zien was dat Knijsters lievelingsfoto; hij stond

voor de andere en het glas was onhandig gerepareerd met Fantastape.
'Laat ik zijn cadeautje hier maar neerleggen,' zei Hermelien. Ze plaatste het pakje in het midden van de holte in de stapel vodden. 'Dan vindt hij het vanzelf.'
'Dat doet me eraan denken,' zei Sirius, die de provisiekast uitkwam met een grote kalkoen toen ze de deur van Knijsters hok weer dichtdeden, 'heeft iemand Knijster de laatste tijd nog gezien?'
'Niet sinds de nacht dat wij arriveerden,' zei Harry. 'Toen stuurde je hem de keuken uit.'
'Ja...' zei Sirius fronsend. 'Ja, volgens mij heb ik hem toen ook voor het laatst gezien... waarschijnlijk houdt hij zich boven schuil.'
'Je denkt toch niet dat hij weg is?' zei Harry. 'Ik bedoel, dacht hij misschien dat hij het huis uit moest toen je "eruit" zei?'
'Nee, nee, huis-elfen kunnen pas weg als ze kleren krijgen. Ze zijn gebonden aan het huis van hun familie,' zei Sirius.
'Als ze écht willen, kunnen ze hun huis verlaten,' sprak Harry hem tegen. 'Dat heeft Dobby ook gedaan. Twee jaar geleden verliet hij het huis van Malfidus om mij te waarschuwen. Hij moest zichzelf daarna wel straffen, maar het lukte hem.'
Sirius leek even van zijn stuk gebracht, maar zei toen: 'Ik ga hem later wel zoeken. Waarschijnlijk zit hij ergens boven te snotteren om een oude onderbroek van mijn moeder of zo.

Het zou natuurlijk ook kunnen dat hij in de droogkast is gekropen en daar de pijp is uit gegaan... maar laat ik niet te veel verwachten.'
Fred, George en Ron lachten, maar Hermelien keek Sirius verwijtend aan.
Zodra ze hun kerstlunch verorberd hadden, wilden de Wemels, Harry en Hermelien weer op bezoek bij meneer Wemel, onder begeleiding van Dwaaloog en Lupos. Levenius kwam op tijd voor het toetje en de kerstpudding, en had een auto 'geleend' omdat de ondergrondse niet reed op eerste kerstdag. Harry betwijfelde of de auto was meegenomen met toestemming van de eigenaar, maar hij was van binnen magisch vergroot, net als de oude Ford Anglia van de Wemels.
Van buiten zag hij er normaal uit, maar er pasten makkelijk tien mensen in, met Levenius achter het stuur. Mevrouw Wemel wilde eerst niet instappen - haar afkeer van Levenius en haar hekel aan niet-magische transportmiddelen streden om voorrang - maar uiteindelijk liet ze zich overhalen door de smeekbedes van haar kinderen en de kou buiten, en nam ze zonder klagen op de achterbank plaats tussen Fred en Bill.
De reis naar het St. Holisto duurde maar kort, omdat er vrijwel geen verkeer was. Een paar heksen en tovenaars schuifelden schichtig door de verder uitgestorven straat. Harry en de anderen stapten uit en Levenius parkeerde om de

hoek, waar hij op hen zou wachten. Ze liepen nonchalant naar de etalage waar de pop in groen nylon stond en stapten een voor een door de ruit.
De wachtruimte zag er feestelijk uit: de kristallen bellen die het hospitaal verlichtten waren nu rood en goud en leken op reusachtige kerstballen; om elke deuropening hingen slingers van hulst en overal stonden glanzend witte kerstbomen, bedekt met magische sneeuw en ijspegels en bekroond met een gouden ster. Het was een stuk minder druk dan de vorige keer, al werd Harry halverwege de ruimte bijna ondersteboven gelopen door een heks die een mandarijntje in haar neusgat had.
'Familieruzie zeker?' zei de blonde heks achter de balie grijnzend. 'U bent al de derde vandaag... Spreukschade, vierde verdieping.'
Meneer Wemel zat overeind in bed en had een dienblad met de resten van zijn kerstkalkoen op schoot. Hij keek nogal schaapachtig.
'Alles goed, Arthur?' vroeg mevrouw Wemel, toen ze haar man begroet hadden en hem hun cadeautjes hadden gegeven.
'Prima, prima,' zei meneer Wemel iets te joviaal. 'Eh - hebben jullie toevallig Heler Smergelhout gezien?'
'Nee,' zei mevrouw Wemel achterdochtig. 'Hoezo?'
'Niets, niets,' zei meneer Wemel luchtig. Hij begon zijn

cadeaus uit te pakken. 'Hebben jullie een fijne dag gehad? En leuke cadeautjes? O Harry - dit is echt fantastisch!' Hij had het pakje van Harry opengemaakt, dat elektriciteitsdraad en schroevendraaiers bevatte.
Mevrouw Wemel leek niet helemaal tevreden met het antwoord van haar man. Toen hij zich naar Harry boog om hem een hand te geven, keek ze vlug naar het verband onder zijn nachthemd.
'Arthur,' zei ze, op zo'n ijzige toon dat het leek alsof er een poolwind was opgestoken, 'je verband is verwisseld. Waarom is je verband een dag eerder verwisseld, Arthur? Ze zeiden dat dat pas morgen hoefde te gebeuren.'
'Wat?' zei meneer Wemel, die de dekens vlug tot aan zijn borst optrok en nogal angstig keek. 'Nee, nee - niets aan de hand - het - ik -'
Hij kromp in elkaar onder de doordringende blik van mevrouw Wemel.
'Nou - word alsjeblieft niet boos, Molly, maar Augustus Zalver had een idee... hij is Aankomend Heler, weet je, een heel aardige jongen die geïnteresseerd is in... eh... alternatieve geneeswijzen... ik bedoel, sommige van die oude Dreuzelremedies... nou, ze noemen het hechtingen, Molly, en ze werken heel goed bij - bij Dreuzelwonden -'
Mevrouw Wemel maakte een onheilspellend geluid dat het midden hield tussen een gil en een grom. Lupos liep naar de

weerwolf, die geen bezoek had en een beetje afgunstig naar de drom mensen rond het bed van meneer Wemel keek; Bill mompelde dat hij een kop thee ging halen en Fred en George stonden grijnzend op en gingen met hem mee.
'Wil je beweren,' gromde mevrouw Wemel, die met elk woord harder ging praten en zich er blijkbaar niet van bewust was dat de rest van het bezoek haastig dekking zocht, 'dat je hebt zitten rotzooien met Dreuzelmedicijnen?'
'Je moet het geen rotzooien noemen, Molly,' zei meneer Wemel smekend. 'Het was gewoon - gewoon iets wat Zalver en ik wilden uitproberen. Alleen werkte het - nou, in het geval van deze wonden, werkte het helaas niet zo goed als we gehoopt hadden -'
'Eh dat betekent?'
'Nou... ik weet niet of je weet wat - wat hechtingen zijn?'
'Het klinkt alsof ze geprobeerd hebben je huid weer aan elkaar te naaien,' zei mevrouw Wemel met een snuivende, vreugdeloze lach.
'Maar zelfs jij, Arthur, zou niet zó stom zijn -'
'Ik heb eigenlijk ook best trek in thee,' zei Harry, die overeind sprong.
Hermelien, Ron, Ginny en hij sprintten bijna naar de deur. Net toen die achter hen dicht viel hoorden ze mevrouw Wemel gillen: 'HOE BEDOEL JE, DAAR KOMT HET WEL OP NEER?'

'Typisch pa,' zei Ginny hoofdschuddend terwijl ze door de gang liepen. 'Hechtingen... nou vraag ik je...'
'Ach, bij niet-magische wonden werken ze heel goed,' zei Hermelien redelijk. 'Waarschijnlijk lossen ze op door het gif van die slang. Waar zou de cafetaria zijn?'
'Vijfde verdieping,' zei Harry, die zich het bord naast de balie van de Hospiheks herinnerde.
Ze passeerden een dubbele deur en kwamen bij een gammele trap waar nog meer portretten van bruut uitziende Helers hingen. Op weg naar boven werden ze nageroepen door verscheidene Helers, die beweerden dat ze aan merkwaardige kwalen leden en gruwelijke behandelingen voorstelden. Ron was diep beledigd toen een middeleeuwse tovenaar zei dat hij aan een ernstige vorm van smetbroei leed.
'En wat mag smetbroei dan wel wezen?' vroeg hij boos, toen de Heler hem achtervolgde door zes portretten en de bewoners van de lijsten ruw opzij duwde.
'Een ernstige en ontsierende huidaandoening, jonge meester, waardoor u nog pokdaliger en afstotelijker zult worden dan u nu al bent -'
'Wie is er hier afstotelijk?' zei Ron boos en zijn oren werden rood.
'- de enige remedie is om de lever van een pad te nemen, die strak om uw nek te binden en met volle maan naakt in een ton vol palingogen te gaan staan -'

'Ik heb geen smetbroei!'
'Maar de afzichtelijke vlekken op uw gelaat dan, jonge meester -'
'Dat zijn sproeten!' zei Ron woedend. 'Vooruit, hoepel op naar je lijst en laat me met rust!'
Hij keek boos naar de anderen, die met moeite hun gezicht in de plooi wisten te houden.
'Op welke verdieping zijn we nu?'
'Volgens mij de vijfde,' zei Hermelien.
'Nee, de vierde,' zei Harry. 'Nog eentje -'
Maar toen ze op de overloop waren, bleef hij abrupt staan en keek naar het kleine ruitje in de dubbele deuren die toegang gaven tot een gang met het opschrift SPREUKSCHADE. Een man staarde hen aan door het glas, met zijn neus tegen de ruit gedrukt. Hij had golvend blond haar, helderblauwe ogen en hagelwitte tanden, die duidelijk te zien waren omdat hij breed en wezenloos glimlachte.
'Jemig!' zei Ron, die de man ook aanstaarde.
'O hemel,' zei Hermelien ademloos. 'Professor Smalhart!'
Hun oud-leraar Verweer tegen de Zwarte Kunsten duwde de deuren open en kwam naar hen toe. Hij droeg een lange lila ochtendjas.
'Hallo allemaal,' zei hij. 'Jullie willen vast graag mijn handtekening, hè?'
'Hij is nog niks veranderd,' mompelde Harry tegen Ginny, die

grijnsde.
'Eh - hoe is het met u, professor?' zei Ron een beetje schuldig. Door Rons defecte toverstok was het geheugen van professor Smalhart zo zwaar beschadigd dat hij in het St. Holisto was beland, al had Harry niet al te veel sympathie voor hem omdat hij destijds had geprobeerd het geheugen van Harry en Ron permanent te wissen.
'Met mij gaat het prima, dank je!' zei Smalhart monter. Hij haalde een nogal verfrommelde pauwenveer uit zijn zak. 'En, hoeveel handtekeningen willen jullie? Ik kan nu letters aan elkaar schrijven, weet je!'
'Eh - even niks nodig, maar toch bedankt,' zei Ron. Hij keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Harry, die vroeg: 'Professor, mag u wel op deze gang zijn? Moet u niet terug naar uw zaal?'
Smalharts glimlach stierf weg. Hij keek Harry aandachtig aan en zei toen: 'Kennen we elkaar niet?'
'Eh... ja,' zei Harry. 'U gaf les aan Zweinstein, weet u nog?'
'Les?' herhaalde Smalhart. Hij leek een beetje uit het veld geslagen.
'Ik? Werkelijk?'
Zijn glimlach keerde zo plotseling terug dat het bijna angstaanjagend was.
'Ik heb jullie vast alles geleerd wat ik wist! Nou, hoe zit het met die handtekeningen? Zullen we beginnen met een stuk of

tien? Jullie kunnen ze aan je vriendjes geven, er is genoeg voor iedereen!'
Op dat moment stak een vrouw haar hoofd om de deur aan het eind van de gang en riep: 'Gladianus, stoute jongen, waar ben je?' Een moederlijk uitziende Heler met een slinger in haar haar kwam aanlopen. Ze glimlachte vriendelijk tegen Harry en de anderen.
'O Gladianus, je hebt bezoek! Wat heerlijk, en nog wel op eerste kerstdag! Hij krijgt nóóit bezoek, weet je, de arme stakker, en ik snap niet waarom. Je bent juist zo'n lieve schat, hè Gladianus?'
'We gaan handtekeningen zetten!' zei Smalhart tegen de Heler, met een oogverblindende glimlach. 'Bergen handtekeningen! Ze laten zich niet afschepen! Ik hoop maar dat we genoeg foto's hebben!'
'Moet je hem horen,' zei de Heler, die Gladianus bij zijn arm pakte en hem met een liefdevolle glimlach aankeek, alsof hij een jongetje van twee was dat slim was voor zijn leeftijd. 'Een paar jaar geleden was hij vrij bekend; we hopen dat die drang om handtekeningen uit te delen een teken is dat zijn geheugen begint terug te keren. Gaan jullie mee? Hij zit op een gesloten afdeling; ik denk dat hij stiekem naar buiten is geglipt toen ik de kerstcadeautjes bracht. Niet dat hij gevaarlijk is,' voegde ze er fluisterend aan toe. 'Hij is eerder een gevaar voor zichzelf, de schat... hij weet niet wie hij is. Hij loopt soms

zomaar weg en weet dan niet meer hoe hij terug moet komen... het is echt heel aardig dat jullie op bezoek komen.'
'Eh,' zei Ron, met een vaag gebaar naar de verdieping boven hen, 'eerlijk gezegd wilden we - eh -'
Maar de Heler glimlachte verwachtingsvol en Rons zwakke gemompel over 'een kopje thee halen' stierf weg. Ze keken elkaar hulpeloos aan en volgden Gladianus en zijn Heler.
'We blijven maar even,' zei Ron zacht.
De Heler wees met haar toverstok op de deur van de Charles 1'Atanzaal en mompelde 'Alohomora'. De deur zwaaide open. Ze ging de anderen voor naar binnen, maar hield de arm van Gladianus stevig vast tot ze hem in een stoel naast zijn bed had gezet.
'Dit is een zaal voor patiënten die langdurige behandeling behoeven,' zei ze zacht. 'Voor mensen met permanente spreukschade. Met intensieve elixertherapie, veel bezweringen en een beetje geluk kunnen we soms voor enige verbetering zorgen. Gladianus wordt zich iets meer van zichzelf bewust en meneer Pais gaat echt vooruit: hij kan alweer heel behoorlijk praten, al weten we nog niet in welke taal. Nou, ik ga de rest van de kerstcadeautjes uitdelen, dan kunnen jullie gezellig met elkaar praten.'
Harry keek om zich heen. Het was duidelijk dat de mensen op deze zaal er permanent verbleven. Ze hadden veel meer persoonlijke bezittingen om hun bedden staan dan op de zaal

van meneer Wemel; zo hing de muur bij het hoofdeinde van Smalharts bed vol met foto's van hemzelf, die tandenblikkerend grijnsden en zwaaiden naar het bezoek. Hij had veel foto's in kinderlijke hanenpoten gesigneerd en voorzien van een opdracht aan zichzelf. Zodra de Heler hem in zijn stoel had gezet, pakte Gladianus een nieuwe stapel foto's, greep een veer en begon ze koortsachtig te signeren.
'Jij mag ze in enveloppen doen,' zei hij tegen Ginny. Hij gooide de gesigneerde foto's een voor een op haar schoot. 'Ik ben nog lang niet vergeten, weet je. Ik krijg een heleboel fanmail... Saartje Slabber schrijft me iedere week... wist ik maar waarom...' Hij staarde even verbaasd voor zich uit, glimlachte toen weer en signeerde met hernieuwde energie verder. 'Het zal wel zijn omdat ik zo ontzettend knap ben...'
Een tovenaar met een tanige huid en een droevig gelaat lag in het bed tegenover Gladianus en staarde naar het plafond; hij mompelde in zichzelf en scheen zich totaal niet bewust te zijn van zijn omgeving. Twee bedden verder lag een vrouw van wie het hoofd met een dikke vacht was bedekt; Harry herinnerde zich dat in hun tweede jaar Hermelien ook iets dergelijks was overkomen, al was in haar geval de schade gelukkig te herstellen geweest. Rond twee bedden aan het eind van de zaal waren gebloemde gordijnen dichtgetrokken, om de patiënten en hun bezoek wat privacy te geven.
'Alsjeblieft, Agnes,' zei de Heler opgewekt tegen de vrouw

met de vacht en ze gaf haar een stapeltje kerstcadeaus. 'Kijk, je wordt niet vergeten en je zoon heeft een uil gestuurd om te laten weten dat hij vanavond op bezoek komt. Gezellig, hè?'
Agnes blafte luid.
'Kijk, Placidus, iemand heeft je een plant gestuurd, en een mooie kalender met de Hippogrief van de maand; dat vrolijkt de boel hier een beetje op,' zei de Heler. Ze liep naar de mompelende man, zette een lelijke plant met lange, wuivende tentakels op zijn nachtkastje en hing met haar toverstok een kalender aan de muur. 'En- o, mevrouw Lubbermans, gaat u al?'
Harry keek vliegensvlug om. De gordijnen rond de twee bedden aan het eind van de zaal waren open en twee bezoekers liepen door het gangpad tussen de bedden naar de deur. een geducht uitziende oude heks met een lange groene jurk, een mottig vossenbontje en een punthoed die was versierd met een opgezette gier, werd sjokkend gevolgd door een uiterst neerslachtige - Marcel.
Plotseling besefte Harry wie de mensen in de twee laatste bedden moesten zijn. Hij zocht verwoed naar iets om de anderen af te leiden, zodat Marcel de zaal onopgemerkt en zonder vragen te hoeven beantwoorden kon verlaten, maar Ron had ook omgekeken toen hij de naam 'Lubbermans' hoorde en voor Harry hem kon tegenhouden riep hij: 'Marcel!'

Marcel maakte een sprongetje van schrik en dook toen angstig ineen, alsof er een kogel rakelings langs zijn hoofd was gefloten.
'Wij zijn het, Marcel!' zei Ron opgewekt en hij stond op. 'Heb je het ook gezien? - Smalhart is hier! Bij wie ben jij op bezoek geweest?'
'Vrienden van je, schat?' zei Marcels oma beleefd en ze kwam naar hen toe.
Marcel had zo te zien het liefst door de grond willen zakken. Een doffe blos kleurde zijn mollige wangen en hij keek de anderen niet aan.
'O ja,' zei zijn oma, die Harry goed bekeek en een verschrompelde, klauwachtige hand uitstak. 'Ja, ik weet natuurlijk wie je bent. Marcel is altijd vol lof over je.'
'Eh - dank u,' zei Harry, die haar een hand gaf. Marcel keek hem niet aan, maar staarde naar zijn voeten. Zijn gezicht werd steeds roder.
'En jullie zijn duidelijk Wemels,' vervolgde mevrouw Lubbermans, die haar hand vorstelijk uitstak naar Ron en Ginny. 'Ja, ik ken jullie ouders - niet goed, natuurlijk - maar prima mensen, prima mensen... en jij bent Hermelien Griffel?'
Hermelien was nogal verbluft dat mevrouw Lubbermans haar naam kende, maar gaf haar toch een hand.
'Ja, Marcel heeft me over je verteld. Je hebt hem een paar

keer uit de nesten gehaald, hè? Het is een beste jongen,' zei ze, en ze keek Marcel streng aan langs haar knokige neus, 'maar hij heeft helaas niet het talent van zijn vader.' Ze gebaarde met haar hoofd naar de twee bedden aan het eind van de zaal, zodat de opgezette gier op haar hoed alarmerend trilde.
'Wat?' zei Ron stomverbaasd. (Harry wilde eigenlijk op zijn voet gaan staan, maar het is veel moeilijker om dat onopvallend te doen als je een spijkerbroek draagt in plaats van een tovenaarsgewaad.) 'Ligt je vader daar, Marcel?'
'Wat hoor ik nu?' zei mevrouw Lubbermans scherp. 'Heb jij je vrienden nooit verteld over je ouders, Marcel?'
Marcel haalde diep adem, keek naar het plafond en schudde zijn hoofd. Harry kon zich niet herinneren dat hij ooit zoveel medelijden met iemand had gehad, maar hij kon geen enkele manier bedenken om de situatie minder pijnlijk te maken voor Marcel.
'Nou, je hoeft je echt niet te schamen!' zei mevrouw Lubbermans boos. 'Je zou juist trots moeten zijn, Marcel, trots! Ze hebben hun lichamelijke en geestelijke gezondheid niet opgeofferd zodat hun enige zoon zich voor hen zou schamen, weet je!'
'Ik schaam me niet,' zei Marcel zacht. Hij keek nog steeds niet naar Harry en de anderen. Ron was op zijn tenen gaan staan en probeerde de mensen in de achterste twee bedden te zien.

'Dat laat je dan wel op een rare manier blijken!' zei Marcels oma. 'Mijn zoon en zijn vrouw zijn net zo lang gemarteld door de volgelingen van Jeweetwel tot ze krankzinnig werden,' zei ze waardig tegen Harry, Ron, Hermelien en Ginny.
Hermelien en Ginny drukten hun handen tegen hun mond; Ron probeerde niet langer reikhalzend een glimp op te vangen van Marcels ouders en leek zich diep te schamen.
'Ze waren Schouwers en de hele tovergemeenschap had een hoge dunk van hen,' vervolgde mevrouw Lubbermans. 'Ze hadden allebei veel talent en - ja, Lies? Wat wil je, liefje?
' Marcels moeder kwam in haar nachtpon aanschuifelen door de zaal. Van de mollige, vrolijke vrouw die Harry zich herinnerde van Dollemans oude foto van de oorspronkelijke Orde van de Feniks was niets meer over: haar gezicht was nu ingevallen en afgetobd, haar ogen leken te groot voor haar gelaat en haar haar was wit, dun en dor. Ze wilde blijkbaar niets zeggen, of misschien kon ze dat niet, maar ze maakte schuchtere gebaartjes naar Marcel en hield iets in haar uitgestrekte hand.
'Alweer?' verzuchtte mevrouw Lubbermans. 'Goed, Lies, goed - pak het maar aan, Marcel, wat het dan ook is.'
Maar Marcel had zijn hand al uitgestoken en zijn moeder legde er een leeg papiertje van Slobbers Beste Bubbelgum in.
'Mooi hoor, schat,' zei Marcels oma met geveinsde hartelijkheid en ze klopte zijn moeder op haar schouder.

Maar Marcel zei alleen: 'Bedankt, ma.'
Zijn moeder wankelde terug naar haar bed, zachtjes in zichzelf neuriënd. Marcel keek de anderen opstandig aan, alsof hij hen uitdaagde om te lachen, maar Harry dacht niet dat hij ooit iets had gezien wat minder grappig was.
'Nou, we moeten weer eens gaan,' zuchtte mevrouw Lubbermans en ze trok lange groene handschoenen aan. 'Leuk om jullie ontmoet te hebben. Gooi dat papiertje maar in de prullenmand, Marcel. Ze heeft je er genoeg gegeven om je hele slaapkamer mee te behangen.'
Maar toen ze weggingen, wist Harry bijna zeker dat hij Marcel het papiertje in zijn zak zag steken. De deur ging achter hen dicht.
'Dat heb ik nooit geweten,' zei Hermelien. Het huilen stond haar zo te zien nader dan het lachen.
'Ik ook niet,' zei Ron nogal schor.
'Ik ook niet,' fluisterde Ginny.
Ze keken naar Harry.
'Ik wel,' zei hij mistroostig, ik heb het van Perkamentus gehoord, maar ik mocht het aan niemand vertellen... daarom hebben ze Bellatrix van Detta naar Azkaban gestuurd. Die heeft Marcels ouders net zo lang gemarteld met de Cruciatusvloek tot ze krankzinnig werden.'
'Heeft Bellatrix van Detta dat gedaan?' fluisterde Hermelien vol afschuw. 'De vrouw van wie Knijster een foto heeft in zijn

hok?'
De lange stilte die volgde werd verbroken door de boze stem van Smalhart.
'Hoor eens, ik heb niet voor niets geleerd om aan elkaar te schrijven!'

Hoofdstuk 24

OCCLUMENTIE

Knijster bleek zich te hebben schuilgehouden op zolder. Daar trof Sirius hem tenminste aan, onder het stof, en ongetwijfeld op zoek naar nog meer relikwieën van het geslacht Zwarts die hij kon verstoppen onder de boiler. Sirius nam blijkbaar genoegen met die verklaring, maar Harry zat het niet echt lekker. Knijster leek in een beter humeur na zijn terugkeer; ze hoorden hem minder vaak verbitterd mompelen en hij volgde bevelen gehoorzamer op dan gewoonlijk. Harry zag de huis-elf verscheidene keren gretig naar hem staren, maar als hij merkte dat Harry keek, wendde hij vlug zijn blik af.

Harry vertelde Sirius niet over zijn vage verdenkingen. De opgewekte stemming van zijn peetvader verdween snel toen Kerstmis voorbij was. Naarmate het moment om terug te keren naar Zweinstein naderde, kreeg hij steeds vaker last van wat mevrouw Wemel 'knorrige buien' noemde. Dan was hij nors en zwijgzaam en trok hij zich urenlang terug op de kamer van Scheurbek. Het hele huis raakte doortrokken van zijn somberheid, die onder de deuren doorkroop als een

giftig gas dat iedereen beïnvloedde.
Harry wilde Sirius niet opnieuw aan het Grimboudplein achterlaten, met alleen Knijster als gezelschap; voor het eerst van zijn leven verheugde hij zich niet op de terugkeer naar Zweinstein. Daar zou hij opnieuw te maken krijgen met de tirannie van Omber, die er in hun afwezigheid ongetwijfeld nog eens een stuk of tien decreten doorheen had gejaagd. Nu hij een speelverbod had, vormde Zwerkbal ook geen afleiding meer; je had grote kans dat ze met nog meer huiswerk zouden worden opgezadeld nu de examens naderden, en Perkamentus was nog even afstandelijk als altijd. Als de SVP er niet was geweest, zou Harry misschien zelfs aan Sirius hebben gevraagd of hij van school mocht, en of hij aan het Grimboudplein kon blijven wonen.
Op de allerlaatste vakantiedag gebeurde er iets waardoor Harry helemaal als een berg ging opzien tegen zijn terugkeer naar Zweinstein.
'Harry,' zei mevrouw Wemel, die haar hoofd om de deur van zijn slaapkamer stak, waar Harry en Ron toverschaak speelden onder het toeziend oog van Hermelien, Ginny en Knikkebeen. 'Zou je naar de keuken willen komen? Professor Sneep wil je spreken.'
Haar woorden drongen niet meteen tot Harry door; een van zijn torens was in een heftige strijd verwikkeld met een pion van Ron en hij moedigde zijn schaakstuk enthousiast aan.

'Plet hem - plet hem, idioot, het is maar een pion! Sorry, mevrouw Wemel, wat zei u?'
'Professor Sneep, schat. In de keuken. Hij wil je even spreken.'
Harry's mond viel open. Hij keek naar Ron, Hermelien en Ginny, die hem ook aangaapten. Hermelien had Knikkebeen een kwartier lang met moeite in bedwang kunnen houden, maar nu sprong hij op het bord. De schaakstukken zochten gillend en krijsend dekking.
'Sneep?' zei Harry verbluft.
'Professor Sneep, schat,' wees mevrouw Wemel hem terecht. 'Vooruit, hij zegt dat hij niet lang kan blijven.'
'Wat wil hij?' zei Ron nerveus toen zijn moeder weer naar beneden ging. 'Je hebt toch niks uitgevreten?'
'Nee!' zei Harry verontwaardigd. Hij pijnigde zijn hersens, maar kon niet bedenken waarom Sneep hem achtervolgde. Of had hij voor zijn laatste werkstuk misschien een 'Z' gehaald?
Een paar minuten later deed hij de keukendeur open en zag hij Sirius en Sneep tegenover elkaar aan de lange tafel zitten. Ze keken elkaar opzettelijk niet aan en de stilte was vol van wederzijdse afkeer. Sirius had een opengevouwen brief voor zich.
'Eh...' zei Harry, om te laten merken dat hij er was.
Sneep keek hem aan, tussen twee gordijnen van vettig zwart

haar door.
'Ga zitten, Potter.'
'Weet je,' zei Sirius tegen het plafond, terwijl hij op de achterpoten van zijn stoel leunde, 'ik zou het prettig vinden als je hier geen bevelen gaf, Sneep. Het is namelijk mijn huis.'
Er verscheen een nijdige rode blos op Sneeps bleke wangen. Harry ging naast Sirius zitten.
'Ik wilde je eigenlijk onder vier ogen spreken, Potter,' zei Sneep. Zijn lippen krulden om in zijn vertrouwde, schampere glimlach. 'Maar Zwarts -'
'Ik ben zijn peetvader,' zei Sirius luid.
'Ik ben hier in opdracht van Perkamentus,' zei Sneep, wiens stem juist zacht en stekelig werd, 'maar blijf gerust als je dat per se wilt, Zwarts. Ik weet dat je jezelf graag wijsmaakt dat je... ook iets bijdraagt.'
Sirius liet zijn stoel met een klap op zijn vier poten neerkomen. 'Wat bedoel je daarmee?' zei hij.
'Dat je je waarschijnlijk nogal... overbodig voelt omdat je niets nuttigs kunt doen voor de Orde,' zei Sneep met een lichte nadruk op het woord nuttigs.
Nu werd Sirius rood. Sneep keek hem triomfantelijk grijnzend aan en wendde zich toen tot Harry.
'Professor Perkamentus wil dat je dit semester Occlumentie leert, Potter.'
'Dat ik wat leer?' vroeg Harry verbluft.

Sneeps grijns werd nog schamperder. 'Occlumentie, Potter. De magische verdediging van de geest tegen binnendringing van buitenaf. Een obscure tak van toverkunst, die desondanks bijzonder nuttig kan zijn.'
Harry's hart begon sneller te slaan. Verdediging tegen binnendringing van buitenaf? Maar hij werd niet bezeten, daar waren ze het over eens...
'Waarom moet ik Occludinges leren?' flapte hij eruit.
'Omdat professor Perkamentus dat een goed idee vindt,' zei Sneep.
'Je krijgt één keer per week privéles, maar dat vertel je aan niemand, en zeker niet aan Dorothea Omber. Begrepen?'
'Ja,' zei Harry. 'Van wie krijg ik les?'
Sneep trok één wenkbrauw op.
'Van mij,' zei hij.
Harry had het afschuwelijke gevoel dat zijn binnenste kromp. Extra lessen van Sneep - waar had hij dat aan verdiend? Hij keek vlug naar Sirius, hopend op steun.
'Waarom geeft Perkamentus hem zelf geen les?' vroeg Sirius agressief. 'Waarom moet jij dat doen?'
'Waarschijnlijk omdat het hoofd van een school nu eenmaal het voorrecht heeft om minder aangename taken te delegeren,' zei Sneep gladjes. 'Ik kan je verzekeren dat ik er niet om gevraagd heb.' Hij stond op.
'Ik verwacht je maandagavond om zes uur op mijn kamer,

Potter. Als iemand vragen stelt, zeg je dat je bijles krijgt in Toverdranken. Iedereen die je ooit bezig heeft gezien in mijn klas, zal direct toegeven dat je die dringend nodig hebt.'
Hij draaide zich om zodat zijn zwarte reismantel wapperde, en wilde weggaan.
'Wacht eens even,' zei Sirius, die recht overeind ging zitten.
Sneep keek hem met een hatelijke grijns aan.
'Ik heb haast, Zwarts. In tegenstelling tot jou beschik ik niet over ongelimiteerde vrije tijd.'
'Nou, dan zal ik met de deur in huis vallen!' Sirius stond op. Hij was een stuk groter dan Sneep. Harry zag dat Sneep zijn hand in de zak van zijn mantel stak, en was ervan overtuigd dat hij zijn toverstok vastgreep.
'Als ik hoor dat je die lessen in Occlumentie gebruikt om Harry te pesten, krijg je met mij te maken.'
'Heel aandoenlijk,' sneerde Sneep. 'Maar je hebt toch zeker wel gemerkt dat Potter sprekend op zijn vader lijkt?'
'Ja, inderdaad,' zei Sirius trots.
'Nou, dan zou je moeten weten dat hij zo arrogant is dat kritiek geen enkele indruk op hem maakt,' zei Sneep.
Sirius duwde woedend zijn stoel opzij, liep om de tafel heen en trok zijn toverstok. Sneep pakte vlug zijn eigen stok. Ze stonden nu tegenover elkaar: Sirius was furieus, maar Sneep keek heel berekenend. Zijn ogen flitsten van de punt van Sirius' toverstok naar zijn gezicht.

'Sirius!' riep Harry, maar hij scheen hem niet te horen.
'Ik heb je al eerder gewaarschuwd, Secretus,' zei Sirius, met zijn gezicht vlak bij dat van Sneep. 'Perkamentus denkt dan misschien dat je tegenwoordig op het rechte pad bent, maar ik weet wel beter -'
'O, waarom zeg je dat dan niet tegen hem?' fluisterde Sneep. 'Of ben je bang dat hij het advies van een man die zich al een halfjaar schuilhoudt in het huis van zijn moeder niet erg serieus neemt?'
'Hoe gaat het tegenwoordig met Lucius Malfidus? Hij vindt het zeker wel prachtig dat zijn schoothondje op Zweinstein werkt, hè?'
'Nu we het toch over honden hebben,' zei Sneep zacht, 'wist je dat Lucius Malfidus je herkend heeft, de laatste keer dat je zo nodig buiten moest spelen? Echt heel slim om je te laten zien in een veilig station... had je meteen een goed excuus om je schuilplaats niet meer te hoeven verlaten, hè Zwarts?'
Sirius hief zijn toverstok op.
'NEE!' schreeuwde Harry. Hij sprong naar hen toe en probeerde hen uit elkaar te houden. 'Niet doen, Sirius!'
'Noem je me een lafaard?' brulde Sirius. Hij probeerde Harry opzij te duwen, maar die zette zich schrap.
'Ja, eerlijk gezegd wel,' zei Sneep.
'Harry-ga-weg!' snauwde Sirius. Hij duwde Harry met zijn vrije hand opzij. De keukendeur ging open en het hele gezin

Wemel en Hermelien kwamen binnen. Ze waren allemaal opgetogen en in hun midden liep een trotse meneer Wemel, met een gestreepte pyjama en een regenjas aan.
'Genezen!' zei hij vrolijk tegen de keuken in het algemeen. 'Helemaal genezen!'
Hij en de andere Wemels bleven stokstijf in de deuropening staan en staarden naar het tafereel in de keuken. Ook Sirius en Sneep verstijfden en keken naar de deur, met hun toverstokken onder elkaars neus, terwijl Harry zijn handen tegen hun borst drukte en hen uit elkaar probeerde te houden.
'Merlijns baard!' zei meneer Wemel. Zijn glimlach verdween abrupt. 'Wat is hier aan de hand?'
Sirius en Sneep lieten hun toverstokken zakken. Ze keken elkaar met de grootst mogelijke minachting aan, maar schenen door de onverwachte binnenkomst van zo veel getuigen weer bij zinnen te komen. Sneep stak zijn toverstok in zijn zak, draaide zich om en liep met grote passen naar de deur zonder iets tegen de Wemels te zeggen. In de deuropening keek hij even om.
'Maandagavond zes uur, Potter.'
Hij was verdwenen. Sirius staarde woedend naar de deur met zijn toverstok nog in zijn hand.
'Wat is hier aan de hand?' herhaalde meneer Wemel.
'Niets, Arthur,' zei Sirius. Hij ademde zwaar, alsof hij een heel

stuk gerend had. 'Een vriendelijk gesprekje tussen twee oude schoolkameraden.' Met grote moeite wist hij een glimlach te voorschijn te toveren.
'Zo... dus je bent genezen? Dat is geweldig nieuws, echt geweldig.'
'Ja, hè?' zei mevrouw Wemel. Ze loodste haar man naar een stoel. 'De magie van Heler Smergelhout heeft uiteindelijk toch gewerkt. Hij heeft een tegengif gevonden voor het gif van die slang, en Arthur weet nu dat hij voortaan niet meer met Dreuzelmedicijnen moet rotzooien. Ja toch, schat?' voegde ze er dreigend aan toe.
'Ja, Molly,' zei meneer Wemel gedwee.
Het avondeten had eigenlijk een vrolijke aangelegenheid moeten worden nu meneer Wemel weer thuis was. Harry merkte dat Sirius zijn best deed om daarvoor te zorgen, maar als zijn peetvader niet geforceerd lachte om de grappen van Fred en George of iedereen meer eten opdrong, stond zijn gezicht tobberig en somber. Harry werd van Sirius gescheiden door Levenius en Dwaaloog, die waren langsgekomen om meneer Wemel te feliciteren. Hij wilde eigenlijk met Sirius praten en zeggen dat hij zich niets van Sneep moest aantrekken, dat die hem alleen maar probeerde te treiteren en dat de anderen het absoluut niet laf vonden dat Sirius de instructies van Perkamentus opvolgde en niet buiten kwam, maar daar kreeg hij de kans niet voor. Af en toe, als hij het

norse gezicht van Sirius zag, vroeg Harry zich zelfs af of hij erover had durven beginnen als hij die kans wel had gehad. In plaats daarvan vertelde hij Ron en Hermelien over de lessen Occlumentie die hij zou moeten volgen bij Sneep.
'Perkamentus wil voorkomen dat je nog meer dromen over Voldemort hebt,' zei Hermelien. 'Je vindt het toch niet erg als daar een einde aan komt?'
'Extra lessen van Sneep?' zei Ron ontsteld. 'Dan nog liever de nachtmerries!'
Ze zouden de volgende dag met de Collectebus terugkeren naar Zweinstein, onder begeleiding van Tops en Lupos, die 's ochtends in de keuken zaten te ontbijten toen Harry, Ron en Hermelien naar beneden kwamen. De volwassenen voerden fluisterend een gesprek, maar zodra Harry de deur opendeed keken ze haastig om en deden ze er het zwijgen toe. Na een vlug ontbijt hulden ze zich in jassen en sjaals, want het was een koude, grijze januariochtend. Harry had een onaangename, strakke knoop in zijn borst; hij wilde geen afscheid nemen van Sirius. Hij had een slecht voorgevoel; hij wist niet wanneer ze elkaar terug zouden zien en hij vond het zijn plicht om iets tegen Sirius te zeggen, zodat die geen domme dingen zou doen. Harry was bang dat Sirius uit woede om Sneeps beschuldiging van lafheid misschien al bezig was een roekeloos uitstapje buiten het Grimboudplein te plannen. Voor hij kon bedenken wat hij zou zeggen, wenkte Sirius hem

opeens.
'Hier, voor jou,' zei hij zacht. Hij stopte Harry een slordig pakje ter grootte van een boek in zijn handen.
'Wat is het?' vroeg Harry.
'Een manier om me te laten weten of Sneep je treitert. Nee, niet openmaken!' zei Sirius met een behoedzame blik op mevrouw Wemel, die de tweeling probeerde over te halen zelfgebreide wanten aan te trekken. 'Ik denk niet dat Molly het goed zou vinden - maar gebruik het als je me nodig hebt, oké?'
'Oké,' zei Harry. Hij stopte het pakje in de binnenzak van zijn jas, maar wist dat hij het nooit zou gebruiken. Hoe rot Sneep hem ook zou behandelen tijdens Occlumentie, hij zou Sirius niet weglokken uit zijn veilige schuilplaats.
'Dan is het tijd om te gaan,' zei Sirius. Hij glimlachte somber en gaf Harry een klap op zijn schouder. Voor Harry nog iets kon zeggen liepen ze al naar de hal en stonden ze bij de van vele kettingen en grendels voorziene voordeur, omringd door de Wemels.
'Dag, Harry. Wees voorzichtig!' zei mevrouw Wemel, die hem omhelsde. 'Tot ziens, Harry. Waarschuw me als je weer een slang ziet!' zei meneer Wemel opgewekt en hij gaf Harry een hand.
'Ja - oké,' zei Harry afwezig. Dit was zijn laatste kans om tegen Sirius te zeggen dat hij voorzichtig moest zijn; hij draaide zich

om, keek zijn peetvader aan en deed zijn mond open, maar voor hij iets kon zeggen, omhelsde Sirius hem even met één arm en zei bruusk: 'Pas goed op jezelf, Harry.' Het volgende moment werd Harry naar buiten geduwd door Tops (die vandaag vermomd was als een lange, in het tweed geklede vrouw met ijzergrauw haar), de ijzige winterlucht in.
De deur van nummer 12 sloeg achter hen dicht. Ze liepen achter Lupos aan het trapje af. Toen ze op het trottoir stapten, keek Harry om. Nummer 12 kromp en de huizen aan weerszijden vulden de ruimte op. Een fractie van een seconde later was het huis van Sirius verdwenen.
'Kom. Hoe eerder we in de bus zitten, hoe beter,' zei Tops. Harry vond dat ze nogal nerveus naar het plein keek. Lupos stak zijn arm op.
BANG.
Een knalpaarse driedubbeldeksbus verscheen uit het niets en raakte bijna een lantaarnpaal, die nog net opzij wist te springen.
Een magere jongen in een paars uniform, met flaporen en een heleboel puistjes, sprong uit de bus en zei: 'Welkom in -'
'Ja, ja, al goed. Bedankt,' zei Tops vlug. 'Vooruit, instappen, instappen -' Ze duwde Harry langs de conducteur.
'Hierzo - daar hebben we Harry -!'
'Als je zijn naam roept, vervloek ik je tot een vetvlek!' mompelde Tops dreigend, terwijl ze Ginny en Hermelien de

bus in duwde.
'Ik heb altijd al met de Collectebus willen reizen,' zei Ron blij. Hij stapte in en keek om zich heen.
De laatste keer dat Harry met de Collectebus had gereisd, was het avond geweest en hadden de drie verdiepingen vol gestaan met koperen ledikanten, maar nu, 's ochtends vroeg, was de bus volgestouwd met niet bij elkaar passende stoelen, die in slordige groepjes voor de ramen stonden. Blijkbaar was een aantal stoelen omgevallen toen de bus gestopt was aan het Grimboudplein; een paar heksen en tovenaars krabbelden mopperend overeind en een boodschappentas was voor in de bus beland; de hele vloer was bezaaid met een onaangenaam mengsel van kikkerdril, kakkerlakken en krentenkoekjes.
'We kunnen niet allemaal bij elkaar zitten,' zei Tops, die lege plaatsen zocht. 'Fred, George en Ginny, als jullie achterin gaan zitten... Remus blijft wel bij jullie.'
Tops, Harry, Ron en Hermelien gingen naar de bovenste verdieping, waar helemaal voorin nog twee stoelen vrij waren en helemaal achterin ook. Sjaak Stuurman, de conducteur, volgde Harry en Ron gretig naar de plaatsen achterin, Iedereen keek om toen Harry passeerde en nadat hij was gaan zitten, keek iedereen weer voor zich.
Terwijl Harry en Ron allebei elf Sikkels aan Sjaak betaalden, begon de bus weer te rijden, vervaarlijk heen en weer schommelend. Hij reed om het Grimboudplein heen, soms

over de stoep en soms over de straat: toen klonk opnieuw een keiharde BANG en vloog iedereen achteruit; Rons stoel viel om en Koekeroekus, die hij op zijn schoot had gehad, ontsnapte uit zijn kooi, vloog wild kwetterend naar de voorkant van de bus en streek op Hermeliens schouder neer. Harry had zich ternauwernood overeind weten te houden door een wandkandelaar te grijpen. Hij keek uit het raampje en zag dat ze over een snelweg raasden.

'Vlak bij Birmingham,' zei Sjaak, die de onuitgesproken vraag van Harry beantwoordde. Ondertussen krabbelde Ron overeind. 'Alles kits, Harry? Ik heb je naam van de zomer zo vaak in de krant zien staan, maar ze schreven nou nooit niks aardigs over je. Ik zei nog tegen Goof, ik zei, toen wij hem zagen, leek ie helemaal niet zo gestoord. Daar zie je maar weer an, hè?'

Hij gaf ze hun kaartjes en bleef gefascineerd naar Harry kijken. Blijkbaar kon het Sjaak niet schelen hoe gestoord iemand was, als hij maar beroemd genoeg was om in de krant te komen. De Collectebus schommelde wild toen ze over de vluchtstrook een file inhaalden. Harry zag dat Hermelien haar handen voor haar ogen hield, terwijl Koekeroekus blij heen en weer wiegde op haar schouder.

BANG.

Er gleden weer stoelen achteruit toen de Collectebus van de snelweg oversprong naar een stil landweggetje vol scherpe

bochten. De heggen aan weerszijden van de weg deinsden vlug achteruit als ze door de berm ploegden. Van het weggetje sprongen ze over naar de hoofdstraat van een drukke stad, toen naar een viaduct te midden van hoge heuvels en vervolgens naar een winderige weg tussen hoge flatgebouwen, iedere sprong ging gepaard met een oorverdovende BANG.
'Ik heb me bedacht,' zei Ron, toen hij voor de zesde keer overeind krabbelde, ik wil nóóit meer met de Collectebus!'
Sjaak kwam schommelend aanlopen door het middenpad. 'Hoor 'ns, de volgende halte is Zweinstein,' zei hij vrolijk. 'Dat bazige mens voorin, dat samen met jullie is ingestapt, heb ons een kleine fooi gegeven om jullie voor te laten piepen. Eerst laten we madame Teutel effe uitstappen -' beneden klonk gekokhals, gevolgd door een afschuwelijk spetterend geluid '- want die voelt d'r eigen niet zo best.'
Een paar minuten later kwam de Collectebus knarsend en piepend tot stilstand bij een klein cafeetje, dat gauw achteruit deinsde om een botsing te voorkomen. Ze hoorden hoe Sjaak de onfortuinlijke madame Teutel naar buiten loodste en het opgeluchte gemompel van haar medepassagiers op de tweede verdieping. De bus begon weer te rijden, sneller en sneller, tot BANG.
Ze rolden door een besneeuwd Zweinsveld. In een zijstraat ving Harry een glimp op van de Zwijnskop; het uithangbord met de afgehakte kop van een everzwijn knarste in de ijzige

wind. Sneeuwvlokken spatten tegen de grote voorruit van de bus. Ten slotte stopten ze bij de hekken van Zweinstein. Lupos en Tops stapten ook uit, om te helpen met het uitladen van de bagage en om afscheid te nemen. Harry keek naar de bus: alle passagiers staarden hen aan met hun neus tegen de raampjes gedrukt.
'Op het schoolterrein zijn jullie veilig,' zei Tops, die behoedzaam naar de verlaten weg keek. 'Een goed schooljaar, allemaal.'
'Wees voorzichtig,' zei Lupos, die iedereen een hand gaf. Als laatste kwam hij bij Harry. 'Luister...' fluisterde hij terwijl de anderen haastig afscheid namen van Tops, 'ik weet dat je een hekel hebt aan Sneep, Harry, maar hij is een bijzonder goede Occlumens en iedereen - inclusief Sirius - wil dat je leert hoe je jezelf moet beschermen, dus doe je best. Goed?'
'Ja, goed,' zei Harry bedrukt. Hij keek naar het vroegoude gezicht van Lupos. 'Nou, tot ziens dan maar.'
Het zestal sjokte over de spekgladde oprijlaan naar het kasteel en sleepte de hutkoffers achter zich aan. Hermelien zei dat ze misschien nog gauw een paar elfenmutsen zou breien voor ze naar bed ging. Harry keek achterom toen ze bij de eiken voordeuren waren; de Collectebus was al vertrokken en toen hij eraan dacht wat hem de volgende avond te wachten stond, wenste hij half en half dat hij nog aan boord was. Het grootste deel van de volgende dag kon Harry alleen maar aan de

avond denken, waar hij als een berg tegen opzag. Het blokuur Toverdranken dat ze 's ochtends hadden, maakte zijn bange voorgevoelens er niet minder op, want Sneep was even onaangenaam als altijd. Zijn stemming werd er ook niet beter op doordat leden van de SVP hem om de haverklap aanklampten op de gang en hoopvol vroegen of er 's avonds een bijeenkomst was.
'Dat laat ik jullie op de gebruikelijke manier weten,' zei Harry iedere keer. 'Vanavond kan het in elk geval niet, want ik heb - eh - bijles in Toverdranken.'
'Bijles in Toverdranken?' zei Zacharias Smid uit de hoogte, toen hij Harry na het middageten in de hal in de hoek wist te drijven. 'Allemachtig, dan moet je écht vreselijk slecht zijn. Sneep geeft vrijwel nooit bijles, voor zover ik weet.'
Smid liep op een irritant opgewekte manier verder en Ron keek hem woedend na.
'Zal ik hem vervloeken? Hij is nog binnen bereik,' zei hij, terwijl hij zijn toverstok ophief en tussen de schouderbladen van Smid richtte. 'Nee, laat maar,' zei Harry neerslachtig. 'Dat is toch wat iedereen denkt? Dat ik zo stom ben als -'
'Hoi, Harry,' zei iemand achter hem. Hij draaide zich om en zag Cho.
'O,' zei Harry. Zijn maag maakte een kleine salto. 'Hoi.'
'Nou, wij zijn in de bieb,' zei Hermelien resoluut. Ze pakte Ron bij zijn arm en sleepte hem mee naar de marmeren trap.

'Leuke kerstvakantie gehad?' vroeg Cho.
'Ja, best wel,' zei Harry.
'Ik heb eigenlijk niet veel bijzonders gedaan,' zei Cho. Om de een of andere reden leek ze nogal opgelaten. 'Eh... volgende maand mogen we weer naar Zweinsveld. Heb je het gezien?'
'Wat? O, nee, ik heb nog niet op het prikbord gekeken.'
'Ja, op Valentijnsdag...'
'O ja?' zei Harry, die zich afvroeg waarom ze hem dat speciaal kwam vertellen. 'Nou, je wilt zeker graag -?'
'Alleen als jij ook wilt,' zei ze gretig.
Harry staarde haar aan. Hij had willen zeggen: 'Je wilt zeker graag weten wanneer de volgende bijeenkomst van de SVP is?', maar haar antwoord leek daar niet op aan te sluiten. 'Ik - eh -' zei hij.
'O, het geeft niks als je geen zin hebt,' zei ze, maar ze leek behoorlijk van slag. 'Maak je geen zorgen. Ik - ik zie je nog wel.'
Ze liep weg. Harry keek haar verbluft na, terwijl zijn gedachten op topsnelheid werkten. Plotseling viel er iets op zijn plaats.
'Cho! Hé - CHO!'
Hij rende achter haar aan en haalde haar halverwege de marmeren trap in.
'Eh - heb je zin om op Valentijnsdag met mij naar Zweinsveld te gaan?'

'Ooo, ja!' zei ze. Ze werd vuurrood, maar glimlachte stralend.
'Nou... prima... dat is dan afgesproken,' zei Harry, en met het gevoel dat de dag toch nog iets goeds had opgeleverd, liep hij bijna huppelend naar de bibliotheek om Ron en Hermelien op te halen voor hun middaglessen.
Toch kon 's avonds tegen zessen zelfs de euforie omdat hij Cho Chang mee uit had gevraagd niet meer op tegen het onheilspellende voorgevoel dat met iedere stap in de richting van Sneeps kantoortje sterker werd. Toen Harry bij de deur was, bleef hij staan. Hij zou overal liever zijn geweest dan daar. Hij haalde diep adem, klopte en ging naar binnen. Op de lange planken in de schemerige kamer stonden honderden glazen potten, waar in gekleurde oplossingen slijmerige delen van planten en dieren dreven, en in een hoek bevond zich een kast vol ingrediënten. Sneep had Harry er ooit - en niet ten onrechte - van beschuldigd dat hij spullen uit die kast had gestolen, maar nu werd Harry's aandacht vooral getrokken door Sneeps bureau, waarop in een kring van kaarslicht een ondiepe stenen kom vol ingegrifte runen en symbolen stond. Harry herkende de kom meteen - de Hersenpan van Perkamentus. Net toen hij zich afvroeg wat die daar deed, klonk Sneeps kille stem op uit het schemerduister en schrok Harry zich een ongeluk.
'Doe de deur dicht, Potter.'
Dat deed Harry, met het gruwelijke gevoel dat hij zichzelf

opsloot in een gevangenis. Toen hij zich weer omdraaide, stond Sneep ook in de lichtkring en wees zwijgend naar de stoel bij zijn bureau. Harry ging zitten, net als Sneep. Zijn kille zwarte ogen staarden strak naar Harry en ieder lijntje van zijn gezicht straalde afkeer uit.

'Nou, Potter, je weet waarom je hier bent,' zei hij. 'Professor Perkamentus heeft me gevraagd om je Occlumentie te leren. Ik hoop dat je daar meer aanleg voor hebt dan voor Toverdranken.'

'Hoop ik ook,' zei Harry kortaf.

'Dit is dan misschien geen gewone les, Potter,' zei Sneep, en zijn ogen versmalden zich boosaardig, 'maar ik ben nog steeds je leraar en ik wens te worden aangesproken met "meneer" of "professor".'

'Goed... meneer,' zei Harry.

Sneep keek hem nog even met half dichtgeknepen ogen aan en zei toen: 'Goed, wat Occlumentie betreft. Zoals ik je al vertelde in de keuken van je geliefde peetvader, is dit een tak van de toverkunst die de geest beschermt tegen magische inbreuk en beïnvloeding.'

'En waarom denkt professor Perkamentus dat ik dat nodig heb, meneer?' zei Harry. Hij keek Sneep recht aan en vroeg zich af of hij antwoord zou geven.

Sneep zweeg even en zei toen vol verachting: 'Ik had verwacht dat zelfs jij dat inmiddels wel zou snappen, Potter. De Heer

van het Duister is uiterst bedreven in Legilimentie -'
'Wat is dat? Meneer?'
'Het vermogen om gevoelens en herinneringen te onttrekken aan de geest van een ander -'
'Kan hij gedachtelezen?' zei Harry vlug. Zijn ergste angsten leken bewaarheid te worden.
'Je bezit geen greintje subtiliteit, Potter,' zei Sneep. Zijn donkere ogen glinsterden. 'Fijne nuances zijn aan jou niet besteed. Dat is een van de redenen waarom je zo bedroevend slecht bent in het brouwen van toverdranken.'
Sneep zweeg even, blijkbaar om te genieten van zijn belediging, en vervolgde toen: 'Alleen Dreuzels hebben het over "gedachtelezen". De geest is geen boek dat naar believen geopend en bestudeerd kan worden. Gedachten staan niet op de binnenkant van je schedel gegrift, waar iedere willekeurige indringer ze kan bestuderen. De menselijke geest is complex en bestaat uit vele lagen, Potter - of dat geldt in elk geval voor de meesten van ons.' Hij grijnsde. 'Het is echter wel zo dat wie Legilimentie beheerst, onder bepaalde omstandigheden in de geest van zijn slachtoffer kan doordringen en zijn bevindingen correct kan interpreteren. De Heer van het Duister weet bijvoorbeeld vrijwel altijd wanneer iemand tegen hem liegt. Alleen zij die bedreven zijn in Occlumentie, kunnen de gevoelens en gedachten waaraan men leugens herkent uitschakelen, en in zijn aanwezigheid onwaarheden vertellen

zonder betrapt te worden.'
Sneep was het dan misschien niet met hem eens, maar Harry vond Legilimentie heel veel op gedachtelezen lijken en dat was geen aangenaam idee.
'Dus misschien weet hij wat we op dit moment denken? Meneer?'
'De Heer van het Duister bevindt zich op geruime afstand en de muren en het terrein van Zweinstein worden bewaakt door oeroude spreuken en bezweringen, die het lichamelijk en geestelijk welzijn van de bewoners garanderen,' zei Sneep. 'Tijd en ruimte spelen een belangrijke rol in de toverkunst, Potter. Oogcontact is vaak cruciaal bij Legilimentie.'
'Nou, waarom moet ik dan Occlumentie leren?
' Sneep keek Harry aan en streek met een lange, dunne vinger langs zijn mond.
'De gewone regels zijn blijkbaar niet op jou van toepassing, Potter. Door de vloek die je niet gedood heeft, is er een soort band ontstaan tussen jou en de Heer van het Duister. Uit onze gegevens blijkt dat je op bepaalde momenten, als je geest ontspannen en kwetsbaar is - wanneer je slaapt bijvoorbeeld -, de gedachten en emoties van de Heer van het Duister deelt. Het lijkt professor Perkamentus verstandig om daar een einde aan te maken en daarom heeft hij mij gevraagd om je te leren hoe je je gedachten kunt afsluiten voor de Heer van het Duister.'

Harry's hart sloeg snel en jachtig. Het klonk allemaal erg onlogisch.
'Waarom wil professor Perkamentus dat daar een eind aan komt?' vroeg hij abrupt. 'Het is niet bepaald leuk, maar wel nuttig. Ik bedoel... ik zag hoe die slang meneer Wemel aanviel. Als dat niet was gebeurd, had professor Perkamentus hem niet kunnen redden, of wel? Meneer?'
Sneep keek Harry even aan en bleef met zijn vinger langs zijn mond strijken. Toen hij weer sprak, was dat langzaam en welbewust, alsof hij ieder woord afwoog.
'Het schijnt dat de Heer van het Duister zich tot voor kort niet bewust was van de band tussen jullie beiden. Blijkbaar heb je tot nu toe zijn emoties meebeleefd en zijn gedachten gedeeld zonder dat hij het merkte. Het visioen dat je met kerst had was echter -'
'Van de slang en meneer Wemel?'
'Val me niet in de rede, Potter,' zei Sneep dreigend. 'Zoals ik al zei, was het visioen dat je kort voor kerst had zo'n krachtige inbreuk op de gedachten van de Heer van het Duister -'
'Ik zat in het hoofd van de slang, niet in zijn hoofd!'
'Zei ik niet dat je me niet in de rede moest vallen, Potter?'
Maar het kon Harry niet schelen of Sneep boos werd of niet; eindelijk zou hij misschien te horen krijgen hoe de vork in de steel zat. Onbewust was hij op het puntje van zijn stoel gaan zitten, nerveus en gespannen, alsof hij klaar zat om de benen

te nemen.
'Waarom zag ik het door de ogen van de slang als ik de gedachten van Voldemort deel?'
'Spreek de naam van de Heer van het Duister niet uit' snauwde Sneep. Er viel een onaangename stilte. Ze keken elkaar over de Hersenpan woedend aan.
'Professor Perkamentus spreekt zijn naam wel uit,' zei Harry zacht.
'Perkamentus is een uitzonderlijk machtige tovenaar,' mompelde Sneep. 'Misschien voelt hij zich veilig genoeg om die naam te gebruiken... maar de rest van ons...' Hij wreef onbewust over zijn linkerarm. Harry wist dat het Duistere Teken daar in zijn huid gebrand was.
'Ik wilde alleen graag weten,' zei Harry, die zich dwong om weer beleefd te zijn, 'hoe het komt dat -'
'Blijkbaar verplaatste je je in de gedachten van de slang omdat de Heer van het Duister dat ook deed,' zei Sneep bruusk. 'De slang werd op dat moment door hem bezeten, en daarom droomde je dat jij je in de slang bevond.'
'En Vol - hij - besefte hij dat ik er was?'
'Daar ziet het naar uit,' zei Sneep koel.
'Hoe weten jullie dat?' vroeg Harry geagiteerd. 'Denkt professor Perkamentus dat alleen maar of -'
'Zei ik niet dat je me moet aanspreken met "meneer"?' zei Sneep. Hij zat stokstijf in zijn stoel en zijn ogen waren

spleetjes.
'Ja, meneer,' zei Harry ongeduldig, 'maar hoe weten -'
'Het is voldoende dat we het weten,' zei Sneep streng. 'Het belangrijkste is dat de Heer van het Duister zich er nu van bewust is dat jij toegang hebt tot zijn gedachten en gevoelens. Daaruit heeft hij afgeleid dat het proces waarschijnlijk ook andersom werkt; met andere woorden, dat hij mogelijk toegang kan krijgen tot jouw gedachten en gevoelens -'
'En dan zou hij me kunnen dwingen om dingen te doen?' vroeg Harry.
'Meneer?' voegde hij er haastig aan toe.
'Dat zou kunnen,' zei Sneep kil en onverschillig. 'En daarmee zijn we weer bij de Occlumentie aangeland.'
Sneep haalde zijn toverstok uit een binnenzak van zijn gewaad en Harry zette zich schrap, maar Sneep hief de stok alleen maar op en plaatste de punt tussen de vettige wortels van zijn haar. Toen hij hem weer terugtrok, kleefde er een zilverachtige substantie aan, die zich als een dikke herfstdraad uitstrekte van zijn slaap tot aan zijn toverstok. Toen hij zijn stok wegtrok, brak de draad. Hij dwarrelde gracieus in de Hersenpan, waar hij zilverachtig wit rondkolkte: geen gas en ook geen vloeistof.
Sneep bracht zijn toverstok nog twee keer naar zijn slaap en deponeerde de zilverachtige substantie in de stenen kom; zonder enige verklaring voor zijn gedrag pakte hij de

Hersenpan voorzichtig op, zette hem op een plank en met zijn toverstok in de aanslag keerde hij zich weer naar Harry.
'Sta op en pak je toverstok, Potter.'
Harry stond zenuwachtig op. Ze keken elkaar aan met alleen het bureau tussen hen in.
'Je mag je toverstok gebruiken om me te ontwapenen, of jezelf te verdedigen op iedere manier die je maar bedenken kunt,' zei Sneep.
'En wat gaat u doen?' vroeg Harry, die angstig naar Sneeps toverstaf keek.
'Ik ga proberen je geest binnen te dringen,' zei Sneep zacht. 'We zullen zien hoe je het er van af brengt. Ik heb gehoord dat je het goed deed toen je je moest verzetten tegen de Imperiusvloek. Je zult merken dat dit om een soortgelijke oplossing vraagt... ben je zover? Legilimens!'
Sneep sloeg toe voor Harry klaar was, voor hij ook maar enige vorm van verzet kon plegen. De kamer danste voor zijn ogen en verdween; het ene beeld na het andere flitste door zijn hoofd, als een flikkerende film die zo levensecht was dat hij verder nergens oog voor had.
Hij was vijf jaar en keek brandend van afgunst toe hoe Dirk op een splinternieuw rood fietsje reed... hij was negen en de buldog van tante Margot joeg hem een boom in, terwijl de Duffelingen op het grasveld schuddebuikten van het lachen... hij had de Sorteerhoed op, die zei dat hij het goed zou doen

bij Zwadderich... Hermelien lag in de ziekenzaal en haar gezicht was begroeid met een dikke zwarte vacht... honderd Dementors naderden over een donker meer... Cho liep langzaam op hem af onder de maretak...
Nee, zei een stem in Harry's hoofd toen de herinnering aan Cho naar boven kwam, dat mag je niet zien, dat mag je niet zien, dat is privé. Hij voelde een scherpe pijn in zijn knie. Hij was weer in Sneeps kamer en besefte dat hij op de grond was gevallen en keihard zijn knie tegen de poot van Sneeps bureau had gestoten. Hij keek naar Sneep, die zijn toverstok had laten zakken en over zijn pols wreef. Harry zag een rode plek, alsof Sneep zijn pols gebrand had.
'Was het je bedoeling om een Striemvloek uit te spreken?' vroeg Sneep koel.
'Nee,' zei Harry bitter. Hij krabbelde overeind.
'Dat dacht ik al,' zei Sneep minachtend. 'Je liet me te ver doordringen. Je raakte de controle kwijt.'
'Zag u ook alles wat ik zag?' vroeg Harry, al wist hij niet zeker of hij het antwoord wilde weten.
'Gedeeltelijk,' zei Sneep schamper. 'Van wie was die hond?'
'M'n tante,' mompelde Harry. Hij haatte Sneep.
'Nou, voor een eerste poging was het niet eens zo slecht,' zei Sneep, die zijn toverstok weer ophief. 'Je wist me uiteindelijk tegen te houden, maar eerst verspilde je tijd en energie aan schreeuwen. Je moet geconcentreerd blijven. Pareer mijn

aanval met je geest, dan heb je je toverstok helemaal niet nodig.'
'Ik probeer het,' zei Harry boos, 'maar u zegt niet wat ik moet doen!'
'Manieren, Potter,' zei Sneep dreigend, 'ik wil dat je je ogen sluit.'
Harry keek hem vuil aan, maar deed wat hij zei. Het was heel vervelend om daar te staan met zijn ogen dicht, terwijl Sneep zijn toverstok in de aanslag had.
'Maak je hoofd leeg, Potter,' zei de kille stem van Sneep. 'Schakel je emoties uit...'
Maar Harry's woede bleef als gif door zijn aderen stromen. Zijn boosheid uitschakelen? Hij kon nog makkelijker zijn benen afhakken... 'Je probeert het niet eens, Potter... je hebt meer discipline nodig... vooruit, concentreer je...'
Harry probeerde zijn hoofd leeg te maken, probeerde niet te denken of te voelen of zich iets te herinneren...
'Goed, we proberen het opnieuw... ik tel tot drie... een - twee - drie – Legilimens!' Vlak voor hem richtte een reusachtige zwarte draak zich op... zijn ouders zwaaiden naar hem vanuit een betoverde spiegel... Carlo Kannewasser lag op de grond en staarde hem aan met nietsziende ogen...
'NEEEEEEE!'
Harry zat weer op zijn knieën met zijn gezicht in zijn handen. Zijn hoofd deed vreselijk pijn, alsof iemand had geprobeerd

zijn hersens door zijn schedel naar buiten te trekken.
'Sta op!' zei Sneep scherp. 'Sta op! Je probeert het niet eens, je doet geen enkele moeite! Ik kan doordringen tot herinneringen die je angst aanjagen en daardoor geef je me wapens!'
Harry stond weer op. Zijn hart bonkte wild, alsof hij Carlo zojuist werkelijk dood op het kerkhof had zien liggen. Sneep was bleker dan gewoonlijk, en ook bozer, maar lang niet zo boos als Harry.
'Ik - doe - m'n - best,' zei Harry met opeengeklemde kaken.
'Ik zei toch dat je je emoties moest uitschakelen?'
'Ja? Nou, dat kost me op dit moment nogal veel moeite!' snauwde Harry.
'Dan zul je merken dat je een gemakkelijke prooi bent voor de Heer van het Duister!' zei Sneep bijtend. 'Dwazen die hun hart trots op hun tong dragen, die hun emoties niet in bedwang hebben, die zwelgen in trieste herinneringen en zich eenvoudig uit hun tent laten lokken - zwakke mensen, met andere woorden - maken geen schijn van kans tegen hem! Hij zal met het grootste gemak in je geest binnendringen, Potter!'
'Ik ben niet zwak!' zei Harry zacht. Hij was nu zo woedend dat hij bang was dat hij Sneep zou aanvliegen.
'Bewijs het dan! Beheers je!' beet Sneep hem toe. 'Bedwing je woede, orden je geest! We proberen het nog een keer! Bereid je voor! Legilimens!'

Hij keek hoe oom Herman de brievenbus dichtspijkerde... honderd Dementors zweefden naar hem toe over het meer op het schoolterrein... hij rende samen met meneer Wemel door een gang zonder ramen... ze waren vlak bij de egaal zwarte deur aan het einde van de gang... Harry dacht dat ze die moesten hebben... maar meneer Wemel ging hem voor naar een opening links, waar een stenen trap naar beneden leidde...

'IK WEET HET! IK WEET HET!'

Hij zat weer op handen en knieën op de grond in Sneeps kamer en zijn litteken prikte en schrijnde, maar zijn toon was triomfantelijk geweest. Hij hees zich overeind en zag dat Sneep aandachtig naar hem keek, met opgeheven toverstok. Zo te zien had Sneep deze keer de spreuk afgebroken voor Harry zelfs maar een poging had gedaan om zich te verzetten.

'Wat gebeurde er, Potter?' vroeg Sneep, Harry doordringend aankijkend.

'Ik zag - ik herinnerde het me,' hijgde Harry. ik besefte net...'

'Wat besefte je?' vroeg Sneep scherp.

Harry gaf niet meteen antwoord; hij wreef over zijn voorhoofd en genoot nog van dat oogverblindende moment van inzicht... Hij droomde al maanden over een gang zonder ramen die eindigde in een dichte deur, zonder zich ook maar één keer te realiseren dat het wel eens een bestaande gang zou kunnen zijn. Nu die herinnering weer bij hem was

opgewekt, besefte hij dat hij de hele tijd had gedroomd over de gang die meneer Wemel en hij waren uitgerend op 12 augustus, op weg naar de Wikenweegschaar; de gang die naar het Departement van Mystificatie leidde en waar meneer Wemel was aangevallen door de slang van Voldemort.
Hij keek naar Sneep.
'Wat bevindt zich in het Departement van Mystificatie?'
'Wat zei je?' vroeg Sneep ijzig en Harry zag tot zijn intense voldoening dat hij van zijn stuk was gebracht.
'Ik zei, wat bevindt zich in het Departement van Mystificatie, meneer?' zei Harry.
'En waarom vraag je dat?' zei Sneep langzaam.
'Omdat,' zei Harry, die keek hoe Sneep zou reageren, 'ik maandenlang gedroomd heb over de gang die ik net zag- ik herkende hem nu pas - hij leidt naar het Departement van Mystificatie... en ik denk dat Voldemort daar iets -'
'Ik zei toch: spreek de naam van de Heer van het Duister niet uit!'
Ze keken elkaar woedend aan. Harry's litteken brandde weer, maar dat kon hem niet schelen. Sneep maakte een geagiteerde indruk, maar probeerde koel en onbezorgd te klinken.
'In het Departement van Mystificatie bevinden zich vele zaken, Potter. De meeste ervan gaan je begrip te boven, en niet eentje gaat je ook maar iets aan. Ben ik duidelijk?'

'Ja,' zei Harry. Hij wreef over zijn litteken, dat steeds meer pijn ging doen.
'Woensdag op dezelfde tijd zie ik je hier weer. Dan zetten we onze les voort.' 'Goed,' zei Harry. Hij wilde zo snel mogelijk weg, zodat hij met Ron en Hermelien kon praten.
'En ik wil dat je iedere avond, voor je gaat slapen, al je emoties uitschakelt. Je geest moet kalm en leeg zijn. Begrijp je?'
'Ja,' zei Harry, die nauwelijks luisterde.
'Wees gewaarschuwd, Potter... als je niet geoefend hebt, merk ik dat meteen...'
'Oké,' mompelde Harry. Hij hees zijn schooltas over zijn schouder en liep vlug naar de deur. Toen hij die opendeed, keek hij even achterom.
Sneep stond met zijn rug naar Harry, schepte met de punt van zijn toverstok zijn eigen gedachten uit de Hersenpan en deed ze zorgvuldig in zijn hoofd terug. Zwijgend trok Harry de deur achter zich dicht. Zijn litteken klopte nog steeds pijnlijk. Ron en Hermelien waren in de bibliotheek bezig aan Ombers nieuwste lading huiswerk. Aan andere tafeltjes zaten nog meer leerlingen met hun neus in de boeken, bijna allemaal vijfdejaars. Hun veren krasten koortsachtig in het licht van de lampen terwijl buiten, achter de kleine ruitjes van de ramen, de schemering inviel. Het enige andere geluid was het gepiep van de schoenen van mevrouw Rommella, de bibliothecaresse, die dreigend door de gangpaden

patrouilleerde en iedereen die haar geliefde boeken aanraakte scherp in de gaten hield.
Harry voelde zich rillerig; zijn litteken deed nog steeds pijn en het was alsof hij koorts had.
Toen hij tegenover Ron en Hermelien ging zitten, zag hij zijn spiegelbeeld in het raam; hij was doodsbleek en het was alsof zijn litteken duidelijker zichtbaar was dan normaal.
'Hoe ging het?' fluisterde Hermelien. 'Voel je je wel goed, Harry?' voegde ze er bezorgd aan toe.
'Ja... prima... ik weet niet,' zei Harry ongeduldig. Hij trok een gezicht toen er opnieuw een pijnscheut door zijn litteken sneed. 'Luister... ik heb me net iets herinnerd...'
Hij vertelde wat hij had gezien en wat hij daaruit had afgeleid.
'Dus... dus je wilt zeggen...' fluisterde Ron toen madame Rommella zachtjes piepend passeerde, 'dat het wapen - het ding waar Jeweetwel op uit is - zich in het Ministerie van Toverkunst bevindt?'
'In het Departement van Mystificatie. Dat kan niet anders,' fluisterde Harry. 'Ik zag die deur toen je vader me naar de rechtszaal bracht voor m'n hoorzitting, en ik weet zeker dat hij diezelfde deur bewaakte toen hij gebeten werd.'
Hermelien slaakte een diepe zucht.
'Natuurlijk,' fluisterde ze.
'Natuurlijk wat?' zei Ron ongeduldig.
'Ron, denk eens na... Severijn Zonderland probeerde een

deur te forceren op het Ministerie... dat moet die deur geweest zijn! Het kan geen toeval zijn!'
'Maar waarom probeerde Severijn in te breken als hij aan onze kant stond?' vroeg Ron.
'Tja, dat weet ik niet,' gaf Hermelien toe. 'Dat is inderdaad vreemd...'
'Wat gebeurt er precies op het Departement van Mystificatie?' vroeg Harry aan Ron. 'Heeft je vader daar ooit iets over gezegd?'
'Ik weet alleen dat ze de mensen die daar werken "Verbloemisten" noemen,' zei Ron fronsend. 'Omdat eigenlijk niemand weet wat ze uitvoeren - rare plaats om een wapen te bewaren.'
'Helemaal niet. Het is juist heel logisch,' zei Hermelien. 'Het is natuurlijk iets ontzettend geheims, iets wat het Ministerie stiekem heeft ontwikkeld... Harry, voel je je echt wel goed?'
Harry wreef met beide handen over zijn voorhoofd, alsof hij probeerde het glad te strijken.
'Ja... gaat...' zei hij. Hij liet zijn bevende handen zakken. 'Ik voel me alleen een beetje... Occlumentie is niet echt leuk.'
'Ik denk dat de meeste mensen zich trillerig zouden voelen als hun geest de hele tijd aangevallen werd,' zei Hermelien vol medeleven.
'Vooruit, laten we naar de leerlingenkamer gaan. Daar is het een stuk comfortabeler.'

Maar de leerlingenkamer zat stampvol en was een en al opwinding en gelach; Fred en George demonstreerden de nieuwste aanwinst voor hun fopshop.
'Hoofdloze Hoeden!' riep George, en Fred zwaaide met een punthoed met een pluizige roze veer erop naar de toeschouwers. 'Twee Galjoenen per stuk. Kijk naar Fred!'
Meteen brede grijns zette Fred de hoed op. Even zag hij er nogal potsierlijk uit; toen verdween niet alleen de hoed, maar ook zijn hoofd.
Een paar meisjes gilden, maar verder bulderde iedereen van het lachen.
'En daar is hij weer!' riep George. Freds hand tastte even in het niets; hij nam de hoed met de roze veer zwierig af en zijn hoofd werd weer zichtbaar.
'Hoe werken die hoeden?' zei Hermelien. Ze had even geen oog voor haar huiswerk en keek aandachtig naar Fred en George. 'Ik bedoel, het is duidelijk een soort Onzichtbaarheidsspreuk, maar het is slim van ze dat ze het onzichtbaarheidsveld tot voorbij het betoverde object hebben uitbreid... ik denk alleen niet dat de bezwering erg lang zal werken.'
Harry gaf geen antwoord; hij voelde zich ziek. 'Ik doe dit morgen wel,' mompelde hij en hij stopte de boeken die hij net uit zijn tas had gehaald weer terug.
'Schrijf het in je huiswerkplanner!' zei Hermelien. 'Dan

vergeet je het niet!'
Harry en Ron keken elkaar even aan toen hij de planner uit zijn tas haalde en hem aarzelend opensloeg.
'Stel niet alles uit tot morgen; zo vergroot je slechts je zorgen.' zei het boekje berispend toen Harry het huiswerk van Omber noteerde. Hermelien keek hem glunderend aan.
'Ik denk dat ik naar bed ga,' zei Harry. Hij stopte de huiswerkplanner weer in zijn tas en nam zich voor hem bij de eerste de beste gelegenheid in het haardvuur te gooien. Hij stond op, ontweek George die probeerde hem een Hoofdloze Hoed op te zetten en bereikte de rust en koelte van de stenen trap naar de jongensslaapzalen. Hij voelde zich weer misselijk, net als toen hij het visioen van de slang had gehad, maar hij hoopte dat dat zou verdwijnen als hij even ging liggen.
Hij deed de deur van zijn slaapzaal open, zette zijn voet over de drempel en voelde toen zo'n vreselijke pijn dat het leek alsof iemand zijn hoofd had opengesneden. Hij wist niet meer waar hij was, of hij stond of lag, en zelfs niet meer hoe hij heette.
Maniakaal gelach galmde in zijn oren... hij was gelukkiger dan hij in lange tijd geweest was... opgetogen, uitgelaten, triomfantelijk... er was iets geweldigs gebeurd, iets fantastisch...
'Harry? HARRY?'
Iemand gaf hem een klap in zijn gezicht. Het krankzinnige

gelach werd onderbroken door een kreet van pijn. Het gevoel van intens geluk ebde weg, maar het gelach hield aan... Hij deed zijn ogen open en besefte dat het gelach uit zijn eigen mond kwam. Zodra hij zich dat realiseerde, hield het lachen op; Harry lag hijgend op de grond en staarde naar het plafond. Zijn litteken klopte vreselijk. Ron boog zich bezorgd over hem heen.
'Wat is er gebeurd?' vroeg hij.
'Ik... ik weet niet,' zei Harry moeizaam. Hij ging overeind zitten. 'Hij is blij... heel blij...'
'Jeweetwel?'
'Er is iets goeds gebeurd,' mompelde Harry. Hij trilde net zo erg als na zijn visioen van de slang die meneer Wemel had aangevallen en hij voelde zich vreselijk misselijk. 'Iets waar hij op gehoopt had.'
Het was alsof er een vreemde sprak door Harry's mond, net als in de kleedkamer van Griffoendor, maar hij wist dat het waar was. Hij haalde diep adem en probeerde uit alle macht te voorkomen dat hij Ron zou onderkotsen. Hij was blij dat Daan en Simon er deze keer niet bij waren.
'Hermelien zei dat ik even moest kijken hoe het met je was,' zei Ron zacht. Hij hees Harry overeind. 'Ze zei dat je afweer waarschijnlijk op een laag pitje staat nu Sneep met je gedachten heeft gerommeld... maar op de lange termijn helpt het. ja toch?'

Hij keek onzeker naar Harry terwijl hij hem naar bed hielp. Harry knikte zonder overtuiging en viel op bed neer. Zijn hele lichaam deed zeer omdat hij zo vaak op de grond was gesmakt en zijn litteken prikte nog steeds. Hij had onwillekeurig het gevoel dat zijn eerste kennismaking met Occlumentie zijn geest had verzwakt in plaats van versterkt, en hij vroeg zich angstig af waarom Voldemort nu opeens gelukkiger was dan in de veertien jaar daarvoor.

Hoofdstuk 25

EEN PERSMUSKIET IN HET NAUW

Harry's vraag werd de volgende ochtend al beantwoord. Toen Hermeliens Ochtendprofeet arriveerde streek ze hem glad, keek even naar de voorpagina en slaakte zo'n doordringende kreet dat iedereen opkeek.
'Wat?' zeiden Harry en Ron.
Ze spreidde de krant op tafel uit en wees op tien zwart-witfoto's die de hele voorpagina in beslag namen: negen foto's van tovenaars en één van een heks. Sommigen trokken lange neuzen; anderen trommelden met hun vingers op het kader van hun foto en staarden hooghartig voor zich uit. Onder iedere foto stond een naam en de misdaad waarvoor de afgebeelde persoon naar Azkaban was gestuurd.
Antonin Dolochov, luidde het onderschrift bij een tovenaar met een lang, bleek, verwrongen gezicht, dat Harry smalend aankeek, veroordeeld wegens de brute moord op Gideon en Fabian Protser.
Augustus Ravenwoud, vermeldde de tekst onder een pokdalige man met vettig haar, die verveeld tegen de rand van zijn foto leunde, veroordeeld wegens het doorgeven van

geheimen van het Ministerie van Toverkunst aan Hij Die Niet Genoemd Mag Worden.
Maar Harry's blik werd vooral getrokken door de foto van de heks. Haar gezicht sprong er direct uit. Ze had lang, donker haar dat er op de foto onverzorgd en ongekamd uitzag, hoewel Harry het gezien had toen het nog dik, glad en glanzend was. Ze keek hem van onder haar zware oogleden boos aan en haar smalle lippen glimlachten arrogant en laatdunkend. Net als in het geval van Sirius was nog te zien dat ze vroeger heel knap was geweest, maar iets - misschien Azkaban - had haar van haar meeste schoonheid beroofd.
Bellatrix van Detta, veroordeeld wegens het martelen en permanent invalide maken van Frank en Lies Lubbermans.
Hermelien stootte Harry aan en wees op de kop boven de foto's. Harry had zich zo geconcentreerd op Bellatrix dat hij die nog niet eens gelezen had.

MASSALE ONTSNAPPING UIT AZKABAN
MINISTERIE VREEST DAT ZWARTS 'VERZAMELPUNT' IS VOOR OUDE DOODDOENERS

'Zwarts?' zei Harry luid. 'Toch niet -?'
'Sst!' fluisterde Hermelien wanhopig. 'Niet zo hard- lees nou maar gewoon!'

Het Ministerie van Toverkunst maakte gisteravond laat

bekend dat er een massale ontsnapping uit Azkaban heeft plaatsgevonden.
Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst, sprak op zijn werkkamer met verslaggevers en bevestigde dat tien streng bewaakte gevangenen vroeg in de avond zijn ontsnapt en dat hij de Dreuzelpremier op de hoogte heeft gebracht van het gevaar dat deze personen vormen.
'Helaas bevinden we ons in dezelfde situatie als twee jaar geleden, toen de moordenaar Sirius Zwarts ontsnapte,' verklaarde Droebel. 'We vermoeden tevens dat de twee uitbraken verband met elkaar hebben. Een ontsnapping van deze omvang wijst op hulp van buitenaf, en we moeten niet vergeten dat Zwarts, die als allereerste uit Azkaban ontsnapte, in de ideale positie verkeert om anderen te helpen zijn voorbeeld te volgen. Het lijkt ons waarschijnlijk dat deze personen, onder wie Bellatrix van Detta, een nicht van Zwarts, zich rond Zwarts hebben verzameld en hem als hun leider beschouwen. We doen al het mogelijke om de misdadigers aan te houden en vragen de tovergemeenschap om alert en voorzichtig te zijn. Deze personen mogen onder geen beding benaderd worden.'

'Alsjeblieft, Harry,' zei Ron vol ontzag. 'Daarom was hij gisteren zo blij.'
'Ik kan het niet geloven!' snauwde Harry. 'Schuift Droebel de

schuld af op Sirius?'
'Wat moet hij anders?' zei Hermelien bitter. 'Hij kan moeilijk zeggen: "Sorry hoor, Perkamentus had me al gewaarschuwd dat dit wel eens kon gebeuren. De bewakers van Azkaban hebben zich aangesloten bij Voldemort" - hè, doe toch niet zo kinderachtig, Ron -" en nu zijn de ergste volgelingen van Voldemort ontsnapt." Ik bedoel, hij heeft het afgelopen halfjaar niets anders gedaan dan jou en Perkamentus afschilderen als leugenaars.'
Hermelien sloeg de krant open en begon het verslag op de binnenpagina's te lezen, terwijl Harry zijn blik door de Grote Zaal liet gaan. Hij snapte niet waarom de andere leerlingen niet bang waren of op zijn minst over dat verschrikkelijke nieuws praatten, maar slechts een paar ontvingen iedere dag de krant, zoals Hermelien. Ze kletsten rustig over huiswerk en Zwerkbal en andere onzin, terwijl buiten de muren van Zweinstein het leger van Voldemort versterkt was met nog eens tien Dooddoeners.
Harry keek naar de Oppertafel. Daar ging het er heel anders aan toe: Perkamentus en professor Anderling waren druk in gesprek en keken ernstig. Professor Stronk had de Ochtendprofeet tegen een fles ketchup gezet en las de voorpagina zo aandachtig dat ze niet merkte dat er eigeel van haar roerloze lepeltje druppelde en op haar schoot viel. Aan de andere kant van de tafel lepelde professor Omber haar

havermout naar binnen.
Eindelijk gleden haar pafferige paddenogen eens niet door de Grote Zaal, op zoek naar leerlingen die zich misdroegen. Met een nijdige frons at ze haar pap en af en toe keek ze boosaardig naar Perkamentus en Anderling, die een eindje verderop serieus met elkaar in gesprek waren.
'O nee...' zei Hermelien verbijsterd. Ze keek nog steeds naar de krant.
'Wat nu weer?' vroeg Harry zenuwachtig.
'O, dit is... verschrikkelijk,' zei Hermelien geschokt. Ze vouwde pagina 10 van de krant om en gaf hem aan Ron en Harry.

TRAGISCHE DOOD VAN AMBTENAAR
St. Holisto's Hospitaal beloofde gisteravond een diepgaand onderzoek nadat Placidus Pais, 49, werkzaam op het Ministerie van Toverkunst, dood in bed werd aangetroffen. Hij was gewurgd door een potplant. De Helers die onmiddellijk werden gealarmeerd, konden de heer Pais helaas niet meer reanimeren. Enkele weken voor zijn dood was hij gewond geraakt bij een ongeval op het Ministerie.
Heler Mirjam Struif, die ten tijde van het ongeval dienst had op de zaal waar de heer Pais lag, is hangende het onderzoek geschorst met behoud van salaris en was niet bereikbaar voor commentaar, maar een woordvoerder van het Hospitaal zei in

een reactie: 'Het St. Holisto betreurt de dood van de heer Pais ten zeerste. Voordat dit tragische ongeval plaatsvond, was hij juist aan de beterende hand. Het Hospitaal hanteert strikte richtlijnen met betrekking tot de decoraties die zijn toegestaan op de zalen, maar blijkbaar heeft Heler Struif, in de kerstdrukte, de gevaren van de plant op het nachtkastje van de heer Pais over het hoofd gezien. Omdat zijn spraakvermogen en mobiliteit langzaam verbeterden, moedigde Heler Struif de heer Pais aan om zelf voor de plant te zorgen, zonder te weten dat het hier geen onschuldige Fladderbloem betrof, maar een Duivelsstrik, die de nog zwakke heer Pais onmiddellijk wurgde toen hij hem aanraakte. Het St. Holisto weet nog niet hoe de plant op de zaal terecht is gekomen en verzoekt iedere heks of tovenaar die informatie heeft zich te melden.'

'Pais...' zei Ron. 'Pais. Die naam komt me bekend voor...'
'We hebben hem gezien,' fluisterde Hermelien. 'In het St. Holisto. Weet je nog? Hij lag in het bed tegenover Smalhart en staarde alleen maar naar het plafond. En we hebben de Duivelsstrik zien arriveren. Zij - de Heler - zei dat het een kerstcadeautje was.'
Harry keek opnieuw naar het artikel. Er kwam een gevoel van diepe afschuw bij hem op, bitter als gal.
'Waarom zagen we niet dat het een Duivelsstrik was? We

hebben die plant eerder gezien... we hadden dit kunnen voorkomen.'
'Wie verwacht nou dat iemand een Duivelsstrik naar een ziekenhuis stuurt, vermomd als kamerplant?' zei Ron scherp. 'Dat is niet onze schuld, maar van de idioot die de plant heeft gestuurd! Dat moet echt een debiel zijn geweest. Waarom heeft hij niet gecontroleerd wat voor plant hij kocht?'
'Kom nou toch, Ron!' zei Hermelien ontdaan, iedereen die Duivelsstrik in een pot doet, weet dat die plant je probeert te wurgen als je hem aanraakt. Nee, dit - dit was moord... en een heel sluwe moord... als er geen afzender op de verpakking stond, komen ze er nooit achter wie de dader is.'
Harry dacht niet aan de Duivelsstrik: hij herinnerde zich dat hij op de dag van zijn hoorzitting de lift nam naar de negende verdieping van het Ministerie, en de man met de tanige huid die in het Atrium was ingestapt. 'Ik heb Pais ontmoet,' zei hij langzaam. 'Op het Ministerie, samen met je vader.'
Rons mond viel open. 'Ja, ik heb pa over hem horen vertellen! Hij was Verbloemist - hij werkte op het Departement van Mystificatie!'
Ze keken elkaar even aan. Toen trok Hermelien de krant weer naar zich toe, sloeg hem dicht, staarde woedend naar de foto's van de tien ontsnapte Dooddoeners op de voorpagina en sprong overeind.
'Waar ga je heen?' vroeg Ron verbaasd.

'Een brief schrijven,' zei Hermelien, die haar tas over haar schouder hees. 'Het... nou, ik weet niet of... maar het is het proberen waard... en ik ben de enige die het kan doen.'
'Ik haat het als ze zo doet,' mopperde Ron. Hij en Harry stonden ook op en verlieten de Grote Zaal, zij het met minder haast dan Hermelien. is het nou zo moeilijk om even te vertellen wat ze van plan is? Dat duurt misschien tien seconden - hè, Hagrid!'
Hagrid stond bij de deuren naar de hal en wachtte tot een groep Ravenklauwen gepasseerd was. Hij had nog net zo veel blauwe plekken als op de dag dat hij was teruggekeerd van zijn missie bij de reuzen, en ook nog een diepe snee dwars over zijn neus die er eerst niet geweest was. 'Alles kits?' zei hij. Hij probeerde te glimlachen, maar kwam niet verder dan een pijnlijke grimas.
'Hoe gaat het met je, Hagrid?' vroeg Harry, die hem volgde terwijl hij achter de Ravenklauwen aan kloste.
'Prima, prima,' zei Hagrid. Hij probeerde luchtig te doen, maar erg overtuigend was het niet. Hij zwaaide met zijn hand en bezorgde een angstige professor Vector bijna een hersenschudding. 'Druk, druk, druk, snappie? 't Gebruikelijke - lessen voorbereiden - een paar salamanders hebben schubrot - en ik ben voorwaardelijk geschorst,' mompelde hij.
'Voorwaardelijk geschorst?' zei Ron zo hard dat passerende leerlingen nieuwsgierig omkeken. 'Sorry - ik bedoel -

voorwaardelijk geschorst?' fluisterde hij.
'Ja,' zei Hagrid. 'Ach, ik had 't eigenlijk wel verwacht, als ik eerlijk mot wezen. Je heb 't misschien niet gemerkt, maar die inspectie verliep niet al te best... afijn...' Hij zuchtte diep. 'Laat ik nog maar effe wat chilipeper op die salamanders wrijven, anders valt hun staart d'r nog af. Tot ziens, Harry... Ron...'
Hij sjokte het stenen bordes af en liep weg over het vochtige schoolterrein. Harry keek hem na en vroeg zich af hoeveel slecht nieuws hij nog kon verdragen.
Binnen een paar dagen wist iedereen op school dat Hagrid voorwaardelijk geschorst was, maar tot Harry's verontwaardiging leek niemand zich er erg druk om te maken. Sommige mensen, en vooral Draco Malfidus, stikten bijna van leedvermaak. En wat de bizarre dood van een obscure ambtenaar van het Ministerie van Toverkunst betrof: blijkbaar waren Harry, Ron en Hermelien de enigen die ervan wisten of die het iets kon schelen. Op de gangen werd maar over één ding gepraat: de tien ontsnapte Dooddoeners. De weinige mensen die de krant lazen, hadden het verhaal nu door de hele school verspreid. Het gerucht ging dat een aantal ontsnapte gevangenen in Zweinsveld was gesignaleerd, dat ze zich schuilhielden in het Krijsende Krot en dat ze van plan waren om Zweinstein binnen te dringen, net als Sirius Zwarts ooit had gedaan. In veel toverfamilies werden de namen van de Dooddoeners met bijna net zo veel angst uitgesproken als

de naam van Voldemort; de misdaden die ze hadden gepleegd tijdens het schrikbewind van Voldemort waren legendarisch. Onder de leerlingen op Zweinstein waren familieleden van hun slachtoffers, die nu merkten dat er ongewild een soort gruwelijke roem op hen afstraalde: Suzanne Bonkel, wier oom, tante en neven allemaal gedood waren door een van de tien, zei tijdens Kruidenkunde mistroostig dat ze nu wist hoe het was om Harry te zijn.
'Ik snap gewoon niet hoe je het uithoudt - het is vreselijk,' zei ze. Ze gooide veel te veel drakenmest op haar potjes met Krijskruidzaailingen, die onbehaaglijk piepten en heen en weer kronkelden.
Er werd inderdaad veel over Harry gefluisterd en hij werd regelmatig nagewezen op de gangen, maar hij had het gevoel dat de toon nu anders was. Het gemompel klonk nu eerder nieuwsgierig dan vijandig, en Harry ving een paar keer gespreksflarden op waaruit bleek dat de sprekers niet tevreden waren met de verklaring van de Ochtendprofeet over het hoe en waarom van de ontsnapping uit Azkaban. In hun verwarring en angst vielen de twijfelaars terug op de enige andere verklaring die voorhanden was: de verklaring die Harry en Perkamentus sinds vorig jaar juni hadden uitgedragen.
Niet alleen de stemming onder de scholieren was veranderd. Ze zagen nu ook vaak twee of drie leraren zachtjes fluisteren

op de gang en meteen zwijgen zodra er een leerling aan kwam.
'Het is duidelijk dat ze in de leraarskamer niet meer vrijuit kunnen praten,' zei Hermelien toen ze bij het lokaal van Bezweringen professor Anderling, Banning en Stronk passeerden, die druk met elkaar smoesden. 'Niet sinds Omber er is.'
'Zouden zij dingen weten die wij niet weten?' vroeg Ron, die achterom keek naar de drie docenten.
'Als dat zo is, zullen wij het heus niet horen,' zei Harry boos. 'Niet na decreet... het hoeveelste is het inmiddels?' Want een dag na de uitbraak uit Azkaban waren er nieuwe mededelingen op de prikborden van de diverse afdelingen verschenen:

UIT NAAM VAN DE HOOG-INQUISITEUR VAN ZWEINSTEIN
Het wordt docenten hierbij ten strengste verboden om leerlingen informatie te geven die geen verband houdt met het vak waarin de desbetreffende docent lesgeeft.
Het bovenstaande is in overeenstemming met Onderwijsdecreet Nummer 26
Was getekend: Dorothea Johanna Omber, Hoog-Inquisiteur

Dat laatste decreet had tot veel grappen geleid. Leo Jordaan had Omber erop gewezen dat ze, als ze zich aan haar eigen

regels hield, Fred en George niet op hun donder mocht geven omdat ze achter in de klas Knalpoker speelden.
'Knalpoker heeft niets met Verweer tegen de Zwarte Kunsten te maken, professor! Dat is geen informatie die verband houdt met uw vak!'
De volgende keer dat Harry Leo zag, bloedde zijn hand behoorlijk.
Harry raadde hem Murtlapextract aan.
Harry had gedacht dat Omber iets minder hoog van de toren zou blazen na de uitbraak uit Azkaban. Hij had verwacht dat ze in verlegenheid zou zijn gebracht doordat die catastrofe onder de neus van haar geliefde Droebel had plaatsgevonden, maar het scheen haar onstuitbare verlangen om ieder aspect van het leven op Zweinstein onder haar persoonlijke controle te krijgen juist sterker te maken. Ze was blijkbaar vastbesloten om binnen afzienbare tijd minstens één leraar de laan uit te sturen, de vraag was alleen of Zwamdrift of Hagrid als eerste de klos zou zijn.
Bij iedere les Waarzeggerij of Verzorging van Fabeldieren was Omber nu aanwezig, samen met haar klembord. Ze zat in een hoekje bij het haardvuur in de zwaar geparfumeerde torenkamer en onderbrak de praatjes van professor Zwamdrift, die toch al steeds hysterischer werden, met moeilijke vragen over vogelwichelarij en heptomologie, verlangde van professor Zwamdrift dat ze de antwoorden van

haar leerlingen voorspelde en eiste dat ze haar vaardigheid met de kristallen bol, het koffiedik en de runenstenen demonstreerde. Harry dacht dat professor Zwamdrift ieder moment onder de spanning kon bezwijken. Hij kwam haar verscheidene keren tegen op de gang, wat op zichzelf al ongewoon was, omdat ze bijna nooit haar torenkamer verliet. Ze mompelde dan onsamenhangend, keek doodsbenauwd en handenwringend achterom en verspreidde een doordringende geur van goedkope sherry. Als hij zich niet zo veel zorgen had gemaakt om Hagrid, zou hij medelijden met haar hebben gehad - maar als er iemand ontslagen moest worden, was de keuze voor Harry niet moeilijk.
Helaas merkte Harry dat Hagrid er niet veel meer van bakte dan Zwamdrift. Hij leek weliswaar de raad van Hermelien op te volgen en had hen sinds de kerstvakantie niets gevaarlijkers laten zien dan een Crup, een dier dat sprekend op een Jack Russell terriër leek, afgezien van zijn gevorkte staart - maar het was alsof hij er niet echt meer in geloofde. Hij was afwezig en zenuwachtig tijdens de les, raakte vaak de draad van zijn verhaal kwijt of gaf verkeerde antwoorden op vragen, en keek om de haverklap naar Omber. Hij deed ook afstandelijker tegen Harry, Ron en Hermelien dan gewoonlijk en had hen uitdrukkelijk verboden om na het donker bij hem op bezoek te komen.
'Als ze jullie snapt, kennen we 't allemaal wel schudden,' zei hij

kortaf, en omdat ze zijn baan niet extra in gevaar wilden brengen, besloten ze 's avonds niet meer naar zijn huisje te gaan.
Harry kreeg steeds meer de indruk dat Omber hem langzaam maar zeker alles afpakte wat het leven op Zweinstein leuk maakte: de bezoekjes aan Hagrid, de brieven van Sirius, zijn Vuurflits en Zwerkbal. Hij kon maar op één manier wraak nemen: door zijn inspanningen voor de SVP te verdubbelen. Tot Harry's genoegen had het nieuws dat er nog eens tien Dooddoeners op vrije voeten waren iedereen aangespoord extra zijn best te doen, zelfs Zacharias Smid, maar bij niemand was die verbetering duidelijker merkbaar dan bij Marcel. Het nieuws dat de folteraars van zijn ouders waren ontsnapt had een merkwaardige en zelfs lichtelijk alarmerende verandering bij hem teweeggebracht. Hij had geen woord gezegd over zijn ontmoeting met Harry, Ron en Hermelien op de gesloten afdeling van het St. Holisto en dus waren zij er ook niet over begonnen. Hij zei ook niets over Bellatrix en haar mede-Dooddoeners. Marcel zei vrijwel niets meer tijdens de bijeenkomsten van de SVP, maar hij deed wel zijn uiterste best op iedere vervloeking en tegenvervloeking die Harry hen leerde, met een frons van concentratie op zijn ronde gezicht. Hij trok zich niets aan van ongelukken en verwondingen en werkte harder dan alle anderen. Hij ging zo snel vooruit dat het bijna griezelig was,

en toen Harry hen de Schildspreuk leerde - een methode om kleinere vloeken zo af te weren dat ze de aanvaller troffen - had alleen Hermelien hem sneller onder de knie dan Marcel. Harry zou er veel voor hebben overgehad als hij even grote vorderingen gemaakt had met Occlumentie als Marcel bij de bijeenkomsten van de SVP. Harry's sessies met Sneep, die toch al niet best van start waren gegaan, werden er niet beter op. Integendeel: Harry had het idee dat hij er met iedere les op achteruitging. Voor hij Occlumentie was gaan studeren, had zijn litteken af en toe geprikt: voornamelijk 's nachts, of na een van die vreemde, korte inzichten in Voldemorts stemming of gedachten. Maar nu prikte zijn litteken vrijwel onophoudelijk en voelde hij vaak vlagen van woede of vrolijkheid die niets te maken hadden met zijn eigen stemming, en die altijd vergezeld gingen van een stekende pijn in zijn litteken. Hij had het gruwelijke gevoel dat hij langzaam veranderde in een antenne die iedere kleine stemmingswisseling van Voldemort opving, en hij was ervan overtuigd dat die grotere gevoeligheid dateerde van zijn eerste Occlumentieles met Sneep. Bovendien droomde hij nu vrijwel iedere nacht dat hij door de gang liep die naar het Departement van Mystificatie leidde, en die droom eindigde er altijd mee dat hij verlangend voor de egaal zwarte deur stond.

'Misschien is het net als een ziekte,' zei Hermelien bezorgd

toen Harry haar en Ron in vertrouwen nam. 'Een koortsaanval of zo. Het moet eerst erger worden voordat het beter wordt.'
'Het wordt erger door de lessen van Sneep,' zei Harry. 'Ik begin er genoeg van te krijgen dat mijn litteken steeds pijn doet, en ook dat ik iedere nacht weer door die gang moet lopen.' Hij wreef nijdig over zijn voorhoofd. 'Ik wou dat die deur openging en dat ik er niet alleen maar naar stond te staren -'
'Dat is niet leuk,' zei Hermelien scherp, 'je mag van Perkamentus helemaal niet over die gang dromen, anders zou hij niet gewild hebben dat je Occlumentie leert. Je moet gewoon wat meer je best doen tijdens de lessen van Sneep.'
'Ik doe ook m'n best!' zei Harry gepikeerd. 'Probeer jij het maar eens - Sneep die in je gedachten roert - dat is echt niet om te lachen!'
'Misschien...' zei Ron langzaam.
'Misschien wat?' zei Hermelien nogal bits.
'Misschien is het niet de schuld van Harry dat hij zijn gedachten niet kan afsluiten,' zei Ron.
'Hoe bedoel je?' vroeg Hermelien.
'Nou, misschien probeert Sneep niet echt om Harry te helpen...'
Harry en Hermelien keken hem aan en Ron wierp hen een veelzeggende blik toe. 'Misschien,' zei hij zacht, 'probeert hij

juist Harry's gedachten toegankelijker te maken... probeert hij het gemakkelijker te maken voor Jeweetwel...' 'Hou je mond, Ron!' zei Hermelien boos. 'Je hebt Sneep al zo vaak verdacht en je zat er altijd naast! Perkamentus vertrouwt hem en hij werkt voor de Orde. Dat zou voldoende moeten zijn.'
'Hij was vroeger een Dooddoener,' zei Ron koppig. 'En we hebben nooit een bewijs gezien dat hij echt aan onze kant staat.'
'Perkamentus vertrouwt hem,' herhaalde Hermelien. 'En als we Perkamentus niet kunnen vertrouwen, kunnen we helemaal niemand meer vertrouwen.'
Ze hadden zo veel zorgen en moesten zo veel dingen doen - verbijsterende hoeveelheden huiswerk waardoor de vijfdejaars vaak tot middernacht moesten doorwerken, geheime bijeenkomsten van de SVP en de extra lessen van Sneep - dat januari schrikbarend snel voorbijging. Voor Harry het wist, was het al februari. Het weer werd natter en warmer en het tweede bezoek aan Zweinsveld kwam dichterbij. Harry had weinig tijd gehad om met Cho te praten sinds ze hadden afgesproken om samen naar het dorp te gaan, en plotseling was het bijna Valentijnsdag: een dag die hij misschien uitsluitend in haar gezelschap zou doorbrengen.
Op de ochtend van de veertiende kleedde hij zich met extra zorg. Toen hij en Ron gingen ontbijten, arriveerden net de postuilen. Hedwig was er niet - Harry had haar ook niet

verwacht - maar toen ze gingen zitten trok Hermelien een brief uit de snavel van een onbekende bruine uil.
'Hè hè, dat werd tijd! Als die brief vandaag niet gekomen was...' zei ze. Ze scheurde de envelop gretig open en haalde er een klein velletje perkament uit. Haar ogen flitsten van links naar rechts terwijl ze las, en langzaam verscheen er een grimmige maar voldane uitdrukking op haar gezicht.
'Harry, luister,' zei ze. 'Dit is echt belangrijk. Zou je om een uur of twaalf naar de Drie Bezemstelen kunnen komen?'
'Nou... ik weet niet,' zei Harry onzeker. 'Misschien verwacht Cho dat we de hele dag samen zijn. We hebben nog niet afgesproken wat we gaan doen.'
'Voor mijn part breng je haar mee,' zei Hermelien dringend. 'Kom je?'
'Nou ja... goed dan, maar waarom?'
'Ik heb nu geen tijd om het uit te leggen. Ik moet dit snel beantwoorden.' Haastig verliet ze de Grote Zaal, met de brief in de ene en een stuk toast in de andere hand.
'Kom je ook?' vroeg Harry aan Ron, maar die schudde somber zijn hoofd.
'Ik kan niet mee naar Zweinsveld; Angelique wil dat we de hele dag trainen. Alsof dat iets uitmaakt; we zijn het slechtste team dat ik ooit heb meegemaakt. Je zou Sippe en Kolk eens moeten zien. Ze kunnen er echt helemaal niks van. Nog minder dan ik.' Hij zuchtte diep. 'Ik snap niet waarom

Angelique me per se bij het team wil houden.'
'Omdat je goed bent als je in vorm bent,' zei Harry geïrriteerd. Het kostte hem moeite om echt met Ron mee te leven, terwijl hij er zo'n beetje alles voor over zou hebben gehad om zelf mee te kunnen spelen in de komende wedstrijd tegen Huffelpuf. Blijkbaar hoorde Ron dat aan Harry's toon, want hij had het tijdens het ontbijt niet meer over Zwerkbal en kort daarna namen ze nogal koeltjes afscheid van elkaar en ging Ron op weg naar het veld. Harry keek naar zijn spiegelbeeld in de bolle kant van een theelepel, deed een vergeefse poging om zijn haar glad te strijken en liep toen naar de hal, waar hij had afgesproken met Cho. Hij begon nu echt de zenuwen te krijgen en vroeg zich af waar ze in 's hemelsnaam over moesten praten.
Ze wachtte hem op bij de eiken voordeuren en zag er heel knap uit, met haar haar in een lange paardenstaart. Harry's voeten voelden opeens veel te groot aan en hij was zich pijnlijk bewust van zijn armen, en hoe stom die heen en weer zwaaiden terwijl hij liep.
'Hoi,' zei Cho een beetje ademloos.
'Hoi,' zei Harry.
Ze keken elkaar even aan en toen zei Harry: 'Nou - eh - zullen we gaan?'
'O- ja...'
Ze sloten zich aan bij de leerlingen die werden gecontroleerd

door Vilder. Af en toe kruisten hun blikken elkaar en grijnsden ze stiekem, maar verder zeiden ze niets. Harry was blij toen ze buiten waren, in de frisse lucht; het was een stuk gemakkelijker om zwijgend te lopen in plaats van stil te staan en elkaar opgelaten aan te kijken. Het was een frisse, winderige dag en toen ze het Zwerkbalstadion passeerden, ving Harry een glimp op van Ron en Ginny. Ze scheerden over de tribunes en Harry voelde een steek van afgunst bij de gedachte dat hij niet mee kon doen.
'Je mist het echt, hè?' zei Cho.
Hij zag dat ze naar hem keek.
'Ja,' verzuchtte Harry. 'Dat kun je wel zeggen.'
'Weet je nog, de allereerste keer dat we tegen elkaar speelden, in het derde jaar?'
'Ja,' zei Harry grijnzend. 'Je blokkeerde me steeds.'
'En Plank zei dat je niet zo beleefd moest zijn en me van m'n bezem moest slaan als het nodig was,' zei Cho glimlachend. 'Ik hoorde dat hij een contract heeft getekend bij een Ierse club. Klopt dat?'
'Nee, bij Pullover United; ik heb hem vorig jaar nog gezien bij het WK Zwerkbal.'
'O ja, daar hebben wij elkaar ook gezien, weet je nog? We kampeerden op hetzelfde terrein. Leuk was dat, hè?'
Het WK Zwerkbal bood voldoende gespreksstof terwijl ze over de oprit naar de hekken van het schoolterrein liepen.

Harry kon haast niet geloven hoe makkelijk het was om met Cho te praten - in feite niet moeilijker dan met Ron of Hermelien - en hij begon zich net wat zelfverzekerder en vrolijker te voelen toen ze werden ingehaald door een groep meisjes van Zwadderich, onder wie Patty Park.
'Potter en Chang!' krijste Patty, terwijl haar vriendinnen hatelijk giechelden. 'Getver, Chang, je hebt totaal geen smaak... Kannewasser was tenminste nog knap!'
De meisjes liepen door, extra hard pratend en lachend en overdreven vaak achterom kijkend naar Harry en Cho. Ze lieten een opgelaten stilte achter. Harry wist niet wat hij verder nog moest zeggen over Zwerkbal, en Cho had een kleur gekregen en keek naar haar voeten.
'En... waar wil je heen?' vroeg Harry toen ze in Zweinsveld waren. Het wemelde in de hoofdstraat van de leerlingen die etalages keken of in groepjes rondhingen op de stoep.
'O... maakt mij niet uit,' zei Cho schouderophalend. 'Eh... zullen we eerst in wat winkels kijken?'
Ze slenterden naar Bernsteen & Sulferblom.
Een paar leerlingen van Zweinstein keken naar een grote poster in de etalage.
Ze gingen opzij toen Harry en Cho aan kwamen lopen en Harry zag opnieuw de foto's van de tien ontsnapte Dooddoeners.
Op de poster, 'Uit Naam van het Ministerie van Toverkunst',

werd een beloning van duizend Galjoenen in het vooruitzicht gesteld aan iedere heks of tovenaar die informatie kon verschaffen die tot de arrestatie van een van de gevangenen zou leiden.
'Raar, hè?' zei Cho zacht, terwijl ze naar de foto's keek.
'Weet je nog, toen Sirius Zwarts ontsnapte en het in Zweinsveld wemelde van de Dementors die naar hem op zoek waren? En nu zijn er tien Dooddoeners ontsnapt en is er nergens een Dementor te bekennen...' 'Ja,' zei Harry, die zijn blik losscheurde van Bellatrix van Detta en door de dorpsstraat keek.
'Ja, dat is inderdaad gek.' Hij vond het helemaal niet erg dat er geen Dementors in de buurt waren, maar nu hij erover nadacht, was hun afwezigheid veelbetekenend.
Ze hadden de Dooddoeners niet alleen laten ontsnappen, maar namen ook niet eens de moeite om hen te zoeken...blijkbaar had het Ministerie hen inderdaad niet meer in de hand.
Ze zagen de tien ontsnapte Dooddoeners in iedere etalage die ze passeerden.
Het begon te regenen toen ze bij de zaak van Pluimplukker waren; koude, dikke druppels spatten in Harry's gezicht en nek.
'Eh...wat dacht je van een kopje koffie?' zei Cho aarzelend toen het harder begon te regenen.

'Ja, goed,' zei Harry.
Hij keek om zich heen.
'Waar?' 'O, iets verderop is een gezellig zaakje.
Ben je nog nooit bij madame Kruimelaar geweest?' zei ze opgewekt.
Ze ging hem voor naar een zijstraat en een kleine tearoom die Harry nooit eerder had gezien.
Het was er benauwd en bedompt en alles was versierd met strikken en kanten strookjes.
De zaak deed Harry onaangenaam sterk aan de kamer van Omber denken.
'Leuk, hè?' zei Cho blij.
'Eh...ja,' loog Harry.
'Kijk, ze heeft het speciaal versierd voor Valentijnsdag!' zei Cho.
Ze wees op de gouden engeltjes die boven de kleine ronde tafeltjes zweefden en af en toe roze confetti uitstrooiden over de klanten.
'Aaah...' Ze gingen aan het laatste vrije tafeltje zitten, bij het beslagen raam.
Robbie Davids, de aanvoerder van het Zwerkbalteam van Ravenklauw, zat nog geen halve meter verderop en hield de hand vast van een knap blond meisje.
Harry voelde zich slecht op zijn gemak toen hij dat zag, en vooral toen hij besefte dat de hele tearoom uitpuilde van de

stelletjes die elkaars hand vasthielden.
Verwachtte Cho soms ook dat hij haar hand zou vasthouden?
'En, wat mag het zijn?' vroeg madame Kruimelaar, een dikke vrouw met een glanzend zwart knotje, die zich met veel moeite tussen hun tafeltje en dat van Robbie Davids wrong.
'Twee koffie, graag,' zei Cho.
Terwijl ze op hun koffie wachtten, begon Davids zijn vriendinnetje te zoenen boven de suikerpot.
Harry wilde dat hij dat niet zou doen; dadelijk verwachtte Cho nog dat hij het voorbeeld van Davids zou volgen.
Hij voelde dat hij rood werd en probeerde uit het raam te kijken, maar dat was zo beslagen dat hij de straat niet eens kon zien.
Om het moment uit te stellen waarop hij Cho aan zou moeten kijken, deed hij maar alsof hij het schilderwerk op het plafond bestudeerde, en kreeg een handvol confetti in zijn gezicht van een zwevende engel.
Na een paar pijnlijk stille minuten begon Cho over Omber.
Harry haakte daar gretig op in.
Het was altijd leuk om Omber af te kammen, maar dat onderwerp was zo grondig uitgekauwd tijdens de bijeenkomsten van de SVP dat ze al gauw weer uitgepraat waren.
Er viel opnieuw een stilte.
Harry was zich maar al te goed bewust van de slurpende

geluiden aan het tafeltje naast hen en zocht paniekerig naar iets om te zeggen.
'Eh...hoor eens...heb je zin om rond een uur of twaalf met me naar de Drie Bezemstelen te gaan? Daar heb ik afgesproken met Hermelien Griffel.' Cho trok haar wenkbrauwen op.
'Heb je afgesproken met Hermelien Griffel? Vandaag?' 'Ja.
Nou ja, dat vroeg ze en dus heb ik het maar gedaan.
Heb je zin om mee te gaan? Ze zei dat ze dat niet erg vond.'
'O...nou...dat is dan aardig van haar.' Maar Cho klonk helemaal niet alsof ze het aardig vond.
Integendeel, haar stem was kil en plotseling keek ze nogal grimmig.
Opnieuw viel er een pijnlijke stilte.
Harry goot zijn koffie zo snel naar binnen dat hij zo meteen nog een kop zou moeten bestellen.
Aan het tafeltje naast hen leken Robbie Davids en zijn vriendin voorgoed met hun lippen aan elkaar vergroeid te zijn.
Cho's hand lag op tafel, naast haar kopje, en de druk om hem te pakken werd steeds groter.
Doe het nou gewoon, hield Harry zichzelf voor, terwijl een mengeling van opwinding en paniek opborrelde in zijn borst.
Pak haar hand.
Het was bizar dat het zoveel moeilijker was om zijn arm dertig centimeter uit te steken en haar hand te pakken dan een

razendsnelle Snaai uit de lucht te grissen...Maar net toen hij zijn vingers uitstrekte, trok Cho haar hand terug.
Ze keek nu geïnteresseerd hoe Robbie Davids zijn vriendinnetje zoende.
'Robbie heeft gevraagd of ik met hem uit wilde, weet je,' zei ze zacht.
'Een paar weken geleden.
Maar ik heb nee gezegd.' Harry, die de suikerpot had gegrepen om zijn plotselinge, graaiende beweging te verklaren, snapte niet waarom ze hem dat vertelde.
Als ze liever aan het tafeltje hiernaast had gezeten, zodat Robbie Davids haar vol overgave kon zoenen, waarom had ze dan gezegd dat ze met hém uit wilde? Hij zei niets.
Hun engeltje strooide opnieuw een handvol confetti; een deel ervan belandde in het restje koude koffie dat Harry net had willen opdrinken.
'Ik ben hier vorig jaar met Carlo geweest,' zei Cho.
Het duurde even voor het tot Harry doordrong wat ze gezegd had, maar toen leek zijn binnenste in ijs te veranderen.
Hij kon gewoon niet geloven dat ze het nu over Carlo wilde hebben, terwijl links en rechts zoenende stelletjes zaten en een engeltje boven hun hoofd zweefde.
Cho's stem klonk een stuk hoger toen ze zei: 'Dat wilde ik je al een tijd vragen...heeft Carlo - heeft hij iets over m-m-mij gezegd...voor hij stierf?' Dat was wel het allerlaatste onderwerp

waar Harry het over wilde hebben, en zeker met Cho.
'Nou - nee -' zei hij zacht.
'Hij - hij had geen kans om nog iets te zeggen.
Eh...nou...kijk je veel Zwerkbal in de vakantie? Je bent toch een fan van de Tornado's?' Zijn stem klonk gemaakt vrolijk.
Tot zijn afschuw zag hij dat Cho's ogen weer vol tranen stonden, net als tijdens de laatste bijeenkomst van de SVP voor de kerstvakantie.
'Moet je horen,' zei hij wanhopig en hij boog zich naar Cho, zodat verder niemand hem kon verstaan, 'laten we het nu niet over Carlo hebben...laten we het over iets anders hebben...' Maar blijkbaar had hij weer iets stoms gezegd.
'Ik dacht,' zei Cho, en tranen drupten op hun tafeltje, 'ik dacht dat jij het zou b-b-begrijpen! Ik mòèt erover praten! En jij t-toch zeker ook? Ik bedoel, jij zag het g-gebeuren!' Alles ging faliekant mis; zelfs het vriendinnetje van Robbie Davids had haar lippen losgeweekt om naar de huilende Cho te kunnen kijken.
'Nou - ik heb er ook over gepraat,' fluisterde Harry.
'Met Ron en Hermelien, maar -' 'O, dus met Hermelien Griffel praat je wel!' zei Cho schril.
Haar gezicht glom nu van de tranen.
Nog een aantal zoenende stelletjes verbrak hun houdgreep en staarde hen aan.
'Alleen tegen mij zeg je niks! Misschien is het beter als we

gewoon...gewoon b-betalen en jij gezellig naar Hermelien G-Griffel gaat! Dat wil je kennelijk graag!' Harry keek haar volkomen verbijsterd aan, terwijl ze een kanten servet pakte en haar glimmende gezicht afveegde.
'Cho?' zei hij zwakjes.
Hij wilde dat Robbie zijn vriendinnetje weer zou vastpakken en verder zou gaan met zoenen, zodat ze niet met zulke grote ogen naar hem en Cho zou staren.
'Vooruit, ga dan!' zei ze, snikkend in haar servet.
'Ik snap niet waarom je me gevraagd hebt, als je van plan bent om na mij nog meer meisjes te ontmoeten...met hoeveel vriendinnetjes heb je afgesproken na Hermelien?' 'Je begrijpt het helemaal verkeerd!' zei Harry.
Hij was zo opgelucht dat hij eindelijk snapte wat haar dwarszat dat hij begon te lachen.
Een fractie van een seconde te laat besefte hij dat dat ook een vergissing was.
Cho sprong overeind.
Het was doodstil in de tearoom en iedereen keek nu naar hen.
'Ik zie je nog wel, Harry,' zei ze dramatisch.
Zachtjes snikkend liep ze naar de deur, rukte die open en holde de stromende regen in.
'Cho!' riep Harry, maar de deur was al met een melodieus gerinkel dichtgevallen.

Er heerste een doodse stilte in de tearoom, Iedereen keek naar Harry.
Hij gooide een Galjoen op tafel, schudde de roze confetti uit zijn haar en volgde Cho.
Het regende nu pijpenstelen en Cho was nergens te bekennen.
Harry snapte gewoon niet wat er gebeurd was; een halfuur geleden hadden ze het nog prima met elkaar kunnen vinden.
'Vrouwen!' mompelde hij nijdig.
Met zijn handen in zijn zakken sopte hij door de kletsnatte straat.
'Waarom moest ze het per se over Carlo hebben? Waarom begint ze steeds over een onderwerp dat haar in een menselijke tuinsproeier verandert?' Hij sloeg rechtsaf, begon spetterend te hollen en was binnen enkele minuten bij de ingang van de Drie Bezemstelen. Hij wist dat hij te vroeg was en dat Hermelien er nog niet zou zijn, maar waarschijnlijk was er wel iemand anders met wie hij de tijd kon doden tot Hermelien arriveerde. Hij schudde het natte haar uit zijn ogen en keek om zich heen. Hagrid zat alleen in een hoekje en staarde nors voor zich uit.
'Hallo, Hagrid!' zei Harry toen hij zich langs de overvolle tafeltjes had gewurmd en een stoel bijschoof. Hagrid schrok en keek Harry aan alsof hij hem nauwelijks herkende.
Harry zag dat hij een aantal kersverse blauwe plekken en twee

nieuwe wonden in zijn gezicht had.
'O, ben jij 't, Harry,' zei Hagrid.
'Alles kits?' 'Jazeker,' zei Harry.
Dat was niet waar, maar Hagrid zag er zo gehavend en mistroostig uit dat hij vond dat hij eigenlijk niet veel te klagen had.
'En - eh - met jou? Ook alles goed?' 'Met mijn?' zei Hagrid. 'O, zekers.
Ik voel m'n eigen prima, Harry, prima.' Hij staarde in zijn tinnen beker die zo groot was als een emmer, en zuchtte.
Harry wist niet wat hij moest zeggen. Ze zaten even zwijgend naast elkaar en toen zei Hagrid opeens: 'Eigenlijk zitten we in 't zelfde schuitje, Harry, jij en ik.' 'Eh -' zei Harry.
'Ja...ik heb 't al eerder gezegd...allebei buitenbeentjes,' zei Hagrid.
Hij knikte wijs. 'En allebei wezen.
Ja...allebei wezen.' Hij nam een enorme slok uit zijn beker. "t Maakt een hoop verschil als je een fatsoenlijke familie heb,' zei hij. 'M'n pa was fatsoenlijk.
En jouw pa en ma waren fatsoenlijk.
Als ze waren blijven leven, zou je leven d'r heel anders hebben uitgezien, hè?' 'Ja...dat zal wel,' zei Harry behoedzaam.
Hagrid was in een heel vreemde bui.
'Familie,' zei Hagrid somber.

'Je ken zeggen wat je wil, maar bloed is belangrijk...' En hij veegde een paar druppels ervan uit zijn oog.
'Hagrid,' zei Harry, die zich niet kon inhouden, 'hoe kom je toch aan al die verwondingen?' 'Hè?' zei Hagrid geschrokken.
'Wat voor verwondingen?' 'Die!' zei Harry en hij wees op Hagrids gezicht.
'O, dat...dat bennen de normale builen en schrammen, Harry,' zei Hagrid, alsof het niets voorstelde.
'Dat hoort nou eenmaal bij 't vak.' Hij dronk zijn beker leeg, zette hem neer en stond op.
'Nou, ik mot gaan, Harry...pas goed op jezelf.' Hij kloste neerslachtig naar buiten en verdween in de neergutsende regen.
Harry keek hem na en voelde zich rot.
Hagrid was ongelukkig en hield iets verborgen, maar blijkbaar wilde hij geen hulp accepteren.
Wat zou er aan de hand zijn? Maar voor Harry erover kon nadenken, riep iemand zijn naam.
'Harry! Harry, hier!' Hermelien zwaaide naar hem vanaf de andere kant van de bar.
Hij stond op en liep door de overvolle kroeg naar haar toe.
Toen hij nog een paar tafeltjes van haar vandaan was, besefte hij dat Hermelien niet alleen was.
Naast haar zaten de twee meest onwaarschijnlijke metgezellen die hij zich had kunnen indenken: Loena Leeflang en

niemand minder dan Rita Pulpers, ex-verslaggeefster van de Ochtendprofeet en een van Hermeliens minst favoriete mensen.
'Wat ben je vroeg!' zei Hermelien, die een stukje opschoof zodat Harry kon gaan zitten.
'Ik dacht dat je uit was met Cho.
Ik had je op z'n vroegst pas over een uur verwacht!' 'Cho?' zei Rita meteen.
Ze draaide zich om en staarde Harry gretig aan.
'Een meisje?' Ze rommelde in haar krokodillenleren tas.
'Het gaat jou niks aan met wie Harry uitgaat, al zijn het honderd meisjes,' zei Hermelien koeltjes tegen Rita.
'Dus stop dat ding maar weer weg.' Rita had een gifgroene veer uit haar tas willen halen.
Met een gezicht alsof ze Stinksap moest doorslikken, deed ze haar tas weer dicht.
'Wat moet dit voorstellen?' vroeg Harry, die van Rita naar Loena en Hermelien keek.
'Dat wilde Tante Tutje net uitleggen,' zei Rita, en ze nam een grote slok uit haar glas.
'Ik mag toch wel met hem praten, hoop ik?' zei ze bits tegen Hermelien.
'Nou, vooruit dan maar,' zei Hermelien kil.
Het was duidelijk te zien dat Rita zonder werk zat.
Haar haar, dat eens zorgvuldig gekruld was geweest, hing nu

sluik en slordig langs haar gezicht.
De vuurrode nagellak op haar vijf centimeter lange nagels was geschilferd en er ontbraken een paar steentjes in haar glitterbril.
Ze nam opnieuw een forse slok en zei toen uit haar mondhoek: 'Knap meisje, Harry?' 'Nog één woord over Harry's liefdesleven en onze afspraak is van de baan!' zei Hermelien geïrriteerd.
'Wat voor afspraak?' zei Rita, die haar mond afveegde met de rug van haar hand.
'We hebben het nog helemaal niet over een afspraak gehad, juffrouw Tuthola.
Je zei alleen dat ik hierheen moest komen.
O, er komt een dag...' Ze haalde diep en trillend adem.
'Ja ja, er komt een dag dat je weer de vreselijkste verhalen gaat schrijven over Harry en mij,' zei Hermelien onverschillig.
'Alsof het iemand iets kan schelen!' 'Ze hebben dit jaar al genoeg vreselijke verhalen over Harry gepubliceerd zonder mijn hulp,' zei Rita, die Harry aankeek over haar glas en er schor fluisterend aan toevoegde: 'Hoe voel je je daardoor, Harry? Verraden? Woedend? Verkeerd begrepen?' 'Hij is kwaad, natuurlijk,' zei Hermelien met een scherpe, heldere stem.
'Hij heeft de Minister van Toverkunst de waarheid verteld, en de Minister is te stom om hem te geloven.' 'Dus je blijft erbij

dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden terug is?' zei Rita.
Ze zette haar glas neer en keek Harry doordringend aan.
Haar vingers gleden verlangend naar het slot van haar krokodillenleren tas.
'Je staat nog steeds achter de onzin die Perkamentus heeft rondgestrooid, dat Jeweetwel is herrezen en dat jij de enige getuige was?' 'Ik was niet de enige getuige,' snauwde Harry.
'Er waren ook een stuk of tien Dooddoeners bij.
Wil je hun namen hebben?' 'Dolgraag,' fluisterde Rita, die opnieuw in haar tas rommelde en Harry aanstaarde alsof hij het mooiste was dat ze ooit had gezien.
'Een lekkere vette kop: "Potter Beschuldigt..." Een onderkop met: "Harry Potter Noemt Namen Van Loslopende Dooddoeners." En dan, onder een grote foto van jou: "Harry Potter, 15, geestelijk gestoorde overlevende van aanval door Jeweetwel, zorgde gisteren voor een schandaal door gerespecteerde leden van de tovergemeenschap te brandmerken als Dooddoeners..."' Ze had haar Fantaciteer-Veer al in haar hand en wilde hem naar haar mond brengen toen haar euforische uitdrukking wegstierf.
'Maar uiteraard wil Tante Tutje niet dat dat verhaal gepubliceerd wordt,' zei ze.
Ze liet haar veer zakken en keek Hermelien vernietigend aan.
'Eerlijk gezegd wil Tante Tutje dat juist wél,' zei Hermelien poeslief.

Rita staarde haar aan, net als Harry.
Loena daarentegen zong zacht en dromerig 'Wemel is onze vrind', en roerde met een zilveruitje op een prikker in haar glas.
'Wil je dat ik schrijf wat hij zegt over Jeweetwel?' vroeg Rita verbijsterd.
'Ja,' zei Hermelien.
'Maar dan wel het ware verhaal.
Alle feiten, precies zoals Harry het vertelt.
Hij zal je alle bijzonderheden geven, zeggen wie de Dooddoeners zijn die hij gezien heeft, vertellen hoe Voldemort er nu uitziet- o, stel je niet zo aan,' voegde ze er minachtend aan toe en ze gooide een servet naar Rita, want toen die de naam van Voldemort hoorde, schrok ze zo dat ze haar halve glas Oude Klares Jonge Borrel over zich heen morste.
Rita veegde haar groezelige regenjas af en keek Hermelien met grote ogen aan.
Toen zei ze kortaf: 'Dat weigert de Ochtendprofeet te publiceren.
Misschien heb je het nog niet gemerkt, maar niemand gelooft die verzinsels van Potter, Iedereen denkt dat hij niet goed bij zijn hoofd is.
Als ik het verhaal vanuit die hoek zou mogen schrijven -' 'We zitten echt niet te wachten op het zoveelste verhaal dat Harry

getikt is!' zei Hermelien boos.
'Dat hebben we al vaak genoeg gelezen! Ik wil dat hij de gelegenheid krijgt om de waarheid te vertellen!' 'Voor zo'n verhaal is geen markt,' zei Rita kil.
'Je bedoelt dat de Ochtendprofeet het niet publiceert omdat Droebel dat niet wil,' zei Hermelien geïrriteerd.
Rita keek Hermelien nors aan, boog zich toen over tafel en zei zakelijk: 'Ja, goed, Droebel oefent druk uit op de Ochtendprofeet, maar in wezen maakt dat niets uit.
Verhalen die Harry in een gunstig daglicht stellen drukken ze toch niet af.
Die wil niemand lezen. Die gaan in tegen de stemming van het grote publiek. De mensen maken zich al genoeg zorgen om die uitbraak uit Azkaban.
Ze willen gewoon niet geloven dat Jeweetwel terug is.' 'Dus het is de taak van de Ochtendprofeet om mensen te vertellen wat ze graag willen horen?' zei Hermelien vernietigend. Rita ging weer rechtovereind zitten, trok haar wenkbrauwen op en dronk haar glas leeg.
'Het is de taak van de Ochtendprofeet om zo goed mogelijk te verkopen, dom wicht,' zei ze kil.
'Mijn vader vindt het een vreselijke krant.' Loena deed onverwachts een duit in het zakje; ze zoog op haar zilveruitje en staarde Rita aan met haar enorme, uitpuilende, lichtelijk gestoorde ogen. 'Hij publiceert alleen belangrijke verhalen die

de mensen moeten weten. Geld interesseert hem niet.' Rita keek Loena laatdunkend aan.
'Je vader geeft zeker een of ander achterlijk dorpskrantje uit?' zei ze.
'Met artikeltjes zoals Vijfentwintig Manieren om Dreuzels te Leren Kennen, en de datum van de eerstvolgende Bezembazaar?' 'Nee,' zei Loena, die haar ui weer in haar violierwater doopte.
'Hij is hoofdredacteur van De Kibbelaar.' Rita snoof zo luid dat de mensen aan een naburig tafeltje geschrokken omkeken.
'"Belangrijke verhalen die de mensen moeten weten"?' zei ze vernietigend.
'Ik zou m'n tuin kunnen bemesten met de inhoud van dat vod.' 'Nou, dan heb je nu de kans om het niveau een beetje op te krikken,' zei Hermelien minzaam.
'Loena zegt dat haar vader het interview met Harry graag wil plaatsen, dus het komt in De Kibbelaar.' Rita staarde hen even aan en begon toen te schateren.
In 'De Kibbelaar!' zei ze, hinnikend van het lachen.
'Denk je dat de mensen hem serieus zullen nemen als hij in De Kibbelaar staat?' 'Sommige mensen niet,' zei Hermelien kalm.
'Maar in het verslag van de Ochtendprofeet over de uitbraak uit Azkaban zaten de nodige hiaten.

Ik denk dat veel mensen zich afvragen of er geen betere verklaring is en als er een andere versie beschikbaar is, ook al verschijnt die dan in een -' ze keek uit haar ooghoeken naar Loena, 'een - eh - ongewoon tijdschrift, willen ze die vast graag lezen.' Rita zweeg even.
Ze keek Hermelien schattend aan met haar hoofd een beetje schuin.
'Nou, goed.
Laten we er even van uitgaan dat ik het doe,' zei ze.
'Wat krijg ik er dan voor?' 'Ik geloof niet dat pa mensen betaalt voor hun artikelen,' zei Loena dromerig.
'Ze schrijven omdat ze het een eer vinden, en om hun naam gedrukt te zien.' Met een gezicht alsof ze weer een slok Stinksap had genomen zei Rita fel tegen Hermelien: 'Verwacht je dat ik dit gratis doe?' 'Ja, eerlijk gezegd wel,' zei Hermelien kalm.
Ze nam een slokje.
'Je weet maar al te goed dat ik de autoriteiten anders zal moeten vertellen dat je een ongeregistreerde Faunaat bent.
Het is natuurlijk best mogelijk dat de Ochtendprofeet goed wil betalen voor een inside verslag uit Azkaban.' Zo te zien had Rita liefst het papieren parasolletje dat in Hermeliens glas stond in haar neus geramd.
'Ik heb geen keus, neem ik aan?' zei Rita met enigszins trillende stem.

Ze maakte haar krokodillenleren tas weer open, pakte een stuk perkament en hield haar Fantaciteer-Veer in de aanslag.
'Daar zal papa echt blij mee zijn,' zei Loena vrolijk.
Er trok een spiertje in Rita's kaak.
'Oké, Harry?' zei Hermelien.
'Ben je klaar om het grote publiek de waarheid te vertellen?'
'Ja, ik denk het wel,' zei Harry.
Hij keek hoe Rita de Fantaciteer-Veer op het perkament zette.
'Ga je gang, Rita,' zei Hermelien sereen en ze viste een kers uit haar glas.

Hoofdstuk 26

VOORZIEN EN ONVOORZIEN

Loena zei vaag dat ze niet wist wanneer Rita's interview met Harry precies in De Kibbelaar zou verschijnen, omdat haar vader ook een lang artikel verwachtte over de meest recente waarnemingen van de Kreukelhoornige Snottifant '- en dat is natuurlijk een belangrijk verhaal, dus moet het stuk over Harry misschien wachten tot het volgende nummer.'
Harry had het moeilijk gevonden om te praten over de avond waarop Voldemort was teruggekeerd. Rita had zelfs de kleinste details willen weten en hij had alles verteld wat hij zich herinnerde, omdat hij wist dat dit de enige kans was om de waarheid bekend te maken. Hij vroeg zich af hoe er op het verhaal gereageerd zou worden. Mensen die toch al dachten dat hij stapelgek was, zouden in hun overtuiging gesterkt worden, zeker omdat zijn verhaal zou verschijnen naast kolder over Kreukelhoornige Snottifanten. Maar na de uitbraak van Bellatrix van Detta en de andere Dooddoeners wilde Harry iets doen, of het nu werkte of niet...
'Wat zou Omber ervan vinden dat je zo uit de school klapt?' zei Daan vol ontzag toen ze maandagavond zaten te eten.

Simon, die naast Daan zat, werkte grote happen kippenpastei naar binnen, maar Harry wist dat hij luisterde.
'Ik vind het heel goed dat je het gedaan hebt, Harry,' zei Marcel, die tegenover hem zat. Hij zag nogal bleek, maar hij voegde er zacht aan toe:
'Het was zeker wel... moeilijk... om erover te praten?'
'Ja,' mompelde Harry, 'maar de mensen moeten toch weten waar Voldemort toe in staat is?'
'Zo is het,' zei Marcel knikkend. 'En zijn Dooddoeners... dat moeten de mensen ook weten...'
Marcel richtte zijn aandacht weer op zijn gebakken aardappels. Simon keek op, maar toen zijn blik die van Harry kruiste, keek hij gauw weer naar zijn bord. Na een tijdje gingen Daan, Simon en Marcel naar de leerlingenkamer en bleven Harry en Hermelien achter. Ze wachtten op Ron, die nog moest eten omdat er Zwerkbaltraining was geweest. Cho kwam de Grote Zaal binnen met haar vriendin Marina. Harry's maag maakte een onaangename salto, maar ze keek niet naar de tafel van Griffoendor en ging met haar rug naar hem toe zitten.
'O ja, dat vergat ik te vragen,' zei Hermelien opgewekt met een blik op de tafel van Ravenklauw. 'Hoe is het gegaan met Cho? Waarom was je zo vroeg terug?'
'Eh... nou... het was...' zei Harry, die een rabarbervlaai naar zich toe trok en voor de tweede keer opschepte, 'een

compleet fiasco, als je het echt wilt weten.'
Hij vertelde wat er gebeurd was in de tearoom van madame Kruimelaar
. 'En toen,' zei hij, terwijl hij zijn laatste hap vlaai doorslikte, 'sprong ze opeens overeind, zei: "Ik zie je nog wel, Harry", en rende de deur uit!'
Hij legde zijn lepel neer en keek naar Hermelien. 'Ik bedoel, wat had dat allemaal te betekenen? Wat was er aan de hand?'
Hermelien keek even naar Cho's achterhoofd en zuchtte.
'O Harry,' zei ze triest. 'Het spijt me dat ik het moet zeggen, maar je bent wel een beetje tactloos geweest.'
'Ik, tactloos?' zei Harry diep verontwaardigd. 'Het ene moment ging alles gesmeerd en het volgende moment vertelde ze dat Robbie Davids haar had uitgevraagd en dat ze met Carlo had zitten zoenen in die stomme tearoom - wat moest ik daarvan denken?'
'Nou, kijk,' zei Hermelien, op de geduldige toon van iemand die aan een emotionele kleuter uitlegt dat één plus één twee is, 'je had halverwege je afspraakje niet opeens moeten zeggen dat je later ook met mij had afgesproken.'
'Maar, maar,' hakkelde Harry, 'maar - jij had gezegd dat je me om twaalf uur wilde spreken en dat ik Cho moest meenemen. Hoe had ik dat moeten doen zonder het haar te vertellen?'
'Je had het anders moeten vertellen,' zei Hermelien, nog steeds overdreven geduldig. 'Je had moeten zeggen dat je het

heel vervelend vond, maar dat ik je had gedwongen om te beloven dat je naar de Drie Bezemstelen zou komen en dat je eigenlijk helemaal geen zin had en veel liever de hele dag bij haar was gebleven, maar dat je helaas dacht dat het wel eens belangrijk zou kunnen zijn en of ze alsjeblieft, alsjeblieft mee wilde gaan, omdat je dan misschien eerder weg kon. En het was ook verstandig geweest als je gezegd had hoe lelijk je me vindt,' voegde Hermelien eraan toe.
'Maar ik vind je helemaal niet lelijk,' zei Harry verbluft.
Hermelien lachte.
'Harry, je bent nog erger dan Ron... nou nee, dat ook weer niet,' zuchtte ze toen Ron de Grote Zaal kwam binnenklossen. Hij zag er chagrijnig uit en zat onder de modder. 'Kijk - Cho was van streek toen ze hoorde dat je ook met mij had afgesproken en daarom probeerde ze je jaloers te maken. Dat was haar manier om erachter te komen of je haar echt aardig vindt.'
'Was dat het?' zei Harry, toen Ron tegenover hen neerplofte en alle schotels die binnen handbereik waren naar zich toe trok. 'Was het niet een stuk eenvoudiger geweest als ze gewoon had gevraagd wie ik aardiger vind: jou of haar?'
'Meisjes stellen niet vaak zulke vragen,' zei Hermelien.
'Nou, dat zouden ze wel moeten doen!' zei Harry met kracht. 'Dan had ik gewoon kunnen zeggen dat ik haar leuk vind en had ze niet over haar toeren hoeven te raken omdat Carlo

dood is!'
'Ik zeg niet dat het verstandig was wat ze deed,' zei Hermelien.
Ginny kwam er ook bij zitten; ze was even modderig als Ron en even knorrig.
'Ik probeer je alleen duidelijk te maken hoe ze zich op dat moment voelde.'
'Je zou een boek moeten schrijven,' zei Ron tegen Hermelien terwijl hij zijn aardappels prakte. 'Een boek waarin je uitlegt wat voor idiote dingen meisjes doen, zodat jongens het tenminste ook begrijpen.'
'Ja,' zei Harry enthousiast. Hij keek naar de tafel van Ravenklauw. Cho was net opgestaan en liep naar de uitgang van de Grote Zaal, nog steeds zonder Harry aan te kijken. Harry keerde zich neerslachtig weer naar Ron en Ginny. 'En, hoe was de Zwerkbaltraining?'
'Een nachtmerrie,' zei Ron nors.
'Kom nou,' zei Hermelien met een blik op Ginny. 'Het viel vast wel -'
'Nee, helemaal niet!' zei Ginny. 'Het was één grote puinhoop. Na afloop was Angelique bijna in tranen.'
Na het eten gingen Ron en Ginny douchen; Harry en Hermelien keerden terug naar de drukke leerlingenkamer van Griffoendor en hun gebruikelijke berg huiswerk. Harry had al een halfuur zitten worstelen met een nieuwe sterrenkaart voor Astronomie toen Fred en George

binnenkwamen.
'Zijn Ron en Ginny er niet?' vroeg Fred. Hij keek om zich heen terwijl hij een stoel bijschoof en toen Harry zijn hoofd schudde zei hij: 'Gelukkig maar. We hebben gekeken naar de training. Ze worden afgemaakt. Zonder ons is het team totaal waardeloos.'
'Kom, Ginny is helemaal niet slecht,' zei George redelijk. Hij ging naast Fred zitten. 'Eerlijk gezegd snap ik niet dat ze zo goed is. Ze mocht tenslotte nooit met ons meespelen.'
'Sinds haar zesde heeft ze als jullie er niet waren ingebroken in het bezemschuurtje in de tuin en om de beurt jullie bezems gepikt,' zei Hermelien van achter haar wankele stapel boeken over Oude Runen.
'O,' zei George, lichtelijk onder de indruk. 'Nou - dat verklaart veel.'
'Heeft Ron al een bal tegengehouden?' vroeg Hermelien, die de tweeling aankeek over Magische Hiërogliefen en Logogrammen.
'Hij kan het best, als hij maar denkt dat er niemand kijkt,' zei Fred, die zijn ogen ten hemel sloeg. 'Dus zaterdag hoeven we alleen maar aan de toeschouwers te vragen of ze zich willen omdraaien en even met elkaar willen praten als de Slurk zijn kant op komt.'
Hij stond weer op, liep rusteloos naar het raam en keek naar het donkere schoolterrein. 'Weet je, Zwerkbal was zo

ongeveer het enige leuke aan deze school.'
Hermelien keek hem streng aan.
'De examens komen eraan.'
'Van ons mogen ze hun PUISTen houden, dat zeiden we toch al?' zei Fred. 'De Smuldozen zijn klaar voor productie. We weten nu hoe je van die steenpuisten af kunt komen: een paar druppeltjes Murtlapextract zijn voldoende. Dat hoorden we van Leo.'
George geeuwde breed en keek mistroostig naar de donkere, bewolkte hemel. 'Ik weet niet eens of ik de wedstrijd wel wil zien. Als we klop krijgen van Zacharias Smid, zou ik wel eens gedwongen kunnen zijn om me van kant te maken.'
'Laten we beginnen met hem van kant te maken,' zei Fred vastbesloten.
'Dat is het probleem van Zwerkbal,' zei Hermelien verstrooid en ze boog zich weer over haar Runenvertaling. 'Er komt alleen maar spanning en rancune tussen de afdelingen van.'
Ze keek op uit Spelmans Complete Catalogus der Syllaben en zag dat Fred, George en Harry haar met een mengeling van ongeloof en walging aankeken.
'Nou, dat is toch zo?' zei ze ongeduldig. 'Het is maar een spelletje!'
'Hermelien,' zei Harry hoofdschuddend, 'je weet veel van gevoelens en zo, maar van Zwerkbal snap je niks.'
'Misschien niet,' zei ze en ze concentreerde zich weer op haar

vertaling, 'maar mijn geluk hangt in elk geval niet af van Rons talent als Wachter.'
En hoewel Harry liever van de Astronomietoren zou zijn gesprongen dan het toe te geven, zou hij er na de wedstrijd van zaterdag hele bergen Galjoenen voor hebben overgehad als hij ook niets om Zwerkbal had gegeven.
Het beste dat je van de match kon zeggen was dat hij kort was: de supporters van Griffoendor hoefden zich maar tweeëntwintig minuten te verbijten. Het was moeilijk te zeggen wat het ergste was. Harry vond het lastig kiezen tussen Rons veertiende mislukte redding, Sippe die de bal miste en Angelique op haar mond sloeg met zijn knuppel, en Kolk die gillend achterwaarts van zijn bezem viel toen Zacharias Smid op hem af zoefde met de Slurk in zijn hand. Het meest verbazende was eigenlijk dat Griffoendor maar met tien punten verschil verloor; Ginny kaapte de Snaai weg onder de neus van Sappelaar, de Zoeker van Huffelpuf, wat de eindstand op tweehonderdveertig tegen tweehonderddertig bracht.
'Goeie vang,' zei Harry tegen Ginny in de leerlingenkamer, waar de sfeer aan een uitzonderlijk treurige begrafenis deed denken.
'Ik had gewoon geluk,' zei ze schouderophalend. 'Het was geen snelle Snaai en Sappelaar was verkouden en niesde precies op het verkeerde moment. Maar goed, als jij weer

speelt -'
'Ginny, ik ben voor het leven geschorst.'
'Je bent geschorst zolang Omber op school is,' wees Ginny hem terecht. 'Dat is wel een verschil. Maar als jij weer speelt, denk ik dat ik probeer of ik Jager kan worden. Angelique en Alicia gaan volgend jaar allebei van school en ik vind scoren sowieso leuker dan Zoeken.'
Harry keek naar Ron, die met een fles Boterbier in zijn hand ineengedoken in de hoek zat en naar zijn knieën staarde.
'Angelique wil nog steeds niet dat hij ermee kapt,' zei Ginny, alsof ze Harry's gedachten had gelezen. 'Ze zegt dat ze weet dat hij het in zich heeft.'
Harry vond het leuk dat Angelique zo veel vertrouwen in hem had, maar tegelijkertijd dacht hij dat het eigenlijk beter zou zijn voor Ron als hij mocht opstappen. Hij had het veld verlaten onder alweer een galmend refrein van 'Wemel is onze vrind', dat met veel overgave ten gehore was gebracht door de Zwadderaars, die inmiddels favoriet waren voor de Zwerkbalcup.
Fred en George kwamen naar Harry toe.
'Ik kan het niet eens over m'n hart verkrijgen om hem te pesten,' zei Fred, die naar Rons ineengezakte gestalte keek. 'Hoewel... toen hij die veertiende bal miste -'
Hij maakte wilde, maaiende bewegingen met zijn armen, alsof hij op z'n hondjes aan het zwemmen was. '- nou ja, dat bewaar

ik wel voor feestjes.' Even later sjokte Ron naar de slaapzaal en om zijn gevoelens te ontzien, wachtte Harry even voor hij zelf naar boven ging, zodat Ron kon doen alsof hij sliep als hij dat wilde. En inderdaad, toen Harry de slaapzaal binnenkwam, snurkte Ron net iets te hard om echt geloofwaardig te zijn.

Harry stapte in bed en dacht aan de wedstrijd. Het was ongelooflijk frustrerend geweest om vanaf de zijlijn te moeten toekijken. Hij was onder de indruk geweest van Ginny's prestatie, maar wist dat hij de Snaai eerder te pakken had kunnen krijgen als hij had meegespeeld... op een gegeven moment had de Snaai bij de enkel van Kolk gezweefd en als Ginny toen niet had geaarzeld, had ze misschien nog een overwinning voor Griffoendor uit het vuur kunnen slepen.

Omber had een paar rijen onder Harry en Hermelien gezeten. Ze had zich verscheidene keren omgedraaid en hem aangekeken, met haar brede paddenmond opgerekt in een glimlach die naar Harry's idee puur leedvermaak uitstraalde. Als hij eraan terugdacht, kookte hij weer van woede, maar na een paar minuten herinnerde hij zich dat hij voor het slapen gaan eigenlijk iedere emotie uit zijn geest moest bannen, zoals Sneep aan het eind van elke Occlumentieles herhaalde.

Hij probeerde het wel, maar de gedachte aan Sneep en Omber maakte zijn gevoel van onrecht en wrok juist groter, zodat hij alleen nog aan zijn intense afkeer voor hen kon

denken. Langzaam maakte het gesnurk van Ron plaats voor een trage, diepe ademhaling. Het duurde een stuk langer voor Harry in slaap viel; zijn lichaam was doodmoe, maar pas na een hele tijd schakelden ook zijn gedachten zich uit.
Hij droomde dat Marcel en professor Stronk door de Kamer van Hoge Nood walsten terwijl professor Anderling doedelzak speelde. Hij keek een tijdje vrolijk toe, en besloot vervolgens om de andere leden van de SVP te zoeken.
Toen hij de kamer verliet stond hij echter niet tegenover het tapijt van Barnabas de Onbenullige, maar tegenover een toorts in een wandhouder. Langzaam keek hij naar links. Daar, aan het eind van de raamloze stenen gang, bevond zich een egaal zwarte deur. Met toenemende opwinding liep Harry naar de deur. Hij had het gevoel dat hij deze keer eindelijk geluk zou hebben en de deur open zou weten te krijgen... toen hij op een meter afstand was, zag hij met een schok dat aan de rechterkant een flauw streepje blauw licht gloeide... de deur stond op een kier... hij stak zijn hand uit om hem open te duwen en Ron stootte een keihard, doordringend, onvervalst gesnurk uit en Harry schrok wakker, met zijn hand uitgestrekt in het donker om een deur open te maken die zich op honderden kilometers afstand bevond.
Teleurgesteld maar ook schuldbewust liet hij zijn hand weer zakken. Hij wist dat hij de deur eigenlijk niet had mogen zien, maar hij was zo vreselijk nieuwsgierig naar wat zich erachter

bevond dat hij onwillekeurig een beetje boos was op Ron... had hij die snurk nog maar één minuut kunnen uitstellen...
Toen ze de volgende ochtend de Grote Zaal binnenkwamen, arriveerden ook net de postuilen. Hermelien was niet de enige die gretig op haar Ochtendprofeet wachtte; vrijwel iedereen hoopte op meer nieuws over de ontsnapte Dooddoeners. Ze waren nog steeds niet gepakt, ondanks het feit dat ze door vele mensen zouden zijn gesignaleerd. Hermelien gaf de postuil een Knoet en sloeg de krant open, terwijl Harry sinaasappelsap inschonk. Hij had het hele jaar maar één klein briefje gehad en toen de eerste uil met een plof voor hem neerstreek, dacht hij dat die een vergissing had gemaakt.
'Wie zoek je?' vroeg hij. Hij schoof op zijn gemak zijn sinaasappelsap onder de snavel van de uil vandaan en boog zich voorover, zodat hij de naam en het adres van de ontvanger kon lezen:

Harry Potter
Grote Zaal
Zweinstein

Fronsend wilde hij de brief losmaken, maar voor hij dat kon doen streken er nog drie, vier, vijf uilen fladderend naast de eerste neer. De uilen gingen in de boter staan en stootten het zout om terwijl ze probeerden voor te dringen en Harry als

eerste hun brief te geven.
'Wat moet dat voorstellen?' vroeg Ron verbluft, iedereen aan de tafel van Griffoendor keek toe hoe er nog eens zeven uilen landden tussen de eerste zes, krassend en krijsend en met flapperende vleugels.
'Harry!' zei Hermelien ademloos. Ze stak haar handen in de gevederde massa en pakte een kerkuil die een lang, cilindervormig pakje bij zich had. 'Ik denk dat ik weet wat het is - maak eerst dit open!'
Harry scheurde het bruine pakpapier los en er viel een strak opgerold exemplaar van het maartnummer van De Kibbelaar in zijn hand. Hij rolde het uit en zag zijn eigen gezicht schaapachtig grijnzen op de omslag. Dwars over de foto stond in grote rode letters:

EINDELIJK! HARRY POTTER VERTELT: DE WAARHEID OVER HIJ DIE NIET GENOEMD MAG WORDEN EN DE NACHT WAAROP IK HEM ZAG TERUGKEREN

'Mooi hè?' zei Loena, die naar de tafel van Griffoendor was geslenterd en zich tussen Fred en Ron op de bank perste. 'Hij is gisteren uitgekomen en ik heb papa gevraagd of hij je een gratis exemplaar wilde sturen.
Ik denk dat dit,' ze gebaarde naar de vele uilen die zich op tafel verdrongen, 'brieven van lezers zijn.'

'Ja, dat dacht ik ook al,' zei Hermelien gretig. 'Harry, vind je het erg als we -?'
'Ga je gang,' zei Harry enigszins verbijsterd
. Ron en Hermelien begonnen enveloppen open te scheuren.
'Deze is van een vent die denkt dat je knetter bent,' zei Ron na een blik op zijn brief. 'Nou ja...'
'En deze is van een vrouw die je aanraadt om een goede Schokspreuktherapie te volgen in het St. Holisto,' zei Hermelien teleurgesteld. Ze verfrommelde de tweede brief.
'Maar deze is beter.' Harry liet zijn blik over een lange brief van een heks uit Ierland gaan. 'Hè, ze schrijft dat ze me gelooft!'
'Deze weet het nog niet,' zei Fred, die ook enthousiast brieven openmaakte. 'Hij schrijft dat je niet als een gek op hem overkomt, maar dat hij eigenlijk ook niet wil geloven dat Jeweetwel terug is, en daarom niet goed weet wat hij moet denken. Allemachtig, wat een verspilling van perkament.'
'Hier heb ik nog iemand die je hebt overtuigd, Harry!' zei Hermelien opgewonden. 'Na uw kant van het verhaal te hebben gelezen, dringt de conclusie zich op dal de Ochtendprofeet u zeer onbehoorlijk behandeld heeft... ik wil niet graag geloven dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden is teruggekeerd, maar ben nu niettemin van mening dat u de waarheid spreekt... O, dit is fantastisch!'

'Weer eentje die denkt dat je gek bent,' zei Ron, die een prop over zijn schouder gooide,'... maar deze schrijft dat je haar overtuigd hebt en dat ze je een echte held vindt - ze heeft zelfs een foto bijgesloten - wauw!'

'Wat is hier aan de hand?' zei een gemaakt lieve, meisjesachtige stem.

Harry keek op, met zijn handen vol enveloppen. Professor Omber stond achter Fred en Loena en haar uitpuilende paddenogen staarden naar de massa's uilen en brieven. Achter haar keken ook veel leerlingen gretig toe.

'Waarom hebt u zo veel brieven, meneer Potter?' vroeg ze.

'Is dat nu ook al een misdaad?' zei Fred luid. 'Post krijgen?'

'Voorzichtig, meneer Wemel, of u krijgt strafwerk,' zei Omber. 'Nou, meneer Potter?'

Harry aarzelde, maar hij besefte dat hij het niet geheim kon houden; het was slechts een kwestie van tijd voordat Omber een exemplaar van De Kibbelaar onder ogen zou krijgen.

'Ik krijg veel post omdat ik een interview heb gegeven,' zei Harry. 'Over wat me vorig jaar in juni is overkomen.'

Om de een of andere reden keek hij even naar de Oppertafel terwijl hij dat zei. Harry had het merkwaardige gevoel dat Perkamentus een seconde eerder nog naar hem had gekeken, maar nu was hij druk in gesprek met professor Banning.

'Een interview?' herhaalde Omber. Haar stem werd nog

dunner en hoger. 'Wat bedoelt u daarmee?'
. 'Ik bedoel dat een verslaggever me vragen stelde en dat ik die beantwoord heb,' zei Harry.'Kijk' Hij gooide haar zijn exemplaar van De Kibbelaar toe. Ze ving het op en staarde naar de omslag. Op haar bleke, pafferige gezicht verschenen lelijke, paarsrode vlekken. 'Wanneer heeft dit interview plaatsgevonden?' zei ze. Haar stem beefde een beetje.
'De laatste keer dat we in Zweinsveld waren,' zei Harry.
Omber keek hem ziedend van woede aan. Het tijdschrift trilde in haar stompe vingers.
'Dat is dan ook meteen de laatste keer dat u in Zweinsveld bent geweest, meneer Potter,' fluisterde ze. 'Hoe durft u... hoe kon u...' Ze haalde diep adem. 'Ik heb keer op keer geprobeerd u duidelijk te maken dat u niet mag liegen, maar blijkbaar is de boodschap nog niet tot u doorgedrongen. Vijftig punten aftrek voor Griffoendor en opnieuw een week nablijven!'
Ze beende met grote passen weg met De Kibbelaar tegen haar borst gedrukt. Veel leerlingen volgden haar met hun ogen.
Halverwege de ochtend hingen overal in de school plotseling enorme aankondigingen, niet alleen op de prikborden in de leerlingenkamers, maar ook in de gangen en lokalen.

UIT NAAM VAN DE HOOG-INQUISITEUR VAN

ZWEINSTEIN
Iedere leerling die in het bezit blijkt te zijn van het tijdschrift De Kibbelaar wordt onmiddellijk van school gestuurd.
Het bovenstaande is in overeenstemming met Onderwijsdecreet Nummer 27
Was getekend: Dorothea Johanna Omber, Hoog-Inquisiteur

Om de een of andere reden grijnsde Hermelien steeds breed als ze zo'n poster zag.
'Wat is daar zo leuk aan?' vroeg Harry.
'O Harry, snap je het dan niet?' fluisterde Hermelien. 'Door je interview te verbieden, heeft Omber ervoor gezorgd dat werkelijk iedere leerling op school het zal willen lezen!'
En blijkbaar had Hermelien gelijk. Aan het eind van de dag had Harry nergens ook maar een snippertje van De Kibbelaar gezien, maar schenen vrijwel alle leerlingen het interview uit hun hoofd te kennen. Harry hoorde hen erover fluisteren terwijl ze in de rij stonden voor een lokaal; er werd over gepraat tijdens het middageten en achter in de klas, en Hermelien vertelde dat het zelfs op de meisjestoiletten hét onderwerp van gesprek was geweest, toen ze even naar de wc was gegaan voor ze naar Oude Runen moest.
'Toen ze me zagen werd ik bestookt met vragen. Ze weten natuurlijk dat ik jou ken,' zei Hermelien met glanzende ogen tegen Harry. 'Ik denk dat ze je nu geloven, Harry! Volgens mij

zijn ze eindelijk overtuigd!'
Intussen patrouilleerde professor Omber door de school. Ze hield willekeurig leerlingen aan en eiste dat ze lieten zien wat ze in hun zakken en schooltassen hadden; Harry wist dat ze op zoek was naar exemplaren van De Kibbelaar, maar de leerlingen waren haar een paar stappen voor. De pagina's met Harry's interview waren zo behekst dat het uittreksels uit schoolboeken leken als iemand anders ze bekeek, of veranderden in blanco perkament als de eigenaar ze niet las. Al gauw kende iedereen op school het interview.
Uiteraard mochten de leraren niets over het interview zeggen, aangezien dat verboden was door Onderwijsdecreet Nummer 26, maar desondanks lieten ze blijken hoe ze erover dachten. Professor Stronk gaf Griffoendor twintig punten toen Harry haar een gieter aanreikte; een breed glimlachende professor Banning drukte hem na Bezweringen een doos piepende Suikermuizen in handen, zei 'Sst!' en liep haastig weg, en professor Zwamdrift barstte tijdens Waarzeggerij in hysterisch gesnik uit en wist de verbijsterde leerlingen en een uiterst afkeurende Omber te melden dat Harry toch geen vroegtijdige dood zou sterven, maar juist stokoud zou worden, het tot Minister van Toverkunst zou schoppen en twaalf kinderen zou krijgen.
Maar Harry was vooral blij toen Cho hem de volgende dag aanschoot terwijl hij op weg was naar Gedaanteverwisselingen.

Voor hij wist wat er gebeurde, pakte ze zijn hand en fluisterde in zijn oor: 'Het spijt me echt vreselijk. Dat interview was zo dapper... ik moest er gewoon van huilen.'
Harry vond het jammer dat hij haar nog meer tranen had laten vergieten, maar hij was ook dolblij dat het weer goed was tussen hen en nog blijer toen ze hem vlug even op zijn wang kuste voor ze doorliep. En ongelooflijk genoeg gebeurde er iets net zo prettigs zodra hij bij het lokaal van Gedaanteverwisselingen arriveerde: Simon verliet de rij en liep naar Harry toe.
'Ik wilde even zeggen dat ik je geloof,' zei hij, al durfde hij Harry nog niet aan te kijken en staarde hij naar diens linkerknie. 'En ik heb een kopie van dat interview naar m'n moeder gestuurd.'
Als er nog iets nodig was om Harry's vreugde compleet te maken, was het wel de reactie van Malfidus, Korzel en Kwast. Hij zag ze later op de dag met elkaar smoezen in de bieb, samen met een schriel ventje dat volgens Hermelien Theodoor Noot heette. Ze keken naar Harry toen hij de planken afzocht naar boeken over Gedeeltelijke Verdwijning: Kwast liet dreigend zijn knokkels knakken en Malfidus smiespelde een ongetwijfeld rancuneuze opmerking tegen Korzel. Harry wist heel goed waarom ze zich zo gedroegen: hij had hun vaders ervan beschuldigd dat ze Dooddoeners waren.

'En het mooiste is dat ze je niet kunnen tegenspreken, omdat ze niet mogen toegeven dat ze het interview gelezen hebben!' fluisterde Hermelien vol leedvermaak toen ze de bibliotheek weer verlieten.
Als klap op de vuurpijl vertelde Loena tijdens het avondeten dat er nog nooit zo snel een nummer van De Kibbelaar uitverkocht was geweest.
'Pa laat het herdrukken!' zei ze opgewonden tegen Harry, met uitpuilende ogen. 'Hij kan het gewoon niet geloven! Hij zegt dat mensen dit blijkbaar nóg interessanter vinden dan Kreukelhoornige Snottifanten!'
Die avond was Harry de grote held in de leerlingenkamer van Griffoendor. Fred en George hadden heel gedurfd een Vergrotingsspreuk uitgesproken over de omslag van De Kibbelaar en die aan de muur gehangen, zodat Harry's reusachtige hoofd neerkeek op de festiviteiten en af en toe met donderende stem dingen riep als 'DE MENSEN VAN HET MINISTERIE ZIJN MAFKETELS' of 'ZAK IN DE MEST, OMBER'. Hermelien kon het niet waarderen; ze zei dat ze zich niet kon concentreren en ging ten slotte uit irritatie vroeg naar bed. Ook Harry moest toegeven dat de poster na een paar uur niet meer zo grappig was, vooral toen de spraakspreuk bijna was uitgewerkt en zijn stem met steeds grotere tussenpozen en op steeds hogere toon alleen nog losse woordjes riep als 'MEST' en 'OMBER'. Hij kreeg er

zelfs hoofdpijn van, en ook zijn litteken begon weer te prikken. Ondanks het teleurgestelde gekreun van de vele leerlingen om hem heen, die wilden dat hij voor de zoveelste keer over zijn interview zou vertellen, kondigde hij aan dat hij vroeg naar bed ging.

De slaapzaal was nog leeg. Harry liet zijn hoofd even tegen het koele glas van het raam naast zijn bed rusten; dat verzachtte de pijn in zijn litteken. Hij kleedde zich uit, stapte in bed en hoopte vurig dat zijn hoofdpijn zou overgaan. Hij voelde zich ook een beetje misselijk. Hij rolde zich op zijn zij, deed zijn ogen dicht en viel vrijwel meteen in slaap...

Hij stond in een donkere kamer met dichte gordijnen, die verlicht werd door een enkele kandelaar. Zijn handen klemden zich om de rugleuning van de stoel die voor hem stond. Zijn vingers waren lang en wit, alsof hij jarenlang niet buiten was geweest, en staken als grote witte spinnen af tegen het donkere fluweel van de stoel.

Voor de stoel, in de lichtkring van de kaarsen, knielde een man in een zwart gewaad.

'Blijkbaar ben ik slecht geadviseerd,' zei Harry met een hoge, kille stem die trilde van woede.

'Heer, ik smeek u om vergiffenis,' kraste de man die geknield op de grond zat. Zijn achterhoofd glansde in het kaarslicht en hij leek te beven.

'Het is jouw schuld niet, Ravenwoud,' zei Harry met zijn kille,

wrede stem.
Hij liet de stoel los, liep naar de man die trillend ineengedoken op de grond zaten bleef vlak voor hem staan, net buiten de lichtkring. Harry keek van veel grotere hoogte op de man neer dan hij gewend was.
'Weet je het absoluut zeker, Ravenwoud?' vroeg Harry.
'Ja, Heer, ja... tenslotte - tenslotte werkte ik vroeger op het Departement...'
'Arduin zei dat Pais het mee kon nemen.'
'Pais had het onmogelijk kunnen meenemen, Meester... Pais wist heel goed dat dat onmogelijk was... dat is ongetwijfeld de reden waarom hij zich zo verzette tegen de Imperiusvloek van Malfidus...'
'Sta op, Ravenwoud,' fluisterde Harry.
In zijn haast om te gehoorzamen viel de knielende man bijna om. Zijn gezicht was pokdalig; de littekens staken scherp af in het kaarslicht. Zelfs toen hij stond, was dat nog met een ronde rug, alsof hij een halve buiging maakte. Hij keek doodsbang naar Harry op.
'Je hebt er goed aan gedaan om me dit te vertellen,' zei Harry. 'Blijkbaar heb ik maanden verspild aan nutteloze plannen... maar dat doet er niet toe... we beginnen van voren af aan. Heer Voldemort is je zijn dank verschuldigd, Ravenwoud...'
'Heer... ja, Heer,' bracht Ravenwoud er moeizaam uit. Zijn stem was schor van opluchting.

'Ik heb je hulp nodig. Ik wil alle informatie die je me kunt geven.'
'Uiteraard, Heer, uiteraard... wat u maar wilt...'
'Goed... je kunt gaan. Stuur Arduin naar binnen.'
Ravenwoud schuifelde buigend achteruit en verdween door een deur.
Toen hij alleen was in de donkere kamer, keerde Harry zich naar de muur. Een gebarsten spiegel, gevlekt van ouderdom, hing in de schaduw. Harry liep ernaartoe. Zijn spiegelbeeld doemde steeds groter en helderder op uit de duisternis... een gezicht dat witter was dan een schedel... rode ogen met spleetvormige pupillen...'NEEEEEEEEE!'
'Wat?' riep een stem van dichtbij.
Harry maaide wild om zich heen, raakte verstrikt in de gordijnen rond zijn bed en viel op de grond. Even wist hij niet waar hij was; hij was ervan overtuigd dat het witte, schedelachtige gezicht zou opdoemen uit het donker. Toen zei Rons stem in zijn oor:
'Gedraag je nou even niet als een maniak, dan kan ik je losmaken!'
Ron rukte de gordijnen open en Harry staarde hem in het maanlicht aan. Hij lag plat op zijn rug en een withete pijn sneed door zijn litteken. Ron had kennelijk net naar bed willen gaan; hij had zijn gewaad al half uit.
'Is er weer iemand aangevallen?' vroeg Ron. Hij trok Harry

met een ruk overeind, is het pa weer? Is het die slang?'
'Nee - iedereen is in orde -' hijgde Harry. Zijn voorhoofd leek in brand te staan. 'Nou... Arduin niet... die zit in de nesten... hij heeft hem verkeerde informatie gegeven... Voldemort is woedend...'
Harry kreunde en zakte trillend op zijn bed. Hij wreef over zijn litteken.
'Maar Ravenwoud gaat hem helpen... hij zit weer op het goede spoor...'
'Waar heb je het over?' vroeg Ron angstig. 'Bedoel je... heb je Jeweetwel zonet gezien?' 'Ik was Jeweetwel,' zei Harry. Hij strekte in het donker zijn handen uit en hield ze voor zijn gezicht, om te controleren of zijn vingers niet meer lang en lijkbleek waren. 'Hij was samen met Ravenwoud, een van de Dooddoeners die uit Azkaban is ontsnapt. Ravenwoud zei dat Pais het niet gedaan kon hebben.'
'Wat niet?'
'Iets meenemen... hij zei dat Pais geweten zou hebben dat hij dat niet kon... Pais was onder de invloed van de Imperiusvloek... ik geloof dat de vader van Malfidus die over hem had uitgesproken.'
'Hebben ze Pais behekst zodat hij iets zou meenemen?' zei Ron.
'Maar - Harry, dat is vast -'
'Het wapen,' zei Harry, die Rons zin afmaakte. 'Ja, dat weet ik.'

De deur van de slaapzaal ging open en Daan en Simon kwamen binnen. Harry ging vlug liggen. Hij wilde niet de indruk wekken dat er weer iets bijzonders was gebeurd, net nu Simon niet meer geloofde dat Harry gestoord was.
Ron deed alsof hij water inschonk uit de kan op zijn nachtkastje en hield zijn hoofd vlakbij dat van Harry. 'Zei je dat je Jeweetwel was?' fluisterde hij.
'Ja,' zei Harry zacht.
Ron nam een veel te grote slok water; Harry zag het over zijn kin lopen en op zijn borst druipen.
'Harry,' zei hij terwijl Daan en Simon luidruchtig met elkaar praatten en hun gewaad uittrokken, 'nu moet je het echt vertellen aan -'
'Ik moet niemand iets vertellen,' zei Harry kortaf. 'Ik zou dit niet gezien hebben als ik goed was geweest in Occlumentie. Ik moet dit soort dingen buitensluiten. Dat willen ze graag.'
Met 'ze' bedoelde hij Perkamentus. Hij rolde zich op zijn zij, met zijn rug naar Ron, en na een tijdje hoorde hij Rons matras piepen toen die ook ging liggen. Harry's litteken begon te branden; hij beet in zijn kussen, zodat hij het niet zou uitschreeuwen. Ergens, wist hij, werd Arduin bestraft.
Harry en Ron wachtten de volgende ochtend tot de pauze voordat ze het aan Hermelien vertelden; ze wilden er zeker van zijn dat niemand hen kon afluisteren. In hun gebruikelijke hoekje van de koele, winderige binnenplaats

vertelde Harry haar alles wat hij zich kon herinneren van de droom, tot in de kleinste details. Toen hij was uitgesproken, zweeg Hermelien even. Ze keek met haast pijnlijke intensiteit naar Fred en George aan de andere kant van de binnenplaats. Ze waren allebei hoofdloos en verkochten toverhoeden van onder hun mantel.

'Dus daarom hebben ze hem vermoord,' zei ze zacht, terwijl ze haar blik eindelijk losscheurde van de tweeling. 'Toen Pais probeerde het wapen te stelen, is er iets met hem gebeurd. Waarschijnlijk wordt het wapen, of de omgeving ervan, beschermd door verdedigingsspreuken, zodat niemand het kan aanraken. Daarom lag hij in het St. Holisto. Hij was totaal in de war en kon niet meer praten. Maar weten jullie nog wat de Heler zei? Hij begon langzaam beter te worden. En dat konden ze natuurlijk niet riskeren. Ik bedoel, door de schok van wat er met hem gebeurde toen hij het wapen aanraakte, werd de Imperiusvloek waarschijnlijk opgeheven. Als hij zijn stem eenmaal terug had, zou hij kunnen uitleggen wat hij gedaan had en voor wie hij het wapen had moeten stelen. Het was natuurlijk kinderspel voor Lucius Malfidus om hem te vervloeken. Hij komt vrijwel dagelijks op het Ministerie.'

'Hij was er zelfs tijdens mijn hoorzitting,' zei Harry. 'In de - wacht eens even...' zei hij langzaam. 'Ik zag hem in de gang die naar het Departement van Mystificatie leidt! Rons vader zei dat hij waarschijnlijk wilde uitzoeken hoe mijn hoorzitting was

afgelopen, maar stel dat -'
'Severijn!' zei Hermelien geschokt.
'Pardon?' zei Ron verbouwereerd.
'Severijn Zonderland!' zei Hermelien ademloos. 'Gearresteerd omdat hij een deur wilde forceren! Ik wil wedden dat Lucius Malfidus hem ook vervloekt heeft op de dag dat jij hem zag, Harry! Severijn had toch de onzichtbaarheidsmantel van Dolleman? Stel dat hij die deur bewaakte en dat niemand hem kon zien, maar dat Malfidus hem hoorde bewegen - of dacht dat er iemand was - of gewoon de Imperiusvloek uitsprak voor het geval er iemand op wacht stond? Zodra Severijn weer de kans had - waarschijnlijk toen het opnieuw zijn beurt was om de wacht te houden - probeerde hij het Departement binnen te dringen en het wapen te stelen voor Voldemort - hè, doe niet zo stom, Ron -, maar hij werd betrapt en naar Azkaban gestuurd...'
Ze keek naar Harry.
'Zei Ravenwoud tegen Voldemort hoe hij het wapen te pakken kon krijgen?'
'Ik heb niet het hele gesprek gehoord, maar zo klonk het wel,' zei Harry. 'Ravenwoud werkte vroeger op het Ministerie... misschien moet hij het nu proberen van Voldemort.'
Hermelien knikte, nog steeds in gedachten verzonken. Opeens zei ze: 'Maar eigenlijk had je dit helemaal niet mogen zien, Harry.'

'Wat?' zei hij verbluft.
'Je hoort eigenlijk te leren hoe je je geest moet afsluiten voor dit soort zaken,' zei Hermelien streng.
'Weet ik,' zei Harry. 'Maar -'
'Nou, ik denk dat we gewoon moeten vergeten wat je gezien hebt,' zei Hermelien kordaat. 'En van nu af aan moet je beter je best doen bij Occlumentie.'
Naarmate de week vorderde, werd het er allemaal niet beter op: Harry kreeg nog twee 'D's' voor Toverdranken; hij was bloednerveus omdat Hagrid misschien ontslagen zou worden en hij kon de droom waarin hij Voldemort was geweest niet uit zijn hoofd zetten - al sprak hij er niet meer over met de anderen; hij wilde niet dat Hermelien hem nog eens de les zou lezen. Hij wenste vurig dat hij er met Sirius over kon praten, maar dat was onmogelijk en dus probeerde hij de hele zaak zo diep mogelijk in zijn gedachten weg te stoppen.
Helaas waren zelfs zijn diepste gedachten niet meer de veilige plek die ze ooit geweest waren.
'Sta op, Potter.'
Een paar weken na zijn droom over Ravenwoud zat Harry voor de zoveelste keer geknield in Sneeps kamer en probeerde hij helder na te denken. Hij was voor de zoveelste keer gedwongen geweest om een stroom van vroege herinneringen, waarvan hij de meeste allang vergeten was, opnieuw te ondergaan. De meeste betroffen vernederingen

die Dirk en zijn vrienden hem hadden aangedaan op de lagere school.
'Die laatste herinnering,' zei Sneep. 'Wat was dat?'
'Weet ik niet,' zei Harry, die vermoeid overeind krabbelde. Het kostte hem steeds meer moeite om afzonderlijke herinneringen te onderscheiden in de vloedgolf van beelden en geluiden die Sneep losmaakte. 'Bedoelt u toen m'n neef me probeerde te dwingen om in het toilet te gaan staan?'
'Nee,' zei Sneep zacht, ik bedoel de herinnering aan een man die knielt in een donkere kamer...'
'Dat is... niets,' zei Harry.
Sneeps zwarte ogen keken hem doordringend aan. Harry herinnerde zich dat Sneep gezegd had dat oogcontact cruciaal was bij Legilimentie.
Hij knipperde met zijn ogen en wendde vlug zijn blik af.
'Hoe komen die man en die kamer in jouw hoofd, Potter?' vroeg Sneep.
'Het -' zei Harry, die alle kanten uit keek, behalve naar Sneep. 'Het was - gewoon een droom.'
'Een droom?' herhaalde Sneep.
Er viel een stilte. Harry staarde naar een grote dode kikker die in een pot met paarse vloeistof dreef.
'Je weet toch waarom we hier zijn, Potter?' zei Sneep zacht en dreigend. 'Je weet toch waarom ik mijn avonden opoffer aan dit vervelende karweitje?'

'Ja,' zei Harry stijfjes.
'Zeg nog eens waarom, Potter.'
'Om mij Occlumentie te leren,' zei Harry, die nu woedend naar een dode paling keek.
'Inderdaad, Potter. En ondanks je geringe verstandelijke vermogens -' Harry keek nu wel even naar Sneep en haatte hem '- had ik verwacht dat je na twee maanden wel enige vorderingen zou hebben gemaakt. Hoe vaak heb je nog meer over de Heer van het Duister gedroomd?'
'Alleen die ene keer,' loog Harry.
'Is het niet zo,' zei Sneep, die zijn donkere ogen half dichtkneep, 'is het niet zo dat je in wezen geniet van die visioenen en dromen, Potter? Voel je je daardoor niet bijzonder en belangrijk?'
'Nee,' zei Harry getergd. Hij klemde zijn vingers stevig om zijn toverstok.
'Dat is maar goed ook, Potter,' zei Sneep koeltjes, 'want je bent niet bijzonder en ook niet belangrijk. Het is niet jouw taak om erachter te komen wat de Heer van het Duister tegen zijn Dooddoeners zegt.'
'Nee - dat is uw taak, nietwaar?' beet Harry hem toe.
Hij had dat niet willen zeggen; hij had het er per ongeluk uitgeflapt omdat hij zo kwaad was. Ze staarden elkaar enkele ogenblikken aan en Harry was ervan overtuigd dat hij te ver was gegaan, maar toen Sneep antwoord gaf, was dat met een

merkwaardige, haast zelfvoldane uitdrukking.
'Inderdaad, Potter,' zei hij met fonkelende ogen. 'Dat is mijn taak.
Goed, als je klaar bent, proberen we het nog een keer.'
Hij hief zijn toverstok op: 'Een - twee - drie - Legilimensi' Honderd Dementors zweefden over het meer op het schoolterrein... Harry's gezicht vertrok van concentratie... ze kwamen steeds dichterbij... hij zag de donkere leegtes onder hun kappen... maar hij zag ook Sneep, die Harry strak aankeek en zachtjes mompelde... om de een of andere reden werd Sneep steeds duidelijker en de Dementors juist vager... Harry hief zijn eigen toverstok op.
'Protego.' Sneep wankelde - zijn toverstok schoot omhoog en was niet langer op Harry gericht - en plotseling wemelde het in Harry's hoofd van herinneringen die niet de zijne waren: een man met een haakneus schreeuwde tegen een angstig ineengedoken vrouw, terwijl een donkerharig jongetje huilde in een hoek... een tiener met vettig haar zat eenzaam op zijn donkere slaapkamer, richtte zijn toverstok op het plafond en schoot vliegen neer... een meisje lachte toen een schriele jongen op een zwiepende bezem probeerde te klimmen 'GENOEG!'
Het was alsof Harry een harde duw tegen zijn borst kreeg; hij deed wankelend een paar stappen achteruit, botste tegen de planken aan de muur en hoorde iets breken. Sneep trilde een

beetje en was lijkbleek. De achterkant van Harry's gewaad was nat. Een van de potten achter hem was gebroken toen hij tegen de plank stootte; het slijmerige, geprepareerde ding in de pot tolde rond in de snel weglopende vloeistof.
'Reparo,' siste Sneep en de pot was onmiddellijk weer heel. 'Nou, Potter... dat was absoluut een verbetering...' Lichtjes hijgend zette Sneep de Hersenpan recht. Aan het begin van de les had hij daarin weer een gedeelte van zijn gedachten opgeborgen, en het was alsof hij wilde controleren of ze er nog waren. 'Ik kan me niet herinneren dat ik je heb gezegd om een Schildspreuk te gebruiken... maar hij werkte wel...'
Harry zei niets; het leek hem veiliger om zijn mond te houden. Hij wist zeker dat hij zojuist was doorgedrongen in Sneeps herinneringen en taferelen uit diens jeugd had gezien. Het was een verontrustende gedachte dat het kleine jongetje dat had staan huilen terwijl zijn ouders ruzie maakten, nu voor hem stond en hem met zo'n intense afkeer aankeek.
'We proberen het nog een keer,' zei Sneep.
Harry voelde een vlaag van angst; hij had het idee dat hij nu zou moeten boeten voor wat er zojuist gebeurd was. Ze stelden zich weer op met het bureau tussen hen in. Harry had het gevoel dat het hem deze keer veel meer moeite zou kosten om zijn hoofd leeg te maken.
'Ik tel tot drie,' zei Sneep, en hij hief zijn toverstok op. 'Een - twee -' Voor Harry er klaar voor was en zijn gedachten kon

uitschakelen riep Sneep al: 'Legilimens!'
Hij flitste door de gang die naar het Departement van Mystificatie leidde, langs fakkels en kale stenen muren- de zwarte deur werd steeds groter; hij ging zo snel dat hij ertegenaan zou botsen; hij was nog maar op een meter afstand en zag opnieuw dat dunne streepje vaag blauw licht. De deur vloog open! Eindelijk was hij binnen, in een ronde kamer met zwarte muren en een zwarte vloer, verlicht door kaarsen met blauwe vlammen. Hij zag nog meer deuren - hij moest verder, maar welke deur moest hij nemen -?
'POTTER!'
Harry deed zijn ogen open. Hij lag plat op de grond, maar wist niet hoe hij daar gekomen was; hij hijgde alsof hij werkelijk door de hele gang naar het Departement van Mystificatie was gehold, alsof hij werkelijk door de zwarte deur naar binnen was gesprint en die ronde kamer had ontdekt.
'Wat had dat te betekenen?' zei Sneep, die vlak naast hem stond. Hij was woedend.
'Ik... ik weet het niet,' zei Harry, en dat was waar. Hij stond op. Hij had een bult op zijn achterhoofd doordat hij op de grond was gevallen en hij voelde zich koortsig. 'Ik heb dat nooit eerder gezien... ik bedoel, ik heb vaker over die deur gedroomd... maar hij is nog nooit opengegaan...'
'Je doet niet genoeg je best!'
Om de een of andere reden leek Sneep nog bozer dan een

paar minuten geleden, toen Harry in zijn geheugen was doorgedrongen.
'Je bent lui en laks, Potter! Geen wonder dat de Heer van het Duister -' 'Weet u wat ik me afvraag, meneer?' zei Harry, die weer kwaad werd.
'Waarom u Voldemort steeds de Heer van het Duister noemt? Volgens mij doen alleen Dooddoeners dat.'
Sneep deed woedend zijn mond open - en op dat moment hoorden ze ergens een vrouw gillen. Sneep keek abrupt omhoog en staarde naar het plafond.
'Wat krijgen we -?' mompelde hij.
Harry hoorde een gedempt tumult, dat uit de richting van de hal kwam. Sneep keek hem fronsend aan.
'Heb je op weg naar beneden iets ongewoons gezien, Potter?'
Harry schudde zijn hoofd. Boven hen gilde de vrouw opnieuw. Met zijn toverstok in de aanslag liep Sneep met grote passen naar de deur, en verdween uit het gezicht. Harry aarzelde even en volgde hem. Het gegil kwam inderdaad uit de hal en werd steeds luider toen Harry de stenen trap op rende. Boven aan de trap zag hij dat de hal uitpuilde van de mensen; bijna alle leerlingen die in de Grote Zaal hadden zitten eten, waren komen kijken wat er aan de hand was en anderen verdrongen zich op de marmeren trap. Harry wrong zich tussen een groepje lange Zwadderaars door en zag dat de toeschouwers een grote kring vormden. Sommigen leken

geschokt, anderen zelfs bang. Professor Anderling stond recht tegenover Harry aan de andere kant van de hal; het leek wel of het tafereel haar een beetje misselijk maakte.
Professor Zwamdrift stond midden in de hal, met haar toverstok in haar ene hand en een lege sherryfles in de andere. Ze zag er stapelgek uit: haar haar piekte aan alle kanten, haar bril stond schuin op haar neus zodat één oog vergroot werd en het andere niet, en haar ontelbare sjaals en omslagdoeken hingen schots en scheef om haar schouders, zodat het leek alsof ze begon te rafelen. Twee grote hutkoffers lagen naast haar, eentje ondersteboven, alsof ze de trap waren afgegooid. Professor Zwamdrift staarde met grote angstogen naar iets wat Harry niet kon zien, maar wat zich blijkbaar onder aan de trap bevond.
'Nee!' krijste ze. 'NEE! Dit kan niet gebeuren... dat kan niet... ik weiger het te accepteren!'
'Had u het niet zien aankomen?' zei een hoog, meisjesachtig stemmetje met een ondertoon van onverholen leedvermaak. Harry deed een stap naar rechts en zag dat Zwamdrift naar professor Omber staarde. 'Ik weet dat u zelfs het weer van morgen nauwelijks kunt voorspellen, maar u moet toch beseft hebben dat uw armzalige prestaties tijdens mijn inspecties en het gebrek aan enige vooruitgang uw ontslag onvermijdelijk maakten?'
'Dat m-mag niet!' brulde professor Zwamdrift. De tranen

stroomden van onder haar jampotglazen over haar wangen. 'U m-mag me niet ontslaan! Ik w-werk hier al zestien jaar! Z-zweinstein is m-mijn thuis!'

'Zweinstein was uw thuis,' zei professor Omber. Tot Harry's walging krulde haar brede paddenmond om in een voldane glimlach, terwijl professor Zwamdrift onbedwingbaar snikkend op een van haar hutkoffers neerzakte. 'Tot de Minister van Toverkunst een uur geleden uw Bevel tot Ontslag ondertekende. En zoudt u nu zo vriendelijk willen zijn om het kasteel te verlaten? U vormt een gênant spektakel.'

Maar Omber bleef gretig en vol vals genoegen toekijken terwijl professor Zwamdrift dol van verdriet rilde en kreunde en heen en weer wiegde op haar hutkoffer. Harry hoorde een gesmoorde snik en keek om. Belinda en Parvati huilden allebei zachtjes, met hun armen om elkaar heen. Opeens klonken er voetstappen. Professor Anderling maakte zich los uit de menigte, liep naar professor Zwamdrift en klopte haar stevig op haar rug, terwijl ze een grote zakdoek uit haar gewaad haalde.

'Kom, kom, Sybilla... kalmeer een beetje... snuit je neus... het is niet zo erg als je denkt... je hoeft Zweinstein niet te verlaten...'

'Is het werkelijk, professor Anderling?' zei Omber ijzig en ze deed een paar stappen in haar richting. 'En op wiens gezag durft u dat te beweren?'

'Op het mijne,' zei een zware stem.
De eiken voordeuren waren opengegaan en de leerlingen gingen haastig opzij toen Perkamentus in de deuropening verscheen. Harry had geen flauw idee wat hij buiten had uitgevoerd, maar er was iets indrukwekkends aan zijn lange gestalte die zich aftekende tegen het nevelige duister. Hij liet de deuren wijd open staan en liep met grote passen door de kring van toeschouwers naar professor Zwamdrift, die trillend en betraand op haar koffer zat met professor Anderling naast zich.
'Uw gezag, professor Perkamentus?' zei Omber met een onaangenaam lachje, 'Ik ben bang dat u de situatie niet helemaal begrijpt. Ik heb hier -' ze haalde een opgerold perkament uit haar gewaad '- een Bevel tot Ontslag, ondertekend door mijzelf en de Minister van Toverkunst. Volgens de bepalingen van Onderwijsdecreet Nummer 23 is de Hoog-lnquisiteur van Zweinstein bevoegd tot het inspecteren, voorwaardelijk schorsen en ontslaan van iedere docent die naar haar inzicht - mijn inzicht, met andere woorden - niet voldoet aan de maatstaven die het Ministerie van Toverkunst hanteert. Ik heb besloten dat professor Zwamdrift schromelijk tekortschiet en haar daarom ontslagen.'
Tot Harry's verbazing bleef Perkamentus glimlachen. Hij keek naar professor Zwamdrift, die nog steeds gesmoord snikkend op haar hutkoffer zat en zei: 'U hebt natuurlijk

gelijk, professor Omber. Als Hoog-Inquisiteur hebt u het volste recht om mijn docenten te ontslaan. U hebt echter niet het recht om ze weg te sturen uit het kasteel. Ik ben bang,' zei hij met een beleefd buiginkje, 'dat die bevoegdheid nog steeds is voorbehouden aan het schoolhoofd, en het is mijn wens dat professor Zwamdrift op Zweinstein blijft wonen.'
Professor Zwamdrift stootte een schril lachje uit, waarin ook een snik doorklonk.
'Nee - nee, ik g-ga wel, Perkamentus! Ik v-ver-verlaat Zweinstein en z-zoek mijn geluk elders -'
'Nee,' zei Perkamentus scherp. 'Ik wil dat je blijft, Sybilla.'
Hij wendde zich tot professor Anderling.
'Zoudt u Sybilla weer naar boven willen brengen, professor?'
'Natuurlijk,' zei Anderling. 'Vooruit, Sybilla, opstaan...'
Professor Stronk maakte zich haastig los uit de menigte en pakte professor Zwamdrift bij haar andere arm. Samen loodsten ze haar langs Omber naar de marmeren trap. Professor Banning kwam ook vlug aanlopen. Hij hief zijn toverstok op en piepte: 'Locomotor hutkoffers.' De koffers van professor Zwamdrift rezen omhoog en zweefden de trap op, gevolgd door professor Banning. Professor Omber staarde roerloos naar Perkamentus, die nog steeds minzaam glimlachte. 'En wat,' zei ze op een fluistertoon die overal in de hal hoorbaar was, 'wilde u met haar doen zodra ik een nieuwe docent Waarzeggerij heb benoemd die haar kamers nodig zal

hebben?'
'O, dat lijkt me geen probleem,' zei Perkamentus vriendelijk, ik heb namelijk al een nieuwe leraar Waarzeggerij benoemd, en die neemt liever zijn intrek op de begane grond.'
'Hebt u een nieuwe leraar benoemd?' riep Omber schril. 'Mag ik u eraan herinneren, professor Perkamentus, dat volgens Onderwijsdecreet Nummer 22 -'
'- het Ministerie het recht heeft om een capabele kandidaat te benoemen, als - en alleen als - het schoolhoofd er zelf niet in slaagt die te vinden,' zei Perkamentus. 'Maar gelukkig ben ik daar deze keer wel in geslaagd. Mag ik even voorstellen?'
Hij keerde zich naar de open voordeuren, waar de nachtelijke nevel nu door naar binnen dreef. Harry hoorde hoefgetrappel. Er ging een geschokt geroezemoes door de hal en de leerlingen die het dichtst bij de deuren stonden gingen nog verder achteruit. Sommigen struikelden zelfs in hun haast om de nieuwkomer ruim baan te geven. Uit de nevel doemde een gezicht op dat Harry één keer eerder had gezien, op een donkere, gevaarlijke nacht in het Verboden Bos; witblond haar en verbluffend blauwe ogen; het hoofd en de romp van een man op het lichaam van een gevlekt paard.
'Dit is Firenze,' zei Perkamentus opgewekt tegen een verbijsterde Omber, ik denk dat u hem heel capabel zult vinden.'

Hoofdstuk 27

DE CENTAUR EN DE KLIKSPAAN

'Je vindt het nu zeker wel jammer dat je geen Waarzeggerij meer hebt, hè Hermelien?' zei Parvati met een zelfvoldane grijns.
Ze zaten aan het ontbijt, twee dagen nadat professor Zwamdrift was ontslagen. Parvati krulde haar wimpers rond haar toverstok en bestudeerde het effect in de bolle kant van haar lepel. Ze zouden die ochtend voor het eerst les krijgen van Firenze.
'Nee hoor,' zei Hermelien onverschillig. Ze las de Ochtendprofeet. 'Ik ben nooit zo gek op paarden geweest.'
Ze sloeg een pagina om en liet haar blik over de artikelen gaan.
'Hij is een centaur, geen paard!' zei Belinda geschokt.
'Een beeldschone centaur...' zuchtte Parvati.
'Hij heeft in elk geval wel vier benen,' zei Hermelien koeltjes. 'En ik dacht dat jullie het zo erg vonden dat Zwamdrift weg was?'
'Dat is ook zo!' verzekerde Belinda haar. 'We zijn bij haar op bezoek geweest. We hadden een bos narcissen meegenomen

- niet de trompetterende soort die Stronk kweekt, maar mooie bloemen.'
'Hoe is het met haar?' vroeg Harry.
'Niet zo best, het arme mens,' zei Belinda vol medeleven. 'Ze huilde en zei dat ze liever voorgoed wegging dan in één kasteel te wonen met Omber. Nou, dat kan ik heel goed begrijpen. Omber was echt vreselijk tegen haar, hè?'
'Ik heb zo'n vermoeden dat Omber nog veel vreselijker gaat worden,' zei Hermelien duister.
'Onmogelijk,' zei Ron, die een grote portie eieren met spek naar binnen werkte. 'Ze kan niet erger worden dan ze nu al is.'
'Let maar op. Ze zint vast op wraak nu Perkamentus een nieuwe leraar heeft benoemd zonder eerst met haar te overleggen,' zei Hermelien. Ze vouwde haar krant dicht. 'En zeker omdat het een halfmens is. Zagen jullie haar kijken toen Firenze binnenkwam?'
Na het ontbijt ging Hermelien naar Voorspellend Rekenen en volgden Harry en Ron Parvati en Belinda naar de hal, op weg naar Waarzeggerij.
'Gaan we niet naar de Noordertoren?' vroeg Ron verbaasd toen Parvati langs de marmeren trap liep.
Parvati keek schamper achterom.
'Zie je Firenze die ladder al opklimmen? We zitten nu in lokaal 11. Dat stond gisteren op het prikbord.'
Lokaal 11 was op de begane grond, in een gang tegenover de

Grote Zaal. Harry wist dat het maar sporadisch werd gebruikt en daardoor de nogal verwaarloosde sfeer had van een opbergkast of voorraadkamer. Hij was dan ook met stomheid geslagen toen hij en Ron naar binnen stapten en ze zich midden in een bos bevonden.
'Wat krijgen we -?'
De vloer van het lokaal was met veerkrachtig mos bedekt en stond vol bomen; hun bebladerde takken strekten zich uit over het plafond en de ramen, zodat schuin invallende zonnestralen de ruimte vulden met zachte groene lichtspikkels. De leerlingen die er al waren zaten op de bemoste vloer, met hun rug tegen boomstammen of rotsblokken en hun armen over elkaar of om hun knieën. Iedereen leek nogal nerveus. In het midden van het lokaal, op een plek waar geen bomen groeiden, stond Firenze.
'Harry Potter,' zei hij. Hij stak zijn hand uit toen Harry binnenkwam.
'O - hallo,' zei Harry. Hij gaf Firenze een hand en de centaur keek hem aan met zijn verbluffend blauwe ogen, maar glimlachte niet. 'Eh - leuk om je weer te zien.'
'Insgelijks,' zei de centaur, die zijn witblonde hoofd boog. 'Het was voorbestemd dat we elkaar zouden weerzien.'
Harry zag een vage, hoefvormige blauwe plek op Firenze's borst. Toen hij zich omdraaide en tussen de andere leerlingen wilde gaan zitten, zag hij dat iedereen hem vol

ontzag aankeek. Blijkbaar waren ze diep onder de indruk van het feit dat hij een kennis was van Firenze, die ze nogal intimiderend schenen te vinden. Toen de deur dicht was en de laatste leerling op een boomstronk naast de prullenmand was gaan zitten, gebaarde Firenze naar het lokaal.
'Professor Perkamentus is zo vriendelijk geweest om ons dit lokaal, dat veel op mijn natuurlijke leefomgeving lijkt, ter beschikking te stellen,' zei hij zodra iedereen stil was. Ik had jullie liever lesgegeven in het Verboden Bos, dat -tot maandag -mijn thuis was... maar dat kan nu niet meer.'
'Neemt u me niet kwalijk - eh - meneer -' zei Parvati ademloos en ze stak haar hand op,'- maar waarom niet? We zijn al eerder in het bos geweest, met Hagrid. We zijn echt niet bang!'
'Het gaat niet om jullie moed,' zei Firenze, 'maar om mijn eigen positie. Ik kan niet terugkeren naar het Verboden Bos. Mijn kudde heeft me verbannen.'
'Kudde?' zei Belinda verward en Harry wist dat ze aan koeien dacht. 'Wat-o!' Langzaam begon er iets bij haar te dagen. 'Zijn jullie dan met meer dan één?' zei ze verbijsterd.
'Heeft Hagrid jullie gefokt, net als de Terzielers?' vroeg Daan gretig.
Firenze draaide zijn hoofd langzaam om en keek naar Daan, die besefte dat hij iets heel misplaatsts had gezegd.
'Ik wilde niet - ik bedoelde - het spijt me,' zei hij gesmoord.

'Centauren zijn niet de knechten of huisdieren van mensen,' zei Firenze kalm. Even viel er een stilte en toen stak Parvati haar hand weer op.
'Meneer... waarom hebben de andere centauren u verbannen?'
'Omdat ik bereid was voor professor Perkamentus te werken,' zei Firenze. 'Dat zien ze als verraad aan onze soort.'
Harry herinnerde zich hoe de centaur Ban Firenze bijna vier jaar geleden had uitgescholden omdat hij Harry op zijn rug in veiligheid had gebracht; hij had hem een 'ordinaire muilezel' genoemd. Hij vroeg zich af of het Ban was geweest die Firenze tegen zijn borst had geschopt.
'Laten we beginnen,' zei Firenze. Hij zwiepte met zijn lange, blonde staart, hief zijn hand op naar het bladerdek boven hun hoofd en liet hem langzaam weer zakken. Het licht in het lokaal doofde, zodat het was alsof ze in de schemering op een open plek in het bos zaten, en er verschenen sterren op het plafond. Er klonken veel o's en a's en Ron zei duidelijk hoorbaar: 'Wauw!'
'Ga op je rug liggen,' zei Firenze met zijn kalme stem, 'en observeer de sterrenhemel. Daarin staat, voor wie het lezen kan, het lot van onze soorten geschreven.'
Harry strekte zich uit op de grond en staarde naar het plafond. Een fonkelende rode ster scheen op hem neer.
'Ik weet dat jullie met Astronomie de namen van de planeten

en hun manen hebben geleerd,' zei Firenze, 'en dat jullie het pad dat de sterren aan de hemel volgen in kaart hebben gebracht. De centauren hebben in de loop der eeuwen die bewegingen ontraadseld. Uit onze bevindingen blijkt dat we soms een glimp opvangen van de toekomst in de hemel boven ons -'

Parvati stak haar hand op terwijl ze op haar rug lag. 'Professor Zwamdrift heeft astrologie met ons gedaan!' zei ze opgewonden. 'Mars betekent ongelukken en brandwonden, en als Mars een hoek vormt met Saturnus, zoals nu -' ze tekende met haar vinger een rechte hoek in de lucht - 'moeten mensen extra voorzichtig zijn met hete dingen -'

'Dat,' zei Firenze bedaard, 'is menselijke flauwekul.'

Parvati's hand viel slap neer.

'Onbeduidende brandblaartjes, onbenullige menselijke ongelukjes,' zei Firenze. Zijn hoeven dreunden op de bemoste bosgrond. 'Wat het grotere heelal betreft zijn die net zo onbelangrijk als het gedraaf van mieren. De bewegingen van de planeten hebben er geen enkele invloed op.'

'Professor Zwamdrift -' begon Parvati gekwetst en verontwaardigd.

'- is een mens,' zei Firenze. 'En ziet daarom alles vertroebeld, door de beperkingen van jullie soort.'

Harry draaide zijn hoofd een beetje om en keek naar Parvati. Ze was diep beledigd, net als verscheidene andere leerlingen.

'Misschien heeft Sybilla Zwamdrift Gezien. Dat weet ik niet,' vervolgde Firenze, en Harry hoorde zijn staart zwiepen terwijl hij heen en weer liep. 'Maar ze verdoet haar tijd voornamelijk met de zelfgenoegzame onzin die mensen waarzeggerij noemen. Ik ben hierom jullie de wijsheid van de centauren bij te brengen, die neutraal en onpersoonlijk is. Wij observeren de hemel, op zoek naar de grote getijden van goed en kwaad die zich daar soms aftekenen. Het kan tien jaar duren voor we zeker weten wat we zien.'
Firenze wees op de rode ster boven Harry.
'Al een decennium wijzen alle tekenen erop dat de tovergemeenschap slechts een korte periode van rust beleeft tussen twee oorlogen. Mars, de aankondiger van de strijd, schijnt helder aan de hemel, en dat betekent dat het geweld binnenkort weer zal losbarsten. Hoe lang dat nog duurt, proberen de centauren vast te stellen door bepaalde bladeren en kruiden te verbranden en de rook en de vlammen te observeren...'
Het was de merkwaardigste les die Harry ooit had meegemaakt. Ze verbrandden inderdaad salie en malve op de vloer van het lokaal en moesten van Firenze bepaalde vormen en symbolen zoeken in de penetrante dampen, maar hij vond het blijkbaar niet erg dat niet één leerling die tekens kon zien. Hij zei dat mensen daar vrijwel nooit aanleg voor hadden, dat centauren er jaren over deden om een zekere vaardigheid te

ontwikkelen en besloot met de mededeling dat het dwaas zou zijn om al te veel vertrouwen te stellen in die voortekens, omdat zelfs centauren ze soms verkeerd interpreteerden. Hij was totaal anders dan alle menselijke leraren die Harry ooit had gehad. Hij vond het blijkbaar niet zo belangrijk om hen te leren wat hij wist; hij wilde hen vooral duidelijk maken dat niets voor honderd procent zeker was, ook de kennis van de centauren niet.

'Hij houdt wel een heleboel slagen om de arm, hè?' zei Ron zacht terwijl ze hun vuurtje uitmaakten, 'Ik bedoel, ik zou best wat meer willen weten over de oorlog die ons te wachten staat.'

Op de gang ging de bel en iedereen schrok; Harry was totaal vergeten dat ze nog in het kasteel waren en was ervan overtuigd dat ze zich in het Verboden Bos bevonden. De leerlingen schuifelden een beetje verdwaasd naar buiten.

Net toen Harry en Ron de anderen wilden volgen riep Firenze: 'Harry Potter. Ik wil je even spreken.'

Harry draaide zich om. De centaur deed een paar stappen in zijn richting. Ron aarzelde.

'Je mag blijven,' zei Firenze tegen Ron. 'Maar doe de deur dicht.'

Ron deed haastig wat hem gezegd werd.

'Harry Potter, jij bent toch een vriend van Hagrid?' zei de centaur.

'Ja,' zei Harry.

'Waarschuw hem dan uit mijn naam. Zijn poging is mislukt. Hij kan hem beter opgeven.'
'Zijn poging is mislukt?' herhaalde Harry niet-begrijpend.
'En hij kan hem beter opgeven,' zei Firenze knikkend. 'Ik zou Hagrid liever zelf waarschuwen, maar ik ben verbannen - het zou onverstandig zijn om te dicht in de buurt van het Verboden Bos te komen. Hagrid heeft al genoeg problemen zonder dat daar ook nog eens een veldslag tussen centauren bij komt.'
'Maar-wat probeert Hagrid dan te doen?' vroeg Harry nerveus.
Firenze keek hem onbewogen aan.
'Hagrid heeft me onlangs een grote dienst bewezen,' zei hij, 'en bovendien respecteer ik hem al heel lang vanwege zijn zorg voor alle levende wezens. Ik zal zijn geheim niet verraden. Maar hij moet bij zinnen worden gebracht. Zijn poging is mislukt. Zeg hem dat, Harry Potter. Tot ziens.'
De blijdschap die Harry had gevoeld na zijn interview met De Kibbelaar was allang verdwenen. Toen een grijze maand maart overging in een regenachtige aprilmaand, leek zijn leven weer één aaneenschakeling van zorgen en problemen te zijn geworden.
Omber was bij alle lessen Verzorging van Fabeldieren aanwezig, zodat het Harry de grootste moeite kostte om de waarschuwing van Firenze aan Hagrid door te geven.
Hij slaagde daar uiteindelijk in door net te doen alsof hij zijn

exemplaar van Fabeldieren &Waar Ze Te Vinden vergeten was en na de les gauw terug te gaan.
Toen Harry de boodschap van Firenze doorgaf, keek Hagrid hem met zijn opgezwollen, bont en blauwe ogen aan en leek hij even uit het veld geslagen, maar toen vermande hij zich.
'Firenze is een prima vent,' zei hij bruusk, 'maar nu kletst ie effe uit z'n nek.
Die poging verloopt juist hartstikke goed.' 'Hagrid, wat voer je toch in je schild?' vroeg Harry.
'Je moet voorzichtig zijn.
Omber heeft Zwamdrift al ontslagen en als je het mij vraagt, wil ze nog een paar leraren de laan uit sturen.
Als je iets doet wat eigenlijk niet mag -' 'D'r zijn wel belangrijkere dingen dan je baantje houden,' zei Hagrid, maar zijn handen trilden en hij liet een bak vol Knarlkeutels op de grond vallen.
'Maak je over mijn geen zorgen, Harry.
En ga nou maar gauw terug naar 't kasteel, ja?' Harry had geen keuze: hij liet Hagrid de keutels opvegen waarmee de vloer bezaaid was en sjokte neerslachtig terug naar het kasteel.
Intussen kwamen de SLIJMBAL-examens steeds dichterbij, zoals de leraren en Hermelien hen onophoudelijk voorhielden.
Alle vijfdejaars leden aan stress, maar Hannah Albedil kreeg als eerste een Sussapje toegediend door madame Plijster,

nadat ze tijdens Kruidenkunde in tranen was uitgebarsten en had gesnikt dat ze te stom was om ooit examen te kunnen doen en het liefst meteen van school wilde.
Harry dacht dat hij zonder de lessen van de SVP heel erg ongelukkig zou zijn geweest.
Hij had soms het gevoel dat hij alleen nog leefde voor de uren die ze doorbrachten in de Kamer van Hoge Nood.
Hij moest daar weliswaar ook hard werken, maar tegelijkertijd genoot hij enorm en was hij geweldig trots op de vorderingen die de anderen maakten.
Harry vroeg zich af hoe Omber zou reageren als alle leden van de SVP 'Uitmuntend' haalden voor hun SLIJMBAL Verweer tegen de Zwarte Kunsten.
Ze waren nu eindelijk met de Patronusbezwering begonnen, Iedereen had die dolgraag willen oefenen, al wees Harry hen erop dat het heel wat anders was om een Patronus te produceren in een felverlicht vertrek, waar niemand hen bedreigde, dan wanneer ze oog in oog stonden met zoiets als een Dementor.
'O, doe toch niet zo flauw,' zei Cho vrolijk tijdens hun laatste les voor de paasvakantie.
Ze keek hoe haar zilveren Patronus, in de vorm van een zwaan, door de Kamer van Hoge Nood zweefde.
'Ze zijn zo mooi!' 'Ze hoeven niet mooi te zijn; ze moeten je beschermen,' zei Harry geduldig.

'Eigenlijk hebben we een Boeman nodig; zo heb ik het ook geleerd.
Ik moest een Patronus oproepen terwijl de Boeman deed alsof hij een Dementor was -' 'Maar dat is echt eng!' zei Belinda.
Er spoten zilveren dampwolkjes uit de punt van haar toverstok.
'En-het-lukt-me-nog-steeds-niet!' voegde ze er boos aan toe.
Marcel had ook problemen.
Zijn ogen waren half dichtgeknepen van concentratie, maar er kringelde alleen wat ijle zilveren rook uit zijn toverstok.
'Je moet aan iets gelukkigs denken,' hield Harry hem voor.
'Ik doe m'n best,' zei Marcel neerslachtig.
Hij deed zo zijn best dat zijn ronde gezicht glom van het zweet.
'Harry, volgens mij lukt het!' schreeuwde Simon, die door Daan was meegenomen voor zijn allereerste bijeenkomst van de SVP.
'Kijk - o het is weer weg...maar het was iets harigs, Harry!' Hermeliens Patronus, een glanzend zilveren otter, sprong vrolijk om haar heen.
'Ze zijn inderdaad best leuk, hè?' zei ze met een liefdevolle blik op haar Patronus.
De deur van de Kamer van Hoge Nood ging open en weer dicht.

Harry keek wie er binnengekomen was, maar zag niemand.
Pas na enkele seconden besefte hij dat de leerlingen bij de deur plotseling stil waren.
Het volgende moment voelde hij iemand aan zijn gewaad trekken, in de buurt van zijn knie.
Hij keek omlaag en zag tot zijn verbijstering Dobby de huis-elf, die hem aankeek van onder zijn gebruikelijke acht wollen mutsen.
'Hallo, Dobby!' zei hij.
'Wat doe je - wat is er?' De ogen van de elf waren groot van angst en hij beefde.
De leden van de SVP die het dichtst bij Harry stonden deden er het zwijgen toe; iedereen keek naar Dobby.
De Patronussen die sommige leerlingen hadden opgeroepen vielen in een zilveren mist uiteen, waardoor het opeens veel donkerder leek in de kamer.
'Harry Potter, meneer...' piepte de elf, trillend van top tot teen, 'Harry Potter, meneer...Dobby komt u waarschuwen...maar de huis-elfen mogen er eigenlijk niet over praten...' Hij rende met zijn hoofd vooruit recht op de muur af.
Harry had ervaring met Dobby's neiging tot zelfkastijding en probeerde hem te grijpen, maar Dobby's acht wollen mutsen vingen de klap op en hij stuiterde gewoon terug.
Hermelien en een paar andere meisjes slaakten kreten van

angst en medeleven.
'Wat is er, Dobby?' vroeg Harry.
Hij pakte het armpje van de elf, om hem tegen te houden als hij zich weer pijn zou willen doen.
'Harry Potter...ze...ze...' Dobby sloeg zichzelf keihard op zijn neus met zijn vrije vuist.
Die greep Harry ook vlug vast.
'Wie bedoel je met "ze", Dobby?' Maar hij dacht dat hij dat al wist: maar één 'ze' kon zo'n angst opwekken.
De elf keek hem aan, een beetje scheel van de pijn, en fluisterde geluidloze woorden.
'Omber?' vroeg Harry vol afgrijzen.
Dobby knikte en probeerde met zijn hoofd tegen Harry's knie te beuken.
Harry hield hem op een armlengte afstand.
'Wat is er met Omber? Dobby - ze weet toch niet van - van ons - van de SVP?' Hij las het antwoord op het ontdane gezicht van de huis-elf.
Omdat Harry zijn handen vasthield, probeerde Dobby zichzelf te schoppen en viel hij op de grond.
'Komt ze eraan?' vroeg Harry zacht.
Dobby jammerde het uit en roffelde hard met zijn voeten op de vloer.
'Ja, Harry Potter, ja!' Harry kwam overeind en keek naar de roerloze, doodsbange leerlingen, Iedereen staarde naar de

spartelende huis-elf.
'WAAR WACHTEN JULLIE OP?' brulde Harry.
'LOPEN!' Iedereen sprintte tegelijk naar de uitgang.
Even zaten de leerlingen klem in de deuropening; toen holden ze naar buiten.
Harry hoorde hen door de gangen rennen en hij hoopte dat ze zo verstandig zouden zijn om niet meteen naar hun slaapzalen te hollen.
Het was pas tien voor negen; als ze gewoon hun toevlucht zochten in de bibliotheek of de Uilenvleugel, die allebei dichterbij waren 'Kom op, Harry!' schreeuwde Hermelien vanuit de menselijke prop in de deuropening.
Harry greep Dobby, die nog steeds pogingen deed om zichzelf ernstig letsel toe te brengen, rende met de elf in zijn armen naar de deuren sloot zich achter aan de groep aan.
'Dobby - dit is een bevel - ga naar de keuken waar de andere elfen zijn, en als Omber vraagt of je me gewaarschuwd hebt, lieg je en zeg je nee!' zei Harry.
'En ik verbied je om jezelf pijn te doen!'voegde hij eraan toe.
Eindelijk waren ze op de gang; hij zette de elf neer en sloeg de deur dicht.
'Dank u, Harry Potter!' piepte Dobby en hij sprintte weg.
Harry keek naar links en rechts; de andere leerlingen maakten zich zo snel uit de voeten dat hij aan beide einden van de gang alleen nog een glimp opving van wapperende

gewaden.
Harry holde naar rechts; iets verderop was een jongens-wc en als hij die kon bereiken, kon hij doen alsof hij daar de hele tijd was geweest 'AAARGH!' Iets greep hem bij zijn enkels en hij maakte een spectaculaire smak; hij gleed bijna twee meter door op zijn buik voor hij eindelijk tot stilstand kwam.
Achter hem lachte iemand.
Hij draaide zich om en zag Malfidus, die zich verborgen had gehouden in een nis onder een lelijke, draakvormige vaas.
'Struikelspreuk, Potter!' zei hij.
'Hè, professor - PROFESSOR! Ik heb er een te pakken!' Omber kwam de hoek om, buiten adem maar met een opgetogen glimlach.
'Potter!' zei ze bijna juichend toen ze Harry op de grond zag liggen.
'Uitstekend, Draco, uitstekend.
Echt heel goed - vijftig punten voor Zwadderich! Ik neem het nu wel over...opstaan, Potter!' Harry krabbelde overeind en keek Malfidus en Omber vuil aan.
Hij had Omber nog nooit zo blij zien kijken.
Haar vingers sloten zich als een bankschroef om Harry's arm en ze zei met een brede grijns tegen Malfidus: 'Probeer er nog meer te vinden, Draco.
Zeg dat de anderen in de bibliotheek moeten zoeken - iedereen die buiten adem is - en op de toiletten, juffrouw

Park controleert de meisjes-wc's wel- en jij,' zei ze met haar zachtste en meest dreigende stem tegen Harry terwijl Malfidus wegliep, 'jij gaat mee naar het schoolhoofd, Potter.' Binnen een paar minuten waren ze bij de stenen waterspuwer.
Harry vroeg zich af hoeveel anderen waren betrapt.
Hij dacht aan Ron - mevrouw Wemel zou hem vermoorden - en hoe Hermelien zich zou voelen als ze van school werd gestuurd voor ze haar SLIJMBALLEN had gehaald.
En het was Simons eerste bijeenkomst geweest...en Marcel begon juist met sprongen vooruit te gaan...
'Ballonbruisbal,' zei Omber zangerig; de spuwer sprong opzij, de muur spleet open en ze stapten op de bewegende stenen wenteltrap.
Toen ze bij de glanzende deur met de klopper in de vorm van een griffioen waren, nam Omber niet de moeite om te kloppen maar ging direct naar binnen, met haar hand nog steeds stevig om Harry's arm.
De kamer was vol mensen.
Perkamentus zat sereen achter zijn bureau met de toppen van zijn lange vingers tegen elkaar.
Professor Anderling stond stokstijf achter hem en keek uiterst gespannen.
Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst, wipte naast het haardvuur op zijn tenen op en neer en was kennelijk uiterst tevreden met wat er gebeurde; Romeo Wolkenveldt

en een tovenaar met een hard gezicht en stekeltjeshaar die Harry niet kende, stonden als bewakers aan weerszijden van de deur.
Bij de muur zag hij Percy Wemel, sproeterig, bebrild en opgewonden.
Hij had een ganzenveer en een dikke rol perkament in zijn handen en was blijkbaar gereed om aantekeningen te maken.
De portretten van de oude schoolhoofden deden deze keer niet alsof ze sliepen.
Ze waren allemaal klaarwakker en keken naar wat zich in de kamer afspeelde.
Een paar glipten vlug andere lijsten binnen en fluisterden met hun buren.
Harry rukte zijn arm los toen de deur achter hem en Omber dichtviel.
Cornelis Droebel keek hem vol rancuneuze voldoening aan.
'Wel, wel,' zei hij.
'Wel, wel, wel...' Harry reageerde met de vuilste blik waartoe hij in staat was.
Zijn hart bonsde wild, maar zijn gedachten waren merkwaardig koel en helder.
'Hij was op de terugweg naar de toren van Griffoendor!' zei Omber.
Harry hoorde een weerzinwekkende opwinding in haar stem; hetzelfde hardvochtige genoegen waarmee ze had toegekeken

toen professor Zwamdrift hysterisch huilde in de hal.
'Draco Malfidus heeft hem te pakken gekregen.' 'Werkelijk?' zei Droebel goedkeurend.
'Dat moet ik tegen Lucius zeggen.
Nou, Potter...je weet zeker wel waarom je hier bent?' Harry had willen antwoorden met een volmondig en uitdagend 'ja': hij had zijn mond al open en het woord al half gevormd toen hij Perkamentus zag.
Perkamentus keek hem niet rechtstreeks aan - hij staarde naar een punt boven zijn schouder - maar Harry zag hem haast onmerkbaar zijn hoofd schudden.
Halverwege bedacht Harry zich.
'J - nee.' 'Pardon?' zei Droebel.
'Nee,' zei Harry resoluut.
'Je weet níét waarom je hier bent?' 'Nee,' herhaalde Harry.
Droebel keek vol ongeloof van Harry naar professor Omber.
Harry gebruikte dat korte moment van onachtzaamheid om opnieuw een blik te werpen op Perkamentus, die een minuscuul knikje gaf en heel flauwtjes knipoogde.
'Dus je hebt geen flauw idee,' zei Droebel met een stem die droop van het sarcasme, 'waarom professor Omber je hierheen heeft gebracht? Je bent je er niet van bewust dat je het schoolreglement hebt overtreden?' 'Het schoolreglement?' zei Harry.
'Nee.' 'Of de decreten van het Ministerie?' vroeg Droebel

boos.
'Niet dat ik weet,' zei Harry bedaard.
Zijn hart bonsde nog steeds verwoed.
Alleen al het feit dat de bloeddruk van Droebel pijlsnel steeg, was bijna reden genoeg om hem voor te liegen, maar Harry verwachtte niet dat die leugens hem zouden redden; als iemand de SVP aan Omber had verraden, kon hij, als leider, net zo goed meteen zijn koffers pakken.
'Dus je wist niet dat er op deze school een illegale organisatie is ontdekt?' zei Droebel.
Zijn stem was gesmoord van woede.
'Nee,' zei Harry, die onschuldig en verbaasd probeerde te kijken, al lukte dat niet al te best.
'Misschien maken we meer vorderingen als ik onze informante haal, Minister,' zei Omber gladjes.
'Ja, ja, doe dat,' zei Droebel knikkend.
Hij keek Perkamentus venijnig aan toen Omber de kamer verliet.
'Er gaat tenslotte niets boven een goede getuige, nietwaar Perkamentus?' 'Helemaal niets, Cornelis,' zei Perkamentus met een knikje.
Een paar minuten gebeurde er niets en keek niemand elkaar aan, maar toen ging de deur open en kwam Omber binnen.
Ze had Marina bij zich, de vriendin van Cho.
Marina hield haar handen voor haar gezicht.

'Kalm maar, liefje.
Je hoeft niet bang te zijn,' zei Omber zacht en ze klopte Marina op haar rug.
'Alles komt goed.
Je hebt juist gehandeld.
De Minister is heel tevreden over je.
Hij zal tegen je moeder zeggen dat je een braaf meisje bent geweest.
Marina's moeder,' zei ze met een blik op Droebel, 'is madame Elsdonk van het Departement van Magisch Transport, afdeling Haardrooster - ze heeft ons geholpen om de haarden van Zweinstein te bewaken.' 'Mooi zo, mooi zo,' zei Droebel joviaal.
'Zo moeder, zo dochter, hè? Nou, kom op, meisje, niet zo verlegen! Laat maar horen wat je te - wel driedubbele donderdraken!' Toen Marina haar hoofd ophief, sprong Droebel geschrokken achteruit en stapte hij bijna in het haardvuur.
Hij stampte vloekend op de zoom van zijn smeulende mantel.
Marina jammerde en trok haar gewaad op tot aan haar ogen, maar iedereen had al gezien dat haar gezicht ontsierd werd door massa's paarse pukkels, die dwars over haar wangen en neus het woord 'KLIKSPAAN' vormden.
'Denk nou niet steeds aan je puistjes, liefje,' zei Omber

ongeduldig.
'Haal je gewaad voor je mond weg en zeg tegen de Minister -' Maar Marina slaakte opnieuw een gesmoorde kreet en schudde haar hoofd.
'Goed, dom kind, dan doe ik het wel,' beet Omber haar toe.
Ze toverde haar suikerzoete glimlach weer te voorschijn en zei: 'Kort na etenstijd kwam juffrouw Elsdonk naar mijn kamer en zei dat ze me iets te vertellen had.
Als ik meeging naar een geheime kamer op de zevende verdieping, die ook wel bekendstond als de Kamer van Hoge Nood, zou ik iets aantreffen wat ik heel interessant zou vinden.
Ik stelde nog een paar vragen en ze gaf toe dat daar een soort bijeenkomst zou plaatsvinden.
Helaas sloeg op dat moment de vervloeking toe -' ze gebaarde ongeduldig naar Marina's verborgen gezicht'- en toen ze zichzelf in mijn spiegel zag, raakte ze zo van streek dat ze niets meer wilde zeggen.' 'Nou, het was heel dapper en verstandig van je om naar professor Omber te gaan,' zei Droebel.
Hij keek Marina aan op een manier die hij waarschijnlijk voor vriendelijk en vaderlijk hield.
'Wat gebeurde er tijdens die bijeenkomst? Wat was het doel ervan? Wie waren er allemaal?' Maar Marina wilde niets zeggen; ze schudde alleen haar hoofd, met grote angstogen.
'Hebben we hier geen tegenvloek voor?' vroeg Droebel

ongeduldig aan Omber, en hij gebaarde naar Marina's gezicht. 'Zodat ze vrijuit kan spreken?' 'Die heb ik nog niet kunnen vinden,' gaf Omber met tegenzin toe, en Harry was even heel trots op Hermeliens vervloekingsvermogen.
'Maar het geeft niet; ik kan de rest van het verhaal zelf wel vertellen.
U zult zich herinneren, Minister, dat ik u in oktober al een rapport stuurde waarin ik meldde dat Potter en een aantal medeleerlingen bijeen waren gekomen in de Zwijnskop -' 'En wat hebt u daar voor bewijzen voor?' viel professor Anderling haar in de rede.
'De getuigenis van Willy Windekind, Minerva.
Hij was toevallig ook in de kroeg.
Hij zat weliswaar dik in het verband, maar aan zijn gehoor mankeerde niets,' zei Omber zelfvoldaan.
'Hij hoorde ieder woord dat Potter zei, en kwam vlug naar Zweinstein om dat aan mij te vertellen -' 'O, dus daarom is hij niet vervolgd voor dat gedoe met die brakende toiletten!' zei professor Anderling met opgetrokken wenkbrauwen.
'Dit werpt een heel nieuw licht op ons rechtssysteem!' 'Je reinste corruptie!' bulderde het portret van de dikke tovenaar met de rode neus dat achter het bureau van Perkamentus aan de muur hing.
'In mijn tijd gooide het Ministerie het niet op een akkoordje met kruimeldieven! Nee, meneer, geen sprake van!' 'Dank je,

Fanielje, zo kan het wel weer,' zei Perkamentus zachtjes.
'Het doel van de bijeenkomst,' vervolgde Omber, 'was om de leerlingen in kwestie over te halen zich aan te sluiten bij een illegaal genootschap, dat tot doel had om spreuken en vervloekingen te leren die het Ministerie ongeschikt acht voor de schoolgaande jeugd -' ik denk dat je zult merken dat je het mis hebt, Dorothea,' zei Perkamentus.
Hij keek haar aan over zijn halfronde brilletje, dat halverwege op zijn kromme neus rustte.
Harry staarde hem aan.
Het leek onmogelijk dat Perkamentus hem hier nog uit zou kunnen praten; als Willy Windekind inderdaad alles had gehoord wat hij in de Zwijnskop had gezegd, was hij er gloeiend bij.
'Aha!' zei Droebel, die weer op en neer wipte op zijn tenen.
'Ja, ik wil dolgraag horen wat voor idiote smoes je nu weer hebt verzonnen om Potter uit de problemen te halen.
Ga je gang, Perkamentus, ga je gang - dus Willy Windekind heeft alles gelogen? Of zag hij toevallig Potters tweelingbroertje in de Zwijnskop? Of is de verklaring nog veel eenvoudiger, zoals gewoonlijk, en gaat het alleen maar om het terugdraaien van de tijd, een dode die tot leven is gewekt en een paar onzichtbare Dementors?' Percy Wemel lachte hartelijk.
'Heel grappig, Minister, heel grappig!' Harry had hem graag

een schop gegeven, maar zag tot zijn verbijstering dat Perkamentus ook glimlachte.
'Cornelis, ik ontken niet - en dat geldt ongetwijfeld ook voor Harry dat hij die dag in de Zwijnskop was, en ook niet dat hij mensen probeerde te werven voor een Verweer tegen de Zwarte Kunsten-groep.
Ik wijs er alleen op dat Dorothea ongelijk heeft als ze beweert dat een dergelijke groep op dat moment illegaal was. Je zult je herinneren dat het decreet van het Ministerie dat alle scholierenverenigingen verbood, pas twee dagen na Harry's bijeenkomst in Zweinsveld van kracht werd.
Hij deed in de Zwijnskop dus niets wat niet mocht.' Percy zag eruit alsof hij door een zwaar voorwerp in zijn gezicht geraakt was.
Droebel verstijfde toen hij op zijn tenen stond en zijn mond viel open.
Omber herstelde zich als eerste.
'Dat is allemaal leuk en aardig, professor Perkamentus,' zei ze met haar poeslieve glimlach, 'maar het is inmiddels bijna een halfjaar geleden dat Onderwijsdecreet Nummer 24 van kracht werd.
Misschien was die eerste bijeenkomst nog niet illegaal, maar de bijeenkomsten daarna zeer zeker wel.' 'Tja,' zei Perkamentus, die haar over zijn ineengevlochten vingers beleefd aankeek, 'dat zou inderdaad het geval zijn, als er na

het van kracht worden van het decreet nog bijeenkomsten hadden plaatsgevonden.
Maar hebt u daar enig bewijs voor?' Toen Perkamentus dat zei, hoorde Harry achter zich geritsel en hij dacht even dat Romeo Wolkenveldt iets fluisterde.
Hij had ook kunnen zweren dat hij iets voelde, alsof het tochtte of een vogel met zijn vleugels langs hem heen streek, maar toen hij keek, zag hij niets.
'Bewijs?' herhaalde Omber met haar afgrijselijke, padachtige glimlach.
'Heb je niet geluisterd, Perkamentus? Waarom denk je dat juffrouw Elsdonk hier is?' 'O, kan zij ons vertellen dat er een halfjaar lang bijeenkomsten zijn geweest?' zei Perkamentus met opgetrokken wenkbrauwen.
'Ik dacht dat ze alleen een bijeenkomst had gemeld die vanavond zou plaatsvinden.' 'Juffrouw Elsdonk,' zei Omber, 'vertel hoe lang die bijeenkomsten al gehouden worden.
U kunt gewoon knikken of uw hoofd schudden; daar worden uw puistjes vast niet erger van.
Hebben ze het afgelopen halfjaar regelmatig plaatsgevonden?' Harry kreeg een gruwelijk, hol gevoel in zijn maag.
Hij was erbij: ze waren op een muur van onweerlegbaar bewijsmateriaal gestuit waar zelfs Perkamentus niet omheen kon.
'Gewoon knikken of uw hoofd schudden,' zei Omber tegen

Marina.
'Vooruit, daar wordt de vloek echt niet erger door.' Iedereen keek naar Marina.
Alleen haar ogen waren zichtbaar tussen haar opgetrokken gewaad en haar krullerige pony.
Misschien kwam het door het licht van het haardvuur, maar ze had een merkwaardige, wezenloze blik in haar ogen.
En toen - tot Harry's volslagen verbijstering schudde ze haar hoofd.
Omber keek vlug naar Droebel en vervolgens weer naar Marina.
'Ik geloof dat u de vraag niet begrepen hebt, juffrouw Elsdonk.
Ik vroeg of u het afgelopen halfjaar regelmatig die bijeenkomsten hebt bijgewoond.
Dat is toch zo?' Opnieuw schudde Marina haar hoofd.
'Wat bedoelt u daarmee? Waarom schudt u uw hoofd?' vroeg Omber boos.
'Dat lijkt me vrij duidelijk,' zei professor Anderling bits.
'Gedurende het afgelopen halfjaar hebben er geen geheime bijeenkomsten plaatsgevonden.
Klopt dat, juffrouw Elsdonk?' Marina knikte.
'Maar vanavond was er wel een bijeenkomst!' zei Omber woedend.
'In de Kamer van Hoge Nood! Dat hebt u me zelf verteld,

juffrouw Elsdonk! En Potter was de leider, Potter heeft alles bekokstoofd, Potter - waarom schud je je hoofd, meisje?' 'Nou, als iemand zijn hoofd schudt, bedoelt die persoon meestal "nee",' zei professor Anderling kil.
'Dus tenzij juffrouw Elsdonk een tot nu toe onbekende vorm van gebarentaal gebruikt -' Professor Omber greep Marina bij haar schouders en schudde haar heftig door elkaar.
Meteen sprong Perkamentus overeind, met opgeheven toverstok; Romeo deed een paar passen naar Omber toe en Omber zelf stapte haastig weg bij Marina en zwaaide met haar handen in de lucht, alsof ze ze gebrand had.
'Ik kan niet toestaan dat je mijn leerlingen fysiek mishandelt, Dorothea,' zei Perkamentus, die voor het eerst boos werd.
'Beheers uzelf, professor Omber,' zei Romeo met zijn zware stem.
'U wilt toch niet zelf in de problemen komen?' 'Nee,' zei Omber ademloos, met een blik op Romeo's boomlange gestalte.
'Ik bedoel ja-je hebt gelijk, Wolkenveldt.
Ik-ik verloor even mijn zelfbeheersing.' Marina stond nog op dezelfde plek waar Omber haar had losgelaten.
Ze was blijkbaar niet geschrokken door die plotselinge aanval en ook niet opgelucht dat die voorbij was; ze had haar gewaad nog steeds opgetrokken tot onder haar merkwaardig lege ogen en staarde recht voor zich uit.

Plotseling begon Harry iets te vermoeden, iets wat verband hield met het gefluister van Romeo en het ding dat hij langs had voelen strijken.
'Dorothea,' zei Droebel op de toon van iemand die ergens definitief mee af wil rekenen, 'over die bijeenkomst van vanavond - waarvan we in elk geval zeker weten dat hij heeft plaatsgevonden -' 'Ja,' zei Omber, die zich vermande, 'ja...nou, na de tip van juffrouw Elsdonk begaf ik me direct naar de zevende verdieping, vergezeld door een aantal betrouwbare leerlingen, zodat we de deelnemers aan de bijeenkomst op heterdaad konden betrappen.
Blijkbaar wisten ze van mijn komst, want toen we op de zevende verdieping aankwamen, vluchtten ze alle kanten op.
Gelukkig doet dat er verder niet toe, want ik heb hun namen hier.
Juffrouw Park controleerde op mijn bevel of er iets was achtergebleven in de Kamer van Hoge Nood.
We hadden bewijs nodig en daar zorgde de kamer voor.' Tot Harry's afschuw haalde ze de lijst met namen uit haar zak die Hermelien op de muur van de Kamer van Hoge Nood geprikt had.
Ze gaf hem aan Droebel.
'Zodra ik Potters naam zag, wist ik waarmee we te maken hadden,' zei ze zacht.
'Uitstekend,' zei Droebel.

Er verscheen een glimlach op zijn gezicht.
'Uitstekend, Dorothea.
En...allemachtig...' Hij keek naar Perkamentus, die nog steeds naast Marina stond, met zijn toverstok losjes in zijn hand.
'Zie je hoe ze zich noemen?' zei Droebel.
'De Strijders van Perkamentus!' Perkamentus stak zijn hand uit en pakte het document aan.
Hij keek naar de woorden die Hermelien maanden geleden boven het perkament had gekrabbeld en stond blijkbaar even met zijn mond vol tanden.
Toen keek hij glimlachend op.
'Nou, ik ben erbij,' zei hij simpelweg.
'Wil je een schriftelijke verklaring, Cornelis - of is een bekentenis in aanwezigheid van deze getuigen voldoende?' Harry zag dat Anderling en Romeo elkaar geschrokken aankeken.
Hij begreep niet wat er aan de hand was, en Droebel blijkbaar ook niet.
'Verklaring?' zei Droebel.
'Wat - ik snap niet -?' 'De Strijders van Perkamentus, Cornelis,' zei Perkamentus, die nog steeds glimlachend met de lijst met namen zwaaide.
'Niet de Strijders van Potter.
De Strijders van Perkamentus.' 'Maar - maar -' Plotseling daagde er enig begrip bij Droebel.

Hij deed een stap achteruit, slaakte een geschrokken kreet en sprong weer uit het haardvuur.
'Jij?' fluisterde hij, terwijl hij opnieuw op zijn smeulende mantel stampte.
'Klopt,' zei Perkamentus minzaam.
'Heb jij het allemaal georganiseerd?' 'Inderdaad,' zei Perkamentus.
'En heb jij deze leerlingen gerekruteerd als-als je strijders?' 'Vanavond zou de eerste bijeenkomst zijn,' zei Perkamentus.
'Alleen om te zien of ze geïnteresseerd waren.
Ik besef nu natuurlijk dat het een vergissing was om juffrouw Elsdonk uit te nodigen.' Marina knikte.
Droebel keek van haar naar Perkamentus en zijn borst zwol op.
'Dus je hebt inderdaad tegen mij samengezworen?' bulderde hij.
'Jazeker,' zei Perkamentus opgewekt.
'NEE!' schreeuwde Harry.
Romeo keek hem waarschuwend aan en Anderling sperde dreigend haar ogen open, maar het was plotseling tot Harry doorgedrongen wat Perkamentus van plan was en dat kon hij niet laten gebeuren.
'Nee - professor Perkamentus -!' 'Stil, Harry, of ik ben bang dat je de kamer zult moeten verlaten,' zei Perkamentus kalm.
'Ja, hou je mond, Potter!' blafte Droebel, die met een

mengeling van afschuw en vreugde naar Perkamentus keek.
'Wel, wel, wel - toen ik hierheen kwam, dacht ik dat ik Potter van school zou moeten sturen, maar in plaats daarvan -' 'Heb je de kans om mij te arresteren,' zei Perkamentus glimlachend.
'Het is alsof je een Knoet verliest en een Galjoen terugvindt, nietwaar?' 'Wemel!' riep Droebel, die nu letterlijk trilde van opwinding.
'Wemel, heb je dat allemaal opgeschreven? Alles wat hij gezegd heeft, zijn bekentenis en zo, heb je dat?' 'ja, Minister, ik geloof het wel,' zei Percy gretig.
Zijn neus zat onder de inktspetters, zo snel had hij aantekeningen gemaakt.
'Ook dat hij een leger wil opbouwen om tegen het Ministerie te gebruiken? En dat hij al tijden complotten tegen me smeedt?' 'Ja, Minister, ja, ik heb het allemaal,' zei Percy, die opgetogen zijn aantekeningen doorlas.
'Goed zo,' zei Droebel dol van blijdschap.
'Maak onmiddellijk een kopie van je aantekeningen en stuur die naar de Ochtendprofeet.
Als we een snelle uil gebruiken, halen we de vroege editie nog!' Percy holde de kamer uit en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.
Droebel wendde zich tot Perkamentus.
'Je gaat mee naar het Ministerie, waar je formeel in staat van

beschuldiging zult worden gesteld.
Daarna word je overgebracht naar Azkaban in afwachting van je proces.' 'Aha,' zei Perkamentus kalm.
'Ja, ik was al bang dat we op dat kleine probleem zouden stuiten.' 'Probleem?' zei Droebel.
Zijn stem trilde nog steeds van vreugde.
'Ik zie geen enkel probleem, Perkamentus!' 'Nou, ik helaas wel,' zei Perkamentus verontschuldigend.
'O ja?' 'Kijk - blijkbaar verkeren jullie in de waan dat ik me - hoe is de uitdrukking ook alweer? - zonder verzet zal overgeven.
Helaas ben ik absoluut niet van plan om me zonder verzet over te geven, Cornelis.
Ik heb helemaal geen zin om naar Azkaban te worden gestuurd.
Ik zou natuurlijk kunnen ontsnappen - maar wat een tijdverspilling, en eerlijk gezegd weet ik wel iets leukers.' Het gezicht van Omber werd steeds roder, alsof ze werd volgegoten met kokend water.
Droebel staarde Perkamentus verbluft aan, alsof hij onverwachts een kaakslag had gekregen en nog niet helemaal kon geloven dat het echt gebeurd was.
Hij maakte een gesmoord geluidje en keek toen naar Romeo en de man met het grijze stekeltjeshaar, die als enige nog niets gezegd had.

De man met het grijze haar knikte geruststellend naar Droebel en kwam wat naar voren.
Harry zag zijn hand bijna nonchalant naar de zak van zijn gewaad glijden.
'Doe niet zo dom, Donders,' zei Perkamentus vriendelijk.
'Je bent vast een uitstekende Schouwer - ik kan me herinneren dat je "Uitmuntend" haalde voor al je PUISTEN - maar als je probeert me - eh - met geweld te overmeesteren, zal ik je helaas pijn moeten doen.' Donders knipperde nogal onnozel met zijn ogen.
Hij keek opnieuw naar Droebel, maar deze keer hoopte hij kennelijk op instructies.
'Aha,' sneerde Droebel, die zichzelf weer in bedwang had.
'Dus je wilt het in je eentje opnemen tegen Donders, Wolkenveldt, Dorothea en mij?' 'Merlijns baard, welnee!' zei Perkamentus.
'Alleen als jullie zo dom zijn om me ertoe te dwingen.' 'En niet in zijn eentje!' zei professor Anderling luid.
Ze stak haar hand in haar gewaad.
Jawel, Minerva!' zei Perkamentus scherp.
'Zweinstein heeft je nodig!' 'Genoeg gekletst!' zei Droebel, die zijn eigen toverstok trok.
'Donders! Wolkenveldt! Grijp hem!' Een zilveren lichtflits schoot door de kamer; er klonk een keiharde knal en de vloer trilde; een hand greep Harry bij zijn nek en duwde hem

tegen de grond terwijl een tweede zilveren flits oplichtte; verschillende portretten schreeuwden het uit, Felix krijste en een dichte stofwolk vulde het vertrek.
Hoestend door het stof, zag Harry een donkere gedaante met een dreun op de grond vallen; hij hoorde een gil en een plof en iemand riep: 'Nee!', gevolgd door het geluid van brekend glas, wanhopig geschuifel van voetstappen, gekreun...en toen stilte.
Harry probeerde te kijken wie hem bijna wurgde en zag professor Anderling gehurkt naast hem zitten; ze had hem en Marina tegen de grond gedrukt, zodat ze niet geraakt zouden worden.
Er daalde nog steeds een zachte stofregen op hen neer.
Harry hapte naar adem en zag een lange gestalte op hen af komen.
'Alles goed?' vroeg Perkamentus.
'Ja!' zei professor Anderling.
Ze stond op en hees Harry en Marina overeind.
Het stof trok langzaam op en ze zagen de schade die was aangericht: het bureau van Perkamentus was omgevallen, de tafeltjes lagen her en der verspreid en de zilveren instrumenten waren allemaal kapot.
Droebel, Omber, Donders en Romeo lagen roerloos op de grond.
Felix de feniks vloog in grote kringen boven hun hoofd en

zong zacht.
'Ik moest Romeo helaas ook vervloeken, anders zou het erg verdacht hebben geleken,' zei Perkamentus zacht.
'Hij reageerde heel alert door het geheugen van juffrouw Elsdonk te modificeren terwijl iedereen de andere kant uit keek - vergeet niet om hem te bedanken, Minerva.
Goed.
Dadelijk komt iedereen weer bij en het lijkt me beter dat ze niet weten dat we tijd hebben gehad om met elkaar te praten.
Jullie moeten doen alsof er helemaal geen tijd verstreken is en ze alleen maar tegen de grond zijn geslagen.
Zelf zullen ze zich niets herinneren.' 'En waar ga jij heen, Perkamentus?' fluisterde professor Anderling.
'Het Grimboudplein?' 'Geen sprake van,' zei Perkamentus met een grimmig lachje.
'Ik ben niet van plan om onder te duiken.
Droebel zal er spijt van krijgen dat hij me heeft weggewerkt uit Zweinstein, dat beloof ik jullie.' 'Professor Perkamentus...' begon Harry.
Hij wist niet wat hij het eerst wilde zeggen: hoe erg het hem speet dat hij met de SVP was begonnen en voor al deze problemen had gezorgd of hoe vreselijk hij het vond dat Perkamentus Zweinstein moest verlaten om te voorkomen dat hij van school zou worden gestuurd.
Maar voor hij iets kon zeggen, viel Perkamentus hem in de

rede.
'Luister, Harry,' zei hij dringend.
'Je moet zo goed mogelijk je best doen met Occlumentie.
Begrijp je me? Doe alles wat professor Sneep zegt en oefen voor het slapengaan, zodat je je geest kunt afsluiten voor enge dromen - binnenkort zul je begrijpen waarom, maar je moet het me beloven -' Donders verroerde zich.
Perkamentus greep Harry's pols.
'Denk eraan - sluit je geest af -' Maar toen de vingers van Perkamentus zich om Harry's arm sloten, sneed er een pijnscheut door het litteken op zijn voorhoofd en voelde hij weer dat vreselijke, slangachtige verlangen om Perkamentus aan te vallen, hem te bijten en pijn te doen '-je zult het begrijpen,' fluisterde Perkamentus.
Felix cirkelde door het kantoor en vloog laag over hen heen.
Perkamentus liet Harry los, hief zijn hand op en pakte de lange gouden staart van de feniks; Felix en Perkamentus verdwenen in een vurige flits.
'Waar is hij?' schreeuwde Droebel, die overeind ging zitten.
'Waar is hij?' 'Geen idee!' riep Romeo en hij sprong op.
'Hij kan niet Verdwijnseld zijn!' riep Omber.
'Dat is onmogelijk op Zweinstein -' 'De trap!' schreeuwde Donders.
Hij sprintte naar de deur, rukte hem open en verdween, op de voet gevolgd door Romeo en Omber.

Droebel aarzelde even, stond toen langzaam op en sloeg het stof van zijn gewaad.
Er volgde een lange en pijnlijke stilte.
'Nou, Minerva,' zei Droebel hatelijk, terwijl hij zijn gescheurde mouw rechttrok, 'ik ben bang dat dit het einde is van je grote vriend Perkamentus.' 'Denkt u dat echt?' zei professor Anderling minachtend.
Droebel scheen haar niet te horen.
Hij liet zijn blik door de vernielde kamer gaan.
Een paar portretten floten hem uit; een of twee staken zelfs hun middelvinger op.
'Breng die twee maar naar hun slaapzaal,' zei Droebel tegen professor Anderling, met een laatdunkend knikje naar Harry en Marina.
Professor Anderling zei niets, maar liep met Harry en Marina naar de deur.
Net toen die achter hen dichtviel, hoorde Harry de stem van Firminus Nigellus.
Weet u, Minister, ik ben het op veel punten niet met Perkamentus eens...maar u moet toegeven dat hij stijl heeft...'

Hoofdstuk 28

SNEEPS NAARSTE HERINNERING

UIT NAAM VAN HET MINISTERIE VAN TOVERKUNST
Dorothea Johanna Omber (Hoog-Inquisiteur) heeft Albus Perkamentus vervangen als hoofd van Zweinsteins Hogeschool voor Hekserij en Hocus-Pocus.
Het bovenstaande is in overeenstemming met Onderwijsdecreet Nummer 28
Was getekend: Cornelis Oswald Droebel, Minister van Toverkunst

De aankondigingen waren 's nachts overal in de school opgehangen, maar ze verklaarden niet hoe het kwam dat iedereen in het kasteel scheen te weten dat Perkamentus twee Schouwers, de Hoog-Inquisiteur, de Minister van Toverkunst en zijn Junior-Assistent had uitgeschakeld en had weten te ontsnappen. Overal waar Harry kwam, was de vlucht van Perkamentus het gesprek van de dag, en hoewel sommige details tijdens het doorvertellen misschien een beetje werden aangedikt (Harry hoorde hoe een tweedejaars haar vriendin

ervan verzekerde dat Droebel in het St. Holisto lag met een pompoen als hoofd), was het verbazend hoe goed de rest van hun informatie klopte. Iedereen wist bijvoorbeeld dat Harry en Marina als enige leerlingen getuige waren geweest van het incident en omdat Marina in de ziekenzaal lag, werd Harry bestookt met verzoeken om een ooggetuigenverslag.
'Het duurt niet lang voor Perkamentus terugkomt,' zei Ernst Marsman zelfverzekerd toen ze terugkwamen van Kruidenkunde en nadat hij aandachtig naar Harry's verhaal had geluisterd. 'In ons tweede jaar konden ze hem niet weghouden en dat lukt nu vast ook niet. De Dikke Monnik zei -' hij begon samenzweerderig te fluisteren, zodat Harry, Ron en Hermelien zich naar hem toe moesten buigen om hem te kunnen verstaan '- dat Omber gisteravond, nadat ze het kasteel en het schoolterrein had afgezocht, terug wilde naar de kamer van Perkamentus, maar dat de spuwer haar niet doorliet. Het kantoor van het schoolhoofd is verzegeld en ze kan er niet in.' Ernst grijnsde. 'Het schijnt dat ze stampvoette van woede.'
'O, ze zag zichzelf natuurlijk al hoog en breed in het kantoor van het schoolhoofd zitten,' zei Hermelien vinnig terwijl ze het stenen bordes opliepen naar de hal. 'Ze wil niets liever dan de baas spelen over alle andere leraren, die stomme, opgeblazen, op macht beluste ouwe -'
'Weet je echt zeker dat je die zin wilt afmaken, Griffel?'
Draco Malfidus glipte achter de deur vandaan, op de voet

gevolgd door Korzel en Kwast. Zijn bleke, spitse gezicht glom van het venijn.
'Ik ben bang dat ik een paar puntjes zal moeten aftrekken van Griffoendor,' zei hij lijzig.
'Alleen leraren mogen punten aftrekken, Malfidus,' zei Ernst.
'Ja, wij zijn ook klassenoudsten, weet je nog?' snauwde Ron.
'Ik weet best dat klassenoudsten geen punten mogen aftrekken, Wezelvrind,' sneerde Malfidus. 'Maar het Inquisitiekorps -' 'Het wat?' zei Hermelien.
'Het Inquisitiekorps, Griffel,' zei Malfidus en hij wees op een kleine zilveren 'I' op zijn gewaad, vlak onder zijn klassenoudstebadge. 'Een selecte groep leerlingen die het Ministerie van Toverkunst steunt en die door professor Omber zelf is aangesteld. Hoe het ook zij, het Inquisitiekorps is wel degelijk bevoegd om punten af te trekken... dus voor jou zijn dat er vijf, Griffel, omdat je ons nieuwe schoolhoofd uitschold. Marsman, vijf punten aftrek omdat je me tegensprak. Potter, vijf punten eraf omdat ik je niet mag. Wemel, je hemd hangt uit je broek, dus dat zijn er ook vijf, en o ja, dat zou ik bijna vergeten: Griffel is een Modderbloedje en dat kost jullie nog eens tien punten.'
Ron trok zijn toverstok, maar Hermelien duwde hem weg en fluisterde: 'Niet doen!'
'Heel verstandig, Griffel,' fluisterde Malfidus. 'Ander schoolhoofd, andere tijden... braaf zijn, hè Potje... Wezel

vrind...'
Schaterend van het lachen liep hij verder, samen met Korzel en Kwast.
'Hij blufte,' zei Ernst ontdaan. 'Hij mag geen punten aftrekken... dat zou belachelijk zijn... dat zou het klassenoudstesysteem volkomen ondermijnen.'
Maar Harry, Ron en Hermelien keken automatisch naar de reusachtige zandlopers die in nissen in de muur stonden en die de afdelingspunten aangaven. Griffoendor en Ravenklauw hadden 's ochtends nog aan de leiding gestaan, maar terwijl ze toekeken, vlogen er stenen omhoog en nam de hoeveelheid in de onderste helft van de zandlopers af.
De enige zandloper die onaangeroerd leek, was het met smaragden gevulde exemplaar van Zwadderich.
'Hebben jullie het ook gezien?' zei de stem van Fred. Hij en George kwamen de marmeren trap af en liepen naar de zandlopers.
'Malfidus heeft net zo'n vijftig punten van ons afgetrokken,' zei Harry woedend. Ze keken hoe er nog diverse stenen naar de bovenste helft van Griffoendors zandloper vlogen.
'Ja, Van Beest probeerde ons tijdens de pauze te grazen te nemen,' zei George. 'Hoe bedoel je, "probeerde"?' zei Ron. 'We lieten hem niet uitspreken,' zei Fred. 'Voor hij zijn zegje kon doen, hadden we hem al met zijn hoofd naar voren in die Verdwijnkast op de eerste verdieping geduwd.'

Hermelien keek geschokt.
'Maar daar krijgen jullie grote problemen mee!'
'Pas als Van Beest weer opduikt, en dat zou wel eens weken kunnen duren. Ik heb geen idee waar we hem naar toe hebben gestuurd,' zei Fred koeltjes. 'En trouwens... het kan ons niet meer schelen of we in de problemen komen of niet.'
'Heeft dat jullie dan ooit wel iets kunnen schelen?' vroeg Hermelien.
'Tuurlijk,' zei George. 'We zijn toch nooit van school gestuurd?'
'We wisten altijd waar de grens lag,' zei Fred.
'Misschien hebben we er wel eens een stapje overheen gezet,' zei George.
'Maar tot nu toe hebben we nooit echt rotzooi getrapt,' zei Fred.
'En nu?' vroeg Ron aarzelend.
'Tja, nu -' zei George.
'Nu Perkamentus er niet meer is -' zei Fred.
'- lijkt een beetje echte rotzooi -' zei George.
'- precies wat ons dierbare nieuwe schoolhoofd verdient,' besloot Fred.
'Niet doen!' fluisterde Hermelien. 'Dat moeten jullie echt niet doen! Ze zou het prachtig vinden als jullie haar een reden gaven om jullie van school te sturen!'
Je snapt het nog steeds niet, hè Hermelien?' zei Fred

glimlachend.
'Het kan ons niet meer schelen of we van school worden gestuurd of niet. We zouden nu al uit onszelf weggaan, als we ons niet hadden voorgenomen eerst Perkamentus nog wat te steunen. Hoe dan ook -' hij keek op zijn horloge '- ik zou maar gauw naar de Grote Zaal gaan, als ik jullie was.
Dan weten de leraren dat jullie er niets mee te maken kunnen hebben gehad.'
'Waarmee?' vroeg Hermelien ongerust.
'Dat zul je wel zien,' zei George. 'Ga nou maar.'
Fred en George liepen weg en verdwenen in de menigte die de trap afstroomde om te gaan eten. Ernst mompelde geschrokken iets over huiswerk voor Gedaanteverwisselingen en ging er ook vlug vandoor.
'Misschien is het inderdaad verstandig om hier niet te blijven staan,' zei Hermelien nerveus. 'Voor het geval dat...'
'Ja, goed,' zei Ron en ze liepen naar de deuren van de Grote Zaal, maar Harry had nauwelijks een glimp opgevangen van de snel voortdrijvende witte wolken aan het plafond toen hij op zijn schouder werd getikt. Hij draaide zich om en stond oog in oog met Vilder, de conciërge.
Harry deed haastig een paar stappen achteruit; Vilder kon je beter niet van al te dichtbij zien.
'Het schoolhoofd wil je spreken, Potter,' zei hij met een valse grijns.

'Ik heb het niet gedaan,' zei Harry werktuiglijk. Hij dacht aan het plannetje van Fred en George. Vilder lachte geluidloos en zijn kwabbige kaken trilden.
'Slecht geweten, hè?' piepte hij amechtig. 'Meekomen!'
Harry wierp een blik op Ron en Hermelien, die hem bezorgd nakeken. Harry haalde zijn schouders op en volgde Vilder naar de hal, tegen de stroom van hongerige leerlingen in.
Vilder was blijkbaar in een opperbest humeur -, hij neuriede krakerig terwijl ze de marmeren trap op liepen. Op de eerste overloop zei hij: 'Er waait een nieuwe wind, Potter.'
'Dat heb ik gemerkt,' zei Harry koeltjes.
'Ja... ik heb al jaren tegen Perkamentus gezegd dat hij jullie veel te zacht aanpakt,' zei Vilder met een onaangenaam gegrinnik. 'Stelletje kleine etters! Jullie hadden vast geen Stinkkorrels gestrooid als jullie hadden geweten dat ik je tot bloedens toe mocht afranselen! Niemand zou het in zijn hoofd hebben gehaald om met Fragmentatiefrisbees te gooien op de gang als ik jullie aan je enkels had mogen ophangen in m'n kantoortje! Nou, als Onderwijsdecreet Nummer 29 van kracht wordt, ben ik bevoegd om dat soort maatregelen te nemen... En ze heeft de Minister gevraagd om een uitzettingsbevel voor Foppe te tekenen... o, het gaat heel anders worden op Zweinstein nu zij eenmaal de leiding heeft...'

Het was duidelijk dat Omber een hoop moeite had gedaan om Vilder voor zich te winnen, dacht Harry, en het ergste was dat hij waarschijnlijk een belangrijk wapen voor haar zou zijn; vermoedelijk kenden alleen Fred en George de geheime gangen en schuilplaatsen van de school beter dan hij.
'We zijn er,' zei hij en hij keek Harry gemeen grijnzend aan terwijl hij drie keer klopte en de deur van Ombers kamer opendeed. 'Hier is Potter, mevrouw.'
Harry kende de kamer van Omber natuurlijk goed, omdat hij zo vaak had moeten nablijven. Er was niets veranderd, op één ding na: op haar bureau stond een groot houten naambord waarop in gouden letters SCHOOLHOOFD stond. Bovendien hingen Harry's Vuurflits en de Hellevegen van Fred en George nu achter haar bureau. Er ging een steek door Harry heen toen hij zag dat ze met kettingen en hangsloten aan een zware ijzeren pin in de muur waren vastgemaakt.
Omber zat aan haar bureau en schreef iets op een vel roze perkament, maar toen ze binnenkwamen keek ze op en glimlachte breed.
'Dank je, Argus,' zei ze.
'Graag gedaan, mevrouw, graag gedaan,' zei Vilder. Hij boog zo diep als zijn reumatiek maar toeliet en schuifelde achterwaarts naar buiten.
'Ga zitten,' zei Omber kortaf en ze wees op een stoel. Harry

ging zitten. Omber bleef schrijven en Harry keek naar de afzichtelijke katjes die ronddartelden over de wandborden. Hij vroeg zich af wat ze nu weer voor vreselijks voor hem in petto had.
'Zo,' zei ze, toen ze haar veer ten slotte neerlegde en hem aankeek als een pad die op het punt stond een grote vlieg in te slikken. 'Wat wilt u drinken?'
'Wat?' zei Harry, die ervan overtuigd was dat hij haar verkeerd verstaan had.
'Wat wilt u drinken, meneer Potter?' zei ze, nog breder glimlachend.
'Thee? Koffie? Pompoensap?'
Terwijl ze die dranken opnoemde, zwaaide ze met haar korte toverstok en verscheen er een beker of glas op haar bureau.
'Niets, dank u,' zei Harry.
'Ik wil dat u iets met me drinkt,' zei ze op gevaarlijk lieve toon. 'Kies iets.'
'Nou, goed dan... thee,' zei Harry schouderophalend.
Ze stond op en deed een scheutje melk in zijn thee. Dat duurde nogal lang, en ze bleef al die tijd met haar rug naar Harry toe staan. Toen liep ze met een sinistere glimlach om haar bureau heen. 'Alstublieft,' zei ze en ze gaf hem de thee. 'Drink maar gauw op, voor hij koud wordt. Wel, meneer Potter... het leek me verstandig om even met elkaar te praten na de schokkende gebeurtenissen van gisteren.'

Harry zei niets. Ze ging weer zitten en wachtte af. Toen het een tijdje stil was geweest zei ze: 'U drinkt uw thee niet!'
Harry bracht de kop naar zijn mond, maar liet hem toen abrupt weer zakken. Een van de afzichtelijke, geschilderde katjes achter Omber had grote, ronde blauwe ogen die hem aan Dollemans magische oog deden denken, en Harry bedacht wat Dolleman zou zeggen als hij hoorde dat Harry thee had gedronken die hem was aangeboden door een ondubbelzinnige vijand.
'Wat is er?' zei Omber, die hem nog steeds nauwlettend in de gaten hield. 'Wilt u suiker?'
'Nee,' zei Harry.
Hij bracht de kop weer naar zijn mond en deed alsof hij een slokje nam, hoewel hij zijn lippen stijf op elkaar hield. De glimlach van Omber werd nog breder.
'Goed zo,' fluisterde ze. 'Heel goed. En nu...' Ze boog zich een beetje naar voren. 'Wáár is Albus Perkamentus?'
'Geen idee,' zei Harry prompt.
'Drink op, drink op,' zei ze. 'Laten we geen kinderachtige spelletjes spelen, meneer Potter. Ik weet dat u weet waar hij is. Perkamentus en u spelen al vanaf het begin onder één hoedje. Ik hoop dat u zich terdege bewust bent van uw positie, meneer Potter...'
'Ik weet niet waar hij is,' zei Harry. Hij deed alsof hij nog een slok nam.

'Goed dan,' zei Omber, maar ze keek boos. 'In dat geval vertelt u me waar Sirius Zwarts zich bevindt.'
Harry's maag kromp ineen en zijn hand trilde, zodat het kopje rammelde op het schoteltje. Hij bracht het weer naar zijn mond maar hield zijn lippen op elkaar, zodat een straaltje hete thee op zijn gewaad droop.
'Weet ik niet,' zei hij iets te snel.
'Meneer Potter,' zei Omber, 'laat ik u eraan herinneren dat ik in oktober de crimineel Zwarts bijna te pakken had in het haardvuur van Griffoendor. Ik weet heel goed dat hij met u had afgesproken, en als ik daar bewijs voor had, zou u noch Zwarts op dit moment vrij rondlopen! Ik herhaal, meneer Potter... waar is Sirius Zwarts?'
'Weet ik niet,' zei Harry. 'Geen flauw idee.'
Ze staarden elkaar zo lang aan dat Harry's ogen begonnen te tranen.
Toen stond Omber op.
'Goed, meneer Potter, voor deze keer zal ik u geloven, maar wees gewaarschuwd: ik heb het hele Ministerie achter me. Alle communicatiekanalen van en naar Zweinstein worden gecontroleerd. De Schoorsteenwacht houdt toezicht op alle haarden in de school - behalve de mijne, uiteraard. Het Inquisitiekorps leest alle uilenpost die Zweinstein verlaat en binnenkomt, en meneer Vilder houdt de geheime gangen naar het kasteel in de gaten. Als ik ook maar één flintertje

bewijs vind...'
BOEM!
De vloer van de kamer trilde. Omber schrok zich een hoedje, gleed bijna van haar stoel en moest zich aan haar bureau vasthouden.
'Wat was -?'
Ze keek naar de deur. Harry gebruikte de kans om zijn bijna volle kop thee leeg te gieten in een van de vazen met droogbloemen. Een of twee verdiepingen lager hoorde hij mensen gillen en hollen.
'Terug naar de Grote Zaal, Potter!' riep Omber. Ze pakte haar toverstok en holde de gang op. Harry gaf haar een paar seconden voorsprong en volgde haar toen om te zien wat de oorzaak was van al het tumult.
Die oorzaak was niet moeilijk te vinden. Eén verdieping lager heerste totale chaos. Iemand (Harry dacht dat hij wel wist wie) had een enorme kist tovervuurwerk afgestoken.
Draken die uit groene en gouden vonken bestonden zoefden door de gang, knallend en vuurspuwend; felroze vuurraderen van anderhalve meter doorsnee suisden als levensgevaarlijke vliegende schotels in het rond; vuurpijlen met lange, fonkelende zilveren staarten ketsten tegen de muren; sterretjes schreven vieze woorden in de lucht en overal waar Harry keek, ontploften rotjes met het geluid van exploderende landmijnen. In plaats van na verloop van tijd uit

te gaan, op te branden of sissend te doven, schenen die pyrotechnische wonderen juist aan kracht en energie te winnen.
Vilder en Omber keken halverwege de trap als versteend toe. Net toen Harry aankwam, besloot een groot vuurrad dat het meer ruimte nodig had; met een sinister 'fwieeeeee' suisde het tollend op Omber en Vilder af. Ze gilden het uit en doken weg; het vuurrad schoot door het raam achter hen naar buiten en vloog weg over het schoolterrein. Intussen maakten enkele draken en een grote paarse vleermuis die onheilspellend rookte van de gelegenheid gebruik om door de open deur aan het einde van de gang te ontsnappen naar de eerste verdieping.
'Vlug, Vilder, vlug!' krijste Omber. 'Als we niet gauw iets doen, zijn ze overal - Paralitis!'
Een rode lichtstraal schoot uit haar toverstok en raakte een vuurpijl. In plaats van midden in de lucht te stoppen, ontplofte hij met zo'n geweld dat hij een gat sloeg in het schilderij van een nogal sentimentele heks die in een wei stond; ze nam nog net op tijd de benen en dook enkele tellen later op in het volgende schilderij, waar twee kaartspelende tovenaars haastig opstonden om plaats voor haar te maken.
'Probeer ze niet te Verlammen, Vilder!' riep Omber boos, alsof het zijn spreuk was geweest.
'Goed, professor!' hijgde Vilder die, als Snul, nog eerder in

staat was het vuurwerk op te eten dan het te Verlammen. Hij rende naar de dichtstbijzijnde kast, pakte een bezem en probeerde het vuurwerk uit de lucht te slaan; binnen een paar seconden stond de bezem in brand. Harry had genoeg gezien; lachend bukte hij zich en holde naar een deur iets verderop, waarvan hij wist dat die verscholen was achter een wandtapijt. Fred en George hielden zich vlak achter de deur schuil; ze luisterden naar het geschreeuw van Omber en Vilder en schudden van het lachen.

'Indrukwekkend,' zei Harry grijnzend. 'Heel indrukwekkend... Dr. Vleerman kan daar nog een puntje aan zuigen...'

'Bedankt,' zei George, die zijn tranen afveegde. 'O, ik hoop dat ze een Verdwijnspreuk probeert; als je dat doet, vermenigvuldigt het zich iedere keer tienvoudig.'

Het vuurwerk bleef de hele middag branden en zich door de school verspreiden. Hoewel vooral de rotjes de lessen verstoorden, bleven de overige leraren er merkwaardig kalm onder.

'Ach jee,' zei professor Anderling spottend toen er een draak knallend en vuurspuwend door haar lokaal zoefde. 'Juffrouw Broom, ga even naar het schoolhoofd en zeg dat we een op hol geslagen stuk vuurwerk in de klas hebben.'

Het gevolg was dat professor Omber op haar eerste middag als schoolhoofd niets anders deed dan de hele school doordraven om te reageren op de oproepen van docenten

die blijkbaar niet in staat waren zelf hun lokaal vuurwerkvrij te maken. Toen de laatste bel ging en ze terugliepen naar de toren van Griffoendor, zag Harry tot zijn immense voldoening hoe een verfomfaaide, bezwete en beroete professor Omber het lokaal van professor Banning uit kwam wankelen.

'Dank u, professor!' zei Banning met zijn piepstemmetje. 'Ik had die sterretjes natuurlijk ook zelf wel kunnen doven, maar ik wist niet of ik daar het benodigde gezag voor had.'

Breed glimlachend sloeg hij de deur van het lokaal dicht voor de neus van een woedende Omber.

Fred en George waren die avond de grote helden in de leerlingenkamer van Griffoendor. Zelfs Hermelien wrong zich door de opgewonden menigte heen om hen te feliciteren.

'Het was schitterend vuurwerk,' zei ze bewonderend.

'Bedankt,' zei George verbaasd en gestreeld. 'Wemels Wonderbaarlijke Pyropakketten. Het enige probleem is dat we onze hele voorraad hebben opgebruikt; we moeten weer van voren af aan beginnen.'

'Maar het was het waard,' zei Fred, die bestellingen opnam van gretige Griffoendors. 'Als je je naam ook op de lijst wilt laten zetten, Hermelien: de Boembox voor Beginners kost vijf Galjoenen en de Exploffers Deluxe twintig...'

Hermelien liep terug naar de tafel waar Harry en Ron naar

hun schooltassen staarden, alsof ze hoopten dat hun huiswerk eruit zou springen en zich zelf zou gaan maken.
'O, laten we vanavond vrij nemen!' zei Hermelien vrolijk terwijl een zilveren vuurpijl langs het raam suisde. 'Tenslotte begint vrijdag de paasvakantie en dan hebben we genoeg tijd voor ons huiswerk.'
'Voel je je wel goed?' zei Ron, die haar ongelovig aankeek.
'Nu je het zegt,' zei Hermelien blij. 'Ik voel me een beetje... je weet wel... opstandig.'
Harry hoorde nog steeds ontsnapte rotjes knallen toen hij en Ron een uur later naar bed gingen en terwijl hij zich uitkleedde, zweefde er een sterretje langs de toren dat vastberaden het woord 'POEP' in de lucht schreef.
Harry stapte geeuwend in bed. Nu hij zijn bril had afgezet, waren de paar stukken vuurwerk die langs het raam dreven net wazige, fonkelende wolken die mysterieus afstaken tegen de inktzwarte hemel. Hij draaide zich op zijn zij en vroeg zich af wat Omber vond van haar eerste dag als plaatsvervanger van Perkamentus, en hoe Droebel zou reageren als hij hoorde dat het de hele dag een chaos was geweest op school. Glimlachend sloot Harry zijn ogen...
Het gesis en geknal van het ontsnapte vuurwerk vervaagde in de verte... of misschien flitste hij zelf weg van het vuurwerk...
Hij belandde pardoes in de gang naar het Departement van Mystificatie en zoefde naar de zwarte deur... laat hem

opengaan... laat hem opengaan...
Hij ging open. Harry bevond zich in de ronde kamer vol deuren... hij stak de ruimte over en legde zijn hand op een deur die identiek was aan de andere. Die ging naar binnen toe open...
Nu was hij in een lange, rechthoekige kamer waar een vreemd, mechanisch geklik klonk. Hij zag dansende lichtvlekjes op de muren, maar bleef niet staan om te kijken wat het was... hij moest verder...
Aan het eind zag hij een deur... ook die ging open toen hij hem aanraakte...
En nu bevond hij zich in een schemerige ruimte die zo hoog en breed was als een kerk. Er stonden alleen rijen en rijen torenhoge kasten; de planken lagen vol met kleine, stoffige bollen van gesponnen glas... Harry's hart bonsde van opwinding... hij wist waar hij moest zijn... hij begon te rennen, maar zijn voetstappen maakten geen geluid in de enorme, verlaten ruimte... Er was iets in deze kamer wat hij dolgraag wilde hebben...
Iets wat hij wilde hebben... of iemand anders wilde hebben... Zijn litteken deed pijn...BANG!
Harry schrok wakker, verward en boos. Op de donkere slaapzaal klonk gelach.
'Vet!' zei Simon. Zijn silhouet stond afgetekend tegen het raam. 'Volgens mij is er zo'n vuurrad tegen een vuurpijl

gebotst en hebben ze zich vermenigvuldigd! Moet je zien!'
Ron en Daan stonden op om het beter te kunnen bekijken. Harry bleef roerloos liggen terwijl de pijn in zijn litteken wegtrok; hij had zich zelden zo teleurgesteld gevoeld. Het was alsof iets geweldigs op het allerlaatste moment onder zijn neus was weggegrist... hij was zo dichtbij geweest.
Fonkelende, gevleugelde roze en zilveren biggetjes scheerden langs de ramen van hun toren. Harry luisterde naar het gejoel van de Griffoendors op de slaapzalen beneden. Plotseling herinnerde hij zich dat hij de volgende avond weer Occlumentie had en voelde hij zich misselijk worden.
Harry vroeg zich de hele dag angstig af wat Sneep zou zeggen als hij merkte hoe ver Harry tijdens zijn laatste droom in het Departement van Mystificatie was doorgedrongen. Schuldbewust realiseerde hij zich dat hij sinds hun laatste les niet één keer Occlumentie had geoefend. Er was te veel afleiding geweest sinds het vertrek van Perkamentus en hij wist zeker dat hij zijn hoofd niet leeg had kunnen maken, ook al had hij nog zo zijn best gedaan. Hij betwijfelde echter of Sneep dat excuus zou accepteren.
Hij probeerde op het allerlaatste moment tijdens de lessen nog wat te oefenen, maar dat hielp niet. Hermelien vroeg steeds wat er was als hij een tijdje stil was en alle emotie probeerde uit te bannen, en in feite was het ook geen geschikt moment om zijn hoofd leeg te maken, want de leraren

vuurden constant allerlei vragen over de leerstof op de klas af. Harry bereidde zich op het ergste voor en ging na het avondeten op weg naar de kamer van Sneep, maar halverwege de hal werd hij aangeklampt door Cho.
'Kom mee,' zei Harry, die blij was met een excuus om zijn ontmoeting met Sneep nog even uit te kunnen stellen. Hij wenkte haar en ze liepen naar de hoek van de hal waar de reusachtige zandlopers stonden. Die van Griffoendor was nu bijna leeg. 'Is alles oké? Omber heeft je toch niet ondervraagd over de SVP?'
'Nee,' zei Cho gehaast. 'Nee, ik wilde alleen... nou, ik wilde even zeggen... Harry, ik had nooit gedacht dat Marina ons zou verraden...'
'Ja, nou...' zei Harry humeurig. Hij vond wel dat Cho haar vriendinnen iets zorgvuldiger had mogen kiezen; het was een schrale troost dat Marina, volgens de laatste berichten, nog steeds in de ziekenzaal lag en dat madame Plijster niets had kunnen uitrichten tegen haar puisten.
'Eigenlijk is het een schat van een meid,' zei Cho. 'Ze heeft zich alleen vergist -'
Harry keek haar vol ongeloof aan.
'Een schat van een meid die zich heeft vergist? Ze heeft ons allemaal verlinkt, jou net zo goed!'
'Ja, maar... we konden toch ontsnappen?' zei Cho smekend. 'Haar moeder werkt op het Ministerie, weet je. Het is moeilijk

voor haar -'
'Rons vader werkt ook op het Ministerie!' zei Harry woedend. 'En ik weet niet of je het gemerkt hebt, maar hij heeft niet in koeienletters klikspaan op zijn gezicht staan!'
'Dat was echt een rotstreek van Hermelien Griffel!' zei Cho fel. 'Ze had ons moeten vertellen dat de lijst behekst was -'
'Ik vond het juist een geweldig idee!' zei Harry kil. Cho werd rood en haar ogen fonkelden.
'O ja, natuurlijk. Dat was ik vergeten. Als het een idee van die lieve Hermelien is -'
'Wou je weer gaan huilen?' zei Harry boos.
'Nee, helemaal niet!' schreeuwde ze.
'O... nou... goed,' zei hij. 'Ik heb al genoeg om me druk om te maken.'
'Ga je er dan maar lekker druk om maken!' zei Cho woest. Ze draaide zich abrupt om en liep weg.
Harry liep ziedend de trap naar Sneeps kerker af en hoewel hij uit ervaring wist dat Sneep veel gemakkelijker in zijn geest kon doordringen als hij boos en uit zijn evenwicht was, kon hij alleen maar denken aan de dingen die hij eigenlijk nog tegen Cho had moeten zeggen over Marina.
'Je bent te laat, Potter,' zei Sneep koel toen Harry de deur van de kerker achter zich dichtdeed.
Sneep stond met zijn rug naar Harry toe. Zoals gewoonlijk verwijderde hij een deel van zijn gedachten en deed die

zorgvuldig in de Hersenpan van Perkamentus. Nadat hij de laatste zilverachtige draad in de kom had laten vallen, draaide hij zich om en keek Harry aan.
'En,' zei hij, 'heb je geoefend?'
'Ja,' loog Harry, die zijn blik zorgvuldig op een poot van Sneeps bureau gericht hield.
'Nou, daar komen we gauw genoeg achter,' zei Sneep. 'Pak je toverstok, Potter.'
Harry nam zijn gebruikelijke positie tegenover Sneep in, het bureau tussen hen in. Zijn hart sloeg snel omdat hij kwaad was op Cho en zich angstig afvroeg wat Sneep in zijn gedachten zou lezen.
'Ik tel tot drie,' zei Sneep kalm. 'Een - twee -'
De deur vloog open en Draco Malfidus holde de kamer binnen.
'Professor Sneep - o - sorry -'
Malfidus keek verbaasd naar Sneep en Harry.
'Geeft niks, Draco,' zei Sneep, die zijn toverstok liet zakken. 'Potter krijgt bijles in Toverdranken.'
Harry had Malfidus niet meer zo opgetogen zien kijken sinds Ombers eerste inspectie van Hagrid.
'O, dat wist ik niet,' zei hij. Hij keek met een valse grijns naar Harry, die wist dat hij vuurrood werd. Hij zou er heel wat voor over hebben gehad om de waarheid te kunnen uitschreeuwen tegen Malfidus - of, zelfs nog beter, om hem

met een stevige vervloeking te kunnen treffen.
'Wat is er, Draco?' vroeg Sneep.
'Professor Omber - ze heeft uw hulp nodig,' zei Malfidus. 'Ze hebben Van Beest gevonden. Hij zit klem in een wc op de vierde verdieping.'
'Hoe komt hij daar?' vroeg Sneep.
'Geen idee, professor. Hij is een beetje in de war.'
'Goed dan. We zetten deze les morgenavond voort, Potter,' zei Sneep.
Hij draaide zich om en verliet de kamer. Malfidus zei geluidloos: 'Bijles in Toverdranken?' tegen Harry voordat hij Sneep volgde.
Ziedend stopte Harry zijn toverstok in zijn gewaad en wilde ook weggaan. Hij had in elk geval vierentwintig uur extra tijd om te oefenen; hij wist dat hij eigenlijk blij zou moeten zijn dat hij op het nippertje ontsnapt was, maar daar stond tegenover dat Malfidus nu door de hele school zou rondbazuinen dat hij bijles in Toverdranken kreeg.
Hij was al bij de deur toen hij het zag: een trillende lichtvlek die op het kozijn danste. Hij bleef staan en keek ernaar: het deed hem aan iets denken... toen herinnerde hij het zich. Het leek op de lichtjes die hij de vorige nacht in zijn droom had gezien, de lichtjes in de tweede kamer die hij had betreden op zijn reis door het Departement van Mystificatie. Hij keek om. Het licht was afkomstig uit de Hersenpan op Sneeps bureau.

De zilverwitte inhoud kolkte en wervelde. Sneeps gedachten... dingen die Harry niet mocht zien als hij per ongeluk door Sneeps verdediging heen brak...

Harry staarde naar de Hersenpan en zijn nieuwsgierigheid nam toe... wat wilde Sneep zo graag voor hem verborgen houden?

Het zilverachtige licht trilde op de muur... Harry deed twee stappen in de richting van het bureau en dacht na. Zou het informatie over het Departement van Mystificatie kunnen zijn? Mocht hij dat niet weten van Sneep?

Harry keek achterom. Zijn hart klopte snel. Hoe lang zou Sneep nodig hebben om Van Beest uit de wc te bevrijden? Zou hij meteen teruggaan naar zijn kamer of Van Beest eerst naar de ziekenzaal brengen? Waarschijnlijk het laatste... Van Beest was aanvoerder van het Zwerkbalteam van Zwadderich; Sneep zou vast willen weten of hij gewond was.

Harry deed de laatste paar stappen die hem van de Hersenpan scheidden, boog zich over de kom en staarde in de zilverachtige diepten. Hij aarzelde en luisterde, maar pakte toen zijn toverstok. Het was doodstil in de kamer en op de gang. Hij prikte met de punt van zijn stok in de Hersenpan.

De inhoud begon snel rond te kolken. Harry boog zich over de kom en zag dat hij nu doorzichtig was. Het was alsof hij van grote hoogte neerkeek in een kamer, door een rond raam in het plafond... als hij zich niet heel erg vergiste, zag hij de

Grote Zaal...
Zijn adem condenseerde op het oppervlak van Sneeps gedachten... het was alsof zijn hersens even niet werkten... het zou krankzinnig zijn om toe te geven aan de verleiding die hij voelde... hij trilde van top tot teen... Sneep kon ieder moment terugkeren... maar Harry dacht aan Cho's woede en aan de hatelijke lach van Malfidus en hij werd gegrepen door een vreemde roekeloosheid.
Hij haalde diep adem en stak zijn gezicht in Sneeps gedachten. Meteen schokte de vloer en werd Harry met zijn hoofd vooruit in de Hersenpan getrokken... Hij viel tollend door een ijzige duisternis en toen -
Hij stond midden in de Grote Zaal, maar de vier afdelingstafels waren verdwenen. In plaats daarvan stonden er meer dan honderd kleine tafeltjes, in rijen achter elkaar. Aan ieder tafeltje boog een leerling zich over een rol perkament. Het enige geluid was het gekras van veren en af en toe wat geritsel als iemand zijn perkament verschoof. Het was duidelijk examentijd.
Zonlicht viel door de hoge ramen en scheen op de gebogen hoofden, die kastanjebruin en roodblond en goudblond glansden in de felle gloed. Harry keek om zich heen. Ergens moest Sneep zijn... dit was zijn herinnering...
En daar zat hij, aan een tafeltje vlak achter Harry, die hem met grote ogen aankeek. Sneep de tiener was mager en bleek,

als een plant die te lang in het donker heeft gestaan. Zijn sluike, vettige haar hing tot op de tafel en zijn haakneus raakte zijn perkament bijna terwijl hij driftig schreef. Harry ging achter Sneep staan en las de kop boven het proefwerk: VERWEER TEGEN DE ZWARTE KUNSTEN - SLIJMBAL-NIVEAU.

Dan moest Sneep vijftien of zestien zijn, ongeveer net zo oud als Harry nu. Zijn hand flitste over het perkament; hij had minstens dertig centimeter meer geschreven dan zijn buren, ondanks het feit dat zijn handschrift klein en priegelig was.

'Nog vijf minuten!'

Harry schrok toen hij die stem hoorde. Hij draaide zich om en zag nog net het hoofd van professor Banning, die tussen de tafels door liep. Banning passeerde een jongen met slordig zwart haar... heel slordig zwart haar...

Harry bewoog zich zo snel dat hij, als hij tastbaar was geweest, een hoop tafels zou hebben omgestoten. In plaats daarvan liep hij als in een droom dwars door twee rijen tafels heen en zweefde toen langs een derde. Het achterhoofd van de zwartharige jongen kwam dichterbij... hij ging nu overeind zitten, legde zijn veer weg en herlas wat hij geschreven had...

Harry stopte bij het tafeltje en keek naar zijn vijftienjarige vader. Een geweldige opwinding borrelde in hem op: het was alsof hij zichzelf zag, maar met een paar kleine verschillen. De ogen van James waren lichtbruin, zijn neus was ietsje langer

dan die van Harry en hij had geen litteken op zijn voorhoofd, maar ze hadden allebei hetzelfde magere gezicht, dezelfde mond en dezelfde wenkbrauwen; het haar van James zat aan de achterkant net zo in de war als dat van Harry, zijn handen hadden die van Harry kunnen zijn en als James op zou staan, zouden ze nog geen twee centimeter in lengte verschillen.
James geeuwde breed en streek door zijn haar, zodat het nog verder in de war raakte. Hij keek even naar professor Banning, draaide zich om en grijnsde naar een jongen die vier rijen achter hem zat.
Met een nieuwe golf van opwinding zag Harry hoe Sirius zijn duim opstak naar James. Sirius leunde ontspannen achterover met zijn stoel. Hij was heel knap; zijn donkere haar viel voor zijn ogen met een natuurlijke elegantie die James en Harry nooit hadden kunnen evenaren, en een meisje achter hem keek smachtend naar hem, al leek Sirius dat niet te merken.
En twee plaatsen verderop - Harry voelde opnieuw een schok van blijdschap- zat Remus Lupos. Hij was nogal bleek en mager (was het soms bijna volle maan?) en concentreerde zich op zijn proefwerk: hij herlas zijn antwoorden, lichtjes fronsend, en krabde met het uiteinde van zijn veer aan zijn kin.
Dat betekende dat Wormstaart ook ergens moest zijn... en inderdaad: al gauw zag Harry een kleine jongen met vaalbruin haar en een spitse neus, die naar zijn proefwerk staarde en

met zijn tenen over de grond streek. Om de zoveel tijd keek hij hoopvol naar het proefwerk van zijn buurman. Harry staarde even naar Wormstaart en richtte zijn aandacht toen weer op James, die wat zat te tekenen op een los stukje perkament. Hij had een Snaai getekend en schreef nu de letters 'L.E.' Wat betekenden die? 'Veren weg!' piepte professor Banning. 'Dat geldt ook voor jou, Stalpeert! Blijf nog even zitten terwijl ik jullie perkamenten ophaal! Accio.'
Meer dan honderd rollen perkament zoefden naar professor Banning en vlogen in zijn uitgestrekte armen, zodat hij languit op de grond viel. Enkele mensen lachten. Twee leerlingen die vooraan zaten stonden op, pakten professor Banning bij zijn ellebogen en hesen hem weer overeind.
'Bedankt... bedankt,' hijgde professor Banning. 'Goed, jullie kunnen gaan!'
Harry keek naar zijn vader. Hij streepte haastig de versierde 'L.E.' door, sprong overeind, stopte zijn veer en het perkament met examenopgaven in zijn tas, hees die over zijn schouder en wachtte op Sirius.
Harry keek om. Sneep liep iets verderop tussen de tafeltjes door naar de hal, verdiept in zijn eigen examenopgaven. Hij was hoekig en knokig, maar met ronde schouders, en hij liep op een schichtige, snelle manier die aan een spin deed denken. Zijn vettige haar danste voor zijn gezicht.
Een paar druk kwebbelende meisjes scheidden Sneep van

James, Sirius en Lupos, en door tussen de meisjes te gaan staan kon Harry Sneep nakijken en tegelijkertijd horen wat James en zijn vrienden zeiden. 'Wat vond je van vraag 10, Maanling?' vroeg Sirius terwijl ze naar de hal liepen.
'Geweldig!' zei Lupos enthousiast. 'Aan welke vijf tekens herkent men een weerwolf? Uitstekende vraag.'
'Wist je ze alle vijf?' vroeg James met gespeelde bezorgdheid.
'Volgens mij wel,' zei Lupos serieus. Ze sloten zich aan bij de lange rij leerlingen bij de voordeuren, die allemaal het zonovergoten schoolterrein op wilden. 'Een: hij zit op mijn stoel. Twee: hij draagt mijn kleren. Drie: hij heet Remus Lupos.'
Wormstaart was de enige die niet lachte.
'Ik wist de vorm van de snuit, de pupillen en de pluimvormige staart,' zei hij ongerust, 'maar ik kon niet bedenken wat nog meer -'
'Ben je nou echt zo stom, Wormstaart?' zei James ongeduldig. 'Je gaat iedere maand met een weerwolf om -'
'Niet zo hard,' zei Lupos smekend.
Harry keek weer achterom. Sneep liep een paar meter achter hen, nog steeds in beslag genomen door zijn examenopgaven - maar dit was het geheugen van Sneep en Harry wist zeker dat als Sneep buiten de andere kant opging, Harry James en zijn vrienden niet meer zou kunnen volgen. Tot zijn intense opluchting volgde Sneep hen echter terwijl James en zijn drie

vrienden over het gazon in de richting van het meer liepen.
Sneep was nog steeds verdiept in de opgaven en zag blijkbaar nauwelijks waar hij naar toe ging. Door een klein eindje voor hem uit te lopen, kon Harry zijn vader en de anderen in de gaten houden.
'Nou, dat was een makkie,' hoorde hij Sirius zeggen. 'Het zou me verbazen als ik er niet minstens "Uitmuntend" voor krijg.'
'Ik ook,' zei James. Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde een tegenstribbelende Gouden Snaai te voorschijn.
'Hoe kom je daaraan?'
'Gejat,' zei James nonchalant. Hij begon met de Snaai te spelen; hij liet hem soms wel dertig centimeter wegvliegen voor hij hem weer ving.
Zijn reflexen waren uitstekend. Wormstaart keek bewonderend toe. Ze bleven staan in de schaduw van dezelfde beuk aan het meer waaronder Harry, Ron en Hermelien ooit op een zondag hun huiswerk hadden gemaakt, en vielen neer in het gras. Harry keek weer over zijn schouder en zag tot zijn genoegen dat Sneep ook in het gras ging zitten, in de schaduw van een groep struiken. Hij was nog steeds verdiept in zijn SLIJMBAL-opgaven, zodat Harry rustig de tijd had om ook te gaan zitten, tussen de beuk en de struiken, en naar het viertal onder de boom te kijken. Het zonlicht flonkerde op het rimpelloze water en aan de oever zaten lachende meisjes die ook net uit de Grote Zaal kwamen.

Ze hadden hun schoenen en sokken uitgetrokken en koelden hun voeten in het water.
Lupos had een boek gepakt en zat te lezen. Sirius staarde naar de leerlingen die over het gazon rondliepen. Hij keek nogal hooghartig en verveeld, maar bleef toch knap om te zien. James speelde nog steeds met de Snaai. Hij liet hem verder en verder wegvliegen en bijna ontsnappen, maar op het laatste moment pakte hij hem weer. Wormstaart keek met open mond toe. Steeds als James een extra moeilijke vang deed, snakte Wormstaart naar adem en klapte hij. Nadat dat zo vijf minuten was doorgegaan, begon Harry zich af te vragen waarom James niet tegen Wormstaart zei dat hij zich niet zo moest aanstellen, maar blijkbaar genoot James van de aandacht. Harry merkte ook dat zijn vader vaak door zijn haar streek, zodat het nooit netjes zat, en dat hij steeds naar de meisjes aan de rand van het meer keek.
'Stop dat ding alsjeblieft weg,' zei Sirius ten slotte, toen James een fraaie vang deed en Wormstaart juichte. 'Voordat Wormstaart het van opwinding in z'n broek doet.'
Wormstaart werd een beetje rood, maar James grijnsde.
'Goed, als je er last van hebt,' zei hij. Hij stopte de Snaai in zijn zak.
Harry had de indruk dat Sirius de enige was die tegen James kon zeggen dat hij zich niet zo moest aanstellen.
'Ik verveel me dood,' zei Sirius. 'Ik wou dat het volle maan

was.'
'Jij wel, ja,' zei Lupos van achter zijn boek. 'We krijgen nog Gedaanteverwisselingen. Overhoor me maar, als je je verveelt. Alsjeblieft...' Hij wilde zijn boek aan Sirius geven.
Maar Sirius snoof. 'Ik hoef die onzin niet te zien. Die ken ik al.'
'Ik zie iets veel leukers, Sluipvoet,' zei James zacht. 'Kijk eens wie daar zit...'
Sirius keek om en verstijfde, als een hond die een konijn heeft geroken.
'Geweldig,' zei hij zacht. 'Secretus.'
Harry draaide zich ook om, zodat hij kon zien waar Sirius naar keek.
Sneep was opgestaan en stopte zijn SLIJMBAL-opgaven in zijn schooltas. Toen hij uit de schaduw van de struiken stapte en terug wilde lopen naar school, stonden Sirius en James op. Lupos en Wormstaart bleven zitten: Lupos keek nog steeds naar zijn boek, maar zijn ogen bewogen niet meer en hij fronste zijn voorhoofd; Wormstaart keek vol verwachting van Sirius en James naar Sneep.
'Alles goed, Secretus?' zei James luid.
Sneep reageerde zo snel dat het leek alsof hij een aanval verwacht had: hij liet zijn schooltas vallen, stak zijn hand vliegensvlug in zijn gewaad en had zijn toverstok al half opgeheven toen James 'Expelliarmus' riep.

Sneeps toverstok vloog vier meter door de lucht en viel met een plof in het gras. Sirius stootte zijn blaffende lach uit.
'Impedimenta' zei hij en hij wees met zijn toverstok op Sneep, die tegen de grond werd geslagen toen hij naar zijn gevallen stok wilde duiken.
Alle leerlingen in de buurt keken. Een paar stonden op en kwamen langzaam dichterbij. Sommigen leken een beetje bang, anderen juist geamuseerd.
Sneep lag hijgend op de grond. James en Sirius liepen naar hem toe, met opgeheven toverstok; James keek vlug even naar de meisjes aan de oever van het meer. Wormstaart was ook opgestaan en schuifelde om Lupos heen om alles beter te kunnen zien.
'En, hoe was je examen, Secreetje?' zei James.
'Ik zag hem schrijven, met zijn neus op het perkament,' zei Sirius hatelijk. 'Dat zit vast onder de vetvlekken; ik denk dat ze er geen woord van kunnen lezen.'
Verscheidene mensen lachten; het was duidelijk dat Sneep niet populair was. Wormstaart grinnikte schril. Sneep probeerde overeind te krabbelen, maar de vloek werkte nog steeds; hij spartelde alsof hij was vastgebonden met onzichtbare touwen.
'Wacht - maar,' hijgde hij, terwijl hij James vol diepe afkeer aankeek. 'Wacht - maar!' 'Waar moeten we op wachten?' zei Sirius koeltjes. 'Wat wou je doen, Secreetje? Je vette neus aan

ons afvegen?'
Sneep braakte een stroom van vervloekingen en verwensingen uit, maar omdat zijn toverstok drie meter van hem vandaan lag, gebeurde er niets.
'Spoel je mond!' zei James kil. 'Sanitato!'
Meteen stroomden er roze zeepbellen uit Sneeps mond; het schuim bedekte zijn lippen, zodat hij kokhalsde en naar lucht hapte 'Laat hem met RUST!'
James en Sirius keken om. De vrije hand van James schoot onmiddellijk naar zijn haar. Het was een van de meisjes die aan de rand van het meer hadden gezeten. Ze had dik, donkerrood haar tot op haar schouders en verbluffend groene, amandelvormige ogen - Harry's ogen.
Harry's moeder.
'Is er iets, Evers?' zei James, en zijn stem was plotseling veel aangenamer, dieper en volwassener.
'Laat hem met rust,' herhaalde Lily. Ze keek James aan alsof ze hem niet kon luchten of zien. 'Wat heeft hij je gedaan?'
'Nou,' zei James, die deed alsof hij nadacht, 'het is meer het feit dat hij bestaat, als je begrijpt wat ik bedoel...'
Veel toeschouwers lachten, net als Sirius en Wormstaart, maar Lupos, die schijnbaar nog steeds zat te lezen, lachte niet, en dat gold ook voor Lily.
'Je denkt dat je leuk bent,' zei ze koeltjes, 'maar je bent gewoon een arrogante, misselijke pestkop, Potter. Laat hem

met rust.'
'Oké, als jij met me uitgaat, Evers,' zei James. 'Kom op... ga met me uit, dan zal ik Secretus nooit meer vervloeken.'
Achter hem raakte de Stremspreuk uitgewerkt. Sneep kroop langzaam naar zijn toverstok, terwijl hij zeepbellen uitspuwde.
'Ik ga nog liever met de reuzeninktvis uit dan met jou!' zei Lily.
'Pech gehad, Gaffel,' zei Sirius opgewekt en hij keek weer naar Sneep. 'Hé, jij daar!'
Maar hij was te laat; Sneep had zijn toverstok al op James gericht. Er volgde een lichtflits en er verscheen een diepe snee in de wang van James; bloed spatte op zijn gewaad, James draaide zich bliksemsnel om; na een tweede lichtflits hing Sneep plotseling ondersteboven in de lucht. Zijn gewaad viel over zijn hoofd, zodat er twee magere, bleke benen en een grauwe onderbroek zichtbaar werden.
Veel mensen in de menigte juichten; Sirius, James en Wormstaart schaterden het uit.
Lily's strakke mond had even getrokken alsof ze ook wilde lachen, maar toen zei ze: 'Laat hem zakken!'
'Natuurlijk,' zei James. Hij hief zijn toverstok op; Sneep viel in een slordige hoop op de grond neer. Hij ontwarde zich uit zijn gewaad en krabbelde vlug overeind met zijn toverstok in de aanslag, maar Sirius zei: 'Petrificus Totalus' en Sneep viel weer op de grond, zo stijf als een plank.
'LAAT HEM MET RUST!' schreeuwde Lily. Ze had haar

eigen toverstok getrokken; James en Sirius keken er achterdochtig naar.
'Kom nou, Evers, je wilt toch niet dat ik jou ook vervloek?' zei James dreigend.
'Hef die vloek dan op!'
James zuchtte diep, maar keek toen naar Sneep en mompelde de tegenvervloeking.
'Alsjeblieft,' zei hij, terwijl Sneep overeind krabbelde. 'Je boft dat Evers er was, Secretus -'
'Ik heb geen hulp nodig van smerige Modderbloedjes zoals zij!'
Lily knipperde met haar ogen.
'Nou, goed,' zei ze koeltjes. 'Dan knap je het voortaan zelf maar op. En ik zou m'n ondergoed maar eens wassen als ik jou was, Secretus.'
'Maak je excuses tegen Evers!' bulderde James, en hij richtte zijn toverstok dreigend op Sneep.
'Ik wil niet dat jij hem dwingt om zijn excuses te maken,' riep Lily, die James woedend aankeek. 'Jij bent net zo erg als hij!'
'Wat!' piepte James. 'Ik zou je NOOIT een-een Jeweetwel noemen!'
'Steeds maar je haar door de war maken, omdat het dan lijkt alsof je net van je bezem bent gestapt, steeds maar laten zien hoe goed je bent met die stomme Snaai, op de gang iedereen vervloeken die je niet aardig vindt, omdat je dat toevallig zo

goed kunt - je hebt zo'n gigantisch ego dat het me verbaast dat je bezem nog van de grond komt. Ik word ZIEK van je!'
Ze draaide zich abrupt om en liep weg.
'Evers!' riep James haar na. 'Hé, EVERS!'
Maar ze keek niet om. 'Wat heeft ze toch?' zei James, die vergeefs probeerde te doen alsof dat een onbelangrijke en retorische vraag was.
'Nou, als ik de subtiele signalen goed begrijp, geloof ik dat ze je een beetje verwaand vindt,' zei Sirius.
'Aha,' zei James kwaad. 'Nou, goed dan -'
Er volgde weer een lichtflits en Sneep hing opnieuw ondersteboven in de lucht.
'Wie wil er zien hoe ik de onderbroek van Secreetje uittrek?'
Maar Harry kwam er nooit achter of zijn vader werkelijk Sneeps onderbroek uit had getrokken. Plotseling werd zijn bovenarm bijna fijngeknepen. Harry trok een pijnlijk gezicht en keek wie hem had vastgepakt: tot zijn afschuw zag hij een veel oudere, volwassen Sneep naast zich staan, lijkbleek van woede.
'Amuseer je je?'
Harry voelde dat hij opsteeg; de zomerse dag vervaagde; hij zweefde omhoog door een ijzige duisternis met Sneeps hand nog steeds om zijn bovenarm. Alles tolde, alsof hij midden in de lucht een salto maakte, en toen kwamen zijn voeten met een klap op een stenen vloer en stond hij weer naast de

Hersenpan, in de schemerige kerker van zijn leraar Toverdranken.
'Zo,' zei Sneep; hij kneep zo hard in Harry's arm dat die gevoelloos begon te worden. 'Zo... dat vond je zeker wel leuk, hè Potter?'
'N-nee,' zei Harry, die zijn arm probeerde los te rukken. Sneep zag er angstaanjagend uit: zijn lippen trilden, zijn gezicht was krijtwit en hij had zijn tanden ontbloot.
'Echt een grappige man, die vader van je!' zei Sneep. Hij schudde Harry zo heftig door elkaar dat zijn bril bijna van zijn neus gleed. 'Ik - ik wilde niet -'
Sneep smeet Harry met alle kracht van zich af en hij smakte op de grond.
'Je zegt tegen niemand wat je gezien hebt!' brulde Sneep.
'Nee,' zei Harry, die overeind krabbelde en zo ver mogelijk achteruitdeinsde. 'Nee, natuurlijk zeg ik -'
'Eruit, eruit! Ik wil je nóóit meer zien in deze kamer!'
Terwijl Harry naar de deur holde, spatte er een pot vol dode kakkerlakken boven zijn hoofd aan scherven. Harry rukte de deur open en holde de gang uit. Hij bleef pas staan toen hij drie verdiepingen van Sneep verwijderd was, leunde toen hijgend tegen de muur en wreef over zijn gekneusde arm.
Hij voelde er helemaal niets voor om nu al terug te gaan naar de toren van Griffoendor of aan Ron en Hermelien te vertellen wat hij gezien had.

Harry voelde zich niet zo ontdaan en ongelukkig omdat Sneep tegen hem geschreeuwd had of potten naar zijn hoofd had gegooid, maar omdat hij precies wist hoe het was om vernederd te worden in een kring van toeschouwers; omdat hij precies wist hoe Sneep zich had gevoeld toen James hem had getreiterd en omdat Harry's vader, te oordelen naar wat hij zojuist gezien had, even arrogant was geweest als Sneep altijd had beweerd.

Hoofdstuk 29

BEROEPSVOORLICHTING

'Maar waarom krijg je dan geen Occlumentie meer?' vroeg Hermelien fronsend.
'Dat zei ik toch al?' mompelde Harry. 'Sneep vindt dat ik het verder zelf wel afkan, nu ik de basisprincipes onder de knie heb.'
'Dus je hebt geen rare dromen meer?' zei Hermelien sceptisch.
'Niet echt,' zei Harry, zonder haar aan te kijken.
'Nou, ik vind dat Sneep pas mag stoppen als je absoluut zeker weet dat je die dromen onder controle hebt!' zei Hermelien verontwaardigd.
'Harry, ik vind dat je hem moet vragen -'
'Nee!' zei Harry kortaf. 'Hou er nou maar over op, Hermelien. Oké?'
Het was de eerste dag van de paasvakantie en zoals gewoonlijk had Hermelien een groot deel van de dag besteed aan het opstellen van studieroosters voor haarzelf, Ron en Harry. Ze hadden Hermelien haar gang maar laten gaan; dat was eenvoudiger dan ruziemaken en bovendien zouden haar

roosters later misschien nog van pas komen.
Ron was zich een ongeluk geschrokken toen hij opeens had beseft dat de examens al over zes weken begonnen.
'Hoe kun je daar nou van schrikken?' vroeg Hermelien. Ze tikte met haar toverstok op alle vakjes van Rons rooster en die lichtten in verschillende kleuren op, afhankelijk van het onderwerp.
'Weet ik veel,' zei Ron. 'We hebben veel aan ons hoofd gehad.'
'Alsjeblieft,' zei Hermelien en ze gaf hem het rooster. 'Als je dat gewoon volgt, is er niets aan de hand.'
Ron keek somber naar het rooster, maar vrolijkte toen op.
'Ik heb iedere week één avond vrij!'
'Voor Zwerkbaltraining,' zei Hermelien.
Rons glimlach stierf weg.
'Wat heeft het voor zin?' zei hij dof. 'We hebben dit jaar evenveel kans om de Zwerkbalcup te winnen als pa om Minister van Toverkunst te worden.'
Hermelien zei niets; ze keek naar Harry, die met nietsziende ogen naar de overkant van de leerlingenkamer staarde terwijl Knikkebeen, die graag geaaid wilde worden, met zijn poot tegen zijn hand tikte.
'Wat is er, Harry?'
'Wat?' zei hij vlug. 'O, niks.'
Hij pakte zijn exemplaar van Magische Verdedigingstheorie

en deed alsof hij iets opzocht in de index. Knikkebeen gaf de moed maar op en kroop knorrig onder de stoel van Hermelien.
'Ik zag Cho vandaag,' zei Hermelien aarzelend. 'Ze leek me heel ongelukkig... hebben jullie weer ruzie gehad?'
'Wat - o ja,' zei Harry, die dat excuus met beide handen aangreep.
'Waarover?'
'Over Marina, die achterbakse vriendin van haar,' zei Harry.
'Nou, dat is te begrijpen,' zei Ron boos. Hij legde zijn rooster neer.
'Als zij er niet was geweest...'
Ron begon aan een lange tirade over Marina Elsdonk, wat Harry goed uitkwam; hij hoefde alleen maar boos te kijken, te knikken en 'Ja!' of 'Nou!' te zeggen als Ron even ademhaalde. Intussen kon hij rustig, maar ook steeds neerslachtiger, piekeren over wat hij in de Hersenpan had gezien.
De herinnering daaraan begon hem steeds meer dwars te zitten. Hij was er altijd zo van overtuigd geweest dat zijn ouders fantastische mensen waren, dat hij zich nooit iets had aangetrokken van Sneeps lasterpraatjes over het karakter van zijn vader. Mensen zoals Hagrid en Sirius hadden toch keer op keer gezegd hoe geweldig zijn vader was geweest?
(Ja, maar kijk eens hoe Sirius zelf was, zei een treiterend stemmetje in zijn hoofd... hij was net zo erg, of niet soms?)

Professor Anderling had zijn vader en Sirius weliswaar ooit beschreven als grote onruststokers, maar hij had gedacht dat ze een soort voorlopers van Fred en George Wemel waren geweest. Harry kon zich niet voorstellen dat Fred en George iemand voor de lol ondersteboven in de lucht zouden laten bungelen... tenzij ze die persoon werkelijk niet konden uitstaan... misschien Malfidus, of iemand die het echt verdiende...

Harry probeerde zichzelf wijs te maken dat Sneep het gesar van James verdiend had, maar had Lily niet gevraagd: 'Wat heeft hij je gedaan?' En had James toen niet gezegd: 'Het is meer het feit dat hij bestaat, als je begrijpt wat ik bedoel.' Was James niet gewoon begonnen met treiteren omdat Sirius zich verveeld had? Harry herinnerde zich dat Lupos aan het Grimboudplein had gezegd dat Perkamentus hem tot klassenoudste had benoemd in de hoop dat hij James en Sirius in de hand zou kunnen houden... maar in de Hersenpan had hij er maar zo'n beetje bij gezeten en het allemaal laten gebeuren...

Harry hield zichzelf voor dat Lily tussenbeide was gekomen; zijn moeder was tenminste fatsoenlijk geweest. En toch was de herinnering aan de uitdrukking op haar gezicht toen ze tegen James had geschreeuwd even pijnlijk als al het andere; het was duidelijk dat ze James niet had kunnen luchten of zien en Harry snapte gewoon niet dat ze met elkaar getrouwd waren.

Hij vroeg zich zelfs een paar keer af of James haar misschien gedwongen had...
Bijna vijf jaar lang was de gedachte aan zijn vader een bron van troost en inspiratie geweest. Altijd als iemand had gezegd dat hij op James leek, had Harry van binnen gegloeid van trots. En nu... nu voelde hij zich alleen maar somber en ellendig als hij aan zijn vader dacht.
Het weer werd winderiger, zonniger en warmer naarmate de paasvakantie verstreek, maar Harry kwam vrijwel niet buiten, net als de rest van de vijfde- en zevendejaars. Het enige wat hij deed was studeren en naar de bibliotheek gaan. Harry deed alsof zijn slechte humeur werd veroorzaakt door de naderende examens, en omdat de andere Griffoendors ook gek werden van al dat geleer, trok niemand zijn verklaring in twijfel.
'Harry, ik praat tegen je. Hoor je me?'
'Hè?'
Hij keek op. Hij had eerst in zijn eentje aan de tafel in de bieb gezeten, maar nu had hij gezelschap gekregen van Ginny Wemel, die er nogal verwaaid uitzag. Het was zondagavond; Hermelien was teruggegaan naar de toren van Griffoendor om Oude Runen te leren en Ron had Zwerkbaltraining.
'O, hallo,' zei Harry, die vlug zijn boeken pakte. 'Waarom ben je niet op de training?'
'Die is al afgelopen,' zei Ginny. 'Ron moest met Jacques Sippe

naar de ziekenzaal.'
'Hoezo?'
'Nou, we weten het niet zeker, maar we denken dat hij zich met zijn eigen knuppel bewusteloos heeft geslagen.' Ze zuchtte diep. 'Maar goed... ik kreeg net een pakje. Het is nu pas vrijgegeven door Omber.'
Ze zette een in bruin papier verpakte doos op tafel; het was duidelijk te zien dat die al was uitgepakt en slordig weer was dichtgemaakt. Op het papier stond in rode inkt: Geïnspecteerd en Goedgekeurd door de Hoog-Inquisiteur van Zweinstein.
'Paaseieren van ma,' zei Ginny. 'Er zit er ook een voor jou bij... alsjeblieft.'
Ze gaf hem een fraai ei van chocolade, versierd met kleine Snaaien van suikergoed, dat volgens de verpakking een zak Ballonbruisballen bevatte. Harry keek ernaar en merkte tot zijn ontzetting dat hij een brok in zijn keel kreeg.
'Voel je je wel goed, Harry?' vroeg Ginny zacht.
'Ja, prima,' zei Harry kortaf. De brok in zijn keel deed pijn. Hij snapte niet waarom hij zo van streek raakte door een paasei.
'Je zit de laatste tijd erg in de put,' drong Ginny aan. 'Als je nou eens gewoon met Cho praatte...'
'Cho is niet degene met wie ik wil praten,' zei Harry bruusk.
'Wie dan wel?' vroeg Ginny.

'Ik...'
Hij keek of er iemand meeluisterde. Madame Rommella was een aantal kasten verderop bezig om een grote stapel boeken af te stempelen voor een compleet overspannen Hannah Albedil.
'Ik wou dat ik met Sirius kon praten,' mompelde hij. 'Maar ik weet dat dat niet gaat.'
Meer om iets om handen te hebben dan omdat hij werkelijk trek had, pakte Harry zijn paasei uit, brak er een groot stuk af en stopte het in zijn mond.
'Nou,' zei Ginny, die ook een stukje ei pakte, 'als je echt met Sirius wilt praten, kunnen we vast wel een manier bedenken.'
'Kom nou,' zei Harry moedeloos. 'Nu Omber de haarden in de gaten houdt en al onze post leest?'
'Als je met Fred en George opgroeit, leer je één ding,' zei Ginny bedachtzaam. 'Dat eigenlijk niets onmogelijk is, als je maar voldoende lef hebt.'
Harry keek haar aan. Misschien kwam het door het paasei- Lupos had hem altijd aangeraden om chocolade te eten na een confrontatie met Dementors - of misschien alleen maar doordat hij de wens die al een week door zijn hoofd spookte eindelijk had uitgesproken, maar hij begon weer een klein beetje hoop te krijgen.
'WAT MOET DAT DAAR?'
'Hè, verdorie!' fluisterde Ginny en ze sprong overeind. 'Dat

was ik vergeten -'
Madame Rommella stormde op hen af; haar magere, gerimpelde gezicht was verwrongen van woede. 'Chocola in de bibliotheek!' gilde ze. 'Eruit - eruit - ERUIT!'
Ze griste haar toverstok uit haar gewaad en bekekste Harry's boeken, schooltas en inktpot, zodat die hem en Ginny de bibliotheek uit joegen en hen om hun oren sloegen terwijl ze wegrenden.
Alsof het belang van de komende examens nog eens extra onderstreept moest worden, lagen er vlak voor het einde van de vakantie plotseling allerlei brochures, foldertjes en pamfletten over tovercarrières op de tafels in de toren van Griffoendor en hing er een nieuwe mededeling op het prikbord:

BEROEPSVOORLICHTING
Alle vijfdejaars zijn verplicht om gedurende de eerste week na de vakantie een kort onderhoud te hebben met hun afdelingshoofd, teneinde hun toekomstige loopbaan te bespreken. De tijdstippen van de individuele afspraken zijn hieronder vermeld.

Harry keek op de lijst en zag dat hij maandagmiddag om halfdrie op de kamer van Anderling werd verwacht, wat inhield dat hij Waarzeggerij bijna helemaal kon overslaan. Hij en de andere vijfdejaars besteedden een groot deel van het

laatste vakantieweekend aan het lezen van de folders die in de leerlingenkamer waren achtergelaten.
'Nou, een baan als Heler lijkt me niks,' zei Ron op zondagavond. Hij was verdiept in een brochure met het embleem van het St. Holisto op de omslag. 'Hier staat dat je minstens een "U" op PUIST-niveau moet hebben voor Toverdranken, Kruidenkunde, Gedaanteverwisselingen, Bezweringen en Verweer tegen de Zwarte Kunsten. Allemachtig... ze vragen nogal wat.'
'Het is ook een heel verantwoordelijke baan,' zei Hermelien afwezig. Ze bestudeerde een knalroze en oranje foldertje met de titel: 'DUS U WERKT GRAAG MET DREUZELS?'
'Blijkbaar heb je niet veel nodig om met Dreuzels om te gaan; ze vragen alleen een SLIJMBAL in Dreuzelstudies: Veel belangrijker is enthousiasme, geduld en een goed gevoel voor humor.'
'Je hebt meer nodig dan alleen een goed gevoel voor humor als je met mijn oom wilt omgaan,' zei Harry duister. 'Een goed gevoel voor wanneer je dekking moet zoeken bijvoorbeeld.' Hij was halverwege een folder over bankieren. 'Moet je dit horen: Zoekt u een carrière vol uitdagingen, verre reizen, avontuur en veel gevarengoud? Wat dacht u dan van een betrekking bij Goudgrijps Tovenaarsbank, die momenteel Vloekbrekers zoekt voor opwindende projecten in het buitenland... Ze vragen Voorspellend Rekenen; misschien

iets voor jou, Hermelien!'
'De bankwereld heeft me nooit echt getrokken,' zei Hermelien vaag. Ze was inmiddels verdiept in: 'BENT U MANS GENOEG OM BEVEILIGINGSTROLLEN TE TRAINEN?'
'Hé,' hoorde Harry iemand zeggen. Hij keek om; Fred en George waren erbij komen zitten. 'Ginny heeft ons over je probleempje verteld,' zei Fred, die zijn benen op tafel legde zodat een stapeltje folders van het Ministerie van Toverkunst op de grond viel. 'Ze zegt dat je Sirius wilt spreken.'
'Wat?' zei Hermelien scherp. Ze verstijfde toen ze net 'OP HET DEPARTEMENT VAN MAGISCHE RAMPEN EN CATASTROFES IS WERKEN NOG LEUK' wilde pakken.
'Ja...' zei Harry zo nonchalant mogelijk. 'Ja, ik dacht -'
'Doe niet zo idioot,' zei Hermelien. Ze ging rechtovereind zitten en keek Harry aan alsof ze haar oren niet kon geloven. 'Nu Omber de haarden in de gaten houdt en alle uilen fouilleert?'
'Nou, we denken dat we daar iets op gevonden hebben,' zei George, die zich glimlachend uitrekte. 'We moeten alleen voor een afleidingsmanoeuvre zorgen. Het is je misschien opgevallen dat we tijdens de paasvakantie voor weinig opschudding hebben gezorgd?'
'We vroegen ons af wat voor zin het had om jullie vrije tijd te verstoren,' zei Fred. 'Geen enkele zin, natuurlijk. En wie weet

hadden jullie dan niet goed kunnen studeren voor je examens. Dat was wel het laatste wat we wilden.'
Hij knikte schijnheilig tegen Hermelien, die nogal uit het veld geslagen leek door zo veel zorgzaamheid.
'Maar morgen gaan we er weer vol tegenaan,' vervolgde Fred. 'En als we toch stampij gaan maken, waarom zouden we er dan niet gelijk voor zorgen dat Harry met Sirius kan praten?'
'Ja, maar toch,' zei Hermelien, alsof ze iets heel simpels uitlegde aan iemand die uiterst traag van begrip was. 'Waar kan Harry met Sirius praten, zelfs als jullie vooreen afleidingsmanoeuvre zorgen?'
'In de haard van Omber,' zei Harry kalm.
Hij had er al twee weken over nagedacht en geen enkel alternatief kunnen bedenken. Omber had zelf gezegd dat haar haard de enige was die niet in de gaten werd gehouden.
'Ben je gek geworden?' zei Hermelien zacht.
Ron liet zijn foldertje over een loopbaan in de zwamtelerij zakken en luisterde behoedzaam naar het gesprek.
'Nee, volgens mij niet,' zei Harry schouderophalend.
'Hoe wilde je trouwens in de kamer van Omber komen?'
Harry had die vraag verwacht.
'Met het mes van Sirius,' zei hij.
'Pardon?'
'Een jaar geleden gaf Sirius me als kerstcadeau een mes waarmee je ieder slot kunt open krijgen,' zei Harry. 'Dus zelfs

als Omber de deur zo behekst heeft dat Alohomora niet werkt, en dat is vast het geval -'
'Wat vind jij er nou van?' vroeg Hermelien aan Ron, en Harry moest onwillekeurig denken aan mevrouw Wemel die de hulp van haar man inriep tijdens hun eerste avondmaaltijd aan het Grimboudplein.
'Ik weet niet,' zei Ron, geschrokken omdat naar zijn mening werd gevraagd. 'Als Harry het wil, moet hij het doen. Ja toch?'
'Gesproken als een ware vriend en Wemel,' zei Fred, die Ron een klap op zijn rug gaf. 'Nou, goed dan. We dachten erover om het morgen te doen, vlak na de lessen, omdat de uitwerking maximaal is als er veel mensen op de gangen zijn. We doen het ergens in de oostvleugel, Harry, zo ver mogelijk van haar kamer. Volgens mij kunnen we je twintig ongestoorde minuten garanderen. Wat denk jij?' vroeg hij aan George.
'Minstens,' zei George.
'Wat voor afleidingsmanoeuvre wordt het?' vroeg Ron.
'Dat zie je vanzelf wel, broertje,' zei Fred terwijl hij en George opstonden. 'Als je morgenmiddag rond een uur of vijf in de gang van Gregorius de Kruiper bent, tenminste.'
Harry werd de volgende ochtend heel vroeg wakker. Hij voelde zich bijna net zo zenuwachtig als op de ochtend van zijn hoorzitting op het Ministerie van Toverkunst. Dat kwam niet alleen omdat hij moest inbreken in Ombers kamer om

via haar haardvuur met Sirius te spreken. Dat was al erg genoeg, maar vandaag zou hij ook voor het eerst weer les hebben van Sneep, nadat die hem eruit had gegooid.
Nadat hij een tijdje over de komende dag had liggen nadenken, stond Harry heel stilletjes op en liep hij naar het raam. Het was een stralende ochtend. De hemel was blauw, met een klein beetje nevel en een opaalachtige glans. In de verte zag Harry de enorme beuk waaronder zijn vader Sneep getreiterd had. Hij betwijfelde of Sirius het tafereel uit de Hersenpan zou kunnen goedpraten, maar toch wilde hij dolgraag horen wat er precies gebeurd was. Hij wilde weten of er verzachtende omstandigheden waren geweest; het maakte niet uit wat, als het maar als excuus kon dienen voor het gedrag van zijn vader...
Iets trok Harry's aandacht; er bewoog wat aan de rand van het Verboden Bos. Harry tuurde tegen de zon in en zag Hagrid tussen de bomen te voorschijn komen. Het was alsof hij hinkte. Hagrid wankelde naar zijn huisje en ging naar binnen. Harry bleef een aantal minuten kijken, maar Hagrid kwam niet meer naar buiten. Er kringelde wel rook uit de schoorsteen, dus hij was niet zo zwaar gewond dat hij het vuur niet meer kon aanmaken.
Harry draaide zich om, liep naar zijn hutkoffer en begon zich aan te kleden. Hij had geen rustige dag verwacht, omdat hij om vijf uur moest inbreken in de kamer van Ombert, maar hij

had geen rekening gehouden met Hermeliens vrijwel onafgebroken pogingen om hem op andere gedachten te brengen. Voor de eerste keer luisterde ze niet naar professor Kist tijdens Geschiedenis van de Toverkunst en fluisterde ze aan een stuk door waarschuwingen, die Harry stug probeerde te negeren.
"... en als ze je betrapt, word je niet alleen van school gestuurd maar beseft ze vast dat je met Snuffel hebt gepraat en dwingt ze je deze keer om Veritaserum te drinken en haar vragen te beantwoorden...'
'Hermelien,' zei Ron zacht en verontwaardigd, 'hou nou eens op met dat gevit en luister naar Kist! Of moet ik soms m'n eigen aantekeningen maken?'
'Ja, doe dat maar, daar ga je heus niet dood van!'
Tegen de tijd dat ze bij de kerkers waren, praatten Harry en Ron allebei niet meer met Hermelien. Ze liet zich daardoor niet uit het veld slaan, maar benutte de stilte om Harry te bestoken met een stroom van ijzingwekkende waarschuwingen, op zo'n felle, sissende fluistertoon dat Simon vijf minuten lang vergeefs naar een lek in zijn ketel zocht.
Sneep had blijkbaar besloten om te doen alsof Harry onzichtbaar was. Aan die tactiek was Harry uiteraard gewend, want het was een van de favoriete methodes van oom Herman, en hij was blij dat het niet iets ergers was. Vergeleken met de sarcastische opmerkingen en steken

onder water die hij meestal van Sneep te verduren kreeg, was deze nieuwe aanpak een verademing, en tot zijn genoegen merkte hij dat het hem geen enkele moeite kostte om een Prikkelmix te brouwen als hij gewoon met rust gelaten werd. Aan het einde van de les goot hij wat toverdrank in een flacon, deed er een kurk op en zette hem op Sneeps bureau, zodat die de drank kon beoordelen. Hij had het gevoel dat hij misschien eindelijk eens een 'B' had gehaald.
Hij wilde net naar de deur lopen toen hij gerinkel hoorde. Malfidus proestte het uit en Harry draaide zich vlug om. Zijn flacon lag in scherven op de grond en Sneep keek hem vol leedvermaak aan.
'Oeps,' zei hij zacht. 'Dat wordt weer een nul, Potter.'
Harry was zo razend dat hij geen woord kon uitbrengen. Hij liep met grote passen naar zijn ketel om een tweede flacon te vullen en Sneep te dwingen hem daar een cijfer voor te geven, maar tot zijn afgrijzen zag hij dat de rest van de inhoud was verdwenen.
'Het spijt me!' zei Hermelien, met haar handen voor haar mond. 'Het spijt me vreselijk, Harry. Ik dacht dat je klaar was en daarom heb ik het opgeruimd!'
Harry kon zich er niet toe brengen om antwoord te geven. Toen de bel ging, holde hij bijna de gang op, zonder één keer achterom te kijken, en tijdens het middageten ging hij tussen Marcel en Simon zitten, zodat Hermelien niet opnieuw kon

gaan zeuren over zijn bezoek aan Ombers kantoortje.
Toen het tijd was voor Waarzeggerij, was hij in zo'n rothumeur dat hij vergat dat hij een afspraak met professor Anderling had. Hij herinnerde het zich pas toen Ron vroeg wat hij beneden deed. Hij sprintte de trap op en kwam een paar minuten te laat binnen.
'Sorry, professor,' hijgde hij terwijl hij de deur dichtdeed, 'ik was het vergeten.'
'Geeft niet, Potter,' zei ze kortaf, maar iemand anders snoof laatdunkend. Harry keek om. Professor Omber zat in de hoek met haar klembord op haar knie, een tuttig kanten kraagje om haar nek en een onuitstaanbare, zelfvoldane glimlach op haar gezicht.
'Ga zitten, Potter,' zei professor Anderling bruusk. Haar handen trilden een beetje terwijl ze de vele folders op haar bureau goed legde.
Harry ging met zijn rug naar Omber zitten en deed net alsof hij het krassen van haar veer op haar klembord niet hoorde.
'Nou, Potter, dit gesprek is bedoeld om te kijken of je al ideeën hebt over een eventuele carrière, zodat je kunt besluiten welke vakken je wilt aanhouden in je zesde en zevende jaar,' zei professor Anderling. 'Heb je er al over nagedacht wat je na Zweinstein wilt gaan doen?'
'Eh -' zei Harry.
Het krassende geluid achter hem leidde heel erg af.

'Ja?' spoorde professor Anderling hem aan.
'Nou, ik dacht erover om Schouwer te worden,' mompelde Harry.
'Dan zul je goede resultaten moeten halen,' zei professor Anderling.
Ze pakte een klein, donker foldertje van de stapel op haar bureau en sloeg het open. 'Ze verlangen zeker vijf PUISTen, en die moeten minimaal "Boven Verwachting" zijn, zie ik. Bovendien zou je op het Schouwershoofdkwartier een reeks strenge geschiktheids- en persoonlijkheidstests moeten ondergaan. Schouwer is een moeilijke loopbaan, Potter: ze nemen alleen de allerbesten. Volgens mij hebben ze de afgelopen drie jaar niemand meer aangenomen.'
Op dat moment kuchte professor Omber heel zacht, alsof ze wilde kijken hoe weinig geluid ze kon maken. Professor Anderling negeerde haar.
'Je wilt natuurlijk weten welk vakkenpakket je dan nodig hebt?' zei ze iets luider.
'Ja,' zei Harry. 'Verweer tegen de Zwarte Kunsten, neem ik aan?'
'Uiteraard,' zei professor Anderling. 'Ik zou ook -' Professor Omber kuchte opnieuw, maar nu iets harder. Professor Anderling kneep haar ogen even dicht, deed ze weer open en praatte gewoon verder.
'Ik zou ook Gedaanteverwisselingen aanraden, omdat

Schouwers tijdens hun werk regelmatig moeten Transfigureren en Detransfigureren. En laat ik daar meteen aan toevoegen, Potter, dat er alleen leerlingen in mijn PUIST-klas komen die minstens "Boven Verwachting" hebben gehaald voor hun SLIJMBAL. Ik denk dat je op dit moment op "Acceptabel" zit, dus als het je ernst is, moet je er voor de examens nog even flink tegenaan. Verder zou ik ook Bezweringen doen, dat komt altijd van pas, en Toverdranken. Ja, Potter, Toverdranken,' zei ze met een heel flauwe glimlach. 'Giffen en tegengiffen zijn van het grootste belang voor een Schouwer. En aangezien professor Sneep categorisch weigert leerlingen toe te laten die geen "Uitmuntend" hebben gehaald voor hun SLIJMBAL -'

Professor Omber kuchte nog luider.

'Wil je soms een keelpastille, Dorothea?' vroeg professor Anderling kortaf, zonder Omber aan te kijken.

'Nee, dank je, Minerva,' zei Omber met dat onnozele, meisjesachtige lachje dat Harry was gaan haten, 'ik vroeg me alleen af of ik je misschien heel even in de rede mocht vallen.'

'Dat zul je waarschijnlijk wel mogen, ja,' zei professor Anderling met opeengeklemde kaken.

'Ik betwijfel eerlijk gezegd of meneer Potter wel het juiste temperament heeft om Schouwer te worden,' zei Omber poeslief.

'O ja?' zei professor Anderling uit de hoogte. 'Nou, Potter,'

vervolgde ze, alsof ze niet in de rede was gevallen, 'als je werkelijk je zinnen op zo'n carrière hebt gezet, raad ik je aan om vooral hard te werken aan Toverdranken en Gedaanteverwisselingen, zodat je daarin het gewenste niveau behaalt. Ik zie dat de beoordelingen van professor Banning de laatste twee jaar variëren van "Acceptabel" tot "Boven Verwachting", dus met Bezweringen zit het waarschijnlijk wel goed. Voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten heb je over het algemeen hoge cijfers gehaald en vooral professor Lupos vond je - wil je echt geen keelpastille, Dorothea?'

'Nee, dank je, Minerva,' zei Omber, nadat ze oorverdovend gekucht had. 'Ik was alleen bang dat je misschien de laatste cijfers van Potter voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten nog niet gezien had. Ik weet zeker dat ik je een briefje heb gegeven.'

'Wat, dit ding?' zei professor Anderling vol afkeer en ze haalde een vel roze perkament uit Harry's map. Ze keek er even naar, met lichtjes opgetrokken wenkbrauwen, en stopte het zonder commentaar weer in de map.

'Zoals ik al zei, Potter: professor Lupos vond dat je duidelijk aanleg had voor zijn vak en als Schouwer is dat -'

'Heb je mijn briefje niet begrepen, Minerva?' vroeg professor Omber gemaakt beleefd. Ze vergat helemaal om te hoesten.

'Natuurlijk heb ik het begrepen,' zei professor Anderling. Ze klemde haar kaken nu zo stevig op elkaar dat haar stem

gesmoord klonk.
'Nou, dan snap ik niet... hoe kun je meneer Potter valse hoop geven terwijl -'
'Valse hoop?' herhaalde professor Anderling, die nog steeds weigerde Omber aan te kijken. 'Hij heeft altijd uitstekende resultaten behaald voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten -'
'Het spijt me dat ik je moet tegenspreken, Minerva, maar zoals je in mijn briefje kunt lezen, heeft meneer Potter tijdens mijn lessen juist heel slechte resultaten behaald -'
'Misschien heb ik me niet helemaal duidelijk uitgedrukt,' zei professor Anderling, die zich eindelijk omdraaide en Omber aankeek. 'Hij heeft uitstekende resultaten behaald voor Verweer tegen de Zwarte Kunsten toen dat vak nog gedoceerd werd door capabele leraren!'
De glimlach van professor Omber verdween even abrupt als een gloeilamp die stuksprong. Ze leunde achterover in haar stoel, sloeg een vel perkament op haar klembord om en begon razendsnel te schrijven, terwijl haar uitpuilende ogen van links naar rechts flitsten. Professor Anderling richtte zich weer tot Harry, met opengesperde neusgaten en fonkelende ogen.
'Verder nog vragen, Potter?'
'Ja,' zei Harry. 'Wat voor soort persoonlijkheids - en geschiktheidstests houdt het Ministerie, als je voldoende PUISTen hebt?'

'Nou, je moet onder andere aantonen dat je goed onder druk kunt werken,' zei professor Anderling. 'Verder vragen ze veel toewijding en doorzettingsvermogen, want de opleiding tot Schouwer duurt drie jaar, en daarnaast moet je je uiteraard verder bekwamen in Praktisch Verweer. Dat houdt in dat je nog veel zult moeten leren, zelfs als je van school bent, en als je ertegen opziet om -'
'U zult ook merken,' zei Omber op ijzige toon, 'dat het Ministerie de antecedenten natrekt van mensen die Schouwer willen worden. Daarbij kijken we vooral naar hun strafblad.'
'- en als je ertegen opziet om na Zweinstein nog meer examens af te leggen, zou je misschien eens goed moeten nadenken over -'
'En dat betekent dat de kans dat Potter Schouwer wordt, ongeveer even groot is als de kans dat Perkamentus ooit terugkeert naar deze school.'
'Een heel grote kans, met andere woorden,' zei professor Anderling.
'Potter heeft een strafblad,' zei Omber luid.
'Potter is vrijgesproken,' zei Anderling nog luider.
Professor Omber stond op. Ze was zo klein dat dat niet veel verschil maakte, maar haar quasi-opgewekte manier van doen had plaatsgemaakt voor een kille woede, waardoor haar brede, kwabbige gezicht er merkwaardig sinister uitzag.
'Potter maakt geen enkele kans om Schouwer te worden!'

Professor Anderling stond ook op, en in haar geval was dat veel effectiever: ze torende hoog boven Omber uit.
'Potter,' zei ze met galmende stem, 'ik zal je helpen om Schouwer te worden, al is dat het laatste wat ik doe! Ik zal zorgen dat je de vereiste resultaten behaalt, ook al moet ik je iedere avond bijles geven!'
'Het Ministerie van Toverkunst zal Potter nooit in dienst nemen!' riep Omber woedend.
'Tegen de tijd dat Potter klaar is, zou er best wel eens een andere Minister van Toverkunst kunnen zijn!' schreeuwde professor Anderling.
'Aha!' krijste professor Omber, die met een stompe vinger op Anderling wees. 'Ja! Ja, ja, ja! Nu komt de aap uit de mouw! Dat wil je graag, hè, Minerva Anderling? Je hoopt dat Cornelis Droebel wordt vervangen door Albus Perkamentus en dat jij mijn plaats kunt innemen: Secretaris-Generaal van de Minister en schoolhoofd van Zweinstein op de koop toe!'
'U raaskalt!' zei professor Anderling met onnavolgbare minachting.
'En daarmee zijn we aan het einde gekomen van ons gesprek over beroepskeuze, Potter.'
Harry hees zijn tas over zijn schouder en verliet haastig de kamer. Hij durfde professor Omber niet aan te kijken. Zelfs op de gang hoorde hij Omber en Anderling nog tegen elkaar schreeuwen.

Professor Omber was nog steeds buiten adem, alsof ze een heel stuk gerend had, toen ze 's middags het lokaal van Verweer tegen de Zwarte Kunsten binnenmarcheerde.
'Ik hoop dat je je bedacht hebt, Harry,' fluisterde Hermelien zodra ze hun boeken hadden opengeslagen bij Hoofdstuk 34: 'Niet Terugslaan, maar Onderhandelen'. 'Omber is nu al in een vreselijk humeur...'
Om de zoveel tijd keek Omber woedend Harry's kant uit. Harry hield zich gedeisd, staarde met nietsziende ogen naar Magische Verdedigingstheorie en dacht na...
Hij kon zich de reactie van professor Anderling voorstellen als hij, een paar uur nadat zij voor hem in de bres was gesprongen, in de kamer van Omber werd betrapt... Hij kon ook gewoon teruggaan naar de toren van Griffoendor en hopen dat hij tijdens de zomervakantie de kans zou krijgen om met Sirius te praten over wat hij in de Hersenpan had gezien... het enige bezwaar was dat hij alleen al bij de gedachte aan zoiets braafs en verstandigs het gevoel had of er een loden gewicht in zijn maag was geploft... en bovendien hadden Fred en George hun afleidingsmanoeuvre al gepland, en had hij het mes van Sirius en zijn vaders oude onzichtbaarheidsmantel bij zich in zijn schooltas.
Maar het feit bleef dat als hij betrapt werd...
'Perkamentus heeft zichzelf opgeofferd zodat jij op school kon blijven, Harry!' fluisterde Hermelien. Ze hield haar boek

voor haar gezicht, zodat Omber haar niet zou zien praten. 'En als je vandaag van school wordt getrapt, is dat allemaal voor niets geweest!'
Hij kon het plan laten varen en gewoon leren leven met de herinnering aan wat zijn vader meer dan twintig jaar geleden op een mooie zomerdag had gedaan...
En toen dacht hij plotseling aan Sirius, in het haardvuur in de leerlingenkamer van Griffoendor... Je lijkt minder op je vader dan ik dacht... juist dat risico zou het aantrekkelijk hebben gemaakt voor James... Maar wilde hij nog wel op zijn vader lijken?
'Doe het niet, Harry, doe het alsjeblieft niet!' zei Hermelien gekweld toen de bel ging.
Hij gaf geen antwoord; hij was ten einde raad.
Ron was blijkbaar vastbesloten om geen mening te hebben en ook geen advies te geven. Hij weigerde Harry aan te kijken, maar toen Hermelien haar mond opendeed om opnieuw op Harry in te praten zei hij zacht: 'Hou er nou eens over op! Hij moet zelf beslissen.'
Harry's hart bonsde verwoed terwijl hij het lokaal verliet. Hij was halverwege de gang toen hij in de verte het onmiskenbare tumult van de afleidingsmanoeuvre hoorde. Gegil en geschreeuw galmde boven door de gangen; de leerlingen die de lokalen uitkwamen bleven stokstijf staan en keken angstig naar het plafond. Omber sprintte haar lokaal uit, zo snel als

haar korte beentjes haar maar dragen konden. Ze trok haar toverstok en rende de andere kant op; het was nu of nooit.
'Alsjeblieft, Harry!' smeekte Hermelien zwakjes.
Maar hij had de knoop doorgehakt; hij hees zijn tas steviger over zijn schouder, begon te hollen en zigzagde tussen de leerlingen door, die kwamen kijken wat er in de oostvleugel aan de hand was.
Harry zag dat de gang naar Ombers kamer uitgestorven was. Hij dook achter een groot harnas, dat knarsend zijn helm omdraaide om naar hem te kijken, maakte zijn tas open, pakte het mes van Sirius en sloeg de onzichtbaarheidsmantel om. Vervolgens kwam hij voorzichtig achter het harnas vandaan en sloop de gang door naar de deur van Ombers kamer.
Hij stak het lemmet van het magische mes in de spleet van de deur, bewoog het zachtjes op en neer en trok het terug. Met een klik zwaaide de deur open. Hij glipte naar binnen, deed de deur dicht en keek om zich heen.
Er bewoog niets, afgezien van de foeilelijke katjes die nog steeds ronddartelden op hun wandborden boven de in beslag genomen bezems. Harry deed zijn mantel af, liep naar de haard en had binnen enkele ogenblikken gevonden wat hij zocht: een klein doosje fonkelende Brandstof. Hij hurkte met trillende handen voor de lege haard. Hij had dit nooit eerder gedaan, al dacht hij dat hij wist hoe het werkte. Hij stak zijn

hoofd in de haard, nam een handje Brandstof en strooide dat over de netjes opgestapelde houtblokken. Onmiddellijk laaiden er smaragdgroene vlammen op.
'Grimboudplein 12!' zei Harry luid en duidelijk.
Het was een van de vreemdste gewaarwordingen die Harry ooit had gehad. Hij had natuurlijk eerder met Brandstof gereisd, maar toen had zijn hele lichaam in de vlammen getold en door het netwerk van toverhaarden geflitst dat zich door het hele land uitstrekte. Deze keer bleven zijn knieën op de koude vloer van Ombers kamer rusten en suisde alleen zijn hoofd door het smaragdgroene vuur... Even plotseling als het begonnen was, hield het tollen weer op. Harry was misselijk en had het gevoel dat hij een warme sjaal om zijn hoofd had. Hij deed zijn ogen open en keek vanuit het haardvuur in de keuken naar de lange houten tafel, waar een man een stuk perkament bestudeerde.
'Sirius?'
De man schrok en keek om. Het was niet Sirius, maar Lupos.
'Harry!' zei hij geschokt. 'Wat doe je - wat is er aan de hand? Is alles goed met je?'
'Ja,' zei Harry. 'Ik vroeg me alleen af - ik bedoel, ik wilde even - met Sirius praten.'
'Ik zal hem roepen,' zei Lupos. Hij stond op, nog steeds perplex. 'Hij is boven op zoek naar Knijster, blijkbaar houdt hij zich weer schuil op zolder...'

Lupos verliet haastig de keuken. Nu zag Harry alleen nog de stoel en de tafelpoten, en hij vroeg zich af waarom Sirius nooit had gezegd hoe ongemakkelijk het was om vanuit het haardvuur te spreken; zijn knieën maakten nu al pijnlijk bezwaar tegen hun langdurige contact met Ombers harde stenen vloer.
Even later kwam Lupos terug met Sirius op zijn hielen.
'Wat is er?' vroeg Sirius bezorgd. Hij streek zijn lange, donkere haar uit zijn ogen en hurkte voor het vuur, zodat hij op gelijke hoogte was met Harry. Lupos knielde ook en was heel ongerust. 'Is er iets aan de hand? Heb je hulp nodig?'
'Nee,' zei Harry, 'nee, er is niks ergs... ik wilde alleen even... over mijn vader praten.'
Lupos en Sirius keken elkaar stomverbaasd aan, maar Harry had geen tijd om zich opgelaten te voelen; zijn knieën gingen steeds meer pijn doen en er waren al minstens vijf minuten verstreken sinds het begin van de afleidingsmanoeuvre; George had hem maar twintig ongestoorde minuten gegarandeerd. Daarom viel Harry met de deur in huis en vertelde hij meteen wat hij in de Hersenpan had gezien.
Nadat hij was uitgesproken zwegen Sirius en Lupos even, maar toen zei Lupos: 'Ik zou niet graag willen dat je je vader op grond daarvan beoordeelt, Harry. Hij was pas vijftien -'
'Ik ben ook vijftien!' zei Harry verhit.
'Hoor eens, Harry,' zei Sirius sussend, 'James en Sneep

hadden vanaf het allereerste moment een pesthekel aan elkaar. Ze konden elkaars bloed wel drinken. Dat begrijp je toch, hè? Volgens mij was James alles wat Sneep graag had willen zijn - populair, goed in Zwerkbal - eigenlijk overal goed in. Sneep was een raar buitenbeentje. Hij werd gefascineerd door alles wat met de Zwarte Kunsten te maken had en James - misschien maakte hij in de Hersenpan niet zo'n beste indruk op je, Harry, maar James haatte de Zwarte Kunsten.'
'Dat zal best,' zei Harry, 'maar hij begon Sneep zomaar te treiteren, alleen omdat - nou, alleen omdat jij zei dat je je verveelde,' besloot hij enigszins verontschuldigend.
'Daar ben ik niet trots op,' zei Sirius vlug.
Lupos keek vanuit zijn ooghoeken naar Sirius en zei toen: 'Luister, Harry, je moet niet vergeten dat je vader en Sirius de besten waren op school, in alles wat ze deden- iedereen vond ze geweldig- en als ze zich daar soms een beetje door lieten meeslepen -'
'Als we soms arrogante kwallen waren, bedoel je,' zei Sirius.
Lupos glimlachte.
'Hij maakte steeds zijn haar door de war,' zei Harry opgelaten.
Sirius en Lupos lachten.
'Dat was ik vergeten,' zei Sirius vol genegenheid.
'Speelde hij met de Snaai?' vroeg Lupos.
'Ja,' zei Harry. Sirius en Lupos grijnsden breed, maar Harry begreep er niets van. 'Eerlijk gezegd deed hij behoorlijk stom.'

'Natuurlijk deed hij stom!' zei Sirius sussend. 'We deden allemaal stom! Nou - Maanling viel wel mee,' voegde hij eraan toe, met een blik op Lupos.
Maar Lupos schudde zijn hoofd. 'Heb ik ooit gezegd dat jullie Sneep met rust moesten laten?' zei hij. 'Heb ik ooit het lef gehad om te zeggen dat jullie te ver gingen?'
'Nou ja,' zei Sirius, 'je zorgde ervoor dat we ons soms een beetje schaamden... dat was tenminste iets...'
'En hij loerde steeds naar de meisjes aan het meer. Hij hoopte dat ze naar hem zouden kijken,' zei Harry koppig, vastbesloten om alles te vertellen wat hem dwarszat, nu hij er toch was.
'Ja, hij stelde zich altijd behoorlijk aan als Lily in de buurt was,' zei Sirius schouderophalend. 'Dan moest hij laten zien hoe goed hij wel niet was.'
'Waarom is ze dan met hem getrouwd?' vroeg Harry ellendig. 'Ze kon hem niet luchten of zien!'
'Welnee, hoe kom je daarbij?' zei Sirius.
'In hun zevende jaar kregen ze verkering,' zei Lupos.
'Toen James iets minder kapsones kreeg,' zei Sirius.
'En geen mensen meer voor de lol betoverde,' zei Lupos.
'Zelfs Sneep niet?' vroeg Harry.
'Nou,' zei Lupos langzaam, 'Sneep was een speciaal geval. Ik bedoel, hij liet nooit een gelegenheid voorbijgaan om James te vervloeken, dus dat kon James moeilijk over zijn kant laten

gaan.'
'En dat vond mijn moeder niet erg?'
'Ik denk niet dat ze het wist, om je de waarheid te zeggen,' zei Sirius. 'James nam Sneep heus niet mee als ze samen uitgingen, zodat ze kon zien hoe hij hem vervloekte.'
Sirius keek fronsend naar Harry, die nog steeds niet overtuigd leek.
'Hoor eens,' zei hij, 'je vader was de beste vriend die ik ooit heb gehad en hij was een goed mens. Veel jongens doen stomme dingen als ze vijftien zijn. Toen hij ouder werd, ging dat vanzelf over.'
'Ja, oké,' zei Harry somber, 'ik had alleen niet gedacht dat ik ooit medelijden zou krijgen met Sneep.'
'Nu je het er toch over hebt,' zei Lupos met een lichte frons, 'hoe reageerde Sneep eigenlijk toen hij merkte dat je dat allemaal gezien had?'
'Hij zei dat hij me nooit meer les in Occlumentie zou geven,' zei Harry onverschillig. 'Alsof dat zo'n grote teleur - 'WAT?' schreeuwde Sirius, en Harry schrok zo dat hij een mondvol as inademde.
'Meen je dat, Harry?' vroeg Lupos. 'Wil hij je geen les meer geven?'
'Ja,' zei Harry verbaasd. Hij vond hun reactie nogal overdreven. 'Maar dat geeft niks. Mij een zorg. Eerlijk gezegd is het best een opluchting -'

'Ik kom naar Zweinstein om een hartig woordje met Sneep te wisselen!' zei Sirius vastberaden. Hij wilde opstaan, maar Lupos trok hem terug.
'Als er iemand met Sneep gaat praten, ben ik dat!'zei hij. 'Maar Harry, het eerste wat je moet doen is naar Sneep gaan en zeggen dat hij je absoluut les moet blijven geven - als Perkamentus dat hoort -'
'Dat kan niet, dan vermoordt hij me!' zei Harry verontwaardigd. 'Jullie hebben hem niet gezien toen we uit de Hersenpan terugkeerden!'
'Harry, niets is belangrijker dan dat jij Occlumentie leert!' zei Lupos streng. 'Hoor je me? Niets!'
'Goed, goed,' zei Harry. Hij was behoorlijk van streek en geïrriteerd, 'ik... ik zal proberen met hem te praten... maar het zal niet -'
Hij zweeg. In de verte hoorde hij voetstappen.
'Komt Knijster de trap af?'
'Nee,' zei Sirius, die achterom keek. 'Dat moet iemand aan jouw kant zijn.'
Harry's hart leek stil te staan.
'Ik moet gaan!' zei hij haastig en hij trok zijn hoofd terug uit de haard aan het Grimboudplein. Even was het alsof zijn hoofd rondtolde; toen zat het weer stevig op zijn schouders, knielde hij voor het haardvuur van Omber en zag hij de smaragdgroene vlammen flakkeren en doven.

'Vlug, vlug!' mompelde een kortademige stem net buiten de deur. 'Ah, ze heeft hem open laten staan...' Harry dook naar zijn onzichtbaarheidsmantel en wist die nog net op tijd over zich heen te trekken voordat Vilder de kamer kwam binnenstormen. Opgetogen mompelend liep hij naar Ombers bureau, deed een la open en bladerde de papieren door die erin lagen.
'Geselvergunning... geselvergunning... eindelijk mag het... hun verdiende loon na al die jaren...' Hij pakte een perkament, kuste het, drukte het tegen zijn borst en schuifelde vlug de kamer uit.
Harry sprong overeind, controleerde of hij zijn schooltas bij zich had en of de onzichtbaarheidsmantel hem helemaal bedekte, rukte de deur open en liep haastig achter Vilder aan, die sneller voorthobbelde dan Harry hem ooit had zien doen. Eén verdieping lager leek het Harry wel veilig om weer zichtbaar te worden. Hij deed de mantel af, propte hem in zijn schooltas en liep vlug verder. Beneden in de hal was er een hoop commotie. Harry rende de marmeren trap af en zag dat zo ongeveer de hele school zich daar verzameld had.
Het deed sterk denken aan de avond dat professor Zwamdrift was ontslagen. De leerlingen vormden een grote kring (sommigen, zag Harry, waren bedekt met een smerige substantie die op Stinksap leek) en er waren ook leraren en geesten onder de toeschouwers. De leden van het

Inquisitiekorps namen een prominente plaats in en keken uitermate zelfvoldaan. Ook Foppe was aanwezig; hij zweefde boven Fred en George, die in het midden van de kring stonden. Ze hadden de onmiskenbare houding van mensen die er gloeiend bij zijn.
'Aha!' zei Omber triomfantelijk. Harry zag dat ze maar een paar treden lager stond dan hij en omlaag keek naar haar prooi.
'Dus jullie vinden het grappig om een gang van deze school in een moeras te veranderen?'
'Ja, best grappig,' zei Fred, die haar zonder een spoortje angst aankeek.
Vilder wurmde zich door de mensen heen en liep naar Omber. Hij huilde bijna van geluk.
'Ik heb de vergunning, professor!' zei hij schor. Hij zwaaide met het perkament dat hij uit Ombers bureaula had gehaald. 'Ik heb de vergunning en de zwepen liggen klaar... mag ik het nu alstublieft doen?'
'Goed, Argus,' zei ze. 'Jullie tweeën staan op het punt om erachter te komen hoe we op mijn school vandalen aanpakken!' zei ze venijnig tegen Fred en George.
'Sorry hoor,' zei George, 'maar dat denk ik niet.'
Hij keek zijn tweelingbroer aan.
'George,' zei Fred, 'volgens mij is fulltime onderwijs niet meer aan ons besteed.'

'Dat gevoel heb ik nou ook,' zei George luchtig.
'Hoog tijd om onze talenten te beproeven in de echte wereld, vind je niet?'
'Absoluut,' zei George.
En voor Omber nog iets kon zeggen, hieven ze hun toverstokken op en zeiden ze tegelijk: 'Accio bezems.'
Harry hoorde ergens in de verte een harde klap. Hij keek naar links en wist nog net op tijd weg te duiken. De bezems van Fred en George, nog voorzien van de zware ketting en ijzeren pin waarmee ze aan de muur hadden vastgezeten, kwamen aansuizen door de gang; ze maakten een bocht naar links, zoefden de trap af en stopten abrupt bij de tweeling. De ketting rammelde op de stenen plavuizen.
'Nou, niet tot ziens,' zei Fred tegen Omber, terwijl hij zijn been over zijn bezem zwaaide.
'Ja, laten we vooral geen contact houden,' zei George, die op zijn eigen bezem stapte.
Fred keek naar de verzamelde leerlingen, naar de zwijgend toekijkende menigte.
'Als iemand een Verplaatsbaar Moeras wil kopen, zoals gedemonstreerd in de oostvleugel, kom dan naar de Wegisweg 93 - Tovertweelings Topfopshop,' riep hij. 'Ons splinternieuwe winkelpand!'
'Speciale kortingen voor leerlingen van Zweinstein die zweren dat ze onze producten zullen gebruiken om deze ouwe heks

weg te werken,' voegde George eraan toe, en hij wees naar Omber.
'HOU ZE TEGEN!' krijste Omber, maar het was te laat. Toen de leden van het Inquisitiekorps dreigend dichterbij kwamen, zetten Fred en George zich af tegen de vloer en schoten ze vijf meter de lucht in. De ijzeren pin zwaaide gevaarlijk heen en weer onder hun bezems. Fred keek naar Foppe de klopgeest, die nu op gelijke hoogte was met de tweeling en op en neer danste boven de menigte.
'Geef haar van katoen, Foppe, ook namens ons!'
En Foppe, die zich voor zover Harry wist nog nooit iets van enige leerling had aangetrokken, nam zwierig zijn narrenmuts af en salueerde.
Fred en George keerden onder donderend applaus van de leerlingen in de hal hun bezems, en vlogen door de open voordeuren naar buiten, de glorieuze zonsondergang tegemoet.

Hoofdstuk 30

GROEMP

Het verhaal over hoe Fred en George de vrijheid hadden gekozen werd in de dagen daarna zo vaak verteld dat Harry wist dat het op Zweinstein een legende zou worden: binnen een week waren zelfs ooggetuigen er min of meer van overtuigd dat de tweeling Omber had gebombardeerd met Stinkkorrels voordat ze naar buiten waren gezoefd.
Direct na hun vertrek beweerden een heleboel mensen dat ze er veel voor voelden hun voorbeeld te volgen. Harry hoorde leerlingen regelmatig dingen zeggen als: 'Echt, vaak heb ik zin om op mijn bezem te springen en de boel de boel te laten,' of 'Nog één zo'n les en ik doe ook een Wemel.'
Fred en George hadden ervoor gezorgd dat niemand hen snel zou vergeten. Om te beginnen hadden ze niet gezegd hoe het moeras, dat nu een gang op de vijfde verdieping van de oostvleugel vulde, weer verwijderd moest worden. Omber en Vilder probeerden het op allerlei manieren, maar zonder succes. Uiteindelijk werd het drassige stuk afgezet en kreeg Vilder, knarsetandend van woede, opdracht om leerlingen die naar hun lokalen wilden over te zetten in een bootje. Harry

wist zeker dat leraren als Banning of Anderling het moeras in een oogwenk hadden kunnen verwijderen, maar net als met de Pyropakketten van Fred en George, lieten ze Omber blijkbaar liever aanmodderen.
De Hellevegen van Fred en George hadden twee grote, bezemvormige gaten in de deur van Ombers kamer geslagen. Vilder zette er een nieuwe deur in en bracht Harry's Vuurflits naar de kerkers, waar Omber hem volgens de geruchten liet bewaken door gewapende veiligheidstrollen. Haar problemen waren echter nog lang niet voorbij.
Geïnspireerd door het voorbeeld van Fred en George dongen vele leerlingen naar de vacante positie van grootste onruststoker. Ondanks de nieuwe deur wist iemand een Delfstoffer bij Omber naar binnen te smokkelen, die bij zijn speurtocht naar glimmende voorwerpen haar hele kamer overhoop haalde. Toen Omber binnenkwam, werd ze besprongen door het harige dier, dat de ringen van haar stompe vingers probeerde te knagen. Er werd op de gangen zo vaak met Mestbommen en Stinkkorrels gesmeten dat leerlingen automatisch een Bubbelbolbezwering over zichzelf uitspraken voor ze een lokaal verlieten. Dan hadden ze in ieder geval een voorraad frisse lucht, ook al zagen ze eruit alsof ze een omgekeerde viskom op hun hoofd hadden.
Vilder patrouilleerde met een zweep door de gangen in een wanhopige poging onverlaten te betrappen, maar daar waren

er nu zoveel van dat hij niet wist waar hij moest beginnen. De leden van het Inquisitiekorps probeerden hem te helpen, maar werden steeds vaker getroffen door rare ongevallen. Warrel, een van de Zwerkbalspelers van Zwadderich, moest naar de ziekenzaal met een weerzinwekkende huidaandoening, waardoor het leek alsof hij met cornflakes was bedekt, en tot vreugde van Hermelien was Patty Park de volgende dag gedwongen al haar lessen over te slaan omdat ze een gewei had gekregen.
Intussen werd ook duidelijk hoeveel Spijbelsmuldozen Fred en George voor hun vertrek hadden weten te verkopen. Als Omber haar lokaal maar binnenkwam, begonnen de leerlingen onmiddellijk te braken en flauw te vallen, steeg hun temperatuur tot gevaarlijke hoogten of spoot het bloed uit hun neusgaten. Krijsend van woede en frustratie probeerde Omber de oorzaak van de mysterieuze symptomen te achterhalen, maar de leerlingen hielden hardnekkig vol dat ze aan 'Omberitis' leden. Nadat ze vier opeenvolgende klassen had laten nablijven zonder hun geheim te ontdekken, was Omber gedwongen het op te geven en de bloedende, zwetende, brakende en flauwvallende leerlingen met bosjes tegelijk naar de ziekenzaal te laten gaan.
Maar zelfs de gebruikers van de Spijbelsmuldozen konden niet op tegen Foppe, de meester van de chaos, die de afscheidswoorden van Fred blijkbaar ter harte had genomen.

Schel en uitzinnig kakelend zoefde hij door de school en gooide tafels omver, vloog door schoolborden, liet standbeelden en vazen omvallen en sloot mevrouw Norks twee keer op in een harnas, waaruit ze luid miauwend gered werd door een furieuze Vilder. Foppe sloeg lantaarns stuk en blies kaarsen uit, jongleerde met brandende fakkels boven de hoofden van gillende leerlingen, liet keurige stapels perkament in het haardvuur of uit het raam vallen, zorgde voor een overstroming op de tweede verdieping door alle kranen in de badkamers los te schroeven en strooide tijdens het ontbijt een zak met tarantula's leeg in de Grote Zaal. Als hij behoefte had aan een pauze, zweefde hij urenlang achter Omber aan en maakte hij iedere keer als ze iets wilde zeggen knetterende scheetgeluiden.
Alleen Vilder was bereid Omber te helpen. Een week na het vertrek van Fred en George zag Harry met eigen ogen hoe professor Anderling gewoon doorliep terwijl Foppe bezig was een kristallen kroonluchter los te schroeven; hij had zelfs kunnen zweren dat ze vanuit haar mondhoek tegen de klopgeest fluisterde: Je moet de andere kant op draaien.'
Als klap op de vuurpijl was Van Beest nog steeds niet hersteld van zijn verblijf in het toilet; hij bleef verward en gedesoriënteerd en op een dinsdagmiddag zagen de leerlingen hoe zijn woedende ouders met grote passen over de oprit aan kwamen lopen.

'Moeten we niet iets zeggen?' vroeg Hermelien. Ze drukte haar wang tegen het raam van het Bezweringenlokaal, zodat ze kon zien hoe de heer en mevrouw Van Beest het kasteel binnengingen. 'Over wat er met hem gebeurd is? Misschien kan madame Plijster hem dan eerder genezen.'
'Ben je gek! Hij komt er heus wel weer bovenop,' zei Ron onverschillig'.
'En bovendien heeft Omber er zo weer een probleem bij, of niet soms?' zei Harry voldaan.
Hij en Ron tikten met hun toverstok op de theekopjes die ze moesten bezweren. Aan het kopje van Harry groeiden vier heel korte beentjes die niet eens tot op de tafel kwamen, zodat ze zinloos heen en weer schopten in de lucht. Rons kop kreeg vier spillebeentjes, die de kop met de grootste moeite omhoog hesen, even trilden en toen bezweken, zodat hij in tweeën brak.
'Reparo.' zei Hermelien en ze repareerde Rons kopje met een zwaai van haar toverstok. 'Dat is allemaal leuk en aardig, maar stel dat Van Beest er iets aan overhoudt?'
'Nou en?' zei Ron geïrriteerd. Zijn theekop kwam met knikkende knieën weer overeind. 'Van Beest had niet moeten proberen om punten af te trekken van Griffoendor. Als je je zo nodig druk wilt maken om iemand, Hermelien, neem mij dan!'
'Jou?' zei Hermelien. Ze greep haar theekop, die vrolijk

rondrende op vier stevige beentjes van Chinees porselein, en zette hem weer voor zich neer. 'Waarom zou ik me druk moeten maken om jou?'
'Als ma's volgende brief eindelijk door Ombers censuur heen is, kan ik m'n borst wel natmaken,' zei Ron bitter. Hij hielp zijn kopje om op zijn frêle beentjes te staan. 'Het zou me niks verbazen als ze weer een Brulbrief stuurt.'
'Maar -'
'Het is natuurlijk mijn schuld dat Fred en George van school af zijn. Dat zul je zien,' zei Ron somber. 'Ze schrijft vast dat ik ze had moeten tegenhouden, dat ik me aan hun bezem had moeten vastklampen of zo... ja, ik zal het wel weer gedaan hebben.'
'Nou, als ze dat schrijft, zou dat heel erg oneerlijk zijn, want je kon er niets aan doen! Maar ze geeft je heus niet de schuld. Ik bedoel, als Fred en George echt een winkel aan de Wegisweg hebben, moeten ze dit al tijden gepland hebben.'
'Dat is ook zoiets. Hoe kunnen ze die winkel betalen?' zei Ron. Hij sloeg met zijn toverstok zo hard op zijn kopje dat het weer door zijn knieën zakte en slap op tafel viel. 'Dat vind ik wel verdacht. Een pand aan de Wegisweg kost bergen Galjoenen. Ma wil vast weten hoe ze aan dat goud komen.'
'Ja, daar had ik ook al aan gedacht,' zei Hermelien. Ze liet haar theekop in cirkeltjes om het kopje van Harry rennen, dat nog steeds niet met zijn stompe beentjes op tafel kwam. 'Zou

Levenius ze hebben overgehaald om gestolen goederen te verkopen of zoiets? Dat zou vreselijk zijn.'
'Nee,' zei Harry kortaf.
'Hoe weet jij dat?' vroegen Ron en Hermelien.
'Omdat -' Harry aarzelde, maar het moment leek aangebroken om alles op te biechten. Het had geen zin nog langer te zwijgen, vooral niet als Fred en George dan misschien voor misdadigers zouden worden aangezien. 'Omdat ze dat goud van mij hebben gekregen. Ik heb ze vorig jaar juni het geld gegeven dat ik had gewonnen met het Toverschool Toernooi.'
Er viel een geschokte stilte; Hermeliens kopje rende over de rand van haar tafeltje en viel aan scherven.
'O Harry, dat méén je niet!' zei ze.
'Jawel,' zei Harry opstandig. 'En ik heb er geen spijt van. Ik had het goud niet nodig en hun fopshop loopt vast als een trein.'
'Maar dat is geweldig!' zei Ron opgetogen. 'Het is allemaal jouw schuld, Harry - ma kan mij niets verwijten! Mag ik dat aan haar schrijven?'
'Ja, doe maar,' zei Harry mat. 'Zeker als ze anders denkt dat ze gestolen ketels verpatsen.'
Hermelien deed er de rest van de les het zwijgen toe, maar Harry had het vermoeden dat haar zelfbeheersing zwaar op de proef werd gesteld, en zodra het pauze was en ze buiten

stonden, in het waterige meizonnetje, keek ze Harry doordringend aan en deed vastberaden haar mond open.
Voor ze ook maar iets kon zeggen, onderbrak Harry haar al. 'Begin alsjeblieft niet weer te zeuren, Hermelien! Wat gebeurd is, is gebeurd,' zei hij. 'Als ik het zo hoor, hebben Fred en George al veel van het goud uitgegeven, en dat krijg ik niet meer terug. Ik wil het trouwens niet terug, dus hou erover op!'
'Ik wilde helemaal niets zeggen over Fred en George!' zei Hermelien gekwetst.
Ron snoof ongelovig en Hermelien keek hem boos aan.
'Toevallig niet!' zei ze. 'Ik wilde Harry vragen wanneer hij nou eindelijk eens naar Sneep gaat om te vragen of hij weer les kan krijgen in Occlumentie!'
Harry kreeg een hol gevoel in zijn maag. Zodra ze waren uitgesproken over het dramatische vertrek van Fred en George, wat weliswaar vele uren had geduurd, hadden Ron en Hermelien gevraagd wat Sirius te vertellen had. Harry had niet gezegd wat de werkelijke reden was dat hij Sirius had willen spreken en had daarom een uitvlucht moeten bedenken; uiteindelijk had hij gezegd dat Sirius wilde dat hij weer met Occlumentie begon, wat waar was. Daar had hij echter al gauw spijt van gekregen; Hermelien bleef erover bezig en steeds als Harry het niet verwachtte, kwam ze erop terug.

'En zeg niet dat je geen rare dromen meer hebt,' zei ze, 'want Ron hoorde je gisteren mompelen in je slaap.'
Harry wierp een woedende blik op Ron, die het fatsoen had om opgelaten te kijken.
'Je mompelde alleen maar wat,' zei hij verontschuldigend. 'Iets over "een klein stukje verder".'
'Ik droomde dat ik jullie Zwerkbal zag spelen,' loog Harry vinnig, 'Ik hoopte dat je je hand een klein stukje verder zou uitsteken, zodat je eindelijk eens de Slurk zou tegenhouden.'
Rons oren werden rood en Harry voelde even een soort leedvermaak; hij had dat uiteraard helemaal niet gedroomd.
Gisternacht was hij opnieuw door de gang naar het Departement van Mystificatie gehold. Hij was eerst in de ronde kamer aangekomen, toen in de kamer vol klikkende en dansende lichtjes en uiteindelijk in de enorme, holle ruimte vol stoffige glazen bollen.
Hij was regelrecht naar rij 97 gelopen, daar naar links gegaan en langs de rij gehold... waarschijnlijk had hij toen die woorden gemompeld... een klein stukje verder... hij had gevoeld dat een deel van zijn geest moeite deed om wakker te worden... en voor hij het einde van de rij had kunnen bereiken, was hij opeens terug op Zweinstein en keek hij omhoog naar het dak van zijn hemelbed.
'Je probeert toch wel je gedachten af te sluiten?' zei Hermelien, die Harry scherp aankeek. 'Je gaat toch wel door

met Occlumentie?'
'Ja, natuurlijk,' zei Harry alsof dat een beledigende vraag was, al durfde hij Hermelien niet aan te kijken. In werkelijkheid was hij zo nieuwsgierig naar wat er in de kamer vol stoffige bollen verborgen was, dat hij eigenlijk niet wilde dat de dromen zouden ophouden.
Het probleem was dat over minder dan een maand de examens begonnen. Ze waren nu iedere seconde dat ze geen les hadden bezig met nakijken en leren, en zijn hoofd was zo doordrenkt van informatie dat het hem de grootste moeite kostte om de slaap te vatten. Als hij uiteindelijk in slaap viel, trakteerde zijn overspannen brein hem meestal alleen op stomme dromen over de examens. Hij vermoedde ook dat een deel van zijn geest - het deel dat vaak met de stem van Hermelien sprak zich schuldig voelde als hij af en toe droomde over de gang met de zwarte deur, en hem wakker probeerde te maken voor hij zijn einddoel bereiken kon.
'Zal ik je eens wat zeggen?' zei Ron, wiens oren nog steeds rood waren. 'Als Van Beest niet beter is wanneer Zwadderich tegen Huffelpuf speelt, maken we nog een kansje om de Zwerkbalcup te winnen.'
'Ja, misschien,' zei Harry, die blij was dat ze het over iets anders hadden.
'Ik bedoel, we hebben één wedstrijd gewonnen en één verloren - als Zwadderich aanstaande zaterdag van Huffelpuf

verliest -'
'Klopt,' zei Harry, al luisterde hij niet echt. Cho Chang liep over de binnenplaats en ze keek hem expres niet aan.
De afsluitende wedstrijd van het Zwerkbalseizoen, Griffoendor tegen Ravenklauw, zou tijdens het laatste weekend van mei plaatsvinden. Hoewel Zwadderich inderdaad nipt had verloren van Huffelpuf, durfde Griffoendor niet op een overwinning te hopen, vooral niet vanwege (al zei uiteraard niemand dat tegen hem) Rons bedroevende Wachterswerk. Ron zelf scheen echter nieuwe inspiratie gevonden te hebben. 'Ik bedoel, ik kan moeilijk nóg slechter worden,' zei hij tegen Harry en Hermelien tijdens het ontbijt, 'ik heb niets meer te verliezen.'
'Weet je,' zei Hermelien, toen zij en Harry even later te midden van een opgewonden menigte naar het veld liepen, 'misschien doet Ron het beter nu Fred en George er niet meer zijn. Die gaven hem niet echt veel zelfvertrouwen.'
Loena Leeflang haalde hen in; deze keer had ze een levende arend op haar hoofd.
'O jee, dat was ik vergeten!' Hermelien keek hoe de arend met zijn vleugels sloeg terwijl Loena kalm een groepje grinnikende en wijzende Zwadderaars passeerde. 'Cho speelt natuurlijk ook.'
Harry, die dat helemaal niet vergeten was, bromde alleen maar wat. Ze vonden een plaatsje op een van de bovenste

rijen. Het was een mooie, heldere dag; de spelers konden zich geen beter weer wensen en Harry hoopte ondanks alles dat Ron de Zwadderaars geen aanleiding zou geven om weer luidkeels het refrein van 'Wemel is onze vrind' in te zetten.
Leo Jordaan, die erg terneergeslagen was sinds Fred en George weg waren, gaf zoals gewoonlijk commentaar. De teams betraden het veld en hij noemde de namen van de spelers op, maar klonk minder enthousiast dan gewoonlijk.
'Pieren... Davids... Chang,' zei hij. Harry's maag maakte geen salto toen Cho het veld opkwam, eerder een zwak sprongetje. Haar glanzende zwarte haar wapperde in het lichte briesje. Harry wist eigenlijk niet meer wat hij hoopte; hij wist alleen dat hij geen zin had in ruzie. Zelfs toen hij haar geanimeerd met Robbie Davids zag praten terwijl ze aanstalten maakten om op hun bezems te stappen, voelde hij maar een klein vlaagje jaloezie.
'En ze zijn weg!' zei Leo. 'En Davids heeft meteen de Slurk, aanvoerder Davids van Ravenklauw heeft de Slurk, hij ontwijkt Jansen, hij ontwijkt Bell, hij ontwijkt Spinet... hij gaat recht op het doel af! Hij gaat schieten - en - en -' Leo vloekte hartgrondig. 'Hij scoort!'
Harry en Hermelien kreunden, net als de andere Griffoendors. Op de tribune aan de overkant hieven de Zwadderaars weliswaar voorspelbaar, maar daarom niet minder irritant hun lied aan:

'Aan "Wemel hebben we geen kind
Hij is voor ons de Goede Sint...'

'Harry,' zei een schorre stem in Harry's oor. 'Hermelien...'
Harry keek om en zag het reusachtige, behaarde gezicht van Hagrid tussen de toeschouwers. Blijkbaar had hij zich langs de rij achter hen gewurmd, want de eerste- en tweedejaars die daar zaten maakten een nogal verfomfaaide en geplette indruk. Om de een of andere reden boog Hagrid zich bijna dubbel, alsof hij niet gezien wilde worden, hoewel hij nog steeds minstens een meter boven iedereen uitstak.
'Hoor 'ns,' fluisterde hij, 'kennen jullie effe met me meekommen? Nu? Terwijl iedereen naar de wedstrijd zit te koekeloeren?'
'Eh... kan dat niet wachten, Hagrid?' vroeg Harry. 'Tot na de wedstrijd?'
'Nee,' zei Hagrid. 'Nee, Harry, 't mot nou gebeuren... terwijl d'r niemand kijkt... alsjeblieft?'
Er drupte bloed uit Hagrids neus en hij had twee blauwe ogen. Harry had hem sinds zijn terugkeer op school niet meer van zo dichtbij gezien; hij zag er in- en intriest uit.
'Ja, natuurlijk,' zei Harry. 'Natuurlijk gaan we mee.'
Hij en Hermelien schuifelden naar de trap, onder veel gemopper van de leerlingen die moesten opstaan. De toeschouwers op Hagrids rij klaagden niet, maar probeerden

zich zo klein mogelijk te maken.
'Echt heel tof van jullie,' zei Hagrid toen ze bij de trap waren. Hij keek de hele tijd nerveus om zich heen terwijl ze naar beneden liepen naar het gazon. 'Hopelijk ziet ze niet dat we d'r tussenuit knijpen.'
'Bedoel je Omber?' zei Harry. 'Vast niet. Heb je niet gezien dat ze het Inquisitiekorps bij zich heeft? Ze verwacht vast problemen tijdens de wedstrijd.'
'Nou, een paar probleempjes zouden helemaal geen kwaad kennen,' zei Hagrid. Hij gluurde om de hoek van de tribune, om te controleren of het gazon tussen het Zwerkbalveld en zijn huisje verlaten was. 'Dan hebben we meer tijd.'
'Wat is er, Hagrid?' vroeg Hermelien, die hem bezorgd aankeek terwijl ze zich naar de rand van het Verboden Bos haastten.
'Dat- dat zien jullie zo wel,' zei Hagrid. Hij keek achterom toen er een luid gebrul opsteeg uit het stadion. 'Hé - heb d'r iemand gescoord?'
'Dat zal Ravenklauw wel zijn,' zei Harry somber.
'Goed zo... goed zo...' zei Hagrid afwezig. 'Da's prima...'
Ze moesten hollen om hem bij te houden terwijl hij met enorme passen naar het bos liep. Om de andere stap keek hij om zich heen. Toen ze bij zijn huisje waren, liep Hermelien automatisch naar de voordeur, maar Hagrid marcheerde gewoon verder naar de bosrand. Hij pakte zijn kruisboog, die

tegen een boom stond, besefte toen dat ze hem niet meer volgden en draaide zich om.
'We motten daarzo heen,' zei hij. Hij gebaarde met zijn harige hoofd naar de bomen.
'Naar het Verboden Bos?' zei Hermelien verbijsterd.
'Ja,' zei Hagrid. 'Vlug, voor iemand ons ziet!'
Harry en Hermelien keken elkaar aan en zochten toen ook snel de dekking van de bomen op. Hagrid verdween met grote passen in de groene schemering met zijn kruisboog over zijn arm. Harry en Hermelien renden achter hem aan.
'Hagrid, waarom ben je gewapend?' vroeg Harry.
'Gewoon, je ken nooit weten,' zei Hagrid, en hij haalde zijn enorme schouders op.
'Toen je ons de Terzielers liet zien, had je je kruisboog niet bij je,' zei Hermelien timide.
'Nee, maar die keer gingen we niet zo ver 't bos in,' zei Hagrid. 'En bovendien was Firenze d'r toen nog.'
'Waarom maakt het verschil dat Firenze niet meer in het bos woont?' vroeg Hermelien nieuwsgierig.
'Omdat de andere centauren behoorlijk nijdig op me bennen,' zei Hagrid zacht. Hij keek weer om zich heen. 'Vroeger waren ze- nou, je kon ze niet echt vriendelijk noemen - maar we konden met mekaar overweg. Ze bemoeiden zich met d'r eigen zaken, maar als ik ze effe wilde spreken, kwamen ze altijd opdagen. Da's voorbij.'

Hij zuchtte diep.
'Volgens Firenze waren ze boos omdat hij bereid was om voor Perkamentus te werken,'zei Harry. Hij keek zo aandachtig naar Hagrids gezicht dat hij over een boomwortel struikelde.
'Klopt,' zei Hagrid somber. 'Al is boos een beetje zwakkies uitgedrukt. Razend komt dichter in de buurt. Als ik d'r geen stokkie voor had gestoken, hadden ze Firenze waarschijnlijk doodgetrapt.'
'Hebben ze hem aangevallen?' vroeg Hermelien geschokt.
'Ja,' zei Hagrid bruusk. Hij baande zich een weg door de laaghangende takken. 'De halve kudde vloog hem an.'
'En jij hebt hem gered?' vroeg Harry vol ontzag. 'In je eentje?'
'Ja, tuurlijk. Ik kon moeilijk rustig toekijken terwijl ze hem vermoordden,' zei Hagrid. "t Was maar goed dat ik langskwam... en daar had Firenze wel 'ns effe aan kennen denken voor hij met z'n stomme waarschuwingen kwam!' voegde hij er boos aan toe.
Harry en Hermelien keken elkaar verbijsterd aan, maar Hagrid ging er verder niet op in.
'Afijn,' zei hij, iets zwaarder ademend dan normaal, 'sindsdien bennen de andere centauren woedend op me, en 't probleem is dat ze een hoop invloed hebben in 't bos... ze bennen de slimste wezens die d'r wonen.'
'Zijn we daarom hier, Hagrid?' vroeg Hermelien. 'Vanwege de

centauren?'
'Welnee,' zei Hagrid hoofdschuddend. 'Nee, dat is 't niet. Ja, ze kennen 't probleem tuurlijk ingewikkelder maken... maar jullie zien dadelijk wel wat ik bedoel.'
Na die onbegrijpelijke mededeling zweeg hij en begon hij echt door te lopen. Iedere pas van Hagrid was even groot als drie passen van Harry en Hermelien, zodat het hen de grootste moeite kostte om hem bij te houden.
Het pad raakte steeds meer overwoekerd naarmate ze verder in het Verboden Bos doordrongen, en de bomen groeiden zo dicht op elkaar dat het leek alsof de schemering al was ingevallen. Al gauw hadden ze de open plek waar Hagrid de Terzielers had laten zien ver achter zich gelaten, maar Harry begon zich pas echt onbehaaglijk te voelen toen Hagrid het pad verliet en tussen de bomen door naar het donkere hart van het bos liep.
'Hagrid!' zei Harry. Hij wrong zich moeizaam door de dikke, warrige braamstruiken waar Hagrid moeiteloos overheen stapte en herinnerde zich nog maar al te goed wat er was gebeurd toen ze bij eerdere gelegenheden het pad hadden verlaten. 'Waar gaan we heen?'
'Nog een klein stukkie,' zei Hagrid over zijn schouder. 'Kom op, Harry... we motten bij mekaar blijven.'
Het was een hele klus om Hagrid bij te houden; hij liep achteloos door dichte massa's doornige struiken, alsof het

spinnenwebben waren, maar de gewaden van Harry en Hermelien bleven erin haken en ze raakten er regelmatig zo in verward dat het minuten duurde voor ze zich weer bevrijd hadden. Harry's armen en benen zaten al gauw onder de schrammen en wondjes. Ze waren nu zo diep in het bos en het was zo schemerig dat Hagrid alleen nog een groot, donker silhouet was. Het was doodstil en ieder geluid leek onheilspellend. Als er een takje brak, galmde dat door het bos en steeds als er iets ritselde, keek Harry vlug wat de oorzaak was; meestal was het gewoon een onschuldige mus. Hij besefte dat hij nog nooit zo ver in het Verboden Bos was doorgedrongen zonder een of ander wezen te ontmoeten. Het feit dat het nu zo verlaten was, maakte het nogal sinister.

'Hagrid, mogen we onze toverstokken aansteken?' zei Hermelien zacht.

'Eh... ja, Oké,' fluisterde Hagrid. 'Eerlijk gezegd -'

Hij bleef plotseling staan en draaide zich om; Hermelien botste pardoes tegen hem op en viel achterover. Harry wist haar nog net op te vangen voor ze op de grond smakte.

'Misschien kennen we hier beter effe blijven staan, zodat ik jullie... ken vertellen wat d'r is,' zei Hagrid. 'Voor we d'r zijn, zogezegd.'

'Ja, graag!' zei Hermelien terwijl Harry haar weer op haar benen zette.

Ze mompelden allebei 'Lumos!' en de punten van hun

toverstokken begonnen te gloeien. Hagrids gezicht doemde uit het duister op in het flikkerende licht en het viel Harry opnieuw op hoe nerveus en verdrietig hij eruitzag.
'Oké,' zei Hagrid. 'Nou... kijk... 't zit zo...' Hij haalde diep adem.
'Je heb grote kans dat ik binnenkort de zak krijg,' zei hij.
Harry en Hermelien keken naar elkaar en toen weer naar Hagrid.
'Maar je bent tot nu toe niet ontslagen,' zei Hermelien aarzelend. 'Waarom zou je -'
'Omber verdenkt mijn d'r van dat ik die Delfstoffer naar binnen heb gesmokkeld.'
'En is dat zo?' flapte Harry eruit.
'Nee, tuurlijk niet!' zei Hagrid verontwaardigd. Maar alles wat met fabeldieren te maken heb, krijg ik op m'n bordje. Sinds ik terug ben, zoekt ze gewoon een smoes om me d'ruit te werken. Ik wil tuurlijk niet weg, maar als d'r geen... als d'r geen speciale omstandigheden waren, zoals ik dadelijk zal uitleggen, zou ik de eer an mezelf houden, voor ze me d'ruit schopt waar Jan en alleman bij is, zoals met Zwamdrift.'
Harry en Hermelien protesteerden, maar Hagrid gebaarde dat ze stil moesten zijn.
"t Is niet zo erg als jullie denken. Als ik hier weg ben, ken ik Perkamentus helpen en dingen doen voor de Orde. En Varicosus is d'r, dus dus die examens lukken wel...'

Zijn stem stokte.
'Maak je over mijn geen zorgen,' zei hij vlug toen Hermelien hem op zijn arm wilde kloppen. Hij haalde een enorme, gestippelde zakdoek uit zijn vestzak en droogde zijn ogen. 'Hoor 'ns, ik zou jullie hier niet mee lastigvallen als 't anders kon. Maar als ik weg mot... nou, dat ken ik niet zonder 't... zonder 't an iemand te vertellen... omdat... omdat jullie motten helpen. En Ron, als ie wil.'
'Ja, natuurlijk helpen we je,' zei Harry. 'Wat moeten we doen?'
Hagrid snoof oorverdovend en klopte Harry zo hard op zijn schouder dat hij tegen een boom viel.
'Ik wist wel dat jullie dat zouden zeggen,' zei Hagrid gesmoord in zijn zakdoek, 'maar... ik... zal... 't... nooit... vergeten... nou... kom op... nog een klein stukkie... pas op voor die brandnetels...'
Ze liepen nog een kwartier, zonder iets te zeggen; Harry wilde net vragen hoe ver het nog was toen Hagrid bleef staan en zijn arm uitstak.
'Voorzichtig,' zei hij. 'Heel stilletjes...'
Ze slopen verder en Harry zag een grote, egale berg aarde die tot bijna boven Hagrids hoofd kwam. Dat moest het hol van een of ander reusachtig dier zijn, besefte hij met een schok. Overal waren bomen met wortel en al uit de grond getrokken; de berg aarde rees op uit de kale bosgrond en werd omringd door grote stapels takken en stammen, die een soort

omheining of barricade vormden.
'Hij slaapt,' fluisterde Hagrid.
Inderdaad hoorde Harry een ritmisch gerommel, alsof er twee reusachtige longen werkten. Hij keek naar Hermelien, die doodsbang naar het heuveltje staarde.
'Hagrid,' fluisterde ze, zodat ze nauwelijks te verstaan was boven het geluid van het slapende wezen, 'wie is dat?'
Dat vond Harry een merkwaardige vraag. 'Wat is dat?' zou hij zelf gevraagd hebben. Hermeliens toverstok trilde. 'Je zei dat er niet één wilde meekomen, Hagrid!' zei ze.
Harry keek van haar naar Hagrid, besefte toen wat de berg aarde in werkelijkheid was en slaakte een gesmoorde kreet.
De kleine heuvel, waar hij, Hermelien en Hagrid gemakkelijk op hadden kunnen staan, ging langzaam op en neer, op het ritme van een zware, ronkende ademhaling. Het was geen heuvel, maar de gebogen rug van 'Nou - hij wilde ook niet mee,' zei Hagrid. Hij klonk ten einde raad.
'Maar ik most hem meenemen, Hermelien! Ik kon niet anders!'
'Maar waarom?' zei Hermelien.
Zo te horen was ze het liefst in tranen uitgebarsten.
'Waarom - wat - o, Hagrid!' ik dacht, als ik hem nou meeneem, en - en hem wat manieren leer dan ken iedereen zien dat ie eigenlijk ongevaarlijk is!' zei Hagrid.
Blijkbaar stond het huilen hem ook nader dan het lachen.

'Ongevaarlijk!' zei Hermelien schril.
Hagrid maakte opgewonden gebaren toen het reusachtige wezen gromde en zich bewoog in zijn slaap.
'Hij heeft je zo toegetakeld, hè? Hij slaat je steeds bont en blauw!' 'Hij ken z'n eigen kracht niet!' zei Hagrid.
'En 't gaat stukken beter, hij vecht lang zoveel niet meer -' 'Dus daarom duurde het twee maanden voor je thuis was!' zei Hermelien radeloos.
'O Hagrid, waarom heb je hem meegenomen als hij dat niet wilde? Zou hij niet veel gelukkiger zijn geweest bij zijn soortgenoten?' 'Die sloegen hem steeds in mekaar, omdat ie zo klein is!' zei Hagrid.
'Klein?' zei Hermelien.
'Klein?' 'Hermelien, ik kon hem niet achterlaten,' zei Hagrid.
De tranen rolden over zijn gekneusde gezicht en drupten in zijn baard, "t Is m'n broer!' Hermelien staarde hem met open mond aan.
'Hagrid,' zei Harry langzaam, 'bedoel je met "broer" -' 'Nou - halfbroer,' zei Hagrid.
'Blijkbaar legde ma 't an met een andere reus toen 't uit was met m'n pa en kreeg ze Groemp -' 'Groemp?' zei Harry.
'Ja...zo klinkt 't als ie z'n naam zegt,' zei Hagrid.
'Hij spreekt onze taal niet echt goed...ik probeer 't hem te leren...maar, nou ja, blijkbaar had ma net zo weinig met hem op als met mijn.

Kijk, bij reuzinnen gaat 't erom dat je grote, sterke kinderen krijgt en Groemp is voor een reus altijd klein van stuk geweest - als ie de vijf meter haalt, is 't veel -' 'Ja, dat is echt heel klein!' zei Hermelien met een soort hysterisch sarcasme.
'Bijna een lilliputter!' 'Hij kreeg steeds op z'n donder van de andere reuzen - ik kon hem gewoon niet achterlaten -' 'Wilde madame Mallemour hem ook meenemen?' vroeg Harry.
'Ze- nou, ze snapte dat 't belangrijk voor me was,' zei Hagrid, die zijn enorme handen wrong.
'Maar- maar ik mot toegeven dat ze hem na een tijd een beetje zat werd...daarom zijn we op de terugweg uit mekaar gegaan...maar ze beloofde om 't tegen niemand te zeggen...' 'Maar hoe heb je hem hier weten te krijgen zonder dat iemand het merkte?' vroeg Harry.
'Daarom duurde 't zo lang,' zei Hagrid.
'We konden alleen 's nachts reizen, door onbewoond gebied. Als ie een beetje doorloopt, gaat ie natuurlijk hard, maar hij wilde steeds terug.' 'Waarom heb je hem dan niet gewoon terug laten gaan?' zei Hermelien, die op een omgetrokken boom plofte en haar handen voor haar gezicht sloeg.
'Wat moet je met een gewelddadige reus die hier niet eens wil zijn?' 'Nou - "gewelddadig" - da's een tikkie sterk uitgedrukt,' zei Hagrid, die nog steeds vertwijfeld zijn handen wrong.
'Oké, hij heb een paar keer naar me uitgehaald, maar de laatste tijd gaat 't stukken beter.

Hij begint echt z'n draai te vinden.' 'Waar zijn die touwen dan voor?' vroeg Harry.
Hij zag dat er touwen zo dik als zware takken van de stammen van de grootste bomen naar de plek liepen waar Groemp opgerold op de grond lag.
'Heb je hem vastgebonden?' vroeg Hermelien zwakjes.
'Nou...ja...' zei Hagrid.
'Kijk - zoals ik al zei - hij ken z'n eigen kracht niet...' Harry begreep nu waarom er zo weinig andere levende wezens in dit deel van het Verboden Bos waren.
'Wat wil je dat we doen?' vroeg Hermelien.
'Voor hem zorgen,' zei Hagrid schor.
'Als ik d'r niet meer ben.' Harry en Hermelien keken elkaar ontredderd aan.
Harry besefte tot zijn schrik dat hij Hagrid al een belofte had gedaan.
'Wat - wat houdt dat precies in?' vroeg Hermelien.
'Jullie hoeven hem geen eten te brengen of zo!' zei Hagrid.
'Hij ken heel goed z'n eigen kostje bij mekaar scharrelen, das geen probleem.
Vogels en herten en zo...nee, hij heb gezelschap nodig.
Als ik wist dat iemand hem een beetje hielp...hem dingen leerde...' Harry zei niets.
Hij keek opnieuw naar de gigantische gedaante op de grond.
In tegenstelling tot Hagrid, die op een heel groot mens leek,

was Groemp merkwaardig misvormd.
Links van de berg aarde lag iets wat Harry eerst voor een enorm, bemost rotsblok had gehouden, maar wat nu Groemps hoofd bleek te zijn.
Het was in verhouding tot zijn lichaam veel groter dan een mensenhoofd; vrijwel volmaakt rond en bedekt met korte, dichte krulletjes die de kleur van varens hadden.
Boven op het hoofd was de rand van één groot, vlezig oor zichtbaar.
Groemp scheen weinig tot geen nek te hebben, net als oom Herman, en zijn hoofd rustte vrijwel rechtstreeks op zijn schouders.
Hij droeg een gore, bruine kiel van slordig aan elkaar genaaide dierenhuiden; de naden knapten bijna terwijl zijn brede rug op en neerging in zijn slaap.
Zijn benen waren opgetrokken en twee immense, smerige blote voeten, zo groot als sleeën, rustten op de bosbodem.
'Dus je wilt dat we hem lesgeven?' zei Harry met holle stem.
Hij begreep nu wat Firenze had bedoeld met zijn waarschuwing.
Zijn poging is mislukt.
Hij kan hem beter opgeven.
Uiteraard zouden de andere wezens in het bos van Hagrids vruchteloze pogingen om Groemp taalles te geven gehoord hebben.

'ja- gewoon een beetje met hem kletsen,' zei Hagrid hoopvol. 'Als ie met mensen ken praten, snapt ie misschien dat we hem eigenlijk aardig vinden en wil ie vast blijven.' Harry keek naar Hermelien, die tussen haar vingers door naar hem keek.
'Hadden we Norbert de draak maar weer terug,' zei hij, en ze lachte trillerig.
'Dus jullie doen 't?' zei Hagrid, die Harry's opmerking niet had gehoord.
'We...' Harry kon niet meer onder zijn belofte uit.
'We zullen het proberen, Hagrid.' 'Ik wist dat ik op je kon rekenen, Harry,' zei Hagrid met een waterige glimlach.
Hij droogde zijn ogen weer met zijn zakdoek.
'En doe alsjeblieft niet te veel moeite...ik weet dat jullie examens hebben...als jullie gewoon één keer per week onder je onzichtbaarheidsmantel hierheen kommen, om een praatje met hem te maken...
Wacht effe, dan maak ik hem wakker- ken ik jullie voorstellen...' 'Wat- nee!' zei Hermelien.
Ze sprong op.
'Nee, Hagrid, dat hoeft echt niet! We willen niet -' Maar Hagrid was al over de dikke boomstammen heen gestapt.
Op zo'n drie meter afstand van Groemp pakte hij een lange tak die op de grond lag, keek met een geruststellende glimlach naar Harry en Hermelien en gaf Groemp met de tak een harde por in zijn rug.

Het gebrul van de reus galmde door het doodstille bos; vogels vlogen kwetterend op uit de boomtoppen.
Groemp kwam langzaam overeind.
De grond trilde toen hij zijn gigantische hand plat neerlegde en zich op zijn knieën hees.
Hij keek wie zijn slaap verstoord had.
'Alles goed, Groempie?' zei Hagrid met geveinsde vrolijkheid.
Hij deinsde achteruit, klaar om Groemp nog een por te geven met de lange tak.
'Lekker geslapen?' Harry en Hermelien trokken zich zo ver mogelijk terug zonder de reus uit het oog te verliezen.
Groemp knielde tussen twee bomen die hij nog niet had omgetrokken en ze zagen nu zijn enorme gezicht, dat veel weg had van een grijze volle maan die opdoemde uit de schemering.
Zijn gelaatstrekken leken ruw uit steen gehouwen te zijn.
Zijn neus was stomp en vormeloos; in zijn scheve mond stonden al net zulke scheve gele tanden, zo groot als halve bakstenen.
Zijn doffe, groenbruine ogen, die klein waren voor een reus, zaten nog half dicht van de slaap.
Groemp wreef in zijn ogen met zijn vuile knokkels, die de afmetingen hadden van tennisballen, en stond toen verrassend snel en lenig op.
'O hemel!' piepte Hermelien.

De bomen waaraan de touwen om Groemps polsen en enkels waren vastgemaakt kraakten onheilspellend.
Zoals Hagrid al had gezegd, was hij minstens vijf meter lang.
Groemp staarde slaapdronken om zich heen, stak een hand zo groot als een strandparasol uit, griste een vogelnest uit de bovenste takken van een hoge den en keerde dat om.
Hij brulde van ongenoegen omdat er geen vogels in zaten; eieren regenden als granaten neer en Hagrid hield zijn handen boven zijn hoofd.
'Nou, Groempie,' riep Hagrid, die angstig omhoogkeek voor het geval er nog meer eieren zouden komen, 'ik heb twee nieuwe vriendjes meegebracht.
Weet je nog dat ik je daarover vertelde? Weet je nog dat ik zei dat ik misschien een tijdje op reis most, en dat zij dan voor je zouden zorgen? Weet je dat nog, Groempie?' Groemp stootte opnieuw een gebrul uit; het was moeilijk te zeggen of hij luisterde, of zelfs maar begreep dat Hagrid tegen hem praatte.
Hij had de kruin van de dennenboom gegrepen en boog die nu naar zich toe, blijkbaar enkel om te zien hoe ver die terug zou veren als hij hem losliet.
'Kom, Groempie, niet doen!' riep Hagrid.
'Zo heb je die andere bomen ook al ontworteld -' Harry zag dat de aarde rond de wortels van de den inderdaad begon te scheuren.

'Ik heb gezelschap voor je!' riep Hagrid.
'Gezelschap, zie je wel? Kijk dan, stomkop! Ik heb vriendjes meegebracht!' 'Nee, Hagrid, niet doen,' kreunde Hermelien, maar Hagrid had de tak weer opgeheven en porde Groemp tegen zijn knie.
De reus liet de boom los, die alarmerend heen en weer zwiepte zodat een regen van dennennaalden op Hagrid neerdaalde, en keek omlaag.
'Dit,' zei Hagrid, die vlug naar Harry en Hermelien liep, 'is Harry, Groemp! Harry Potter! Als ik weg mot, komt hij misschien op bezoek.' De reus had nu pas in de gaten dat Harry en Hermelien er waren.
Hij boog zijn enorme, rotsblokachtige hoofd en staarde hen wazig aan.
'En dit is Hermelien! Her -' Hagrid aarzelde.
'Vind je 't erg als ie je Hermie noemt?' vroeg hij.
'Anders is je naam zo lastig te onthouden.' 'Nee, nee, prima!' piepte Hermelien.
'Dit is Hermie, Groemp! Zij komt ook op bezoek! Is dat niet leuk? Twee vriendjes om mee te - NEE, GROEMPIE!' Groemps hand schoot uit naar Hermelien; Harry trok haar vlug achter een boom, zodat Groemps vingers misgrepen en ze alleen over de stam schraapten.
'STOUTE JONGEN, GROEMPIE!' schreeuwde Hagrid terwijl Hermelien zich trillend en jammerend aan Harry

vastklampte.
'HEEL STOUT! JE PAKT GEEN-AU!' Harry keek om de boomstam heen en zag Hagrid op zijn rug liggen met zijn hand tegen zijn neus gedrukt.
Groemp had kennelijk geen belangstelling meer; hij was weer rechtop gaan staan en boog de dennenboom opnieuw zo ver mogelijk om.
'Goed,' zei Hagrid gesmoord en hij kwam overeind.
Hij kneep met één hand in zijn bloedende neus en pakte met de ander zijn kruisboog.
'Nou...dat was 't...jullie hebben hem ontmoet en -en nou kent ie jullie.
Ja...' Hij keek naar Groemp, die de den met een soort afstandelijk genoegen omlaag boog; de wortels kraakten terwijl hij ze uit de grond trok.
'Nou, dat lijkt me wel genoeg voor één dag,' zei Hagrid.
'Zullen we eh - zullen we maar weer 'ns gaan?' Harry en Hermelien knikten.
Hagrid hing zijn kruisboog over zijn schouder en liep terug door het bos, nog steeds in zijn neus knijpend.
Ze zeiden een hele tijd niets, zelfs niet toen ze in de verte een dreun hoorden en wisten dat Groemp de den omver had getrokken.
Hermeliens gezicht was strak en bleek.
Harry wist niet wat hij moest zeggen.

Wat zou er gebeuren als iemand erachter kwam dat Hagrid een reus verborgen hield in het Verboden Bos? En hij had beloofd dat hij, Ron en Hermelien hem zouden helpen bij zijn volslagen zinloze poging om Groemp een beetje beschaving bij te brengen.
Hoe kon zelfs Hagrid, met zijn onbedwingbare neiging om verscheurende monsters als lief en onschadelijk te beschouwen, zichzelf hebben wijsgemaakt dat Groemp ooit op een normale manier met mensen zou kunnen omgaan?
'Wacht effe,' zei Hagrid abrupt toen Harry en Hermelien zich door een dicht kluwen varkensgras worstelden.
Hij haalde een pijl uit de koker die over zijn schouder hing en legde hem op zijn kruisboog.
Harry en Hermelien hieven hun toverstokken op; nu ze stilstonden, hoorden ze dichtbij iets bewegen.
'O jemig,' zei Hagrid zacht.
'We hadden toch gezegd dat je hier niet meer welkom bent, Hagrid?' zei een zware mannenstem.
Even was het alsof door de groenachtige schemering de naakte romp van een man aan kwam zweven; toen zagen ze dat zijn middel overging in het roodbruine lijf van een paard.
Deze centaur had een trots gezicht met hoge jukbeenderen en lang zwart haar.
Net als Hagrid was hij gewapend; een pijlenkoker en een handboog hingen over zijn schouder.

'Hoe is 't ermee, Magorian?' zei Hagrid behoedzaam.
De bomen achter de centaur ritselden en er verschenen nog vier of vijf van zijn soortgenoten.
Harry herkende een centaur met een zwart lijf en een baard: Ban.
Hij had hem bijna vier jaar geleden ontmoet, op dezelfde avond als Firenze, maar Ban gaf geen enkel teken van herkenning.
'Aha,' zei hij onaangenaam, maar toen wendde hij zich tot Magorian.
'We waren het er toch over eens wat we zouden doen als deze mens zich ooit nog in het bos vertoonde?' 'O, dus nu ben ik "deze mens",' zei Hagrid gepikeerd.
'Alleen omdat ik jullie d'r van weerhouden heb om een moord te plegen?' 'Je had je er niet mee moeten bemoeien, Hagrid,' zei Magorian.
'Onze gewoonten zijn de jouwe niet, en dat geldt ook voor onze wetten.
Firenze heeft ons verraden en onteerd.' 'Hoe ken je dat nou zeggen?' zei Hagrid ongeduldig.
'Hij wou enkel Albus Perkamentus een handje helpen -' 'Firenze is vrijwillig een slaaf van de mensen geworden,' zei een grijze centaur met een hard, doorgroefd gezicht.
'Een slaaf!' zei Hagrid vernietigend.
'Hij bewijst Perkamentus een dienst, meer niet -' 'Hij verraadt

onze kennis en geheimen,' zei Magorian.
'Zo'n schanddaad betekent levenslange verbanning.' 'Nou, als jij 't zegt,' zei Hagrid schouderophalend, 'maar persoonlijk vind ik dat jullie een grote vergissing begaan -' 'Net als jij, mens,' zei Ban.
'Je maakt een grote vergissing door in ons bos te komen terwijl we je gewaarschuwd hebben -' 'Nou mot je 'ns goed naar me luisteren,' zei Hagrid boos.
'Ken 't ook wat minder met dat geklets over "ons bos"? Jullie bepalen niet wie d'r hier wel of niet komt -' 'En jij ook niet, Hagrid,' zei Magorian.
'Deze keer zal ik je laten gaan, omdat je vergezeld wordt door je jongen' ' 'Niet zijn jongen!' viel Ban hem minachtend in de rede.
'Leerlingen van de school, Magorian! Waarschijnlijk hebben ze al geprofiteerd van lessen van de verrader Firenze.' ? Desondanks is het doden van veulens een vreselijke misdaad - we sparen de onschuldigen,' zei Magorian kalm.
'Deze keer laten we je gaan, Hagrid, maar blijf voortaan uit de buurt.
Je hebt onze vriendschap verspeeld toen je de verrader Firenze hielp ontsnappen.' 'Ik laat me niet wegjagen door een stelletje ouwe muilezels!' zei Hagrid.
'Hagrid,' zei Hermelien met een hoog stemmetje toen Ban en de grijze centaur dreigend met hun hoeven over de grond

schraapten, 'laten we gaan, laten we alsjeblieft gaan!' Hagrid liep door, maar hij had zijn kruisboog nog steeds in de aanslag en zijn ogen waren dreigend op Magorian gericht.
'We weten wat je in het bos verborgen houdt, Hagrid!' riep Magorian hen na terwijl de centauren tussen de bomen wegglipten.
'En ons geduld raakt op!' Hagrid draaide zich om en wilde teruglopen naar Magorian.
'Jullie hebben geduld met hem zolang als ie hier is! 't Is net zo goed zijn bos!' schreeuwde hij.
Ondertussen duwden Harry en Hermelien met al hun kracht tegen zijn vest om hem tegen te houden.
Hij leek lichtelijk verbaasd toen hij hen zag; blijkbaar had hij hen niet eens voelen duwen.
'Kalm maar, jongens,' zei hij.
Hij draaide zich weer om en liep verder, terwijl Harry en Hermelien hijgend achter hem aan holden.
'Stelletje stomme muilezels.' 'Hagrid,' zei Hermelien buiten adem, toen ze de grote bos brandnetels ontweken die ze op de heenweg ook al gepasseerd waren, 'als de centauren geen mensen willen in het bos, denk ik niet dat Harry en ik -' 'Ach, je hoorde wat ze zeiden,' zei Hagrid schouderophalend.
'Veulens doen ze niks - ik bedoel kinderen.
En we laten ons niet commanderen door die lui.' 'Leuk geprobeerd,' mompelde Harry tegen Hermelien, die

teleurgesteld keek.
Uiteindelijk kwamen ze weer bij het pad en na nog eens tien minuten werd het bos minder dicht; ze zagen stukken blauwe lucht en in de verte hoorden ze gejuich en geschreeuw.
Is d'r weer gescoord?' vroeg Hagrid.
Hij bleef achter de bomen staan toen het Zwerkbalstadion in zicht kwam.
'Of zou de wedstrijd al voorbij zijn?' Geen idee,' zei Hermelien neerslachtig.
Harry zag dat ze nogal gehavend was -, haar haar zat vol takjes en bladeren, haar gewaad was op verscheidene plaatsen gescheurd en haar gezicht en armen zaten onder de schrammen.
Harry besefte dat hij er zelf net zo erg aan toe moest zijn.
'Volgens mijn is 't afgelopen!' zei Hagrid, die nog steeds naar het stadion keek.
'Kijk - d'r kommen mensen naar buiten - als jullie nou effe doorlopen, kennen jullie opgaan in de menigte en merkt niemand dat jullie zijn weggeweest!' 'Goed idee,' zei Harry.
'Nou...
tot ziens dan maar, Hagrid.' 'Hij is gestoord,' zei Hermelien onvast zodra Hagrid buiten gehoorsafstand was.
'Hij is gestoord.
Hij is écht gestoord!' 'Kalm aan,' zei Harry.
'Kalm aan!' zei Hermelien verhit.

'Een reus! Een reus in het bos! En wij moeten hem taalles geven! Tenminste, als we op de heen- en terugweg een kudde bloeddorstige centauren weten te ontwijken.
Hij - is echt- gestoord!' 'Voorlopig hoeven we niets te doen,' probeerde Harry haar gerust te stellen, terwijl ze zich aansloten bij een stroom druk pratende Huffelpufs die op weg waren naar het kasteel.
'We hoeven pas in actie te komen als hij de laan wordt uitgestuurd, en wie weet gebeurt dat niet.' 'O, kom nou toch, Harry!' zei Hermelien boos.
Ze bleef abrupt staan, zodat de mensen achter haar opzij moesten gaan om niet tegen haar aan te botsen.
'Natuurlijk wordt hij de laan uitgestuurd, en eerlijk gezegd zou ik dat Omber niet eens kwalijk kunnen nemen na wat we zojuist gezien hebben!' Er viel een stilte.
Harry keek haar boos aan en er sprongen tranen in haar ogen.
'Dat meende je niet,' zei Harry zacht.
'Nee...Oké...ik meende het niet,' zei ze en ze veegde nijdig haar ogen droog.
'Maar waarom maakt hij het altijd zo moeilijk voor zichzelf- voor ons?' 'Geen idee -'

Wemel is onze vrind, Wemel is onze vrind, Hij had aan de Slurk geen kind, Wemel is onze vrind...'

'En ik wou dat ze eindelijk eens ophielden met dat stomme liedje,' zei Hermelien mistroostig.
'Hebben ze hem nog niet genoeg uitgelachen?' Een grote groep leerlingen kwam over het glooiende gazon aanlopen, uit de richting van het stadion.
'Laten we gauw naar binnen gaan, voor de Zwadderaars ons zien,' zei Hermelien.

'Op Wemel vertrouwen wij blind,
Hij redt zijn ringen steeds gezwind,
Daarom zingt Griffoendor eensgezind:
Wemel is onze vrind.'

'Hermelien...' zei Harry langzaam.
Het lied klonk steeds luider, maar werd deze keer niet gezongen door in groen en zilver geklede Zwadderaars.
Het waren in rood en goud gehulde Griffoendors, die langzaam naar het kasteel liepen met een eenzame gedaante op hun schouders.

Wemel is onze vrind, Wemel is onze vrind, Hij had aan de Slurk geen kind, Wemel is onze vrind...'

'Nee toch?' zei Hermelien zacht.
'JA!' zei Harry luid.
'HARRY! HERMELIEN!' schreeuwde Ron.

Hij zwaaide met de zilveren Zwerkbalcup, gek van vreugde.
'HET IS GELUKT! WE HEBBEN GEWONNEN!' Ze glimlachten breed terwijl hij passeerde.
Bij de ingang van het kasteel kwam de menigte klem te zitten en stootte Ron zijn hoofd nogal hard tegen de deurpost, maar blijkbaar wilden de supporters hem niet neerzetten.
Nog steeds zingend wurmden ze zich naar binnen.
Harry en Hermelien keken hen na tot de laatste klanken van 'Wemel is onze vrind' vervaagden, maar toen stierf hun glimlach weg.
'Zullen we ons nieuws maar tot morgen bewaren?' vroeg Harry.
'Ja, goed,' zei Hermelien vermoeid.
'Ik heb geen haast.' Ze liepen samen het bordes op.
Bij de voordeur keken ze instinctief achterom naar het Verboden Bos.
Harry wist niet of hij het zich verbeeldde, maar hij dacht dat hij in de verte een zwerm vogels zag opstijgen, alsof de boom waarin ze hun nesten hadden gebouwd net ontworteld was.

Hoofdstuk 31

SLIJMBALLEN

Rons euforie omdat hij Griffoendor had geholpen op het nippertje de Zwerkbalcup te winnen was zo groot dat hij zich de volgende dag nergens anders op kon concentreren. Hij wilde alleen maar over de wedstrijd praten, zodat het Harry en Hermelien de grootste moeite kostte om over Groemp te beginnen. Niet dat ze daar erg hun best voor deden; ze wilden Ron geen van beiden op zo'n brute manier terughalen naar de werkelijkheid. Het was opnieuw mooi, warm weer, en dus haalden ze Ron over om zijn lesboeken mee te nemen naar de beuk aan het meer, waar ze minder kans liepen om afgeluisterd te worden dan in de leerlingenkamer. Ron voelde daar eerst weinig voor- hij genoot intens van de schouderklopjes die hij kreeg als er een Griffoendor langskwam, om nog maar te zwijgen over het refrein van 'Wemel is onze vrind' dat van tijd tot tijd werd aangeheven - maar uiteindelijk gaf hij toe dat wat frisse lucht hem goed zou doen.

Ze legden hun boeken in de schaduw van de beuk en gingen zitten, terwijl Ron voor de tiende keer een minutieus verslag

gaf van zijn eerste redding van de wedstrijd.
'Nou, kijk, ik had die bal van Davids al doorgelaten, dus eigenlijk zat het helemaal niet goed tussen de oren, maar toen Pieren op me afkwam dacht ik opeens, vooruit Ron, je kunt het. Ik had maar één seconde de tijd om te besluiten welke kant ik op zou vliegen, omdat hij deed alsof hij op de rechter doelring mikte- rechts voor mij maar links voor hem, uiteraard - maar ik had zo'n idee dat het een schijnbeweging was, dus ik waagde het erop en vloog naar links - voor hem rechts - en - nou - jullie hebben gezien wat er toen gebeurde,' besloot hij bescheiden. Hij streek totaal overbodig door zijn haar, zodat het er op een interessante manier verwaaid uitzag, en keek of de leerlingen die het dichtst in de buurt zaten - een groepje derdejaars van Huffelpuf- hem gehoord hadden. 'En toen Kanters vijf minuten later op het doel afkwam-
'Wat?'vroeg Ron, toen hij Harry's gezicht zag. 'Wat zit je te grijnzen?'
'Ik grijns helemaal niet,' zei Harry vlug. Hij keek naar zijn aantekeningen van Gedaanteverwisselingen en probeerde zijn gezicht in de plooi te houden. Ron deed hem sterk denken aan een andere Zwerkbalspeler van Griffoendor, die ooit onder deze zelfde boom zijn haar in de war had gemaakt, 'ik ben gewoon blij dat we gewonnen hebben.'
'Ja,' zei Ron langzaam en genietend, 'we hebben gewonnen! Zag je Cho toen Ginny de Snaai voor haar neus wegkaapte?'

'Ze begon zeker weer te huilen?' zei Harry bitter.
'Ja, maar meer uit pure woede...' Ron fronste zijn voorhoofd. 'Maar je zag toch wel dat ze haar bezem wegsmeet toen ze geland was?'
'Eh -' zei Harry.
'Eerlijk gezegd... nee, Ron,' zei Hermelien met een diepe zucht. Ze legde haar boek neer en keek hem verontschuldigend aan. 'Om je de waarheid te zeggen, hebben Harry en ik alleen het eerste doelpunt van Davids gezien.'
Rons zorgvuldig in de war gemaakte haar leek plotseling slap te hangen van teleurstelling.
'Hebben jullie niet gekeken?' vroeg hij. 'Hebben jullie me die reddingen niet zien verrichten?'
'Nou - nee,' zei Hermelien, die een kalmerende hand op zijn arm legde. 'Maar we wilden niet weg, Ron - we moesten wel!'
'O ja?' zei Ron, die rood werd. 'Hoezo?'
'Vanwege Hagrid,' zei Harry. 'Hij besloot ons eindelijk te vertellen waarom hij er sinds zijn terugkeer steeds zo gehavend uitziet. Hij wilde dat we meegingen naar het Verboden Bos en we hadden geen keuze. Je weet hoe hij is. Nou...'
Het verhaal was binnen vijf minuten verteld, en in die tijd had Rons verontwaardiging plaatsgemaakt voor volslagen ongeloof.
'Heeft hij er een meegenomen en in het bos verstopt?'
'Klopt,' zei Harry somber.

'Nee,' zei Ron, alsof hij het ongedaan kon maken door het te ontkennen. 'Nee, dat geloof ik gewoonweg niet.'
'Toch is het zo,' zei Hermelien. 'Groemp is een meter of vijf, trekt graag hoge dennen omver en kent mij,' ze snoof, 'als Hermie.'
Ron lachte nerveus.
'En Hagrid wil...'
'Dat wij hem taalles geven,' zei Harry.
'Hij is nu écht rijp voor het gesticht,' zei Ron met iets van ontzag in zijn stem.
Ja,' zei Hermelien geïrriteerd, terwijl ze een bladzij van Gedaanteverwisselingen voor Gevorderden omsloeg en een serie diagrammen bekeek waarin een uil in een toneelkijker veranderde. 'Ja, die indruk krijg ik ook. Maar helaas hebben Harry en ik het beloofd.'
'Nou, dan moet je die belofte maar breken,' zei Ron. 'Ik bedoel... dadelijk beginnen de examens en het scheelt nu al maar zo weinig -' hij hield zijn duim en wijsvinger bijna tegen elkaar '- of we worden van school geschopt. En trouwens... herinneren jullie je Norbert nog? Of Aragog? Hebben Hagrids monsterlijke vriendjes ooit iets anders dan ellende opgeleverd?'
'Dat weet ik,' zei Hermelien met een klein stemmetje. 'Het is alleen -we hebben het nu eenmaal beloofd.'
Ron streek zijn haar weer glad en dacht diep na.

'Nou,' verzuchtte hij, 'Hagrid is nog niet ontslagen. Hij heeft het tot nu toe volgehouden, dus misschien haalt hij het eind van het schooljaar ook nog wel en hoeven we ons helemaal niet met Groemp te bemoeien.'

Het schoolterrein glansde in de zon alsof het pas geschilderd was; de wolkenloze hemel lachte zichzelf toe in het fonkelende meer en af en toe streek er een zacht briesje over de smaragdgroene gazons. Het was juni, maar voor de vijfdejaars betekende dat maar één ding: examentijd. De leraren gaven geen huiswerk meer op; ze behandelden alleen nog onderwerpen die vermoedelijk aan bod zouden komen bij de SLIJMBALlen. Door die koortsachtige sfeer had Harry vrijwel nergens anders aandacht meer voor, al vroeg hij zich tijdens Toverdranken soms wel af of Lupos tegen Sneep had gezegd dat hij Harry les moest blijven geven in Occlumentie. Als dat zo was, negeerde Sneep Lupos even grondig als Harry. Dat kwam Harry goed uit; zonder extra lessen van Sneep was het allemaal al druk en zenuwslopend genoeg. Tot zijn opluchting had Hermelien nu ook te veel aan haar hoofd om door te blijven zeuren over Occlumentie; ze praatte regelmatig in zichzelf en had al dagen geen elfenkleren meer gebreid. Hermelien was niet de enige die vreemd begon te doen naarmate de examens naderden. Ernst Marsman had de irritante gewoonte ontwikkeld om leerlingen te vragen of ze wel hard genoeg studeerden.

'Hoeveel uur per dag leren jullie?' vroeg hij met een maniakale schittering in zijn ogen aan Harry en Ron, toen ze in de rij stonden bij Kruidenkunde.
'Geen idee,' zei Ron. 'Aardig wat.'
'Meer of minder dan acht uur?'
'Minder denk ik,' zei Ron geschrokken.
'Ik acht,' zei Ernst trots. 'Acht of negen, 's Ochtends voor het ontbijt doe ik ook nog een uurtje. Acht is m'n gemiddelde, maar op een goede dag in het weekend haal ik er wel tien. Maandag haalde ik negenenhalf. Dinsdag was minder - zeven uur en één kwartier. Maar woensdag -'
Harry was blij dat professor Stronk op dat moment de deur van kas drie opendeed, waardoor Ernst gedwongen was zijn opsomming af te breken.
Ondertussen had Draco Malfidus een andere manier gevonden om leerlingen schrik aan te jagen.
'Het gaat er natuurlijk niet om wat je kent, maar wie je kent,' zei hij luid tegen Korzel en Kwast toen ze een paar dagen voor de examens stonden te wachten bij de kerker van Sneep. 'Pa is al jaren bevriend met het hoofd van de Toverexamenraad - Griselda Koudstaal -, ze komt zelfs bij ons eten...'
'Zou dat waar zijn?' fluisterde Hermelien geschrokken tegen Harry en Ron.
'Zelfs als het waar is, kunnen we er toch niets aan doen,' zei

Ron somber.
'Volgens mij is het niet waar,' zei Marcel, die achter hen stond. 'Griselda Koudstaal is een vriendin van m'n oma, en ze heeft het nog nooit over de Malfidussen gehad.'
'Wat is het voor iemand, Marcel?' vroeg Hermelien. 'Is ze streng?'
'Ze lijkt veel op m'n oma,' zei Marcel neerslachtig.
'Maar het kan toch geen kwaad dat je haar kent?' zei Ron bemoedigend.
'O, ik denk niet dat het veel uitmaakt,' zei Marcel nog somberder. 'Oma heeft al zo vaak tegen professor Koudstaal gezegd dat ik niet kan tippen aan m'n vader. Nou ja... jullie hebben zelf gezien hoe ze was in het St. Holisto...'
Marcel staarde naar de grond. Harry, Ron en Hermelien keken elkaar even aan, maar wisten niet wat ze moesten zeggen. Het was de eerste keer dat Marcel toegaf dat ze elkaar in het toverhospitaal ontmoet hadden.
Onder de vijfde- en zevendejaars ontstond een levendige zwarte handel in middelen die concentratie en denkvermogen bevorderden en slaperigheid verminderden. Harry en Ron werden sterk in verleiding gebracht door de halve liter Baruffio's Breinelixer, die voor slechts twaalf Galjoenen te koop werd aangeboden door Eddie Kamerling, een zesdejaars van Ravenklauw. Eddie bezwoer hen dat hij louter en alleen aan het elixer de negen 'Uitmuntende'

SLIJMBALlen te danken had die hij vorig jaar had gehaald. Ron verzekerde Harry dat hij de helft zou terugbetalen zodra hij werk had, maar voor ze de koop konden sluiten, had Hermelien de fles al in beslag genomen en de inhoud door de wc gespoeld.
'Hermelien, dat wilden we kopen!' riep Ron.
'Doe niet zo achterlijk,' snauwde ze. 'Dan kun je net zo goed meteen die gemalen drakenklauw van Henk Dubbers nemen.'
'Heeft Dubbers gemalen drakenklauw?' vroeg Ron gretig.
'Niet meer,' zei Hermelien. 'Die heb ik ook in beslag genomen. Niet een van die dingen werkt.'
'Drakenklauw wel!' zei Ron. 'Het moet ongelooflijk spul zijn; het geeft je hersens echt een oppepper en een paar uur lang ben je ontzettend sluw - geef nou een beetje, Hermelien, het kan heus geen kwaad -'
'Dit wel,' zei Hermelien. 'ik heb het eens goed bekeken, en het zijn gedroogde Doxykeutels.'
Na die onthulling verflauwde de belangstelling van Harry en Ron voor mentale stimuleringsmiddelen.
Tijdens hun eerstvolgende les Gedaanteverwisselingen kregen ze hun examenroosters en meer bijzonderheden over de SLIJMBAL-procedure.
'Zoals jullie kunnen zien,' zei professor Anderling, terwijl de leerlingen de tijdstippen van de examens overschreven van

het schoolbord, 'zijn jullie SLIJMBALlen over twee weken verdeeld. 's Ochtends vindt het schriftelijk examen plaats, en 's middags het praktijkgedeelte. Uiteraard wordt het praktijkgedeelte van Astronomie 's nachts gehouden.
Wees gewaarschuwd: jullie examenopgaven zijn van de strengste anti-fraudespreuken voorzien. Betweterveren zijn absoluut verboden, net als Geheugenstenen, Snelwisselbare Spiekmanchetten en Zelfcorrigerende Inkt. Ieder jaar denkt wel weer één leerling dat hij de Toverexamenraad te slim af kan zijn; ik kan alleen maar hopen dat het niet iemand van Griffoendor is. Ons nieuwe - schoolhoofd,' zei professor Anderling met de gezichtsuitdrukking waarmee tante Petunia naar een hardnekkige vlek keek'- heeft de afdelingshoofden verzocht om aan de leerlingen door te geven dat spieken zeer streng bestraft zal worden.
Slechte examenresultaten zouden uiteraard afbreuk doen aan de reputatie van professor Omber -' Professor Anderling zuchtte even en sperde haar neusgaten open. '- maar dat is nog geen reden om er met de pet naar te gooien. Jullie moeten ook aan je eigen toekomst denken.'
'Professor,' zei Hermelien, die haar hand opstak, 'wanneer horen we de resultaten?' 'In de loop van juli ontvangen jullie een uil,' zei professor Anderling.
'Mooi zo,' fluisterde Daan Tomas duidelijk hoorbaar. 'Dan hoeven we ons tot de vakantie geen zorgen te maken.'

Harry stelde zich voor hoe hij over zes weken op zijn slaapkamer aan de Ligusterlaan zat te wachten op zijn SLIJMBAL-uitslag. Nou, dacht hij, dan kreeg hij deze zomer in elk geval één brief.

Hun eerste examen, Bezweringstheorie, stond voor maandagochtend op het programma. Harry zei zondagmiddag na de lunch dat hij Hermelien wel wilde overhoren, maar kreeg daar meteen spijt van; ze was bloednerveus en trok het boek steeds uit zijn handen om te controleren of haar antwoord wel helemaal juist was. Uiteindelijk raakte ze hem op zijn neus met de scherpe rand van Mijlstenen op de Weg der Bezweringen.

'Hier, doe het dan zelf maar,' zei Harry. Hij gaf haar het boek met tranende ogen terug.

Ondertussen werkte Ron twee jaar aan aantekeningen door, met zijn vingers in zijn oren en geluidloos bewegende lippen. Simon Filister lag plat op zijn rug en gaf de definitie van een Substantieerspreuk, terwijl Daan in Het Standaard Spreukenboek, Niveau 5 keek of het klopte. Parvati en Belinda oefenden eenvoudige Locomotorbezweringen en lieten hun potloden langs de rand van de tafel racen.

Tijdens het avondeten heerste er een bedrukte sfeer. Harry en Ron zeiden weinig maar aten veel, omdat ze de hele dag hard gewerkt hadden. Hermelien daarentegen legde haar bestek steeds neer, dook dan onder tafel en haalde een boek

uit haar schooltas om een feit of een getal te controleren. Ron wilde net zeggen dat ze behoorlijk moest eten omdat ze anders geen oog dicht zou doen, toen Hermeliens vork uit haar slappe vingers gleed en rinkelend op haar bord viel.
'O hemel,' zei ze zwakjes. Ze staarde naar de hal. 'Zijn dat de examinatoren?'
Harry en Ron keken ook om. Door de open deuren van de Grote Zaal zagen ze Omber met een groepje stokoude heksen en tovenaars praten. Tot Harry's genoegen maakte Omber een behoorlijk zenuwachtige indruk.
'Zullen we gaan kijken?' zei Ron.
Harry en Hermelien knikten en ze haastten zich naar de deuropening van de Grote Zaal; in de hal vertraagden ze hun pas en slenterden ze heel bedaard langs de examinatoren. Professor Koudstaal was een piepkleine, gebogen heks met zo veel rimpels dat haar gezicht met spinnenwebben bedekt leek te zijn; Omber behandelde haar met respect. Professor Koudstaal was blijkbaar een beetje doof; ze praatte tenminste heel hard terwijl ze nog geen halve meter van Omber af stond.
'De reis was prima, prima. We hebben hem tenslotte al vaak genoeg gemaakt,' zei ze ongeduldig. 'Ik heb al een tijd niets van Perkamentus gehoord!' voegde ze eraan toe, en ze liet haar blik door de hal gaan alsof ze hoopte dat hij plotseling uit een bezemkast te voorschijn zou komen.

'Geen idee waar hij uithangt, neem ik aan?'
'Geen flauw idee,' zei Omber met een venijnige blik op Harry, Ron en Hermelien, die nu treuzelden aan de voet van de trap terwijl Ron deed alsof hij zijn veter vastmaakte. 'Maar het Ministerie van Toverkunst komt hem snel genoeg op het spoor.'
'Dat betwijfel ik,' zei professor Koudstaal luid. 'Niet als Perkamentus niet gevonden wil worden! En ik kan het weten... ik was zijn examinator toen hij PUISTen haalde voor Gedaanteverwisselingen en Bezweringen... hij deed dingen met een toverstok die ik nog nooit had gezien.'
'Ja... nou...' zei Omber terwijl Harry, Ron en Hermelien zo langzaam mogelijk de trap op liepen, 'ik zal u naar de leraarskamer brengen. U wilt vast wel een kopje thee na uw reis.'
Het was een onrustige avond. Iedereen probeerde er op het laatste moment nog wat in te stampen, maar dat lukte niet al te best. Harry ging vroeg naar bed, maar kon urenlang de slaap niet vatten. Hij herinnerde zich hoe professor Anderling tijdens zijn beroepsvoorlichting woedend aangekondigd had dat ze hem koste wat het kost zou helpen om Schouwer te worden. Nu het eenmaal examentijd was, wenste hij vurig dat hij de lat wat lager had gelegd. Hij wist dat hij niet de enige was die wakker lag, maar geen van de anderen zei iets en ten slotte vielen ze een voor een in slaap.

Het was erg stil tijdens het ontbijt: Parvati fluisterde bezweringen terwijl het zoutvaatje voor haar op en neer danste; Hermelien herlas Maastenen op de Weg der Bezweringen zo snel dat haar ogen een waas vormden, en Marcel liet steeds zijn bestek vallen en stootte de jam om.
Na het ontbijt liepen de vijfde- en zevendejaars doelloos rond in de hal, terwijl de andere leerlingen naar hun lokalen gingen; om half tien werden ze klas voor klas de Grote Zaal binnengeroepen, die er nu net zo uitzag als in de Hersenpan, toen Harry's vader, Sirius en Sneep examen hadden gedaan: de vier afdelingstafels hadden plaatsgemaakt voor tientallen kleine tafeltjes. Op de plaats waar zich normaal gesproken de Oppertafel bevond, stond nu professor Anderling. Toen iedereen zat zei ze: 'Jullie mogen beginnen,' en keerde ze de enorme zandloper op het bureau naast haar om, waar ook extra veren en rollen perkament lagen.
Harry sloeg met bonzend hart zijn examenopgaven open - drie rijen naar rechts en vier plaatsen voor hem zat Hermelien al druk te schrijven - en las de eerste vraag: a) Geef de spreuk en b) beschrijf de toverstokbeweging die nodig is om voorwerpen te laten vliegen.
Harry dacht even aan een knots die door de lucht vloog en met een klap op de dikke schedel van een trol landde... flauw glimlachend boog hij zich over zijn perkament en begon te schrijven.

'Nou, dat viel wel mee, vonden jullie ook niet?' zei Hermelien twee uur later in de hal. Ze had haar examenopgaven nog in haar hand. 'Ik had die vraag over Gniffelspreuken misschien nog wat uitgebreider kunnen beantwoorden, maar ik had gewoon geen tijd meer. Hebben jullie er ook de tegenbezwering voor de hik bij gezet? Ik wist niet zeker of ik dat moest doen, het leek een beetje overdreven - en bij vraag 23 -'

'Hermelien,' zei Ron streng, 'ik dacht dat we iets afgesproken hadden... we gaan niet alle examens na afloop nog eens doornemen. Het is al erg genoeg om ze één keer te moeten maken.'

De vijfdejaars lunchten samen met de rest van de school (speciaal voor het middageten waren de afdelingstafels teruggeplaatst) en wachtten toen in de kleine ruimte die grensde aan de Grote Zaal tot ze werden opgeroepen voor hun praktijkexamen. Hun namen werden op alfabetische volgorde afgeroepen en de achterblijvers mompelden bezweringen en oefenden toverstokbewegingen, waarbij ze elkaar soms per ongeluk in rug of oog staken.

Hermeliens naam werd afgeroepen. Trillend verliet ze de kamer, samen met Anton Goldstein en Daphne Goedleers. De leerlingen die examen hadden gedaan keerden niet terug, zodat Harry en Ron geen idee hadden hoe Hermelien het ervan af had gebracht.

'Ze heeft het vast prima gedaan. Weet je nog dat ze ooit een elf kreeg voor een proefwerk Bezweringen?' zei Ron.
Tien minuten later riep professor Banning: 'Park, Patty - Patil, Padma - Patil, Parvati - Potter, Harry.'
'Succes,' zei Ron zacht. Harry liep naar de Grote Zaal. Hij had zijn toverstok zo stevig vast dat zijn hand trilde. 'Professor Knufje is vrij, Potter,' piepte Banning, die achter de deuren van de Grote Zaal stond. Hij wees op de oudste en kaalste tovenaar van allemaal, die aan een tafeltje in een hoek zat. Iets verderop was professor Koudstaal halverwege het praktijkexamen van Draco Malfidus.
'Potter, hè?' zei professor Knufje. Hij bestudeerde zijn aantekeningen en keek Harry over zijn knijpbrilletje aan. 'Dé Potter?'
Uit zijn ooghoek zag Harry dat Malfidus hem vernietigend aankeek; het wijnglas dat Malfidus moest laten zweven viel aan scherven. Harry kon een grijns niet onderdrukken en professor Knufje glimlachte bemoedigend.
'Zo mag ik het zien,' zei hij met zijn bibberende oude stem. 'Er is geen enkele reden om zenuwachtig te zijn. En zou je nu dit eierdopje een paar keer koppeltje willen laten duiken?'
Over het algemeen ging het wel goed, vond Harry. Zijn Zweefspreuk was stukken beter dan die van Malfidus, maar het was jammer dat hij de formules voor Kleurverandering en Groei door elkaar haalde. Zijn rat, die hij eigenlijk oranje had

moeten maken, zwol op als een ballon en was al zo groot als een das voor Harry zijn fout kon herstellen. Hermelien was er gelukkig niet bij en hij vertelde het haar ook niet. Voor Ron hoefde hij het niet te verzwijgen; Ron had een bord veranderd in een reusachtige paddestoel, maar had geen flauw idee hoe dat gebeurd was.

Ze hadden die avond geen tijd om tot rust te komen; na het eten gingen ze direct terug naar de leerlingenkamer om te studeren voor Gedaanteverwisselingen, dat voor de volgende dag op het programma stond. Toen Harry naar bed ging, gonsde het in zijn hoofd van de ingewikkelde theorieën en spreukmodellen.

Tijdens het schriftelijk examen vergat hij de definitie van een Wisselspreuk, maar het praktijkgedeelte ging niet slecht. Hij slaagde er tenminste in zijn hele leguaan te laten Verdwijnen, terwijl aan het tafeltje naast hem Hannah Albedil compleet in paniek raakte en op de een of andere manier kans zag om haar fret te vermenigvuldigen in een zwerm flamingo's, zodat het examen tien minuten onderbroken moest worden om de vogels te vangen.

Bij Kruidenkunde op woensdag bracht Harry het er redelijk van af, afgezien van een beet door een Getande Geranium, maar pas bij Verweer tegen de Zwarte Kunsten op donderdag had hij het gevoel dat hij het zonder meer goed gedaan had. Hij had geen problemen met de schriftelijke vragen en

genoot tijdens het praktijkgedeelte van het demonstreren van tegenvervloekingen en defensieve spreuken, onder de neus van Omber die koeltjes toekeek vanuit de deuropening van de Grote Zaal.
'Bravo!' riep professor Knufje, die het examen weer afnam, toen Harry een perfecte anti-Boemanspreuk demonstreerde. 'Echt heel goed! Nou, dat is alles, Potter... tenzij...'
Hij boog zich naar Harry toe.
'Ik hoorde van mijn goede vriend Canisius Klare dat je een Patronus kunt produceren. Voor een bonuspunt...?'
Harry hief zijn toverstok op, keek Omber recht in de ogen en verbeeldde zich dat ze ontslagen werd.
'Expecto Patronum.'
Zijn zilveren hert spoot uit de punt van zijn toverstok en draafde door de zaal. Alle examinatoren keken naar Harry's verrichtingen en toen de Patronus weer in een zilveren nevel uiteenviel, klapte professor Knufje enthousiast in zijn dooraderde, knoestige handen.
'Uitstekend!' zei hij. 'Heel goed, Potter! je kunt gaan!'
Toen Harry Omber passeerde, kruisten hun blikken elkaar. Er speelde een onaangename glimlach om haar brede, slappe mond, maar dat kon Harry niets schelen. Tenzij hij zich heel erg vergiste (en hij was niet van plan het ook maar aan iemand te vertellen voor het geval hij zich inderdaad vergiste), had hij zojuist een 'Uitmuntend' gehaald.

Op vrijdag waren Harry en Ron vrij, maar had Hermelien Oude Runen. Omdat ze nog het hele weekend voor zich hadden, besloten ze hun schoolboeken even te laten voor wat ze waren en gingen ze geeuwend bij het open raam zitten. Terwijl de warme zomerlucht naar binnen woei, speelden ze een partijtje toverschaak. Harry zag Hagrid in de verte; hij gaf les aan de rand van het Verboden Bos. Harry probeerde te zien wat voor dieren Hagrid behandelde: hij dacht dat het eenhoorns waren, omdat de jongens op een afstand bleven. Op dat moment ging het portretgat open en klauterde Hermelien naar binnen. Aan haar gezicht te zien was ze in een heel slecht humeur.
'Hoe ging het met Runen?' vroeg Ron.
'Ik heb ehwaz verkeerd vertaald,' zei Hermelien woedend. 'Dat betekent verbond, niet verdediging -, ik vergiste me met eifiwaz.'
'Ach,' zei Ron loom, 'wat maakt één zo'n foutje nou uit? Je haalt heus wel -'
'O, hou toch je mond!' zei Hermelien boos. 'Dat ene foutje kan net het verschil maken tussen een voldoende en een onvoldoende. En bovendien heeft iemand weer een Delfstoffer bij Omber naar binnen gesmokkeld. Ik weet niet hoe ze ermee door de nieuwe deur zijn gekomen, maar toen ik net langskwam, schreeuwde ze moord en brand - blijkbaar probeerde het beest een stuk uit haar been te bijten!'

'Goed zo!' zeiden Harry en Ron.
'Dat is helemaal niet goed!' zei Hermelien kwaad. 'Ze denkt dat Hagrid erachter zit, weet je nog? En we willen niet dat Hagrid ontslagen wordt!'
'Hij geeft nu les; ze kan hem hier moeilijk de schuld van geven,' zei Harry met een gebaar naar het raam.
'O, wat ben je toch naïef, Harry! Denk je echt dat Omber op bewijs zit te wachten?' zei Hermelien, die blijkbaar vastbesloten was om woedend te zijn. Ze liep met grote passen naar de meisjesslaapzalen en sloeg de deur met een klap achter zich dicht.
"t Is toch zo'n schat van een meid,' zei Ron zacht, en hij schoof zijn koningin naar voren zodat ze een van Harry's lopers in elkaar kon slaan.
Hermelien bleef bijna het hele weekend in een slecht humeur, maar daar merkten Harry en Ron weinig van omdat ze het grootste deel van de zaterdag en zondag intensief leerden voor Toverdranken, het examen waar Harry het meest tegen opzag en dat waarschijnlijk de doodsteek zou zijn voor zijn ambitie om Schouwer te worden. Het schriftelijke examen was inderdaad moeilijk, al zou hij vermoedelijk wel de maximale score halen voor de vraag over Wisseldrank; hij kon de uitwerking heel nauwkeurig beschrijven omdat hij die in zijn tweede schooljaar illegaal gedronken had.
Het praktijkexamen 's middags was minder erg dan hij

verwacht had. Als Sneep er niet bij was, was Harry veel ontspannener. Marcel, die naast Harry zat, leek ook opgewekter dan Harry hem ooit had meegemaakt bij Toverdranken. Toen professor Koudstaal zei: 'Stap weg bij uw ketels, uw tijd is om,' deed Harry een kurk op zijn flacon met het gevoel dat hij dan misschien geen 'Uitmuntend' had gehaald, maar met een beetje geluk ook geen onvoldoende.
'Nog maar vier examens,' zei Parvati Patil vermoeid toen ze terugliepen naar de leerlingenkamer van Griffoendor.
'Nog maar vier!' zei Hermelien bits. 'Ik heb toevallig ook nog Voorspellend Rekenen, en dat is het moeilijkste vak dat er is!'
Niemand was zo dom om erop in te gaan, zodat Hermelien zich niet op hen kon afreageren en ze uiteindelijk maar een paar eerstejaars op hun donder gaf omdat ze te hard giechelden in de leerlingenkamer.
Harry had zich voorgenomen goed te presteren bij het examen Verzorging van Fabeldieren op dinsdag, om Hagrid een steuntje in de rug te geven. Het praktijkexamen vond 's middags plaats op het gazon aan de rand van het Verboden Bos, waar de leerlingen een Knarl tussen een tiental egels uit moesten zien te halen (de truc was om de dieren allemaal melk aan te bieden: de Knarl, een uiterst achterdochtig wezen met pennen die veel magische eigenschappen bezaten, werd dan razend om wat hij als een poging tot vergiftiging beschouwde); daarna moesten ze de juiste manier

demonstreren om met een Boomtrul om te gaan, een Vuurkrab voeren, en zijn kooi schoonmaken zonder ernstige brandwonden op te lopen en uit een heel scala aan etenswaren het dieet kiezen dat ze aan een zieke eenhoorn zouden geven.
Harry zag Hagrid bezorgd toekijken door het raam van zijn huisje.
Toen de examinator, een mollige kleine heks, glimlachend zei dat hij weer kon gaan, stak Harry vlug zijn duim op naar Hagrid voor hij terugging naar het kasteel.
Het theorie-examen Astronomie verliep woensdagochtend heel behoorlijk. Harry twijfelde weliswaar of hij alle namen van de manen van Jupiter goed had, maar hij wist wel zeker dat er niet één bedekt was met rijst. Ze moesten tot 's avonds wachten voor hun praktijkexamen Astronomie; 's middags hadden ze Waarzeggerij. Zelfs gemeten naar Harry's lage maatstaven verliep Waarzeggerij beroerd. Hij had net zo goed kunnen proberen om bewegende beelden te zien op zijn tafelblad als in zijn kristallen bol; tijdens het koffiedik kijken raakte hij helemaal in paniek en zei hij dat professor Koudstaal binnenkort een donkere, ronde, kleffe vreemdeling zou ontmoeten, en als klap op de vuurpijl haalde hij de levens- en doodslijnen op haar handpalm door elkaar en zei hij dat ze eigenlijk vorige week dinsdag al overleden had moeten zijn.

'Nou ja, we wisten van tevoren dat Waarzeggerij een afgang zou worden,' zei Ron somber terwijl ze de marmeren trap afliepen. Hij had Harry weer een stuk opgebeurd door te vertellen hoe hij in zijn kristallen bol een lelijke man met een wrat op zijn neus had gezien, die hij tot in detail had beschreven, om daarna tot de ontdekking te komen dat hij naar het spiegelbeeld van de examinator had gekeken.
'We hadden nooit voor dat stomme vak moeten kiezen,' zei Harry.
'Nu kunnen we het tenminste laten vallen.'
'Ja,' zei Harry. 'We hoeven nooit meer te doen alsof het ons iets kan schelen wat er gebeurt als Neptunus en Uranus te dicht bij elkaar staan.'
'En zelfs als mijn koffiedik voortaan in grote koeienletters sterf, Ron, sterf spelt, gooi ik het toch gewoon in de vuilnisbak, waar het thuishoort.'
Harry grinnikte, maar op dat moment kwam Hermelien aanlopen en stopte hij met lachen, voor het geval zij zich eraan stoorde.
'Nou, volgens mij ging Voorspellend Rekenen best goed,' zei ze en Harry en Ron slaakten een zucht van verlichting. 'We kunnen voor het avondeten nog vlug even onze sterrenkaarten bekijken...'
Toen ze om elf uur 's avonds op het dak van de Astronomietoren waren, zagen ze dat het een perfecte avond

was om sterren te kijken. Er waren geen wolken en geen wind; het schoolterrein baadde in zilverachtig maanlicht en het was een beetje fris buiten. De leerlingen zetten hun telescopen neer en nadat professor Koudstaal het teken had gegeven, begonnen ze hun blanco sterrenkaarten in te vullen. Professor Koudstaal en professor Knufje keken hoe de leerlingen nauwkeurig de posities aangaven van de sterren en planeten die ze zagen. Het was doodstil, afgezien van het geritsel van perkament, het gekras van vele veren en af en toe het geknars van een telescoop die werd bijgesteld op zijn statief. Er ging een halfuur voorbij, en toen een uur; het licht dat in gouden vierkantjes door de ramen van het kasteel naar buiten scheen, verdween geleidelijk toen de lampen een voor een gedoofd werden.

Net toen Harry de laatste hand legde aan het sterrenbeeld Orion, gingen recht onder hem de voordeuren van het kasteel open en werden het stenen bordes en een stuk van het gazon verlicht. Harry keek omlaag terwijl hij zijn telescoop bijstelde en zag vijf of zes lange schaduwen over het gras glijden, voor de deuren dichtgingen en het gazon weer inktzwart werd.

Harry hield zijn oog bij zijn telescoop, stelde hem scherp en bestudeerde Venus. Hij keek waar hij de planeet moest intekenen op zijn kaart, maar iets leidde hem af; met zijn veer boven het perkament tuurde hij naar het donkere

schoolterrein. Een stuk of zes gedaantes liepen over het gazon. Als ze niet hadden bewogen en de maan niet op hun hoofd had geschenen, zouden ze onzichtbaar zijn geweest tegen de donkere achtergrond. Nu had Harry het vreemde gevoel dat hij zelfs op deze afstand de manier van lopen van de voorste en tevens kortste gedaante herkende.
Harry had geen flauw idee waarom Omber in het gezelschap van vijf anderen een nachtelijke wandeling zou willen maken. Plotseling kuchte er iemand achter hem en herinnerde hij zich dat hij met een examen bezig was. Hij was de positie van Venus helemaal kwijt. Hij drukte zijn oog tegen de telescoop en vond de planeet weer terug, maar hij hield zijn oren gespitst en net toen hij Venus wilde intekenen op zijn kaart, klopte er in de verte iemand op een deur. Het geluid galmde over het verlaten schoolterrein en werd meteen gevolgd door het gedempte geblaf van een grote hond.
Harry keek met bonzend hart op. Er brandde licht bij Hagrid en de mensen die het gazon waren overgestoken stonden nu afgetekend tegen de ramen. De deur ging open en hij zag duidelijk zes silhouetten naar binnen gaan. De deur ging dicht en het werd weer stil.
Harry voelde zich heel slecht op zijn gemak. Hij keek of Ron en Hermelien het ook gezien hadden, maar op dat moment liep professor Koudstaal achter hem langs en omdat Harry niet de indruk wilde wekken dat hij probeerde te spieken,

boog hij zich weer over zijn sterrenkaart. Hij deed alsof hij aantekeningen maakte, maar in werkelijkheid keek hij over de borstwering van de toren naar Hagrids huisje. Er liepen gedaantes voor de ramen langs, zodat het licht soms verduisterd werd.
Hij voelde dat professor Koudstaal naar hem keek en daarom drukte hij zijn oog weer tegen zijn telescoop en staarde hij naar de maan, ook al had hij die al een uur geleden ingetekend op zijn kaart. Toen professor Koudstaal verder liep, klonk er gebrul uit de richting van Hagrids huisje. Ondanks de afstand was het duidelijk hoorbaar op de Astronomietoren. Ook enkele andere leerlingen kwamen achter hun telescoop vandaan.
Professor Knufje kuchte opnieuw.
'Probeer je te concentreren, jongens en meisjes,' zei hij.
De meesten richtten hun aandacht weer op hun telescoop, maar Harry zag dat Hermelien gespannen naar Hagrids huisje tuurde.
'Ahum - nog twintig minuten,' zei professor Knufje.
Hermelien schrok en concentreerde zich weer op haar sterrenkaart; Harry keek naar zijn eigen kaart en zag dat hij bij Venus per ongeluk Mars had geschreven. Hij boog zich over de kaart om zijn fout te corrigeren. Ergens op het schoolterrein klonk een luide BENG. Verscheidene leerlingen slaakten kreten van pijn toen ze zich haastig

oprichtten om te zien wat er aan de hand was en ze hun gezicht stootten aan hun telescoop. De deur van Hagrids huisje vloog open en in het licht dat naar buiten stroomde zagen ze een reusachtige gestalte brullend zijn vuisten ballen. Hij werd omringd door zes mensen die hem kennelijk probeerden te Verlammen, te oordelen naar de dunne rode lichtstreepjes die in zijn richting flitsten.
'Nee!' riep Hermelien.
'juffrouw Griffel!' zei professor Knufje geschokt. 'We zijn met een examen bezig!'
Maar niemand had nog oog voor zijn sterrenkaart. Er spoten nog altijd rode lichtstralen rond Hagrids huisje, maar het was alsof ze van Hagrid afketsten; hij stond nog overeind en scheen zich te verweren. Luide kreten galmden over het schoolterrein; een man schreeuwde: 'Wees redelijk, Hagrid!'
Hagrid brulde: 'Redelijk, m'n hoela! Ik laat me niet zomaar meenemen, Donders!'
Harry zag het minuscule silhouet van Muil, die Hagrid probeerde te verdedigen; hij sprong herhaaldelijk op de tovenaars af, tot hij geraakt werd door een Lamstraal en op de grond viel. Hagrid brulde van woede, tilde de dader op en smeet hem weg; de man vloog minstens drie meter door de lucht, kwam met een smak neer en bleef liggen.
Hermelien sloeg haar handen voor haar mond en snakte naar adem. Harry zag Ron ook angstig kijken; ze hadden Hagrid

nog nooit echt kwaad gezien.
'Kijk!' piepte Parvati, die over de borstwering leunde en naar beneden wees. De voordeuren van het kasteel waren weer opengegaan en in het licht dat naar buiten stroomde, zagen ze een lange zwarte schaduw over het gras glijden.
'Vooruit, jongens en meisjes!' zei professor Knufje bezorgd. 'Nog maar zestien minuten!'
Maar niemand luisterde; iedereen keek hoe de schaduw naar het strijdgewoel bij Hagrids huisje sprintte.
'Hoe durven jullie!' schreeuwde de gedaante. 'Hoe durven jullie!'
'Anderling!' fluisterde Hermelien.
'Laat hem met rust! Met rust, zeg ik!' riep professor Anderling. 'Waarom vallen jullie hem lastig? Hij heeft niets gedaan wat dit kan -'
Hermelien, Parvati en Belinda gilden. De gedaantes om het huisje hadden niet minder dan vier Lamstralen op professor Anderling afgevuurd. Halverwege het kasteel en het huisje raakten de stralen haar. Even was het alsof ze oplichtte en een griezelige rode gloed uitstraalde; toen viel ze met een smak op haar rug en bleef roerloos liggen.
'Driedubbele donderdraken!' schreeuwde professor Knufje, die blijkbaar ook vergeten was dat ze met een examen bezig waren. 'Niet eens een waarschuwing! Schandalig!'
'LAFAARDS!' bulderde Hagrid; zijn stem was duidelijk

hoorbaar op de Astronomietoren en in het kasteel gingen weer lichten aan. 'VUILE LAFAARDS! HIER, PAK AN - EN JIJ OOK -'

'O, hemel,' zei Hermelien gesmoord.

Hagrid haalde met zijn massieve vuisten twee keer uit naar zijn dichtstbijzijnde aanvallers; hij sloeg ze met één klap buiten westen, want ze kwamen niet meer overeind. Harry zag Hagrid dubbelklappen en dacht even dat hij eindelijk onder een spreuk was bezweken, maar het volgende moment kwam hij weer overeind met een soort zak op zijn rug - tot Harry besefte dat hij het slappe lichaam van Muil om zijn schouders had hangen.

'Grijp hem, grijp hem!' gilde Omber, maar haar overgebleven helper voelde er niets voor om binnen het bereik van Hagrids vuisten te komen; hij deinsde zelfs zo haastig achteruit dat hij struikelde over een van zijn bewusteloze collega's en op de grond viel. Hagrid had zich omgedraaid en begon te rennen, met Muil om zijn nek. Omber vuurde een laatste Verlamspreuk af, die miste. Hagrid holde zo snel als hij kon naar de uitgang van het schoolterrein en verdween in het donker.

Het bleef wel een minuut lang stil terwijl iedereen geschokt en met open mond naar het terrein staarde, maar toen zei professor Knufje zwakjes: 'Eh... nog vijf minuten.'

Harry had maar tweederde van zijn kaart ingevuld, maar hij

kon haast niet wachten tot het examen afgelopen was. Zodra het zover was, borgen de leerlingen hun telescopen slordig weer op en holden ze de wenteltrap af. Niemand ging meteen naar bed; iedereen praatte opgewonden over wat ze gezien hadden.

'Dat gemene kreng van een Omber!' zei Hermelien gesmoord. Ze was zo woedend dat ze bijna niet kon praten. 'Wat een vuile rotstreek om Hagrid zo stiekem 's nachts te besluipen!'

'Ze wilde duidelijk niet nog een scène zoals met Zwamdrift,' zei Ernst Marsman, die zich tussen de leerlingen door wurmde en erbij kwam staan.

'Hagrid gaf ze wel van katoen, hè?' zei Ron, die eerder geschrokken leek dan onder de indruk. 'Maar waarom ketsten al die spreuken op hem af?'

'Het zal zijn reuzenbloed wel zijn,' zei Hermelien trillerig. 'Het is heel moeilijk om reuzen te Verlammen. Ze zijn ontzettend taai, net als trollen... maar die arme professor Anderling... vier Lamstralen in haar borst en ze is de jongste niet meer...'

'Vreselijk, vreselijk,' zei Ernst, die gewichtig zijn hoofd schudde. 'Nou, ik ga naar bed. Welterusten, allemaal.'

De andere leerlingen liepen ook langzaam door, nog steeds opgewonden pratend.

'Ze hebben Hagrid in elk geval niet naar Azkaban kunnen

brengen,' zei Ron. 'Hij zal zich nu wel bij Perkamentus voegen, denken jullie ook niet?'
'Ja, waarschijnlijk wel,' zei Hermelien. Het huilen stond haar nader dan het lachen. 'O, dit is vreselijk. Ik dacht echt dat Perkamentus binnenkort weer terug zou zijn, maar nu zijn we Hagrid ook nog kwijt.'
Ze gingen naar de leerlingenkamer van Griffoendor, waar het stampvol was. Verscheidene leerlingen waren wakker geworden door de opschudding op het schoolterrein en hadden hun vrienden gewekt. Simon en Daan, die al eerder waren teruggekeerd, vertelden iedereen wat ze vanaf de Astronomietoren gezien en gehoord hadden.
'Maar waarom zou ze Hagrid juist nu willen ontslaan?' zei Angelique Jansen hoofdschuddend. 'Het is niet zoals met Zwamdrift; Hagrid geeft dit jaar veel beter les dan anders!'
'Omber haat halfmensen,' zei Hermelien. Ze liet zich in een fauteuil vallen. 'Ze was altijd al van plan om Hagrid de laan uit te sturen.'
'En ze dacht dat hij verantwoordelijk was voor die Delfstoffers op haar kamer,' voegde Katja Bell eraan toe.
'O jee,' zei Leo Jordaan geschrokken. 'Dat was ik! Fred en George hadden er twee voor me achtergelaten; ik heb ze door haar raam naar binnen laten zweven.'
'Ze had hem toch wel ontslagen,' zei Daan. 'Hij was veel te goede maatjes met Perkamentus.'

'Dat is waar,' zei Harry, die naast Hermelien ging zitten.
'Ik hoop maar dat het weer goed komt met professor Anderling,' zei Belinda met tranen in haar ogen.
'We zagen vanuit onze slaapzaal dat ze naar het kasteel werd gebracht,' zei Kasper Krauwel. 'Ze zag er niet best uit.'
'Madame Plijster lapt haar wel op,' zei Alicia Spinet resoluut. 'Er is nog nooit een geval geweest dat zij niet aankon.'
Pas tegen vier uur 's ochtends lag iedereen op bed. Desondanks was Harry nog klaarwakker; het beeld van Hagrid die wegsprintte door het duister liet hem maar niet los, en hij was zo woedend op Omber dat geen enkele straf zwaar genoeg leek, al viel er wat te zeggen voor Rons suggestie om haar aan een kooi uitgehongerde Schroeistaartige Skreeften te voeren. Hij sukkelde uiteindelijk in slaap terwijl hij aan gruwelijke wraaknemingen dacht en toen hij drie uur later wakker werd, was hij allerminst uitgeslapen. Hun laatste examen, Geschiedenis van de Toverkunst, stond pas 's middags op het programma. Harry was na het ontbijt het liefst weer naar bed gegaan, maar hij wilde er op de valreep per se nog wat feitjes instampen. Daarom ging hij in de leerlingenkamer zitten, met zijn hoofd in zijn handen, en deed hij zijn uiterste best om niet in slaap te vallen terwijl hij wat aantekeningen doorlas uit de één meter hoge stapel die Hermelien hem geleend had.
Om twee uur 's middags namen de vijfdejaars plaats aan hun

tafeltjes in de Grote Zaal, waarop de omgekeerde examenopgaven lagen. Harry voelde zich uitgeput. Hij wilde alleen nog maar dat het examen voorbij was en dat hij kon gaan slapen; morgen zouden Ron en hij naar het Zwerkbalveld gaan, zodat hij een stuk kon vliegen op Rons bezem en ze konden genieten van het feit dat ze niet meer hoefden te leren.

'Keer jullie opgaven om,' zei professor Koudstaal, die de enorme zandloper omdraaide. 'Jullie mogen beginnen.'

Harry staarde naar de eerste vraag. Pas na een aantal seconden besefte hij dat niet één woord echt tot hem doordrong; een wesp zoemde tegen een van de hoge ramen en leidde hem af. Traag en moeizaam begon hij een antwoord op te schrijven. Het kostte hem de grootste moeite om zich namen te herinneren en hij haalde steeds jaartallen door elkaar. Vraag 4 sloeg hij gewoon over (Heeft, naar uw mening, toverstokwetgeving bijgedragen of geleid tot efficiëntere onderdrukking van het koboldenoproer in de achttiende eeuw?) met het idee dat hij daar altijd nog op kon terugkomen als hij tijd over had. Hij deed een poging om vraag 5 te beantwoorden (Hoe werd in 1749 het Statuut van Geheimhouding geschonden en welke maatregelen werden genomen om herhaling te voorkomen?), maar hij had het knagende gevoel dat hij diverse belangrijke punten vergeten was -, hij had zo'n vaag vermoeden dat er vampiers bij

betrokken waren geweest.
Hij zocht een vraag die hij in elk geval wel kon beantwoorden en zijn blik viel op nummer 10: Beschrijf de omstandigheden die tot de oprichting van het internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters leidden en leg uit waarom de heksenmeesters van Liechtenstein weigerden zich hierbij aan te sluiten.
Dat weet ik, dacht Harry, al was zijn brein duf en traag. Hij zag een titel voor zich in Hermeliens handschrift: De oprichting van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters... hij had die aantekeningen 's ochtends nog gelezen.
Hij begon te schrijven en keek af en toe naar de grote zandloper op het bureau van professor Koudstaal. Hij zat achter Parvati Patil; haar lange, donkere haar kwam tot aan de zitting van haar stoel. Als ze met haar hoofd bewoog, glinsterden er gouden lichtjes in haar haar; Harry merkte een paar keer dat hij daarnaar zat te staren, en moest dan met zijn eigen hoofd schudden om bij de les te blijven.
... de eerste Opperste Hotemetoot van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters was Alain Provisie, maar de tover gemeenschap van Liechtenstein had bezwaar tegen zijn aanstelling omdat - Overal om Harry heen krasten veren op perkament, als rennende, gravende ratten. Het warme zonlicht scheen op zijn achterhoofd. Hoe had Proviste de tovenaars van Liechtenstein ook alweer voor het hoofd

gestoten? Harry dacht dat het iets met trollen te maken had gehad... hij staarde weer naar Parvati's haar. Kon hij maar Legilimentie gebruiken en een raampje openen in haar hoofd, zodat hij kon zien wat nou precies tot de breuk tussen Alain Proviste en Liechtenstein had geleid...

Harry sloot zijn ogen en begroef zijn gezicht in zijn handen, zodat het gloeiende rood van zijn oogleden donker en koel werd. Proviste had een einde willen maken aan de jacht op trollen... maar Liechtenstein werd destijds geplaagd door een uitzonderlijk bloeddorstige stam bergtrollen... dat was het.

Hij deed zijn ogen weer open; ze prikten en traanden bij het zien van het helwitte perkament. Langzaam schreef hij twee regels over de trollen en las zijn antwoord door. Het leek niet erg informatief of gedetailleerd, zeker als je wist dat Hermeliens aantekeningen over het Overlegorgaan vele pagina's in beslag genomen hadden.

Harry sloot zijn ogen weer. Hij probeerde zich de aantekeningen voor de geest te halen, probeerde het zich te herinneren... het Overlegorgaan was voor het eerst bijeengekomen in Frankrijk, dat had hij al geschreven... De kobolden hadden de bijeenkomst ook willen bijwonen maar waren weggestuurd... dat had hij ook geschreven...

En de tovenaars van Liechtenstein waren allemaal thuisgebleven... Denk na, zei hij tegen zichzelf met zijn handen voor zijn gezicht, terwijl de veren van de andere

leerlingen een oneindige stroom van antwoorden krasten en het zand in de loper langzaam wegsijpelde...
Hij liep doelbewust door de koele, donkere gang naar het Departement van Mystificatie. Af en toe holde hij een stukje. Hij was vastbesloten om deze keer het einddoel te bereiken... de zwarte deur ging open en hij bevond zich in de ronde kamer met de vele deuren...
Hij liep over de stenen vloer naar de tweede deur... lichtvlekjes dansten op de muren en hij hoorde dat merkwaardige, mechanische geklik weer, maar hij had geen tijd om te kijken wat het was. Hij moest zich haasten... Hij holde de laatste meters naar de derde deur, die ook uit zichzelf openging...
Hij was weer in de kathedraalachtige ruimte vol glazen bollen... zijn hart ging tekeer... deze keer zou het hem lukken... bij rij 97 sloeg hij linksaf en liep haastig door het gangpad...
Maar helemaal aan het eind van de rij lag een gedaante op de grond, een donkere gedaante die spartelde als een gewond dier... Harry's maag kromp ineen van angst... van opwinding...
Er sprak een stem door zijn mond, een hoge, kille stem die gespeend was van iedere menselijkheid...
'Pak het voor me... pak het van de plank... ik kan het niet aanraken... maar jij wel...'
De zwarte gedaante op de grond bewoog. Harry hief zijn arm

op en zag een doodsbleke hand met lange vingers, die een toverstok vasthield... hoorde de hoge, kille stem 'Crucio' zeggen.
De man op de grond gilde het uit, probeerde op te staan en viel weer spartelend op de grond. Harry lachte. Hij hief zijn toverstok op en schakelde de vloek uit. De gedaante kreunde en bleef roerloos liggen.
'Heer Voldemort wacht...'
Heel langzaam, met trillende armen, kwam de man een paar centimeter overeind en hief zijn hoofd op. Zijn gezicht was uitgemergeld en bebloed, verwrongen van pijn maar koppig...
'Je zult me moeten vermoorden,' fluisterde Sirius.
'O, dat zal ik uiteindelijk zeker doen,' zei de stem. 'Maar eerst pak je het voor me, Zwarts... denk je dat je weet wat pijn is? Dan vergis je je... we hebben uren de tijd, en niemand zal je horen gillen...'
Maar er gilde wel degelijk iemand toen Voldemort zijn toverstok weer richtte; iemand gilde, gleed met zijn hoofd van een hete tafel en smakte op een koude stenen vloer. Harry schrok wakker toen hij gillend op de grond viel. Hij voelde een snijdende pijn in zijn litteken en er klonk geschrokken geroezemoes in de Grote Zaal.

Hoofdstuk 32

SPELEN MET VUUR

'Ik ga niet... ik hoef niet naar de ziekenzaal... ik wil niet...' brabbelde Harry terwijl hij zich los probeerde te trekken. Professor Knufje keek hem bezorgd aan; hij had Harry de Grote Zaal uitgeholpen, nagestaard door de andere leerlingen.
'Ik - ik voel me weer goed, professor,' stamelde Harry. Hij veegde het zweet van zijn gezicht. 'Echt... ik was gewoon in slaap gevallen... een nachtmerrie...'
'Examenkoorts!' zei de oude tovenaar meelevend. Hij klopte Harry bevend op zijn arm. 'Dat overkomt de besten, jongeman! Drink een koel glas water, misschien kun je dan nog even terug naar de Grote Zaal. Het examen is bijna afgelopen, maar je zou je laatste antwoord nog wat kunnen bijschaven.'
'Ja,' zei Harry verwilderd. 'Ik bedoel... nee... ik ben - ik ben klaar, geloof ik...'
'Goed, goed,' zei de oude tovenaar vriendelijk. 'Ik haal je examen wel op. Het lijkt me verstandig dat je even gaat liggen.'
'Dat zal ik doen,' zei Harry knikkend. 'Dank u.'

Zodra professor Knufje de Grote Zaal weer binnenging, holde Harry de marmeren trap op en rende hij zo snel door de gangen dat de portretten aan de muren afkeurend mompelden. Hij sprintte nog meer trappen op en stormde uiteindelijk de ziekenzaal binnen. Madame Plijster, die een felblauwe vloeistof in de mond van Van Beest lepelde, slaakte een geschrokken kreet.
'Potter, wat heeft dat te betekenen?'
'Ik moet professor Anderling spreken!' hijgde Harry. De adem gierde in zijn keel. 'Nu meteen... het is dringend!'
'Ze is er niet, Potter,' zei madame Plijster verdrietig. 'Ze is vanochtend overgebracht naar het St. Holisto. Vier Lamstralen in de borst, op haar leeftijd? Het is een wonder dat ze het overleefd heeft.'
'Is ze... is ze weg?' zei Harry geschokt.
Op dat moment ging de bel en hoorde hij boven en onder zich het gebruikelijke gestommel van leerlingen die de gangen op stroomden. Harry keek roerloos naar madame Plijster en voelde een vreselijke angst opkomen.
Hij kon het tegen niemand vertellen. Perkamentus was weg en Hagrid was weg, maar hij had gedacht dat hij altijd kon rekenen op professor Anderling, kortaangebonden en onbuigzaam, maar ook rotsvast en betrouwbaar...
'Het verbaast me niet dat je geschokt bent, Potter,' zei madame Plijster fel en goedkeurend. 'Alsof die lui Minerva

Anderling ooit Verlamd zouden kunnen hebben tijdens een eerlijke strijd bij daglicht! Het was lafheid... verachtelijke lafheid... als ik me geen zorgen maakte om wat er zonder mij met jullie zou kunnen gebeuren, nam ik direct ontslag!'
'Ja,' zei Harry wezenloos.
Hij draaide zich om, verliet blindelings de ziekenzaal en bleef op de overvolle gang staan. Hij werd aangestoten en bijna omvergelopen, maar paniek verspreidde zich als gifgas door zijn hoofd, zodat hij niet kon bedenken wat hij moest doen...
Ron en Hermelien, zei een innerlijke stem.
Hij begon weer te rennen en duwde leerlingen ruw opzij, zonder aandacht te schenken aan hun boze protesten. Hij holde twee trappen af en was net bij de marmeren trap toen ze kwamen aanlopen.
'Harry!' zei Hermelien. Ze was heel erg geschrokken. 'Wat gebeurde er nou? Voel je je wel goed? Ben je ziek?'
'Waar was je?' vroeg Ron.
'Kom mee,' zei Harry. 'Kom. Ik moet jullie iets vertellen.'
Ze liepen door de gang op de eerste verdieping, Harry voorop. Hij deed alle deuren die ze passeerden open en toen hij een leeg lokaal vond, glipte hij naar binnen. Hij deed de deur achter Ron en Hermelien dicht, leunde ertegen en keek hen aan.
'Voldemort houdt Sirius gevangen!'
'Wat?'

'Hoe weet je -?'
'Ik heb het gezien. Zonet. Toen ik in slaap viel tijdens het examen.'
'Maar- waar? Hoe?' zei Hermelien, die doodsbleek was.
'Hoe weet ik niet,' zei Harry. 'Maar ik weet wel precies waar. In het Departement van Mystificatie heb je een ruimte vol kasten met glazen bollen. Ze zijn aan het eind van rij 97... hij wil Sirius dwingen iets te pakken, iets wat hij per se wil hebben... hij martelt hem... en hij zegt dat hij hem daarna zal vermoorden!'
Harry's stem trilde, net als zijn knieën. Hij ging op een tafeltje zitten en probeerde zichzelf onder controle te krijgen.
'Hoe moeten we daar komen?' vroeg hij.
Er viel even een stilte en toen zei Ron: 'W-waar komen?'
'Op het Departement van Mystificatie, zodat we Sirius kunnen redden,' zei Harry.
'Maar - Harry...' zei Ron zwakjes.
'Wat? Wat?' zei Harry. Hij snapte niet waarom ze hem zo aangaapten, alsof hij iets onredelijks vroeg.
'Harry,' zei Hermelien nogal angstig, 'eh... hoe... hoe is Voldemort het Ministerie van Toverkunst binnengekomen zonder dat iemand het gemerkt heeft?'
'Hoe moet ik dat weten?' brulde Harry. 'Het gaat erom hoe wij er binnenkomen!'
'Maar... Harry, denk nou eens na!' zei Hermelien. Ze deed

een stap in zijn richting. 'Het is vijf uur... het wemelt van de mensen op het Ministerie van Toverkunst... hoe kunnen Voldemort en Sirius ongezien binnen zijn gekomen? Het zijn waarschijnlijk de twee meest gezochte tovenaars ter wereld, Harry... zouden die ongemerkt een gebouw vol Schouwers kunnen binnendringen?'
'Misschien heeft Voldemort een onzichtbaarheidsmantel of zo!' schreeuwde Harry. 'En bovendien was het Departement van Mystificatie altijd uitgestorven als ik er -'
'Je bent er nooit echt geweest, Harry,' zei Hermelien. 'Je hebt erover gedroomd, meer niet.'
'Het waren geen normale dromen!' riep Harry. Hij stond op en deed ook een stap in haar richting. Hij wilde haar door elkaar schudden. 'Hoe wil je dan die toestand met Rons vader verklaren? Hoe wist ik dan wat er met hem gebeurd was?'
'Daar zit iets in,' zei Ron met een blik op Hermelien.
'Maar het is zo - zo onwaarschijnlijk!' zei Hermelien wanhopig. 'Hoe kan Voldemort Sirius te pakken hebben gekregen? Hij is het huis aan het Grimboudplein niet uit geweest!'
'Misschien werd het hem allemaal te veel en wilde hij even een frisse neus halen,' zei Ron bezorgd. 'Hij wilde al maanden het huis uit -'
'Maar waarom wil Voldemort Sirius gebruiken om dat wapen, of wat het dan ook is, te pakken te krijgen?' hield Hermelien vol.

'Geen idee. Er kunnen zo veel redenen zijn!' schreeuwde Harry.'Misschien omdat het Voldemort niets kan schelen wat er met Sirius gebeurt -'
'Ik bedenk net iets,' zei Ron zacht. 'De broer van Sirius was een Dooddoener, weet je nog? Misschien heeft hij Sirius verteld hoe je dat wapen te pakken kunt krijgen!'
'Ja - en misschien mocht Sirius daarom al die tijd niet buiten komen van Perkamentus!' zei Harry.
'Hoor eens, het spijt me,' zei Hermelien, 'maar jullie slaan wartaal uit, en we hebben geen flintertje bewijs dat Voldemort en Sirius er werkelijk zijn -'
'Hermelien, Harry heeft ze gezien!' zei Ron, die nu ook kwaad werd.
'Goed, goed,' zei ze, geschrokken maar ook vastbesloten. 'Maar ik moet nog één ding zeggen -'
'Wat dan?'
'Je... vat dit niet op als kritiek, Harry! Maar je hebt wel... je wilt soms... ik bedoel - vind je zelf ook niet dat je af en toe een beetje - een beetje graag de redder-in-nood wilt zijn?' zei ze.
Harry keek haar woedend aan.
'Hoe bedoel je, "de redder-in-nood"?'
'Nou... je...' zei Hermelien nog angstiger, ik bedoel... vorig jaar... in het meer... tijdens het Toverschool Toernooi... toen had je niet... ik bedoel, je hóéfde Fleur Delacour niet te redden... je liet je... gewoon meeslepen...'

Er ging een golf van woede door Harry heen; hij voelde zijn gezicht rood worden en tintelen. Hoe kon ze hem op dit moment aan die stommiteit herinneren?
'Het was natuurlijk geweldig van je,' zei Hermelien, die schrok toen ze Harry's gezicht zag. 'Iedereen had de grootste bewondering voor je -'
'Dat is vreemd,' zei Harry met op elkaar geklemde kaken, 'want ik herinner me duidelijk dat ik volgens Ron tijd had verspild door de held uit te hangen. Ben je daar nu ook weer bang voor? Dat ik de held wil uithangen?'
'Nee, nee, nee!' zei Hermelien ontdaan. 'Dat bedoelde ik niet!'
'Zeg dan wat je wel bedoelt, want we staan hier onze tijd te verknoeien!' schreeuwde Harry.
'Wat ik zeggen wil is - Voldemort kent je, Harry! Hij heeft Ginny naar de Geheime Kamer gebracht om jou er ook naar toe te lokken. Dat soort dingen doet hij nou eenmaal, hij weet dat jij - dat jij zo iemand bent die Sirius te hulp zou schieten! Stel dat het allemaal bedoeld is om jou naar het Departement van Mys -'
'Hermelien, het doet er niet toe of het bedoeld is om mij ernaartoe te lokken of niet! Ze hebben Anderling overgeplaatst naar het St. Holisto. Op Zweinstein is er niemand meer van de Orde aan wie we het kunnen vertellen en als we niets doen, is Sirius zo dadelijk dood!'
'Maar Harry - stel dat het inderdaad gewoon een droom was?'

Harry brulde het uit van frustratie en Hermelien deed geschrokken een stap achteruit.
'Je snapt het niet!' schreeuwde Harry. 'Ik heb geen nachtmerries, ik droom niet gewoon maar wat! Waar denk je dat die Occlumentie voor was? Waarom denk je dat Perkamentus wilde dat ik die dingen niet zou zien? Omdat ze ECHT zijn! Sirius zit in de val, Hermelien! Ik heb hem gezien! Voldemort heeft hem te pakken en verder weet niemand ervan. Wij zijn de enigen die hem kunnen redden. Als jij niet mee wilt doen, moet je het zelf maar weten, maar ik ga! En als ik me goed herinner, had je er geen probleem mee dat ik de held probeerde uit te hangen toen ik je redde van de Dementors of -' hij wendde zich woedend tot Ron '- toen ik je zus redde van de Basilisk -'
'Ik heb nooit gezegd dat ik er een probleem mee had,' zei Ron verhit.
'Maar Harry, je zegt het zelf!' zei Hermelien fel. 'Perkamentus wilde dat je dit soort dingen zou buitensluiten. Als je beter je best had gedaan met Occlumentie zou je dit nooit gezien hebben -'
'ALS JE DENKT DAT IK DOE ALSOF IK NIKS GEZIEN HEB -'
'Sirius zei zelf dat niets zo belangrijk was als je geest leren afsluiten!'
'EN HIJ ZOU WAARSCHIJNLIJK WEL ANDERS

PIEPEN ALS HIJ WIST WAT IK NET -'
De deur van het lokaal ging open en Harry, Ron en Hermelien keken om. Ginny kwam binnen, gevolgd door Loena. Ginny keek nieuwsgierig, maar Loena maakte, zoals gewoonlijk, de indruk dat ze bij toeval naar binnen was geslenterd.
'Hoi,' zei Ginny onzeker. 'We hoorden Harry's stem. Wat is dat allemaal voor geschreeuw?'
'Gaat je niks aan,' zei Harry bruusk.
Ginny trok haar wenkbrauwen op.
'Je hoeft me niet zo af te blaffen,' zei ze. 'Ik vroeg me alleen af of ik misschien kon helpen.'
'Nee!' zei Harry kortaf.
'Je bent behoorlijk onbeschoft, weet je,' zei Loena sereen.
Harry draaide zich vloekend om. Het laatste waar hij behoefte aan had, was een gesprek met Loena Leeflang.
'Wacht eens,' zei Hermelien plotseling. 'Wacht... Harry, ze kunnen inderdaad helpen!'
Harry en Ron keken haar aan.
'Luister,' zei ze dringend. 'Harry, we moeten controleren of Sirius het Hoofdkwartier werkelijk heeft verlaten.'
'Ik zei toch, ik heb zelf ge -'
'Harry, alsjeblieft!' zei Hermelien ten einde raad. 'Laten we alsjeblieft controleren of Sirius thuis is voor we halsoverkop naar Londen gaan. Als hij er niet is, zweer ik dat ik je niet zal

tegenhouden. Dan ga ik ook mee en d-doe ik alles wat maar nodig is om hem te redden.'
'Sirius wordt NU gemarteld!' schreeuwde Harry. 'We hebben geen tijd te verliezen!'
'Maar als dit een truc is van Voldemort... We moeten het controleren, Harry! Dat moet!'
'Hoe?' vroeg Harry. 'Hoe wilde je het controleren?'
'We moeten de haard van Omber gebruiken,' zei Hermelien, die al bleek werd bij de gedachte alleen. 'We zullen proberen Omber weg te lokken, maar we hebben helpers nodig en daarbij kunnen we Ginny en Loena goed gebruiken.'
Ginny begreep duidelijk niet helemaal wat er aan de hand was, maar ze zei meteen: 'Goed, we doen het,' en Loena zei: 'Als jullie het over Sirius hebben, bedoelen jullie dan Stef Blinker?'
Niemand gaf antwoord.
'Oké,' zei Harry agressief tegen Hermelien. 'Oké, als je een manier kunt bedenken om het snel te controleren, doe ik mee; anders ga ik meteen naar het Departement van Mystificatie.'
'Het Departement van Mystificatie?' zei Loena lichtelijk verbaasd.
'Hoe wilde je daar komen?'
Harry negeerde haar opnieuw.
'Goed,' zei Hermelien, die handenwringend op en neer liep

tussen de rijen tafeltjes. 'Goed... nou... een van ons moet naar Omber gaan en - haar de verkeerde kant op sturen, zodat ze een tijdje wegblijft. Je zou kunnen zeggen dat - ik weet niet - dat Foppe iets vreselijks uithaalt, zoals gewoonlijk...'
'Dat doe ik wel,' zei Ron. 'Ik zeg dat Foppe het lokaal van Gedaanteverwisselingen kort en klein slaat, dat is zo'n beetje het verst van haar kamer. Trouwens, als ik Foppe onderweg tegenkom, heb je best kans dat hij het echt wil doen.'
De ernst van de situatie bleek uit het feit dat Hermelien geen bezwaar maakte tegen het kort en klein slaan van een klaslokaal.
'Oké,' zei ze fronsend. Ze bleef ijsberen. 'En we moeten de leerlingen weghouden bij Ombers kamer terwijl we het slot forceren, anders wordt ze vast en zeker getipt door een of andere Zwadderaar.'
'Loena en ik gaan aan het eind van de gang staan en zeggen dat iemand Worggas heeft laten ontsnappen,' zei Ginny prompt.
Hermelien leek verbaasd dat Ginny zo snel met die leugen kwam; Ginny haalde haar schouders op en zei: 'Dat hadden Fred en George eigenlijk nog willen doen voor ze weggingen.'
'Oké,' zei Hermelien. 'Dan sluipen jij en ik onder je onzichtbaarheidsmantel naar Ombers kamer, Harry, en kun jij met Sirius praten -'
'Hij is er niet, Hermelien!'
'Ik bedoel, dan kun jij - controleren of Sirius thuis is terwijl ik

op de uitkijk sta. Ik vind niet dat je alleen moet gaan. Leo heeft al bewezen dat het raam een zwakke plek is door die Delfstoffers naar binnen te laten vliegen.'
Ondanks zijn woede en ongeduld besefte Harry dat Hermeliens aanbod om hem te vergezellen een teken van trouw en solidariteit was.
'Ik... nou, bedankt,' mompelde hij.
'Zelfs als dat allemaal lukt, denk ik dat we hoogstens vijf minuten de tijd hebben,' zei Hermelien, opgelucht dat Harry het plan blijkbaar geaccepteerd had. 'Zeker nu Vilder en dat stomme Inquisitiekorps in de buurt zijn -'
'Vijf minuten is zat,' zei Harry. 'Kom op -'
'Mm?' zei Hermelien geschrokken.
'Natuurlijk!' zei Harry boos. 'Wilde je wachten tot na het eten? Sirius wordt nu gemarteld, Hermelien!'
'Ik - o, goed dan,' zei ze vertwijfeld. 'Haal jij je onzichtbaarheidsmantel, dan zien we elkaar aan het eind van de gang van Omber. Goed?'
Harry gaf geen antwoord, maar holde het lokaal uit en wrong zich door de menigte op de gang. Twee verdiepingen hoger liep hij Simon en Daan tegen het lijf. Ze begroetten hem joviaal en vertelden dat ze vanwege het eind van de examens een feest wilden geven in de leerlingenkamer dat de hele nacht zou duren. Harry hoorde hen nauwelijks. Hij klauterde door het portretgat terwijl ze bespraken hoeveel Boterbiertjes

ze op de zwarte markt zouden moeten kopen en klom alweer naar buiten met zijn onzichtbaarheidsmantel en het mes van Sirius in zijn schooltas voor ze merkten dat hij weg was geweest.
'Harry, doe je ook een paar Galjoenen in de pot? Henk Dubbers weet hoe hij aan Oude Klare's Jonge Borrel kan komen -'
Maar Harry sprintte de gang al uit en sprong een paar minuten later de laatste traptreden af naar de gang van Omber. Ron, Hermelien, Ginny en Loena stonden zenuwachtig bij elkaar.
'Ik heb alles,' zei hij. 'Zijn jullie er klaar voor?'
'Ja,' fluisterde Hermelien toen er een stel luidruchtige zesdejaars passeerde. 'Oké, Ron- jij stuurt Omber de verkeerde kant op... Ginny en Loena, jullie ontruimen de gang... Harry en ik doen de mantel om en wachten tot de kust veilig is...'
Ron liep haastig weg. Zijn vuurrode haar was helemaal tot aan het eind van de gang te zien; Ginny's even rode hoofd danste tussen de dringende leerlingen in de gang door, gevolgd door het blonde hoofd van Loena.
'Kom mee,' mompelde Hermelien, die Harry aan zijn pols meetrok naar een nis waarin een lelijke stenen buste van een middeleeuwse tovenaar op zijn sokkel in zichzelf stond te mompelen.

'Weet - weet je zeker dat je je goed voelt, Harry? Je ziet vreselijk bleek.'
'Ik voel me prima,' zei Harry kortaf en hij haalde de onzichtbaarheidsmantel uit zijn tas. In werkelijkheid begon zijn litteken pijn te doen, maar niet zo erg dat hij bang was dat Voldemort Sirius al vermoord had; de pijn was veel erger geweest toen Voldemort Arduin had bestraft...
'Alsjeblieft,' zei hij; hij gooide de mantel over hen heen en ze luisterden met gespitste oren, het Latijnse gemompel van de buste negerend.
'De gang is afgesloten!' riep Ginny tegen de leerlingen. 'Nee, sorry, jullie moeten omlopen via de draaiende trap; iemand heeft hier Worggas laten ontsnappen -' Ze hoorden mensen protesteren; een norse stem zei: 'Ik zie helemaal geen gas.'
'Omdat het kleurloos is!' zei Ginny met overtuigende ergernis. 'Maar als je perse door wilt lopen, ga je gang. Dan kan je lijk als bewijs dienen voor de volgende idioot die ons niet gelooft.'
Langzaam verspreidde de menigte zich. Het nieuws over het Worggas deed blijkbaar snel de ronde; er verschenen geen nieuwe leerlingen meer. Toen de gang helemaal leeg was zei Hermelien zacht tegen Harry: 'Een betere kans krijgen we niet - laten we gaan.'
Ze slopen naar Ombers kamer onder dekking van de onzichtbaarheidsmantel. Loena stond met haar rug naar hen toe aan het andere eind van de gang; toen ze Ginny

passeerden fluisterde Hermelien: 'Goed zo... vergeet het alarmsignaal niet.'
'Wat is het alarmsignaal?' fluisterde Harry toen ze bij de deur van Ombers kamer waren.
'Het refrein van "Wemel is onze vrind" als Omber er aankomt,' antwoordde Hermelien. Harry stak het mes van Sirius in de spleet tussen de muur en de deur. Het slot sprong met een klik open en ze gingen naar binnen.
De bontgekleurde katjes lagen te soezen in het warme zonlicht dat op hun wandborden scheen, maar verder was de kamer even verlaten als de vorige keer. Hermelien slaakte een zucht van opluchting. 'Ik was bang dat ze haar kantoor extra beveiligd zou hebben na die tweede Delfstoffer.'
Ze deden de mantel af; Hermelien ging vlug naast het raam staan met getrokken toverstok, en keek voorzichtig omlaag naar het schoolterrein. Harry holde naar de haard, pakte het doosje Brandstof en gooide een beetje op de houtblokken, zodat er smaragdgroene vlammen oplaaiden. Hij knielde, stak zijn hoofd in de dansende vlammen en riep: 'Grimboudplein 12!' Zijn hoofd begon te tollen alsof hij net uit een achtbaan was gestapt, terwijl zijn knieën stevig op de stenen vloer bleven rusten. Hij kneep zijn ogen dicht vanwege de rondkolkende as. Toen het tollen ophield, deed hij ze weer open en zag hij de grote, kille keuken van het Grimboudplein. Er was niemand. Dat had Harry verwacht, maar hij was niet

voorbereid op de withete golf van paniek die in zijn maag opborrelde bij het zien van de verlaten keuken.
'Sirius?' riep hij. 'Sirius, ben je daar?'
Zijn stem galmde door de ruimte, maar hij hoorde niets, behalve een heel zacht, schuifelend geluidje rechts van de haard.
'Wie is daar?' riep hij. Het zou ook gewoon een muis kunnen zijn, dacht hij.
Knijster de huis-elf verscheen langzaam in Harry's gezichtsveld. Het was alsof hij ergens heel blij om was, ondanks het feit dat zijn handen kennelijk toegetakeld waren, want die zaten dik in het verband.
'Knijster ziet het hoofd van Potter in het vuur,' zei de huis-elf tegen de lege keuken met een merkwaardig triomfantelijke blik op Harry. 'Wat doet hij hier, vraagt Knijster zich af?'
'Waar is Sirius, Knijster?' vroeg Harry.
De huis-elf grinnikte kortademig.
'Meester is niet thuis, Harry Potter.'
'Waar is hij dan? Waar is hij, Knijster?'
Knijster lachte schril.
'Ik waarschuw je!' zei Harry, al besefte hij dat hij vrijwel geen enkele mogelijkheid had om Knijster te straffen. 'En Lupos dan? Of Dwaaloog? Zijn die er?'
'Alleen Knijster is thuis!' zei de elf opgetogen. Hij draaide zich om en liep langzaam naar de keukendeur. 'Knijster gaat

gezellig een praatje maken met zijn meesteres. Dat heeft hij heel lang niet kunnen doen, want Meester wilde niet dat hij met haar praatte -'

'Waar is Sirius?' schreeuwde Harry de huis-elf achterna. 'Knijster, is hij naar het Departement van Mystificatie?'

Knijster bleef abrupt staan. Harry kon nog net zijn kale achterhoofd onderscheiden tussen het woud van stoelpoten.

'Meester zegt niet tegen arme Knijster waar hij heen gaat,' zei de elf zacht.

'Maar je weet het!' schreeuwde Harry. 'Ja toch? Je weet waar hij is!'

Er viel een stilte en toen grinnikte Knijster triomfantelijk.

'Meester zal niet terugkeren uit het Departement van Mystificatie!' zei hij vol leedvermaak. 'Knijster en zijn meesteres zijn weer alleen!'

Hij liep vlug naar de deur en verdween naar de hal.

'Vuile -!'

Maar voor hij ook maar één verwensing of belediging kon roepen, voelde Harry plotseling een vreselijke pijn in zijn hoofd; hij ademde een hoop as in en voelde dat hij hoestend het vuur uit werd getrokken. Plotseling keek hij in het brede, bleke gezicht van professor Omber. Ze had hem aan zijn haar uit het vuur gesleurd en boog zijn hoofd achterover, alsof ze het liefst zijn keel had doorgesneden.

'Dacht je,' fluisterde ze terwijl ze zijn hoofd nog verder

achterover boog, zodat Harry naar het plafond keek, 'dat ik na twee Delfstoffers ook nog maar één smerig, geniepig wezen mijn kamer zou laten binnendringen? Na die laatste Delfstoffer heb ik Sluipsensorspreuken uitgesproken over de deur, idioot. Pak zijn toverstok!' blafte ze tegen iemand die Harry niet kon zien. Hij voelde een hand in de borstzak van zijn gewaad.
'En die van haar!'
Harry hoorde een korte worsteling bij het raam en wist dat Hermeliens toverstok ook was afgepakt.
'Ik wil weten wat je in mijn kamer deed!' zei Omber. Ze schudde met de vuist waarmee ze Harry's haar vasthield, zodat hij bijna omviel.
'Ik-ik probeerde m'n Vuurflits te pakken!' zei Harry schor.
'Leugenaar!' Ze schudde zijn hoofd weer. 'Je Vuurflits wordt streng bewaakt in de kerkers, Potter! Dat weet je best. Je had je hoofd in mijn haardvuur. Met wie heb je gesproken?'
'Niemand!' zei Harry, die zich los probeerde te rukken. Hij voelde dat er verscheidene haren uit zijn hoofdhuid werden getrokken.
'Leugenaar!' schreeuwde Omber. Ze duwde hem met zo'n kracht weg dat hij tegen haar bureau smakte. Nu zag hij dat Hermelien tegen de muur werd gedrukt door Margriet Bullemans. Malfidus leunde tegen het raamkozijn; hij gooide Harry's toverstok grijnzend in de lucht en ving hem met één

hand weer op.
Buiten klonk een hoop rumoer en er kwamen een paar fors uit de kluiten gewassen Zwadderaars binnen, die Ron, Ginny, Loena en - tot Harry's verbazing - ook Marcel in bedwang hielden. Korzel had Marcel in een wurggreep; hij begon paars aan te lopen. Ze hadden alle vier een prop in hun mond.
'We hebben ze allemaal,' zei Warrel. Hij duwde Ron ruw naar binnen. 'Die daar -' hij wees op Marcel '- probeerde te verhinderen dat ik haar meenam -' hij wees naar Ginny, die de dikke Zwadderaarster die haar vasthield tegen haar schenen probeerde te schoppen '- en dus hebben we hem ook maar opgepakt.'
'Goed zo, goed zo,' zei Omber. Ze keek hoe Ginny tegenstribbelde. 'Nou, het ziet ernaar uit dat Zweinstein binnenkort een Wemelvrije zone zal zijn.'
Malfidus lachte kruiperig. Omber glimlachte breed en zelfvoldaan, ging in een gebloemde fauteuil zitten en keek haar gevangenen met knipperende ogen aan, als een pad in een bloembed.
'Zo, Potter,' zei ze. 'Dus je hebt wachtposten opgesteld rond mijn kantoor en deze clown,' ze knikte naar Ron en Malfidus lachte nog harder, 'naar me toe gestuurd om te zeggen dat de klopgeest het lokaal van Gedaanteverwisselingen kort en klein sloeg, terwijl ik wist dat hij bezig was de lenzen van de schooltelescopen met inkt in te smeren. Dat had meneer

Vilder me namelijk net verteld. Je wilde blijkbaar heel graag met iemand praten. Albus Perkamentus, misschien? Of de halfmens Hagrid? Minerva Anderling zal het niet geweest zijn. Ik heb gehoord dat ze te zwak is om ook maar één woord uit te kunnen brengen.'
Malfidus en een paar andere leden van het Inquisitiekorps lachten opnieuw. Harry voelde zo'n woede en haat dat zijn hele lichaam trilde.
'Het gaat je niks aan met wie ik praat!' snauwde hij.
Ombers slappe gezicht verstrakte.
'Goed dan,' zei ze met haar meest onheilspellende en suikerzoete stem. 'Goed dan, Potter... ik heb je de kans gegeven om het zelf op te biechten, maar die heb je geweigerd. Dan zal ik je moeten dwingen. Draco - haal professor Sneep.'
Malfidus stak Harry's toverstok in zijn gewaad en verliet grijnzend het vertrek, maar dat merkte Harry nauwelijks. Hij had net iets beseft; hij kon nauwelijks geloven dat hij zo stom was geweest om dat te vergeten. Hij had gedacht dat alle leden van de Orde die hem konden helpen om Sirius te redden onbereikbaar waren, maar hij had zich vergist. Er was nog één lid van de Orde van de Feniks op Zweinstein - Sneep.
Er heerste stilte, afgezien van het geschuifel en gegrom van de Zwadderaars die Ron en de anderen in bedwang probeerden te houden. Rons lip bloedde op het tapijt terwijl hij zich

verzette tegen Warrels houdgreep; Ginny probeerde nog steeds op de tenen te stampen van de zesdejaars die haar bovenarmen vasthield; Marcel trok met een alsmaar paarser gezicht aan de armen van Korzel en Hermelien probeerde vergeefs om Margriet Bullemans van zich af te gooien. Loena stond echter kalm naast haar gevangennemer en staarde uit het raam, alsof ze zich verveelde.
Harry keek naar Omber. Hij hield zijn gezicht opzettelijk uitdrukkingsloos toen hij voetstappen hoorde op de gang. Draco Malfidus kwam binnen en hield de deur open voor Sneep.
'Wilde u me spreken, professor Omber?' zei Sneep, die volkomen onverschillig naar de worstelende leerlingen keek.
'Ah, professor Sneep,' zei Omber met een brede glimlach. Ze stond op. 'Ja, ik wil graag een fles Veritaserum. Zo snel mogelijk, graag.' 'U hebt mijn laatste fles gebruikt om Potter te verhoren,' zei Sneep. Hij keek haar koeltjes aan door zijn gordijn van vettig zwart haar. 'Dat is toch niet allemaal op? Ik zei dat drie druppels ruim voldoende was.'
Omber werd rood.
'U kunt toch zeker wel meer maken?' vroeg ze op de poeslieve, meisjesachtige toon die ze altijd gebruikte als ze boos was.
'Uiteraard,' zei Sneep. 'Het moet een volle maancyclus rijpen, dus over een maand is het gereed.'

'Een maand?' piepte Omber woedend. 'Een maand? Ik heb het nú nodig! Ik heb net ontdekt dat Potter mijn haard gebruikt heeft om met een of meerdere onbekende personen te communiceren!'
'Werkelijk?' zei Sneep, die voor het eerst met iets van belangstelling naar Harry keek. 'Dat verbaast me niets. Potter heeft altijd lak gehad aan de schoolregels.'
Hij keek Harry doordringend aan met zijn kille, donkere ogen. Harry keek even strak naar Sneep en concentreerde zich uit alle macht op wat hij in zijn droom had gezien. Hij wilde dat Sneep zijn gedachten zou lezen, dat hij het zou begrijpen...
'Ik wil hem verhoren!' riep Omber boos, en Sneep keek van Harry naar haar furieuze, trillende gezicht, 'ik wil een drank die hem dwingt om de waarheid te spreken!'
'Ik zei al dat mijn Veritaserum op is,' zei Sneep gladjes. 'Tenzij u Potter wilt vergiftigen- en dat zou ik van harte toejuichen - kan ik u niet helpen. Het enige probleem is dat de meeste giffen zo snel werken dat het slachtoffer nauwelijks nog tijd heeft om de waarheid te spreken.'
Sneep keek weer naar Harry, die verwoede pogingen deed om geluidloos te communiceren.
Voldemort houdt Sirius gevangen in het Departement van Mystificatie, dacht hij wanhopig. Voldemort houdt Sirius
'U bent voorwaardelijk geschorst!' krijste professor Omber, en

Sneep keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'U werkt me opzettelijk tegen! Ik had meer van u verwacht! Lucius Malfidus gaf altijd hoog van u op! En nu mijn kantoor uit!'
Sneep boog spottend, draaide zich om en wilde weggaan. Harry besefte dat dadelijk ook de allerlaatste kans om de Orde te laten weten wat er aan de hand was verkeken zou zijn.
'Hij heeft Sluipvoet!' schreeuwde hij. 'Hij houdt Sluipvoet gevangen op de plaats waar het verborgen is!'
Sneep bleef met zijn hand op de deurklink staan.
'Sluipvoet?' riep Omber, die gretig van Harry naar Sneep keek. 'Wie is Sluipvoet? Wat is er verborgen? Wat bedoelt hij, Sneep?'
Sneep keek Harry aan. Zijn gezicht was ondoorgrondelijk; Harry kon niet zien of hij het begrepen had of niet, maar in het bijzijn van Omber durfde hij niet duidelijker te zijn.
'Ik heb geen idee,' zei Sneep koeltjes. 'Potter, als ik onzin wil horen, geef ik je wel Beuzelvocht. En Korzel, iets minder druk op de keel, graag. Als Lubbermans stikt betekent dat een hoop administratieve rompslomp, en als je later gaat solliciteren zal ik het helaas op je cv moeten vermelden.'
Hij deed de deur met een klap achter zich dicht. Harry voelde zich nog verwarder en paniekeriger dan eerst: Sneep was zijn allerlaatste hoop geweest. Hij keek naar Omber, die er blijkbaar net zo over dacht; ze trilde van woede en

frustratie.
'Goed dan,' zei ze en ze pakte haar toverstok. 'Goed dan... ik heb geen andere keus... dit is niet alleen een kwestie van orde houden op school... de veiligheid van het Ministerie is in het geding... ja... ja...'
Ze probeerde zichzelf blijkbaar ergens van te overtuigen. Ze ging nerveus van de ene voet op de andere staan, keek Harry aan, tikte met haar toverstok op haar handpalm en ademde zwaar. Harry voelde zich verschrikkelijk machteloos zonder zijn eigen toverstok.
'Je dwingt me hiertoe, Potter... ik doe het niet van harte,' zei Omber, die nog steeds rusteloos heen en weer bewoog. 'Maar soms heiligt het doel de middelen... het Ministerie begrijpt vast dat ik geen keus had...'
Malfidus keek vol verwachting toe.
'Ik denk dat de Cruciatusvloek je wel aan het praten zal krijgen,' zei Omber.
'Nee!' gilde Hermelien. 'Professor Omber- dat is verboden!'
Maar Omber negeerde haar. Met een gretige, opgewonden uitdrukking op haar gezicht die Harry nog niet eerder gezien had, hief ze haar toverstok op.
'De Minister wil niet dat u de wet overtreedt, professor Omber!' riep Hermelien.
'Wat niet weet, wat niet deert,' zei Omber, die lichtjes hijgend haar toverstok op verschillende delen van Harry's lichaam

richtte, alsof ze erachter probeerde te komen waar het het meeste pijn zou doen. 'Cornelis wist ook niet dat ik afgelopen zomer Dementors op Potter heb afgestuurd, maar hij was dolblij dat hij de kans had om hem van school te sturen.'
'Hebt u dat gedaan?' zei Harry moeizaam. 'Hebt u die Dementors op me afgestuurd?'
'Iemand moest het doen,' fluisterde Omber, die haar toverstok nu vastbesloten op Harry's voorhoofd richtte, 'Iedereen zat maar te mekkeren dat je het zwijgen moest worden opgelegd - dat je in diskrediet moest worden gebracht - maar ik was de enige die werkelijk iets ondernam... alleen heb je je daar toch weer uit weten te draaien, hè Potter? Maar deze keer niet!' Ze haalde diep adem en riep: 'Cruci -'
'NEE!' schreeuwde Hermelien met overslaande stem van achter Margriet Bullemans. 'Nee - Harry - we moeten het haar vertellen!'
'Geen sprake van!' riep Harry. Hij staarde woedend naar het weinige dat hij van Hermelien kon zien.
'We moeten wel, Harry. Ze krijgt het toch uit je los! Wat... wat heeft het voor zin?'
Hermelien drukte haar gezicht snikkend tegen het gewaad van Margriet Bullemans. Die staakte haar pogingen om Hermelien plat te drukken tegen de muur en stapte walgend opzij.
'Wel, wel, wel!' zei Omber triomfantelijk. 'Dus onze kleine

betweetster doet eindelijk haar mond open! Zeg op, meisje, zeg op!'
'Er - me - lien - nee!' schreeuwde Ron door de prop in zijn mond.
Ginny staarde naar Hermelien alsof ze haar voor het eerst zag, net als Marcel, die nog steeds naar lucht hapte, maar er viel Harry iets op: Hermelien snikte wel wanhopig, maar hij zag nergens een traan.
'Het - het spijt me,' zei Hermelien. 'Maar - ik kan er niet meer tegen -'
'Goed zo, meisje, goed zo!' zei Omber, die Hermelien bij haar schouders pakte, haar in de gebloemde fauteuil neerdrukte en zich over haar heen boog. 'Zeg op... met wie probeerde Potter in contact te komen?'
'Nou,' snikte Hermelien met haar handen voor haar gezicht, 'nou, hij probeerde professor Perkamentus te spreken.'
Ron verstijfde en keek haar met grote ogen aan; Ginny staakte haar pogingen om op de tenen van haar gevangennemer te gaan staan en zelfs Loena keek een beetje verbaasd. Gelukkig was de aandacht van Omber en haar handlangers helemaal op Hermelien gericht en zagen ze deze verdachte tekenen niet.
'Perkamentus?' zei Omber. 'Dus je weet waar Perkamentus is?'
'Nee... dat niet!' snikte Hermelien. 'We hebben de Lekke Ketel aan de Wegisweg geprobeerd, de Drie Bezemstelen en

zelfs de Zwijnskop -'
'Stom kind! Denk je dat Perkamentus rustig in de kroeg zit terwijl het hele Ministerie naar hem op zoek is!' riep Omber. De teleurstelling droop van haar gezicht.
'Maar - we moeten hem iets belangrijks vertellen!' jammerde Hermelien. Ze drukte haar handen nog steviger tegen haar gezicht; Harry wist nu dat dat niet uit verdriet was, maar om haar gebrek aan tranen te verbergen.
'O ja?' zei Omber, die weer opleefde. 'Wat dan?'
'We... we wilden zeggen dat het k-klaar is!' zei Hermelien gesmoord.
'Wat is klaar?' vroeg Omber. Ze greep Hermelien weer bij haar schouders en schudde haar door elkaar. 'Wat is klaar?'
'Het... het wapen,' zei Hermelien.
'Wapen? Wapen?' Ombers ogen puilden uit. 'Hebben jullie stiekem een wapen ontwikkeld? Om je mee te verzetten tegen het Ministerie?
Op bevel van Perkamentus, neem ik aan?'
'J-j-ja,' snikte Hermelien. 'Maar hij moest weg voor het klaar was en n-nu hebben wij het voltooid en k-kunnen we niet tegen hem zeggen dat het k-klaar is!'
'Wat voor wapen is het?' zei Omber ruw. Haar stompe vingers boorden zich in Hermeliens schouders.
'Dat b-begrijpen we niet echt,' zei Hermelien snotterend. 'We h-hebben gewoon de instructies van p-professor P-

Perkamentus opgevolgd.'
Omber kwam opgetogen overeind.
'Breng me naar dat wapen,' zei ze.
'Ik laat het niet aan hen zien,' zei Hermelien schril. Ze keek door haar vingers naar de Zwadderaars.
'Dat bepaal jij niet!' zei Omber streng.
'Nou, goed,' zei Hermelien. Ze begon weer te snikken, met haar handen voor haar gezicht. 'Mij best... laten ze het maar zien! Ik hoop dat ze het tegen u gebruiken! Van mij mogen er nog veel meer mensen komen kijken! Het z-zou uw verdiende loon zijn - ik zou het p-prachtig vinden als de hele school wist waar het was en hoe ze het moesten g-gebruiken. Als u dan weer iemand dwarszit, weten ze hoe ze u te g-grazen moeten nemen!'
Die woorden maakten duidelijk indruk op Omber; ze keek achterdochtig naar de leden van het Inquisitiekorps. Haar bolle ogen bleven even op Malfidus rusten, die zijn verwachtingsvolle uitdrukking net niet op tijd wist te verbergen.
Omber keek weer even naar Hermelien en zei toen, op een toon die ze blijkbaar voor moederlijk hield:
'Nou, goed. Alleen jij en ik... en Potter, lijkt me. Sta op.'
'Professor Omber,' zei Malfidus, 'het lijkt me beter dat er een paar leden van het Korps meegaan, voor het geval -'
'Ik ben een hooggekwalificeerde functionaris van het

Ministerie, Malfidus. Denk je echt dat ik twee tieners zonder toverstok niet aankan?' zei Omber. 'En bovendien lijkt dat wapen me niet iets voor schoolkinderen.
Jullie blijven hier en zorgen dat dit stel -' ze gebaarde naar Ron, Ginny, Marcel en Loena '- niet ontsnapt.'
'Goed,' zei Malfidus nors en teleurgesteld.
'Jullie gaan voorop,' zei Omber, die haar toverstok op Harry en Hermelien richtte. 'Vooruit.'

Hoofdstuk 33

VECHTEN EN VLUCHTEN

Harry had geen idee wat Hermelien van plan was; hij wist niet eens óf ze wel een plan had. Hij volgde haar op de voet terwijl ze de gang uit liepen, want het zou verdacht lijken als hij niet wist waar ze heen gingen. Hij durfde niets tegen Hermelien te zeggen; Omber liep zo dicht achter hem dat hij haar onregelmatige ademhaling hoorde.
Hermelien liep de trap af naar de hal. Vanuit de Grote Zaal klonk geroezemoes en het gekletter van bestek. Harry kon haast niet geloven dat zo'n zes meter verderop mensen lekker zaten te eten en zorgeloos het einde van de examens vierden.
Hermelien liep regelrecht naar buiten door de eiken voordeuren, de zoele avondlucht in. De zon daalde boven de bomen van het Verboden Bos en terwijl Hermelien doelbewust over het gazon marcheerde - Omber moest af en toe een stukje draven om haar bij te houden - golfden hun lange, donkere schaduwen als mantels over het gras.
'Het is zeker verborgen in Hagrids huisje?' fluisterde Omber in Harry's oor.
'Natuurlijk niet,' zei Hermelien vernietigend. 'Dan had Hagrid

het misschien per ongeluk laten afgaan.'
'Ja,' zei Omber opgewonden. 'Ja, dat zou echt iets voor hem zijn geweest, die stomme oen van een halfmens.'
Ze lachte en Harry verzette zich tegen de verleiding om haar bij haar keel te grijpen. Zijn litteken klopte weliswaar, maar brandde nog niet, zoals zou gebeuren als Voldemort op het punt stond Sirius te doden.
'Waar is het dan?' vroeg Omber een beetje onzeker. Hermelien liep stug verder in de richting van het Verboden Bos.
'Daar natuurlijk,' zei ze en ze wees op de donkere bomen. 'We moesten het ergens verbergen waar de leerlingen het niet zouden vinden.'
'Ja, natuurlijk,' zei Omber, al klonk ze nu een beetje angstig. 'Natuurlijk... goed dan... jullie gaan voorop.'
'Mogen we dan uw toverstok?' vroeg Harry.
'Vergeet het maar, Potter,' zei Omber, die hem een por in zijn rug gaf met haar toverstaf. 'Het Ministerie hecht meer waarde aan mijn leven dan aan het jouwe.'
In de koele schaduw van de eerste bomen probeerde Harry Hermeliens blik op te vangen; het Verboden Bos binnengaan zonder toverstok leek hem de meest roekeloze daad van de hele avond. Maar Hermelien keek alleen minachtend naar Omber, en liep toen zo snel het bos in dat Omber met haar kortere benen moeite had om haar bij te houden.

'Is het ver?' vroeg Omber toen ze haar gewaad scheurde aan een braamstruik.
'Jazeker,' zei Hermelien. 'Ja, het is goed verborgen.'
Harry's twijfels namen toe. Hermelien nam niet het pad dat ze gevolgd hadden toen ze Groemp bezochten, maar het pad dat Harry drie jaar geleden gevolgd had naar de schuilplaats van het monster Aragog.
Hermelien was er toen niet bij geweest; hij betwijfelde of ze enig idee had van het gevaar dat daar op hen wachtte.
'Eh - weet je zeker dat we de goede kant uitgaan?' vroeg hij met nadruk.
'Jazeker,' zei Hermelien kordaat. Ze baande zich met onnodig veel lawaai een weg door het kreupelhout, vond Harry. Achter hen struikelde Omber over een omgewaaid boompje; Harry en Hermelien bleven niet staan om haar overeind te helpen. Hermelien liep gewoon door en riep over haar schouder: 'Het is nog een stuk verder!'
'Niet zo hard praten, Hermelien!' mompelde Harry, die vlug naast haar kwam lopen. 'Je weet niet wat ons allemaal zou kunnen horen -'
'Ik wil juist dat we gehoord worden,' zei Hermelien zacht terwijl Omber luidruchtig achter hen aan draafde. 'Je zult zien...'
Ze liepen een hele tijd verder, tot ze opnieuw zo diep in het bos waren dat het dichte bladerdak bijna alle licht tegenhield.

Harry had een gevoel dat hij wel vaker had gehad in het Verboden Bos: het gevoel dat onzichtbare ogen naar hem keken.
'Hoe ver nog?' vroeg Omber boos.
'Niet ver meer!' riep Hermelien toen ze een schemerige, klamme open plek bereikten. 'Nog een klein stukje -'
Een pijl flitste door de lucht en landde met een onheilspellende dreun in een boom, vlak boven Hermeliens hoofd. Plotseling klonk er hoefgetrappel; Harry voelde de bosbodem trillen. Omber gilde en hield Harry als een schild voor zich.
Hij rukte zich los en keek om zich heen. Een stuk of vijftig centauren doken aan alle kanten tussen de bomen op. De pijlen op hun gespannen bogen waren op Harry, Hermelien en Omber gericht. Langzaam deinsden ze achteruit, tot ze in het midden van de open plek stonden.
Omber slaakte kleine jammerkreetjes van angst, maar toen Harry vanuit zijn ooghoeken naar Hermelien keek, zag hij dat ze triomfantelijk lachte.
'Wie ben jij?' vroeg een stem.
Harry keek naar links. De vosbruine centaur die Magorian heette maakte zich los uit de kring en kwam naar hen toe; ook hij had zijn boog gespannen. Rechts van Harry maakte Omber nog steeds angstige geluidjes; haar toverstok trilde terwijl ze hem op de naderende centaur richtte.

'Ik vroeg wie je bent, mens,' zei Magorian bruusk.
'Ik ben Dorothea Omber!' zei Omber schril. 'Secretaris-Generaal van de Minister van Toverkunst, en schoolhoofd en Hoog-Inquisiteur van Zweinstein!'
'De Minister van Toverkunst?' zei Magorian en veel centauren bewogen onrustig.
'Inderdaad!' zei Omber nog schriller. 'Dus wees voorzichtig! Volgens de wetten van het Departement van Toezicht op Magische Wezens wordt iedere aanval door halfmensen zoals jullie -'
'Hoe noemde je ons?' schreeuwde een woeste zwarte centaur die Harry herkende als Ban. Er klonk boos gemompel en veel bogen werden nog strakker gespannen.
'Noem ze niet zo!' zei Hermelien furieus, maar Omber hoorde haar niet. Ze hield haar bevende toverstok op Magorian gericht en zei: 'Wet 15 B stelt onomwonden dat "iedere aanval door een magisch wezen dat geacht wordt over bijna-menselijke intelligentie te beschikken en dat derhalve verantwoordelijk kan worden gehouden voor zijn of haar daden" -'
'"Bijna-menselijke intelligentie"?' herhaalde Magorian. Ban en enkele andere centauren brulden van woede en schraapten met hun hoeven over de grond. 'Erger kun je ons niet beledigen, mens! Onze intelligentie is ver verheven boven die van jullie!'

'Wat doen jullie in ons bos?' bulderde de grijze centaur met het harde gezicht die Harry en Hermelien de vorige keer ook hadden gezien. 'Waarom zijn jullie hier?'
'Jullie bos?' zei Omber, die nu niet alleen trilde van angst maar ook van verontwaardiging. 'Jullie worden hier alleen gedoogd omdat het Ministerie bepaalde gebieden heeft -'
Een pijl flitste zo rakelings langs haar heen dat hij door haar vaalbruine haar sneed; Omber gilde en hield haar armen voor haar hoofd.
Sommige centauren brulden goedkeurend en andere lachten schor. Het geluid van hun wilde, briesende gelach en schrapende hoeven klonk heel angstaanjagend op de schemerige open plek.
'Van wie is dit bos, mens?' riep Ban.
'Smerige halfmensen!' gilde Omber met haar armen voor haar hoofd.
'Beesten! Wilde dieren!'
'Stil!' schreeuwde Hermelien, maar het was al te laat; Omber richtte haar toverstok op Magorian en schreeuwde: 'Detentio!'
Opeens kronkelden er dikke touwen door de lucht, die zich om de romp en armen van de centaur wikkelden; hij schreeuwde het uit van woede en probeerde zichzelf steigerend te bevrijden, terwijl de andere centauren aanvielen.
Harry greep Hermelien en trok haar omlaag; even was hij echt doodsbang, toen hij met zijn gezicht op de grond lag en

er overal hoeven dreunden, maar de centauren sprongen om en over hen heen, brullend en schreeuwend.
'Neeeee!' hoorde hij Omber gillen. 'Neeeeee... Ik ben Secretaris-Generaal van de Minister... jullie mogen niet - laat me los, beesten... neeeee!'
Harry zag een rode lichtflits en wist dat Omber had geprobeerd een centaur te Verlammen; plotseling krijste ze het uit. Harry hief zijn hoofd op en zag dat Omber van achteren was vastgegrepen door Ban, die haar hoog in de lucht tilde. Ze gilde van angst en stribbelde wild tegen. Haar toverstok viel op de grond en Harry's hart sprong op. Als hij die kon pakken... Maar net toen hij zijn hand uitstrekte, stampte een centaur op de toverstok, die doormidden brak.
'Nu!' riep een stem in Harry's oor en een dikke, harige arm trok hem omhoog. Ook Hermelien werd overeind gehesen. Over de bokkende, veelkleurige ruggen en hoofden van de centauren heen zag Harry dat Omber door Ban nog dieper het bos in werd gedragen. Ze gilde aan één stuk door, maar haar stem stierf langzaam weg en uiteindelijk werd hij overstemd door het hoefgetrappel om hen heen.
'En deze?' vroeg de grijze centaur die Hermelien vasthield.
'Ze zijn jong,' zei een langzame, treurige stem achter Harry. 'We vechten niet tegen veulens.'
'Zij hebben haar hier gebracht, Ronan,' antwoordde de centaur die Harry bij de kraag van zijn gewaad hield. 'En zo

jong zijn ze niet... deze is al bijna volwassen.'
Hij schudde Harry door elkaar.
'Alsjeblieft,' zei Hermelien ademloos, 'doe ons alsjeblieft geen kwaad! We zijn niet zoals zij, wij werken niet voor het Ministerie van Toverkunst! We kwamen alleen naar het bos omdat we hoopten dat jullie haar zouden verjagen.'
Aan het gezicht van de grijze centaur die Hermelien vasthield, zag Harry dat ze een vreselijke blunder had begaan. De grijze centaur wierp zijn hoofd in zijn nek, stampte woedend met zijn achterbenen en brulde: 'Zie je wel, Ronan? Ze zijn nu al net zo arrogant als de rest van hun ras! Dus wij mochten het vuile werk opknappen, mensenkind? Je verwachtte dat wij braaf jullie vijand zouden verdrijven, als gehoorzame honden?'
'Nee!' zei Hermelien vol ontzetting. 'Nee - dat bedoelde ik niet. Ik hoopte alleen dat jullie ons zouden kunnen - zouden kunnen helpen -' Maar ze maakte het er alleen maar erger op.
'Wij helpen geen mensen!' snauwde de centaur die Harry vasthield.
Hij verstevigde zijn greep en steigerde tegelijkertijd, zodat Harry's voeten van de grond kwamen. 'Ons ras heeft niets met dat van jullie gemeen, en daar zijn we trots op! We laten jullie niet gaan, zodat jullie kunnen pochen dat we braaf jullie bevelen hebben opgevolgd!'
'Dat zouden we ook nooit zeggen!' schreeuwde Harry. 'We

weten dat jullie dit niet voor ons deden -'
Maar niemand scheen naar hem te luisteren. Een centaur met een baard, die achteraan stond, riep: 'Ze zijn niet uitgenodigd en moeten de gevolgen dragen!'
Er klonken instemmende kreten en een grijsbruine centaur riep:
'Laten we hetzelfde met ze doen als met de vrouw!'
'Jullie deden onschuldigen toch geen kwaad?' riep Hermelien; er rolden nu echte tranen over haar wangen. 'Wij hebben jullie niets gedaan!
We hebben onze toverstokken niet gebruikt en jullie niet bedreigd. We willen alleen maar terug naar school! Laat ons alsjeblieft gaan -'
'We zijn niet allemaal zoals de verrader Firenze, mensenkind!' zei de grijze centaur, en zijn soortgenoten briesten opnieuw goedkeurend.
'Hield je ons soms voor leuke pratende paardjes? Wij zijn een oeroud ras, en tolereren niet dat tovenaars ons beledigen of ons gebied binnendringen! Wij erkennen jullie wetten niet, net zomin als jullie superioriteit! Wij zijn -'
Maar ze kwamen er nooit achter wat centauren nog meer waren, want op dat moment klonk aan de rand van de open plek een oorverdovend gekraak. Harry, Hermelien en de centauren keken allemaal om; Harry's centaur liet hem vallen en pakte zijn boog en pijlenkoker. Hermelien werd ook

neergesmeten en Harry liep vlug naar haar toe. Twee dikke bomen werden gevaarlijk ver opzij gebogen en de monsterlijke gedaante van Groemp verscheen.
De dichtstbijzijnde centauren deinsden achteruit en botsten op hun soortgenoten; de open plek was nu een woud van pijlen, die allemaal gericht waren op het gigantische, grijsachtige gezicht dat vlak langs het dichte bladerdak streek. Groemps scheve mond hing open; zijn enorme gele tanden glansden in de schemering en hij keek met zijn doffe, modderkleurige ogen naar de wezens aan zijn voeten. Aan zijn enkels hingen gebroken touwen. Hij deed zijn mond nog verder open.
'Hagger.'
Harry wist niet wat 'hagger' was of wat voor taal Groemp sprak, en dat kon hem ook niet schelen; hij keek naar Groemps voeten, die bijna net zo groot waren als Harry's hele lichaam. Hermeliens vingers klemden zich om zijn arm; de centauren staarden naar de reus, die zijn enorme ronde hoofd heen en weer bewoog alsof hij iets zocht.
'Hagger' zei hij met nadruk.
'Maak dat je wegkomt, reus!' riep Magorian. 'Je bent hier niet welkom!' Die woorden maakten geen enkele indruk op Groemp. Hij bukte zich (de centauren spanden hun bogen tot het uiterste) en bulderde: 'HAGGER!'
Verschillende centauren schrokken en Hermelien snakte

naar adem.
'Harry!' fluisterde ze. 'Volgens mij probeert hij "Hagrid" te zeggen!'
Op dat moment kreeg Groemp hen in de gaten; de enige twee mensen in een zee van centauren. Hij boog zijn hoofd nog een stukje en bekeek hen aandachtig. Harry voelde Hermelien trillen terwijl Groemp zijn mond weer opensperde en met zijn zware, rommelende stem zei: 'Hermie!'
'O hemel,' zei Hermelien. Ze kneep zo hard in Harry's arm dat die gevoelloos werd en ze leek op het punt te staan om flauw te vallen. 'Hij hij kent me nog!'
'HERMIE!' bulderde Groemp. 'WAAR HAGGER?'
'Dat weet ik niet!' piepte Hermelien doodsbenauwd. 'Het spijt me, Groemp, maar dat weet ik niet!'
'GROEMP WIL HAGGER!'
De reus stak een immense hand uit. Hermelien gilde nu echt, rende een paar passen achteruit en struikelde. Harry had geen toverstok en zette zich schrap, klaar om te schoppen, te stompen of te bijten toen de hand naar hem toe zwaaide en een sneeuwwitte centaur omver sloeg.
Daar hadden de centauren op gewacht - Groemps uitgestrekte vingers waren nog geen halve meter van Harry verwijderd toen vijftig pijlen door de lucht zoefden en het enorme gezicht van de reus in een speldenkussen veranderden.

Groemp brulde het uit van woede en pijn; hij kwam overeind en wreef met zijn handen over zijn gezicht, zodat hij de pijlschachten afbrak maar de punten nog dieper in zijn huid drukte.
Hij schreeuwde en stampte met zijn immense voeten. De centauren vluchtten alle kanten uit en bloeddruppels zo groot als kiezelstenen regenden op Harry neer. Hij trok Hermelien overeind en ze zochten zo snel mogelijk dekking tussen de bomen. Daar keken ze achterom; Groemp graaide blindelings naar de centauren terwijl het bloed over zijn gezicht stroomde; de centauren sloegen in wanorde op de vlucht en galoppeerden weg door het bos. Groemp brulde opnieuw en stormde achter de centauren aan, nog meer bomen buigend en brekend.
'O nee,' zei Hermelien. Ze trilde zo erg dat haar knieën het begaven.
'O, dat was vreselijk. En misschien slaat hij ze allemaal wel dood.'
'Het zal me eerlijk gezegd een zorg zijn,' zei Harry bitter.
Het geluid van de galopperende centauren en de stommelende reus stierf weg. Er ging opnieuw een pijnscheut door Harry's litteken en hij voelde een golf van angst.
Ze hadden zo veel tijd verspild - Sirius redden was nu nog moeilijker dan toen hij het visioen had gehad. Ze waren hun toverstok kwijt en zaten midden in het Verboden Bos, zonder

enig vervoer.
'Slim plan,' snauwde Harry tegen Hermelien; hij moest zijn woede afreageren. 'Heel slim. En nu?'
'We moeten terug naar het kasteel,' zei Hermelien zwakjes.
'Tegen die tijd is Sirius allang dood!' zei Harry. Hij schopte woedend tegen een boom en hoorde een nijdig gekwetter; toen hij omhoog keek, zag hij een boze Boomtrul dreigend gebaren met zijn lange, twijgachtige vingers.
'Zonder toverstokken beginnen we niks,' zei Hermelien ten einde raad. Ze krabbelde overeind. 'En hoe wilde je trouwens in Londen komen, Harry?'
'Ja, dat vroegen wij ons ook af,' zei een vertrouwde stem. Harry en Hermelien gingen instinctief dichter bij elkaar staan en tuurden tussen de bomen door. Ron dook op uit de schemering, gevolgd door Ginny, Marcel en Loena. Ze zagen er allemaal enigszins gehavend uit - Ginny had een paar schrammen op haar wang; boven Marcels rechteroog zat een paarse bult en Rons lip was nog erger gaan bloeden, maar ze leken ook heel zelfvoldaan.
'En,' zei Ron, die een laaghangende tak opzij duwde en Harry zijn toverstok teruggaf. 'Weet je het al?'
'Hoe zijn jullie ontsnapt?' vroeg Harry totaal verrast terwijl hij zijn toverstok aanpakte.
'Een paar Lamstralen, een Ontwapeningsspreuk en een mooie Stremspreuk van Marcel,' zei Ron luchtig. Hij gaf ook

Hermelien haar toverstok.
'Maar Ginny stal de show. Ze nam Malfidus te grazen met een Vleddervleerspreuk. Prachtig gewoon; zijn hele gezicht zat onder. We zagen door het raam dat jullie het bos in gingen en zijn jullie gevolgd. Wat is er met Omber gebeurd?'
'Ze is ontvoerd,' zei Harry. 'Door een kudde centauren.'
'En hebben ze jullie met rust gelaten?' vroeg Ginny verbaasd.
'Nee, ze werden weggejaagd door Groemp,' zei Harry.
'Wie is Groemp?' vroeg Loena geïnteresseerd.
'Hagrids kleine broertje,' zei Ron prompt. 'Maar dat doet er niet toe. Wat ben je te weten gekomen in het haardvuur, Harry? Houdt Jeweetwel Sirius gevangen of -?'
'Ja,' zei Harry en er trok opnieuw een pijnscheut door zijn litteken. 'Ik weet zeker dat Sirius nog leeft, maar ik heb geen idee hoe we in Londen moeten komen.'
Ze zwegen verslagen; dat probleem leek onoplosbaar.
'Nou, we zullen moeten vliegen,' zei Loena. Harry had haar nog nooit zo nuchter horen praten.
'Ho eens even,' zei Harry geïrriteerd. 'Ten eerste doen "wij" helemaal niks, als jij jezelf daartoe rekent, en ten tweede is Ron de enige met een bezem die niet wordt bewaakt door een beveiligingstrol, dus -'
'Ik heb ook een bezem!' zei Ginny.
'Ja, maar jij gaat niet mee,' zei Ron boos.
'O nee? Ik maak me toevallig net zo veel zorgen om wat er

met Sirius gebeurt als jij!' zei Ginny met op elkaar geklemde kaken, zodat ze plotseling verbluffend veel op Fred en George leek.
'Je bent te -' begon Harry, maar Ginny zei fel: 'Ik ben drie jaar ouder dan jij was toen je met Jeweetwel om de Steen der Wijzen vocht en je hebt het aan mij te danken dat Malfidus nu in Ombers kantoor wordt aangevallen door Vleervledders -'
'Ja, maar -'
'We zijn allemaal lid van de SVP,' zei Marcel kalm. 'Het ging er toch om dat we tegen Jeweetwel leerden vechten? En dit is onze eerste kans om echt iets te doen. Of was het maar een spelletje?'
'Nee, natuurlijk niet!' zei Harry ongeduldig.
'Dan gaan wij ook mee,' zei Marcel. 'We willen helpen.'
'Zo is het,' zei Loena met een opgewekte glimlach.
Harry keek naar Ron. Hij wist dat ze precies hetzelfde dachten: als ze drie leden van de SVP hadden mogen meenemen om Sirius te redden, zouden ze zeker niet Ginny, Marcel en Loena hebben gekozen.
'Nou, het doet er allemaal niet toe,' zei Harry gefrustreerd, 'omdat we nog steeds niet weten hoe we er moeten komen -'
'Ik dacht dat we dat al besloten hadden,' hield Loena hardnekkig vol. 'We vliegen!' 'O ja?' zei Ron; het kostte hem moeite om zijn woede te bedwingen. 'Misschien kun jij

vliegen zonder bezem, maar wij hebben toevallig geen vleugeltjes -'
'Er zijn meer manieren om te vliegen dan alleen per bezem,' zei Loena sereen.
'We moeten zeker op de rug van de Snotterige Kreukel klimmen, of hoe dat beest ook heten mag!' zei Ron.
'De Kreukelhoornige Snottifant kan niet vliegen,' zei Loena waardig, 'maar zij wel en volgens Hagrid hebben ze een heel goed ontwikkeld richtinggevoel.'
Harry draaide zich om. Tussen de bomen stonden twee Terzielers. Hun witte ogen glansden griezelig terwijl ze het gesprek volgden, alsof ze ieder woord verstonden.
'Ja!' fluisterde hij en hij liep naar de dieren toe. Ze zwaaiden met hun reptielachtige koppen en hun lange zwarte manen wapperden. Harry stak zijn hand uit en klopte de dichtstbijzijnde Terzieler op zijn hals; hoe had hij ooit kunnen denken dat ze lelijk waren?
'Zijn het die enge paardendingen?' vroeg Ron onzeker. Hij staarde niet naar de Terzieler die Harry streelde, maar naar een punt ergens links daarvan. 'Die pas zichtbaar worden als je hebt gezien hoe iemand de pijp uitgaat?'
'Ja,' zei Harry.
'Hoeveel?'
'Twee.'
'Nou, we hebben er drie nodig,' zei Hermelien. Ze was nog

steeds een beetje trillerig, maar ook vastberaden.
'Vier,' zei Ginny met een boze frons.
'Volgens mij zijn we met z'n zessen,' zei Loena.
'Doe niet zo stom. We kunnen niet allemaal gaan!' zei Harry. Hij wees op Marcel, Ginny en Loena. 'Luister eens, jullie zijn er niet bij betrokken -'
Onmiddellijk stak er een storm van protest op. Harry kreeg weer een scheut in zijn litteken en deze keer was de pijn erger. Iedere seconde telde; hij had geen tijd om ruzie te maken.
'Nou, goed dan. Het is jullie beslissing,' zei hij kortaf. 'Maar als er niet meer Terzielers komen, zullen jullie -'
'O, er komen er vast nog meer,' zei Ginny zelfverzekerd. Net als Ron keek ze niet echt naar de paarden, ook al dacht ze van wel.
'Waarom denk je dat?'
'Omdat jij en Hermelien onder het bloed zitten,' zei ze koeltjes. 'En we weten dat Hagrid de Terzielers lokt met rauw vlees. Daar zijn deze twee waarschijnlijk op afgekomen.'
Harry voelde iets aan zijn gewaad trekken. De dichtstbijzijnde Terzieler likte aan zijn mouw, die nat was van Groemps bloed.
'Oké,' zei hij. Plotseling kreeg hij een goed idee. 'Ron en ik gaan alvast met deze twee en als Hermelien hier blijft, kan ze meer Terzielers lokken -'

'Ik blijf niet achter!' zei Hermelien woedend.
'Dat hoeft ook niet,' zei Loena glimlachend. 'Kijk, daar komen er nog meer... jullie moeten echt naar bloed ruiken...'
Harry keek; nog minstens zes of zeven Terzielers slopen tussen de bomen door. Hun enorme, leerachtige vleugels waren strak tegen hun lichaam gevouwen en hun ogen glansden in de schemering. Hij had nu geen excuus meer.
'Goed dan,' zei Harry boos. 'Kies er een uit en stap op.'

Hoofdstuk 34

HET DEPARTEMENT VAN MYSTIFICATIE

Harry wond de manen van de dichtstbijzijnde Terzieler om zijn hand, zette zijn voet op een boomstronk en klauterde onhandig op de zijdegladde rug. Het paard maakte geen bezwaar, maar keerde zijn kop om en probeerde Harry's gewaad te blijven likken. Harry merkte dat hij steviger zat als hij zijn knieën achter de vleugelgewrichten klemde. Hij keek naar de anderen. Marcel had zich ook op een Terzieler gehesen en probeerde nu zijn been over de rug van het dier te krijgen. Loena zat al kalm in amazonezit op haar rijdier en streek haar gewaad glad, alsof ze dit iedere dag deed. Ron, Hermelien en Ginny keken roerloos en verbijsterd toe.
'Wat is er?' vroeg Harry.
'Hoe moeten we op die beesten klimmen?' zei Ron. 'We kunnen ze niet eens zien.'
'O, het is heel eenvoudig,' zei Loena. Ze liet zich behulpzaam op de grond glijden en liep naar de anderen. 'Kom maar...'
Ze nam hen mee naar de andere Terzielers en hielp hen een voor een met opstijgen. Ron, Ginny en Hermelien keken nerveus naar Loena, die de manen van de dieren om hun

handen wikkelde. Loena zei dat ze zich stevig moesten vasthouden en liep terug naar haar eigen Terzieler.
'Dit is waanzin,' mompelde Ron, die met zijn vrije hand behoedzaam over de hals van zijn paard streek. 'Waanzin... als ik dat beest nou zou kunnen zien...'
'Je kunt maar beter hopen dat het onzichtbaar blijft,' zei Harry duister. 'Is iedereen klaar?'
Ze knikten en drukten hun knieën onder hun gewaad tegen de ruggen van de paarden. 'Oké...'
Hij keek naar het glanzende zwarte hoofd van zijn Terzieler en slikte. 'Ministerie van Toverkunst, bezoekersingang, Londen,' zei hij onzeker. 'Eh... als je tenminste weet... waar dat is...'
Even deed de Terzieler niets, maar toen spreidde hij zo abrupt zijn vleugels dat Harry bijna op de grond viel. Het paard liet zich langzaam door zijn achterbenen zakken, sprong toen de lucht in en steeg zo steil en snel dat Harry zijn armen en benen om het dier moest klemmen om niet van zijn knokige achterdeel te glijden. Hij kneep zijn ogen dicht en drukte zijn gezicht in de zachte manen, terwijl ze boven de boomkruinen uitstegen en een bloedrode zonsondergang zagen.
Harry had nog nooit zo snel gevlogen; bijna zonder met zijn brede vleugels te slaan flitste de Terzieler over het kasteel. Koele lucht gierde langs Harry's gezicht; hij kneep zijn ogen

half dicht en zag dat zijn vijf metgezellen hem volgden, iedereen boog zich zo diep mogelijk over de hals van zijn Terzieler, om zich te beschermen tegen de zuiging.
Ze vlogen over het schoolterrein; ze hadden Zweinsveld al achter zich gelaten; ze scheerden over bergen en dalen. Het begon te schemeren en Harry zag lichtjes in de diepte toen ze meer dorpjes passeerden en een kronkelweg tussen de heuvels waar een enkele auto op weg naar huis was...
'Dit is echt bizar!' riep Ron. Harry probeerde zich voor te stellen hoe het moest voelen om hoog in de lucht voort te razen op een dier dat je niet kon zien. De avond viel; de lucht werd schemerig en paars, bezaaid met zilveren sterretjes. Al gauw zagen ze alleen nog aan de lichten van Dreuzelsteden hoe hoog en snel ze vlogen. Harry hield zijn armen stevig om de hals van zijn paard, dat hij door pure wilskracht probeerde te dwingen nog sneller te gaan. Hoeveel tijd was er verstreken sinds hij Sirius in het Departement van Mystificatie op de grond had zien liggen? Hoe lang zou Sirius nog weerstand kunnen bieden aan Voldemort? Harry wist dat zijn peetvader niet had gedaan wat Voldemort wilde en ook niet dood was, want dan zou de vreugde of woede van Voldemort door zijn eigen lichaam zijn gestroomd, en zou zijn litteken net zo verschrikkelijk hebben gebrand als op de avond dat meneer Wemel werd aangevallen.
Ze vlogen verder door de invallende duisternis. Harry's

gezicht voelde stijf en koud aan en zijn benen werden gevoelloos omdat hij ze uit alle macht tegen de flanken van de Terzieler drukte, maar hij durfde niet te gaan verzitten uit angst dat hij van het paard zou glijden... het gebulder van de striemende wind verdoofde hem en zijn mond was ijskoud en droog. Hij had geen idee hoe ver ze al gevlogen hadden; hij vertrouwde volkomen op het dier dat doelbewust door het donker flitste en slechts af en toe met zijn vleugels sloeg.
Als ze te laat waren...
Hij leeft nog, hij verzet zich nog, dat voel ik... Als Voldemort besloot dat Sirius niet zou toegeven... Dan zou ik dat weten...
Harry's maag maakte een sprong; de kop van de Terzieler ging plotseling omlaag en hij gleed een paar centimeter over de hals van het paard naar voren. Ze begonnen eindelijk te dalen... hij dacht achter zich een gil te horen en draaide zich gevaarlijk ver om, maar hij zag niemand vallen... waarschijnlijk waren de anderen ook geschrokken omdat ze zo abrupt van richting waren veranderd.
Er werden nu aan alle kanten feloranje lichten zichtbaar, die steeds groter en ronder werden; ze zagen de daken van gebouwen, talloze koplampen die op lichtgevende insectenogen leken en de gele vierkanten van ramen. Plotseling doken ze recht op het trottoir af: Harry klampte zich aan zijn Terzieler vast en bereidde zich voor op een keiharde landing, maar het paard streek licht als een schaduw

neer. Harry liet zich van zijn rug glijden en keek om zich heen: de overvolle container stond nog steeds een paar meter van de vernielde telefooncel. Alles leek kleurloos in de matte oranje gloed van de straatlantaarns.
Ron landde een paar meter verderop en viel meteen van zijn Terzieler.
'Nooit meer,' zei hij terwijl hij overeind krabbelde. Hij wilde weglopen, maar omdat hij zijn Terzieler niet kon zien botste hij tegen hem op en viel hij weer op de grond. 'Nooit, nooit meer... dit is het ergste wat ik ooit heb meegemaakt...'
Hermelien en Ginny streken aan weerszijden van Ron neer. Ze lieten zich iets gracieuzer van hun rijdieren glijden dan Ron, maar leken even opgelucht dat ze weer op de grond stonden; Marcel sprong trillend van zijn paard en Loena stapte soepel af.
'Waar voert de tocht nu heen?' vroeg Loena aan Harry, alsof ze een interessante toeristische trip maakten. 'Hierheen,' zei hij. Hij klopte zijn Terzieler dankbaar op de rug, ging de anderen voor naar de gehavende telefooncel en deed de deur open.
'Kom op,' zei hij toen ze aarzelden.
Ron en Ginny stapten gehoorzaam naar binnen en ook Hermelien, Marcel en Loena wurmden zich in de cel. Harry keek nog één keer naar de Terzielers, die nu rottende voedselresten zochten in de container, en perste zich ook in

de cel.
'Wie het dichtst bij de telefoon is, moet zes twee vier vier drie draaien!' zei hij. Dat deed Ron, al moest hij zijn arm heel vreemd buigen om de kiesschijf te kunnen bereiken; toen die snorrend terugdraaide, klonk de koele vrouwenstem weer door de telefooncel.
'Welkom bij het Ministerie van Toverkunst. Uw naam en de reden van uw bezoek, graag.'
'Harry Potter, Ron Wemel, Hermelien Griffel, Ginny Wemel, Marcel Lubbermans en Loena Leeflang,' zei Harry vlug. 'We willen iemand redden, tenzij het Ministerie dat eerder kan doen!'
'Dank u,' zei de vrouwenstem. 'Bezoekers, neem uw badge en bevestig hem op uw gewaad.'
Er vielen zes badges in de wisselgeldgleuf. Hermelien nam ze eruit, reikte over Ginny's hoofd heen en gaf ze zwijgend aan Harry. Hij keek even naar de bovenste: Harry Potter, Reddingsmissie.
'Bezoekers van het Ministerie, u bent verplicht u te laten fouilleren en uw toverstok te laten registreren bij de bewakingsbalie aan het einde van het Atrium.'
'Goed, goed!' zei Harry terwijl er weer een pijnscheut door zijn litteken trok. 'Kunnen we nu alsjeblieft gaan?'
De vloer van de telefooncel trilde en het trottoir gleed langs de glazen wanden omhoog; de naar afval zoekende Terzielers

verdwenen uit het zicht; het duister sloot zich boven hun hoofden en met een dof, knarsend geluid zonken ze omlaag, op weg naar het Ministerie van Toverkunst.
Een gouden lichtstreep scheen op hun voeten, werd breder en gleed langs hun lichamen omhoog. Harry boog zijn knieën, hield zijn toverstok zo goed mogelijk gereed in de overvolle cel, en tuurde door het glas om te zien of ze beneden werden opgewacht. Het Atrium leek echter uitgestorven. Het was er schemeriger dan overdag en er brandde geen vuur in de haarden in de wanden, maar toen de lift tot stilstand kwam zag hij dat de gouden symbolen nog steeds over het donkerblauwe plafond kronkelden.
'Het Ministerie van Toverkunst wenst u een prettige avond,' zei de vrouwenstem.
De deur van de telefooncel ging open en Harry viel bijna naar buiten, gevolgd door Marcel en Loena. Het enige geluid in het Atrium was het gekletter van de gouden fontein, waar de waterstralen uit de toverstok van de heks en de tovenaar, de pijlpunt van de centaur, de hoed van de kobold en de oren van de huis-elf in het bassin klaterden.
'Kom op,' zei Harry zacht en ze holden door het Atrium. Ze passeerden de fontein en de balie waar Erik de bewakingstovenaar Harry's toverstok had gewogen, maar nu was er niemand te zien.
Het bevreemdde Harry dat er geen bewaking was; het leek

een onheilspellend teken en zijn bange voorgevoelens werden nog versterkt toen ze via de gouden poort naar de liften holden. Hij drukte op de knop met 'omlaag' en vrijwel meteen kwam er een lift aanrammelen; de gouden hekken gleden kletterend open en ze stapten in. Harry drukte op de knop met het cijfer 9; de hekken sloegen weer dicht en de lift begon ratelend te dalen. Toen Harry op het Ministerie was geweest met meneer Wemel, had hij zich niet gerealiseerd hoe rumoerig de liften waren; hij dacht dat iedere bewaker in het gebouw gealarmeerd zou worden door de herrie, maar nadat de lift tot stilstand was gekomen, zei de koele vrouwenstem alleen maar: 'Departement van Mystificatie' en gleden de hekken open. Ze stapten een gang in; die was uitgestorven en niets bewoog. Alleen de vlammen van de dichtstbijzijnde toortsen flakkerden door de luchtverplaatsing van de lift.

Harry keek naar de zwarte deur. Eindelijk was hij er, na al die maanden dat hij erover gedroomd had.

'Laten we gaan,' fluisterde hij en hij ging de anderen voor. Loena liep achter hem en keek met open mond om zich heen.

'Hoor eens,' zei Harry, die op een meter of twee van de deur bleef staan, 'misschien... misschien is het beter als hier een paar mensen achterblijven - om de wacht te houden -'

'En hoe moeten we dan laten weten of er onraad is?' zei

Ginny met opgetrokken wenkbrauwen. 'Jullie zouden wel kilometers ver weg kunnen zijn.'
'We gaan met je mee, Harry,' zei Marcel.
'Vooruit, laten we gaan,' zei Ron resoluut.
Harry wilde eigenlijk niet dat ze allemaal meegingen, maar hij had geen keus. Hij liep naar de deur... en net als in zijn droom zwaaide die vanzelf open. Harry ging als eerste naar binnen en de anderen volgden hem.
Ze kwamen in een grote, ronde ruimte. Alles was zwart, ook de vloer en het plafond; in de zwarte muren bevonden zich meerdere identieke, zwarte deuren zonder klink. In de ruimtes tussen de deuren hingen wandkandelaars; ze brandden met een blauw licht en het koele schijnsel werd weerkaatst door het glanzende marmer, zodat het was alsof er een laagje donker water op de vloer stond.
'Doe de deur dicht,' mompelde Harry.
Zodra Marcel dat deed, had Harry er spijt van dat hij het gezegd had.
Het toortslicht dat in een lange streep naar binnen scheen vanuit de gang werd afgekapt, en het werd zo donker dat ze even alleen de trillende blauwe vlammen van de wandkandelaars en hun schimmige weerkaatsing op de vloer zagen.
In zijn droom was hij altijd doelbewust naar de deur tegenover de ingang gelopen, maar nu zag hij meer dan tien

deuren. Net toen hij probeerde te bedenken welke hij moest hebben, klonk er een luid gerommel en begonnen de kandelaars te bewegen. De ronde muur draaide.
Hermelien greep Harry's arm, alsof ze bang was dat de vloer ook zou gaan bewegen, maar dat gebeurde niet. De kaarsvlammen werden wazige lijnen die op strepen blauw neonlicht leken -, toen hield het gerommel op en stond de muur weer stil.
Even zag Harry alleen de blauwe strepen die op zijn netvlies gebrand waren.
'Waar was dat nou voor?' fluisterde Ron angstig.
'Zodat we de deur waardoor we binnengekomen zijn niet kunnen terugvinden, denk ik,' zei Ginny geschrokken. Harry besefte dat ze gelijk had: hij had net zo goed kunnen proberen een mier te zoeken op de inktzwarte vloer. Bovendien had hij geen flauw idee welke deur naar de volgende kamer leidde.
'Hoe moeten we dan terug?' vroeg Marcel nerveus.
'Dat doet er voorlopig niet toe,' zei Harry. Hij knipperde met zijn ogen om de blauwe strepen kwijt te raken en greep zijn toverstok stevig vast.
'Daar hoeven we ons pas zorgen om te maken als we Sirius gevonden hebben.'
'Maar ga hem alsjeblieft niet roepen!' zei Hermelien. Ze had nog nooit zulke overbodige raad gegeven; het was juist Harry's

bedoeling om zo stil mogelijk te zijn.
'Waar gaan we nu heen, Harry?' vroeg Ron.
'Ik heb geen -' begon Harry. Hij slikte, 'In mijn dromen kwam ik via de deur aan het eind van de gang eerst in een donkere ruimte - deze - en dan in een kamer die... schitterde, zou je kunnen zeggen. Ik denk dat we gewoon een paar deuren moeten proberen,' voegde hij er haastig aan toe. 'Als we goed zitten, zie ik het meteen. Kom op.'
Hij liep naar de deur tegenover hem, op de voet gevolgd door de anderen, legde zijn linkerhand op het koele, glanzende oppervlak, hield met zijn rechterhand zijn toverstok gereed en duwde.
De deur zwaaide moeiteloos open.
Na de duisternis in de ronde kamer gaven de lampen die aan lange gouden kettingen hingen de indruk dat de rechthoekige kamer veel feller verlicht was dan in werkelijkheid het geval was, maar de fonkelende, glitterende lichtvlekken uit zijn droom zag Harry niet. De ruimte was leeg, afgezien van een paar bureaus. In het midden van het vertrek stond een enorme glazen bak vol donkergroene vloeistof, waar ze gemakkelijk met zijn allen in hadden kunnen zwemmen; er dreven parelwitte voorwerpen in.
'Wat zijn dat voor dingen?' fluisterde Ron.
'Geen idee,' zei Harry.
'Zijn het vissen of zo?' zei Ginny zacht.

'Aquaviriusmaden,' zei Loena opgewonden. 'Pa zei al dat het Ministerie een fokprogramma -'
'Nee,' zei Hermelien met een merkwaardig stemmetje. Ze liep naar het aquarium. 'Het zijn hersens.'
'Hersens?'
'Ja... wat zouden ze ermee doen?'
Harry kwam erbij staan, en nu hij ze van dichtbij zag was er geen twijfel mogelijk. Griezelig glanzend dreven ze door de groene vloeistof; ze hadden wel iets weg van slijmerige bloemkolen.
'Laten we teruggaan,' zei Harry. 'Dit is de verkeerde ruimte. We moeten een andere deur proberen.'
'Hier zijn ook deuren,' zei Ron, die om zich heen wees. Harry's moed zonk hem in de schoenen. Hoe groot was het Departement van Mystificatie?
'In mijn droom kwam ik na die donkere kamer in een kamer met lichtvlekjes,' zei hij. 'Laten we het opnieuw proberen.'
Ze gingen terug naar de donkere, ronde kamer; Harry zag nu geen blauwe lichtstrepen voor zich, maar de schimmige vormen van de hersens. 'Wacht!' zei Hermelien toen Loena de deur van de Hersenkamer dicht wilde doen. 'Flagrato.'
Ze tekende met haar toverstok een kruis in de lucht en er verscheen een vurige 'X' op de deur. Zodra de deur was dichtgevallen, klonk opnieuw een luid gerommel en begon de muur weer te draaien, maar nu gloeide er een dikke, geelrode

streep tussen de wazige blauwe lichten, en toen de muur weer tot stilstand kwam brandde het vurige kruis nog steeds op de deur die ze geprobeerd hadden.
'Heel goed, Hermelien,' zei Harry. 'Oké, laten we deze nemen -'
Hij liep opnieuw naar de deur tegenover hem en duwde die open, met zijn toverstok in de aanslag. De anderen volgden hem op de voet. Deze ruimte was groter dan de vorige, rechthoekig en schemerig. In het midden bevond zich een verdiept gedeelte; een enorme stenen kuil van minstens zes meter diep. Vanaf alle zijden liepen stenen banken steil omlaag, alsof ze in een amfitheater waren, of in de rechtszaal waar Harry door de Wikenweegschaar was verhoord. In plaats van een stoel met ketenen stond midden in de kuil een stenen podium, waar een oude, afgebrokkelde, gescheurde stenen boog uit oprees. Het ding leek zo gammel dat het Harry verbaasde dat het nog niet was ingestort. Voor de boog, die niet door muren werd ondersteund, hing een soort sluier of een gerafeld zwart gordijn. Er was geen zuchtje wind in de kille ruimte, maar toch wapperde het gordijn een beetje, alsof iemand het net had aangeraakt.
'Wie is daar?' vroeg Harry. Hij klom één rij omlaag. Er kwam geen antwoord, maar de sluier bleef wiegen en wapperen.
'Voorzichtig!' fluisterde Hermelien.
Harry klauterde over de stenen banken tot hij op de bodem

van de kuil was. Zijn voetstappen galmden terwijl hij langzaam naar het podium liep. De spitsboog leek nu veel hoger dan toen hij erop had neergekeken en de sluier bewoog nog steeds, alsof er net iemand doorheen geglipt was.
'Sirius?' zei Harry, bijna fluisterend nu hij zo dichtbij was. Hij had het merkwaardige gevoel dat er iemand vlak achter de sluier stond, aan de andere kant van de boog. Met zijn toverstok stevig in zijn hand schuifelde hij om het podium heen, maar hij zag alleen de andere kant van het gerafelde zwarte gordijn.
'Laten we gaan,' riep Hermelien, die halverwege de stenen banken stond. 'We moeten hier niet zijn, Harry. Kom, laten we weggaan.'
Ze leek veel angstiger dan in de kamer waar de hersens hadden rondgezwommen, maar Harry vond juist dat de boog ondanks zijn ouderdom iets moois had. De zachtjes wapperende sluier intrigeerde hem; hij voelde de sterke aandrang om op het podium te klimmen en onder de boog door te lopen.
'Harry, laten we gaan!' zei Hermelien met nadruk.
'Ja, goed,' zei hij, maar hij verroerde zich niet. Hij had iets gehoord. Aan de andere kant van de sluier klonk zacht gefluister en gemompel.
'Waar hebben jullie het over?' zei hij luid, zodat zijn stem door de ruimte galmde.

'Niemand zei iets, Harry!' zei Hermelien, die naar hem toe kwam.
'Ik hoorde iemand fluisteren achter dat gordijn,' zei hij. Hij liep bij Hermelien vandaan en bleef fronsend naar de sluier kijken. 'Ben jij dat, Ron?'
'Ik ben hier,' zei Ron, die om het podium heen kwam.
'Kan verder niemand het horen?' zei Harry. Het gefluister en gemompel werd luider; onbewust zette hij zijn voet op het podium.
'Ja, ik hoor het ook,' zei Loena, die ook om de boog heen kwam lopen en naar de wapperende sluier keek. 'Er staan mensen achter!'
'Hoe bedoel je, er staan mensen achter?' vroeg Hermelien, die veel bozer klonk dan nodig leek. 'Er is helemaal geen "achter"! Het is alleen maar een boog en er is geen ruimte voor mensen. Hou op, Harry! Laten we gaan -'
Ze trok aan zijn arm, maar hij verzette zich.
'Harry, we zijn hier om Sirius te zoeken!' zei Hermelien meteen hoge, gespannen stem.
'Sirius,' herhaalde Harry, die nog steeds gebiologeerd naar de wiegende sluier staarde. 'O ja...'
Langzaam kwam Harry weer bij zijn positieven; Sirius werd gevangen gehouden en gemarteld terwijl hij naar die boog stond te staren.
Hij deed een paar stappen achteruit en scheurde zijn blik los

van de sluier. 'Laten we gaan,' zei hij.
'Dat probeer ik al de hele tijd - kom op!' zei Hermelien. Ze liep om het podium heen. Aan de andere kant staarden Ginny en Marcel ook gefascineerd naar de sluier. Zonder iets te zeggen pakte Hermelien de arm van Ginny en Ron die van Marcel. Ze trokken hen mee naar de stenen banken en klauterden omhoog naar de deur.
'Wat was dat voor boog?' vroeg Harry aan Hermelien toen ze weer in de donkere, ronde kamer waren.
'Geen idee, maar het leek me iets gevaarlijks,' zei Hermelien. Ze tekende een vurig kruis op de deur. Opnieuw draaide de muur rond. Harry koos op goed geluk een derde deur uit en duwde, maar hij ging niet open.
'Wat is er?' vroeg Hermelien.
'Hij zit... op slot...' zei Harry, die zich vergeefs met zijn volle gewicht tegen de deur wierp.
'Dan moet dit de goede deur zijn!' zei Ron opgewonden. Hij beukte samen met Harry tegen de deur. 'Dat kan niet anders!'
'Opzij!' zei Hermelien ongeduldig. Ze richtte haar toverstok op de plek waar normaal gesproken een slot zat en zei: 'Alohomora.'
Er gebeurde niets.
'Het mes van Sirius!' zei Harry. Hij haalde het uit zijn gewaad en stak het in de spleet tussen de deur en de muur. De anderen keken toe hoe hij het mes op en neer bewoog en

opnieuw met zijn schouder tegen de deur ramde. Er zat nog steeds geen enkele beweging in, en toen Harry naar het mes keek zag hij dat het lemmet gesmolten was.
'Die kamer laten we met rust!' zei Hermelien vastbesloten.
'Maar als dit nou de kamer is die we moeten hebben?' zei Ron, die angstig maar ook verwachtingsvol naar de deur keek.
'Dat kan niet. In Harry's droom gingen de deuren allemaal gemakkelijk open,' zei Hermelien. Ze tekende een gloeiend kruis op de deur terwijl Harry het nutteloze mesheft in zijn zak deed.
'Wat zou er in die kamer zijn?' zei Loena terwijl de muur weer begon te draaien.
'Misschien iets kreukelhoornigs?' zei Hermelien zacht en Marcel lachte nerveus. De muur kwam tot stilstand. Harry, die steeds wanhopiger begon te worden, duwde de volgende deur open.
'Hier is het'
Hij zag het meteen aan het dansende, flonkerende licht. Toen Harry's ogen aan de gloed gewend waren, zag hij overal glimmende klokken: kleine en grote, staande klokken en tafelklokken. Ze hingen tussen de boekenkasten en stonden op de vele bureaus. Er klonk een onophoudelijk getik, alsof er duizenden minuscule voetjes marcheerden. Het dansende, flonkerende licht kwam uit een hoge kristallen stolp die aan het andere eind van de kamer stond.

'Hierheen!'
Harry's hart bonsde nu hij wist dat ze goed zaten en hij liep tussen de rijen bureaus door. Net als in zijn droom ging hij naar de bron van het licht: de manshoge kristallen stolp die op een bureau stond. Het was alsof er een glinsterende wind in kolkte.
'Moet je zien!' zei Ginny toen ze dichterbij kwamen. Ze wees naar het midden van de stolp.
In de fonkelende luchtstroom zweefde een piepklein, glanzend ei. Toen het opsteeg ging het open en kwam er een kolibrie uit, die tot boven in de stolp werd meegevoerd, maar zodra de luchtstroom zwakker werd en hij weer begon te dalen, werden zijn veren plakkerig en vochtig, en tegen de tijd dat hij omlaag was gedwarreld naar de bodem van de stolp, zat hij weer opgesloten in zijn ei.
'Doorlopen!' zei Harry scherp, omdat Ginny wilde blijven staan om te kijken hoe het ei weer in een vogel veranderde.
'Jij treuzelde ook een tijd bij die ouwe boog!' zei ze gepikeerd, maar desondanks volgde ze hem naar de enige deur in de kamer.
'Hier is het,' zei Harry en zijn hart bonsde nu zo hard en snel dat hij bang was dat hij niet goed te verstaan was. 'Achter deze deur -'
Hij keek naar de anderen; ze hadden hun toverstokken getrokken en keken angstig en bezorgd. Harry duwde en de

deur zwaaide open.
Ze waren er, ze hadden het gevonden: een ruimte zo hoog als een kerk, met kasten vol kleine, stoffige glazen bollen. De bollen glansden dof in het licht van de wandkandelaars die tussen de kasten brandden en die net als in de ronde hal een blauw licht uitstraalden. Het was heel koud in de kamer.
Harry stapte naar binnen en keek naar het schemerige gangpad tussen twee rijen kasten. Hij hoorde niets en zag niets bewegen.
'Rij 97, zei je?' fluisterde Hermelien.
'Ja,' zei Harry zacht. Hij keek naar de dichtstbijzijnde kast. In het blauwe licht van een kandelaar glansde het zilveren cijfer 53.
'Ik denk dat we naar rechts moeten,' zei Hermelien. Ze keek naar de volgende rij. 'Ja... dat is 54...'
'Hou jullie toverstokken gereed,' zei Harry zacht.
Ze slopen voorzichtig door het lange gangpad tussen de kasten. Verderop was de duisternis bijna compleet. Onder iedere glazen bol zat een klein, vergeeld labeltje. Sommige bollen straalden een vreemde gloed uit; andere waren even dof en donker als kapotte gloeilampen. Ze passeerden rij 84... 85... Harry luisterde aandachtig, maar hoorde niets. Misschien was Sirius gekneveld of bewusteloos... of, zei een ongewenst stemmetje in zijn hoofd, misschien is hij al dood...
Dan had ik dat gevoeld, hield hij zichzelf voor. Zijn hart

bonsde in zijn keel. Dan zou ik het weten...
'Rij 97!' fluisterde Hermelien.
Ze kwamen allemaal bij elkaar staan en keken naar het gangpad, maar zagen niets.
'Hij ligt helemaal aan het eind,' zei Harry, die een nogal droge mond had. 'Dat kun je vanaf hier niet goed zien.'
Hij liep tussen de hoge kasten door. Sommige bollen gloeiden zacht terwijl hij passeerde.
'Hij moet hier ergens zijn,' fluisterde Harry. Hij was ervan overtuigd dat ze ieder moment de toegetakelde gedaante van Sirius op de donkere vloer zouden zien liggen. 'Hier in de buurt... vlakbij...'
'Harry?' zei Hermelien aarzelend, maar hij wilde geen antwoord geven. Zijn mond was kurkdroog. 'Het moet... hier ergens zijn...' zei hij.
Aan het eind van de rij stapten ze weer een kring van ijl kaarslicht in. Er was niemand. Alles was stoffig en stil.
'Wie weet is hij...' fluisterde Harry schor. Hij keek door het volgende gangpad. 'Of misschien...' Hij liep snel naar de rij daarnaast.
'Harry?' zei Hermelien opnieuw.
'Wat?' snauwde hij.
'Ik... ik geloof niet dat Sirius hier is.'
Verder zei niemand iets. Harry wilde hen niet aankijken. Hij voelde zich misselijk. Hij begreep niet waarom Sirius er niet

was. Hij móést er zijn; hij had hem tenslotte zelf gezien...
Hij rende tussen de rijen door en keek naar links en rechts. Het ene lege gangpad na het andere flitste voorbij. Hij holde de andere kant op, langs zijn starende metgezellen. Sirius was nergens te bekennen. Er was geen spoor van een worsteling.
'Harry?' riep Ron.
'Wat?'
Hij wilde niet horen wat Ron te zeggen had; wilde niet horen dat hij stom was geweest of dat ze misschien beter terug konden gaan naar Zweinstein. Zijn gezicht gloeide. Hij zou het liefst een hele tijd ineengedoken in het donker blijven zitten voor hij terugkeerde naar het Atrium en geconfronteerd werd met de beschuldigende blikken van de anderen...
'Heb je dit gezien?' zei Ron.
'Wat?' zei Harry, maar nu gretig - het moest een teken zijn dat Sirius er was geweest, een aanwijzing. Hij holde naar de anderen, die een paar meter waren doorgelopen langs rij 97, maar zag niets: alleen Ron, die naar een van de stoffige glazen bollen keek.
'Wat is er?' zei Harry terneergeslagen.
'Je - je naam staat erop,' zei Ron.
Harry liep naar hem toe. Ron wees op een van de glazen bollen die een doffe gloed uitstraalden; de bol zat onder het stof en lag blijkbaar al jaren onaangeroerd in de kast.

'Mijn naam?' zei Harry verbluft.
Hij stapte naar de kast. Omdat hij niet zo lang was als Ron, moest hij zijn hoofd schuin houden om het vergeelde label onder de bol te kunnen lezen. In een dun, priegelig handschrift stond er een datum van zo'n zestien jaar geleden en daaronder:

S.P.Z. tegen A.P.W.B.P.
Heer van het Duister en (?) Harry Potter

Harry staarde er gebiologeerd naar.
'Wat moet dat voorstellen?' vroeg Ron zenuwachtig. 'Wat doet jouw naam hier?'
Hij keek naar de andere labels op de plank. 'Ik ben er niet bij,' zei hij perplex. 'En de anderen ook niet.'
'Niet aankomen, Harry,' zei Hermelien scherp toen hij zijn hand uitstrekte.
'Waarom niet?' zei hij. 'Het heeft iets met mij te maken.'
'Blijf eraf, Harry,' zei Marcel. Harry keek hem aan. Marcels ronde gezicht glom van het zweet. Zo te zien werd de spanning hem bijna te veel.
'Mijn naam staat erop,' zei Harry.
En met een enigszins roekeloos gevoel sloot hij zijn vingers om de stoffige bol. Hij had gedacht dat hij koud zou zijn, maar dat was niet zo. Hij voelde juist warm aan, alsof hij uren in de zon had gelegen of verhit werd door zijn innerlijke

gloed. Harry, die hoopte en zelfs verwachtte dat er iets dramatisch zou gebeuren, iets waardoor hun lange en gevaarlijke reis toch nog de moeite waard zou zijn, pakte de bol van de plank en keek ernaar.
Er gebeurde helemaal niets. De anderen kwamen om Harry heen staan en keken ook naar de bol, terwijl hij de dikke laag stof afveegde.
En toen hoorde hij achter zich plotseling een lijzige stem.
'Heel goed, Potter. Draai je langzaam om en geef die bol aan mij.'

Hoofdstuk 35

ACHTER HET DONKERE GORDIJN

Uit het niets doken zwarte gedaantes op, die hen de pas afsneden; ogen glinsterden achter maskers en twaalf lichtgevende toverstokken waren op hun hart gericht. Ginny slaakte een gesmoorde kreet van angst.
'Geef hier, Potter,' zei Lucius Malfidus met zijn lijzige stem en hij stak zijn hand uit.
Harry voelde zich misselijk. Ze zaten in de val en hun tegenstanders waren met twee keer zoveel.
'Geef hier,' herhaalde Malfidus.
'Waar is Sirius?' vroeg Harry.
Enkele Dooddoeners lachten; een van de schimmige gedaantes links van Harry zei triomfantelijk, met een scherpe vrouwenstem: 'De Heer van het Duister weet alles!'
'Alles,' zei Malfidus zacht. Geef me de profetie, Potter.
' 'Ik wil weten waar Sirius is!'
'Ik wil weten waar Sirius is!' deed de vrouw hem na.
Zij en de andere Dooddoeners waren nu nog geen meter van Harry's groepje verwijderd. Het licht van hun toverstokken verblindde Harry.

'Jullie hebben hem,' zei Harry. Hij probeerde zijn groeiende paniek te negeren, de angst waartegen hij zich verzet had sinds ze bij rij 97 waren aangekomen. 'Hij is hier. Dat weet ik.'
'Het kleine jochie werd wakker en dacht dat zijn droom echt was,' zei de vrouw met een afschuwelijk kinderstemmetje. Harry voelde dat Ron zich schrap zette.
'Doe niets,' mompelde Harry. 'Nog niet -'
De vrouw die hem had nagedaan lachte schor.
'Horen jullie dat? Horen jullie dat? Hij geeft de andere kinderen instructies, alsof hij van plan is zich te verzetten!' 'O, je kent Potter niet zo goed als ik, Bellatrix,' zei Malfidus zacht. 'Hij heeft een voorliefde voor heldendaden; dat begrijpt de Heer van het Duister maar al te goed. En geef nu de profetie, Potter!'
'Ik weet dat Sirius hier is,' zei Harry. Zijn paniek vormde nu een pijnlijke knoop in zijn borst en hij had moeite met ademhalen, 'Jullie houden hem gevangen!'
De meeste Dooddoeners lachten, maar de vrouw het hardst van allemaal.
'Het wordt tijd dat je het verschil leert tussen droom en werkelijkheid, Potter,' zei Malfidus. 'Geef me de profetie of we gebruiken onze toverstokken.'
'Ga je gang,' zei Harry, die zijn eigen stok tot borsthoogte ophief. Terwijl hij dat deed, brachten Ron, Hermelien, Marcel, Ginny en Loena hun toverstokken ook in

gereedheid. De knoop in Harry's borst werd strakker. Als Sirius er niet was, had hij zijn vrienden volkomen zinloos de dood ingejaagd...
Maar de Dooddoeners sloegen niet toe.
'Geef me de profetie, Potter, dan hoeft niemand gewond te raken,' zei Malfidus koel.
Nu was het Harry's beurt om te lachen.
'Ja, vast!' zei hij. 'Ik geef je die - profetie, zei je? - en dan laat je ons zeker rustig naar huis gaan?'
Hij had die woorden nauwelijks gezegd of de vrouwelijke Dooddoener krijste: 'Accio prof -' Harry reageerde nog net op tijd: hij schreeuwde: 'Protego' voor ze haar spreuk kon voltooien en hoewel de glazen bol bijna uit zijn hand gleed, wist hij hem met zijn vingertoppen vast te houden.
'O, dus ons kleine Pottertje kent het spel!' zei ze. Haar krankzinnige ogen glinsterden achter de spleten in haar kap. 'Nou, goed dan -'
'NEE!' brulde Malfidus. 'Als de profetie stukvalt -!'
Harry's gedachten werkten op topsnelheid. De Dooddoeners wilden die stoffige bol van gesponnen glas per se hebben. Zelf was hij er niet in geïnteresseerd. Hij wilde alleen maar dat ze het er allemaal levend van afbrachten, dat zijn vrienden geen vreselijke prijs betaalden voor zijn stommiteit...
De vrouw deed een stap naar voren en nam haar kap af. Azkaban had Bellatrix van Detta uitgemergeld; haar gezicht

was hologig en schedelachtig, maar het straalde ook een koortsige, fanatieke gloed uit.
'Twijfel je nog?' vroeg ze. Haar borst ging snel op en neer. 'Goed dan - neem de kleinste,' zei ze tegen de Dooddoeners naast haar. 'Laat hem zien hoe we het meisje martelen. Ik doe het wel.'
Harry voelde dat de anderen zich om Ginny schaarden; hij deed zelf ook een stap opzij, zodat hij recht voor haar stond, en hield de profetie voor zijn borst.
'Dan gaat deze er als eerste aan,' zei hij tegen Bellatrix. 'Ik denk niet dat je baas blij zal zijn als je met lege handen terugkomt.'
Ze verroerde zich niet; ze staarde hem aan en likte met het puntje van haar tong over haar smalle lippen.
'Over wat voor profetie hebben we het eigenlijk?' vroeg Harry. Hij wist niet wat hij moest doen, behalve blijven praten. Marcels arm drukte trillend tegen de zijne; de jachtige adem van een van de anderen streek over zijn achterhoofd. Hij hoopte dat ze hun best deden om een uitweg te vinden, want zijn eigen hoofd was volkomen leeg.
'Wat voor profetie?' zei Bellatrix en haar grijns stierf weg. 'Je maakt een grap, Harry Potter.'
'Nee, geen grap,' zei Harry. Zijn ogen flitsten van de ene Dooddoener naar de andere, op zoek naar een zwakke plek, een vluchtweg. 'Waarom wil Voldemort hem zo graag

hebben?'
Verscheidene Dooddoeners sisten zacht.
'Durf je zijn naam uit te spreken?' fluisterde Bellatrix.
'Ja,' zei Harry. Hij hield de glazen bol stevig vast, voor het geval de Dooddoeners een nieuwe poging zouden doen hem die te ontfutselen.
'Ja, ik heb geen enkel probleem met de naam van Vol-' 'Hou je mond!' krijste Bellatrix. 'Hoe durf je zijn naam uit te spreken met je onwaardige lippen, hoe durf je hem te bezoedelen met je Modderbloedtong, hoe durf je -'
'Wist je dat hij zelf ook een halfbloed is?' zei Harry roekeloos.
Hermelien kreunde zacht. 'Voldemort, bedoel ik. Ja, z'n moeder was een heks, maar z'n vader was een Dreuzel - of heeft hij jullie soms wijsgemaakt dat hij bloedzuiver is?'
'PARALI -'
'NEE!'
Er schoot een rode lichtstraal uit de toverstok van Bellatrix, maar die werd afgeweerd door Malfidus; haar spreuk spatte dertig centimeter links van Harry tegen een plank en diverse bollen vlogen aan scherven.
Twee gedaantes, parelwit als geesten en ijl als rook, ontvouwden zich uit de glasscherven en begonnen te spreken; ze praatten door elkaar heen en Malfidus en Bellatrix schreeuwden zo hard dat ze slechts wat flarden konden verstaan.

'... met de zonnewende komt een nieuwe...' zei de schim van een oude man met een baard.
'NIET AANVALLEN! WE HEBBEN DE PROFETIE NODIG!'
'Hij durft- hij durft -' krijste Bellatrix onsamenhangend, 'hij waagt het om - de smerige halfbloed -'
'WACHT TOT WE DE PROFETIE HEBBEN!' bulderde Malfidus.
'...en zal tevens de laatste zijn...' zei de gedaante van een jonge vrouw. De gestaltes die uit de bollen waren opgerezen vielen uiteen. Het enige wat er van hen of hun vroegere behuizing restte waren wat glassplinters op de grond, maar die hadden Harry wel op een idee gebracht; hij wist alleen nog niet hoe hij het de anderen duidelijk moest maken.
'Jullie hebben nog niet gezegd wat er zo speciaal is aan deze profetie,' zei Harry, die tijd probeerde te winnen. Hij bewoog langzaam zijn voet en tastte naar de voet van een van zijn vrienden.
'Speel geen spelletje met ons, Potter,' zei Malfidus.
'Dat doe ik ook niet,' zei Harry. De helft van zijn aandacht was op het gesprek geconcentreerd en de andere helft op zijn voet. Hij voelde tenen en ging erop staan; achter hem snakte iemand naar adem en hij hoorde dat het Hermelien was.
'Wat?' fluisterde ze.
'Heeft Perkamentus nooit verteld dat de reden waarom je dat

litteken hebt, verborgen is in het Departement van Mystificatie?' sneerde Malfidus.
'Ik - wat?' zei Harry. Even had hij geen aandacht meer voor zijn plannetje. 'Wat is er met mijn litteken?'
'Wat?' fluisterde Hermelien achter hem.
'Is het mogelijk?' zei Malfidus vol boosaardig plezier en sommige Dooddoeners lachten. Onder dekking van dat geluid siste Harry tegen Hermelien, zijn lippen zo min mogelijk bewegend: 'Schiet planken stuk -'
'Heeft Perkamentus je dat nooit verteld?' herhaalde Malfidus. 'Dat verklaart waarom je niet eerder gekomen bent, Potter. De Heer van het Duister vroeg zich al af -'
'- als ik nu zeg -'
'- waarom je zo lang talmde toen hij je in je dromen liet zien waar de profetie bewaard werd. Hij dacht dat je alleen al uit nieuwsgierigheid zou willen weten wat die precies inhield...'
'O ja?' zei Harry. Hij voelde meer hoe Hermelien de boodschap aan de anderen doorgaf dan dat hij het hoorde. Hij probeerde te blijven praten om de Dooddoeners af te leiden. 'Dus hij wilde dat ik hem kwam halen? Waarom?'
'Waarom?' zei Malfidus ongelovig maar ook opgetogen. 'Omdat alleen de mensen over wie een profetie is gedaan, hem mogen ophalen uit het Departement van Mystificatie, Potter. Daar kwam de Heer van het Duister al snel achter toen hij anderen gebruikte om hem te stelen.'

'En waarom wilde hij zo graag een profetie over mij hebben?'
'Over jullie beiden, Potter... heb je je nooit afgevraagd waarom de Heer van het Duister heeft geprobeerd je te doden toen je een baby was?'
Harry staarde naar de grijze ogen van Malfidus, die glinsterden achter de spleten in zijn kap. Was die profetie de reden voor de dood van Harry's ouders en dat bliksemvormige litteken op zijn voorhoofd? Had hij de verklaring nu in zijn hand?
'Heeft iemand een voorspelling gedaan over Voldemort en mij?' zei hij. Hij keek naar Malfidus en pakte de warme glazen bol nog wat steviger vast. Hij was nauwelijks groter dan een Snaai en korrelig van het stof.
'En heeft hij al die moeite alleen maar gedaan zodat ik hem zou komen ophalen? Waarom deed hij dat niet zelf?'
'Zelf?' krijste Bellatrix. Ze stootte een schel, waanzinnig gelach uit. 'Dacht je dat de Heer van het Duister het Ministerie van Toverkunst zou binnenwandelen nu iedereen zijn terugkeer zo zorgvuldig negeert? Moet de Heer van het Duister zijn aanwezigheid kenbaar maken aan de Schouwers, terwijl die hun tijd verdoen met het zoeken naar mijn dierbare neef?'
'Dus jullie mogen het vuile werk voor hem opknappen?' zei Harry. 'Net zoals Severijn, die wilde hij ook dwingen om de profetie te stelen... en Pais.'
'Heel goed, Potter...' zei Malfidus langzaam. 'Maar de Heer

van het Duister weet dat je niet dom -'
'NU!' schreeuwde Harry.
Achter hem brulden vijf stemmen: 'REDUCTO!' Vijf vloeken vlogen vijf verschillende richtingen uit en de planken tegenover hen spatten uiteen; de torenhoge kast zwaaide heen en weer toen wel honderd glazen bollen aan diggelen vielen. Parelwitte figuren ontvouwden zich en zweefden in de lucht; stemmen uit een ver verleden mompelden terwijl er een regen van glas en versplinterd hout neerdaalde.
'LOPEN!' schreeuwde Harry toen de kast gevaarlijk wankelde en er nog meer bollen vielen. Hij greep Hermelien bij haar gewaad en sleepte haar mee, met één hand boven zijn hoofd om de stukken hout en glas af te weren. Een Dooddoener sprong door de stofwolken op hem af en Harry gaf hem een keiharde elleboogstoot in zijn gemaskerde gezicht; overal klonken kreten van pijn en schrik, terwijl de kasten met donderend geraas instortten. Flarden van voorspellingen van Zieners die uit hun glazen bollen waren bevrijd galmden griezelig door de ruimte Recht vooruit was de weg vrij, zag Harry. Ron, Ginny en Loena holden hem voorbij met hun armen boven hun hoofd; iets zwaars raakte hem op zijn wang, maar hij boog zijn hoofd en sprintte verder. Een hand greep hem bij zijn schouder; hij hoorde Hermelien 'Paralitis' schreeuwen en de hand liet hem direct weer los. Ze waren aan het eind van rij 97. Harry sloeg rechtsaf en begon nu echt

te rennen; hij hoorde hoe Hermelien Marcel aanspoorde. Iets verderop stond de deur waardoor ze waren binnengekomen op een kier; Harry zag het fonkelende licht van de stolp. Hij sprintte met de profetie in zijn hand door de deuropening, en wachtte tot de anderen ook binnen waren voor hij de deur dichtsloeg 'Colloportus' hijgde Hermelien en de deur verzegelde zich met een merkwaardig, zuigend geluid.
'Waar - waar is de rest?' Harry hapte naar lucht.
Hij had gedacht dat Ron, Loena en Ginny hem voor waren en al in deze kamer zouden zijn, maar hij zag niemand.
'Ik denk dat ze de verkeerde kant uit zijn gegaan!' zei Hermelien doodsbang.
'Luister!'fluisterde Marcel.
Achter de deur die ze verzegeld hadden klonken voetstappen en geschreeuw; Harry drukte zijn oor tegen de deuren hoorde Malfidus brullen: 'Laat Noot liggen! Laat hem liggen, zeg ik. Zijn verwondingen betekenen niets voor de Heer van het Duister vergeleken met het verlies van de profetie. Jekers, kom terug, we moeten ons organiseren! We zoeken in groepjes van twee! Denk eraan, wees voorzichtig met Potter tot we de profetie in handen hebben! De anderen mogen jullie doden als dat nodig is - Bellatrix en Rodolphus, jullie gaan naar links; Korzel en Rabastan naar rechts - Jekers en Dolochov nemen die deur daar -Vleeschhouwer en Arduin,

deze kant uit - Ravenwoud, jij daar - Schoorvoet, jij gaat met mij mee!'
'Wat moeten we doen?' vroeg Hermelien. Ze trilde van top tot teen.
'In elk geval niet rustig afwachten tot ze ons gevonden hebben,' zei Harry. 'Laten we maken dat we wegkomen bij deze deur!'
Zo stilletjes mogelijk renden ze naar het andere eind van de kamer, langs de glinsterende stolp waar het ei uitkwam en zich weer sloot. Ze waren bijna bij de deur die naar de ronde hal leidde, toen er iets groots en zwaars tegen de deur beukte die Hermelien had dichtgetoverd.
'Opzij!' zei een ruwe stem. 'Alohomora'
De deur vloog open en Harry, Hermelien en Marcel doken onder de bureaus. Ze zagen de zomen van de gewaden van twee Dooddoeners snel naderbij komen.
'Misschien zijn ze doorgerend naar de hal,' zei de ruwe stem.
'Kijk onder de bureaus,' zei de andere Dooddoener.
Harry zag hoe de knieën van de Dooddoeners zich bogen; hij stak zijn toverstok onder het bureau uit en schreeuwde: 'PARALITIS!'
Een rode lichtstraal raakte de dichtstbijzijnde Dooddoener; hij viel achterover tegen een staande klok, die omkieperde. De tweede Dooddoener sprong vliegensvlug opzij en ontweek Harry's spreuk; hij richtte zijn eigen toverstok op

Hermelien, die onder het bureau uit kroop om beter te kunnen mikken.
'Avada -'
Harry maakte een sprong en greep de Dooddoener bij zijn knieën; die struikelde en zijn spreuk miste doel. Marcel gooide een bureau om in zijn haast om te helpen; hij richtte zijn toverstok paniekerig op de twee worstelende gedaantes en riep: 'EXPELLIARMUS!'
De stokken van Harry en de Dooddoener werden uit hun handen gerukt en vlogen in de richting van de Hal der Profetieën. Ze krabbelden overeind en holden achter hun stokken aan, de Dooddoener voorop met Harry op zijn hielen. Marcel volgde hen, geschokt door wat hij had aangericht.
'Uit de weg, Harry!' schreeuwde Marcel, vastbesloten om de schade te herstellen.
Harry dook opzij; Marcel mikte en schreeuwde: 'PARALITIS!'
De rode lichtstraal flitste over de schouder van de Dooddoener en raakte een vitrinekast vol zandlopers in allerlei vormen en maten; de kast viel op de grond en glasscherven spatten alle kanten op; toen hing de kast opeens weer intact aan de muur en viel hij opnieuw aan stukken. De Dooddoener had zijn toverstok gepakt, die naast de tafel met de fonkelende stolp lag. Harry dook achter een bureau toen

de man zich omdraaide; zijn masker was verschoven zodat hij niets kon zien. Hij trok het masker met zijn vrije hand af en schreeuwde: 'PARA -'
'PARALITIS!' gilde Hermelien, die aan kwam rennen. De rode lichtstraal raakte de Dooddoener in zijn borst en hij verstijfde met opgeheven arm. Zijn toverstok kletterde op de grond en hij viel achterover, recht op de stolp af. Harry verwachtte dat hij een doffe bonk zou horen als de man het dikke glas raakte en dat hij van de stolp op de grond zou glijden, maar het hoofd van de Dooddoener zakte dwars door de stolp heen, alsof het een zeepbel was. Hij bleef op zijn rug op tafel liggen, met zijn hoofd in de stolp vol fonkelende wind.
'Accio toverstok' riep Hermelien. Harry's stok kwam aanvliegen uit een donker hoekje en Hermelien gaf hem aan Harry terug.
'Bedankt,' zei Harry. 'Oké, en nu -'
'Kijk!' zei Marcel vol afgrijzen. Hij staarde naar het hoofd van de Dooddoener onder de stolp. Ze hieven hun toverstokken weer op, maar gebruikten ze niet. Vol ontzetting keken ze naar het hoofd van de man. Dat kromp razendsnel en werd steeds kaler. Zijn zwarte haar en baardstoppels verdwenen, zijn wangen werden glad en zijn ronde hoofd was opeens bedekt met donshaartjes..
. Op de dikke, gespierde nek van de Dooddoener rustte nu

het groteske hoofd van een baby. De man probeerde overeind te komen, maar terwijl ze met open mond toekeken, begon zijn hoofd weer te zwellen en kreeg het zijn eerdere proporties terug; dik zwart haar verscheen op zijn schedel en kin...

'Het is de Tijd,' zei Hermelien vol ontzag. 'De Tijd...'

De Dooddoener schudde met zijn lelijke hoofd alsof hij duizelig was, maar voor hij echt bij zijn positieven kon komen kromp zijn hoofd alweer... In een aangrenzende kamer hoorden ze een schreeuw, een harde klap en een gil.

'RON?' schreeuwde Harry, die zijn blik losscheurde van die monsterlijke transformatie. 'GINNY? LOENA?'

'Harry!' gilde Hermelien.

De Dooddoener had zijn hoofd uit de stolp getrokken. Hij zag er bizar uit; zijn babyhoofdje brulde het uit terwijl zijn dikke armen in alle richtingen maaiden; Harry wist nog net op tijd weg te duiken. Hij hief zijn toverstok op, maar tot zijn verbijstering greep Hermelien zijn arm.

'Je mag een baby geen kwaad doen!'

Er was geen tijd om haar tegen te spreken; Harry hoorde nog meer voetstappen naderen vanuit de Profetiezaal en besefte te laat dat hij niet had moeten schreeuwen; hij had hun positie verraden. 'Kom op!' zei hij. Ze lieten de Dooddoener met het babyhoofd rondwankelen en sprintten naar de open deur aan het eind van de kamer, die naar de zwarte hal leidde.

Ze waren ongeveer halverwege toen Harry zag dat er door de zwarte hal ook twee Dooddoeners aan kwamen sprinten; hij ging snel naar links, stormde een donker, rommelig kantoortje in en sloeg de deur dicht.
'Collo - begon Hermelien, maar voor ze de spreuk kon voltooien, vloog de deur open en renden de twee Dooddoeners naar binnen. Met een kreet van triomf riepen ze: 'IMPEDIMENTA!'
Harry, Hermelien en Marcel werden achterovergesmeten; Marcel viel over een bureau en verdween uit het zicht; Hermelien kwam met een klap tegen een boekenkast aan en kreeg een lading zware boeken over zich heen en Harry's achterhoofd beukte tegen de stenen muur; even zag hij sterretjes en was hij te versuft om te kunnen reageren.
'WE HEBBEN HEM!' schreeuwde de Dooddoener die het dichtst bij Harry stond. 'IN EEN KANTOORTJE IN -'
'Silencio' riep Hermelien en de stem van de man werd afgekapt. Hij bleef zijn mond wel bewegen achter het gat in zijn masker, maar er kwam geen geluid meer uit. Hij werd opzij geduwd door de tweede Dooddoener.
'Petrificus Totalus' schreeuwde Harry toen de man zijn toverstok ophief.
Hij verstijfde met kaarsrechte armen en benen en viel toen met zijn gezicht voorover aan Harry's voeten. 'Goed zo, Har -'
Maar de Dooddoener die door Hermelien het zwijgen was

opgelegd, maakte plotseling een zwiepende beweging met zijn toverstok; een streep paars vuur striemde Hermeliens borst. Ze stootte een bijna onhoorbaar 'O!' uit, alsof ze stomverbaasd was, zakte toen in elkaar en bleef roerloos liggen.

'HERMELIEN!'

Harry viel op zijn knieën naast haar neer, terwijl Marcel onder het bureau vandaan kroop met zijn toverstok in de aanslag. De Dooddoener gaf Marcel een keiharde schop toen hij te voorschijn kwam; zijn voet brak Marcels toverstok en raakte hem in zijn gezicht. Marcel brulde het uit van pijn en deinsde terug, met zijn hand tegen zijn mond en neus gedrukt. Harry keek om. De Dooddoener had zijn masker afgerukt en richtte zijn toverstok op Harry. Harry herkende zijn lange, bleke, verwrongen gelaat uit de Ochtendprofeet: Antonin Dolochov, die de Protsers had vermoord.

Dolochov grijnsde. Met zijn vrije hand wees hij eerst op de profetie die Harry nog steeds in zijn hand hield, toen op zichzelf en vervolgens op Hermelien. Hij kon niet meer praten, maar het was duidelijk wat hij bedoelde: geef me de profetie of jou gebeurt hetzelfde...

'Alsof je ons niet vermoordt zodra je de profetie hebt!' zei Harry.

Paniek gonsde door zijn hoofd, zodat hij niet goed kon nadenken; hij legde zijn hand op Hermeliens schouder, die

nog warm was, maar durfde niet naar haar te kijken. Laat haar alsjeblieft niet dood zijn, laat haar alsjeblieft niet dood zijn, het is mijn schuld als ze dood is...
'Geeb hem nied, Harry, wad je ook doed!' zei Marcel nadrukkelijk van onder het bureau. Hij liet zijn handen zakken; zijn neus was gebroken en bloed gutste over zijn mond en kin.
Buiten klonk een klap en Dolochov keek om. De Dooddoener met het babyhoofd was in de deuropening verschenen. Zijn hoofdje huilde en zijn enorme vuisten maaiden nog steeds wild om zich heen. Harry greep zijn kans:
'PETRIFICUS TOTALUS!'
De spreuk raakte Dolochov voor hij hem kon blokkeren en hij viel dwars over zijn kameraad heen. Ze waren allebei zo stijf als een plank en konden geen vinger meer verroeren.
'Hermelien!' zei Harry. Hij schudde haar door elkaar toen de Dooddoener met het babyhoofd weer naar buiten stommelde. 'Hermelien, word wakker...'
'Wad heebt hij med haar gedaan?' zei Marcel. Hij kroop onder het bureau vandaan en knielde aan de andere kant van Hermelien. Het bloed stroomde uit zijn neus, die snel opzwol.
'Geen idee...'
Marcel pakte Hermeliens pols.
'Ik weed zeker dad ik een hardslag voel, Harry.'

Harry voelde zo'n ongelooflijke opluchting dat hij even licht in zijn hoofd werd.
'Leeft ze nog?'
'Da, volgens mij wel.'
Er viel een stilte, terwijl Harry ingespannen luisterde of hij nog meer voetstappen hoorde, maar het enige geluid was het gejammer en gestommel van de Dooddoener met het babyhoofd. 'Marcel, we zijn niet ver van de uitgang,' fluisterde Harry. 'Die ronde kamer is vlakbij... als we die kunnen bereiken en de juiste deur kunnen vinden voor er nog meer Dooddoeners komen, kun je Hermelien vast wel in de lift krijgen... dan zou je mensen kunnen vinden... alarm slaan...'
'En wad doe jij?' zei Marcel, die zijn bloedende neus afveegde met zijn mouw en Harry fronsend aankeek.
'Ik ga de anderen zoeken,' zei Harry.
'Dan ga ik med je mee,' zei Marcel gedecideerd.
'Maar Hermelien -'
'Die gaad ook mee,' zei Marcel, 'ik draag haar wel - jij kund beder vechden dan ik...'
Hij stond op, pakte Hermeliens arm en keek naar Harry. Die aarzelde even, maar greep toen haar andere arm en hees haar slappe lichaam over Marcels schouders.
'Wacht!' zei Harry. Hij pakte Hermeliens toverstok en drukte die in Marcels hand. 'Neem jij deze maar.'
Marcel schopte de stukken van zijn eigen toverstok opzij

terwijl ze langzaam naar de deur liepen.
'M'n oma vermoordt me,' zei Marcel gesmoord; het bloed droop nog steeds uit zijn neus. 'Dad was de doversdok van m'n vader.'
Harry stak zijn hoofd om de deur en keek behoedzaam om zich heen. De Dooddoener met het babyhoofd botste huilend en verward tegen dingen aan, liet klokken vallen en stootte bureaus om, terwijl de vitrinekast, die Tijdverdrijvers bevatte vermoedde Harry nu, alsmaar stukviel en zichzelf weer repareerde.
'Hij ziet ons niet,' fluisterde hij. 'Kom op... blijf bij me...'
Ze slopen naar de deur die naar de nu verlaten zwarte hal leidde; Marcel wankelde een beetje onder het gewicht van Hermelien. De deur van de Tijdruimte viel dicht en de muren begonnen weer te draaien. Het duizelde Harry nog steeds, na de klap op zijn achterhoofd; hij zwaaide een beetje heen en weer en kneep zijn ogen half dicht, tot de muren tot stilstand kwamen. Met een hol gevoel in zijn maag besefte hij dat Hermeliens vurige kruisen verdwenen waren.
'Welke kant moeten we nu -' Maar voor ze konden besluiten welke richting ze zouden kiezen, vloog rechts een deur open en sprongen drie mensen de hal in.
'Ron!' kraste Harry. Hij holde naar de anderen. 'Ginny - is alles -?'
'Harry,' zei Ron zwakjes giechelend. Hij wankelde naar Harry,

greep de voorkant van zijn gewaad en staarde hem wazig aan. 'Dus daar ben je... ha ha ha... je ziet er raar uit, Harry... je zit onder het stof...' Rons gezicht was lijkbleek en er sijpelde iets donkers uit zijn mondhoek. Een tel later begaven zijn knieën het, maar hij bleef zich aan Harry's gewaad vastklampen, zodat die noodgedwongen een soort buiging moest maken.
'Ginny?' vroeg Harry geschrokken. 'Wat is er gebeurd?'
Maar Ginny schudde haar hoofd en gleed langs de muur omlaag tot ze op de grond zat. Ze hield hijgend haar enkel vast.
'Volgens mij is hij gebroken. Ik hoorde iets kraken,' fluisterde Loena, die zich over Ginny boog en blijkbaar als enige ongedeerd was. 'Vier Dooddoeners joegen ons een donkere kamer vol planeten in; het was er heel vreemd en soms zweefden we in het donker -'
'Harry, we hebben Uranus gezien!' zei Ron, nog steeds zwakjes giechelend. 'Snap je hem, Harry? Ur-anus - ha ha ha -' Er vormde zich een belletje bloed in zijn mondhoek, dat weer knapte.
'- in elk geval pakte een van hen Ginny bij haar voet. Ik gebruikte de Gruizelvloek en Pluto ontplofte in zijn gezicht, maar...'
Loena gebaarde naar Ginny, die nog steeds jachtig ademhaalde en haar ogen dichtkneep.
'En Ron?' vroeg Harry angstig. Ron bleef giechelen en hield

nog steeds de voorkant van Harry's gewaad vast.
'Ik weet niet wat ze tegen hem gebruikt hebben,' zei Loena triest, 'maar hij is behoorlijk van de kaart. Het kostte me de grootste moeite om hem mee te krijgen.'
'Harry,' zei Ron nog steeds giechelend. Hij trok Harry's oor naar zijn mond. 'Weet je wie dat meisje is, Harry? Dat is Lijpo... Lijpo Leeflang... ha ha ha...'
'We moeten hier weg!' zei Harry. 'Loena, kun jij Ginny helpen?' Ja,' zei Loena. Ze stak haar toverstok achter haar oor, legde een arm om Ginny's middel en trok haar overeind.
'Het is m'n enkel maar! Ik kan het heus zelf wel!' zei Ginny ongeduldig, maar haar been begaf het direct weer en ze moest zich vlug aan Loena vastgrijpen. Harry sloeg Rons arm om zijn schouder, net zoals hij maanden geleden met de arm van Dirk had gedaan. Hij keek om zich heen; ze hadden een kans van één op de twaalf om meteen de uitgang te vinden Hij sleepte Ron mee naar een deur; toen ze er bijna waren, ging aan de andere kant van de ronde hal een deur open en stormden drie Dooddoeners naar binnen, met Bellatrix van Detta voorop.
'Daar zijn zei' krijste ze.
Lamstralen flitsten door de kamer; Harry schopte de deur open, gooide Ron zonder plichtplegingen naar binnen en ging snel terug om Marcel te helpen met Hermelien; ze wisten net op tijd de andere kamer te bereiken en sloegen de

deur voor de neus van Bellatrix dicht.
'Colloportus' schreeuwde Harry en hij hoorde drie lichamen tegen de deur bonzen.
'Doet er niet toe,' zei een mannenstem. 'We kunnen ook op andere manieren binnenkomen - WE HEBBEN ZE! ZE ZIJN HIER!'
Harry keek om zich heen; ze waren weer in de Hersenkamer en er zaten inderdaad veel deuren in de muren. Hij hoorde dat er meer Dooddoeners kwamen aanrennen in de ronde hal.
'Loena - Marcel - help me!'
Ze sprintten door de kamer en verzegelden de ingangen; Harry botste keihard tegen een bureau en rolde eroverheen in zijn haast om de volgende deur te bereiken.
'Colloportus'
Er klonken haastige voetstappen; af en toe beukte er een zwaar lichaam tegen een deur, die kraakte en trilde. Loena en Marcel beheksten de ingangen aan de andere kant. Toen Harry bij zijn laatste deur was, hoorde hij Loena roepen: 'Collo - aaaaaaaaarg...'
Hij keerde zich nog net op tijd om om haar door de lucht te zien vliegen. Vijf Dooddoeners sprintten de kamer in door de deur die ze niet op tijd had kunnen verzegelen. Loena smakte op een bureau, viel op de grond en bleef net zo roerloos liggen als Hermelien.

'Grijp Potter!' krijste Bellatrix. Ze rende naar hem toe; hij ontweek haar en holde naar de andere kant van de kamer; hij was veilig zolang ze bang waren dat de profetie zou breken
'Hé!' zei Ron, die overeind was gekrabbeld en nu giechelend in Harry's richting waggelde. 'Hé, Harry, er zitten hersens in dat aquarium, ha ha ha. Echt te gek, hè Harry?'
'Opzij, Ron, ga liggen -'
Maar Ron richtte zijn toverstok al op de glazen bak. 'Ik zweer het je, Harry, het zijn hersens - kijk maar- Accio hersens.'
Iedereen leek te verstijven. Harry, Ginny, Marcel en de Dooddoeners keken om en zagen hoe een brein als een springende vis uit de groene vloeistof opdook: even leek het te zweven en toen schoot het tollend op Ron af. Er wapperden een soort linten van bewegende beelden aan, die zich afwikkelden als filmrolletjes.
'Ha ha ha, Harry, moet je zien!' zei Ron, die keek hoe het brein zijn bonte inhoud uitspuwde. 'Het voelt vast heel gek aan -'
'NEE, RON!'
Harry wist niet wat er zou gebeuren als Ron de fladderende gedachtententakels aanraakte, maar het zou vast niet prettig zijn. Hij holde naar Ron, maar die had het brein al in zijn uitgestrekte handen opgevangen.
Zodra de tentakels contact maakten met zijn huid, wikkelden ze zich als touwen om Rons armen.

'Moet je zien, Harry - nee - nee - dat is eng - nee, hou op - hou op -'
De dunne linten wonden zich nu om Rons borst; hij trok en rukte, maar het brein drukte zich alleen maar steviger tegen hem aan, als het lichaam van een octopus.
'Diffindo' schreeuwde Harry, in een poging de tentakels door te snijden, maar dat gebeurde niet. Ron viel om, nog steeds wild spartelend. 'Dadelijk stikt hij nog!' gilde Ginny, die machteloos op de grond zat met haar gebroken enkel. Op dat moment vuurde een Dooddoener een rode lichtstraal af, die haar recht in haar gezicht raakte. Ze zakte opzij en bleef bewusteloos liggen.
'BARALIDIS!' schreeuwde Marcel, die met Hermeliens toverstok naar de naderende Dooddoeners zwaaide. 'BARALIDIS! BARALIDIS!'
Maar er gebeurde niets.
Een van de Dooddoeners vuurde zelf een Lamstraal af op Marcel, die maar net miste. Harry en Marcel verzetten zich nu nog als enigen tegen vijf Dooddoeners -, twee vuurden pijlvormige, zilveren lichtflitsen af die misten, maar wel kraters in de muur sloegen. Harry zette het op een lopen toen Bellatrix van Detta op hem afkwam en rende met de profetie hoog boven zijn hoofd terug door de kamer. Hij wist niet wat hij moest doen, behalve de Dooddoeners weglokken bij de anderen.

Dat scheen te werken; ze sprintten achter hem aan en stootten stoelen en tafels om, maar durfden hem niet te beheksen uit angst dat ze de profetie zouden beschadigen. Hij rende naar de enige open deur, waardoor de Dooddoeners waren binnengekomen, en bad dat Marcel bij Ron zou blijven en een manier zou vinden om hem te bevrijden. Hij holde de nieuwe kamer in, maar voelde na een paar stappen de vloer onder zich verdwijnen Hij rolde langs steile stenen banken omlaag en viel van de ene rij op de andere, tot hij neersmakte in de kuil met het podium en de stenen boog. Hij kwam met zo'n klap op zijn rug terecht dat alle lucht uit zijn longen werd geperst en hij hoorde mensen lachen: toen hij opkeek, zag hij dat de vijf Dooddoeners uit de Hersenkamer gezelschap hadden gekregen van nog eens vijf andere, die door verschillende deuren binnenkwamen; ze liepen allemaal de trappen af. Harry krabbelde overeind, al trilden zijn benen zo erg dat hij nauwelijks kon staan. Als door een wonder had hij de profetie nog steeds onbeschadigd in zijn linkerhand en zijn toverstok in zijn rechter. Hij deinsde achteruit en keek om zich heen in een poging alle Dooddoeners in de gaten te houden, tot zijn benen tegen iets hards stootten: het podium met de boog. Hij stapte achterwaarts het podium op. De Dooddoeners bleven staan. Sommigen hijgden net zo erg als Harry en eentje bloedde hevig; Dolochov, die bevrijd was van de Vloek van de Totale Verstijving, richtte zijn toverstok vals

grijnzend op Harry's gezicht.
'Je kunt niet verder vluchten, Potter,' zei Lucius Malfidus met zijn lijzige stem. Hij deed zijn masker af. 'Wees verstandig en geef me de profetie.'
'Laat - laat de anderen gaan, dan krijg je hem!' zei Harry ten einde raad.
Een paar Dooddoeners lachten.
'Je verkeert niet in een positie om eisen te stellen, Potter,' zei Malfidus. Zijn bleke gezicht was rood van voldoening. 'Wij zijn namelijk met z'n tienen en jij bent alleen... of heeft Perkamentus je nooit leren tellen?'
'Hij is nied alleen!' riep een stem boven hen. 'Hij heebt mij nog!'
Harry werd koud van binnen: Marcel klauterde over de banken omlaag met Hermeliens toverstok in zijn trillende hand.
'Marcel - nee - ga terug naar Ron -'
'BARALIDIS!' riep Marcel opnieuw en hij wees op de Dooddoeners met zijn toverstok. 'BARALIDIS! BARALI -'
Een van de grootste Dooddoeners greep Marcel van achteren vast en drukte zijn armen tegen zijn zijden. Marcel schopte en spartelde; de Dooddoeners lachten.
'Lubbermans, nietwaar?' sneerde Malfidus. 'Nou, je grootmoeder is het gewend dat ze af en toe wat familieleden kwijtraakt... je dood zal geen grote schok voor haar zijn.'

'Lubbermans?' zei Bellatrix met een kwaadaardige grijns op haar uitgemergelde gezicht, 'Ik heb het genoegen gehad om je ouders te ontmoeten, jongen.'
'DAD WEED IK!' brulde Marcel, die zo heftig tegenstribbelde dat de Dooddoener die hem vasthield riep: 'Verlam hem, iemand!'
'Nee, nee, nee,' zei Bellatrix opgetogen. Ze keek vol opwinding naar Harry en toen weer naar Marcel. 'Nee, laten we kijken of Lubbermans het langer volhoudt dan zijn ouders... tenzij Potter ons de profetie geeft.'
'NIED GEVEN!' brulde Marcel buiten zichzelf, schoppend en spartelend. Bellatrix liep op hem af. 'NIED GEVEN, HARRY!' Bellatrix hief haar toverstok op. 'Crucio.'
Marcel krijste het uit en trok zijn benen op tot aan zijn borst, zodat hij loskwam van de grond. De Dooddoener liet hem los en Marcel viel gillend en stuiptrekkend op de grond.
'Dat was nog maar een voorproefje!' zei Bellatrix, die haar toverstok liet zakken. Marcel hield op met gillen en bleef snikkend aan haar voeten liggen. Bellatrix keek naar Harry. 'En nu geef je ons die profetie, Potter, tenzij je wilt dat je vriendje een uiterst pijnlijke dood sterft!'
Harry hoefde niet na te denken; hij had geen keus. Hij strekte zijn hand uit, met de warme profetie erin. Malfidus sprong naar Harry om de glazen bol te pakken.
Op dat moment vlogen er boven twee deuren open en

stormden nog eens vijf mensen naar binnen: Sirius, Lupos, Dolleman, Tops en Romeo Wolkenveldt.
Malfidus draaide zich om en richtte zijn toverstok, maar Tops had al een Lamstraal op hem afgevuurd. Harry keek niet of die doel trof, maar dook meteen van het podium. De Dooddoeners waren totaal in verwarring gebracht door de binnenkomst van de leden van de Orde, die de ene spreuk na de andere afvuurden terwijl ze over de stenen banken omlaag sprongen. Tussen de hollende gedaantes en lichtflitsen zag Harry dat Marcel langzaam wegkroop. Hij ontweek opnieuw een rode lichtstraal en wierp zich plat op de grond naast Marcel.
'Alles oké?' zei hij, terwijl er weer een spreuk een paar centimeter over hun hoofd scheerde.
'Da,' zei Marcel, die probeerde op te staan.
'En Ron?'
'Volgens mij gaad hed wel - hij verzedde zich nog degen de hersens doen ik hem achderlied -'
De stenen vloer explodeerde toen er een spreuk insloeg en op de plaats waar zich net nog Marcels hand had bevonden, gaapte nu een krater. Ze kropen haastig weg, maar plotseling schoot er een dikke arm op hen af, die Harry aan zijn nek optilde, zodat zijn tenen bijna van de grond kwamen.
'Geef hier!' gromde een stem in zijn oor. 'Geef de profetie!'
De man kneep zo hard in Harry's keel dat hij geen adem kon

halen.
Met tranende ogen zag hij Sirius drie meter verderop duelleren met een Dooddoener; Romeo nam het tegen twee tegenstanders tegelijk op en Tops, die halverwege de stenen banken stond, vuurde spreuken af op Bellatrix - niemand scheen te beseffen dat Harry langzaam gewurgd werd. Hij richtte zijn toverstok achterwaarts op de man, maar had geen adem voor een spreuk. Met zijn vrije hand tastte de Dooddoener naar de profetie die Harry nog steeds vasthield
'AAAH!'
Marcel dook op uit het niets; omdat hij geen spreuk kon articuleren, stak hij met de toverstok van Hermelien door het ooggat in het masker van de Dooddoener. De man schreeuwde het uit van pijn en liet Harry meteen los; Harry draaide zich vliegensvlug om en hijgde schor: 'PARALITIS!'
De Dooddoener viel achterover en zijn masker gleed af; het was Vleeschhouwer, de man die Scheurbek had willen doden. Een van zijn ogen was rood en gezwollen.
'Bedankt!' zei Harry tegen Marcel. Hij trok hem weg toen Sirius en zijn Dooddoener langswankelden, zo fel duellerend dat hun toverstokken een waas waren. Plotseling ging Harry op iets hards en ronds staan en gleed hij uit. Even dacht hij dat hij de profetie had laten vallen, maar toen zag hij Dollemans magische oog wegrollen.
De eigenaar van het oog lag op zijn zij met een bloedende

hoofdwond, en zijn aanvaller stormde op Harry en Marcel af. Het was Dolochov en zijn lange, bleke gezicht was verwrongen van boosaardige vreugde.
"Tarantallegra!' schreeuwde hij en hij wees met zijn toverstok op Marcel, wiens benen onmiddellijk aan een dolle tapdans begonnen, zodat hij zijn evenwicht verloor en weer op de grond viel. 'En nu, Potter -'
Hij maakte dezelfde zwiepende beweging met zijn toverstok die hij ook tegen Hermelien had gebruikt, net op het moment dat Harry 'Protego' schreeuwde.
Er sneed iets over Harry's gezicht; het voelde aan als een bot mes. Door de kracht van de spreuk wankelde hij en struikelde hij over Marcels schokkende benen, maar de schildspreuk had het ergste afgeweerd.
Dolochov hief zijn toverstok weer op. 'Accio pro-' Sirius sprong naar Dolochov toe en ramde hem met zijn schouder opzij. De profetie was bijna uit Harry's hand geglipt, maar hij wist hem opnieuw met zijn vingertoppen vast te houden. Sirius en Dolochov duelleerden nu met elkaar. Hun toverstokken flitsten als zwaarden en er schoten vonken uit de punten. Dolochov wilde dezelfde zwiepende beweging met zijn toverstok maken die hij ook tegen Harry en Hermelien had gebruikt. Harry sprong overeind en schreeuwde: 'Petrificus Totalus!' Opnieuw werd Dolochov zo stijf als een plank en viel hij met een klap op zijn rug.

'Goed zo!' riep Sirius. Hij duwde Harry's hoofd omlaag toen twee Lamstralen langsflitsten. 'En maak nu dat je -' Ze doken opnieuw weg; een groene lichtstraal miste Sirius maar net. Harry zag Tops, die aan de andere kant van de ruimte halverwege de stenen banken stond, plotseling naar beneden vallen. Haar slappe lichaam rolde van de ene rij naar de andere en Bellatrix stortte zich triomfantelijk weer in het strijdgewoel.
'Harry, neem de profetie mee en maak dat je wegkomt, samen met Marcel!' schreeuwde Sirius, die naar Bellatrix holde. Harry zag niet wat er vervolgens gebeurde: plotseling wankelde Romeo door zijn blikveld, duellerend met de pokdalige en niet langer gemaskerde Ravenwoud; een tweede groene lichtstraal vloog over Harry's hoofd terwijl hij naar Marcel rende.
'Kun je staan?' brulde hij in Marcels oor. Marcels benen trokken en schopten onbedwingbaar. 'Sla je arm om mijn nek -'
Dat deed Marcel - Harry hees hem overeind - Marcels benen vlogen nog steeds alle kanten uit en hij kon niet blijven staan - plotseling sprong er een man op hen af en vielen ze achterover. Marcels benen maaiden wild door de lucht, als de poten van een kever die op zijn rug ligt te spartelen, en Harry hield zijn linkerarm omhoog zodat de glazen bol niet aan diggelen zou vallen.

'De profetie, Potter, geef me de profetie!' snauwde Lucius Malfidus in zijn oor. Harry voelde de punt van zijn toverstok in zijn ribben prikken.
'Nee-laat-me-los... Marcel, vangen!'
Harry gooide de profetie naar Marcel, die de bol ving op zijn borst.
Nu richtte Malfidus zijn toverstok op Marcel, maar Harry wees met zijn eigen toverstok over zijn schouder en schreeuwde: 'Impedimenta.'
Malfidus werd van zijn rug geslingerd. Harry krabbelde overeind, keek om en zag Malfidus met een klap tegen het podium komen waarop Sirius met Bellatrix duelleerde. Malfidus richtte zijn toverstok weer op Harry en Marcel, maar voor hij een spreuk kon gebruiken sprong Lupos tussen hen in.
'Harry, haal de anderen en GA!'
Harry greep Marcel bij de schouder van zijn gewaad en tilde hem op de onderste rij banken; Marcel kon nog steeds niet op zijn trekkende en schokkende benen staan. Harry tilde hem opnieuw op, met al zijn kracht, en ze klommen nog een rij. Een spreuk raakte de bank bij Harry's voet; de stenen brokkelden af en Harry viel weer een rij omlaag. Marcel plofte op de grond, met wild bewegende benen, en stopte de profetie in zijn zak.
'Kom op!' zei Harry vertwijfeld. Hij trok aan Marcels gewaad.

'Probeer je af te zetten met je benen -'
Hij gaf opnieuw een enorme ruk en de linkernaad van Marcels gewaad scheurde open. De bol van gesponnen glas viel uit zijn zak en voor ze hem konden vangen, schopte Marcels maaiende voet hem weg; de bol zeilde drie meter naar rechts en viel één rij lager kapot. Terwijl ze vol ontzetting naar de glassplinters staarden, rees er een parelwitte gedaante met enorm grote ogen op uit de scherven. Harry en Marcel waren daar als enigen getuige van. Harry zag de mond van de gedaante bewegen, maar door al het gegil en geschreeuw kon hij niet één woord verstaan. De gedaante hield op met spreken en viel uiteen.
'Hed spijd me, Harry!' riep Marcel gekweld, terwijl zijn benen bleven dansen. 'Hed spijd me vreselijk! Ik wilde nied -
' 'Geeft niet!' riep Harry. 'Probeer of je kunt staan en laten we -'
'Perkamendus!' zei Marcel, die over Harry's schouder keek. Zijn bezwete gezicht was plotseling dolblij. 'Wat?'
'PERKAMENDUS!'
Harry keek om. Recht boven hen, in de deuropening van de Hersenkamer, stond Albus Perkamentus. Hij had zijn toverstok in zijn hand en zijn gezicht was bleek en woedend. Harry had het gevoel alsof er een elektrische lading door elk vezeltje van zijn lichaam trok - ze waren gered.
Perkamentus holde de treden af, langs Marcel en Harry, die er nu niet meer aan dachten om te vluchten. Pas toen

Perkamentus onder aan de treden was zagen de dichtstbijzijnde Dooddoeners hem en schreeuwden ze tegen de anderen. Een van de Dooddoeners zette het op een lopen en klauterde lenig als een aap tegen de stenen banken op; de spreuk van Perkamentus trok hem moeiteloos terug, alsof hij aan een onzichtbare vishaak vastzat Slechts twee mensen duelleerden nog en beseften blijkbaar niet dat Perkamentus er was. Harry zag hoe Sirius een rode lichtstraal van Bellatrix ontweek en haar uitlachte.
'Kom op, je kunt wel beter!' riep hij. Zijn stem galmde door de holle ruimte.
De tweede lichtstraal raakte hem in zijn borst.
De lach was nog niet helemaal van zijn gezicht verdwenen, maar hij sperde geschokt zijn ogen open.
Harry liet Marcel los, al besefte hij dat zelf niet. Hij sprong de treden af en trok zijn toverstok, terwijl Perkamentus zich ook naar het podium wendde.
Het was alsof Sirius er een eeuwigheid over deed om te vallen; in een sierlijke boog tuimelde hij achterover door het rafelige zwarte gordijn dat voor de stenen poort hing.
Harry zag de angst en verbazing op het ingevallen, ooit zo knappe gelaat van zijn peetvader toen hij door de oude boog viel en achter het gordijn verdween, dat even wapperde alsof de wind was opgestoken, maar toen weer op zijn plaats viel.
Harry hoorde de triomfantelijke schreeuw van Bellatrix, maar

wist dat die niets te betekenen had - Sirius was gewoon door de poort gevallen en zou dadelijk aan de andere kant weer te voorschijn komen...
Maar hij kwam niet te voorschijn.
'SIRIUS!' schreeuwde Harry. 'SIRIUS!'
Hij was nu beneden; de adem gierde in zijn keel. Sirius moest vlak achter het gordijn liggen, maar hij, Harry, zou hem terugtrekken... Maar toen hij naar het podium wilde sprinten, greep Lupos hem om zijn middel en hield hem tegen.
'Je kunt niets meer doen, Harry -'
'Pak hem, red hem, hij is nog maar net gevallen!'
'- het is te laat, Harry.'
'We kunnen hem nog redden -' Harry stribbelde uit alle macht tegen, maar Lupos liet niet los.
'Je kunt niets meer doen, Harry... niets... hij is weg.'

Hoofdstuk 36

DE ENIGE DIE HIJ OOIT VREESDE

'Hij is niet weg!' schreeuwde Harry. Hij kon het niet geloven; hij wilde het niet geloven. Hij bleef zich uit alle macht verzetten. Lupos begreep het niet; er hielden zich wel vaker mensen schuil achter dat gordijn; de eerste keer had Harry ze ook horen fluisteren. Zo was het ook met Sirius, hij verschool zich gewoon even 'SIRIUS!'brulde hij.'SIRIUS!'
'Hij komt niet meer, Harry,' zei Lupos. Zijn stem stokte terwijl hij Harry in bedwang probeerde te houden. 'Hij komt niet meer, want hij is d -'
'HIJ - IS - NIET - DOOD!' schreeuwde Harry. 'SIRIUS!'
Overal om hem heen flitsten spreuken, werd er bewogen en gerend. Voor Harry was het allemaal zinloos lawaai. De afketsende vervloekingen die hem rakelings misten waren totaal onbelangrijk. Er was maar één ding belangrijk: Lupos moest gewoon zeggen dat Sirius - die een paar meter verderop achter het gordijn stond - elk moment te voorschijn kon komen, zijn donkere haar achterover zou strijken en weer klaar zou zijn om zich in de strijd te mengen.
Lupos sleurde Harry weg bij het podium. Harry staarde nog

steeds naar de boog en begon boos te worden omdat Sirius hem zo lang liet wachten. Maar terwijl hij probeerde Lupos van zich af te schudden, besefte een deel van zijn geest dat Sirius hem nog nooit had teleurgesteld... dat hij altijd alles geriskeerd had om bij Harry te kunnen zijn en hem te helpen... als Sirius niet achter die boog vandaan kwam terwijl Harry hem zo wanhopig riep, was de enige verklaring dat hij niet terug kón komen... dat hij werkelijk-

Perkamentus had de overgebleven Dooddoeners in het midden van de ruimte bijeengedreven en naar het leek vastgebonden met onzichtbare touwen; Dolleman was naar Tops gekropen en probeerde haar bij te brengen, en alleen achter het podium klonken nog kreten en flakkerden lichtstralen - Romeo had de plaats van Sirius ingenomen en het duel met Bellatrix voortgezet.

'Harry?'

Marcel liet zich over de stenen banken omlaag glijden. Harry verzette zich niet meer, maar desondanks bleef Lupos zijn arm vasthouden.

'Harry... hed spijd me...' zei Marcel. Zijn benen dansten nog steeds.

'Was die man - was Sirius Zwards - een vriend van je?'

Harry knikte.

'Alsjeblieft,' zei Lupos zacht. Hij richtte zijn toverstok op Marcels benen en zei: 'Finite.' De betovering werd verbroken

en Marcels benen stonden stil. Lupos was doodsbleek. 'Laten we - laten we de anderen zoeken. Waar zijn ze, Marcel?'
Lupos wendde zich af van de stenen boog. Het was alsof ieder woord hem pijn deed.
'Hiernaasd,' zei Marcel. 'Ron werd aangevallen door een brein, maar ik geloof dad hed wel meevald - en Hermelien is bewusdeloos, maar ik voelde haar hardslag -'
Achter het podium klonk een knal, gevolgd door een kreet, en Harry zag Romeo schreeuwend van pijn op de grond vallen. Bellatrix van Detta zette het op een lopen toen Perkamentus zich vliegensvlug omdraaide. Hij vuurde een spreuk af, maar die pareerde ze; ze was al halverwege de stenen treden 'Harry - nee!' riep Lupos, maar hij had Harry niet meer zo stevig vast en hij rukte zijn arm los.
'ZE HEEFT SIRIUS VERMOORD!' schreeuwde Harry. 'ZE HEEFT HEM VERMOORD EN NU GAAT ZIJ ERAAN!'
Hij klauterde zo snel mogelijk tegen de stenen banken op. Achter zich hoorde hij mensen roepen, maar daar trok hij zich niets van aan. De zoom van Bellatrix' gewaad verdween wapperend door een deuropening en ze waren weer in de kamer met de zwemmende hersens... Ze vuurde een vloek af over haar schouder. De glazen bak kwam van de grond en viel om. Harry werd haast weggespoeld door de stinkende vloeistof; de hersens glibberden en gleden over hem heen en begonnen hun lange, gekleurde tentakels te ontrollen, maar

hij schreeuwde: 'Wingardium Leviosa' en ze werden de lucht in geworpen.
Slippend en struikelend holde hij naar de deur; hij sprong over Loena, die kreunend op de grond lag, rende langs Ginny, die 'Harry - wat -?' zei, langs Ron die zwakjes giechelde en langs Hermelien, die nog steeds bewusteloos was. Hij rukte de deur naar de zwarte hal open; Bellatrix verdween net door een deur aan de overkant en hij ving een glimp op van de gang die naar de liften leidde.
Hij sprintte achter haar aan, maar ze had de deur al dichtgeslagen en de muren begonnen te draaien. Opnieuw flitsten de blauwe lichtstrepen van de rondtollende kaarsen langs.
'Waar is de uitgang?' riep hij vertwijfeld toen de muur tot stilstand kwam. 'Hoe kom ik hier uit?'
Het was alsof de hal gewacht had tot hij dat zou vragen. De deur achter hem vloog open en hij zag de gang naar de liften, leeg en verlaten in het licht van de fakkels. Hij begon te hollen...
Verderop hoorde hij een lift rammelen; hij sprintte door de gang, vloog de hoek om en ramde met zijn vuist op een knop voor een tweede lift. Die kwam kletterend en ratelend naar beneden, de hekken gleden open, Harry sprong erin en beukte op de knop met het opschrift 'Atrium'. De hekken sloegen dicht en de lift begon te stijgen... Hij wrong zich naar

buiten voordat de hekken helemaal open waren en keek om zich heen. Bellatrix was bijna bij de telefoonlift aan de andere kant van het Atrium, maar toen Harry aan kwam hollen, keek ze om en vuurde ze opnieuw een spreuk af. Harry dook achter de Fontein van de Magische Broederschap: de spreuk zoefde langs en raakte de gesmede gouden poort aan het eind van het Atrium, die galmde als een klok. Harry hoorde geen voetstappen meer. Bellatrix was blijven staan.
Hij hurkte achter de gouden beelden en luisterde.
'Wie niet weg is, is gezien, kleine Harry!' riep ze met haar kinderstemmetje, dat weerkaatste tegen de gepolijste houten vloer. 'Waarom verstop je je? Ik dacht dat je mijn lieve neef wilde wreken?'
'Dat is ook zo!' schreeuwde Harry en het was alsof een spookachtig koor van Harry's overal in de hal Is ook zo! Is ook zo! Is ook zo! riep. 'Aaaaaah... hield je soms van hem, m'n kleine Pottertje?'
Er welde een ongekende haat in Harry op; hij sprong achter de fontein vandaan en schreeuwde: 'Crucio.'
Bellatrix gilde en werd tegen de grond geslagen door de spreuk, maar ze kronkelde en krijste niet van de pijn zoals Marcel - ze was alweer overeind gesprongen, ook al hijgde ze nu en was het lachen haar vergaan. Harry dook weer achter de gouden fontein. Haar spreuk raakte het hoofd van de knappe tovenaar, dat weggeslagen werd, zes meter verderop

neerkwam en lange krassen in de vloer maakte.
'Je hebt zeker nog nooit een Onvergeeflijke Vloek gebruikt?' schreeuwde ze. Ze praatte nu niet meer met een kinderstemmetje. 'Je moet het echt menen, Potter! Je moet iemand pijn willen doen- er van willen genieten - rechtschapen woede werkt niet - zal ik je laten zien hoe het moet? Zal ik je eens een lesje leren?'
Harry schuifelde net heel behoedzaam om de fontein heen toen ze 'Crucio' schreeuwde. Hij dook opnieuw snel weg; de arm waarmee de centaur zijn boog vasthield brak af, tolde door de lucht en kwam met een klap op de grond, niet ver van het gouden hoofd van de tovenaar.
'Je kunt niet van me winnen, Potter!' riep ze.
Hij hoorde haar naar rechts bewegen, in de hoop dat hij aan die kant ongedekt zou zijn. Hij schuifelde om de beeldengroep heen en hurkte achter de benen van de centaur, zijn hoofd op gelijke hoogte met dat van de huis-elf.
'Ik was en ben nog steeds de trouwste dienaar van de Heer van het Duister. Ik heb de Zwarte Kunsten van hem geleerd en ik ken zulke krachtige spreuken dat een zielig ventje als jij geen schijn van kans maakt tegen -'
'Paralitis' brulde Harry. Hij was naar de plaats geslopen waar de kobold kruiperig glimlachend naar de onthoofde tovenaar staarde, en had op haar rug gericht terwijl ze om de fontein heen gluurde. Ze reageerde zo snel dat hij nauwelijks tijd had

om weg te duiken.
'Protego!'
De rode lichtstraal van zijn eigen Verlamspreuk werd naar hem teruggekaatst. Harry trok zich vliegensvlug terug achter de fontein en deze keer zeilde er een oor van de kobold door de hal.
'Ik geef je nog één kans, Potter!' riep Bellatrix. 'Geef me de profetie rol hem naar me toe - en misschien spaar ik dan je leven!'
'Nou, dan zul je me moeten doden, want de profetie bestaat niet meer!' brulde Harry. Terwijl hij dat riep, sneed er een vreselijke pijn door zijn voorhoofd; zijn litteken stond in brand en hij voelde een razernij die niets te maken had met zijn eigen woede. 'En dat weet hij!' zei Harry, die net zo krankzinnig lachte als Bellatrix. 'Je goeie ouwe vriend Voldemort weet dat hij er niet meer is! Ik denk niet dat hij daar erg blij mee zal zijn!'
'Wat? Hoe bedoel je?' riep ze en voor het eerst hoorde hij angst in haar stem.
'De profetie is kapot gevallen toen ik Marcel de trap op probeerde te hijsen. Wat zal Voldemort daarvan zeggen?'
Zijn litteken schrijnde en brandde... zijn ogen traanden van pijn...
'LEUGENAAR!' krijste ze, maar hij hoorde de doodsangst achter de woede. 'JIJ HEBT HEM, POTTER, EN NU

GEEF JE HEM AAN MIJ! Accio profetie. ACCIO PROFETIE!'
Harry lachte weer, omdat hij wist dat dat haar woedend zou maken.
De pijn in zijn hoofd was zo erg dat hij bang was dat zijn schedel zou opensplijten. Hij stak zijn lege hand achter de eenorige kobold vandaan, maar trok hem meteen weer terug toen ze opnieuw een groene lichtstraal afvuurde.
'Helemaal niks!' riep hij. 'Niks om te sommeren! De profetie ligt aan scherven en niemand heeft hem gehoord! Zeg dat maar tegen je baas!'
'Nee!' gilde ze. 'Het is niet waar, je liegt! IK HEB MIJN BEST GEDAAN, MEESTER, IK HEB MIJN BEST GEDAAN - STRAF ME NIET -'
'Doe geen moeite!' schreeuwde Harry. Hij kneep zijn ogen dicht, want de pijn in zijn litteken werd bijna ondraaglijk. 'Hij kan je toch niet horen!'
'O nee, Potter?' zei een hoge, kille stem.
Harry deed zijn ogen open.
Lang en mager, wit en uitgemergeld, een afgrijselijk, slangachtig gezicht onder een zwarte kap, wijd opengesperde, bloedrode ogen met spleetvormige pupillen... Voldemort stond in het midden van het Atrium en richtte zijn toverstok op Harry, die volkomen verstijfd was en geen vin kon verroeren.

'Dus je hebt mijn profetie stukgegooid?' zei Voldemort zacht. Hij staarde Harry aan met zijn meedogenloze rode ogen. 'Nee, Bella, hij liegt niet... ik lees het in zijn waardeloze geest... maanden van voorbereiding, maanden van inspanning... en mijn Dooddoeners hebben zich weer de voet laten dwarszetten door Harry Potter...'
'Meester, het spijt me, ik wist het niet, ik vocht met de Faunaat Zwarts!' snikte Bellatrix, die zich aan Voldemorts voeten wierp. 'Meester, u moet weten -'
'Stil, Bella,' zei Voldemort dreigend. 'Met jou reken ik straks wel af. Denk je soms dat ik me in het Ministerie van Toverkunst heb gewaagd om jouw snotterende excuses aan te horen?'
'Maar Meester - hij is er - hij is beneden -'
Voldemort besteedde geen aandacht aan haar. 'Ik heb je niets te zeggen, Potter!' fluisterde hij. 'Je hebt me te vaak en te lang gedwarsboomd. AVADA KEDAVRA!'
Harry deed niet eens een poging om zich te verzetten; zijn hoofd was leeg en zijn toverstok wees nutteloos omlaag.
Maar plotseling kwam het onthoofde gouden beeld van de tovenaar in de fontein tot leven, sprong van zijn sokkel en landde met een klap tussen Harry en Voldemort. De spreuk ketste van de borst van het beeld, dat zijn armen uitstak om Harry te beschermen.
'Wat -?' riep Voldemort. Hij keek om zich heen en fluisterde:

'Perkamentus.' Harry keek met bonzend hart achterom. Perkamentus stond voor de gouden poort.
Voldemort hief zijn toverstok op en er flitste een groene lichtstraal naar Perkamentus, die zich omdraaide en met rondwervelende mantel verdween. Het volgende moment stond hij achter Voldemort en zwaaide hij met zijn toverstok naar de resten van de fontein. Ook de andere beelden kwamen tot leven. Het beeld van de heks rende naar Bellatrix, die gillend spreuken afvuurde, maar die ketsten van de borst van het beeld zonder schade aan te richten. Het beeld dook op Bellatrix en drukte haar tegen de grond. Ondertussen holden de kobold en de huiself naar de haarden in de muur en galoppeerde de eenarmige centaur naar Voldemort, die verdween en naast het bassin weer opdook. Het onthoofde beeld duwde Harry achteruit, bij het gevecht vandaan, terwijl Perkamentus op Voldemort toe liep en de gouden centaur om hen heen draafde.
'Het was dom van je om hier te komen, Marten,' zei Perkamentus kalm. 'De Schouwers zijn onderweg -'
'Tegen die tijd ben ik allang verdwenen en ben jij dood!' snauwde Voldemort. Hij schoot opnieuw een dodelijke vloek naar Perkamentus, maar miste; de vloek raakte de balie van de bewakingstovenaar, die in vlammen opging.
Perkamentus gaf een zwiepje met zijn eigen toverstok: de kracht van zijn spreuk was zo enorm dat Harry's haar overeind

ging staan, ook al werd hij beschermd door het gouden beeld. Voldemort was gedwongen een glanzend zilveren schild op te roepen om zich te beschermen. Harry wist niet wat voor spreuk het was en hij veroorzaakte geen zichtbare schade, maar het schild bracht wel een diepe, galmende klank voort een merkwaardig angstaanjagend geluid.

'Wil je me niet doden, Perkamentus?' riep Voldemort. Zijn vuurrode, half toegeknepen ogen staarden Perkamentus aan over de rand van het schild, is zulk bruut geweld te min voor je?'

'We weten allebei dat er ook andere manieren zijn om een mens te vernietigen, Marten,' zei Perkamentus kalm. Hij bleef op Voldemort af lopen, alsof hij helemaal niet bang was en gewoon een rustig wandelingetje door de hal maakte. 'Bovendien moet ik toegeven dat het onbevredigend zou zijn om je alleen maar te doden -'

'Niets is erger dan de dood!' snauwde Voldemort.

'Je vergist je,' zei Perkamentus, alsof ze een luchtig gesprek voerden onder het genot van een drankje. Hij bleef doorlopen. Harry wilde een waarschuwing roepen toen hij hem zo weerloos en onbeschermd op Voldemort af zag stappen, maar zijn hoofdloze bewaker drong hem steeds verder achteruit naar de muur en verhinderde Harry's pogingen om te ontsnappen. 'Het feit dat je nooit hebt begrepen dat er veel ergere dingen zijn dan de dood, was

altijd al een van je grootste zwaktes -'
Opnieuw schoot er een groene lichtstraal om het zilveren schild heen. Deze keer ving de eenarmige centaur de klap op; hij sprong voor Perkamentus en vloog aan honderd stukken, maar nog voor de brokken de grond raakten, hief Perkamentus zijn toverstok op en zwaaide ermee alsof hij een zweep hanteerde. Een lange, dunne vlam spoot uit de punt van zijn stok en wikkelde zich om Voldemort en zijn schild. Even leek het dat Perkamentus gewonnen had, maar toen veranderde het vurige koord in een slang, die Voldemort losliet en zich sissend tegen Perkamentus keerde.
Voldemort verdween; de slang richtte zich op en wilde toeslaan. Een vurige flits laaide op boven het hoofd van Perkamentus en op hetzelfde moment verscheen Voldemort op de sokkel in het bassin waar de beeldengroep had gestaan.
'Kijk uit!' schreeuwde Harry. Maar terwijl hij dat riep, vuurde Voldemort opnieuw een groene lichtflits af en sloeg de slang toe. Felix de feniks dook naar Perkamentus, sperde zijn snavel open en slikte de groene lichtstraal in zijn geheel in: hij verdween in een baaierd van vuur en viel als een klein, gerimpeld kuiken zonder veren op de grond. Op hetzelfde moment maakte Perkamentus één vloeiende beweging met zijn toverstok - de slang, die op het punt stond om zijn lange tanden in zijn vlees te boren, vloog door de lucht en verdween in een donkere rookpluim, en het water in het

bassin rees omhoog en bedekte Voldemort als een cocon van gesmolten glas.
Even was Voldemort een donkere, golvende, gezichtloze gedaante, die vaag door het water schemerde en de verstikkende massa van zich af probeerde te gooien .Toen was hij verdwenen; het water plonsde weer in het bassin, klotste over de rand en spatte op de glanzende vloer.
'MEESTER!' gilde Bellatrix.
Harry was ervan overtuigd dat het voorbij was, dat Voldemort was gevlucht; hij wilde achter het beschermende beeld vandaan komen, maar Perkamentus schreeuwde: 'Blijf waar je bent, Harry!'
Voor het eerst klonk er angst door in zijn stem. Harry snapte niet waarom: de hal was leeg, afgezien van hen tweeën, Bellatrix die snikte onder het beeld van de heks en Felix het fenikskuiken dat zachtjes krassend op de grond zat. Toen barstte Harry's litteken open en wist hij dat hij dood was: de pijn was onvoorstelbaar, ondraaglijk. Hij zag de hal niet meer, hij zat gevangen in de windingen van een wezen met rode ogen dat zich zo strak om hem heen wikkelde dat Harry niet wist waar zijn eigen lichaam ophield en dat van het wezen begon: ze waren met elkaar versmolten, met elkaar verweven door draden van pijn en er was geen ontsnapping mogelijk. Het wezen sprak door de mond van Harry, die in zijn folterende pijn zijn kaken voelde bewegen...

'Dood me, Perkamentus...'
Terwijl ieder vezeltje van zijn lichaam schreeuwde om verlossing voelde Harry, stervend en verblind, hoe het wezen hem gebruikte... 'Als de dood niet belangrijk is, Perkamentus, dood de jongen dan...' Laat de pijn ophouden, dacht Harry... laat Perkamentus ons doden... hier een eind aan maken... de dood is niets vergeleken met dit... Dan zie ik Sirius weer...
En toen Harry's hart overliep van emotie, verslapte de wurggreep van het wezen. De pijn verdween en Harry lag voorover op de grond. Hij was zijn bril kwijt en hij rilde alsof hij op ijs lag in plaats van hout...
Er galmden stemmen door de hal, meer stemmen dan er hadden moeten zijn... Harry deed zijn ogen open en zag zijn bril. Hij lag bij de voet van het hoofdloze beeld dat hem bewaakt had, maar dat nu plat op zijn rug lag, gebarsten en roerloos. Hij zette zijn bril op, hief zijn hoofd een beetje op en zag de kromme neus van Perkamentus op een paar centimeter afstand van zijn eigen neus.
'Is alles goed met je, Harry?'
'Ja,' zei Harry, al trilde hij zo heftig dat hij zijn hoofd nauwelijks omhoog kon houden. 'Ja, ik - waar is Voldemort, waar - wie zijn al die - wat -'
Het wemelde van de mensen in het Atrium; de smaragdgroene vlammen die plotseling brandden in alle haarden aan één kant van de hal werden weerspiegeld door

de glanzende vloer en uit de haarden stroomden heksen en tovenaars. Terwijl Perkamentus hem overeind hees, zag Harry dat de gouden beelden van de huis-elfen de kobold gevolgd werden door een verbouwereerde Cornelis Droebel.
'Hij was hier!' riep een man met een paardenstaart en een vuurrood gewaad. Hij wees op een berg gouden scherven, op de plaats waar Bellatrix net nog gevangen was gehouden door het beeld. 'Ik heb hem zelf gezien, meneer Droebel! Het was Jeweetwel, ik zweer het! Hij greep een vrouw en Verdwijnselde toen!'
'Weet ik, Willemse, weet ik. Ik zag hem ook!' brabbelde Droebel. Hij droeg onder zijn gestreepte mantel een pyjama en hijgde alsof hij kilometers gerend had. 'Merlijns baard - hier - hier! - in het Ministerie van Toverkunst - mijn hemel - het lijkt onmogelijk - ik bedoel - hoe is het mogelijk -?'
'Als je naar het Departement van Mystificatie gaat, Cornelis,' zei Perkamentus - hij was er blijkbaar van overtuigd dat Harry in orde was en liep nu naar de anderen, zodat de nieuwkomers voor het eerst beseften dat hij er was (een paar hieven hun toverstok op, maar de meesten keken alleen maar verbaasd; de beelden van de huis-elf en de kobold klapten, en Droebel maakte van schrik zo'n sprong dat zijn in pantoffels gestoken voeten van de grond kwamen) - 'zul je verscheidene ontsnapte gevangenen aantreffen in de Kamer des Doods. Ze worden in bedwang gehouden door een Anti-

Verdwijnselspreuk en jij zult moeten beslissen wat er met hen gebeuren moet.'
'Perkamentus!' zei Droebel schor; hij leek volkomen verbijsterd. 'Jij hier- ik- ik -' Hij keek verwilderd naar de Schouwers die hij had meegebracht en het was duidelijk dat hij er veel voor voelde om 'Grijp hem!' te roepen.
'Cornelis, ik ben bereid het opnieuw tegen je mensen op te nemen en opnieuw te winnen!' donderde Perkamentus. 'Maar een paar minuten geleden zag je met eigen ogen dat ik al een jaar de waarheid spreek. Voldemort is teruggekeerd! Je hebt het al twaalf maanden op de verkeerde gemunt, en het wordt hoog tijd dat je bij zinnen komt!'
'Ik? Ik wil niet -ik bedoel -' probeerde Droebel zich groot te houden; hij keek vertwijfeld om zich heen, alsof hij hoopte dat iemand zou zeggen wat hij moest doen. Toen dat niet gebeurde zei hij: 'Nou, goed dan - Donders! Willemse! Ga naar het Departement van Mystificatie en kijk of... Perkamentus, je zult me moeten zeggen wat - de Fontein van de Magische Broederschap - wat is er gebeurd?' jammerde hij en hij staarde naar de gouden brokstukken die overal verspreid lagen.
'Daar hebben we het wel over als ik Harry heb teruggestuurd naar Zweinstein,' zei Perkamentus.
'Harry - Harry Potter?'
Droebel draaide zich om en staarde naar Harry, die nog

steeds bij de muur stond, naast het gevallen beeld dat hem had bewaakt tijdens het duel tussen Perkamentus en Voldemort.
'Hij - hier?' zei Droebel. 'Waarom - wat heeft dit te betekenen?'
'Dat leg ik uit als Harry weer op school is,' zei Perkamentus.
Hij liep van het bassin naar het gouden hoofd van de tovenaar, wees ernaar met zijn toverstok en mompelde: 'Portus' Het hoofd straalde een blauw licht uit, rammelde even op de houten vloer en lag toen weer stil.
'Hoor eens, Perkamentus,' zei Droebel toen Perkamentus het hoofd pakte en terugliep, 'je hebt geen vergunning voor die Viavia! Dit kun je niet maken waar de Minister van Toverkunst bij is! Je - je -'
Zijn stem stierf hakkelend weg toen Perkamentus hem indringend aankeek over zijn halfronde brilletje.
'Je geeft Dorothea Omber opdracht om Zweinstein te verlaten,' zei Perkamentus. 'Je zegt tegen je Schouwers dat ze niet langer moeten zoeken naar mijn leraar Verzorging van Fabeldieren, zodat hij weer aan de slag kan gaan. Ik heb vanavond...' Perkamentus haalde een horloge met twaalf wijzers uit zijn zak, 'een halfuurtje tijd voor je. Ik denk dat we de belangrijkste punten van wat er hier gebeurd is dan wel kunnen bespreken. Daarna moet ik terug naar school. Als je mijn hulp nodig hebt, kun je natuurlijk contact met me

opnemen op Zweinstein. Een brief die aan het schoolhoofd is geadresseerd, komt altijd terecht.'
Droebels ogen werden nog groter; zijn mond hing open en zijn ronde gezicht liep rood aan onder zijn warrige grijze haar. 'Ik – maar -'
Perkamentus keerde hem zijn rug toe. 'Neem deze Viavia, Harry.' Hij gaf hem het gouden hoofd. Harry legde zijn hand erop; het kon hem niet meer schelen wat er gebeurde of waar hij heen ging.
'Ik zie je over een halfuur,' zei Perkamentus. 'Een... twee... drie...'
Harry had het vertrouwde gevoel dat eraan een haak achter zijn navel werd getrokken. De glanzende houten vloer zonk weg onder zijn voeten; het Atrium, Droebel en Perkamentus verdwenen en hij suisde in een warreling van kleuren en geluiden weg...

Hoofdstuk 37

DE VERLOREN PROFETIE

Harry's voeten raakten de grond, zijn knieën bogen een beetje door en het gouden hoofd van het beeld viel met een daverende klap op de vloer. Harry keek om zich heen en zag dat hij in de kamer van Perkamentus was.
Het interieur scheen zichzelf gerepareerd te hebben tijdens de afwezigheid van Perkamentus. De tere zilveren instrumenten stonden weer snorrend en puffend op hun tafeltjes en de portretten van vroegere schoolhoofden snurkten in hun lijsten; hun hoofden rustten tegen de rand van de schilderijen of op de rugleuning van hun stoelen. Harry keek uit het raam en zag een koele, lichtgroene streep aan de horizon; de zon kwam bijna op.
De doodse stilte, die alleen zo nu en dan werd verbroken door het gegrom of gesnuif van een slapend portret, was ondraaglijk: als de omgeving zijn gevoelens had weerspiegeld, zouden de portretten het hebben uitgeschreeuwd van pijn. Jachtig ademend liep Harry door de mooie, stille kamer en probeerde niet na te denken. Maar er was geen ontkomen aan... hij móést wel nadenken...

Het was zijn schuld dat Sirius dood was, helemaal zijn schuld. Als hij niet zo stom was geweest om in Voldemorts val te trappen, als hij er niet zo van overtuigd was geweest dat hij in zijn dromen de werkelijkheid had gezien, als hij had opengestaan voor de mogelijkheid dat Voldemort rekende op Harry's neiging om de redder-in-nood uit te hangen, zoals Hermelien ook al gezegd had...
Het was onverdraaglijk. Hij wilde er niet aan denken, hij kon er niet tegen... hij voelde een vreselijke leegte in zichzelf waar hij niet naar durfde kijken, een donkere leegte op de plaats waar Sirius had gezeten, waar Sirius was verdwenen. Hij kon het niet opbrengen om alleen te zijn met dat grote zwarte gat, dat wilde hij niet. Achter hem snurkte een portret opvallend hard en een koele stem zei: 'Aha... Harry Potter...'
Firminus Nigellus geeuwde breed, rekte zich uit en keek Harry met zijn sluwe, smalle ogen aan. 'Wat doe jij hier zo vroeg?' vroeg Firminus. 'Alleen het wettige schoolhoofd mag in deze kamer komen. Of heeft Perkamentus je gestuurd? O, ik weet het al...' Hij geeuwde nogmaals uitgebreid. 'Is er weer een boodschap voor mijn waardeloze achterachterkleinzoon?'
Harry zei niets. Firminus Nigellus wist niet dat Sirius dood was, maar Harry kon de woorden niet over zijn lippen krijgen. Als hij het hardop zei zou het definitief zijn, onherstelbaar, onherroepelijk.
Er waren nog een paar portretten wakker geworden. Harry

was bang dat ze hem nog meer vragen zouden stellen; hij liep vlug naar de deur en pakte de knop.
Er zat geen beweging in. Hij was opgesloten.
'Dit betekent hopelijk dat Perkamentus binnenkort weer in ons midden zal zijn?' zei de dikke tovenaar met de rode neus die achter het bureau van Perkamentus hing.
Harry draaide zich om. De tovenaar keek hem vol belangstelling aan en Harry knikte. Achter zijn rug draaide hij opnieuw aan de deurknop, maar zonder resultaat.
'Goed zo,' zei de dikke tovenaar. 'Het is erg saai als hij er niet is, heel erg saai.'
Hij ging op zijn troonachtige stoel zitten en glimlachte minzaam tegen Harry. 'Perkamentus heeft een hoge dunk van je,' zei hij vriendelijk. 'Maar dat weet je natuurlijk. Ja, hij heeft het grootste respect voor je.'
De schuldgevoelens in Harry's borst kronkelden en knaagden als een monsterlijke, loodzware parasiet. Harry kon er niet meer tegen, hij kon het niet verdragen om zichzelf te zijn... hij had zich nog nooit zo gevangen gevoeld in zijn eigen hoofd en lichaam, had nog nooit zo vurig gewenst dat hij iemand anders was, het gaf niet wie...
In de lege haard laaiden smaragdgroene vlammen op; Harry stapte snel weg bij de deur en keek naar de gedaante die onder de schoorsteenmantel tolde. Zodra de lange gestalte van Perkamentus uit de haard stapte, werden de heksen en

tovenaars aan de muren wakker. Veel portretten verwelkomden hem luid.
'Dank jullie,' zei Perkamentus zacht.
Hij keek niet meteen naar Harry, maar liep naar de stok bij de deur, haalde Felix uit zijn binnenzak en zette het kleine, kale, lelijke kuiken voorzichtig in de bak met as onder de gouden paal waarop de volwassen feniks gewoonlijk zat.
'Zo, Harry,' zei Perkamentus, die zich eindelijk omdraaide, 'je zult blij zijn te horen dat je vrienden geen blijvende schade zullen overhouden aan de gebeurtenissen van vannacht.'
Harry probeerde 'Gelukkig' te zeggen, maar er kwam geen geluid uit zijn mond. Het was alsof Perkamentus hem herinnerde aan wat hij had aangericht. Hij keek Harry nu eindelijk recht aan en zijn uitdrukking was niet beschuldigend maar vriendelijk, maar toch kon Harry zijn blik niet verdragen.
'Madame Plijster is bezig iedereen op te lappen,' zei Perkamentus. 'Misschien moet Nymphadora Tops een tijdje naar het St. Holisto, maar we denken dat zij ook weer de oude zal worden.'
Harry stelde zich tevreden met een knikje, maar bleef naar het tapijt kijken, dat net als de hemel buiten gestaag lichter werd. Hij wist zeker dat de portretten aandachtig luisterden, en zich afvroegen waar Perkamentus en Harry waren geweest en waarom er gewonden waren gevallen.

'Ik weet hoe je je voelt, Harry,' zei Perkamentus zacht.
'Nee, dat weet u niet!' zei Harry. Zijn stem klonk hard en schril; er golfde een withete woede door hem heen. Perkamentus had geen flauw idee hoe hij zich voelde.
'Zie je wel, Perkamentus?' zei Firminus Nigellus hatelijk. 'Probeer nooit leerlingen te begrijpen, dat vinden ze vreselijk. Ze hebben veel liever dat niemand hen begrijpt, zodat ze kunnen zwelgen in zelfmedelijden, genieten van hun eigen -'
'Zo is het genoeg, Firminus,' zei Perkamentus.
Harry keerde Perkamentus de rug toe en staarde koppig uit het raam. In de verte zag hij het Zwerkbalstadion waar Sirius ooit was verschenen als een harige zwarte hond, zodat hij Harry kon zien spelen... waarschijnlijk had hij willen zien of Harry even goed was als James... dat had Harry nooit gevraagd...
'Je hoeft je niet te schamen voor je gevoelens, Harry,' zei Perkamentus. 'Integendeel... het feit dat je zo'n pijn kunt voelen is juist je grootste kracht.'
Harry voelde woede door zijn aderen stromen en nog hoger oplaaien in die verschrikkelijke innerlijke leegte. Hij wilde Perkamentus pijn doen, vanwege zijn kalmte en zijn loze woorden.
'M'n grootste kracht, hè?' zei Harry. Zijn stem trilde terwijl hij naar het Zwerkbalstadion staarde, al zag hij het niet echt. 'U hebt geen idee... u snapt er niks van...'

'Wat snap ik niet?' vroeg Perkamentus bedaard.
Het was te veel. Harry draaide zich trillend om. 'Ik wil er niet over praten, oké?'
'Harry, je verdriet bewijst dat je een mens bent! Deze pijn hoort daarbij -'
'DAN - WIL - IK - GEEN - MENS - ZIJN!' brulde Harry. Hij pakte het tere zilveren instrument dat op het tafeltje naast hem stond en smeet het tegen de muur; het spatte in honderd stukken uiteen. Diverse portretten slaakten kreten van angst en woede en het schilderij van Armando Wafelaar zei: 'Nou ja!'
'HET KAN ME NIET MEER SCHELEN!' schreeuwde Harry tegen de schilderijen. Hij pakte een maankijker en smeet die in de haard. 'IK BEN HET ZAT, IK HEB ER GENOEG VAN, IK WIL WEG, IK WIL DAT HET OPHOUDT, HET KAN ME NIKS MEER SCHELEN -'
Hij pakte het tafeltje waar het zilveren instrument op had gestaan en gooide dat ook kapot; de poten rolden verschillende kanten uit.
'Het kan je wel iets schelen,' zei Perkamentus. Hij had geen spier vertrokken en geen vinger uitgestoken om te voorkomen dat Harry zijn kamer kort en klein sloeg. Zijn gezicht was kalm en bijna afstandelijk. 'Het kan je juist zoveel schelen dat het lijkt of je zal doodbloeden van verdriet.'
'NIET-WAAR!' gilde Harry zo hard dat het was alsof zijn keel

scheurde. Even voelde hij de aandrang om Perkamentus aan te vliegen; om dat kalme oude gezicht tot bloedens toe te slaan, om hem door elkaar te schudden en pijn te doen, zodat hij misschien ook een heel klein deel zou voelen van het afgrijzen dat Harry kwelde.

'Jawel,' zei Perkamentus nog kalmer. 'Je hebt je ouders verloren en nu de persoon die bijna een vader voor je was. Natuurlijk kan het je iets schelen.'

'U WEET NIET HOE IK ME VOEL!' schreeuwde Harry. 'U - STAAT DAAR MAAR -EN -'

Maar woorden schoten tekort; dingen kapotslaan hielp ook niet meer; hij wilde alleen nog maar weg; hij wilde blijven rennen en niet meer omkijken, hij wilde die heldere blauwe ogen en dat ondraaglijk kalme oude gezicht nooit meer zien. Hij draaide zich abrupt om, holde naar de deur en rukte opnieuw aan de deurknop.

Maar de deur ging niet open.

Harry keek naar Perkamentus.

'Laat me eruit,' zei hij. Hij trilde van top tot teen.

'Nee,' zei Perkamentus alleen maar.

Ze staarden elkaar aan.

'Laat me eruit,' herhaalde Harry.

'Nee,' zei Perkamentus opnieuw.

'Als u me niet - als u me hier- als ik niet -'

'Verniel gerust nog wat,' zei Perkamentus sereen.

'Waarschijnlijk heb ik toch te veel spullen.'
Hij ging aan zijn bureau zitten en keek Harry aan.
'Laat me eruit,' zei Harry weer. Zijn stem was nu kil en bijna even kalm als die van Perkamentus.
'Pas als ik gezegd heb wat ik zeggen wil,' zei Perkamentus.
'Denkt u - denkt u dat ik wil - dat het me ook maar iets - HET INTERESSEERT ME NIETS WAT U TE ZEGGEN HEBT!' brulde Harry. 'Ik wil het niet horen!'
'Dat komt nog wel,' zei Perkamentus kalm. 'Want je bent nog lang niet zo kwaad op me als zou moeten. Als je me te lijf gaat, en ik weet dat je dat graag wilt, moet ik het wel echt verdiend hebben.'
'Waar heeft u het -'
'Het is alleen mijn schuld dat Sirius dood is,' zei Perkamentus onomwonden. 'Of misschien moet ik zeggen, bijna alleen mijn schuld - ik zal niet zo arrogant zijn om de hele verantwoordelijkheid op te eisen. Sirius was een dappere, slimme en energieke man, en zulke mannen zitten niet graag thuis als ze denken dat anderen in gevaar verkeren. Desondanks had je geen seconde mogen geloven dat het nodig was om naar het Departement van Mystificatie te gaan. Als ik open kaart met je had gespeeld, Harry, zoals ik had moeten doen, zou je maanden geleden al hebben geweten dat Voldemort misschien zou proberen je naar het Departement te lokken, en zou je vandaag niet in de val zijn

getrapt. En dan zou Sirius niet gedwongen zijn geweest je te volgen. Het is louter en alleen mijn schuld.'
Harry hield nog steeds de deurknop vast, maar was zich dat niet bewust. Bijna zonder te ademen staarde hij naar Perkamentus; hij luisterde wel, maar begreep nauwelijks wat hij hoorde.
'Ga zitten,' zei Perkamentus. Het was geen bevel, maar een verzoek. Harry aarzelde, maar liep toen door de kamer, die bezaaid was met zilveren tandwieltjes en stukken hout, langzaam naar de stoel tegenover het bureau van Perkamentus.
'Moet ik hieruit opmaken,' zei Firminus Nigellus links van Harry, 'dat mijn achterachterkleinzoon - de laatste Zwarts - dood is?'
'Ja, Firminus,' zei Perkamentus.
'Ik geloof er niets van,' zei Firminus bruusk.
Harry zag nog net hoe Firminus boos zijn portret verliet en hij wist dat hij op weg was naar zijn andere portret aan het Grimboudplein. Hij zou waarschijnlijk van schilderij naar schilderij lopen en de naam van Sirius roepen...
'Harry, ik ben je een verklaring schuldig,' zei Perkamentus. 'Een verklaring voor de fouten die een oude man heeft begaan. Want ik besef nu dat wat ik heb gedaan en nagelaten met betrekking tot jou, typerend is voor de ouderdom. Jonge mensen weten niet hoe oude mensen denken en voelen,

maar oude mensen schieten net zo goed tekort als ze vergeten hoe het was om jong te zijn... en dat schijn ik de laatste tijd vergeten te zijn...'
De zon kwam nu echt op; boven de bergen was een feloranje streep zichtbaar en de hemel was kleurloos maar helder. Het licht scheen op Perkamentus, op zijn zilvergrijze wenkbrauwen en baard en zijn doorgroefde gezicht.
'Toen ik vijftien jaar geleden voor het eerst het litteken op je voorhoofd zag, vermoedde ik al wat dat zou kunnen betekenen,' zei Perkamentus. 'Ik dacht direct dat het een teken zou kunnen zijn van een band tussen jou en Voldemort.'
'Dat hebt u al eerder gezegd, professor,' zei Harry kortaf. Het interesseerde hem niet meer dat hij onbeleefd was; niets interesseerde hem nog.
'Inderdaad,' zei Perkamentus verontschuldigend. 'Inderdaad, maar toch moet ik beginnen bij je litteken. Kort nadat je weer in de toverwereld was opgenomen, werd namelijk duidelijk dat ik gelijk had gehad. Je litteken waarschuwde je als Voldemort in de buurt was, of een sterke emotie voelde.'
'Weet ik,' zei Harry vermoeid.
'En dat vermogen om de aanwezigheid van Voldemort te voelen, zelfs als hij zich vermomd heeft, en te weten wat hij voelt als zijn emoties geprikkeld worden, is alsmaar sterker geworden sinds hij is teruggekeerd in zijn eigen lichaam en

weer over zijn volledige vermogens beschikt.'
Harry nam niet eens de moeite om te knikken. Hij wist het allemaal al.
'Nog niet zo lang geleden,' zei Perkamentus, 'werd ik bang dat Voldemort zich misschien ook bewust was van die band tussen jullie. En inderdaad kwam het moment dat je zo ver in zijn geest en gedachten doordrong dat hij je aanwezigheid voelde. Ik bedoel uiteraard de avond dat je getuige was van de aanval op meneer Wemel.'
'Ja, dat zei Sneep ook al,' mompelde Harry.
'Professor Sneep, Harry,' verbeterde Perkamentus hem kalm. 'Maar vroeg je je niet af waarom ik je dat zelf niet uitlegde? Waarom ik je geen Occlumentie leerde? Waarom ik je maandenlang niet aankeek?'
Harry zag dat Perkamentus moe en verdrietig was.
'Ja,' mompelde hij. 'Ja, dat vroeg ik me inderdaad af.'
'Ik was ervan overtuigd dat het slechts een kwestie van tijd was voor Voldemort zou proberen je geest binnen te dringen, om je te misleiden en je gedachten te manipuleren, en ik wilde hem daar niet in stimuleren,' vervolgde Perkamentus. 'Als hij beseft had dat wij een nauwere band hadden dan alleen die van schoolhoofd en leerling, zou hij ongetwijfeld de gelegenheid hebben aangegrepen om mij via jou te bespioneren. Ik was bang voor de gevolgen, bang dat hij misschien bezit van je zou nemen. Ik denk dat Voldemort je

inderdaad op die manier gebruikt zou hebben, Harry. Bij de weinige gelegenheden dat we nauwer contact hadden, zag ik de schim van Voldemort in je ogen...'
Harry herinnerde zich het gevoel dat er een slapende slang in hem ontwaakt was, die had willen toeslaan bij de spaarzame gelegenheden dat hij en Perkamentus oogcontact hadden gehad.
'Als Voldemort bezit van je had genomen, zou dat niet zijn geweest om mij te vernietigen, maar jou. Dat bleek vannacht, toen hij hoopte dat ik jou zou opofferen in een poging om hem te doden. Ik heb geprobeerd je te beschermen door afstand van je te nemen, Harry. De fout van een oude man...'
Hij zuchtte diep. Harry liet de woorden over zich heen spoelen. Een paar maanden geleden zou hij dat allemaal dolgraag hebben geweten, maar nu was het volkomen onbelangrijk vergeleken met de gapende leegte die Sirius had achtergelaten; niets deed er nog toe...
'Sirius vertelde me dat je Voldemort in je had voelen ontwaken, de nacht dat Arthur Wemel werd aangevallen. Ik besefte dat mijn grootste angst bewaarheid was: Voldemort had zich gerealiseerd dat hij je kon gebruiken. In een poging je te wapenen tegen Voldemorts mentale aanvallen, vroeg ik aan professor Sneep of hij je Occlumentie wilde leren.'
Hij zweeg even. Het zonlicht dat langzaam over het glanzende bureau van Perkamentus gleed, verlichtte een zilveren inktpot

en een fraaie, scharlakenrode veer. Harry wist dat de portretten aan de muren klaarwakker waren en aandachtig naar Perkamentus luisterden; af en toe ritselde een gewaad of schraapte iemand zijn keel. Firminus Nigellus was nog steeds niet terug...

'Professor Sneep ontdekte,' vervolgde Perkamentus, 'dat je al maanden over de deur van het Departement van Mystificatie droomde. Voldemort werd geobsedeerd door de profetie sinds zijn terugkeer in zijn eigen lichaam, en omdat hij steeds aan die deur dacht deed jij dat ook, zonder te beseffen wat het betekende. En toen zag je hoe Ravenwoud, die voor zijn arrestatie op het Departement van Mystificatie werkte, aan Voldemort vertelde wat wij allang wisten - dat de profetieën op het Ministerie streng bewaakt worden. Alleen de mensen die bij een profetie betrokken zijn, kunnen hem uit de kast halen zonder krankzinnig te worden. In dit geval zou Voldemort dus zelf naar het Ministerie moeten gaan en het risico lopen dat zijn terugkeer eindelijk bekend werd - of anders jij. Het was dringend noodzakelijk dat je zo snel mogelijk Occlumentie leerde.'

'Maar dat heb ik niet gedaan,' mompelde Harry hardop, in een poging zijn kwellende schuldgevoel te verlichten: hopelijk zou een bekentenis iets van de vreselijke druk op zijn hart wegnemen, 'Ik heb niet geoefend, ik nam de moeite niet. Ik had die dromen kunnen buitensluiten, Hermelien zei ook

steeds dat ik dat moest doen. Als ik dat gedaan had, had hij me niet kunnen laten zien waar ik moest zijn en - en zou Sirius niet zou Sirius niet -'
Harry voelde plotseling de onbedwingbare behoefte om zich te rechtvaardigen, het uit te leggen. 'Ik heb geprobeerd te controleren of Sirius echt gevangen werd gehouden. Ik ben naar de kamer van Omber gegaan en heb in het haardvuur met Knijster gesproken, maar hij zei dat Sirius niet thuis was!'
'Knijster loog,' zei Perkamentus kalm. 'Jij bent zijn meester niet; hij kon tegen je liegen zonder zichzelf te hoeven straffen. Knijster wilde dat je naar het Ministerie van Toverkunst zou gaan.'
'Heeft - heeft hij me daar opzettelijk naartoe gestuurd?'
'Ja. Helaas diende Knijster al maandenlang meer dan één meester.'
'Hoe kan dat?' zei Harry stomverbaasd. 'Hij is jarenlang het huis niet uit geweest...'
'Knijster greep zijn kans vlak voor kerst,' zei Perkamentus, 'toen Sirius "eruit" riep. Hij nam die opdracht letterlijk en vatte het op als een bevel om het huis te verlaten. Hij ging naar het enige lid van de familie Zwarts voor wie hij nog enig respect had... Narcissa, de zus van Bellatrix en de vrouw van Lucius Malfidus.'
'Hoe weet u dat?' zei Harry. Zijn hart bonsde en hij voelde zich misselijk. Hij herinnerde zich dat ze zich tijdens kerst

zorgen hadden gemaakt om Knijsters afwezigheid en dat hij uiteindelijk was teruggevonden op zolder... 'Dat heeft Knijster me vannacht verteld,' zei Perkamentus. 'Toen je professor Sneep die raadselachtige waarschuwing gaf, besefte hij dat je in een visioen had gezien dat Sirius werd vastgehouden in het Departement van Mystificatie. Net als jij probeerde hij direct contact te maken met Sirius. Ik moet erbij zeggen dat leden van de Orde van de Feniks betrouwbaardere manieren hebben om met elkaar te communiceren dan het haardvuur van Dorothea Omber. Professor Sneep hoorde dat alles goed was met Sirius en dat hij gewoon aan het Grimboudplein was. Toen je niet terugkeerde uit het Verboden Bos, werd professor Sneep bang dat je nog steeds geloofde dat Sirius gevangen werd gehouden door Voldemort, en bracht hij onmiddellijk de leden van de Orde op de hoogte.'

Perkamentus zuchtte diep en vervolgde: 'Alastor Dolleman, Nymphadora Tops, Romeo Wolkenveldt en Remus Lupos waren op het Hoofdkwartier toen hij contact maakte en besloten je direct te hulp te komen. Professor Sneep vroeg of Sirius wilde achterblijven; ik kon ieder moment op het Hoofdkwartier arriveren en iemand moest uitleggen wat er gebeurd was. In de tussentijd zou professor Sneep jullie zoeken in het Verboden Bos.

Maar Sirius wilde niet achterblijven en droeg zijn huis-elf op om mij te vertellen wat er gebeurd was. Kort nadat ze allemaal

naar het Ministerie vertrokken waren, arriveerde ik aan het Grimboudplein en vertelde Knijster - schaterend van het lachen - waar Sirius naartoe was.'
'Lachte hij?' zei Harry hol.
'Jazeker,' zei Perkamentus. 'Knijster kon ons niet helemaal verraden. Hij is niet de Geheimhouder van de Orde; hij kon de Malfidussen niet vertellen waar we waren, of de geheime plannen van de Orde onthullen. Hij is gebonden door de betoveringen van zijn ras: met andere woorden, hij kon een rechtstreeks bevel van Sirius niet negeren. Hij verschafte Narcissa echter wel informatie die Sirius niet belangrijk genoeg vond om Knijster een spreekverbod op te leggen, maar die uiterst waardevol was voor Voldemort.'
'Wat dan?' zei Harry.
'Bijvoorbeeld dat jij de persoon was om wie Sirius het meeste gaf,' zei Perkamentus zacht. 'En dat jij Sirius als een soort vader en broer tegelijk begon te beschouwen. Voldemort wist natuurlijk dat Sirius deel uitmaakte van de Orde en dat jij op de hoogte was van zijn verblijfplaats maar pas na de informatie van Knijster besefte hij dat Sirius Zwarts de enige persoon was die je koste wat het kost zou willen redden.'
Harry's lippen waren koud en gevoelloos.
'Dus... toen ik aan Knijster vroeg of Sirius thuis was...'
'De Malfidussen hadden - ongetwijfeld in opdracht van Voldemort tegen Knijster gezegd dat hij Sirius bezig moest

zien te houden zodra jij had gedroomd dat Sirius gemarteld werd. Als je dan zou controleren of Sirius thuis was, kon Knijster doen alsof hij weg was. Knijster verwondde gisteren Scheurbek de Hippogrief en op het moment dat jij in het vuur verscheen, was Sirius bezig hem te verzorgen.'
Het was alsof Harry geen lucht meer kreeg; zijn ademhaling was snel en licht.
'Dus dat vertelde Knijster... en hij lachte?' zei hij schor.
'Hij wilde het niet vertellen,' zei Perkamentus. 'Maar ik ben zelf voldoende bedreven in Legilimentie om te weten wanneer ik voorgelogen word en ik - haalde hem over - om me alles te vertellen voor ik op weg ging naar het Departement van Mystificatie.'
'En Hermelien zei steeds maar dat we aardig tegen hem moesten zijn,' fluisterde Harry. Zijn koude handen lagen op zijn knieën en waren tot vuisten gebald.
'Ze had gelijk,' zei Perkamentus. 'Toen we Grimboudplein 12 kozen als Hoofdkwartier, waarschuwde ik Sirius dat we Knijster vriendelijk en met respect moesten behandelen. Ik zei dat Knijster een gevaar voor ons kon vormen, maar ik geloof niet dat Sirius me helemaal serieus nam of Knijster beschouwde als een wezen met net zulke gevoelens als een mens -'
'Geef hem niet de schuld - praat niet over - over Sirius alsof -' Harry's adem stokte en hij kreeg de woorden er niet goed uit,

maar de woede die even was weggezakt laaide weer op; Perkamentus mocht geen kritiek hebben op Sirius. 'Knijster is een leugenachtige - smerige - hij verdient -'

'Knijster is door tovenaars gemaakt tot wat hij is, Harry,' zei Perkamentus. 'Ja, hij verdient mededogen. Zijn bestaan was even ellendig als dat van je vriend Dobby. Hij was gedwongen de bevelen van Sirius op te volgen, omdat hij de laatste was van het geslacht dat hij moest dienen, maar hij voelde geen echte trouw voor hem. En ongeacht de fouten van Knijster moeten we toegeven dat Sirius zijn leven er niet bepaald aangenamer op maakte -'

'PRAAT NIET ZO OVER SIRIUS!' schreeuwde Harry.

Hij sprong woedend overeind, klaar om Perkamentus aan te vliegen. Perkamentus had niets begrepen van Sirius, hoe dapper hij was en hoeveel hij had geleden...

'En hoe zit het dan met Sneep?' beet Harry hem toe. 'Over hem hoor ik niks. Toen ik zei dat Voldemort Sirius gevangen hield, lachte hij alleen maar hatelijk, net als altijd -'

'Harry, je weet best dat professor Sneep je niet serieus kon nemen in het bijzijn van Dorothea Omber,' zei Perkamentus bedaard, 'maar zoals ik heb uitgelegd, bracht hij de Orde zo snel mogelijk op de hoogte van wat je gezegd had. Hij besefte waar je naartoe was toen jullie niet terugkeerden uit het Verboden Bos, en hij gaf Omber nep-Veritaserum toen ze je wilde dwingen de verblijfplaats van Sirius te onthullen.'

Harry luisterde niet. Het deed hem een venijnig genoegen om Sneep verwijten te maken; dat scheen zijn eigen verschrikkelijke schuldgevoel wat te verminderen. Hij wilde dat Perkamentus het met hem eens zou zijn.
'Sneep - Sneep t-treiterde Sirius omdat hij nooit het huis uit kwam hij zei dat hij een lafaard was -'
'Sirius was veel te oud en te slim om zich door zulke pesterijtjes uit zijn tent te laten lokken,' zei Perkamentus.
'Sneep wilde me geen Occlumentie meer leren!' snauwde Harry. 'Hij gooide me eruit!'
'Dat weet ik,' zei Perkamentus somber. 'Ik zei al dat het een vergissing was om je niet zelf les te geven, al was ik er destijds van overtuigd dat niets gevaarlijker kon zijn dan je geest in mijn aanwezigheid nog verder open te stellen voor Voldemort -'
'Sneep maakte het er altijd erger op! Na iedere les deed mijn litteken pijn!' Harry herinnerde zich wat Ron gezegd had en vervolgde: 'En hoe weet u dat hij niet probeerde me open te stellen voor Voldemort, zodat hij juist gemakkelijker kon binnendringen in -'
'Ik vertrouw Severus Sneep,' zei Perkamentus simpelweg. 'Maar ik was vergeten - ook een fout van een oude man - dat sommige wonden niet genezen kunnen worden. Ik dacht dat professor Sneep zijn gevoelens voor je vader kon overwinnen, maar daar vergiste ik me in.'

'Maar dat geeft niet?' schreeuwde Harry, die de verontwaardigde blikken en het afkeurende gemompel van de portretten negeerde.
'Sneep mag mijn vader wel haten, maar Sirius Knijster niet?'
'Sirius haatte Knijster niet,' zei Perkamentus. 'Hij beschouwde hem als een onbeduidende bediende, die hij zo veel mogelijk negeerde. Onverschilligheid en verwaarlozing zijn vaak schadelijker dan regelrechte afkeer... de fontein die we vannacht verwoest hebben was een leugen. Wij tovenaars hebben onze medeschepsels veel te lang mishandeld en misbruikt, en plukken daar nu de wrange vruchten van.'
'DUS SIRIUS KREEG ZIJN VERDIENDE LOON?' schreeuwde Harry.
'Dat heb ik niet gezegd en dat zul je me ook nooit horen zeggen,' zei Perkamentus. 'Sirius was geen wrede man; tegen andere huis-elfen was hij aardig. Hij had weinig op met Knijster omdat hij een levende herinnering was aan het huis dat Sirius haatte.'
'Ja, hij haatte het inderdaad!' zei Harry met stokkende stem. Hij keerde Perkamentus de rug toe en liep weg. De zon scheen nu vol in de kamer en de ogen van de portretten volgden hem terwijl hij liep, zonder te weten wat hij eigenlijk deed en zonder de kamer te zien. 'U hield hem daar opgesloten en dat vond hij vreselijk. Daarom wilde hij vannacht per se mee -'

'Ik probeerde Sirius in leven te houden,' zei Perkamentus zacht.
'Mensen vinden het niet leuk om opgesloten te zitten!' zei Harry, die Perkamentus woedend aankeek. 'Dat heb ik afgelopen zomer zelf gemerkt -'
Perkamentus sloot zijn ogen en begroef zijn gezicht in zijn handen. Dat onkarakteristieke teken van uitputting of verdriet vermurwde Harry niet, integendeel; hij werd er nog bozer door. Perkamentus hoorde niet zwak te zijn terwijl Harry tegen hem wilde razen en tieren.
Perkamentus liet zijn handen zakken en keek Harry aan door zijn halfronde brilletje. 'Het is tijd dat je hoort wat ik je eigenlijk vijf jaar geleden had moeten vertellen,' zei hij. 'Ga zitten, Harry. Ik zal je alles vertellen. Ik vraag alleen een beetje geduld. Als ik uitgesproken ben, mag je op me schelden en doen wat je wilt. Ik zal je niet tegenhouden.'
Met een nijdige blik plofte Harry weer op de stoel tegenover Perkamentus en wachtte af. Perkamentus staarde door het raam naar het zonovergoten schoolterrein, keek toen weer naar Harry en zei: 'Vijf jaar geleden arriveerde je voor het eerst op Zweinstein, heelhuids en ongedeerd, precies zoals ik gepland had. Nou - niet helemaal ongedeerd. Je had geleden. Ik wist dat ik je tot tien moeilijke en zware jaren veroordeelde toen ik je als baby voor de deur van je oom en tante legde.'
Hij zweeg even. Harry zei niets.

Je zou kunnen vragen - en met reden - waarom dat noodzakelijk was. Waarom werd je niet geadopteerd door een toverfamilie? Veel tovenaars zouden dat graag hebben gedaan, zouden het een eer hebben gevonden om jou als hun eigen zoon op te voeden. Mijn antwoord is dat het mijn eerste prioriteit was om je in leven te houden. Je verkeerde in veel groter gevaar dan ook maar iemand besefte, behalve ik misschien. Voldemort was een paar uur eerder weliswaar verslagen, maar zijn aanhangers - en veel van zijn volgelingen zijn bijna net zo verschrikkelijk als hij - waren nog op vrije voeten, woedend, wanhopig en gewelddadig. En ik moest naar de toekomst kijken. Dacht ik dat Voldemort voorgoed verdwenen was? Nee. Ik wist niet of het tien, twintig of vijftig jaar zou duren, maar op een dag zou hij terugkeren, en omdat ik hem maar al te goed ken, was ik ervan overtuigd dat hij niet zou rusten voor hij je vermoord had. Ik wist dat Voldemorts magische kennis groter is dan die van enige andere levende tovenaar. Zelfs mijn krachtigste en meest gecompliceerde beschermende spreuken en bezweringen zouden vermoedelijk onvoldoende zijn als hij weer over al zijn vermogens beschikte. Maar ik kende ook Voldemorts zwaktes, en daarop baseerde ik mijn besluit. Je zou beschermd worden door een oeroude magie die hij minacht en daarom altijd onderschat heeft - tot zijn eigen schade. Ik doel uiteraard op het feit dat je moeder haar leven voor je

heeft opgeofferd. Daardoor heeft ze je een bescherming gegeven die tot op de dag van vandaag door je aderen vloeit en die Voldemort niet verwacht had. Ik besloot te vertrouwen op je moeders bloed en je af te leveren bij haar zuster, de enige familie die ze nog had.'

'Mijn tante houdt niet van me,' zei Harry. 'Ze geeft geen ene -'

'Maar ze heeft je in huis genomen,' viel Perkamentus hem in de rede. 'Misschien schoorvoetend, woedend, verbitterd en met tegenzin, maar ze nam je in huis en voltooide zo de bezwering die ik over je had uitgesproken. Door je moeders offer werd die bloedband het sterkste schild dat ik je kon geven.'

'Ik snap nog steeds niet -'

'Zolang je het huis waar je moeders bloed woont ook jouw huis kunt noemen, kan Voldemort je daar niet deren. Hij heeft haar bloed vergoten, maar het leeft voort in jou en in haar zuster. Haar bloed werd jouw toevluchtsoord. Je hoeft er maar één keer per jaar te komen, maar zolang je het je thuis kunt noemen, kan Voldemort je niets doen. Dat weet je tante. In de brief die ik tegelijk met jou voor de deur legde, beschreef ik wat ik gedaan had. Ze weet dat je het misschien vijftien jaar lang overleefd hebt omdat zij jou onderdak heeft geboden.' 'Wacht,' zei Harry. 'Wacht eens even.'

Hij ging overeind zitten en keek Perkamentus aan. 'U hebt die Brulbrief gestuurd! U zei dat ze niet moest vergeten -dat was

uw stem!'
Perkamentus knikte. 'Het leek me verstandig om haar te herinneren aan het pact dat ze had gesloten door je in huis te nemen. Ik was bang dat ze door de aanval van de Dementors zou gaan inzien hoe gevaarlijk het kon zijn om jou als geadopteerde zoon te hebben.'
'Dat klopt,' zei Harry. 'Nou - eigenlijk gold het meer voor mijn oom. Hij wilde me eruit gooien, maar toen de Brulbrief kwam zei mijn tante dat ik moest blijven.' Hij staarde even naar de grond en zei toen: 'Maar wat heeft dat te maken met -' Hij kon de naam van Sirius niet over zijn lippen krijgen.
'Vijf jaar geleden,' vervolgde Perkamentus, alsof zijn verhaal niet onderbroken was, 'arriveerde je op Zweinstein. Je was misschien niet zo gelukkig en weldoorvoed als ik graag gezien zou hebben, maar je leefde en je was gezond. Je was geen verwend moederskindje, maar wel een normale jongen, zo normaal als ik gezien de omstandigheden kon verwachten. Mijn plan leek te werken.
En toen... nou, je herinnert je de gebeurtenissen in je eerste jaar op Zweinstein vast net zo goed als ik. Je ging de uitdaging op een magnifieke manier aan en eerder, veel eerder dan ik verwacht had, stond je oog in oog met Voldemort. Je overleefde het en deed zelfs meer: je stelde het moment uit waarop hij zijn volledige macht en vermogens terugkreeg. Je vocht als een man. Ik was... trotser op je dan ik ooit zou

kunnen zeggen.
En toch had dat geweldige plan van mij één nadeel,' zei Perkamentus. 'Eén overduidelijk nadeel. Zelfs toen besefte ik al dat het mijn hele plan zou kunnen ruïneren, maar omdat het zo belangrijk was dat het zou slagen, maakte ik mezelf wijs dat dat ene nadeel geen onoverkomelijke hindernis mocht vormen. Ik was de enige die ervoor kon zorgen dat mijn voornemen slaagde, en dus moest ik als enige sterk zijn. Ik werd voor het eerst op de proef gesteld toen jij op de ziekenzaal lag, nog zwak na je strijd met Voldemort.'
'Ik begrijp u niet,' zei Harry.
'Weet je nog dat je vroeg waarom Voldemort had geprobeerd je als baby te doden?'
Harry knikte.
'Had ik het toen moeten vertellen?'
Harry keek in de blauwe ogen van Perkamentus en zweeg, maar zijn hart begon sneller te slaan.
'Zie je het nadeel? Nee... misschien niet. Zoals je weet, besloot ik geen antwoord te geven. Elf jaar was veel te jong om met die kennis te worden opgezadeld, dacht ik. Ik was nooit van plan geweest het je al op je elfde te vertellen.
Toch had ik het gevaar destijds al moeten onderkennen. Ik had mezelf moeten afvragen waarom het me niet veel meer verontrustte dat je toen al de vraag stelde waarop ik ooit zo'n verschrikkelijk antwoord zou moeten geven. Ik had moeten

beseffen dat ik veel te blij was dat je het die dag nog niet hoefde te horen... je was te jong, veel te jong.
Je tweede jaar op Zweinstein brak aan. En opnieuw nam je uitdagingen aan waar veel volwassen tovenaars voor zouden zijn teruggeschrokken; opnieuw bracht je het er beter van af dan ik ooit had kunnen dromen. Je vroeg me niet opnieuw waarom Voldemort dat teken op je voorhoofd had achtergelaten. We spraken wel over je litteken... we kwamen heel dicht bij het cruciale onderwerp. Waarom vertelde ik het toen niet?
Nou, wanneer je op je twaalfde zoiets te horen krijgt, is dat eigenlijk net zo erg als op je elfde. Ik liet je gaan, bebloed, uitgeput maar opgetogen, en onderdrukte mijn gevoelens van onbehagen. Je was te jong, en ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om die avond van triomf te bederven...
Snap je het nu, Harry? Zie je het nadeel van mijn briljante plan? Ik was met open ogen in de val gelopen die ik had willen vermijden, die ik had móéten vermijden.'
'Ik begrijp niet -'
'Je was te belangrijk voor me,' zei Perkamentus. 'Je geluk was belangrijker dan het feit of je de waarheid kende, je gemoedsrust belangrijker dan mijn plan, je leven belangrijker dan de levens die misschien verloren zouden gaan als het plan mislukte. Met andere woorden, ik gedroeg me precies zoals Voldemort verwacht van dwazen die kunnen

liefhebben.
Is er een excuus? Ik weet zeker dat iedereen die je gevolgd zou hebben zoals ik - en ik heb je aandachtiger gevolgd dan je je ooit zou kunnen voorstellen - je ook niet nóg meer pijn had willen doen. Wat kon het mij schelen of er in een vage toekomst misschien vele naamloze, anonieme mensen en wezens werden afgeslacht, als jij nu maar gezond en gelukkig was? Ik had nooit kunnen denken dat ik ooit zo iemand onder mijn hoede zou hebben.
Je derde schooljaar brak aan. Ik zag van een afstand hoe je Dementors afweerde, hoe je Sirius vond en redde. Had ik het toen moeten vertellen, op het moment dat je je peetvader had weggegrist uit de klauwen van het Ministerie? Je was nu dertien en mijn uitvluchten begonnen op te raken. Dertien was jong, maar je had bewezen dat je uitzonderlijk was. Ik kreeg last van mijn geweten, Harry. Ik wist dat het niet lang meer kon duren...
Vorig jaar keerde je terug uit de doolhof, nadat je Carlo Kannewasser had zien sterven en zelf ternauwernood aan de dood was ontsnapt... en ik vertelde het nog steeds niet, al wist ik dat ik het niet lang meer kon uitstellen nu Voldemort was teruggekeerd. En nu, vanavond, weet ik dat je de kennis die ik al die tijd verborgen heb gehouden al langer had aangekund. Je hebt bewezen dat ik je veel eerder op de hoogte had moeten brengen. Mijn enige excuus is dit: ik heb je zien

worstelen met meer lasten dan enige andere leerling van deze school, en ik kon mezelf er niet toe brengen er nog een last aan toe te voegen - de zwaarste van allemaal.'
Harry wachtte, maar Perkamentus zweeg.
'Ik begrijp het nog steeds niet.'
'Voldemort probeerde je als baby te doden vanwege een voorspelling die kort voor je geboorte was gedaan. Hij wist van het bestaan van de profetie, maar niet wat hij precies inhield. Hij dacht dat hij hem in vervulling zou laten gaan door je te doden, maar kwam er tot zijn schade achter dat hij zich vergiste, want zijn vervloeking kaatste terug. En daarom was hij, sinds zijn terugkeer in zijn eigen lichaam en vooral sinds je miraculeuze ontsnapping vorig jaar juni, vastbesloten om de hele profetie te horen. Dat is het wapen dat hij zo ijverig zocht: hij wilde weten hoe hij je moest vernietigen.'
De kamer van Perkamentus baadde inmiddels in het zonlicht. De vitrine met het zwaard van Goderic Griffoendor glansde wit en ondoorzichtig, de brokstukken van de instrumenten die Harry had stukgegooid glinsterden als regendruppels en de jonge Felix maakte zachte, tjilpende geluidjes in zijn bedje van as.
'De profetie is kapot,' zei Harry. 'Ik probeerde Marcel omhoog te hijsen in de - de kamer met de boog, en toen scheurde zijn gewaad en viel hij stuk...'
'De bol die aan scherven viel was de registratie van de

profetie, die bewaard werd in het Departement van Mystificatie. Maar de profetie is aan iemand gedaan, en de persoon die hem gehoord heeft kan hem zich nog haarscherp herinneren.'

'Wie was dat dan?' vroeg Harry, al dacht hij dat hij het antwoord wist.

'Ik,' zei Perkamentus. 'Zestien jaar geleden, op een koude, natte avond, sprak ik in een kamer boven de Zwijnskop met iemand die lerares Waarzeggerij wilde worden. Ik voelde er eigenlijk veel voor om het vak helemaal te schrappen, maar de sollicitante was de achterachterkleindochter van een beroemde en begaafde Zieneres en het leek me niet meer dan beleefd om haar te spreken. Het werd een teleurstelling. Ze had zelf geen spoortje van de gave. Ik zei - beleefd, hoop ik - dat ze me geen geschikte kandidate leek en wilde weggaan.'

Perkamentus stond op en liep naar de zwarte kast naast de stok van Felix. Hij bukte zich, schoof een knip weg en pakte de ondiepe, met runen versierde kom waarin Harry zijn vader Sneep had zien treiteren. Perkamentus zette de Hersenpan op zijn bureau en legde zijn toverstok tegen zijn slaap. Met zijn stok trok hij zilverachtige, ragfijne draden uit zijn hoofd en legde die in de kom. Hij ging weer zitten en keek hoe zijn gedachten rondwervelden in de Hersenpan. Toen hief hij zuchtend zijn toverstok op en prikte met de punt in de zilverachtige substantie. Uit de kom rees een

gedaante op, behangen met omslagdoeken en met ogen die enorm vergroot werden door haar bril. Met haar voeten in de kom draaide ze langzaam rond, maar toen Sybilla Zwamdrift sprak, was dat niet op haar gebruikelijke mystieke, zweverige toon, maar met de raspende keelstem die Harry haar één keer eerder had horen gebruiken: 'Hij die de macht heeft om de Heer van het Duister te overwinnen nadert... het kind van hen die hem driemaal hebben getrotseerd, geboren aan het einde van de zevende maand... de Heer van het Duister zal hem aanmerken als zijn gelijke, maar hij zal een kracht bezitten die de Heer van het Duister niet kent... en een van de twee moet sterven door toedoen van de ander, want de een kan niet voortleven als de ander niet dood is... hij die de macht heeft om de Heer van het Duister te overwinnen wordt geboren aan het einde van de zevende maand...'

De langzaam ronddraaiende gestalte van professor Zwamdrift zonk weer weg in de zilveren massa. Er heerste een doodse stilte. Perkamentus zei niets, net zomin als Harry of de portretten. Zelfs Felix tjilpte niet meer.

'Professor Perkamentus?' zei Harry ten slotte, want Perkamentus staarde nog steeds in gedachten verzonken naar de Hersenpan. 'Het... betekende dat... wat betekent het?'

'Het betekent,' zei Perkamentus, 'dat de enige die kans maakt om Voldemort voorgoed te verslaan, bijna zestien jaar geleden is geboren, aan het eind van de maand juli. Het kind

van ouders die Voldemort al drie keer hadden getrotseerd.'
Harry kreeg een vreselijk beklemmend gevoel; hij had weer moeite met ademhalen.
'En dat ben- ik?'
'Het vreemde is, Harry,' zei Perkamentus, 'dat het ook iemand anders had kunnen zijn. De profetie van Sybilla had op twee tovenaarskinderen kunnen slaan. Ze werden dat jaar allebei eind juli geboren, hun ouders behoorden tot de Orde van de Feniks en beide ouderparen waren drie keer ternauwernood aan Voldemort ontsnapt. De ene jongen was jij. De andere was Marcel Lubbermans.'
'Maar dan... maar... waarom stond mijn naam dan op de profetie en niet die van Marcel?'
'De officiële registratie kreeg een nieuw label na Voldemorts eerste poging om je te doden,' zei Perkamentus. 'Het leek de bewaarder van de Hal der Profetieën duidelijk dat Voldemorts aanslag alleen maar kon betekenen dat Sybilla jou bedoeld had.'
'Maar - het zou kunnen dat ik het niet was?' zei Harry.
'Ik ben bang,' zei Perkamentus alsof ieder woord hem grote moeite kostte, 'dat er geen twijfel over bestaat dat jij het bent, Harry.'
'Maar u zei - Marcel is ook eind juli jarig - en zijn ouders -'
'Je vergeet het volgende deel van de profetie, de laatste kenmerkende eigenschap van de jongen die Voldemort zou

kunnen verslaan... Voldemort zelf zou hem aanmerken als zijn gelijke. En dat deed hij ook, Harry. Hij koos jou, en niet Marcel. Hij gaf jou het litteken dat zowel een zegen als een vloek voor je is geweest.'

'Maar misschien koos hij de verkeerde!' zei Harry. 'Misschien heeft hij de verkeerde gemerkt!'

'Hij koos de jongen die naar zijn idee de grootste bedreiging zou vormen,' zei Perkamentus. 'En nog iets, Harry: hij koos niet het kind van bloedzuivere ouders - volgens zijn opvattingen de enige volwaardige tovenaars - maar een halfbloed, zoals hij zelf ook was. Hij herkende zichzelf in jou voor hij je ooit gezien had, en door je te merken met dat litteken doodde hij je niet, maar schonk hij je een toekomst en vermogens waardoor je tot nu toe vier keer aan hem ontsnapt bent - iets wat jouw ouders noch die van Marcel ooit gepresteerd hebben.'

'Maar waarom?' vroeg Harry, die zich koud en versuft voelde. 'Waarom probeerde hij me te vermoorden toen ik klein was? Hij had moeten afwachten wie gevaarlijker leek toen we ouder waren, Marcel of ik -'

'Dat zou misschien inderdaad praktischer zijn geweest,' zei Perkamentus, 'maar Voldemort kende niet de hele profetie. De Zwijnskop, die Sybilla had gekozen omdat het er goedkoop was, trekt al lang een, laten we zeggen gevarieerdere clientèle dan de Drie Bezemstelen. Zoals jij en je vrienden tot

jullie schade ondervonden, en ik die avond ook, kun je er in de Zwijnskop nooit van uitgaan dat je niet afgeluisterd wordt. Toen ik op weg ging naar mijn gesprek met Sybilla Zwamdrift, had ik uiteraard geen flauw idee dat ik iets zou horen wat het afluisteren waard was. Mijn - onze - enige meevaller was dat de luistervink ontdekt werd toen de profetie net was begonnen, en onmiddellijk de kroeg werd uit gegooid.'
'Dus hij hoorde alleen -?'
'Hij hoorde alleen het begin, het deel waarin werd aangekondigd dat in juli een jongen geboren zou worden wiens ouders Voldemort drie keer hadden getrotseerd. Daarom kon onze spion zijn meester er niet voor waarschuwen dat hij het gevaar liep zijn macht aan jou over te dragen en je aan te merken als zijn gelijke als hij je probeerde te doden. Voldemort wist niet dat het riskant kon zijn om je te vermoorden, dat het misschien verstandiger zou zijn om af te wachten en meer te weten te komen. Hij wist niet dat jij een kracht zal bezitten die de Heer van het Duister niet kent...'
'Maar die kracht bezit ik niet!' zei Harry gesmoord, 'Ik heb geen krachten die hij niet heeft! Ik kan niet vechten zoals hij vannacht deed, ik kan geen bezit nemen van mensen of - of ze doden -'
'Op het Departement van Mystificatie,' viel Perkamentus hem in de rede, 'is één kamer altijd op slot. Die kamer bevat een kracht die zowel sterker als vreselijker is dan de dood, dan de

menselijke intelligentie en alle natuurkrachten bij elkaar. Het is misschien de meest mysterieuze kracht die daar bestudeerd wordt. Jij bezit hem in overvloed, en Voldemort helemaal niet. Die kracht dreef je ertoe om Sirius te gaan helpen, en redde je toen Voldemort bezit van je nam. Hij kon het niet verdragen om in een lichaam te huizen dat doortrokken was van iets wat hij zo verafschuwt. Uiteindelijk maakte het niet uit dat je je geest niet kon afsluiten. Wat je redde was je hart.'
Harry sloot zijn ogen. Als hij Sirius niet was gaan redden, zou hij niet gestorven zijn... Meer om het moment uit te stellen waarop hij weer aan Sirius zou moeten denken dan dat het antwoord hem werkelijk iets kon schelen vroeg Harry: 'Het einde van de profetie... iets over... want de een kan niet voortleven..:
'... als de ander niet dood is,' zei Perkamentus.
'Betekent dat,' zei Harry, die de woorden opdiepte uit een peilloze afgrond van wanhoop, 'betekent dat... dat een van ons uiteindelijk... de ander moet doden?'
'Ja,' zei Perkamentus.
Er viel een lange stilte. Ergens in de verte hoorde Harry stemmen, misschien wel van leerlingen die op weg waren naar de Grote Zaal voor een vroeg ontbijt. Het leek ondenkbaar dat er nog mensen op de wereld waren die konden eten en lachen, die niet wisten dat Sirius Zwarts nooit meer terug zou komen en die dat ook niets kon schelen. Sirius leek nu al een

miljoen kilometer ver weg, al kon Harry nog steeds niet helemaal geloven dat Sirius er niet gewoon gestaan zou hebben als hij het gordijn opzij had getrokken, en hem misschien begroet zou hebben met zijn blaffende lach...
'Ik ben je nóg een verklaring schuldig, Harry,' zei Perkamentus aarzelend. 'Je hebt je misschien afgevraagd waarom ik jou niet als klassenoudste heb gekozen. Ik moet toegeven... dat ik vond... dat je al genoeg verantwoordelijkheden had.'
Harry keek hem aan; een traan rolde over de wang van Perkamentus en drupte in zijn lange, zilvergrijze baard.

Hoofdstuk 38

DE TWEEDE OORLOG BEGINT

IS HIJ DIE NIET GENOEMD MAG WORDEN TERUGGEKEERD

Cornelis Droebel, de Minister van Toverkunst, bevestigde vrijdagavond in een korte verklaring dat Hij Die Niet Genoemd Mag Worden is teruggekeerd.

'Tot mijn grote spijt moet ik bevestigen dat de tovenaar die zichzelf betitelt als Heer- nou, u weet wie ik bedoel - weer leeft en actief is,' zei een vermoeid en geschokt ogende Droebel tegen de verzamelde pers.

'Met bijna even grote spijt moet ik melding maken van de massale opstand van de Dementors van Azkaban, die duidelijk hebben gemaakt niet langer voor het Ministerie te willen werken. We geloven dat de Dementors momenteel de bevelen opvolgen van Heer - Dinges. We vragen de tovergemeenschap om waakzaam te blijven.

Het Ministerie werkt op dit moment aan een handleiding met wenken voor de bescherming van woningen en personen, die binnen een maand gratis bij ieder tovergezin thuisbezorgd zal worden.' De verklaring van de Minister leidde tot geschokte

en angstige reacties binnen de tovergemeenschap, vooral omdat het Ministerie woensdag jongstleden nog had benadrukt dat 'de aanhoudende geruchten dat Jeweetwel is teruggekeerd volkomen ongegrond zijn'.
Er zijn nog weinig bijzonderheden bekend omtrent de gebeurtenissen die tot de ommezwaai van het Ministerie hebben geleid, al schijnt Hij Die Niet Genoemd Mag Worden met een selecte groep volgelingen (ook wel bekend als Dooddoeners) donderdagnacht het Ministerie van Toverkunst te zijn binnengedrongen.
Albus Perkamentus, die inmiddels weer benoemd is tot schoolhoofd van Zweinstein, lid van het Internationaal Overlegorgaan van Heksenmeesters en Hoofdbewindwijzer van de Wikenweegschaar, was tot dusver niet bereikbaar voor commentaar.
Perkamentus heeft het afgelopen jaar altijd volgehouden dat Jeweetwel niet dood was, zoals algemeen aangenomen en gehoopt werd, maar bezig was volgelingen te rekruteren voor een nieuwe greep naar de macht.
Intussen is 'De Jongen Die Bleef Leven'-

'Zie je wel, Harry? Ik wist dat ze jou er op de een of andere manier bij zouden slepen,' zei Hermelien, die Harry aankeek over haar krant.
Ze bevonden zich in de ziekenzaal. Harry zat op Rons bed,

Hermelien las voor uit de Zondagsprofeet en Ginny, wier gebroken enkel in een wip was genezen door madame Plijster, lag ontspannen aan het voeteneinde bij Hermelien. Marcel zat in een stoel tussen de twee bedden; zijn neus had zijn normale vorm en grootte weer terug. Loena las het nieuwste nummer van De Kibbelaar, dat ze ondersteboven hield, en luisterde kennelijk niet naar Hermelien.
'Dus nu is hij opeens weer "de jongen die bleef leven"?' zei Ron schamper.
'En geen gestoorde aansteller?' Hij pakte een handvol Chocokikkers van de enorme stapel op zijn nachtkastje, gooide er een paar naar Harry, Ginny en Marcel en trok met zijn tanden het papier van zijn eigen kikker.
Hij had nog steeds diepe striemen in zijn onderarmen, die waren veroorzaakt door de tentakels van het brein. Volgens madame Plijster lieten gedachten vaak de ernstigste littekens achter, ook al was er enige verbetering opgetreden sinds ze ruime hoeveelheden van Dr. Trubbels Traumatrekzalf gebruikte.
Ja, opeens strooien ze weer met complimenten,' zei Hermelien.
Ze keek de rest van het artikel door.
'"Een roepende in de woestijn... afgedaan als geestelijk labiel, maar bleef bij zijn verhaal... moest zich spot en laster laten welgevallen..."

Hmm,' zei ze fronsend. 'Ze schrijven er niet bij dat er vooral gespot en gelasterd werd door de Ochtendprofeet zelf...' Ze trok een pijnlijk gezicht en drukte haar hand tegen haar ribben.
De vloek waarmee Dolochov haar had getroffen was weliswaar niet zo effectief geweest als wanneer hij de spreuk hardop had kunnen uitspreken, maar had toch, in de woorden van madame Plijster, 'meer dan voldoende schade aangericht'. Ze moest iedere dag wel tien verschillende toverdranken innemen, maar ging met sprongen vooruit en verveelde zich nu al op de ziekenzaal.
'"Jeweetwels Nieuwste Poging om de Macht te Grijpen, pagina 2 tot 4, Wat het Ministerie Voor ons Verzweeg, pagina 5, Waarom Niemand naar Albus Perkamentus Luisterde, pagina 6 tot 8, Exclusief Interview met Harry Potter, pagina 9..."
Nou,' zei Hermelien, die de krant opvouwde en weglegde, 'ze hebben nu in elk geval genoeg om over te schrijven.
En dat interview met Harry is helemaal niet exclusief; het is maanden geleden al in De Kibbelaar verschenen...'
'Pa heeft het aan de Ochtendprofeet verkocht,' zei Loena, die een pagina van De Kibbelaar omsloeg. 'Voor een mooi bedrag. Nu kunnen we van de zomer op expeditie naar Zweden om een Kreukelhoornige Snottifant te vangen.'
Hermelien had het even te kwaad met zichzelf maar zei toen:

'Nou, dat is leuk voor je.' Ginny's blik kruiste die van Harry en ze grijnsden.
'En,' zei Hermelien, die wat rechter overeind ging zitten en opnieuw een pijnlijk gezicht trok, 'wat is er allemaal op school gebeurd?'
'Banning heeft het moeras van Fred en George opgeruimd,' zei Ginny.
'Dat kostte hem nog geen drie seconden.
Hij heeft wel een klein stukje overgelaten bij het raam, en afgezet met touwen.'
'Hoezo?' vroeg Hermelien verbaasd.
'Hij zegt dat het echt een fraai staaltje toverkunst was,' zei Ginny schouderophalend.
'Volgens mij is het een soort monument voor Fred en George,' zei Ron met zijn mond vol chocolade.
'Zij hebben me al die Chocokikkers gestuurd,' zei hij en hij wees op de berg op zijn nachtkastje. 'Die fopshop schijnt goed te lopen.'
Hermelien keek nogal afkeurend en vroeg: is alles weer rustig nu Perkamentus terug is?'
'Ja,' zei Marcel. 'Alles is weer normaal.'
'Vilder is zeker ook wel blij?' vroeg Ron, die een Chocokikkerplaatje van Perkamentus tegen zijn waterkan zette.
'Juist niet,' zei Ginny.

'Hij vindt het vreselijk.' Op fluistertoon vervolgde ze: 'Hij zegt dat Omber het beste was dat Zweinstein ooit is overkomen...' Ze keken allemaal om.
Professor Omber lag in een bed tegenover hen en staarde naar het plafond.
Perkamentus was in zijn eentje naar het Verboden Bos gegaan om haar te redden; hoe hem dat gelukt was - hoe hij zonder een schrammetje weer uit het bos te voorschijn was gekomen met een wankelende Omber bij zich - wist niemand en Omber zei niets. Sinds haar terugkeer naar het kasteel had ze, voor zover ze wisten, geen zinnig woord meer gezegd. Niemand wist wat ze had; haar altijd zo keurige, vaalbruine haar zat nog vol takjes en blaadjes, maar verder scheen ze ongedeerd te zijn.
'Volgens madame Plijster verkeert ze in een shocktoestand,' fluisterde Hermelien.
'Ik denk eerder dat ze ligt te mokken,' zei Ginny.
'Ja, ze vertoont tekenen van leven als je dit doet,' zei Ron. Met zijn tong maakte hij geluidjes die op hoefgetrappel leken; Omber ging rechtop zitten en keek verwilderd om zich heen.
'Is er iets, professor?' riep madame Plijster, die haar hoofd om de deur van haar kantoortje stak.
'Nee... nee...' zei Omber. Ze liet zich weer achterover zakken in haar kussens. 'Nee, ik denk dat ik droomde...'
Hermelien en Ginny smoorden hun gelach in de dekens.

'En nu we het toch over centauren hebben,' zei Hermelien toen ze uitgelachen was, 'wie geeft nu Waarzeggerij? Blijft Firenze?'
'Hij moet wel,' zei Harry. 'De andere centauren willen hem niet terug.'
'Ik denk dat hij en Zwamdrift allebei gaan lesgeven,' zei Ginny.
'Perkamentus vindt het vast jammer dat hij nog steeds met Zwamdrift zit opgescheept,' zei Ron, die zijn veertiende Chocokikker naar binnen werkte. 'Maar het hele vak is gewoon waardeloos. Firenze is niet veel beter...'
'Hoe kun je dat zeggen?' vroeg Hermelien. 'Nu we erachter zijn gekomen dat er wel degelijk echte profetieën bestaan?'
Harry's hart begon te bonzen. Hij had tegen niemand verteld wat de profetie voorspeld had. Marcel had gezegd dat hij was stukgevallen in de Kamer des Doods, en Harry had nog niet verteld hoe het werkelijk zat. Hij kon het niet verdragen om hun gezichten te zien als hij zei dat hij óf een moordenaar óf het slachtoffer zou moeten worden en dat er geen andere uitweg was...
'Het is jammer dat hij kapot is,' zei Hermelien hoofdschuddend.
'Ja,' zei Ron. 'Maar Jeweetwel weet tenminste ook niet waar hij over ging - waar ga je heen?' vroeg hij verbaasd en teleurgesteld toen Harry opstond.
'Eh - naar Hagrid,' zei Harry.

'Hij is net terug, en ik heb beloofd dat ik even zou vertellen hoe het met jullie is.'
'O, goed dan,' zei Ron knorrig. Hij keek uit het raam naar de helderblauwe hemel. 'Konden wij ook maar mee!'
'Doe hem de groeten!' riep Hermelien terwijl Harry naar de deur liep. 'En vraag hoe het nu is met... met onze kleine vriend!'
Harry stak zijn hand op ten teken dat hij haar gehoord had, en verliet de ziekenzaal. Het was heel stil in het kasteel, zelfs voor een zondag. Iedereen genoot buiten van de zon en van het vooruitzicht op een paar dagen zonder huiswerk of examenstress.
Harry liep langzaam door de verlaten gangen en keek door de ramen die hij passeerde; sommige leerlingen vlogen rond boven het Zwerkbalveld en anderen zwommen in het meer, vergezeld door de reuzeninktvis. Harry wist niet of hij mensen wilde zien of niet; als hij in gezelschap was, wilde hij alleen zijn en als hij alleen was, had hij behoefte aan gezelschap. Misschien was het een goed idee om echt even bij Hagrid langs te gaan; hij had hem nauwelijks gesproken sinds zijn terugkeer...
Harry stapte net van de laatste trede van de marmeren trap toen Malfidus, Korzel en Kwast de hal binnenkwamen door de deur die naar de leerlingenkamer van Zwadderich leidde. Harry bleef staan, net als Malfidus en de anderen. De stilte

werd alleen verstoord door het gelach en geplons dat door de open voordeuren naar binnen zweefde.
Malfidus keek om zich heen - Harry wist dat hij controleerde of er leraren in de buurt waren - en zei toen zacht: 'Je bent er geweest, Potter.'
Harry trok zijn wenkbrauwen op. 'O ja?' zei hij. 'Wat raar dat ik dan nog steeds rondloop...'
Malfidus was bozer dan Harry hem ooit had meegemaakt; hij voelde een soort afstandelijke voldoening bij het zien van zijn bleke, spitse gezicht dat verwrongen was van woede.
'Je zult ervoor boeten!' zei Malfidus. Zijn stem was nauwelijks meer dan een gefluister. 'Ik zal je laten boeten voor wat je mijn vader hebt aangedaan...'
'O, wat ben ik nou vreselijk bang,' zei Harry sarcastisch. 'Voldemort was zeker maar een voorproefje vergeleken met wat jullie - wat is er?' vroeg hij, want Malfidus, Korzel en Kwast schrokken toen hij die naam zei.
'Hij is toch dikke vrienden met je vader? Je bent toch niet bang voor hem?'
'Je vindt jezelf heel wat, hè Potter?' zei Malfidus. Hij liep langzaam op Harry af, geflankeerd door Korzel en Kwast. 'Wacht maar. Ik krijg je nog wel. Je kunt mijn vader niet naar de gevangenis sturen -'
'Ik dacht dat ik dat juist wel gedaan had,' zei Harry.
'Er zijn geen Dementors meer in Azkaban,' zei Malfidus

zacht. 'Pa en de anderen zijn zo weer vrij...'
'Ja, dat zal best,' zei Harry. 'Maar iedereen weet nu in elk geval wat voor smeerlappen het zijn...'
De hand van Malfidus vloog naar zijn toverstok, maar Harry was hem te vlug af; hij had zijn eigen toverstok al getrokken voor Malfidus zijn vingers zelfs maar in de zak van zijn gewaad had kunnen steken.
'Potter!' De stem van Sneep galmde door de hal; hij kwam de trap op die naar zijn kerker leidde en zelfs de afkeer die Harry voor Malfidus koesterde, verbleekte bij de haat die hij voelde toen hij Sneep zag... hij zou hem nooit vergeven, wat Perkamentus ook zei... nooit...
'Wat moet dat, Potter?' zei Sneep even kil als altijd.
'Ik probeer te bedenken welke vloek ik tegen Malfidus zal gebruiken, meneer,' zei Harry fel.
'Stop die toverstok onmiddellijk weg,' zei Sneep kortaf.
'Tien punten aftrek voor Griff -' Hij keek naar de reusachtige zandlopers aan de muur en glimlachte gemeen. 'O, de zandloper van Griffoendor is al leeg! Nou, in dat geval moeten we gewoon -'
'Wat punten toevoegen?' Professor Anderling kwam aanlopen over het stenen bordes; ze had een geruite reistas in haar ene hand en leunde met de andere op een wandelstok, maar verder leek ze helemaal de oude.
'Professor Anderling!' zei Sneep. Hij liep naar haar toe.

'Terug uit het St. Holisto!'
'Inderdaad, professor Sneep,' zei Anderling. Ze deed haar reismantel af. 'En weer zo goed als nieuw. Jullie daar - Korzel - Kwast -' Ze wenkte gebiedend en Korzel en Kwast kwamen slecht op hun gemak en opgelaten aanschuifelen op hun grote voeten.
'Hier,' zei professor Anderling. Ze drukte haar tas tegen de borst van Korzel en haar mantel tegen die van Kwast. 'Breng naar mijn kamer.' Ze draaiden zich om en klosten de marmeren trap op.
'Zo,' zei professor Anderling, die naar de zandlopers keek. 'Nou, Potter en zijn vrienden hebben elk wel vijftig punten verdiend omdat ze de terugkeer van Jeweetwel wereldkundig hebben gemaakt! Wat vindt u, professor Sneep?'
'Wat?' snauwde Sneep, al wist Harry dat hij het heel goed verstaan had. 'O - nou ja - misschien...'
'Dat is dan vijftig punten voor Potter, de twee Wemels, Lubbermans en juffrouw Griffel,' zei professor Anderling.
Er kletterde een regen van robijnen in de onderste helft van de zandloper van Griffoendor.
'O - en vijftig voor juffrouw Leeflang, lijkt me,' zei ze en er viel een aantal saffieren in de zandloper van Ravenklauw. 'En u wilde tien punten aftrekken van Potter, nietwaar professor Sneep - alstublieft...'
Een paar robijnen vlogen naar de bovenkant van de

zandloper, maar er bleef een respectabele hoeveelheid over.
'Nou, Potter, Malfidus, jullie horen buiten te zijn op zo'n prachtige dag,' zei professor Anderling kordaat. Dat liet Harry zich geen twee keer zeggen; hij stak zijn toverstok in zijn gewaad en liep regelrecht naar de voordeuren, zonder Sneep en Malfidus ook maar één blik waardig te keuren.
De zon scheen warm toen hij over het gazon naar het huisje van Hagrid liep. Er lagen veel leerlingen op het gras te zonnebaden, te praten, de Zondagsprofeet te lezen en te snoepen. Ze keken naar Harry; sommigen riepen iets of zwaaiden en wilden laten blijken dat zij, net als de Ochtendprofeet, nu van mening waren dat hij eigenlijk een soort held was. Harry zei niets. Hij had geen idee of de leerlingen wisten wat er drie dagen geleden precies gebeurd was, maar tot dusver had hij nog geen vragen hoeven beantwoorden en dat wilde hij graag zo houden.
Toen hij bij Hagrid aanklopte, dacht hij eerst dat hij niet thuis was, maar opeens stormde Muil om de hoek van het huisje en begroette Harry zo enthousiast dat hij hem bijna omvergooide. Hagrid was sperzieboontjes aan het plukken in zijn achtertuin.
'Alles kits, Harry?' zei hij met een brede grijns toen Harry naar het tuinhek liep.
'Kom d'rin, kom d'rin! Wat dacht je van een lekker glas paardeblomsap...?'

'En, hoe is ie?' vroeg Hagrid toen ze aan tafel zaten met een glas ijskoud sap. 'Voel je je - eh - voel je je goed?'
Harry zag aan Hagrids bezorgde blik dat hij niet zijn lichamelijke welzijn bedoelde.
'Ja, prima,' zei Harry vlug; hij kon het niet verdragen om over het onderwerp te spreken dat Hagrid wilde aanroeren.
'En, waar heb jij uitgehangen?'
Ík heb m'n eigen verscholen in de bergen,' zei Hagrid. 'In een grot, net als Sirius, toen -' Hagrid zweeg abrupt, schraapte luidruchtig zijn keel, keek Harry aan en nam een grote slok.
'Afijn, ik ben terug,' zei hij zwakjes.
'Je - je ziet er een stuk beter uit,' zei Harry, die vastbesloten was om niet over Sirius te beginnen.
'Watte?' zei Hagrid. Hij streek met zijn enorme hand over zijn gezicht. 'O - ja. Groempie gedraagt zich de laatste tijd stukken beter. Hij leek echt blij me te zien toen ik terugkwam, 't Is in wezen een best ventje... ik denk d'r over om een vriendinnetje voor hem te zoeken, om je de waarheid te zeggen...'
Normaal gesproken zou Harry geprobeerd hebben Hagrid zo snel mogelijk van dat idee af te brengen: het vooruitzicht dat er misschien ook nog een reuzin haar intrek zou nemen in het bos, die mogelijk nog onhandelbaarder en bruter was dan Groemp, was ronduit angstaanjagend, maar om de een of andere reden kon Harry de energie niet opbrengen.

Hij wilde eigenlijk weer alleen zijn, en om snel te kunnen vertrekken dronk hij met grote slokken zijn paardebloemsap op.
'Iedereen weet nou dat je de waarheid sprak, Harry,' zei Hagrid onverwachts. 'Dat is toch beter, of niet?'
Harry haalde zijn schouders op.
'Hoor 'ns...' Hagrid boog zich naar hem toe. 'Ik kende Sirius langer dan jij...hij is gesneuveld in de strijd, en zo had ie willen sterven -'
'Hij wilde helemaal niet sterven!' zei Harry boos.
Hagrid boog zijn grote, harige hoofd.
'Nee, dat denk ik ook niet,' zei hij zacht. 'Maar toch, Harry... hij was geen tiep om rustig thuis te zitten en andere mensen te laten knokken. Hij had 't z'n eigen nooit vergeven als ie niet was gaan helpen -'
Harry sprong op. 'Ik heb beloofd dat ik bij Ron en Hermelien op bezoek zou gaan,' zei hij werktuiglijk.
'O,' zei Hagrid nogal ontdaan. 'O... nou, oké, Harry... pas goed op jezelf en kom nog 'ns langs als je effe de tijd...'
'Ja... goed...' Harry liep zo snel mogelijk naar de deur en deed die open -, hij stond alweer buiten voor Hagrid was uitgesproken en liep snel weg over het gazon.
Opnieuw riepen er mensen toen hij passeerde. Hij deed zijn ogen dicht en wenste dat iedereen weg was, dat hij helemaal alleen zou zijn als hij zijn ogen weer opendeed...

Een paar dagen geleden, voor het einde van de examens en voordat Voldemort hem het visioen had laten zien, zou hij er vrijwel alles voor gegeven hebben om de toverwereld te laten weten dat hij de waarheid sprak, dat Voldemort terug was en dat hij geen gestoorde leugenaar was.
Maar nu... Hij liep een stuk om het meer en ging achter een groep verwilderde struiken zitten, waar niemand hem kon zien. Hij staarde naar het glanzende water en dacht na...
Misschien wilde hij zo graag alleen zijn omdat hij zich na zijn gesprek met Perkamentus buitengesloten voelde. Een onzichtbare barrière scheidde hem van de rest van de wereld. Hij droeg een litteken met zich mee - dat was altijd al zo geweest, maar nu pas begreep hij wat het echt betekende... En toch werd hij niet gekweld door angst terwijl hij aan de oever van het meer zat, gebukt onder zijn verschrikkelijke verdriet om Sirius, dat nog rauw en vers was.
Het was zonnig en op het schoolterrein wemelde het van de vrolijke leerlingen; hij voelde weliswaar nauwelijks verwantschap met hen, alsof hij tot een ander ras behoorde, maar desondanks was het moeilijk te geloven dat hij iemand zou moeten doden of anders zelf vermoord zou worden...
Hij bleef een hele tijd naar het water staren en probeerde niet aan zijn peetvader te denken en zich niet te herinneren dat precies aan de overkant, op de andere oever, Sirius ooit was bezweken terwijl hij honderd Dementors probeerde af te

weren...
De zon was al onder voor hij merkte dat hij het koud had. Hij stond op en liep terug naar het kasteel, zijn gezicht afvegend met zijn mouw.
Drie dagen voor de vakantie werden Ron en Hermelien genezen verklaard en uit de ziekenzaal ontslagen. Hermelien wilde steeds over Sirius beginnen, maar iedere keer als ze zijn naam liet vallen, maakte Ron sst- geluiden. Harry wist nog steeds niet zeker of hij al over zijn peetvader wilde praten; dat hing van zijn stemming af. Eén ding wist hij wel: al voelde hij zich nu nog zo ongelukkig, als hij over een paar dagen terug was in de Ligusterlaan, zou hij Zweinstein vreselijk missen. Hij begreep nu precies waarom hij iedere zomer terug moest, maar dat maakte het vooruitzicht niet aanlokkelijker. Hij had zelfs nog nooit zo tegen zijn terugkeer opgezien.
Op de laatste dag voor de vakantie nam professor Omber definitief afscheid van Zweinstein. Blijkbaar was ze tijdens het avondeten stiekem weggeglipt uit de ziekenzaal, in de hoop dat ze er ongemerkt tussenuit kon knijpen, maar helaas voor haar liep ze Foppe tegen het lijf, die zijn laatste kans om Freds instructies op te volgen gretig aangreep en haar van het schoolterrein joeg terwijl hij haar om de beurt met een wandelstok en een sok vol kalk sloeg. Veel leerlingen holden naar buiten om haar vlucht gade te slaan en de afdelingshoofden deden slechts halfslachtige pogingen om

hen tegen te houden.
Na wat zwakke berispingen liet professor Anderling zich weer in haar stoel aan de Oppertafel zakken en zei duidelijk hoorbaar dat het doodzonde was dat ze zelf niet juichend achter Omber aan kon hollen, maar dat Foppe haar wandelstok had geleend.
De laatste avond voor de vakantie brak aan; de meeste leerlingen hadden al gepakt en gingen op weg naar de Grote Zaal voor het eindejaarsfeest, maar Harry was nog niet eens begonnen.
'Doe het morgenochtend dan!' zei Ron, die bij de deur van hun slaapzaal stond. 'Kom op, ik rammel!'
'Ik kom zo... ga jij maar vast...'
Maar toen Ron de deur achter zich dichttrok, deed Harry geen poging om sneller in te pakken. Hij voelde er helemaal niets voor om naar het feestmaal te gaan. Hij was bang dat Perkamentus iets over hem zou zeggen in zijn toespraak. Hij zou vast over de terugkeer van Voldemort beginnen, daar had hij vorig jaar tenslotte ook over gesproken...
Harry haalde wat gekreukte gewaden uit zijn hutkoffer om plaats te maken voor netjes opgevouwen kleren, en zag een slordig in papier gewikkeld pakje in een hoek van de koffer liggen. Hij had geen idee wat het was; hij bukte zich, trok het onder zijn gympen vandaan en bekeek het. Vrijwel direct besefte hij wat het was. Sirius had het hem gegeven bij de

voordeur van Grimboudplein 12. 'Gebruik het als je me nodig hebt, oké?'
Harry ging op bed zitten en maakte het pakje open. Er viel een kleine, vierkante spiegel uit. Hij leek oud en was behoorlijk vuil. Harry hield hem voor zijn gezicht en zag zichzelf. Hij keerde de spiegel om. Op de achterkant had Sirius een haastig neergekrabbeld briefje geplakt.
Dit is een tweewegspiegel.
Ik heb de andere. Als je me wilt spreken, zeg dan gewoon mijn naam -, dan verschijn je in mijn spiegel en kan ik met je praten in de jouwe. James en ik gebruikten ze vaak als we op verschillende plaatsen moesten nablijven.
Harry's hart begon te bonzen.
Hij herinnerde zich dat hij zijn overleden ouders vier jaar geleden had gezien in de Spiegel van Neregeb.
Hij zou weer met Sirius kunnen praten, dat wist hij zeker. Hij keek om zich heen om te controleren of er echt niemand was, maar de slaapzaal was verlaten. Hij hield de spiegel met trillende handen voor zijn gezicht en zei luid en duidelijk: 'Sirius.' Zijn adem vormde een condenswolk op het glas.
Opgewonden hield hij de spiegel nog dichterbij, maar de ogen die hem knipperend aankeken vanuit het wazige glas waren zijn eigen ogen. Hij veegde de spiegel schoon en zei heel duidelijk, zodat iedere lettergreep door de slaapzaal galmde: 'Sirius Zwarts!' Er gebeurde niets.

Het gefrustreerde gezicht dat hem aankeek was zijn eigen gezicht. Sirius had zijn spiegel niet bij zich toen hij door de boog viel, zei een stemmetje in Harry's hoofd. Daarom werkt het niet...
Harry bleef even roerloos zitten en smeet de spiegel toen weer in zijn hutkoffer, waar hij aan scherven viel.
Één fantastische minuut was hij ervan overtuigd geweest dat hij Sirius zou zien, weer met hem zou praten... De teleurstelling brandde in zijn keel; hij stond op en begon zijn spullen lukraak in zijn hutkoffer te gooien, boven op de kapotte spiegel Maar toen kwam er een idee bij hem op... een beter idee dan de spiegel... een veel belangrijker idee... waarom had hij daar niet eerder aan gedacht - waarom had hij het niet gevraagd? Hij sprintte de wenteltrap af en botste tegen de muren, maar merkte dat nauwelijks; hij holde door de verlaten leerlingenkamer naar het portretgat, klom erdoor en rende de gang uit, zonder te luisteren naar de Dikke Dame die hem nariep: 'Het feestmaal gaat zo beginnen, hoor! Je bent al bijna te laat!' Maar Harry was niet van plan naar het feestmaal te gaan...
Altijd krioelde het in het kasteel van de geesten als je ze niet nodig had, maar nu...
Hij rende trappen af en holde door gangen, maar kwam niemand tegen, levend noch dood. Het was duidelijk dat iedereen in de Grote Zaal was.

Bij het lokaal van Bezweringen bleef hij hijgend staan en bedacht mistroostig dat hij zou moeten wachten tot het feestmaal afgelopen was... Maar net toen hij de hoop had opgegeven, zag hij een doorschijnende gedaante aan het eind van de gang door de muur zweven.
'Henk! Hé - HENK!' Heer Hendrik van Malkontent tot Maling stak zijn zwierige, bepluimde hoed en vervaarlijk wiebelende hoofd weer uit de muur.
'Goedenavond,' zei hij. Hij trok ook de rest van zijn lichaam uit de stenen en glimlachte. 'Dus ik ben niet de enige die hier nog rondspookt? Zij het in iets andere zin, uiteraard...'
'Henk, mag ik je iets vragen?'
Er verscheen een eigenaardige uitdrukking op het gezicht van Haast Onthoofde Henk. Hij stak zijn vinger achter de stijve kanten kraag om zijn hals en trok die recht, blijkbaar om even te kunnen nadenken. Hij hield er pas mee op toen zijn gedeeltelijk doorgehakte nek bijna dubbel klapte.
'Eh - moet dat echt, Harry?' vroeg Henk ongemakkelijk.
'Kan het niet na het feestmaal?'
'Nee, Henk - alsjeblieft,' zei Harry. 'Ik moet je echt spreken. Kunnen we hier even naar binnen gaan?' Harry deed de deur van het dichtstbijzijnde lokaal open en Haast Onthoofde Henk zuchtte.
'Nou, goed dan,' zei hij berustend, 'Ik had het eerlijk gezegd al verwacht.' Harry hield de deur voor hem open, maar Henk

zweefde door de muur heen.
'Wat had je verwacht?' zei Harry terwijl hij de deur dichtdeed.
'Dat je me zou willen spreken,' zei Henk. Hij zweefde naar het raam en keek naar het donkere schoolterrein. 'Dat gebeurt soms... als iemand... een verlies heeft geleden.'
'Nou, je hebt gelijk,' zei Harry, die zich niet van de wijs liet brengen, 'ik-ik wilde je inderdaad spreken.'
Henk zei niets.
'Het -' zei Harry, die dit lastiger vond dan hij verwacht had, 'het is namelijk zo - jij bent dood. Maar toch ben je er nog.' Henk zuchtte en bleef naar buiten kijken.
'Ja toch?' drong Harry aan.
'Je bent dood, maar ik praat gewoon met je... je beweegt je nog steeds door Zweinstein.' '
Ja,' zei Haast Onthoofde Henk zacht. 'Ja, ik praat en ik beweeg.'
'Dus je bent teruggekeerd,' zei Harry.
'Mensen kunnen terugkeren, hè? Als geesten. Ze hoeven niet definitief te verdwijnen. Nou?' zei hij ongeduldig toen Henk bleef zwijgen.
Haast Onthoofde Henk aarzelde even en zei toen: 'Niet iedereen kan terugkeren.'
'Hoe bedoel je?' vroeg Harry.
'Alleen... alleen tovenaars.'
'O,' zei Harry. Hij lachte bijna van opluchting. 'Nou, dan is het

goed, want degene die ik bedoel is een tovenaar. Dus hij kan terugkeren?'
Henk draaide zich om en keek Harry triest aan. 'Hij keert niet terug.'
'Wie niet?'
'Sirius Zwarts,' zei Henk.
'Maar jij wel!' zei Harry boos. 'Jij bent teruggekeerd - je bent dood en toch ben je er nog -'
'Tovenaars laten soms een bleke schim van zichzelf achter op aarde, die ijl rondwaart op plaatsen waar zij bij leven en welzijn verbleven,' zei Henk mistroostig. 'Maar slechts heel weinig tovenaars kiezen daarvoor.'
'Waarom?' zei Harry. 'En dat doet er trouwens niet toe - het zal Sirius een zorg zijn of iets ongebruikelijk is of niet - hij komt terug, dat weet ik zeker!' Harry was daar zo van overtuigd dat hij even naar de deur keek; een fractie van een seconde dacht hij dat er een parelwitte, doorschijnende, maar glimlachende Sirius naar hem toe zou zweven.
'Hij komt niet terug,' herhaalde Henk. 'Hij is... heengegaan.'
'Hoe bedoel je "heengegaan"?' vroeg Harry. 'Waarheen? Wat gebeurt er eigenlijk als je doodgaat? Waar ga je dan heen? Waarom keert niet iedereen terug? Waarom krioelt het hier niet van de geesten? Waarom -?'
'Daar kan ik niet op antwoorden,' zei Henk.
'Maar je bent toch dood?' zei Harry geërgerd. 'Wie kan het

beter weten dan jij?'
'Ik was bang voor de dood,' zei Henk zacht, 'ik koos ervoor om achter te blijven. Soms vraag ik me af of ik niet beter... zulke twijfels blijven rondwaren... net zoals ik hier blijf rondwaren...' Hij grinnikte zacht en verdrietig, 'Ik weet niets van de geheimen van de dood, Harry, want ik koos voor een bleke afspiegeling van het leven. Ik geloof dat geleerde tovenaars de kwestie bestuderen in het Departement van Mystificatie...'
'Praat me daar niet van!' zei Harry fel.
'Het spijt me dat ik je niet kan helpen,' zei Henk. 'Nou... neem me niet kwalijk... het feestmaal, snap je...' Hij verliet de kamer en Harry bleef alleen achter.
Hij staarde met nietsziende ogen naar de muur waardoor Henk was weggezweefd. Harry had bijna het gevoel dat hij zijn peetvader opnieuw was kwijtgeraakt, nu ook de laatste hoop dat hij hem ooit nog zou kunnen zien of spreken de grond in was geboord. Hij liep langzaam en terneergeslagen terug door het uitgestorven kasteel en vroeg zich af of hij zich ooit nog vrolijk zou voelen.
Toen hij de hoek om ging naar de gang van de Dikke Dame, zag hij dat iemand een briefje op een bord aan de muur prikte, en hij besefte dat het Loena was. Er was nergens een schuilplaats, ze had zijn voetstappen vast al gehoord en bovendien kon Harry de energie niet opbrengen om mensen

te ontlopen.
'Hallo,' zei Loena vaag.
Ze stapte achteruit en keek om.
'Waarom ben je niet in de Grote Zaal?' vroeg Harry.
'Ik ben bijna al m'n spullen kwijt,' zei Loena sereen. 'Die verstoppen ze vaak. Maar omdat we morgen met vakantie gaan, moet ik ze echt terug hebben en daarom hang ik briefjes op.' Ze gebaarde naar het bord, waarop ze een lijst had geprikt van al haar vermiste boeken en kleren, met een oproep om ze terug te brengen.
Harry was zich bewust van een vreemde emotie, heel anders dan de woede en het verdriet die hij had gevoeld sinds de dood van Sirius.
Het duurde even voor hij besefte dat hij medelijden had met Loena.
'Waarom verstoppen ze je spullen?' vroeg hij fronsend.
'O... tja...' zei ze schouderophalend. 'Ze vinden me een beetje vreemd. Sommige mensen noemen me zelfs Lijpo Leeflang.'
Harry keek haar aan en zijn gevoel van medelijden werd pijnlijk sterk. 'Dat is nog geen reden om je spullen te jatten,' zei hij kortaf. 'Moet ik helpen zoeken?'
'Welnee,' zei ze glimlachend. 'Ze komen wel weer terug, zo gaat het altijd. Ik wilde alleen vanavond pakken. En waarom ben jij trouwens niet bij het feestmaal?'
Harry haalde zijn schouders op. 'Geen zin.'

'Nee,' zei Loena, die hem aankeek met haar wazige, uitpuilende ogen. 'Dat kan ik me voorstellen. De man die vermoord werd door de Dooddoeners was je peetvader, hè? Dat hoorde ik van Ginny.'
Harry knikte bruusk, maar merkte dat hij het om de een of andere reden niet erg vond dat Loena over Sirius praatte. Hij herinnerde zich dat zij ook Terzielers kon zien.
'Heb je...' begon hij. 'Ik bedoel, wie... is er wel eens een bekende van je gestorven?'
'Ja,' zei Loena. 'Mijn moeder. Ze kon heel goed toveren, maar ze hield van experimenteren en op een dag pakte een spreuk helemaal verkeerd uit. Ik was negen.'
'Wat vreselijk voor je,' mompelde Harry.
'Ja, het was wel erg,' zei Loena kalm. 'Soms voel ik me nog steeds verdrietig, maar ik heb pa nog, en bovendien is het niet zo dat ik ma nooit meer zal zien.'
'Eh - nee?' zei Harry onzeker.
Ze schudde ongelovig haar hoofd. 'Kom nou, Harry. Je hebt ze toch zelf gehoord, achter het gordijn?'
'Bedoel je...'
'In de kamer met de poort. Je kon ze net niet zien, maar ze waren er. Je hebt ze gehoord.'
Ze keken elkaar aan en Loena glimlachte flauwtjes. Harry wist niet wat hij moest zeggen of denken; Loena geloofde zo veel vreemde dingen... en toch was hij er ook van overtuigd

geweest dat hij stemmen had gehoord achter het gordijn.
'Moet ik echt niet helpen zoeken?' vroeg hij.
'Nee hoor,' zei Loena. ik ga dadelijk naar de Grote Zaal voor de toetjes, en uiteindelijk komt het allemaal weer boven water... nou, een fijne vakantie, Harry.'
'Ja... jij ook.'
Ze liep weg. Harry keek haar na en merkte dat de loden last in zijn maag voor het eerst iets lichter was geworden. De terugreis met de Zweinsteinexpres was om diverse redenen een veelbewogen gebeurtenis. Ten eerste probeerden Malfidus, Korzel en Kwast, die duidelijk al weken wachtten op de kans om toe te slaan als er geen leraren bij waren, Harry in een hinderlaag te lokken toen hij terugkwam van het toilet. Misschien zou hun aanval geslaagd zijn als ze die niet hadden gepleegd naast een coupé vol SVP-leden, die door de glazen deuren zagen wat er gebeurde en Harry als één man te hulp schoten.
Tegen de tijd dat Ernst Marsman, Hannah Albedil, Suzanne Bonkel, Joost Flets-Frimel, Anton Goldstein en Terry Bootsman alle verschillende vervloekingen en bezweringen die Harry hen had geleerd op Malfidus en zijn kornuiten hadden losgelaten, leken die nog het meest op drie reusachtige slakken in schooluniform. Harry, Ernst en Joost hesen ze in het bagagerek om uit te druipen.
'Ik verheug me nu al op het gezicht van Draco's moeder als hij

de trein uit glibbert,' zei Ernst voldaan, terwijl hij keek hoe de Zwadderaars kronkelden in het rek. Ernst was nooit vergeten dat Malfidus hem vernederd had door punten af te trekken van Huffelpuf tijdens zijn korte carrière als lid van het Inquisitiekorps.
'Ik denk dat Kwasts moeder juist blij is,' zei Ron, die was komen kijken wat er aan de hand was. 'Hij is nu een stuk knapper... Het etenskarretje is er trouwens, Harry, dus als je trek hebt...'
Harry bedankte de anderen en ging samen met Ron terug naar hun coupé, waar hij een grote stapel ketelkoeken en pompoenpasteitjes kocht.
Hermelien las de Ochtendprofeet weer, Ginny vulde een test in De Kibbelaar in en Marcel streelde zijn Mimbulus mimbeltonia, die behoorlijk gegroeid was tijdens het schooljaar en nu merkwaardige, kirrende geluidjes maakte als je hem aanraakte. Het grootste deel van de reis doodden Harry en Ron de tijd met toverschaak, terwijl Hermelien stukjes voorlas uit de Ochtendprofeet.
Die stond nu vol met artikelen over het afweren van Dementors en de pogingen van het Ministerie om Dooddoeners op te sporen, plus hysterische brieven van mensen die beweerden dat ze Voldemort 's ochtends nog over straat hadden zien lopen...
'Het is nog niet echt begonnen,' verzuchtte Hermelien

somber. Ze vouwde de krant weer dicht. 'Maar het zal niet lang meer duren...'
'Hé, Harry,' zei Ron zacht en hij knikte naar de glazen deur van hun coupé. Harry keek op. Cho kwam voorbij, vergezeld door Marina Elsdonk, die een bivakmuts droeg. Harry's blik kruiste die van Cho; Cho werd rood en liep door. Toen Harry weer naar het schaakbord keek, zag hij nog net dat een van zijn pionnen van zijn veld werd gejaagd door Rons paard.
'Wat - eh - hebben jullie eigenlijk nog iets met elkaar?' vroeg Ron.
'Nee,' zei Harry.
'Ik hoorde dat ze nu met iemand anders gaat,' zei Hermelien aarzelend.
Tot Harry's verbazing deed die informatie hem niets. Indruk willen maken op Cho was iets uit een ver verleden, dat hij niet echt meer met zichzelf in verband bracht; veel van wat hij voor de dood van Sirius belangrijk had gevonden voelde tegenwoordig zo aan... de week die was verstreken sinds hij Sirius voor het laatst gezien had, scheen veel langer geduurd te hebben en omspande twee werelden: een met en een zonder Sirius.
'Nou, wees blij,' zei Ron vol overtuiging, 'Ik bedoel, ze ziet er leuk uit, maar je kunt beter iemand hebben die wat vrolijker is.'
'Waarschijnlijk is ze vrolijk genoeg als ze met iemand anders

is,' zei Harry schouderophalend.
'Met wie gaat ze nu?' vroeg Ron aan Hermelien, maar Ginny gaf antwoord.
'Michel Kriek,' zei ze.
'Michel - maar -' zei Ron, die zich omdraaide en zijn zus aanstaarde.
'Maar die ging toch met jou?'
'Niet meer!' zei Ginny resoluut. 'Hij baalde ervan dat Griffoendor van Ravenklauw won met Zwerkbal en hij deed heel chagrijnig, dus toen gaf ik hem de bons en ging hij Cho troosten.' Ze krabde met haar veer verstrooid aan de punt van haar neus, keerde De Kibbelaar ondersteboven en begon haar goede antwoorden aan te strepen. Ron leek in zijn nopjes.'Ik heb die Kriek altijd een kwal gevonden,' zei hij. Hij schoof zijn dame naar Harry's angstig trillende toren. 'Goed zo. Kies de volgende keer een - beter iemand.' Hij wierp een merkwaardige, heimelijke blik op Harry toen hij dat zei.
'Ik heb Daan Tomas gekozen. Vind je die beter?' zei Ginny vaag.
'WAT?' schreeuwde Ron en hij stootte het schaakbord om: Knikkebeen rende achter de schaakstukken aan en Hedwig en Koekeroekus kwetterden en krasten boos in het bagagerek.
Ze naderden het station en minderden vaart. Harry besefte dat hij nog nooit zo weinig zin had gehad om de trein te

verlaten. Hij vroeg zich zelfs af wat er zou gebeuren als hij domweg weigerde uit te stappen en koppig bleef zitten tot 1 september, als de trein weer terugging naar Zweinstein, maar toen de locomotief ten slotte puffend tot stilstand kwam, pakte hij zoals gewoonlijk Hedwigs kooi en maakte hij aanstalten om zijn hutkoffer naar buiten te slepen.

Nadat de conducteur had aangegeven dat de kust veilig was en dat Harry, Ron en Hermelien het magische hek tussen perron 9 en 10 konden passeren, wachtte aan de andere kant een verrassing: Harry werd begroet door een groep mensen die hij totaal niet verwacht had. Hij zag Dwaaloog Dolleman, die zijn bolhoed weliswaar diep over zijn magische oog had getrokken, maar er nog net zo sinister uitzag. Hij had een lange staf in zijn knoestige handen en droeg een wijde reismantel.

Tops stond achter hem; haar kauwgomroze haar glansde in het zonlicht dat door het vuile glazen dak van de stationshal scheen. Haar spijkerbroek zat vol opgezette stukken en op haar knalpaarse T-shirt stond De Witte Wieven. Ze werd geflankeerd door Lupos met zijn bleke gezicht en grijzende haar, gekleed in een sjofele trui, een even sjofele broek en een lange, versleten jas.

Meneer en mevrouw Wemel stonden vooraan, in hun beste Dreuzelkleren, en Fred en George droegen allebei een splinternieuw jack van glanzend groen, geschubd materiaal.

'Ron! Ginny!' riep mevrouw Wemel, die naar haar kinderen liep en hen omhelsde.
'En Harry, schat - is alles goed met je?'
'Ja, prima,' loog Harry terwijl ook hij een stevige knuffel kreeg. Over de schouder van mevrouw Wemel zag hij dat Ron met grote ogen naar de nieuwe kleren van zijn tweelingbroers keek.
'Wat moet dat nou weer voorstellen?' vroeg hij
. 'De allerbeste drakenhuid, broertje,' zei Fred, die met de rits van zijn jack speelde. 'Onze zaak loopt als een trein, en we hadden zin om onszelf te trakteren.'
'Hallo, Harry,' zei Lupos, toen mevrouw Wemel Harry losliet en Hermelien begroette.
'Hoi,' zei Harry. 'Ik had niet verwacht... wat doen jullie hier?'
'Nou,' zei Lupos met een flauwe glimlach, 'het leek ons een goed idee om een praatje te maken met je oom en tante voor je naar huis gaat.'
'Ik weet helemaal niet of dat zo'n goed idee is,' zei Harry.
'Volgens ons wel,' gromde Dolleman, die aan kwam hinken.'Dat zijn ze zeker, Potter?' Hij wees met zijn duim over zijn schouder; blijkbaar keek zijn magische oog door zijn achterhoofd en bolhoed heen.
Harry boog zich een paar centimeter naar links om te zien waar Dolleman op wees, en zag inderdaad de drie Duffelingen staan, die diep geschokt leken door Harry's

ontvangstcomité.
'Ah, Harry!'zei meneer Wemel.
Hij had net enthousiast de ouders van Hermelien begroet, en die omhelsden nu hun dochter.
'Nou - zullen we?'
'Lijkt me een goed idee, Arthur,' zei Dolleman. Hij en meneer Wemel liepen naar de Duffelingen toe, die aan de grond genageld stonden. Hermelien maakte zich voorzichtig los uit haar moeders omhelzing en sloot zich ook bij het groepje aan.
'Goedemiddag,' zei meneer Wemel vriendelijk toen hij bij oom Herman was. 'Misschien kent u me nog; mijn naam is Arthur Wemel.' Aangezien meneer Wemel twee jaar geleden vrijwel de hele woonkamer van de Duffelingen had gesloopt, zou het Harry verbaasd hebben als oom Herman hem niet had herkend.
Inderdaad werd zijn oom nog een tintje paarser en keek hij meneer Wemel woedend aan, maar hij zei niets, al was dat misschien ook omdat de Duffelingen in de minderheid waren.
Tante Petunia keek angstig en opgelaten om zich heen, alsof ze bang was dat een kennis haar in zulk gezelschap zou zien. Dirk probeerde klein en onopvallend te lijken; een onmogelijke opgave, waar hij dan ook totaal niet in slaagde.
'We wilden even met u over Harry praten,' zei meneer

Wemel nog steeds glimlachend.
'Ja,' zei Dolleman. 'Over hoe jullie hem behandelen.'
De snor van oom Herman ging van verontwaardiging overeind staan. Misschien gaf Dwaaloog's bolhoed hem abusievelijk de indruk dat hij een geestverwant was en richtte hij zich daarom tot hem.
'Ik ben me er niet van bewust dat wat zich in mijn huis afspeelt u iets aangaat -'
'Ik denk dat je met de dingen waar jij je niet van bewust bent een hele boekenkast zou kunnen vullen, Duffeling,' gromde Dolleman.
'Maar daar gaat het niet om,' viel Tops hem in de rede.
Tante Petunia scheen haar roze haar het allerergst te vinden, want steeds als ze naar Tops keek, kneep ze haar ogen dicht.
'Het gaat erom dat, als we horen dat jullie lelijk doen tegen Harry -'
'- en dat zullen we horen, vergis je niet,' voegde Lupos er minzaam aan toe.
'Inderdaad,' zei meneer Wemel.
'Zelfs als Harry de feletoon niet mag gebruiken -'
'Telefoon,' fluisterde Hermelien.
'Ja.
Als blijkt dat jullie Potter niet goed behandelen, krijgen jullie met ons te maken,' zei Dolleman.
Oom Herman leek op te zwellen van woede. Zijn

verontwaardiging was zo groot dat zelfs zijn angst voor die vreemde figuren even verdween. 'Is dat een dreigement?' zei hij zo luid dat verscheidene voorbijgangers hem aanstaarden.
'Ja, inderdaad,' zei Dwaaloog, blij dat oom Herman zo vlug van begrip was.
'En lijk ik het type dat zich laat intimideren?' blafte oom Herman.
'Nou...' zei Dolleman. Hij duwde zijn bolhoed naar achteren zodat zijn sinister tollende magische oog zichtbaar werd. Oom Herman sprong vol afgrijzen achteruit en botste pijnlijk tegen een bagagekarretje.
'Ja, dat type lijk je me nou net, Duffeling.' Hij draaide zich om en keek naar Harry. 'Dus je weet het, Potter... geef een gil als je ons nodig hebt. Als we drie dagen lang niets van je horen, sturen we iemand om de boel te controleren...'
Tante Petunia maakte een klaaglijk geluidje. Ze dacht duidelijk aan wat de buren zouden zeggen als ze deze mensen over het tuinpad zagen lopen.
'Tot ziens, Potter,' zei Dolleman, die zijn hand op Harry's schouder legde.
'Wees voorzichtig,' zei Lupos. 'Hou contact.'
'We halen je daar zo snel mogelijk weg, Harry,' fluisterde mevrouw Wemel, die hem opnieuw omhelsde.
'We zien je binnenkort weer, jongen,' zei Ron bezorgd en hij gaf Harry een hand.

'En dan bedoelen we écht binnenkort, Harry,' zei Hermelien plechtig. 'Dat beloven we.'
Harry knikte. Woorden schoten tekort; hij kon hun niet vertellen wat het voor hem betekende dat ze daar allemaal stonden en hem steunden. In plaats van iets te zeggen glimlachte hij, stak zijn hand op, draaide zich om en liep het station uit, de zonovergoten straat op, met oom Herman, tante Petunia en Dirk in zijn kielzog.